ASUDE

Pabucumun Ajanı

webcanavarı

EPHESUS

1. BASKI
30.000

Pabucumun Ajanı

Aşk Bir Dengesizlik İşi

ASUDE

EPHESUS
YAYINLARI

Kendi halinde, iliğine girmeyi bekleyen ufacık, beyaz inciden, sıradan bir düğme bir insanın yaşamını nasıl değiştirebilir, o tekdüze hayatı nasıl tepe taklak edebilirdi?

O gün beyaz, volanlı ipek gömleğimle fırfırlı siyah eteğimi giymiş, saçlarıma fön çekmiş ve profesyonel çalışan kadın imajımla iş dünyasına atılmaya hazır hale gelmiştim. Her zamanki paspal ve dağınık görüntüm tepeden tırnağa öyle değişmişti ki, 'dünyayı değiştiren on kadın' listesine girecek kadar kendimden emin, sağlam ve mükemmel olmuştum. Varlığımla çağ atlayacak şirketin mülakatına gidiyordum ve muhtemelen işi çoktan kapmıştım. Evin içinde değil de, sanki Harikalar Diyarında'ymışım gibi koşturup son rötuşları yaparken, odamın kapısını sert bir hamleyle açınca tüm felaketler silsilesinin de fitiline kıvılcımı çakmış oldum. Gömleğimin kol ağzı kapı kulpuna takılmış, kol düğmem bir anda fırlayarak kanepenin altına kaçmıştı. Ah, hayır! Tam anlamıyla bitmiştim; çünkü geniş kollu gömleğim bir yılan gibi kıvrılarak bileklerimden kayıp, ellerimi de kuşatarak tüm kolumu içine hapsetmişti. Gelmiş geçmiş en büyük sakarın kemiklerine oryantal yaptıracak bir aptallıkla, düğmemi bulmak için kanepenin altına bakmak istemiş, hızla eğilince de eteğimin fermuarını patlatmıştım! 38'lik ölçülerimi görmezden gelip inatla 36 beden etek giymemin pişmanlığı, ya da 'o son parça ekmeği yemeyecektim,' hayıflanmaları için artık çok geçti. Önceliği düğmeyi bulmaya mı, yoksa fermuarı dikmeye mi vermem gerektiğini düşünürken, elimi kanepenin altına itme gafletinde bulundum.

Sakız kâğıtları, market fişleri, çikolata ambalajları, hatta iki yıl önce kaybettiğim rimelle beraber avucuma birikecek kadar bir yığın tozu da çekip çıkardığım halde, o lanet olası düğmeyi bulamadım. Sahi, en son temizliği ne zaman yapmıştım? Sanırım milattan önce, ateşin bulunduğu o çağlara denk geliyordu! Neticede

fazladan düğmeleri koyduğum bardağa yönelmek zorunda kaldım. Sonra da kalemlik, tokalık, pillik, düğmelik, kısaca binlerce ıvır zıvıra eşsiz bir ekosistem oluşturmuş bardağın içindekileri yatağa döküp beyaz inci bir düğme aramayı denerken, havaya süzülen kimyasal bir gaz bulutuyla öksürük krizine girdim ve süratle pencereyi açarak hayatta kalmayı başardım. İçinde sadece at nalı büyüklüğünde düğmeler olan bardakta, gömleğime uyan tek bir şey bile yoktu! Hızlıca toplu iğnelerden birini alıp, düğme yerine batırmaktan başka çarem kalmamıştı. İğne görünüş olarak sıntmıyordu, ancak hareket ettikçe bileğime batıyordu! Eh, işi isteyen iğnesine katlanmalıydı. Sıra eteğime gelince; fermuar sorunuyla ilgilenmenin dünyadaki petrol savaşlarını bitirmekten daha zor olduğunu kavradım ve hızla siyah pantolonuma yöneldim.

"Mezarında iki büklüm ol! Apış arası yapış Murphy!" diye bağırarak dolabın dibinde topak olmuş pantolonumu çıkarıp ütü masasına gittim. On beş dakika boyunca çift şeritli duble yol döşediğim pantolonu da giyip evden çıktığımda yarım saatten fazla zaman geçmişti. Geç kalacağım kesindi, ancak taksiye vereceğim parayla bir ay boyunca rahat geçineceğimi bildiğimden, bir on beş dakika da otobüs beklemekte bir sakınca görmedim. Sonunda neredeyse asırlarca geç kalmış bir halde şirkete vardığımda, minicik bir umut kırıntısıyla gülümseyerek içeriye adım attım.

Şirketin İnsan Kaynakları Müdürü, "Mülakata gelmeyince sizden sonraki arkadaşı işe aldık," dedi soğuk bir sesle.

Oradan da eli boş, cüzdanı boş, kalbi kırık ve hâlâ bir işsiz olarak çıkıp gittim. İşte bir *düğme* beni bu noktaya getirmişti! O günden sonra önüme çıkan bütün fırsatları kaçırmış, tüm kapılardan girdiğim gibi çıkmıştım. Eğer o gün o düğme kopmasaydı, ben işe alınacak ve masa başında Solitaire oynarken kaygısız, sıkıcı bir hayatla kendimce mutlu olarak yaşayacaktım! Oysa o düğme yüzünden hayatımın en deli, en sarsıcı, en felaket günlerine doğru yavaşça yürümeye başlıyordum.

BÖLÜM 1

Patronlar asansörüne mi binmiştim? Bu da neydi böyle? Ben neredeydim? Etrafımda bu kadar takım elbiseli adam olması, erkek giyim mağazasının vitrininde dikiliyormuşum gibi hissettiriyordu. Aksi gibi benim halimse Salı Pazarı'nda giydirilen cansız bir mankenle yarışacak düzeydeydi. Sıcaktan genleşerek gittikçe çuvala benzeyen siyah tişörtüm, omzumdan düşmek üzere başkaldırıya geçmiş, saçlarım değişik bir organizmaya dönüşerek tek parça halinde mukavvamsı bir kütleye dönüşmüştü. "Ben bu hallere düşecek adam mıydım?" diye bağıran beyaz babetlerim gri ile siyah arası ince bir çizgide, ayyaş bir şekilde birbirine dolanmış ayaklarımdan bana bakıyordu. Kafam eğikti, evet .. Bir oda dolusu külçe altın içinde tek başına dikilen tenekeye benziyordum. Allahım, benim burada ne işim vardı?

Evet, *Kutsal Görev*... Hatırla Deniz, hatırla! Tüm o kibirli bakışlardan, hoşnutsuzca kıvrılan dudaklardan, çakma sarışın sekreterlerden, insan kaynakları adı altında Nazi kampına sabun yapılmalık adam seçen o diktatör patronlardan alacağın intikama odaklan.

Mükemmel özgeçmişimi elimde sıktıkça suyu çıkmış gibi, terden avucum ıslanmıştı. Gergindim, tedirgindim ve muhtemelen suç işlemek üzereydim, ama bir o kadar da aldırmazdım. Ağustos sıcağı yüzünden bastığım zeminle birleşik halde olduğum ve önümde dikilen takım elbiseli adamlardan dolayı asansörün düğmelerini seçemediğim için yüreğimin götürdüğü yere çıkıyordum. İnsanlar birer ikişer asansörden inerken içeride sadece uzun boylu genç bir adam ile onun yarısına kadar gelen orta yaşlı bir adam kalmıştı. Klimayı icat eden kişiye hayır dualarımı, asansöre koymayı düşünmeyen patronlara ise beddualarımı yollarken sıkıntıyla

ofladım. Nefesim önümdeki yaşlı ve kısa olan adamın ensesine vurunca adam bir an dönüp bana baktı. Ardından da yanındaki uzun ve genç olanı döndü.

Ve işte o an şimşekler çaktı!

Ağzımda olimpiyat stadı yapılacak kadar büyük bir boşlukla ona bakıyordum. Yakışıklıydı. Bu tek kelimelik tanım, bu adam için haksızlık olacağından size onu detaylı anlatmam gerek. Klasik yakışıklı bir yüzü vardı, ancak bu kadarla sınırlı değildi. Moda dergilerinin kapaklarında poz veren adamlara benziyordu. Koyu renk saçlara, koyu yeşil gözlere sahipti. Yüzünde şekilsiz duran herhangi bir yeri yoktu. Ekranlara çok uygun olacak şekilde sanatsal hatları vardı. Altı kenarı da tamamlanmış rubik küpler gibi mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Ancak Allah vergisi güzelliği sadece bunlarla bitmiyordu. Bol keseden verilmiş harika özellikleriyle hemcinslerini türlü çekemezliklere, adi kıskançlıklara sürükleyebilecek bir erkekti.

Bir kere hem modele, hem de aktöre benzer bir hali vardı. Sanki bir an asansörün tavanına zıplayacak, havalandırma deliğini açıp nereden çıkardığını anlayamadığım bir halatı yukarıya sallayıp duvarları tırmanacak gibiydi. Ayrıca boyu uzun, vücudu atletikti. Bu da onu bir sporcu gibi gösteriyordu. 100 metre olimpiyat koşucusu gibi fit, altın madalya sahibi yüzücüler gibi geniş omuzlu ve kaslı gövdeliydi. Sırtının gergin iriliğinden ceketin kumaşı kasılmıştı. Öte yandan bir tanesini bile canlı görmediğim, başka bir insan ırkından olan CEO sınıfına uyacak kadar da iş adamı görüntüsü sergiliyordu. Kalbim bu görüntü karşısında çılgın bir ritim tutturup, dağınık bir bateri ezgisi gibi aniden yükselen çarpıntılarla heyecanımı körüklüyordu. Benim ona hayranlıkla bakmamın aksine, o bana otobanda asfalta yapışmışım da beynimin suyu akıyormuş gibi bakıyordu. Arizona çöllerinde karşılaşmış bir bizon ile ceylan gibiydik. Eh, ceylan olduğumu tahmin edersiniz, ama bu adamın bakışları birazdan yakamdan tutup beni dışarıya atacak kadar kibirli bir çöl öküzüne daha çok benziyordu. Bir insan olabilirdi ama kesinlikle dünyalı değildi ve benim için bir Uranüslü kadar erişilmezdi.

Yeşil gözlerinin sinirli titreşimlerini görmezden gelerek bana gözlerini böylesine küstahça diktiği için "Bir şey mi var?" diye sordum. Sesim bile içime kaçmış, antika bir radyonun son ayarını daki ses düğmesi gibi kısılmıştı.

"Daha ne olsun? Şu haline bak. Sen benimle ayrı asansörü nasıl paylaşırsın? Şimdi o dökünü hurdanı kaldır ve çık" diyen bu bakışı okumak benim gibi bir insan sarrafı için kolay olmuştu.

Soruma cevap vermek yerine öylece beni süzmesi karşısında, *Ah, hayır! Trenlerle akrabalığım yok, baktığınız tren ben olamam*, demek istedim. Tam atılıp bunu diyecektim ki, "Kimsin sen ve burada ne işin var?" diye sordu kalın ve gür bir sesle.

"Nüfus sayımı olduğundan haberim yoktu. Kimlik numaramı versem olur mu?" diye yanıtladım gülerek.

Yaşlı olan diğer adam sıkıntıyla ofladı. Beni rahatsız bakışlarla süzen genç adamdan daha yaşlı, daha kilolu, daha kısa, daha kassız, daha hatsız, muhtemelen daha insancıl biriydi. "Hanımefendi, çıktığınız yer Üstüner Holding'in Yönetim Kurulu departmanı, şu anda da holdingin Genel Müdürü ve Yönetim Kurulu Başkanı'yla konuşuyorsunuz. Siz ne için gelmiştiniz?" diyerek bana soran bakışlarla baktı.

Ne diyeceğimi bilemez halde genç olana döndüm. Ne yani, öylesine daldığım bu şirkette *patronla* ayrı asansöre mi binmişim? Cevap vermek için bir şeyler geveleyecektim ki genç olanı, yani Uranüslü patron, yanındaki yaşlı adama alayla bakarak "Anlaşılan yolunu şaşırmış. Güvenliğe talimat verin, içeriye giren çıkana iyi baksınlar," diyerek otoriter bir sesle konuştu. Sonra yeniden bana döndü ve tek kaşını kaldırdı.

Allahım, bir cevap vermeliydim. Beni kurtaracak, burada olmamı açıklayacak bir cevap...

Hemen atıldım ve "Ben Ahmet Bey'in kuzeniyim. A...Ahmet Tekinalp'in," dedim.

Holding'e girerken, Türkiye'de her on kişiden birinin adının Ahmet olma olasılığı çok yüksek diye bu ismi uydurmuştum. Ve evet, işe yaramıştı.

"Ahmet'in mi?"

Dişlerimi sıktım ve vücudumdaki suyu bitirmemek adına sessizce durdum. Bu lanet asansör de atmosferi geçip aya çıkıyor gibi bir türlü menzile varmıyordu. Dahası, kaçıncı kata çıktığımı bile bilmiyordum. Sadece bir sekreterle karşılaşana kadar bu binayı turlayacaktım. Ondan sonra kutsal görevim tamamlanacak ve ben huzur içinde evime gidecektim. Evet, yine işsiz olacaktım ama, *Ah, keşke şunu deseydim!* diyerek gece yatağımda kendimi yemeyecektim. Yine de karşımda bir duvar gibi dikilen şu adam varken, planlarımı uygulayabileceğimden pek emin değildim. Allahım, lütfen şu asansör artık dursun!

"Ahmet Bey yurtdışında. Sizin burada ne işiniz var?" diyen yaşlı adam çenesini sıvazladı. Patrona umutsuz bir bakış atarken, o da bana tekinsiz bakışlar atıyordu. Öte yandan Ahmet denen adam her kimse, şimdiden benim iyilik meleğim olmuştu. Sahiden öyle biri vardı ve ben sahiden onun kuzeni olabilirdim.

Tam, "İş görüşmesine geldim," demiştim ki, asansörün kapısı açıldı ve müebbetten beraat eden mahkûmlar gibi rahat bir nefes bıraktım. Adamlar bana bir kez bile dönmeyip hızlı adımlarla asansörden indiler. Çıkacak başka kat kalmamıştı, ancak o kibirli genç patron da indiği için adım atıp atmamakta kararsız kaldım. Ondan korkmuş muydum? *Ah, evet!* Ancak karşımda bir anda beliren hedefime uygun sekreteri görünce asansör kapanmadan önce dışarıya atlamayı başardım.

Yönetimin olduğu bu kat çok ıssızdı. İlk anda çok geniş bir alanla karşılaşmış olsam da etrafta koşturan orta yaşlı bir kadın ve şu malum sekreter dışında kimseyi göremiyordum. Burası koskoca holdingden izole başka bir yapı, CIA'in Başkanlık Ofisi gibi gizemli bir yerdi. Tabii CIA ofisine uymayacak şekilde tüm duvarları yarıdan tavana kadar camlarla kaplı, ferah bir mekândı. Beyaz ve krem rengi duvarlar, yüksek tavan ve beyaz neon ışıklar insana Amerika'daki lüks bir şirkette olduğu izlenimi veriyordu. Amerika'daki lüks bir şirkette hiç bulunmamıştım, ama Hollywood filmlerini iyi biliyordum. Az önce asansörde yakalarına yapışıp, çantamdaki mutasyona uğramış, erimiş bitter çikolatayla o pahalı ceketine dalmak istediğim genç adamı gören sarışın kadın hemen

ayağa fırladı. Ardından başıyla selam verip adamın bir cümlesine kafa salladı. Ne dediklerini duyamıyordum, çünkü hâlâ uzaktaki asansörün kapısında dikiliyordum.

Genç ve kahretsin ki çok yakışıklı olan adam, görkemli ve yüksek güvenlikli çelik bir kapıdan içeriye girerken, sekreter oflayarak koltuğuna çöktü. Eliyle alnını sıvazladı ve önündeki büyükçe ajandanın sayfalarını kontrol etti. Beni hâlâ fark etmemişti. Sanki pencereden giren bir arıydım. Vızıldadığım halde beni fark etmiyordu. Onu sokmam gerektiğini anlayıp, gürültülü bir şekilde öksürdüm. Kadın koltuğunda irkilerek bana baktı. Ona doğru yürüdüm ve masasının başına giderek kibarca gülümsedim.

"Merhaba, ben iş görüşmesi için gelmiştim," dedim. Elimde, sıkılmaktan dolayı doksanlık nineler gibi buruş buruş olmuş özgeçmiş dosyamla birlikte, kadının tam karşısına geçtim.

"Hangi iş?" diye sordu genç kadın.

Sahi, hangi işti? Kahretsin, buradan geri dönemezdim. Hayatımda ilk kez bu kadar cesur davranıyordum ve şimdi kaçıp gidemezdim. O anda aklıma iyilik meleğim geldi. Ahmet! Yeniden ona sarılacak ve planımı kusursuz bir şekilde uygulayacaktım.

"Ben Ahmet Bey'in kuzeniyim. Basın Danışmanı olarak işe alınabileceğimi söylemişti." diye atıldım.

Sarışın kadın bir sorun varmış gibi kalakaldı, ancak herhangi bir soru sormadı. Yeterince sorunu vardı herhâlde.

"Bu konuyla ilgili İnsan Kaynakları ile görüşmelisiniz," derken *artık git* bakışı attı bana.

Gidecektim, ama henüz değil! "Neyse, burada özgeçmişim var. Zaten şirketin başkanıyla asansörde tanıştık. Siz sadece özgeçmişimi ona verin. Gerisini Ahmet Bey'le halledecekler. Anlarsınız işte, torpil turpil işleri," diyerek çakalca sırıttım. İçimden ise tıslamaya devam ediyordum. *Şu kâğıdı al ve patronuna ver. Yoksa hayatımdaki tek cesurca davranışım, birazdan patlak bir balon gibi sönecek!"*

Kadın bir an durup beni izledi. Kılığımı süzerken, az önceki genç adamın yaptığı gibi, kibirle bakıyordu bana. Anlamıştım; adam patron, hatta belki de veliaht, bu kız ise onun asistanıydı.

Öyle bir adamın benimle ciddi anlamda konuştuğunu hayal bile edemeyen şaşkın sekreterin bakışı yüzüne öyle bir yerleşmişti ki, bunu derhâl silmem gerektiğini anlamıştım.

"Bakın hanımefendi, ben Ahmet Bey'in kuzeniyim. Beyefendiyle de asansörde, buraya çıkana kadar konuştuk. Ona eğitim ve tecrübelerimi anlattım. Çok ama çok etkilendi ve beni takımının renklerine bağlamaya karar verdi. Ah, şaka yapıyorum. Sadece, Ahmet Bey'in kuzeni olduğum için özgeçmişimle ilgilendi ve eminim onu incelemek isteyecektir," dedim gülerek.

Zavallı kadın boğazına iri bir ahtapot kaçmış gibi durakladı. Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

"O...o mu?" diye sordu. Ardından eliyle Uranüslü patronunun az önce girdiği odayı gösterdi. O küstah adamın benimle samimi bir konuşma yapmasını gerçekçi bulmamıştı anlaşılan. Eh, haklıydı da. Öyle bir adam kibritçi kız gibi görünen benimle, o kadar uzun bir diyaloga girmezdi. Girmemişti de!

"Evet, O... şey bey, işte adı neydi... Şey..."

"Tuna Bey. Tuna Üstüner öyle mi?"

"Hah, evet, Tuna Üstüner." Lanet adamın soyadı bile 'ben seçilmiş ırkım' diye haykırmıyor mu, Allah aşkına? "Her neyse, sanırım Tuna Bey CV'mi bekliyor. Siz bunu ona verin," diyerek dosyamı kadının eline sıkıştırdım ve kaçarak asansöre yöneldim. Hızlıca düğmelere basarken kadının ayağa kalktığını gördüm. Maaşı yatmamış bir emekli gibi sallana sallana, Tuna denen o alçak orangutanın odasına yönelmişti. Asansörün kapısı da tam bu sırada açıldı ve ben denizine kavuşmuş balık gibi rahat bir nefes bıraktım. Gerisi Tuna'nın işiydi. O güzelim CV'mi okumadan önce bu plazadan çıkmalıydım. Yoksa deplasmanda linç edilecektim!

Ah, durun durun, size her şeyi en baştan anlatayım.

Üstüner Holding'e gelmeden bir saat önce.

Kopan gömlek düğmesi faciası ve etek fermuarı patlamasının üzerinden iki aydan fazla zaman geçmişti. O işi kaçırdığımdan

beri iflah olmamıştım. Başvurduğum her kapıdan geri çevrilmiş, her şirketten dişlerimi sinirle bileyerek çıkmıştım. Şimdi ise yeni bir deneme sahasına yollanıyordum. İsviçreli bilim adamları üzerimde her türlü 'hayat fiyaskosu' deneylerini rahatlıkla yapabilirlerdi. İşsizdim ve üç yıllık birikimlerimi yiyerek bekâr evinde yaşamaya çalışıyordum.

"Merhaba, Deniz Akın ben. İş başvurusu için gelmiştim. Hı hı, telefonda görüşmüştük. CV'im burada," diyerek şeffaf dosyayı sekreter kıza uzattım. İçimden de konuşmaya devam ediyordum. *Dört aydır işsizim! Artık bir işe girmem gerek, yoksa kendimi evin penceresinden aşağıya atacağım. Giriş katta olmama bakmayın, atlarken üzerime benzin döküp kendimi yakacağım,* diye haykırıyordum.

Bu sırada sekreter kız özgeçmişimi alıp incelemeye başlamıştı. Tek sayfa özgeçmiş bir avantaj mıydı, emin olamıyordum. O kadar boşluğu zebellah kadar puntoyla doldurabileceğimi sanmam ise tam bir avanak işiydi. Google'dan aldığım örnek özgeçmişteki iş tecrübeleri kısmını silmeseydim keşke. Evet, oradaki özgeçmişte adamın biri mühendisti ve bilmem ne fabrikasında, adını kırk yıl düşünsem hatırlayamayacağım makineler kullanmıştı. Şu an bu kıç kadar yerel gazete bürosunda makine bilgimin pek de işe yaramayacağını elbette biliyordum. Yine de rahattım. İngilizcem orta seviyedeydi. Yani sıfır. Ama onlar derdimi anlatacak kadar İngilizce bildiğimi düşünebilirlerdi, ki bu şahane olurdu. Neyse, önemsiz şeyleri kendime dert edinmeyecektim!

"Deniz Hanım, biz sizi..."

Olamaz. Lanet yavaşça yaklaşıyordu. Dünyanın en sevimsiz klişesi *'Biz sizi arayacağız,'* cümlesini bir kez daha duymaya tahammülüm yoktu. Derhâl atılıp bir şey yapmalıydım. Elimdeki vesikalıklar da tükenmişti. Son fotoğrafım az sonra çöpe gidecek o özgeçmişimin üzerindeydi. Umutsuzca uzandım ve benden küçük olduğunu gördüğüm kızın elinden özgeçmişimi aldım.

"Teşekkürler, aramayın. Yeni işimde çok meşgul olacağım," diyerek yapmacık ve kaba bir gülüşle apartman dairesinden çıktım.

"Bir binanız bile yok!" diyerek üç numaralı kapıyı sessizce tekmeledim. Hey, ben uslu bir kızdım!

Özgeçmişimi şeffaf dosyasında kırılmayacak şekilde bükerek boş çantama attım. Sıcaktan etlerimin asfalta yapışacağını düşündüğüm cehennemden prova bir Ağustos günüydü. Gaziosmanpaşa semtindeki binaları seyrederek yürüyordum. Ankara'nın lüks bir semtiydi. En fazla üç-dört katlı olan apartmanların giriş katları sanat evleri ve galeri salonları olarak kullanılıyordu. Diğer yerlerde ise şirketler, firmalar, holdingler vardı. Her bir yere hayranlıkla bakarak bir otobüs durağı aramaya başladım. Her otobüs Kızılay'a gittiğinden rahattım. "Yürü Deniz," dedim kendi kendime. Üstüm başım sağdan sola ter lekeleri olacaktı, saçlarım ensemi yakacak, alnımdan şıpır şıpır terler damlayacaktı, ama umurumda değildi. Belki gittikçe erirdim de bu rezaleti bitirirdim.

Sokaklar bomboştu. Öyle ki, saat 13:00'te dışarı çıkıp gezen birine, aya gidecekken yanlışlıkla Ankara'ya yollanmış bir astronot gibi bakıyorlardı. Tepem atmıştı ve Güneş tam kafamın üzerinde mükemmel bir açıyla dikilirken, sanki bir yandan da bana nanik yapıyordu.

Üstüne üstlük üzerinde 'Kızılay' yazan bir dolmuş, el hareketime durmayarak hızlıca çekip gitmişti. Ne yani, buradaki dolmuşlar da mı elitliğe bakıyordu? Küfrederek ve kaşlarımı çatarak etrafa nefretle bakmaya başladım. Kaşlarımı fazla çattığımdan olmalı, bir süre sonra görüş alanım kararda. Ah, evet, kuaföre para vermeye acıyordum ve bu yüzden kaşlarım, dünyanın Amazon'dan sonraki en büyük ormanı olma yolunda sağlam adımlarla ilerliyordu. Bir de kaş almay, yedi liradan on liraya çıkaran kuaföre küfürlerimi yollayıp, ayağımla hayali bir taşı tekmeledim. Bu semtte taş bile yoktu. *Ah, ama birazdan bir tane göreceğim elbette!*

Şuurunu yitirmiş, komalık hastalar gibi tabelaları okurken, ne yaptığımı düşünmeden 'İnternet Kafe' yazan yere daldım. Bir parça cesaretimi hızlı olmaya ayırdım ve çantamdan flash belleğimi çıkardım.

'CV' adlı dosyayı açtım. İntikamımı o lanet olası patronlardan, onlarca yıl tecrübe isteyen o kasıntı şirketlerden alacaktım. Onlar artık sağlam bir dersi hak etmişlerdi. Tüm işsizler adına kutsal bir davaya girişiyordum. Patronların, işsizlerle biraz empati

kurmalarını sağlayacaktım. Bu sırada Word dosyam açılınca sinsice gülümsedim. Üzerinde bazı *ufak* değişiklikler yapılacak olan satırları okumaya başladım.

KİŞİSEL BİLGİLER

Burayı geç!

EĞİTİM

Lise: Saint Joseph Fransız Lisesi (Lise 1), Robert Koleji (Lise 2), Galatasaray Lisesi (Lise 3, ilk dönem). İkinci dönemi "Biz sana layık değiliz," diyerek okutmadılar ve beni dâhiliğimden dolayı erkenden mezun ettiler.

Üniversite: Harvard Üniversitesi Moleküler Biyoloji ve Genetik, Oxford Üniversitesi Astronomi ve Uzay Bilimleri, ODTÜ Issız Adaya Düşünce Yanına Alacağın Üç Şey Bölümü, İstanbul Üniversitesi At Antrenörlüğü Bölümü (size iyi bir antrenör olacağımdan eminim), ÇinÇin Üniversitesi Hayır Duası Etme Bölümü.

SEMİNER, SERTİFİKA VE KURSLAR

O kadar çok sertifikam var ki, evimin duvarlarında yer kalmadı. Sırf bu yüzden Berlin Duvarı'nı almak için girişimlerde bulundum. Düşünebiliyor musunuz, başarı dolu belge ve kurs sertifikalarım için bir duvar alacağım!

En Başarılı Sertifikam: Patrona Yağ Çekme ve Yalakalık Yapma Taktikleri. Merak etmeyin, yaptığım yalakalıklarla çevrenizdeki hiçbir dalkavuğu aratmayacağım!

YABANCI DİLLER

İşten benim uzmanlığım... Dünya üzerinden silinmiş, kullanılmayan Sanskritçe ve Latince, Uzaylı dili, Afrika Kabileleri Dili, henüz var olmayan Lanetusçe, Birleşmiş Milletler'in varlığını kabul ettiği resmî 192 ülkenin tüm şive ve lehçeleri dâhil bütün dilleri. Kuşdili, Kedidili, ayrıca sizin gibi kibirli piçlerin 'Beden Dili'ni de okuyabiliyorum. Ama bu dili henüz yazamıyorum. Umuyorum ki, sizi gözlemledikçe onu da yapacağım.

BİLGİSAYAR BİLGİSİ

Microsoft'un sahibi Bill Gates, amcamın eniştesinin kuzeninin torununun teyze oğlu olur. Rahmetli Steve Jobs desen anne

tarafından akraba. Genlerime otomatik olarak bilgisayar bilgileri yüklü. Yani o konuda endişeniz olmasın. Her türlü kısayollara da hâkimim. İş Yerinde Çalışıyor Gibi Gözükmenin Kısayolları dalında uzmanlık eğitimi bile verebilirim.

KİŞİSEL YETENEK VE BECERİLER

Sekiz tane küp şekeri üst üste dizip kule yapmak. Hem de çayın içindeyken. Ancak erimelerine hâlâ çare bulamadım. Onu da yapacağım. Terlik fırlatarak ışık kapatmak, ayraçsız kitap okumak, haroşa örgüden 62 yapmak, o 62'den de otlayan tavşan yapmak. Ayrıca insan tanımak... Örneğin şu an bunu okuyan kişinin yüzünü eksiksiz tarif edebilirim. Son olarak beddua repertuarım çok gelişkindir. İsterseniz size birkaç tane sayayım.

DİĞER

Bu özgeçmişi okuyan kibirli ego balonunuza toplu iğneyle dalmak istediğimi lütfen bilin. Ekip çalışması ve takım ruhuna sahip biri olarak, sizi mahalledeki teyzelerin karşısına oturtup, onların "Tüüüüü..." diyen sulu şakalarını çok iyi organize edebilir, yedi ceddinize güzelce sövdürebilirim. Yüz elli yıllık tecrübe arayan iş ilanlarınızı da alıp bir taraflarınıza eklemek istediğinizde, size çok iyi estetik cerrahlar bulabilirim. Umarım o şirketinizin yanında foseptik çukuru patlar da, tüm pislikler o pahalı ofisinize dolar. Altınızdaki ciplerle, türünüz olan bir başka patronun cipine dalıp tost olursunuz, inşallah! Ozon tabakası tepenizde delinsin. Kafanıza meteor yağıp, sizi anaokulu çocuğuna çevirsin. Bir mankenle evlenin de silikonları elinizde patlasın. Allah belanızı versin! Ha bu arada, işe eleman alırken bir kez olsun onun da insan olduğunu unutmayın. Kendiniz de bunu unutmuş olabilirsiniz, isterseniz ben hatırlatayım size. Ya da boş verin. Sizden olsa olsa müsvedde olur. İnsan müsveddesi!

BİR DOST

Özgeçmişim bitmişti! Sırıtarak ve kibirle baktığım ekranı kapatmadan önce çıktısını aldım ve kafeden ayrıldım. Gözüme ilk ilişen yüksek ve lüks binaya girdim. Kapısında 'Üstüner Holding' yazan ve afili bir logoya sahip şirketin turnikelerine yöneldim. Tam aradığım yerdi. Hem de apartman dairesi kadar değil, aksine çok,

çok büyüktü. Kapıdaki güvenliklere, "Ahmet Bey'in kuzeniyim," dedim. Ahmet isminin yaygınlığına olan güvenim tamdı.

İçerideki bir başka görevli eleman, "Ahmet Bey mi? Hangi Ahmet? Tekinalp mi?" diye sordu.

"Te...Tekinalp tabii," diyerek kaygıyla kekeledim.

Adam, "Ahmet Bey bugün holdingde değil," dese de "Ahmet abimin geleceğimden haberi var. Bugün patronla bir görüşmem olacaktı," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Patron kimdi, Ahmet kimdi, dahası ben kimdim? Kafam karmakarışıktı. Belki de vazgeçmeliydim ancak vazgeçme fikri o an benden çok uzaktı. Hayatımdaki nadir kararlılık anlarından birini yaşıyordum. Fakat güvenliğe fazla şüpheli görünmüş olacağım ki, adam bir beni müddet boyunca süzdü. Ardından, yukarıyı arayıp onay almak istediğini söyledi ve işte o an kararlılığım yavaşça silinmeye başladı. Neyse ki, artık yukarıdan kim aranmışsa, telefona yanıt vermemişti.

"Lale Hanım müsait değil herhâlde," diyen adam yalvaran gözlerime bakıp acımış, belki de zararsız olduğuma kanaat getirmiş olacak ki, beni içeriye almaya karar verdi. Kimliğimi bırakıp yukarıya çıkarken hem sevinç, hem de müthiş bir endişe duyuyordum.

Sonrası malum asansör macerası ve Tuna Üstüner'le tanışma... Onu görünce eylem planıma uygun bir adama denk geldiğimi anlamıştım. Doğrusu özgeçmişimi yaşlı bir bunağın okumasından ziyade böyle genç ve burnu havada birinin okuması çok daha isabetli olacaktı. Zavallı yaşlı adam kalpten gidebilirdi, ama böylesi genç biri ancak yumruğunu sinirle masaya geçirebilirdi ki, ben de bileğini kırması için dua edebileyim. Özgeçmişimi sekretere verdikten sonra asansörle aşağıya inip kıkırdayarak, koşarcasına şirketten çıktım. Allahım, çok mutluydum. Tuna Üstüner denen o hergele okuduklarıyla şoka uğrayacaktı. Neredeyse sıcağın etkisi bile sıfıra inmişti. Neşeyle bir şarkı mırıldanmaya başladım. Hâlâ işsizdim ve hayatım hâlâ bir faciaydı, ama birilerine hak ettikleri dersi vermiştim.

Eve vardığımda yine tüm neşem kaçmıştı. Akşam yemeği niyetine çekirdeğin dibine vururken mide fesadının beni öldürmemesini dileyerek yatağa girdim. Gün boyu beni bir kelepçe gibi sıkan

sutyenimi fırlatarak tüm yüklerimden kurtuldum. Beş parasız olsam da, hafiflik güzel şeydi. Paranın bile ağırlığı yoktu hayatımda.

"Acaba o pislik adam özgeçmişimi okudu mu?" diye düşünürken uykuya daldım.

Sabahın köründe, saat 11:00'de telefonum çaldı.

"Merhaba, Deniz Hanım. Üstüner Holding'den arıyorum," diyen asistanın sesini tanımıştım. Allah kahretsin! Kişisel bilgilerimi silmemiş miydim, yani? Adım, sanım, adresim, telefonum, her şey olduğu gibi o kâğıdın üzerinde mi kalmıştı? Numaramı nasıl bulmuşlardı?

Sekreterin, "Az sonra polis gelip sizi kodese tıkacak. Bu hakaretlerin bir yıldan altı yıla kadar cezası var. Bittin kızım sen!" demesini beklerken, kadın düz bir tonda, "Bugün öğleden sonra gelip işe başlayabilirsiniz," dedi.

Ne? Ben mi? O küfür ve hakaretlerden sonra mı? Olamaz, yani işe mi alınmıştım? Ama bu... bu imkânsızdı!

"Tuna Bey özgeçmişimi okumadı mı?" diye sordum tereddütle.

"Hayır. Ahmet Bey'in referansı yetti. Bugün işe başlayacaksınız," dedi kadın.

Aman Allahım, bir işim vardı! Hem de can sıkıcı ölçüde büyük bir şirkette. Maaşımın üç binden az olmayacağına emindim. Tabii muhtemelen dünyanın en kısa iş deneyimini yaşayacaktım. Şans bana gülmüştü, ama yanlış zamanda. O özgeçmişi biri okumadan önce, hemen gidip almalı ve milyonlarca parçaya bölerek tarihin çöplüğüne yollamalıydım. Yataktan fırladığım gibi hazırlandım. Dört dakika sonra evden çıkmıştım.

Tuna Üstüner o özgeçmişi okursa beni yüksek katlı holdinginin penceresinden aşağıya atmakla kalmaz, ben düşerken üzerime sıcak kahvesini bile dökebilirdi!

BÖLÜM 2

Yirmi beş yıldır hayatı yedek kulübesinde yaşayan biri olarak, en sonunda büyük piyangoyu vurmuştum. Fakat ne yazık ki, bir yandan da şanslı kuponu çamaşır makinesinde yıkanmış talihlinin kederini yaşıyordum. Tuna Üstüner kendisine dizilen o küfürleri okumadan önce koşmalı, uçmalı, hatta ışınlanmayı icat ederek o şirkete saniyeler içinde varmalıydım. Tüm metafizik, psişik, telepatik özelliklerimi hatırlamalı ve bir süper kahraman edasıyla gerekirse duvarlara yapışarak yol almalıydım. Taksi parasına bile kıydığımı söylersem neleri göze aldığımı anlatabilirim sanırım.

Sıcak yüzünden nefesim boğazıma tıkılmıştı. İçine taşlar doldurulmuş bir pet şişe gibiydim. Dev bir taşın ağzını tıkadığı şişe gibi ben de nefes alamıyordum. Eğer doksanlık bir nine olsaydım, takma dişlerimle çoktan zemine yapışmış olurdum. Şirkete girerken, hâlâ genç ve dinamik olduğum için şükrederek, 'finish'e varmayı arzulayan sporcular gibi adımlarımı hızlandırdım. Turnikeleri bile atlayarak geçecektim ki, *Görevimiz Tehlike* filmi falan çevirmediğimi fark ederek son anda durdum. Yoksa mideme yediğim turnike demiriyle maça bile çıkamadan nakavt olacaktım!

"Deniz Hanım, lütfen bu kartı okutun," diyen güvenlik görevlisi bana sıcak bir gülümseme gönderdi. Ziyaretçi kartını adamın elinden alırken, olduğum yerde göğsüm kabardı. Sanki bir anda kabineye girmiş ve yeni bakan olmuştum. *Ah, bu ego başa bela!*

"Teşekkürler genç!" diyerek adamın omzuna vuracakken, hızla kendime geldim. Dün Ahmet ismiyle vize alarak sınırı geçtiğim bu ülkeye şimdi birinci sınıf vatandaş olarak girmek, o an bana çok havalı gelmişti. Üniversite sınavını kazandığımda bile kendimle

bu kadar gurur duymamıştım. Bilmeyen de beni holdinge ortak olmuş sanırdı! Allahım, ne diyorum ben? Biraz daha oyalanır ve minik ego hamurumla oynamaya devam edersem, bu binadan çıktığımda güvenlik görevlilerine veda edemeyecektim. Eh, netice de medeni bir şekilde kapıdan çıkmakla, pencereden uçup aşağıya yapışmak arasında fark vardı.

"Tuna Üstüner geldi mi?" diye sordum tereddütle. Tam bu sırada çirkin bir telefon sesi duyuldu. Yaka kartından isminin Fatih olduğunu okuduğum güvenlik görevlisi telefona bakarken, bana havalı bir şekilde işaret parmağını uzatarak, "Bir dakika!" dedi. İnsan bu şirkette kendisini Hollywood'daki bir film setinde sanıyordu. Nitekim Fatih de karizmatik bodyguard'lar gibi resmen rol kesiyordu. O da kendini Kevin Costner sanıyor olmalıydı.

Telefon görüşmesi bitince "Tuna Bey geldi. Her sabah saat 9:00'da gelir. Sakın unutma. İşe geç kalınmasından nefret eder," diyerek bana küçük bir tüyo verdi. Neticede bu tüyo pek de işime yaramayacaktı. Evimdeki sıcak yatağımda yatarken, patronun kaçta geldiğini niye umursayacaktım ki... Evet, işimin bittiğine emindim. Uranüslü patron o özgeçmişi çoktan okumuş olmalıydı.

Allah kahretsin, bir saniye! Yoksa tüm bunlar bir tuzak mıydı? Kendimi örümcek ağına konmuş bir sinek gibi hissediyordum. Ya beni kandırarak ofise çağırtıp, sonra da odasında işkence edecek bir manyaksa şu Tuna denen herif? Yukarıya çıkıp çıkmamak arasında bocalarken en sonunda turnikeden geçtim. İnsan hayatta bu kadar çok fiyasko yaşamışsa küçük bir iyileşme ihtimali, büyük bir felaket ihtimalini ağır şekilde mağlup ediyordu. Belki de özgeçmişim okunmamıştı ve ben sahiden işe alınmıştım. İçimdeki geveze Polyanna'dan memnun bir şekilde, ağzımla yeri öpme riskine rağmen danışmadaki iki kişiye sımsıcak gülümseyip en üst kata çıktım. Çıkarken, *İnsan başka nereyiyle öper ki?* diye düşünüyordum.

İmitasyon sarışın beni görünce içtenlikle gülümsedi. Şartlı koşullanmış üzgün suratımla "Merhaba," dedim. Kızım klişe, kötü sekreter olmasını umarken, o bana sımsıcak bakmaya devam ediyordu. Neredeyse ellerime sarılıp, hürmetle öpüp harçlık isteyecekti.

"Ah, çok sevindim işe başlamana," diyerek kendisinden hiç ummadığım bir şekilde gülümsedi. Konuşmaya devam ediyordu

ki, karşımdaki yan yana dizilmiş beş kapının birinden bir adam çıktı. Dün asansörde Tuna Üstüner'in yanında olan adam.

Sarışın kız adama kibar bir gülücük göndererek, "İyi günler, Selçuk Bey," dedi.

"O adam kim?" diye sordum sekreter kıza.

"Selçuk Özdemir. Tuna Bey'in danışmanıdır kendisi. Bak, şurası onun odası... Sağdaki oda Tuna Bey'in Özel Kalem Müdürü, yani Çiğdem Hanım'ın odası. Diğer iki odadan büyüğü toplantı salonu, küçüğü sine vizyon ve sunumlar için... Soldaki oda Ahmet Tekinalp'in odası. Koridorun sonundaki diğer odalar evrak deposu ve arşiv olarak kullanılıyor. Lavabolar da sağ koridoru dönünce. Ve bu alan da benim. Ben Yönetim Bölümü'nün asistanı Lale Soysal," diyerek elini uzattı.

Uzattığı elini sıkıp, temkinli bir gülüş attım. "Ben de Deniz Akın. Bu bölümün... Şeyiyim, neyiyim sahi?" diyerek ona baktım.

Kıkırdayan Lale, az ilerideki küçük bölmeyi gösterdi bana. Plastik, şeffaf, yarım duvarlarla alandan izole edilmiş şirin bir kabincikti.

"Şurası da senin masan. Birkaç hafta önce işten ayrılan Seçil'in masasıydı. Nihayet oranın dolduğuna çok seviniyorum. Burada kendimi çok yalnız hissediyordum," diyen Lale, *prime time* saatinde yayınlanan, bol entrikalı dizilerin sevecen ablası rolünde bana bakıyordu. Orası benim masam ve benim çakma odamdı. Kankamla fotoğraflarımı koyacağım yeri ayarladıktan sonra kaktüsü de bilgisayarın yanına koyarım, diye düşünerek hemen masamın dizaynına geçtim. Dünyada tek derdim buymuş gibi masayı inceliyordum.

"Basın Danışmanı olarak oraya mı oturacağım? Ne yani, gerçek bir odam yok mu?" diye sordum kibirle. Evet, Büyük İskender amcam, Sezar eniştem, Kraliçe Elizabeth yengem oluyordu. Havaya girmem normaldi!

"Basın işleriyle 'Basın ve Halkla İlişkiler Bölümü' ilgileniyor. Sen bana yardımcı olacaksın. Zaten bütün bölümün işlerine yetişemiyordum. Yeni asistan alınacağına, Tuna Bey seni aldı sanırım. Ahmet Bey'e şükret. Hani torpil, turpil işleri..." diyerek kendinden beklenmeyen muzip bir ifadeyle bana bakan kızın üzerine atılıp, "Sekreter olacağım yani!" diye gürledim.

"Asistan!" diye düzeltti beni. Ah, havalı kelimeler aşkına! Bildiğimiz sekreter, son yıllarda asistan diye düzeltilir olmuştu. Bir saniye, ayrıntılara takılmaktan asıl konuyu kaçıyordum!

Tuna Üstüner'in sekreteri mi olacaktım?

"Neden, niçin, nasıl, kim?" diyerek okulda öğrendiğim 5N 1K'ya göndermeler yaparken, Lale bana sırıtarak baktı.

"Eee, sen Ahmet Bey'in kuzeniymişsin ya. Sana söz vermiş hani?"

"Ahmet Bey, yani Ahmet abim de mi patron?" Kuzeniydim ama adamın görevini bile bilmiyordum. *Hey, çaktırmayın!*

"Dolaylı olarak, evet. O da Yönetim Kurulu'nda. Hisseler Tuna Bey ve Ahmet Bey'in aileleri arasında bölünmüş durumda. Tabii hisselerin çoğunluğuna sahip olduğu için Genel Müdür, Tuna Bey. Ama burada bir tane asistan var ve sen geldiğine göre artık iki tane olduk! Ohh, çok şükür işlerim hafifleyecek. İkisine bakmakla ömrüm tükeniyordu."

İmitasyon sarışın kız neredeyse Ankara'nın Bağları'nı çalıp oynayacak kadar keyiflenmişti. Neden gelişimi davul zurnayla karşıladığını şimdi anlıyordum. Yükünü hafifletecektim, ama ben sekreter olabilir miydim? Aman, olurdum tabii! Ne vardı ki iki telefona bakmakta? Bu sırada, aklımdan çıkmış olan gerçeği hatırlayınca, birdenbire irice bir hava balonu yuttum.

"Eyvah, öldüm ben!" diye sayıklarken kıza döndüm.

"Özgeçmişim sende mi?" diye sordum sağ elimle sol elimi tutarak. Kendimden başka, destek alabileceğim kimsem yoktu. Yüzüme yerleştirdiğim haber sunucusu ifadesiyle Lale'ye güven vermeyi umuyordum. Oysa haberleri ben değil, Lale sunacaktı. Ölüm haberimi...

"Ha, o mu? Yok, Tuna Bey'de..."

"Ama beni sen aradın. Yani telefonumu nasıl buldun?"

"Seni aramam için özgeçmişini bana verdi, ama sonra tekrar istedi. Ben de yine ona götürdüm."

Allah Allah! O berbat özgeçmişim binlerce yıllık papirüsler gibi elden ele dolaşıp, ilgi mi görüyordu yani?

"Okudu mu, peki?" diye sorarken karşımızdaki devasa ahşap kapı aheste aheste açıldı. İnsanın celladı bu kadar yakışıklı olunca, ölmek bile sevimli geliyordu. Gözlerimden fırlayan iki kocaman

kalple, gereğinden fazla coşkulu davrandığımı fark ederek duruşumu ve bakışımı ciddileştirdim.

"Lale Hanım, önemli bir telefon olursa iş hattıma yönlendir. Çiğdem Hanım'a da bilgi ver." diyen Tuna Üstüner odasından çıkarken bir tek sarışına kıza bakıyordu. Beni fark etmişe benzemiyordu. Hayır, Lale'nin yanında dikilmeme rağmen bir kez bile bakışı benimle buluşmadı. Kendimi çimdikleyip, varlığımdan emin olmak istiyordum. Ben ki hiçbir mekânda böylesine görmezden gelinmemiştim.

Elimle saçlarımı kulağımın arkasına iterken nazikçe öksürdüm. Beyefendi ancak o zaman lütfedip bana döndü. Ama yüzüme değil, vücuduma bakıyordu. Giydiklerimi süzer gibiydi. Ne giydiğimi o anda hatırladım. Blue jean ve beyaz bir tişört giymiştim. Allah kahretsin! Oysa himono onna'lığımı* asla dışarıda gösteremeyecektim, yine çuvallamıştım! Eh, dört dakikada evden çıkmam gerekince, elime ne geçtiyse onu giymiştim. Sosyete pazarlarına manken olmalıydım.

Çarpık bir gülüşle baktım adama. Karşılık olarak çatılan kaşlardan, somurtan bir yüzden fazlasını alamadım. Tuna Üstüner hem sinirli, hem de umursamazdı bana karşı. Özgeçmişimi okumuş olsaydı, bu sinir şüphesiz az kalırdı. Okumadığını biliyordum. Ancak neden bu kadar tepkisini çektiğimi anlayamamıştım. Üzerimdekiler yüzünden mi? *Seni şekilci hödük!* Benimle tek kelime konuşmadan asansöre yönelince, Lale'nin görüş alanından çıkmaya dikkat ederek Tuna'ya dil çıkardım. Sanki yaptığımı hissetmiş gibi ansızın yüzünü döndüğünde ise keskin bir hamleyle kafamı çevirdim. Çıkarmış olduğum dilimi görmüş müydü, bilmiyordum, ama bildiğim bir şey vardı ki, boynumu uzun süre oynatamayacaktım!

---

* **Himono Onna:** Japonya'da kullanılan bir tabir. İş hayatında ve dışarıda görüntüsüne dikkat etse de evinde tam bir pasaklı olan, dağınık, aynı zamanda evlenememiş kadınları ifade ederken kullanılır.

BÖLÜM 3

"Hayır, haberim yoktu. Nereden bilebilirim ki? Kesinlikle şansını zorluyor!"

Tuna, penceresinden görünen Ankara manzarasına bakarken telefondaki kişiye sinirli yanıtlar veriyordu. Ahmet Tekinalp varlığıyla ona rahatsızlık vermeye, dahası sınırı aşmaya devam ediyordu. Şimdi de koskoca holdingin Yönetim Bölümü'ne son derece paspal bir avam kızı koyarak Tuna'nın otoritesini yok saydığını açıkça ilan etmişti.

"Kızın neci olduğunu bilmiyorum. Özgeçmişi var ama okumadım. Okumaya bile değmez. Halini bir görseydin! Bakkala çıkar gibi şirkete gelmiş, özgeçmişini bırakmış. Ne? Elbette, Ahmet geldiğinde bunun hesabını soracağım."

Tuna, telefondan gelen yoruma alayla gülerek karşılık verdi. Mert'le konuşmak ona iyi geliyordu. Dünden beri yaşadığı rahatsızlığı en yakın arkadaşına anlatarak, öfkesini bir nebze olsun yatıştırmıştı. Ahmet'le son aylarda yaşadığı gerginlik, şu yeni kızın gelmesiyle had safhaya ulaşmıştı. Şirket işlerinden anlamayan o yeteneksiz, şimdi de İnsan Kaynakları'nın işine karışmaya başlamıştı. Daha önce bu şirkete hiç kimse torpille alınmamıştı, ama Ahmet denen hergele kuralları her zamanki gibi yine çiğnemişti.

Tuna, ismini bile bilmediği o kızı asansörde gördüğü anda varlığından rahatsız olmuş, onu işe alıp karşısına oturtma fikrinden nefret etmişti. Ancak yine de kızı işe almıştı. Ahmet geldiğinde kızın yeteneksizliğini görünce ona sağlam bir ders verecek ve şirkette torpil işlerinin kesinlikle uygun olmadığından bahsederek, onu bir kez daha alt edecekti. Ahmet'in baba tarafından kuzeni olduğu anlaşılan şu kızın kılığını görmesi bile, o lanet olası adama

bu şirketin çocuk oyuncağı olmadığını, kurumsal kimliğiyle sağlam bir yerde durduğunu gösterecekti zaten. İşte sırf bu sebeple o kızı kabul etmişti.

Tuna bu düşünceler içinde koltuğundan kalkıp cam kenarına yöneldi. Ellerini ceplerine koyarak aşağıda sakince akan trafiği izlemeye başladı. Caddeler boş gibiydi. Sıcak yaz günlerinden dolayı insanlar klimalarla bütünleşik bir hayat yaşıyordu. Hâlâ tatile bile gitmediğini hatırladığında sıkıntıyla ofladı. Ahmet'in varlığı yetmezmiş gibi şimdi yeni bir organizma daha yapışmıştı yakalarına. Kolundaki özel tasarım saate baktığında öğlen arasının gelmek üzere olduğunu gördü. Çisem, kendisini saat on ikide her zaman gittikleri restoranda bekleyecekti. Yine geç kalmak istemiyordu. Son zamanlarda randevularına geç kalan taraf hep kendisi olmuştu. Bu durum kız arkadaşının somurtkan suratını çekmesi ve boş konuşmalara katlanması demekti, ki dünya üzerindeki en sevimsiz şeylerden biri de kadın dırdırıydı.

Askıdan ceketini alırken, klimanın serin havasının altında bir süre bekledi. Ensesine hafifçe değen gür saçları boynundan aşağıya soğuk ürpertiler gönderirken derin, yeşil gözleri huzurla kapandı. Bir saniye için kendini denizde düşündü. Kısa hayalini bölen sevimsiz telefon sesiyle gözlerini açtı. Yüzüne yerleşmiş somurtkan ifadeyle de Çisem'in çağrısını meşgule verip ceketini giydi.

Yemeğe çıkmadan önce şu yeni gelen dökümtü kızın özgeçmişini okumayı düşünmüştü ancak randevusuna geç kaldığı için bunu dönüşe erteledi. Gergin adımlarla geçtiği ofisinin kapısını açıp, dışarı çıktıktan sonra yenidEn kilitledi. Sonra deneyimli asistanına birkaç talimat verirken cılız bir ses işitti. *Yeni kız!* İçindeki öfkeyi körükleyen bir adet sevimsiz sorun.

Tuna'nın yakışıklı yüzü, gördüklerinden dolayı apaçık memnuniyetsiz bir ifadeye büründü. Kızın hali bir faciaydı. Üzerindeki kısa kollu vasat tişört, dar ve gösterişsiz kot pantolonla hippilere benziyordu. Saçları az önce futbol maçı oynanmış gibi duran kıza bakarken kaşları çatıldı. Bugüne kadar kimsenin kılığı ya da kıyafetiyle ilgili tek bir yorum yapmamıştı. Zaten buna gerek de kalmazdı. İnsanlar buraya gelirken nereye geldiklerinin bilincinde

olurlardı. Oysa şu kız tam anlamıyla bir hapishane kaçkını gibi görünüyordu. Kızın kulağının arkasına ittelediği saçını görünce bakışı kızın yüzüne kaydı. *Vasat!* Tek kelimelik bir tanım bu kızı anlatmaya yetiyordu.

Kızın sıradan, kahverengi saçları ve elaya çalan açık renk gözleri vardı. Buğday tenliydi, ama daha çok kumral olarak tanımlanabilirdi. Boyu en fazla 1.65 metreydi. Çok zayıf, kuru kemikli değildi. Hatta boynunun altındaki yuvarlak hatları dikkate bile değerdi, ama üzerinde New York yazan şu facia tişörtü olmasaydı keşke! Genç adam, masanın ardından kızın bacaklarını göremiyordu, zaten bununla ilgilenmiyordu da.

Tuna memnuniyetsiz bakışlarıyla kızı süzdükten sonra gözlerini ondan çekti. Durup bakılacak bir tipi yoktu. O an Lale'yi yanına çağırıp, "Şu kıza doğru düzgün giyinmesi gerektiğini söyle," demeyi düşündü, ama bu vasat görüntü için kendisini bekleyen harikulade sevgilisi Çisem'i bekletmeye niyeti yoktu. Hatta kızın, Ahmet'in geldiği gün de böyle giyinmiş olmasını diledi. Ahmet'i, şu kuzeni olacak döküntüyle mahcup etmeyi deli gibi arzuluyordu. Zaman kaybetmemek adına hızla asansöre yürürken, dönüşte İtalyan firmasıyla telekonferans görüşme ayarlamasını söylemek için yeniden Lale'ye döndü ve bir an bakışı tekrar diğer kıza kaydı. Dil mi çıkarıyordu o? Kız kafasını hızla çevirince Tuna bu fikrinde emin olamadı. O kadar da değildi herhâlde! *Şu mahalle kızı Tuna Üstüner'e dil çıkarmış olamazdı!*

Genç adam sinirli bakışlarını Deniz'den ayırıp, asistanına dönerek isteğini belirtti ve tekrar asansöre yöneldi. Bu kızda hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Gerçi hoşuna gitmeyen birçok şey vardı ve bunlara an be an yenileri ekleniyordu.

❧ ❧ ❧

Deniz, amacına ulaşamamıştı. O berbat özgeçmişi alması hiçbir şekilde mümkün görünmüyordu. Lale, o rezalet kâğıdın Tuna Üstüner denen şu Kaf Dağı yerlisinde olduğunu söylemişti. Ancak o küstah adamın kapıları şifrelerle açılan bir tür özel güvenlikle korunuyordu. Tel tokayla sıradan kapıları açabilirdi Deniz, ama

şifreleri çözemezdi. Tedirgin ve gergin adımlarıyla ofiste dolanıp dururken bir şekilde odaya girmenin yollarını arıyordu. Acil durumlar için şifrelerin bir kopyası mutlaka Lale'de olmalıydı, ama emin olamıyordu. Lale'nin çekmecelerini karıştırıp, bir yere yazılmışsa şifreyi bulma fikri hem korkunç, hem de onur kırıcı olacağından bunu şimdiye kadar düşünmemişti bile. Ancak Tuna çıktıktan sonra bu fikir üzerinde ciddiyetle durmuştu. Artık şifreyi öğrenmesini sağlayacak bir takım yasadışı şeyler üzerine harekete geçmeliydi. O adam gelmeden odasına girmeli ve kâğıdı yırtıp atmalıydı. Tabii öncesinde yeni bir özgeçmiş yazması gerekiyordu. Ahmet denen adam gelince de ona durumu izah ederdi. Belki de adam tonton bir dedenin şirinliğindeydi. Ya da halden anlayan bir iyilik meleği... Nedense, Ahmet'in kötü ya da Tuna gibi kasıntı biri olmadığını düşünüyordu. Sanki o özgeçmişi ele geçirdikten sonra her şey sonsuz bir huzura erecekti. Bu gazla dünyaya yaklaşan göktaşını bile durdurabileceğini düşünen Deniz, bilgisayarda yeni bir özgeçmiş hazırlayıp çıktısını aldı.

Lale yemeğe gitmek yerine ofiste yemeyi tercih etmişti. Deniz ise hiçbir şey yememiş olmasına rağmen biraz olsun açlık hissetmiyordu. Çiğdem Hanım ve Selçuk Bey'le de tanışmış ve ilk izlenim olarak onlara da 'on üzerinden üç' notunu vermişti.

Burası başka bir gezegen gibiydi. Üstüner Gezegeni'nin merkez üssüydü ve burada çalışanlar kendilerini başka bir ırktan görüyorlardı. Öte yandan gezegenin sahibi Tuna Üstüner bambaşka bir çıkmazdı. O gerçek bir uzaylı, kibirli bir Uranüs kralından farksızdı.

"Deniz, lütfen şu kalemi bırakır mısın?"

Genç kızı düşüncelerinden ayıran, Lale'nin ikazı oldu. Kalemi elinden yavaşça bırakan Deniz, "Lale, patron çok sinirli biri midir?" diye sordu.

Lale ağzına bir dilim domates tıkmadan önce yanıt verdi. "Hem de nasıl! Aslında Tuna Bey çok kibar biri, yani kişisel ilişkilerinde öyle ama patronluk yaparken kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Asla taviz vermez. Aynı hatayı bir kez yapma hakkın var, sakın unutma. İkinci seferde kadın olduğuna bakmaz, çok fena azarlar. Kaç kere ağladığımı bir ben bilirim."

"Adamın duruşu bile insanı azarlar gibi yahu. Ben sana bir şey diyeyim mi, ben bu adamla çok fena kavga ederim bak!"

"Delirdin mi sen? İki dakika içinde kapının önüne koyulursun."

"Koyarsa koysun. Üç kuruş maaş için bunca eziyete katlanılır mı, ya? Şey, bu arada, maaşım ne kadar?"

Deniz koltuğunu heyecanla Lale'ye doğru kaydırdı. Sarışın kadın sıntınca Deniz'in de keyfi yerine gelmişti. Buradan alacağı maaş tahmin ettiği kadar olmalıydı.

"Sen daha deneme aşamasındasın. Sanırım bir-iki ay bu şekilde çalışırsın. Ama sakın heveslenme, Tuna Bey tanıdık bile olsa kimsenin hakkından fazlasını almasına izin vermez. Yine de bu konuyu İnsan Kaynakları'yla konuşman gerekli."

"Peki, sen ne kadar alıyorsun?"

"Bu bir sır, güzelim. Hem, ben tam beş yıldır burada çalışıyorum."

"Aman Allahım! Beş yıl boyunca şu kibirli adama katlandığını söyleme bana!"

"Hayır, Tuna Bey iki yıldır holdingin patronu. Öncesinde İlhan Bey vardı. Dünyanın en iyi insanı... Ama o da çok sert ve sinirli bir adamdır. Hastalığı ilerleyince, yerini torununa bıraktı. Sonra da Ahmet Bey geldi işte..."

"Ha, evet! Ahmet Bey, yani Ahmet abim."

Deniz o anda bu sohbeti sonlandırdı. Kendisine Ahmet hakkında soru sorulmasını istemiyordu. Ancak Tuna'nın şirkete girmeden önce ne yaptığını, Ahmet'in kim olduğunu delice merak ediyordu. Muhtemelen kan-kız peşinde koşan bir serseriydi şu Tuna. Tabii şu anda da öyle yapıyor olmalıydı. Böyle yakışıklı adamlar kimsenin peşinde koşmasalar bile, peşlerinden koşmaya hazır kızlar çok olurdu. Bu düşünce kendisini rahatsız edince, dolaptaki çantasına yöneldi. Sanki sevgilisi olmasa, adam kapısında serenat yapacaktı. Bu adam, onu bir insan olarak bile değersiz görüyordu. Kendisinin, onun gözünde sevilen, âşık olunan, arzu edilen bir kız olmasına imkân yoktu!

"Belki de üzerine bir şey dökmeliyim!" diye bağırdı hevesle.

O sırada çöpleri toplayan Lale'nin "Efendim?" demesi üzerine Deniz sırıttı ve "Ah, bilirsin işte. Dizilerde, filmlerde kızlar adamların üzerine bir şeyler dökünce çok sevimli oluyorlar. Yani adamlar buna bayılıyor. Mesela kızlar üstlerine kussalar, adamlar ertesi gün o kızlara âşık oluyorlar. Kızlar yemekleri obur gibi götürünce aptal âşığa dönüyorlar. Tuna'ya, yani Tuna Bey'e bunları yaptığımı düşünüyorum da, belki bana karşı olan hoşnutsuzluğu geçer?" diye açıklama yaptı.

"Aman Tanrım, Deniz sakın! Adam takıntı derecesinde titizdir. Üzerine kusmayı senin kıyametin olarak gördüğüm için o konuya hiç girmiyorum bile ama eğer üzerine bir şey dökersen, yemin ediyorum yakandan tuttuğu gibi seni pencereden aşağıya atar."

Takıntılı bir adam ve pasaklı bir himono onna! Ah, ne muhteşem uyum ama! Deniz, Tuna'nın pahalı beyaz gömleğine ketçap bulaştırdığını hayal edip edepsizce sırıttı. Eğer öz geçmişini okursa, onun yanına kesinlikle ketçap alarak gitmeli ve ketçabı hayatına karşılık tehdit unsuru olarak kullanmalıydı. İşe yaramazsa da pencereden atılırken son bir çabayla adamın üzerine sıkmalıydı o ketçabı. Kendisi asfaltla bütünleşip ansızın ve acısız ölürken, Tuna denen kasıntı Titizlik Prensi işkence çeke çeke ölürdü hiç olmazsa. Bu trajikomik anın hayaliyle sırıtan Deniz, iki gündür yaşadığı akıl almaz olayları biriyle paylaşmazsa çatlayacağından, en iyi dostunu aramaya karar verdi. Telefonunu çantasından çıkarıp geniş ofisin diğer ucuna doğru yürüdü. Lale lavaboya geçip ellerini yıkarken Deniz, yarısı camlarla kaplı duvara yaslanıp aşağıdaki tehlikeli manzaraya baktı.

"Evet bebeğim, adamı görmen lazım. Tıpkı kitap karakterleri gibi. Hani yazsan yazılır, durup seyretsen okunur."

Arkadaşının söyledikleri karşısında arsız bir kahkaha atan Deniz hemen ardından somurtarak, "Evet, Tuna'yı okumak isterdim ama benim eğitimim buna yetmez. Yok canım! Bana bakar mı, Allah aşkına? Zaten sana böyle anlattığıma bakma, çilekli sakız gibi aslında. İlk başta zevk alarak çiğniyorsun ve tadı damağında güzel bir his bırakıyor, ancak çiğnedikçe aroması yok olup, tadı kaçıyor.

En sonunda da çöp tenekesini boylıyor. Bu adam da öyle bir şey... Çok yakışıklı, çok karizmatik ama çekilecek biri değil!" dedi.

"Saçmalama! Ne fantezisi?" diyerek güçlü bir kahkaha attığı sırada, ensesinde yankılanan sesle bir anda kaskatı kesildi. Tuna Üstüner kim bilir ne zamandan beri, birkaç metre uzağında dikilerek kendisini dinliyordu!

Deniz telefonu kot pantolonunun cebine adeta tıkarken kekeleyerek, "Lale Hanım, şeyde..." diyerek lavabo tarafını gösterdi.

Tuna çatılmış kaşlarıyla hâlâ genç kızı süzüyordu. "Mesai saati başlayalı on beş dakika oluyor. Neden işinizin başında değilsiniz," diye sordu bir an sonra.

"Siz de değilsiniz. Yeni geldiniz."

Deniz ne dediğini ancak saniyeler sonra idrak ettiğinde dilini ısırıp adama korkak bir bakış attı. "Affedersiniz, sadece şaka yapıyordum. Ben, şey, bu önemli bir telefondu da..." diyerek beceriksizce gülümserken, dostu Gülden'e söylediği son kelimeleri hatırladı. Ofis fantezisi! *Kahretsin!* Bu kasıntı Uranüslü'nün, onun az önce söylediklerini duyup duymadığını düşünürken elleri birbirine dolandı. Allah'ın belası, niye odasına gitmiyordu ki? Tepesinde tüm heybetiyle dikilip, böyle baskı uygulayan bakışlarla neyi amaçlıyordu? *Ben zahmet etmeyeyim, sen kendini aşağıya at!* demek mi istiyordu?

Deniz cama doğru dönüp, aşağıya bakma dürtüsünü engelleyemedi. Bina öylesine yüksekti ki, yukarıdan karınca sürüleri gibi görünen trafiği fark edince başı döndü ve dengesini kaybederek yalpalamaya başladı. Çocukluğundan beri ani refleksler, telaş ve heyecan sırasında tansiyonu düşerdi ve şu anda da tam olarak öyle olmuştu. Sırtını cama dayadı, ancak bu baş dönmesini daha da körükledi ve öne doğru sarsak bir adam atarken eliyle başını tuttu.

Tuna Üstüner'in alaycı bir tavırla, "Şimdi de hasta numarası mı yapıyorsun?" demesi üzerine afallamış bir halde gözlerini açtı. "Eğer evine gitmek istiyorsan şimdi git! Ama bir daha gelmeyi düşünme. Ahmet için bile olsa, işini ciddiye almayan birine tahammül edemem," diyerek sözlerine devam eden genç adam,

kızdan herhangi bir yanıt beklemeden arkasını döndü ve odasına doğru yürüdü.

Deniz o anda çantasını kapıp gitmek için muthiş bir isteğe kapıldı. Bu da neydi böyle? Bu adam kendini ne sanıyordu? Pekâlâ, kendini bir şey sanması için yeterli sebebi vardı ama bu kadarı çok fazlaydı. Yine de fevri davranmak istemeyen genç kız, koltuğuna doğru yürürken, Lale de koşarak masasına oturdu.

"Ay, inanmıyorum! Tuna Bey geldi değil mi? Bana bunun hesabını soracak."

"Allah aşkına, Lale! Tuvalete gitmek için de mi izin istiyorsun?"

"Elbette hayır, ama geldiğinde yerimde olmalıydım. Of, midesini falan bozmuş deseydin keşke."

Deniz, "Bana diyecek bir şey bırakmadı ki!" derken koltuğuna gömüldü.

Ağlamak istemişti bir an. Bugüne kadar kimseden böylesine nefret dolu bir tonda azar işitmemişti. Ne okulda, ne ailesinde, ne de çalıştığı gazetelerde. Oysa şu adam iki dakikada tüm benliğini dağıtmayı başarmıştı. Yine de çekip gitmeyi göze alamıyordu. Paraya olan ihtiyacı gururuna baskın gelmişti.

Lale tüm öğleden sonra Deniz'e işleri öğretti. Faks çekmeyi, önemli görüşmeleri, hangi telefonların önce Çiğdem Hanım'a bağlanacağı, telefon bağlarken karşıdaki kişiyi ne kadar süreyle bekleteceği gibi bir sürü gereksiz ayrıntıyla Deniz'in başını şişirmişti. Oysa genç kızın tek düşündüğü şey, o korkunç öz geçmişti. Tuna Üstüner o kadar meşgul bir adam olmalıydı ki, öz geçmişi okumamıştı bile. Deniz gün boyunca hem bu duruma sevinmiş hem de o işi bir an önce halletmesi gerektiğini bilerek gözlerini adamın kapısından ayıramamıştı. Neyse ki, kapının şifresini öğrenmek için sadece Lale'nin parmaklarına dikkat etmesi yetmişti. Tuna'nın öğle yemeğine çıkmasının ardından Lale patronun odasına girmek için şifreyi girdiğinde, Deniz de onun yanından şöyle bir geçerek rakamlara bakmış ve onları aklında tutmayı başarmıştı. O rakamların ne ifade ettiğini elbette bilmiyordu, ancak bunun bir önemi yoktu. Saatlerce süren çabalarından sonra nihayet şifreye erişmeyi

başarmıştı. Görevine odaklanmıştı ve avının üstüne atlamaya hazır bir kaplan kadar kararlıydı.

Herkes çıktıktan sonra yavaşça Tuna Bey'in odasına doğru yürümeye başladı. Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi müthiş bir ritimle atıyordu. Eğer yakalanırsa, bu, kalp atışlarının gümbürtüsünden olacaktı. Öte yandan o kadar temkinliydi ki, hayatında hiçbir işi böylesine şevkle yapmamıştı. Parmak izi bırakmamakta kesin kararlı bir FBI ajanı edasıyla kapıya yöneldi. Elindeki kâğıt mendille kapı kulpunu henüz kavramıştı ki, kapının zaten açık olduğunu fark etti. Tamamen kapanmamış olan kapıya neredeyse küfredecekti. Gün boyu çektiği tüm zahmetler boşuna mıydı, yani? Bunu düşünüp durursa sinirden yumruğunu kapıya geçireceğini anlayıp, yavaşça odaya süzüldü. Sonra bir anda donakaldı. Buraya oda demek haksızlık olurdu; orta ölçekli bir rezidans, bir süit, bir cumhurbaşkanı ofisiydi sanki. Büyüklüğünün yanı sıra az ve öz mobilyalarıyla göz alıcı derecede şıktı.

Genç kız odayı izlemeyi bırakıp masaya yöneldi. Masanın üzerinde geniş ekran bir bilgisayar ve bir de laptop vardı. Ayrıca iki kablolu, iki telsiz telefon ve adını hiç bilmediği ufak bir cihaz, masanın teknolojik görüntüsünü tamamlıyordu. Odanın içindeki devasa plazmalar ve insanı NASA'daymış gibi hissettiren bir dizi karmaşık alet de köşelerden birini süslüyordu. Masanın boş tarafında, şeffaf raflığa dizilmiş kâğıtlar ve ince klasörler gördü. Eliyle rafları hızlıca yoklarken, en alt raftaki kâğıtların arasından BİR DOST yazısını seçti. Aradığını bulmuştu, lanet çözülüyordu! Zafer çığlığı atacakken ansızın sustu ve sessizce kıkırdadı. Özgeçmişi usulca çekip almak isterken ince kâğıtların hışırtısından başka hiçbir ses duyulmuyordu.

"Sen orada ne yapıyorsun?" diye gürleyen bir ses tüm odada yankılanınca, olduğu yerde korkuyla sıçradı.

Tuna Üstüner kapı eşiğinde durmuş, kendisine *ölümcül* bakışlar fırlatıyordu.

BÖLÜM 4

Tuna Üstüner beni basmıştı!

Beni masasıyla kırıştırırken, ahh, yani masasını karıştırırken basmıştı! Onun sesini duymamla vücudumun taş kesilmesi bir oldu. Sesi, yanar halde suya düşen kibrit gibi ansızın bitirmişti beni. Ne yapacaktım, ne diyecektim? Gözlerimi kapatıp uyurgezer taklidi yapmam ya da direkt bayılıp sonrasına amneziyle uyanmam kurtuluşum olabilir miydi? Ah hayır! Adam bana böyle doğrudan bakarken, gözbebeklerimi bile korkuyla titretirken kurtuluş yolunda verdiğim mücadele sadece ölümümü erteleyecekti. Mantıklı bir şey bulmalıydım. Tabii öncesinde kâğıdı olduğu yere tıkmalıydım! Ve yaptım da...

"Ay, korkuttunuz beni. Ben de şey, masanızı siliyordum," diyerek yanımda getirdiğim kâğıt mendille, hışımla masayı ovalamaya başladım. Çaresizlik içinde saçmalıklardan bir gemi yapmış ve yüzmesini bekliyordum!

"Masayı..." dedi dişlerinin arasından, "siliyordun, ha?" Son hecede öyle bir gürledi ki, hızla masanın ardındaki açıklığa koştum.

"Si...sizin takıntı derecesinde titiz olduğunuzu duydum da... Ben de çıkmadan şu ıslak mendille masanızın tozunu alayım, dedim. Toz bezi bulamayınca..."

"Kes sesini!" diye haykırdığında gözlerimi korkuyla kapattım. Daha önce hiç basılmamıştım. Kendimi metresiyle basılan zamparalar gibi hissediyordum.

Kapalı gözlerimi nihayet açtığımda, sığındığım masanın koruyucu bölmesinden çıktım. Ne kadar kaçarsam kaçayım, kurtuluşum yoktu. Tuna Üstüner'le aramızda yaşanan şey; örümcek-av, cellat-kurban, fare-kapan olayıydı. Şu an içinde bulunduğumuz

durum ise bir cinayetin öncesiydi. Kendi cinayet mahallime bakarken son çare olarak başımı dikleştirdim. İnsanlar benim ardımdan, *Sonuna kadar direnen, gerçek bir dava adamıydı*, demeliydiler.

"Bakın, Lale Hanım bana sizin temizliğe çok önem verdiğinizi söyledi. Mesela benim kritik eşiğim üç santim tozdur, ama sanırım sizinki öyle değil. Yani anlıyorum aslında, insan bu kadar zengin olunca canı sıkılmasın diye tuhaf takıntılar edinebiliyor."

Allahım, ben sahiden duramıyordum! Sözlüklerde *patavatsız* kelimesinin karşısında tam olarak adım yazıyordu. Kendimi aklamam gerekirken patronumu karalıyordum. Tuna ise sözlerime biraz olsun inanmadığını belli edercesine gözlerime bakarken, "Bana, sadece masamı silmek için mi odama gizlice girdiğini söylüyorsun?" diye sordu. Kapının önünden ayrılmıyordu. Sanki kaçıp gitmemeyim diye orada öylece dikiliyordu.

"Havanın kararmasına daha çok var. Ben de eve gitmek yerine mesaiye kalmaya karar verdim. Tüm masaları sildim, merak etmeyin size özel değil. Yani bilirsiniz, insan işe girdiği ilk günlerde patronunun gözüne girmek ister. Ah, pardon ya! Nereden bileceksiniz ki? Siz kimsenin emri altında çalışmamışsınızdır!"

Genlerimdeki 'Patronlara Ölüm' kromozomu yine tam vardiya çalışıyordu. Tuna biraz daha üstüme gelirse, kesinlikle ona saldırabilirdim. Sinirlenmeye başlamıştım ve ben sinirlenince... Ah, ne palavralar atıyorum! Ben sinirlenince bir köşeye siner kalırım. Hatta karşımda multimilyarder bir adam varsa sinmekle kalmam, yok olacak derecede ufalırım da... Dahası; üç yıllık birikimimi, çeyiz paralarımı, beyaz eşya masraflarımı hunharca yemişsem, kovulmamak için her türlü fırçayı yemeye de razı olurum. Nitekim şimdi de razı olmuştum. Adam beni ıstakoz misali kaynar suya atsa bile gıkımı çıkarmayacaktım.

"Ne işler çeviriyorsun?" diye sorduğunda, Tuna'nın gözlerine, "Hiçbir şey," dercesine baktım. Bana inanmadığı belliydi. Bir suçlu gibi görünüyordum ve haksız da sayılmazdı. Ancak, "O berbat özgeçmişimi almak için girdim," diyemezdim ya!

"Lütfen, inanın bana," diye inlediğimde ofisin içlerine doğru bir adım attı. Uzun boyu ve hükmeden bakışlarıyla, olası bir savaşta

çok iyi bir işkenceci olabileceğini düşünmeye başladım. İnsan duruşuyla bile karşısındakini titretebilir miydi? Tuna Üstüner bunu yapabiliyordu! Duruşunu bozmayarak konuşmaya başladığında, sesi de bir tufan kadar yıkıcı olmuştu.

"Deniz Hanım. Şimdi, derhâl ofisimi terk et! Gitmeden önce de güvenliğe kimliğini bırak!" dedi.

Beni hırsızlıkla mı suçluyordu? Ah, onu boş verin, adam ismimi biliyordu yahu! Bana 'Deniz Hanım' demişti. Ne büyük bir onur... Cacığa giren hıyar kadar önemli hissediyordum kendimi...

"Peki, bırakırım kimliğimi," dedim çaresizce. İç sesimin bu kadar laf ebesi olduğuna bakmayın, dıştan lâl olur o ses. Bu işi kaybedemezdim, o yüzden sustum. En azından iki gün çalışmalı ve çalıştığım saatlerin bedelini almalıydım. Kovulana kadar, tabii... Çünkü kovulacağıma emindim. Galileo, "Dünya yuvarlaktır," derken ne kadar kesin konuşmuşsa, ben de 'kovulacağım' derken o kadar kesin konuşuyordum. Elimde sıktığım kâğıt mendile şükrederek masanın ardından çıktım. Bu mendil kesinlikle benim şansımdı, zira mendilsiz olsaydım tişörtümü çıkartıp masayı silmem gerekirdi. O zaman da şu malum ofis fantezim gerçek olabilirdi! Tuna Üstüner o tişörtün altındakileri görünce... Ups, yine başladım güven patlamasına... Tamam, biri telefon, biri mahalle sapığı olmak üzere iki adet sapığım vardıysa da, Tuna Üstüner gibi bir adamın bakabileceği tek bir özelliğim yoktu. Bunun bilincinde, o planı da devre dışı bırakıp tekinsiz adımlarla yürümeye başladım.

Gözleriyle bedenimi izliyordu. Sanki bir şey çalıp çalmadığımı anlamak ister gibiydi. Çalmamıştım, ama çalmak istiyordum! Mesela hayatını... O, 'full HD Uranüslü' havalarındaki bedeninin üstünden bir dozerle geçmek istiyordum. Bunu yapacak bir dozerim olmasa da, yapabileceğim birkaç şey vardı; yakalarına asılıp, o kibirli çenesine bir yumruk atmak gibi... Ama bu eylemimin sonunda hapis yatmak da vardı ki zavallı annem hapse girdiğimi öğrenince beni öldürür ve evlat katili olarak bu kez kendisi hapse girerdi. Bunu göze alamazdım!

"Bakın, sizden hiçbir şey çalmadım! Evet, burada son derece pahalı aletler var ama bana hitap etmiyor. Ben altın ve pırlanta gibi mücevherler üzerine çalışıyorum," diyerek gülümsedim.

Esprimi gülünç bulmadığı seğiren çenesinden belliydi. Adam beni resmen varlığıyla azarlayıp, tokat atmıştı. Bana bakarken duyduğu öfke ve gerginlik yetmezmiş gibi bir de beni odasında basınca, aramızın hiçbir zaman düzelmeyeceği kesinleşti. Ah, ne umuyordum ki; onunla okeyde üçüncü ve dördüncü olmayı mı? Tuna Üstüner ve ben ancak mahşer meydanında bir araya gelecek iki kişiydik. O da mecburiyetten!

Ona odasından bir şey çalmadığımı söylerken bile kotumun ceplerine bakıyordu. Hayır, hiçbir şey çalmamıştım. Öz geçmişim hâlâ o kâğıtların altında, o dosyanın içinde duruyordu. Yine de rahattım; Tuna'nın planımı anlamasına imkân yoktu. Ya masa silme yalanıma inanacaktı, ya da her şeyi kontrol edip eksik bir şey bulamayınca, neyin peşinde olduğumu araştıracaktı. Bu zaman diliminde de kovamazdı beni. Çünkü ne karıştırdığımı bilmek isteyecekti! Yuppi... En azından Ahmet gelene kadar güvendeydim. Kimliğim mi? Nikâh işlemlerini başlatmak için kimliğimi bekleyen bir koca adayım olmadığından, o konuda da rahattım. Kimliğimi istediği kadar elinde tutabilirdi.

"Size iyi akşamlar," diyerek yanından geçtim. Tam bu sırada gözleri gözlerimle buluştu ve kalbimde hard rock baterileri çalmaya başladı. Allahım, kalbim nasıl böyle çılgınca çarpabiliyordu? Adama âşık mı oluyordum? Ama neresine? Âşık olunacak o kadar çok yönü vardı ki... Gözleri, dudakları, bedeni, sertliği, karizması, çekiciliği... Öte yandan nefret edilecek özellikleri de yine bunlardı; alaycı gözleri, kibirli dudakları, lanet olası sertliği, acımasız karizması, öldürmeyip süründüren çekiciliği... Pembe dizilerin gürursuz Maria'sı gibi adamın göğsüne atılıp "Alejandro! Aşkımmm!" demek için hızla odadan çıktım. 'İyi akşamlar,' dileğim, monologdan diyaloga geçemezken masamdaki telefonum çalmaya başladı.

Maroon 5, telefon melodim olan Payphone'u adeta benim için söylüyordu. "Tüm peri masalları boklukla dolu! Bir aptal aşk masalı yüzünden hasta olacağım," diyordu şarkının sözleri. Oysa

ben hasta olmaya hazırdım. Tuna Üstüner'le ne de güzel aşk masalı olurdu...

"Efendim, annecim?" diyerek telefonu açarken Azrail'den hallice patronum bana hâlâ tehlikeli bakışlarla bakıyordu.

"Evet, iş buldum... Seni arayacaktım," diyerek annemi yanıtlarken adama tedirgin bir gülücük gönderdim. Annem karşıdan sevinç naraları atarken de telefonu kendimden uzaklaştırdım. Tuna Üstüner hâlâ bana bakıyordu. Eh, güzele bakmak sevaptı ne de olsa. Yahu, adam sayemde cennetten bir düzine köşkü kapmıştı. Hem de bedavadan.

Şirketten çıkmak üzereyken güvenlik görevlisi Fatih beni durdurdu ve kimliğimi sordu. Kendimi kaçak yollarla yurt dışına çıkmaya çalışan bir uyuşturucu satıcısı gibi hissediyordum. Üzerinde iğrenç bir vesikalık resmimin olduğu kimliği adama verirken, onun uzun süre fotoğrafıma bakıp güleceğini biliyordum. Eh, insanın iki kaşı arasında bir milim boşluk olmayınca, haliyle tuhaf görünüyordu!

Bu arada, kaşları hatırlamam iyi olmuştu. Hemen kuaföre gidip senenin son trendi bir kaş modeli yaptırdım. Ardından yüzde elli indirim olan bir mağazaya girip şık bir şeyler aldım. Kredi kartı limitlerimin en ufak boşluklarını itinayla doldururken, yarın o adama gününü göstereceğimi fısıldadım kendi kendime.

Telefonum yine çalınca oflayarak açtım. "Ne var, Yasemin? İki ekmek mi alayım?" diye sordum ev arkadaşıma. Beni akşam saat altı ile yedi arası arayınca bu "Ekmek al," anlamına gelirdi.

"Yok, yok, ekmek alma. Hacer Teyze mantı yapmış, yoğurt al," diyen ev arkadaşımın sözleri benim için günün en güzel havadisi oldu. Mantı! Bir anda "Tuna Üstüner hiç mantı yemiş midir?" diye düşündüğümü fark ettim. Muhtemelen hayır! Adamın Pekin vatandaşı portakallı ördek, Venedikli bilmem ne balığı, somon füme, Fransa'nın adı duyulmamış kasabasından çıkan sosla yapılan kalamar ve ekmek arası havyar yediğine emindim. Eh, ben de mantıyı ona kendi ellerimle yapardım artık...

Hacer Teyze bizim ev sahibimizdi. Kendi başına yaşayan, tatlı mı tatlı, yetmiş beş yaşında bir nine... Evet, tam bir film karakteri

gibidir. Bir de gelenekçidir ki, sormayın! Onun sayesinde kim bilir kaç kez okunmuş pirinç yemiş, üfürüklü su içmiştim. Elimde yarım kilo yoğurtla sallana sallana eve giderken, Hacer Teyze ile Tuna'nın tanıştığını düşünüyordum. Ne tuhaf olurdu ama! Yayık ayranı ile Bordeaux şarabının aynı masada olması gibi...

Tuna ile yayık ayranını aynı anda düşünemediğim için sokak ortasında kahkaha atmamı önleyemedim. Tam böyle tatlı tatlı gülerken dibimde bir araba durunca, az kalsın kaportasına bodoslama dalarak yamuk bir çeneyle ömrümü tüketecektim ki, sapığım yine ustaca bir manevrayla hayatımı kurtardı.

Şoför koltuğundaki sapık, "Neye gülüyorsun güzelim?" diyerek pis pis sırıtınca nasıl fırladığımı bilemeden sokağımıza saptım. İki yıldır mütemadiyen yollarımı kesen arabalı sapığım artık hayatımın rutinlerinden biri olmuştu. Aramızdaki ilişki Tom ve Jerry'i kıskandıracak türdendi. Ben kaçardım, o arabasıyla kovalardı. İlk aylarda yanımda doktorla gezmeyi planlamıştım. Korkudan düşüp bayılırsam acil müdahale etsin diye... Ama ayaklı doktor bulamadığımdan, zaman içinde tabana kuvvet kaçmaya başlamıştım. Son zamanlarda da aldırmaz olmuştum. Sapığım hayatımdan bir parça gibiydi. Sabah aldığım poğaça kadar normalleştirmiştim adamı. Birazcık da yakışıklı olsaydı, ben onun sapığı olurdum; ama benden daha kısa boylu, saçsız bir delikanlıyı en gizli fantezilerime konuk edemediğim de bir gerçekti.

Artık fantezilerimin bir yüzü vardı; Tuna Üstüner. Ah, ne diyorum ben? Hacer Teyze bu dediğimi duysa, vallahi sokağa salmamayı bırak, aramızı yapmaya uğraştığı akrabası Hakan'ı benden uzak olsun diye astronot yapıp uzaya yollardı. Yapardı! Sahiden yapardı! Nitekim beni de onunla evlendirmeye kararlıydı. Önüme dizilen açık büfe koca adaylarından birini gözüme kestirsem, ben de dünden razıydım evlenmeye ama... Ne yazık ki, sayın seyirciler, Tuna Üstüner kriterlerimi Uranüs'e çekmişti. Onu gördükten sonra, gömleklerinin tüm düğmelerini boğazına kadar ilikleyen ve yüksek bel pantolon giyen Hakan'ı ne yapayım ben! Hacer Teyze'nin akrabası Hakan'ı hayallerimde böyle canlandırıyordum işte.

"Nerede kaldın kızım? İlk günden seni ne çok çalıştırdılar. Şu haline bak. Tependen su dökmüşler sanki" diyen Hacer Teyze beni içeriye almadan önce varlığımdan çok daha önemli olan yoğurdu elimden kaptı.

"Teyzem, sarımsak koyma bak sakın!" dediğimde, Yasemin içeriden seslenerek karşılık verdi.

"Sarımsaksız mantı mı olur?"

Olmazdı, ama Hacer Teyze yoğurda sarımsak koymuyordu; sarımsağa yoğurt koyuyordu! Onun evinde sarımsaklı yemek yiyen biri, bir hafta boyunca kendini görünmez bir karantinaya alırdı; zira bir kilo sarımsakla yemek yaptığını görmüştüm. Bilmeyen de Kont Drakula'nın Hacer Teyze'ye musallat olduğunu sanırdı. Kulakları az işittiği için de ikazlarımı çoğu zaman duymuyordu bile yaşlı teyzem. Ben yine de işimi garantiye almalıydım, en ufak bir koku riskini göze alamazdım. O kasıntı şirkette zaten başıma gelmeyen kalmamıştı, bir de kokudan dolayı vampir gibi kaçırmamalıydım insanları. Hoş, Tuna Üstüner'in de vampirden farkı yoktu ya... *Acımasız Kan Emici, kibirli, yanık kulplu, antika demlik!*

Yemeğimi yemiş, bugün de aç kalmadığımıza sevinmiştim. Yoğurttan dolayı kanepede mayıştığımda Hacer Teyze'nin dürtüklemesiyle uyandım.

"Kalk kızım, bu suyu iç. Okunmuş su," diyen yaşlı ninem lacivert bir suyu boğazıma dayadı. Allahım, içinde bir kâğıt yüzüyordu! Üzerine bir şeyler yazılmış kâğıt, bir bardak suyun içinde benim mideme gitmek için can atıyordu. Yazının akan mürekkebiyle laciverde dönmüş suya bakarken telaşla atıldım.

"Hacer Teyze, merak etme artık. Ben hem koca buldum, hem de patron," dedim Tuna Üstüner'i kastederek. Hayal gücümü seveyim, ne de uçsuz bucaksızdı! Kadının koca bulmamız için yaptığı üfürükçü ziyaretlerine boş yere para vermesine dayanamıyordum. Dayanamadığım diğer bir şey de, bir bardak dolusu kırtasiye tipi mürekkep yutmaktı!

"Fayton mu buldun? Bindin mi bari? Eskiden ben de bir kere binmiştim," diyen Hacer Teyze bu cümlelerle beni kahkahalara boğdu.

"Yok! Yarın o benim enseme binecek," dediğimde Yasemin bana çapkın bir bakış attı.

"Sonra anlatırım," diyerek ev arkadaşıma döndüğümde Hacer Teyze, "Sofra mı kuralım? Kızım, daha yeni yedik ya!" dedi. Gülümsedim ve kadının sıcak göğsüne sokuldum. Bana gurbette sıla olmuştu Hacer Teyzem ve biliyordum ki, bugün hâlâ kendimizi koruyabilmişsek hep bu kadının duaları sayesindeydi. Belki duaları tutardı da, Tuna Üstüner bana âşık olurdu, ha?

BÖLÜM 5

"Yarınki görüşmede o konuyu halledeceğim. Bakan'dan randevu alındı zaten, sadece son pürüzler kaldı."

Tuna, Yelkenli Kulübü'nün kafesinde Mert'le konuşuyordu. İzmir'deki arazi için çözülemeyen siyasi krizleri arkadaşına anlatırken Mert, yapay bir sinirle dostuna baktı.

"O işi çözmeden rahatlamayacaksın, değil mi? Ne kasıntı adamsın be."

Tuna geniş bedenini koltukta daha çok yayarken elindeki içeceği yavaşça dudaklarına götürdü. "Halletmem gerek, Mert," diyerek elindeki bardağı gergince çevirdi.

"Ahmet taş koyacak mı sence? Sahi, bir kız geldi diyordun? Neciymiş öğrenemedin mi? Sahiden Ahmet'in ajanı mı dersin?"

Tuna bu soru üzerine bardağını daha da sıktı. Biraz daha baskı uygularsa bardak elinde paramparça olacaktı. "O kızı bugün odamı karıştırırken buldum. Ahmet'in onu bilerek şirketime soktuğuna eminim."

"Ne?"

"Ofisin kapısını kapatmadığımı hatırlayınca şirkete geri döndüm ve onu odamda bir şeyler ararken buldum."

"Bu sahiden çok fazla. Kovsaydın ya! Nasıl yapar bunu? Peki, ne gerekçe sundu sana?"

"Masayı siliyormuş. Aptal kız, o numarayı yutacağımı sandı," diyen genç adam gözlerini uzak bir noktaya sabitlerken Deniz'in panikli halini sinirle hatırlıyordu.

"Sence neyin peşinde?"

"Ahmet o kızı muhtemelen bana karşı kullanabilmek için şirkete soktu. Sekreterlerin bilmediği sır yoktur. Kendi tarafından bir kızı işe alarak beni alt edeceğini sanıyor, gerzek herif!"

"Kız nasıl? Güzel mi bari? Sizin şirkette genelde fıstıklar çalışıyor," diyen Mert bir an bahsi geçen kızı görmek istedi. Ahmet serserinin biri olabilirdi ama manken gibi kızlarla, üstelik sadece bir tanesiyle de değil, en az üçüyle flörtleşmekten çekinmeyen bir adamdı. Deniz de güzel olmalıydı.

"Güzel mi?" diyerek alayla gülen Tuna arkadaşına döndüğünde, Deniz'in görüntüsünü hatırladı. Holdingde çalışan diğer 'fıstıklar' gibi değildi. Kızın görüntüsü sıradan bile değildi. En azından giydiği kıyafetler yüzünden Tuna böyle düşünmüştü. Bir de kıyafetsiz görse kararını daha net verebilirdi. Bu düşünceyle alay edercesine sırıttı. Üzerine para verseler, o kızı çıplak bir halde görmek istemezdi. Ya da belki de...

"Hey, ne düşünüyorsun? Yoksa denizlere mi daldın?" diyen Mert ironiyle arkadaşına bakarken Tuna'nın yeşil gözleri ona öfkeli bir bakış attı.

Tuna, "Kızın üzerinde 'New York' yazılı bir tişört ve daracık bir kot vardı," diyerek Mert'in sorusunu cevapladı.

"Vay, kulağa seksi geliyor."

"Göze seksi gelmediğine eminim," diyen Tuna kaşlarını çattı. Kızı düşünüyordu. Ajan gibi odasına giren ve masasını karıştıran o kızı. Ne aradığını bilmese de öğrenecekti. O kızı da, Ahmet'i de emellerine ulaşmadan postalayacaktı!

❧ ❧ ❧

Deniz bugün kesinlikle o berbat tişörtlerden birini giymeyecekti. Himono onna'lığı seviyordu. Rahat takılmayı, geniş şeyler giymeyi, eşofmanlarıyla sokağa çıkmayı, saçlarını tarayıp herhangi bir bakım yapmadan dümdüz bırakmayı seviyordu. Odasını dağınık tutsa da, her gün saçlarını yıkamak sekiz yıldır değişmeyen tek âdetiydi. Makyaj yapmak ve ismini bile telaffuz edemediği kremleri kullanmayı ise hiçbir zaman başaramamıştı. Ama bugün yapacaktı. Banyo dolabının rafında dikilerek Yasemin'in ona adeta

nanik yapan losyonlarına ürkekçe elini uzattı. Elini kavuşmasının imkânsız olduğu âşığına uzatır gibiydi. Yavaşça giden eli kremi kavradığında, eşiği geçtiğini anladı. Yüzüne sürüp herhangi bir alerji görmediğinde ise rahatladı.

"Yaso, kızım kalk! Bana makyaj yapman lazım," diyerek ev arkadaşını uyandırmaya çalışan Deniz, bir taraftan da çekiştirerek Yasemin'i rahat yatağından kaldırmaya çalışıyordu. Ancak arkadaşından gelen tek yanıt birkaç küfürlü söz oldu.

"Yirmi dört saat çalışıyorum, bir gün uyku günüm var ve sen bana işkence ediyorsun, Deniz. Defol git başımdan ya!" diyen Yasemin bir tekme savurarak onu yatağından atmaya çalıştı.

Başka çaresi kalmayan Deniz, kendi makyajını kendi yapmaya karar verdi. Herhâlde göz kalemi sürebilirdi. Biraz ruj ve çok az da allık işini görürdü. Nitekim başarmıştı da. Aynadaki görüntüsünden memnun bir halde üzerindeki beyaz gömleği süzdü. Düğmesi kopan ve felaketler silsilesini başlatan lanetli gömleği giymişti bugün. Ancak artık düzgün bir işi olduğundan lanetin kalktığını düşünüyordu. Tamam, çok garanti bir iş değildi ama yine de bir gün daha şansı vardı. Diğer yandan öz geçmiş hâlâ o masadaydı ve lanet devam ediyor da olabilirdi. Kaçış yoktu! Yine de bugün Tuna Üstüner'in karşısına dimdik çıkacaktı. Öyle ki adam kendisini süzerken yüzünden geçen tek ifade hayranlık olacaktı.

Şirkete gittiğinde saat sekiz buçuktu. Patron saat dokuzda geliyordu ve Deniz, otobüsü kaçırmayı göze alamamıştı. Geç kalmaktansa erken gelmek daima daha iyiydi. Henüz Lale bile gelmemişti ve Deniz sıcaktan ensesine yapışan atkuyruğu saçını düzeltecek zamanı bulmuştu.

"Ooo... Deniz, bu sen misin? Çok değişmişsin," diyen Lale genç kızı baştan ayağa süzdü.

Deniz, "Ben aslında hep böyleyim, Lale. Dün bir kriz anıydı sadece," diyerek cevap verirken sarışın kadına gülümsedi. Bu arada dün akşamki olayı düşünerek yeni bir strateji uygulamaya karar verdi.

"Ah, Lale, toz bezleri nerede? Masamı silmek istiyorum da..." dedi ve çokbilmiş bir ifade takınarak, "Bende masa temizliği konusunda takıntı var," diye ekledi. Sadece masa temizliği ama!

Lale masasına kurulurken, "Aa, ne güzel bir şey. Ama masaları biz silmiyoruz. Bizden iki saat sonra temizlik şirketi geliyor," dedi. Deniz ise kadının yanında dikilmeye devam ediyordu.

"Ya bu arada, dün akşam siz çıktıktan sonra ben Tuna Bey'in, yani patronun gözüne girmek için odasına girdim..." diyerek söze başladı. Deniz son derece normal bir şeyi dile getirir gibi konuşurken Lale birden dehşetle, "Ne yaptın?" diye bağırdı.

"Ben Tuna Üstüner'in masasını silince o da beni..."

"Sakın seni yakaladığını söyleme!"

"Evet, yakaladı."

"Ve sen hâlâ burada çalışıyorsun, öyle mi?"

"Ben de şaşırdım, kovulmayı bekliyordum."

"Çok ilginç," diyen Lale eliyle çenesini sıvazlarken, Deniz'in içeriye nasıl girdiğini dahi sorgulamadı. Tuna Üstüner kendisinden habersiz herhangi bir eşyasına dokunulmasına katiyen müsamaha göstermezdi. Oysa Deniz onun odasına girmişti ve Tuna henüz bu kızı kovmamıştı! Bu sahiden de hayli ilginçti.

Deniz ise gözlerini adamın kapısına dikmişti. Bugün neler olacağını düşünürken asansörün kapısı açıldı. Tuna Üstüner telefonla konuşarak, tüm otoritesiyle onlara doğru yürümeye başladı. Adamın kalın sesiyle telefondaki kişiye talimat verdiğini duyduğunda Lale ayağa fırladı. Deniz zaten ayakta duruyordu ama ellerini nereye koyacağını bilmeyerek önünde birleştirdi. Tuna bir yandan konuşup, bir yandan öğretmeninden azar işitmeye hazır öğrenci gibi duran kızı süzüyordu.

Telefonu kapatırken kızların tam karşısında durdu. Bakışlarını Deniz'den alamıyordu. Karşısındaki kızın, dünkü kızla alakası yoktu. En azından durup şöyle bir bakılmaya değerdi. Kısa, diz altı bir etek giymiş olan Deniz'e bakarken bakışları ister istemez kızın bacaklarına kaydı. Neredeyse güzel bile bulacaktı ki, Deniz'in ayakları birbirine dolanınca bakışlarını kızın yüzüne kaydırdı. Kalınca sürülmüş göz kalemi açık renk gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Saçları düzgün bir atkuyruğu şeklinde yüksekten bağlanmış ve bu haliyle güzel yüzü açığa çıkmıştı. Hatta Lale'den bile daha güzel görünüyordu. Deniz'den bakışlarını ayırıp memnuniyetle sekreterine baktı; belli ki bu vasat kızı düzgün giyinmesi konusunda uyarmıştı. Deniz denen tuhaf kız bulunduğu yerin farkına varabilmiş olsa bile yine de Tuna'ya rahatsızlık veriyordu. Onu hiç görmemiş olmayı dilerdi, ama bu mümkün değildi.

Çatık kaşlarını yeniden Deniz'e çeviren Tuna, "Deniz Hanım, odama gelin," diyerek arkasını döndü ve hızla odasına doğru yürüdü.

"Size de günaydın," diye söylenen Deniz, sözlerinin işitildiğini sanmıyordu ama Tuna işitmişti. Genç adam içinde yeni bir öfke dalgası hissetmesine rağmen, kıza dönmedi. Şansını fazla zorluyordu bu aptal kız!

"Deniz, delirdin mi sen? Adam neredeyse duyacaktı," dedi Lale gergin bir şekilde.

Deniz umursamaz görünmeye çalışıyordu. Çantasındaki simitleri çıkararak, "Sen çayları hazırla, ben az sonra geliyorum," dedi Lale'ye. Simitten koca bir ısırık alıp hızlıca çiğnemeye başladı. Bu kısacık zamanda korkusunu yenmeyi umuyordu. Ancak kaçacak herhangi bir delik yoktu. Son lokmasını yuttuktan sonra titrek adımlarla Tuna'nın odasına yöneldi.

"Gir," diyen o gür sesi işitince, bir daha girmek istemeyeceği odanın devasa kapısını korkuyla açtı.

Tuna Üstüner bilgisayarının başındaydı ve kızın varlığından haberdarmış gibi davranmıyordu. Deniz öksürerek kendini belli edince genç adam, "Kapıyı kapat," diye buyurdu. Ardından koltuğuna yaslandı ve başını kaldırıp kıza sinirli bir bakış attı. Gözlerini ondan ayırmıyordu. Öylece kızın yüzüne bakarken Deniz ansızın heyecanlanmaya başladı. Göz teması kurmak insan ilişkilerinde rutin bir eylemdi ama bu adamla kurduğu temas genç kızda müthiş bir heyecana neden olmuştu. O derin, yeşil gözlerle bu kadar yakın bakışmak hiç de kolay bir durum değildi.

"Şey, dünkü davranışım için özür dilerim sizden. Ben sadece..." dediğinde Tuna Üstüner elini kaldırıp kızı susturdu. Hâlâ bakışlarını

kızdan çekmemiş olan genç adam ayağa kalktığında Deniz dizlerindeki dermanın tükendiğini hissetti. Bir de lanet olası adam karizmatik bir hareketle ceketini çıkarınca, o beyaz gömleğin altındakileri düşünürken buldu kendini. Bu düşünce nefesini kesmişti. Adam işkenceye varlığıyla mı başlayacaktı acaba? Doğrusu bu çok etkili bir yöntem olurdu.

"Masa temizleme yalanına inanmadığımı biliyorsun," diyen Tuna geniş masasının ardından çıktı.

"Bakın, bu doğru..." diyen Deniz sözlerinin devamını getiremedi. Tuna kendisine doğru yaklaşıyordu.

Genç adam kıza işkence eden bakışlar göndermeye devam ederek yavaş adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana ne aradığını söyle, ben de seni rahat bırakayım."

Deniz, adamın sert ve kızgın bakışlarla kendisine yaklaşması karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışırken, bir yandan da eğer boğazını sıkacak olursa ona nasıl karşı koyacağını düşünmeye başladı. Okuduğu bir kitabı hatırladı. Kahramanı, normal bir odada iki yüz seksen çeşit öldürme taktiği uygulayabiliyordu. Kitabın karakteri sıradan bir A4 kâğıdıyla bile düşmanını haklayabiliyordu! Bu odada ise bir dolu cinayet aleti vardı ama Deniz, kahretsin ki, hiçbirini kullanmayı bilmiyordu. Tuna Üstüner kendisine vuracak ya da herhangi bir eylemde bulunacak olursa, ona karşı koyması imkânsızdı. Ama yapmazdı herhâlde... Adam medeni biriydi, kaba kuvvet uygulamazdı. Genç kız yine de bu hiddetli bakışlar karşısında, bu fikirden pek emin olamıyordu.

"Ben, dediğim gibi masayı..." diyerek yutkunmuştu ki, devamını getirecek gücü bir türlü bulamadı.

Tuna Üstüner alayla gülümsedi. "Ahmet'in sana ne yaptırmaya çalıştığını söyle bana. Sonra da buradan düzgünce git. Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Ahmet mi? Ahmet de kim?" diyen Deniz, hemen susuverdi. Kim mi? Kuzeni olabilir miydi acaba?

"Ahmet kim, ha? Bana bak..." diyen genç adam aralarındaki son ve küçücük mesafeyi de hızla kapattı. Sinirlenmişti. Deniz bir adım geriye giderken, Tuna bir adım daha attı. Öldürücü bir

öfkeyle, "Kuzeninle beraber ne işler çevirdiğini bana hemen söyleyeceksin," dedi.

"Ben bir şey çevirmiyorum. Siz delirdiniz mi? Bana saldıracak mısınız?" diyerek bağıran genç kız, adama aynı öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

Tuna, yeşil gözlerini kızın korkudan büyümüş ela gözlerine küstahça dikti. "Kimliğin bende. İki dakikada kim olduğunu bulurum. Ahmet'in kuzeni misin, metresi misin, yoksa yalancının biri misin, anlarız."

"Size doğruyu söylüyorum. Sizin ofisinizde aradığım bir şey yoktu."

"Vardı!" diye gürledi adam.

"Lanet olsun, yoktu diyorum," diyen Deniz panikleyerek, adamı iki eliyle birden itti. Tam bu sırada Tuna'nın elini kaldırdığını görüp, korkuyla gözlerini kapattı. Tokat yiyeceği kesindi! Bir süre boyunca nefesini tutsa da beklediği darbe gelmedi. Sadece bir temas hissetti. Tam dudağının üstünde. Yumuşak, sıcak bir dokunuş. Gözleri gayri ihtiyari açılırken bakışları Tuna ile kesişti. Adamın eli yüzünün hizasında, başparmağı ise dudağının tam ustunde duruyordu. Sonra o büyük parmak kızın dudağı boyunca kaydı. Deniz heyecandan ölmek üzere olduğunu hissetti.

Tuna ise kızın yumuşak dudaklarına dokununca elektrik çarpmış gibi irkildi. Süratle yapması gereken bu eylemi geniş bir zamana yaydığının farkında bile değildi. Adam neredeyse okşadığı dudaktan başparmağına düşen iki minicik susam tanesine bakarken Deniz, biraz önce yediği simidi düşündü. Hızla elleriyle dudaklarını silerken adamın takıntı derecesindeki titizliğini hatırladı. Ah, bu davranışının ardından romantik bir şey bekleyemezdi, takat nasıl da darmadağın olmuştu!

Tuna, "Ba...bakın, be...ben," diyerek konuşmaya çalışan genç kıza alayla baktı. Heyecanını görmüştü kızın. Kapanan gözlerini. Koyu makyajı altında titreşen uzun kirpiklerindeki panigi... Neredeyse kızın bu aptalca heyecanına gülecekti ki, odasının kapısı hışımla açıldı.

"Deniz! Sevgili Kuzen!" diyen bir adam kıza kararlı, aynı zamanda sinsi bir bakış atarken Tuna hızla Deniz'den uzaklaştı.

Genç kız ise bu yabancı adamın kim olduğunu düşünürken, bir anda farkına vardı.

Ahmet Tekinalp!

BÖLÜM 6

Ahmet Tekinalp bana 'kuzen' demişti! Tuna'nın dudaklarıma dokunuşunun keyfine bile varamadan, *Durun, siz kardeşsiniz!* diyen Yeşilçam karakterleri gibi sevimsiz bir sesle aramıza girmiş ve tüm romantizmin içine iki kilo limon sıkmıştı!

Tam da katilin kim olduğu açıklanırken reklam arası veren kanallar gibiydi Ahmet'in gelişi. Sanki o an, o adam gelmese Tuna ayaklarımın dibine çöküp bana ilan-ı aşk edecekti! Yine de beyaz bir hale etrafımızı sarıp, kırmızı bir kalp içine alınmışız gibi hissediyordum. Dudağım hâlâ sızlıyordu ve bütün iç organlarım devrilen bowling lobutları gibi sağa sola yayılmıştı. Tuna Üstüner'in bendeki yan etkileri bunlardı işte. Belki iki yüz seksen çeşit öldürme yöntemi kullanan bir katil değildi, ama minicik iki susam tanesiyle beni yürüyen bir cesede çevirmişti! Bir süre boyunca kim olduğumu unutturmuştu bana. Öyle ki, Ahmet bana "Kuzen," derken adama sarılıp "Vayy, kuziii, n'aber ya!" diyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Beni kendime getirense yine Tuna'nın sesi oldu.

"Ahmet!" diye söylendi. Sesi kuvvetli ve derindendi. Adamın ismini, az önceki katil oymuş gibi söylemişti. Ya da maktul. Zira Tuna Üstüner sadece sesiyle değil, bakışlarıyla bile Ahmet'i öldürecek gibiydi.

"İyi görünüyorsun," diyerek ona yanıt veren Ahmet de savaşın karşı cephesinde yer aldığını ilan ederken, ben tarafsız bölgede, tam olarak ikisinin ortasında duruyordum.

"Ben her zaman iyiyim!" diyen Tuna galaksiler arası Şampiyonlar Ligi'nde oynayan bir futbolcu gibi müthiş bir özgüven sergiliyordu. Ardından devam ederek, "Demek sahiden kuzensiniz?" derken de bu defa ağdalı bir hareketle dönüp bana baktı.

"Öyle miyiz?" diye soracakken bir anda kendime geldim. Tuna Üstüner'in tüm sistemimi afallatan çekimi, beynimi sonunda özgür bırakmıştı. Ahmet'in kuzeni değildim, ancak onun bunu dile getirmesi karşısında müthiş bir şaşkınlık duyuyordum.

Tam da, "Siz," demiştim ki, Ahmet koluma dolanarak, "Gel bakalım. Seni çok özlemişim," diyerek beni Tuna'nın odasından sürüklemeye başladı. Bir yandan darağacından dönmüş gibi sevinirken, diğer yandan da, *Acaba zehir verilerek mi öldürüleceğim?* diye düşünüyordum. Çünkü hayatımda ilk kez gördüğüm bu adam, Mısır'daki mirasını bırakacak olan tuhaf akrabalar gibi sarıp sarmalıyordu beni. Onun neci olduğunu bilmemek de kaygımı körüklemişti. Tuna kendini beğenmiş bir patrondu, ama Allah aşkına, bu Ahmet ne ayaktı böyle?

"O konuyu sonra konuşacağız, Deniz Hanım," diyen Tuna biz çıkmadan önce, 'son sözü ben söylerim' havasında konuşunca ona döndüm. Ellerini ceplerine koyup bana otoriter bir bakış atarken, gerilen beyaz gömleği beni bir süre oksijen tüpüne muhtaç bırakmıştı. Neyse ki odasından çıkıp derin bir nefes aldığımda kendime geldim. Sonrasında, hâlâ bana organizma gibi yapışan Ahmet'e şaşkınlıkla baktım.

"Seni düzenbaz!" diyen Ahmet kolumdan çekerek beni kendi odasına götürüyordu. Düzenbaz mı? Kim, ben mi? Ah, ne kadar büyük bir saçmalıktı bu! Ben sadece zorda kalmış tüm işsizlerin gururu ve en cesuruydum. Hırsızların cesaretlerinden ötürü saygı gördüğü Eski Yunan'da olsaydım, muhtemelen bu davranışım için ödüllendirildim.

"Demek benim kuzenimsin? Lale bana kuzenimin işe alındığını söylediğinde, olmayan kuzenlerimi düşünmek çok zor oldu. Her neyse, başla bakalım," diyen Ahmet benden yanıt bekliyordu. Ne diyebilirdim ki? *Değilsek de artık olalım*, mı? *Ne güzeldir kuzen olmak*, mı? Adamın görüntüsünü süzerken mantıklı bir açıklama bulma kaygısıyla dudağımı yemeye başladım.

Ahmet, yaşı otuz bile olmamış, yeniyetme bir delikanlıya benziyordu. Onunla yaşıt bile olabilirdik ki, bu düşünce nedense ona sempati duymama neden olmuştu. Üzerindeki takım elbise

kendisine ait değilmiş gibi duruyordu. Ahmet daha çok eskitilmiş kotlar giyen, kısa kollu tişörtünün kollarını biraz daha katlayan, saçları jöleden bir ekosisteme sahip, başı boş serseri tiplere benziyordu. İş adamı görüntüsünde olmak için fazla kasıyor gibiydi. Tuna gibi değildi yani! Tuna, annesinin karnından takım elbiseyle doğmuş, Osmanlı'da Enderun'da yetiştirilen şehzadeler gibi CEO özel okulunda yetişmiş bir tipti. Onu spor kıyafetler içinde görmek ne kadar tuhaf olacaksa, Ahmet'i de takım elbiseler içinde görmek o kadar tuhaftı. Tencereye düşen yumurta gibiydi. Yeri burası değildi.

"Ben, affedersiniz... Bu işe girmek için küçücük bir yalan söyledim," diyerek söze başladım.

Eliyle çenesini sıvazlayan Ahmet, *Ya boş ver bunları, haydi tavla atalım!* diyecek gibi dururken kayıtsızca, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Ah, korkmayın, gayri meşru çocuğunuz değilim ve size velayet davası açmayacağım," diyerek espri yaptığımda hafifçe güldü. Bu iyiye işaretti. Tuna esprime gülmemişti bile.

"Bakın, ben sizi tanımıyorum. Açıkçası Mehmet değil de, Ahmet diye bir isim söylemem tamamen şans işi," dediğimde genç adam doğal olarak hiçbir şey anlamadı.

"Otursana," deyip geniş ikili koltuğu gösterdiğinde, "Otur." demediği için neredeyse koşup boynuna sarılacaktım. Bu şirkette işittiğim en şefkat dolu sözcüktü bu! Bana nazik ve kibarca oturmayı teklif etmişti. Siyah deri koltuğa kurulup çıkan son derece rahatsız ses karşısında gülümseyerek Ahmet'e içtenlikle her şeyi anlattım. Aylardır işsiz olma durumum bir yıldan fazlaya, evimizin kirası ise yedi yüz liradan, bin beş yüze çıkmıştı. Birazcık abartının zararı olmazdı; Ahmet empati yaparken beni daha iyi anlayacaktı.

"Ve o kibirli piç kurusu Tuna Üstüner hâlâ kim olduğunu anlamadı, öyle mi?" diye sordu gülerek. Oynadığım oyun karşısında hayli keyiflenmişti.

"Siz gelmeden önce bana kim olduğunu bulacağını söylemişti."

Doktor Watson edasıyla, "O felaket özgeçmiş hâlâ o odada, ha! Belki onu alabilirsek..." dedi.

"Onu alabilirseniz şahane olur," demiştim ki, işbirlikçim Watson olmaktan çıkıp kötü bir karaktere dönüştü.

"Alırım, ama bir şartla," derken edepsizce sırıtıyordu.

Dehşet içinde ellerimle vücudumu kapattım. "Hayır! Asla olmaz," diyerek ahlaksız adama bağırdım. Üstüner Holding'de 'Temel İçgüdü' çevirmeyecektim ve bunu sormasına bile izin vermeyecektim.

"Sandığın gibi değil! Delirdin mi sen?" diye söylendi.

Büyük bir rahatlamayla, "Ne şartı peki?" diye sordum.

"Bak! Ben senin sırrını saklayacak ve Tuna onu okumadan özgeçmişini sana getireceğim. Sen de karşılık olarak..."

"Bir tencere sarma sarayım mı? Bakın, siz zenginler tuhaf yemekler yemekten midenizi bozguna uğratmışsınızdır. Ben çok ince sarma sararım," diyerek o ölümcül teklifi işitmemeye gayret ettim. Adam kim bilir bana ne teklif edecekti. Ancak benim elimde olan tek şey sarmaydı. Bu kadar parası olan bir adama ne teklif edebilirdim ki...

"Tamam, sarma süper bir fikir, ama şartım o değil. Korkma Kuzen, basit şeylerden bahsediyorum. Sen sadece Tuna'ya gün içinde hangi telefonların geldiğini, onu kimlerin aradığını, kimlerle görüştüğünü, ziyaretçilerini ve randevularını bana söyleyeceksin. Hepsi bu kadar," dediğinde, *Nah, o kadar!* dememek için kendimi zor tuttum

"Bunu yapamam. Tuna Bey öğrenirse bu sonum olur."

Ahmet alayla güldü. "Zaten diptesin, Deniz! Deniz'in dibi," diyerek sevimsiz bir espri yaparken gerçekleri sakınmadan yüzüme vurdu.

"Peki, düşüneceğim," diyerek ayağa kalktım. Bu iş sahiden bana göre değildi. Bir kere, çok onursuz bir davranıştı. Kovulmayı bile tercih ederdim ama ispiyonlamak bana göre değildi. Öte yandan bunu yapmazsam Ahmet, Tuna Üstüner'e kendisinin kuzeni olmadığını söyleyebilirdi. Ama artık bu da umurumda değildi! Zaten son birkaç günde çevirdiğim bu oyunlar, hayatım boyunca yaşamadığım entrikayı yaşatmıştı bana. Öyle ki ben, Ahmet ve

Tuna, Brezilya'daki pembe dizilere taş çıkartan bir dizide oynuyor gibiydik. Dizinin adı da *Las Palavras*'tı!

"Düşün bakalım," diyen o sinsi ses peşimden gelirken, kapıyı yavaşça kapatıp dışarıya çıktım.

"Deniz, ne oluyor yahu? Sabah sabah bu da neydi?" diyen Lale'ye bakarken beceriksizce gülümsedim. Cevap olarak omuzlarımı silkip, "Anlarsın yakında," diyerek soruyu öylesine geçiştirdim.

Tam bu sırada Selçuk Bey ofisinden çıktı. "Kızlar, canım feci halde tatlı çekti. Lale, bir şeyler istesene," diyerek bize gülümserken tatlı fikri neşemi yerine getirmişti. Lale son derece lüks bir pastaneye sipariş verirken Selçuk Bey de Tuna Üstüner'in odasına girdi. Yarım saat kadar içeride kalınca, nedense o ikisini 'Engizisyon yargıçları' olarak düşündüm. Hükmümü verip beni ofisin ortasında cayır cayır yakacaklardı sanki. Ancak Selçuk Bey çıktığında gülüyordu. Hatta bayağı neşeliydi. Asıl beni şaşırtan ve tüm vücudumu dart tahtasına çevirip son oku alnımın ortasına atan ise Tuna Üstüner'in yüzündeki hafif tebessümdü.

Gözlerimi ovuşturup bir kez daha baktığımda Tuna, Selçuk Bey'e bir şeyler anlatıyordu. Ne olduğunu duymuyor ve ilgilenmiyordum. Adam açıkça gülümsüyordu yahu! Ey, yumurtaya can veren Rabbim, ne mucizeler yaratıyorsun! Bu Uranüslünün gülümsemesi bile dünyalılardan farklıydı. Bir gülüş, insanı nasıl kamyon çarpmışa çevirirdi ki? Beni çevirmişti işte! Tuna Üstüner'in kaygısız tebessümünden ötürü yeşil gözleri hafifçe kısılıp, küstah ve katı dudakları yukarıya kıvrıldığında kalbim sökülmüş, boşalan o yere devasa bir matkap konmuştu. Bakışlarımı öylece Tuna'ya sabitlerken, o da ansızın gözlerini bana çevirdi. Tuzağa düşmüş keklik gibi rahatsızca gerindim. Bakışlarını benden çekmeyince, yanaklarıma tırmanan sıcak bir alevle yutkundum. Allahım, resmen utanıyordum! Ben, Deniz Akın; ayaküstü kırk bin yalan uydurabilen Deniz, utanıyordum! Öte yandan sahiden heyecanlanmıştım. En son lisede böyle olduğumu hatırladım. Kalemliğime bırakılan aşk mektubunu okuyup sevdiğim çocuktan geldiğini sandığımda böyle hissetmiştim. Oysa sıra arkadaşım Zeynep beni kafalamıştı ve ben gerçeği öğrenene kadar hiçbir dersi dinleyememiştim. Şimdi

de dinlemiyordum. Telefonlarım yanımda zangır zangır çalarken omzumdan çimdiklenince kendime geldim.

"Deniz, telefonlara baksana," diyerek kendinden beklenmeyen bir cadılıkla konuşan Lale'nin temasıyla irkilip ayıldım. Tuna bile gitmişti! Dakikalardır adamın hayalini kapısının önüne sabitleyip oraya mı dalmıştım? Bu erken bunama değilse, neydi? Ah, tabii ya, bir 'Tunakolik' olup çıkmıştım! Tıpkı bir müptela gibi...

"Üstüner Holding Genel Merkezi," diyerek telefonu açtım ve gelen çağrıyı Çiğdem Hanım'a başarıyla ilettim. En azından tuşları karıştırıp çaycıya bağlamamıştım arayanı.

Tuna ve Selçuk Bey gitmişlerdi. Nereye gittiklerini bilmiyordum. Ahmet beni arayıp nereye gittiklerini sorunca Lale'ye çaktırmadan, "Bilmiyorum," dedim. Ahmet homurdanarak telefonu kapattı. Birkaç dakika sonra o da çıkıp gitti. Sonraki saatler boyunca gelen çağrıları Lale açarken, ben de Facebook'tan yeni 'baklava markalarına' bakıyordum. Yakışıklı ve enfes vücutlu adamların yüzleri hep Tuna Üstüner'e aitti. O şekilde baktığımda Tuna'nın beyaz gömleğinin altındakileri de az çok hayal edebiliyordum! Tam bir çapkın olmuş, arsızca sırıtırken Tuna ve Selçuk Bey geldiler. Yaklaşık iki saattir ofis dışındaydılar.

Yemek saati gelince Lale yemekhaneye ineceğini söyleyerek telefonları bana yönlendirdi. Ama gelen tüm çağrıları not edip, kimseye telefon bağlamamamı sıkı sıkı tembih etti. Henüz bu konuda bana güvenmiyordu. Ah, ne yanılgı ama! Bir dahakine bana güvenmesi gerektiğine dair iyi bir nutuk çektiğimde, en sonunda ikna olup aşağıya indi. Gelen telefonları açmak kolaydı. Not edip, "Sonra döneceğiz," demek ise beni o kadar mutlu ediyordu ki, adeta dört duvar arasında değil de, kırlarda Tuna Üstüner'le gezdiğimi hissediyordum. Çünkü artık insanlara, "Biz sizi arayacağız," diyen kişi bendim! 'Kovaladıkça Kaçan Ateş Böceğim misin?' şarkısı eşliğinde hayalimde Tuna ile kovalamaca oynarken en yakın dostum, kankam Gülden arayınca hayalimi sonlandırıp telefonuma yöneldim.

"Bekle bebeğim. Ben seni şirketten arayayım, beleş olur," diyerek iki saniye içinde Gülden'e cevap verip telefonu kapattım. Sonra şirket hattından onu arayıp uzun uzun laflamaya başladım. Arada

telefonlar çalınca da onu bekletip gelen çağrılara bakıyordum. Ancak ta Lale'nin oradaki bir diğer telefon çalınca, "Bekle hayatım, az sonra sana döneceğim," diyerek Gülden'i beklemeye aldım.

Telefondaki kişiyi yanıtlayıp, yeniden hattı çekmeye çalışırken bir süre tuşlarla oynamam gerekse de, sonunda kankamı hattın diğer ucunda bulmayı başardım.

"Gülü, geldim bebeğim. Ne diyordum? Haa, burayı görmen gerek kızım. Zenginler işi biliyor vallahi! Ne taşlar var, bir görsen," demiştim ki Gülden'in boğazına kaçan her neyse korkuyla irkildim. Kızın sesi bu kadar kalın, bu kadar güçlü, bu kadar çekici... Nasıl olabiliyordu?

Ah, lanet olsun!

"Deniz Hanım!" diyen Tuna'nın sesini işitince hayatımın pause tuşuna basmışlar gibi kalakaldım. Resmen taş kesilmiştim.

"Tu...Tuna Bey, sizin orada ne işiniz var?" demiştim ki, "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdı bana.

Kahretsin! Hatları karıştırmış ve daha da kötüsü, az önceki cümleyi Uranüslü patronuma kurmuştum. Adama resmen alaylı bir tavırla '*taş*' demiştim. Eh, haksız da sayılmazdım ama bu laubali tavrımdan dolayı süratle deve kuşu familyasına geçmek istiyordum. Başımı kuma gömüp, geberip gitmek tek çarem olurdu!

"Affedersiniz, ben hatları karıştırdım. Taş derken, size demedim. Yani tamam, taş gibisiniz de. Ay, ne diyorum ya? Tabii Gülü de siz değilsiniz, o benim kankam, yani en yakın arkadaşım. Ben ona Gülü derim, o da bana Deny der de..." diyerek panikle açıklamaya çalıştığımda, karşıdan derin bir nefes bırakma efekti geldi.

Kral hazretleri Tuna Üstüner, "İşini doğru düzgün yapacaksın!" diye buyurdu.

"Yoksa giyotine mi vurdurursunuz?" demiştim ki, hemen bir kahkaha atıp "Şakaydı!" diyerek alt yazı geçtim.

"Sabrımı zorluyorsun!" diye devam ettiğinde telefondan atıştığımızı fark ederek gülümsedim. Ah, tıpkı saat başı kavga eden sevgililer gibiydik! Allahım, hayali bile güzeldi, ama ne kadar da imkânsızdı... Biz saat başı değil, salise başı kavga edebilirdik, çünkü adamın tek yaptığı beni azarlamaktı. Daha da kötüsü, ona

mecbur olmam yüzünden ben hep alttan alıyordum. Keçi inatlı, lanet Koç burcu olan ben, alttan alıyordum! İşte bu da Mucizeler Müzesi'nde sergilenecek başka bir olaydı.

"Tuna Bey, özür dilerim. Sadece bir yanlışlık oldu. Bir daha olmaz, efendim," diyerek sakince konuştuğumda adam doğrudan, "Olursa kovulursun!" dedi ve telefonu suratıma kapadı.

"Seni kendini beğenmiş, aşınmış ve birbirine dolanmış telefon kablosu, eskimiş iğrenç kumanda naylonu, yuvasından çıkmış kırık piriz başlığı, patlamış ampul teli!" diye bağırıp telefonu luşımla kapattım. Belki de kovulmalıydım! Belki de bu Holding'den defolup gitmeliydim... Tabii hapse düşmeden önce. Çünkü elimin altındaki aletlerle kolaylıkla Tuna'yı öldürebilirdim. Sekreter tırnağı dener ve zımba teli açmaya yarayan o iki ucu keskin kıskaçla Tuna'nın o kaslarını tutup kopartabilir, delgeçle parmaklarını kıstırabilir, mektup açacağıyla gözlerini oyabilirdim... Sonra da Ahmet'e gider ve aynı şeyleri ona da yapardım... Lale ve diğerlerini de aradan çıkarıp özel ilgim olan seri katilliğe de böylece adım atabilirdim! Bu olay da tarihe 'Üstüner Katliamı' diye geçerken ben hapiste manyak hayranlarımdan gelen mektupları okuyup, parmaklıklar ardından çıktıktan sonra da anılarımı yazarak, yaşlılığımda köşeyi dönmüş olabilirdim! Aha, ne mantıklı bir eylem planı ama!

Neyse ki, kocaman gülümseyen Lale asansörden çıkarken beni de karanlık düşüncelerimden ayırdı. Freud'un kemiklerine parendeler attıran bilinçaltımdaki o cani uygulamaları sonraya bırakarak ben de yemekhaneye indim. Orada pek çok kişiyle tanıştım. O kadar çok alt departman vardı ki, insanların isminden önce çalıştıkları bölümleri ezberlemem gerektiğini bilerek detaylar üzerinde durmadım. Tuna Üstüner'den daha yakışıklı bir adam göremediğim için de ilgimi yeniden patronuma kaydırdım. Ah, lanet! Bu şirketteki bekâr, genç, evde kalmış ya da yaşlı kızların tümü Tuna Üstüner'e âşıktı! Televizyon dünyası için Kenan ya da Kıvanç neyse, Üstüner Holding için de Tuna oydu.

"Ay, ne şanslısın! Tuna Bey tam karşında," diyen kızlar benimle tanışmak için sıra olmuşken, "Anlatsana, o nasıl biri?" diye

sorup kendi aralarında konuşmaya başladılar. Sorularını yanıtlamam için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

"Spor araba takıntısı varmış, doğru mu?" *Odasına arabalarıyla girmiyor, seni minnak beyinli!*

"Evinde küçük bir hayvanat bahçesi kurup, çok özel kuşlar getirtiyormuş Afrika'dan! Sahiden öyle mi?" *Ne yani, kuş olup koleksiyonuna mı katılmak istiyorsun?*

"Ofisine her gün manken gibi kızlar girip çıkıyormuş! Var mı öyle bir şey?" *Var. İşte ben!*

"Sinirlenince dünyayı dar ediyormuş!" *Sadece dünya olsa Mars'a kaçarım ama Samanyolu Galaksisi bile küçücük kalıyor vallahi!*

"Tam dokuz dil biliyormuş, duydun mu hiç konuşurken?" *Duysam da anlar mıyım ki? Benim derdimi anlatacak kadar İngilizcem bile yok! Oh, Impossible!*

"Dünyanın birçok yerinde villaları varmış. Kaç taneymiş?" *Maliyeci misin?*

"Bir giydiğini bir daha asla giymezmiş, sahi mi?" *Ben giydiklerinden çok, giymedikleriyle ilgileniyorum!*

"Belli bir aidatı olan çok özel kulüplere takılıyormuş. İsimleri ne o kulüplerin?" *Senin üç yıllık maaşın değil aidatı karşılamak, kapısına zil olmaya bile yetmez!*

"Gözleri yeşilmiş ama gülünce turkuaz oluyormuş. Doğru mu?" *Ağız dolusu güldüğünü görürsem renk geçişlerini not edeceğim!*

"Çok çekici bir gamzesi olduğu söyleniyor. Gerçekten var mı?" *Çok çekici bir Gamze'si değil, çok çekici bir Deniz'i var!*

"Ya o kaslar? Her akşam spora gidiyormuş." *Şu halinle adamın kroşe attığı kum torbası bile olmazsın be gülüm!*

Kızlar hep bir ağızdan sorular sorarken, ben de içimden onları böyle yanıtlıyordum. Kızların bu kadar kendilerinden geçmesi normaldi; çünkü Tuna Üstüner böyleydi. Öte yandan aralarında sayısız katlar ve duvarlar olduğu halde adamı fantastik bir kahraman'a benzeten bu kızları gördükçe kendi akıl sağlığıma şükrettim. Tuna Üstüner virüsü aklımı kaybettirecek kadar hasta etmemişti beni. Belki de etmişti, ama henüz bundan haberim yoktu.

BÖLÜM 7

Tuna Üstüner başarılı bir yönetici olarak, hasta büyükbabasının koltuğunu iki yıldır hakkıyla doldurmuştu. Hiç hesapta olmayan halası ve oğlu Ahmet iki yıl önce hayatlarına tam anlamıyla bodoslama dalınca, süreci atlatmaları zor olmuştu. Selda, küçükken gördüğü ve geçen yıllardan sonra yüzünü çok az hatırladığı büyük halasıydı. Onun bir gün, birden bire kaybolduğunu ve hayatlarından çıktığını biliyordu. Sonradan ailesinin onayı olmayan bir adamla evlendiği için onlarla tüm bağlarını kopardığını öğrenmişti.

Ancak Selda Halası iki yıl kadar önce aileye geri gelmişti. İki çocuğu vardı; Ahmet ile Yeşim. Ve elbette yaşlı kadın, babasının şirketine de hissedar olmuştu. Büyükbaba İlhan Bey, ölümünün yaklaştığını hissettiğinden olsa gerek, yıllar sonra kavuştuğu kızına kıyamayarak, onu affetmişti. Tabii bir de holdingden hisse vererek onu ödüllendirmişti. Oğlu vefat ettiğinden torunu Tuna'ya %45, kızına, yani dolaylı olarak sürpriz torunu Ahmet'e %25 ve küçük kızı Belgin'e %25 hisse bırakan İlhan Bey, şirketi üç çocuğu arasında haksızlığa yer bırakmadan böldüğünü düşünüyordu. Öldükten sonra şirket bu şekilde dağılacaktı. Kalan %5 ise halka arz edilmişti. Şu an için tüm hisseler, son yetki olarak İlhan Bey'in kontrolündeydi. 80 yaşındaki adam ölümünü beklerken iki yıl önce köşeye çekilerek yönetimi torunu Tuna'ya bırakmıştı. Sıfırdan bugünlere getirdiği Üstüner Holding genç adamın yönetimde hiçbir zafiyet göstermemiş, aksine beklenilenden fazla büyümüş ve kâr getirmişti.

İş alanları çok çeşitliydi. Gıdadan beyaz eşyaya, tekstilden otomotive kadar pek çok alanda faaliyet gösteriyorlardı. Şirketin

İstanbul ve İzmir'de de yüksek katlı merkezleri bulunuyordu. Bir dönem Bakanlık yapmış olan İlhan Bey, siyasi kontrolü de eline almak adına 'Genel Merkez'i Ankara'ya taşımıştı. Holding şu ana kadar varlığıyla rakipleri arasında müthiş bir otorite sergiliyordu. Elbette Ahmet'in altı aydır işleri eline alma hevesi ve boş gayreti içine girmesinden önce. Yönetim Kurulu'nda annesiyle beraber oy hakkına kavuşmak ona yetmemiş, bir de özel bir oda tahsis etmişti kendisine. Tuna kendi hâkimiyetinin Ahmet tarafından kabul edilmediğinin farkındaydı. Oysa Ahmet kendisinden hem yaş olarak küçük, hem de iş anlamında son derece tecrübesizdi. Tuna uzun yıllar yurtdışında okumuş, işletme ve ekonomi alanında doktora yapıp uzmanlaşmıştı. Ahmet Gıda Mühendisliği Bölümü'nden mezun olmasına rağmen, gıda firmasının başına geçmeyi adeta bir hakaret olarak addedip, Tuna'nın odasının çaprazına kendisi için yeni bir oda yapılmasını isteyecek kadar ileri gitmişti.

Dağdan gelip bağdakini kovma durumları Tuna'yı müthiş rahatsız etse de, yine de büyükbabasının hatırı için sessiz kalıp, adama katlanmıştı. Hisseler tamamıyla kendisine geçtikten sonra Ahmet'e gereken teklifi yapıp, onu göndermeyi planlıyordu. Tabii bu baş belası adam, karşısına her an olumsuz yeni sürprizlerle çıkmayı da ihmal etmiyordu.

En son sürprizi de, Deniz denen o kızdı. Tuna, ne gariptir ki, sürekli o kızı incelerken buluyordu kendisini. Sıradan bir asistan olsaydı muhtemelen hiç ilgisini çekmezdi, ama kızın tavırlarındaki tuhaflıklar Tuna'ya pek de iyi şeyler düşündürtmüyordu. Odasına gizlice giren kızı yakaladığında, Ahmet'in direktifiyle bir şeyler çevirdiğine tamamen ikna olmuştu. Ayrıca, kız hiçbir zaman normal tepkiler vermiyordu. Kendisini görünce ya kızarıyor, ya afalliyor ya da aptalca potlar kırıyordu. Bu da onun bir şeyler çevirdiğini şüpheye yer bırakmadan kanıtlıyordu.

Tuna, ofisinden çıkıp Selçuk Bey'le beraber Bakan'ı ziyarete giderken bir süre boyunca Deniz'i gözlemişti. Kız kesinlikle çok panikti. Soğukkanlı ya da işinin ehli olmadığı da açıktı. Muhtemelen sıfır tecrübesi olan yeteneksizin biriydi. Yanlış bağladığı o telefonu duyunca bu kararından emin olmuştu. Kızın yanlış

aktardığı telefondan kulağına ulaşan sözlerini işittiğinde, onun ne kadar da avam ve basit biri olduğunu düşünmüştü. Eh, ne de olsa Ahmet'in kuzeniydi!

Ahmet'i hatırladığında onunla konuşması gerektiğini fark ederek sekreterliği aradı.

"Efendim," diyen tuhaf bir ses işitince bu kişinin Lale olmadığını anlaması uzun sürmedi. Öfkeyle, *Deniz*, diye geçirdi içinden. Kızın ağzı resmen doluydu ve bir yandan da kıkırdıyordu.

"Lale, müthiş bir şey seçmişsin. Hangi pastane demiştin?" diyen kız bir yandan da Lale ile konuşuyordu.

"Alo, buyurun," diyerek yeniden konuştuğunda, Tuna öfkeyle gözlerini kapattı. Sinirle, "Ahmet'i odama gönder!" dedi ve telefonu kızın yüzüne kapattı. Onu kovacaktı! Evet, başka yolu yoktu.

Deniz ise yeni bir görüşme faciası yaşadığını anlayarak ağzındaki lokmayı yutamadı bile. "Lale, sanırım az önce arayan Tuna Bey'di. Bana Ahmet'i yolla dedi."

"Off, Deniz ya niye açıyorsun telefonu?" diyen Lale eliyle alnını sıvazlarken panikle konuşmaya devam etti. "Dikkatli olmazsan işine son verir. Laubaliliğe dayanamaz demiştim sana. Niye ağzında ekler varken konuşuyorsun, Allah aşkına?"

Deniz yeni bir ısırık almadan önce kremayı dudaklarına bulaştırıp Tuna'nın odasına gitmeyi düşünerek çapkınca sırıtırken, kayıtsızca yanıtladı. "Yutmak üzereydim, ama beni arayanın Tuna Üstüner olacağını da düşünmemiştim. Aman neyse ya, kovarsa kovsun! Zaten yakında gidip ben kendimi kovduracağım. Nasıl katlanıyorsun şu adama?" demişti ki asansörün kapısı açıldı ve içeriye son derece şık ve alımlı bir kadın girdi.

Lale hızla ayağa kalkarken, Deniz şaşkınca oturmakla meşguldü. Hollywood setlerinden fırlamış bir aktrise benziyordu içeriye giren kadın. Deniz bu kadını yolunu şaşırmış ve yanlış ülkeye göçmüş leyleklere benzeterek sınıttı. Zaten bacak boyu ile leylekleri andırdığı da bir gerçekti. Öte yandan kadının sadece bacak boyu bile Deniz'in boyuna yakındı. Lale'nin öksürmesiyle Deniz de ayağa kalkarken hanımefendiyle uzun uzun bakıştılar.

"Sen de kimsin?" diye sordu kadın kibirli bir şekilde. Deniz'in kıyafeti dâhil, tüm saç tellerini inceliyordu.

Lale bu sırada araya girip, Deniz'in yerine cevap verdi. "Deniz Hanım, Ahmet Bey'in kuzeni. Yeni işe başladı, bana yardımcı oluyor."

Deniz bu yanıt karşısında, içinden güçlü bir oflama bıraktı. Yalanı yayıldıkça yayılıyordu! Yakında Ahmet'in hala kızı olduğu, şirkette konuşulacak dedikodulardan biri olacaktı.

"Tuna müsait mi?" diyen esmer kadın Deniz'in kim olduğuyla daha fazla ilgilenmeyerek yeniden Lale'ye döndü. Sekreter kız, "Hemen soruyorum," diyerek Tuna Üstüner'i aradı.

"Efendim, Çisem Hanım geldi. Eğer müsaitseniz..." demişti ki Tuna, "Değilim. Ahmet'i yollayın demiştim!" diyerek Lale'yi hafifçe azarladı.

"Ahmet Bey çıktı, efendim."

"O halde Çisem'i on dakika sonra içeriye al."

Telefonu kapatan Lale esmer kadına döndü. "Buyurun oturun, Çisem Hanım. Tuna Bey birazdan sizinle görüşecek," diyerek kadına şık koltukları gösterdi.

Çisem bekletilmekten memnun olmasa da, Deniz'i muhatap almayarak Lale ile havadan, sudan, gezi ve alışverişten konuşarak bekleme süresini tüketti. On dakika dolunca da prensinin karşısına çıkmaya hazır bir prenses edasıyla yavaşça Tuna'nın odasına yöneldi. Kapıyı tıklayıp içeriye girer girmez, Deniz hızla ayağa fırlayıp kadının az önce kalktığı koltuğa oturdu.

"Ah, Lale şekerim, hava da ne kadar sıcak değil mi? Estetikli burnum kaynak yerlerinden eriyip asfalta yapışacak diye çok korkuyorum, hayatım!" diyen Deniz yapmacık bir kibirle Çisem'i taklit ederken, Lale kahkahayı koyuverdi.

"Şu üzerimdeki bluzu tam 1500 Euro'ya Paris'ten aldım, hayatım. Ah, sen bilmezsin, Dö La Kerizler Sösyette Pazarı, Paris'in en gözde alışveriş mekânıdır. Ben her ay giderim. Ah, evet tatlım, kazık yemek en büyük hobim... Lale, şu silikonlarıma bak güzelim. Damızlık ineklere döndüm; etimden, sütümden, derimden

yararlanabilirsiniz. Oh lala, ne kadar da güzelim... Dudaklarıma baksana Lale, benden iki metre önde gidiyorlar."

Deniz'in abartılı taklidi karşısında Lale kahkahalara boğulurken, Deniz de kendini bırakıp sesli bir şekilde gülmeye başladı. Çisem denen kadını hiç sevmemişti. Eh, bu kadın da *Las Palavras* dizisinin meşhur kötü kadını Andrea olurdu. Gülmeleri arasında Tuna'nın kapısı açılırken Deniz hızla yerine koştu. Genç adamın azar dolu bakışlarından yine nasibini alırken, Çisem uzanıp Tuna'nın dudağının kenarını hafifçe öpünce damarlarında müthiş bir kıskançlık hissi akmaya başladı. Tuna ise kadını öpmeyip sadece kibarca, "Tamam, şimdi git," diyerek yolladı. Deniz genç adamın bu hissiz tavrıyla biraz olsun rahatlamıştı.

Çisem, Lale'ye veda edip asansöre yöneldi. Bu sırada Deniz kendini tutamayarak, "Şu kadın Tuna Üstüner'in sevgilisi mi?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

Lale bezgince yanıt verdi. "Belli olmuyor mu? Sen ne sanmıştın?"

"Annesi sanmıştım! Hayır, sevgili oldukları belli olmuyor. Bu nasıl sevgi, Allah aşkına? Ne aşk var gözlerinde, ne de heyecan. Çok mekanikler. Birbirlerine o kadar uzaklar ki aralarına beş tane havaalanı, iki yüz elli stadyum sığar," diyen Deniz bu fikrinden memnundu. Tuna Üstüner şu plastik cerrahi ürünü Çisem'e hiç de çiselenmişe benzemiyordu. Peki ya kendisine ne oluyordu? Uranüs'e vize çıkacağını mı sanıyordu sahiden? Belki... Bir gün... Ah, imkânsız!

Deniz için sıkıcı ofis hayatına yeni bir eğlence gelmişti en azından. Çisem kelimesini ajandaya yazıp üzerini hunharca bir zevkle karalamaya başlamış, birkaç saat içinde neredeyse ajandanın yarısını doldurmuştu. Telefonu çaldığında, bu kez iç hatlardan arandığını anlamıştı. Tuna Üstüner, numarasını biliyordu ve arayan o olabilirdi. Bu düşünceyle nazik ve şuh bir sesle, "Deniz ben. Buyurun," demişti ki karşıdan esen bir fırtına neredeyse saçlarını havalandırıp kulağında yankılandı.

"Derhâl odama gel!" diyen Tuna cümlesini kurar kurmaz telefonu öyle bir hışımla kapattı ki, ardından Deniz'e kalan tek şey sevimsiz bir '*dttttt*' sesi oldu.

Deniz bu sert tavır karşısında delicesine korkmaya başladı. Adamın sesi çok ama çok öfkeliydi. Yoksa... Özgeçmişini mi okumuştu? Bir yandan adamın odasına hiç girmeyip, çantasını kapıp sıvışmanın hesabını yaparken, diğer yandan iyimser bir düşünceyle, "Belki de başka bir şey için çağırıyor," diyerek temkinli adımlarla odaya doğru yürüdü.

Asırlar süren bu yürüyüşten sonra henüz kapıyı bile tıklatmamıştı ki, "Gir!" diyen güçlü bir ses kapının diğer tarafından yankılandı. Adımlarını mı dinliyordu bu adam? Lanet olsun! İçinden bir ses genç kıza kesinlikle kaçıp gitmesini haykırıyordu. Yine de Tuna'ya gitmek, kaçıp gitmekten daha cazip göründü gözüne. Derin bir nefes alarak kapı kolunu kavradı. Yavaşça içeriye süzüldüğünde kapı arkasından hışımla kapandı ve genç kız korkuyla sıçrayarak irkildi. Tuna Üstüner az önce kapattığı kapının yanında durmuştu ve kıza arkadan bakıyordu.

Deniz, ona döndüğü an Tuna Üstüner'in elindeki lanetli kâğıdı gördü. Gözlerini yavaşça adama kaydırırken, içinden Kelime-i Şahadet getirip Tuna'nın gözlerine korkuyla baktı.

"Sen Ahmet'in kuzeni değil misin?" diye gürleyen genç adam elindeki özgeçmişi kabaca kızın yüzüne fırlatırken Deniz'in gözleri dolmuştu.

Titrek sesiyle konuşmaya başlayan genç kız sadece, "Hayır," diyebildi.

BÖLÜM 8

"Sen Ahmet'in kuzeni değil misin?"

Tuna'nın sesiyle irkilmiştim. Sanki birinin kuzeni olmamak büyük bir suçmuş gibi bağırmıştı bana. Sadece sesiyle değil, buz gibi bakışlarıyla bile üşümeye başlamış ve kalbime yavaşça dolan buz kütlesinin etkisiyle, kollarımla bedenimi sarmıştım. Şiddetli fırtınada sığınaksız, tipi ortasında yapayalnız hissediyordum kendimi. En son ne zaman bu kadar güç bir durumda kaldığımı hatırlamaya çalışırken, aklıma gelen tek anı, geçen sene Yasemin'le gittiğimiz restoranda, hesabı ödeyemediğimiz an olmuştu. Hayır, bulaşık yıkamamış ya da direkt bulaşık suyu içmemiştik, "Borcumuz borç," diyerek kurtulmuştuk. Oysa şimdi hiçbir kurtuluşum yoktu! Dünya Af Örgütü gelse bile bu adam beni hiçbir anlamda affetmeyecekti! Aslan inine giren minik bir kuzunun ruh halini yaşıyordum...

"Hayır, kuzeni değilim," diyebildiğimde kalbimin titrediğini hissettim. Bu itirafın ağır yükü altında eziliyordum. Titreyen tek yerim kalbim de değildi; ellerim, ayaklarım, kirpiklerimle beraber gözbebeklerim bile korku ve utanç içinde ince bir dal gibi Tuna'nın kasırgasında sallanıyordu. Gözlerim bu baskıyı kaldıramayıp burnumu sızlatarak dolduğunda, ağlamamak için büyük çaba sarf ettim, ki ben, 'Babam ve Oğlum' filminde bile ağlamamış insandım!

"Bakın," demiştim ki gözlerim yerdeki kâğıda takıldı. Az çok ne yazdığımı hatırlıyordum. Utancımı bilmem kaç basamaklı sayılarla çarparken kaşlarımın Küçük Emrah'ı bile kıskandıracak bir ters V halini aldığından emindim.

"Kimsin o halde? Burada ne işin var?" diye sorduğunda, "Babamın kızı, annemin kız kurusuyum," demek için kendime zorlukla hâkim oldum.

"Ahmet Bey'i tanımıyorum. Buraya geldiğim ilk gün *Ahmet* ismini uydurdum sadece... Ben çok kızgındım ve böyle saçma bir yolla güvenliği aşmaya çalışıyordum..."

"Demek bir dolandırıcısın," diyerek önümden yavaşça yürüyen Tuna'ya bakmamak için başımı tavana diktim. Modern tasarımlı aydınlatmaya korkakça bakarken dolandırıcı olmanın bir şeyler çalmakla eş değer olduğunu fark edip "Hayır!" diye bağırdım ve dolu dolu gözlerimle, "Sizden hiçbir şey çalmadım ben!" diye devam ettim.

"Ama çalacaktın. Seni odamda yakaladığımda tam olarak amacın bir şeyler çalmaktı."

"Hayır!" diyerek yeniden atıldım. Öyle ki kendi sesimden ben bile ürktüm ama bu kadarı da çok ağırdı hâkim bey! Ben altı yaşımda komşunun narlarını çalıp ömrüm boyunca onun vicdan azabıyla yaşarken, bu yaşımda nasıl olurdu da hırsızlıkla itham edilebilirdim? Çalmak istediğim tek şey bu adamın kalbiydi ve bildiğim kadarıyla anayasamızda da böyle bir suç yoktu!

"Dün odanıza özgeçmişimi almak için girdim. Masanızı sildiğimi söylemem yalandı."

"Bir yalan daha! Doğrusu hiç şaşırmıyorum artık. Nasıl bir insan olduğunu anladım," diyen Tuna bana kötü bir bakış atarak cam kenarına gitti.

"Peki," dedim sadece. Darağacına çıkmış idamlık bir mahkûm gibiydim. Ölmeden önce hiç olmazsa o ağaçtan bir elma koparıp yemenin hesabını yaparken, şimdi son bir kez savunma yapmama bile izin verilmiyordu. "Polislere, güvenliğe, herkese haber verin. Eksik bir şeyiniz varsa buradayım, kaçmayacağım..." diyerek başımı dikleştirdim.

Tuna Üstüner o an bana döndü ve bakışlarıyla "Hırsızzzz!" diye bağıran sümüklü mahalle çocuklarının küçümseyen, alaycı tavrıyla tüm bedenimi süzdü. Vitrinde üzeri giydirilmemiş plastik mankenler gibi hissediyordum kendimi.

"Burası kurumsal bir şirket ve bu rezalete daha fazla müsamaha gösteremem," diye devam ettiğinde içimden *"Kurumsal Narsist!"* diye bağırdım.

Ürkekçe, "Beni kovuyorsunuz yani?" diye sordum.

Uranüslü patronum, "Yoksa plaket mi tercih ederdin?" diyerek benimle dalga geçti.

"Özgeçmişimdeki mizahın karşılığında, karikatür dergilerinden bir plaket alabilirdim," diyerek hafifçe gülümsediğimde sadece ortamı yatıştırmaya çalışıyordum. Biri bana 'Patavatsızlıkla Baş Etme Yolları' isimli bir seminer vermeliydi.

Tuna dünya üzerinde tanımlanmış tüm menfi hisleri, o güzelim yüzüne açıkça yerleştirmiş, bana bakıyordu. "Görüyorum ki, hâlâ konuşacak yüzün var!" diye söylendi.

"Yanlış bir şey yaptığımı kabul ediyorum. Sizden özür dilerim. Özgeçmişimde yazan şeyleri kişisel algılamayın. Oradaki satırları yazarken sizi tanımıyordum. Eğer tanısaydım asla yazmazdım," dedim. Alın size *itiraf.com!*

Doğruydu ama... Bu adamla çalışıp, ona böyle açıkça vurulduktan sonra kişisel becerilerime, 'yakışıklı uzmanlığı, baklava ihtisası, her türlü Adonis kalite kontrol yeteneği' yazarak, becerilerimi onun üzerinde kullanmak adına o berbat özgeçmişimi daha güzel şeylerle doldururdum. Hayır, asla hakaret etmezdim, çünkü Tuna Üstüner'e edilecek hakaret 'Dünya Güzellik Mahkemesi' tarafından insanlık suçu olarak görülebilirdi. Hem Allah aşkına, Türkiye'yi geçtim, galakside kaç tane böyle 'CEO' vardı? CEO'yu da geçtim, böyle adamlar milyonda bir rastlanan bir hastalığın eseri olabilirdi. Ona alenen kötü sözler söylemek yerine ballı, kaymaklı, aşk dolu mektuplar yazardım...

Ah, cellâdına âşık olan fantastik kitap karakteri gibiydim. Eğer bu durumun adı Stockholm Sendromu ise literatüre 'Tuna Üstüner Sendromu' olarak yeniden yazılmalıydı. Adam, *'acaba buradan düşerse ölür mü?'* hesabı yapar gibi pencereden aşağıya bakıp beni katletme planları yaparken, ben durmuş ona övgüler repertuarından en sıcak parçaları seçiyordum.

"Siz beni kovmayın ve bu olayı kapatalım! Neticede işe başladım ve faydalı olacağıma eminim," diyerek sımsıcak bir gülümsemeye

devam ettim. Orhan Baba'dan girip, *'Hatasız Kul Olmaz'*a bağlayarak arabesk damarımı gösterecektim ki, Tuna Üstüner oradan başka bir şarkı çalmaya başladı. *Bu akşam ölürsün, seni kimse tutamaz, ben bile tutamam, yıldızlar tutamaz...* dercesine bana baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğunda yüzündeki ciddi ifadeyle kaskatı kesildim. Oyun buraya kadardı. Yine de son perdeyi oynamak adına sahneye çıktım ve "One minute," dememe engel olamadım.

"Bir dakika... Lütfen oturup konuşalım..."

Ah, sorunlarını çözemeyen evli çiftlerin klasik repliğini kuruyordum. Evli mi? Ben ve Tuna Üstüner mi? *Sakın dokunmayın bana, rahat bırakın, sürüp gitsin bu rüya, uyandırmayın!*

Oysa uyanmıştım. Tuna Üstüner ile evliliğim üç saniye sürerek rekor kırmıştı. O güçlü sesiyle irkilerek, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Kimliğini yarın alacaksın. Şimdi çık!" diyerek buyurduğunda sahiden kendimi feci halde aşağılanmış hissettim. Tıpkı o günkü gibi. O özgeçmişi yazdığım günkü gibi değersiz hissediyordum kendimi. Saksı olmak üzere kullanılan yoğurt kabının kederini yaşıyordum. Ama ben saksı değildim! Bu hisler altında bana arkasını dönen adamın uzun boylu, iri yapılı vücuduna baktım ve konuşmaya başladım.

"Doğrusu, sayenizde fikirlerimin haklılığı da kanıtlandı," deyince Tuna Üstüner azgın bir hortum gibi ansızın bana döndü. Bakışıyla beni alıp karanlık bir dehlize tıkmak ister gibiydi. Karanlık dehlize değil ama karanlık kodese tıkılacağım garantiydi!

Bağırdı bana. Hem de bir tayfun gibi... "Ne diyorsun sen?"

Aldırmadım. Özgeçmişimi yerden aldım ve, "Burada yazılanların hepsi doğru. Siz patronlar insanlıktan nasibini almamış kas kafalı, yarım gelişmiş, üçüncü sınıf bilimkurgu filmlerine ait bir türsünüz!" diye bağırdım.

Tuna hışımla bana yaklaştığında kapıya doğru geriledim. Üzerime yürüdükten sonra elimdeki kâğıdı alıp sertçe buruşturdu. Avucundaki kâğıdı yüzüme doğru tutarken, "Sen anca bu kadarsın işte, Deniz Akın! Beş para etmez birisin. Çulsuz olmanın

kabahatini de kendine değil, ancak başkalarına atarsın!" dedi ve hemen ardından, "Defol!" diye bağırdı.

Gururum çiğnenirken, mantıktan uzaktım. Tıpkı onun yaptığı gibi küstahça ve öfkeyle yanıt verdim. "Çulsuzsam bile en azından vicdanlıyım! Sizin gibi beyinde saman, kalpte gübre taşımıyorum!"

Sözlerim onu fena halde gerdi. Üzerime kapanıp, geniş bedeniyle bana kafes olup, titreyen bedenimi kendisi ve kapı arasına sıkıştırdı. Cesaret dopingi hapından bir kamyon içmişim gibi susmak nedir bilmiyordum. "Ve Sen! Çulsuz değilsin ama baba parası yiyen hava gazından ibaret bir züppesin! Ah, yoksa bu günlere simit satarak geldiğini mi söyleyeceksin? Ha ha, güleyim de israf olmasın!" diyerek konuşmayı sürdürdüğümde katlim resmen vacip olmuştu.

"Ne sanıyorsun kendini? Buraya gelip bana ahkâm kesecek biri misin?" diye bağırdı yüzüme doğru. Perçemim nefesinin kuvvetiyle havalanırken cüretle yanıt verdim. "Yaptım ama! Doğrusu, o özgeçmişi okurken yüzünü görmek isterdim, seni kasıntı diktatör!"

Gözlerim buğulanıyordu. Gözlerimi kapatıp, gözyaşlarımı oldukları yerde tutmaya çalıştım. Tuna ise sözlerime öylesine öfkelenmişti ki, elini başımın yan tarafından sertçe kapıya geçirince sağ kulağımın dibinde müthiş bir gürültü koptu. Sıçrayarak irkildiğimde ellerimle göğsünü ittim ve "Çekil önümden!" diye bağırdım. Aramızda nefret ve şiddet kadar samimiyet de artmıştı. Tuna Üstüner mahrem alanıma girmiş ve ben ona *sen* demeye başlamıştım.

"Madem kendine o kadar güveniyordun, burada yazan saçmalıkları yüzüme söyleseydin ya!" dediğinde bir an olsun önümden çekilmediği gibi öfkeli yüzüne bir de alaycı bir tavır ekleyerek oyuncak gibi oynamaya başladı benimle. Parfüm kokusu genzime kadar doluyor ve güçlü, erkeksi varlığıyla hiçbir şey dememiş olsa bile iyice sinmeme neden oluyordu. Yine de konuşacaktım. Kalbim infilak edip, göğüs kafesimi parçalayacak kadar şiddetle atsa da cevap verecektim.

"Söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsun?" derken, *Saldım çayıra, Allah Deniz'i koruya*, diye içimden dua ettim. Yüzüme sert bir darbe alabilir, pencereden aşağıya atılabilir, saçlarımdan tavana asılabilirdim! Bunlar gerçekleşebilecek en sevimli cinayet yöntemleriydi,

çünkü adam atılıp avucuyla kalbimi sökecekmiş gibi duruyordu. Ama benim de bir gururum vardı ve şu an bunu hatırlamak için yanlış yerde olsam da kendime hâkim olamıyordum!

"Sen nesin biliyor musun? Ah, cevap verme, çünkü bilmiyorsun, adi herif... Kendini bu duvarların, şu kasıntı binanın imparatoru sanıyorsun. Diğerlerini kölen olarak görebilirsin ama ben değilim! Küçük dağları bırak, Everest'i ben yarattım havalarında dolanan, kendini beğenmiş megalomanyağın birisin!"

Üzerime o kadar eğilmişti ki dudaklarım neredeyse çenesine değecekti. İşaret parmağımla göğsünü dürterek başımı dikleştirdim ve teninin temasının beni etkilemesine engel olmaya çalıştım. Parmağıma değen tenin sıcaklığıyla içimi bir alev alsa da durmadım.

"Şu kasları edinmek için çok uğraşmış olmalısın, ama biraz da kalp edinmek, sevgi edinmek için uğraşsaydın, işte o zaman insan olabilirdin! Ne yazık ki ambalajı hoş, içindekinin son kullanma tarihi geçmiş, tozlu bir bakkalda satılan asırlık mallardan farkın yok!" dediğimde ensemi sıkıca tutup, saç diplerime koparırcasına asıldı. Başımı geriye iyice bükerken acı içinde kalmıştım ve bu keskin acıyla gözlerim sulanmıştı.

Yüzüme fazlasıyla eğilip, "Sen kendini ne sanıyorsun, ha?" diye gürlediğinde bacak arasına tekme atmak için dizimi kaldırdım, ancak diğer eli dizimi eteğimin altından kavrayarak beni engellerken, bacağımı kendine doğru çekti. Sıcak avucunu çıplak tenimde hissediyordum. Aramızda tek milim boşluk yoktu. Gözlerinin yeşilindeki noktaları bile sayabilecek kadar yakındık. Acı içinde kasıldığım halde şimdi bu acıyı hissetmiyordum. Tam anlamıyla uyuşmuştum! Tuna beni gözleriyle hipnotize edip tüm bedenimi aptal bir çuvala çevirecekti. Ancak bakışları bir an dudaklarıma, ardından daha aşağıya kayınca gürültüyle yutkundum... Gözleri açık yakamdan göğüslerime kaydı. Sonra yeniden dudaklarıma tırmandı ve orada öfkeyle, hayli uzun bir süre, kenetli kaldı. Arzu, bir nesne olup varlığını kapladı. Onun aklından geçeni yapmasını diler ve beklerken bir anda kendime geldim. Bu kadar basit davranamazdım!

"Bırak beni..." diye bağırıp ellerimle göğsünü iterken sertçe kapıya yapışınca yüzlerce metreden sırt üstü betona çakılmışım

gibi bir acı hissettim. Bakışları hâlâ küstahça üzerimde geziniyor ve onun baskısı altında nefes almak bile işkence gibi geliyordu. Adamın varlığı benim yokluğuma neden olmak üzereydi. Gözlerim bu psikolojik ve fiziksel savaştan esir düşüp beyaz bayrağı çekince, iki damla iri gözyaşı yanaklarımdan süzüldü.

En sonunda, "Kovuyorum seni düzenbaz, adi yalancı," dediğinde beni bıraktı. O sert ve güçlü tutuşundan yoksun kaldığımda dengemi sağlayamadım ve kalça üstü yere düştüm.

"Seni dava edeceğim. Bana şiddet uyguladın," diye bağırdım hemen ardından. Gözyaşlarım kontrolsüz büyüyen yabani otlar gibi durmaksızın çoğalıyordu. Korkudan titriyor ancak kendimi durduramıyordum. Bağırıp çağırmak ve adamın beyaz gömleğini lime lime edene kadar tırnaklarımla dalmak istiyordum. Yerdeki eserine övünçle bakıp alay ve kibirle beni süzerken, suratına neden bir tokat atıp onda izimi bırakmadığımı düşündüm.

Nefesimi düzenleyecek zamanı bulamadan, dirseğimden tutup beni ayağa kaldırdı ve kapısını açarak koridora doğru sertçe itti. Yalpalayarak savrulunca, "Kurumsal manyak!" diye bağırdım. Sesim suratıma kapanan kapıya çarptı ancak. Tam bu sırada arkamdan Lale'nin çığlığı geldi. Nefret ve öfke içinde çantamı ve telefonumu bölmemden aldığımda da kıza tek kelime etmeden asansöre yöneldim.

Geldiğim gibi yine öfke içinde gidiyordum. Kimsenin asansöre binmemesini dilerken kendimi tutamadım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Tüm bedenim zangır zangır titrerken elimden kayan telefon da felaketime son noktayı koydu. Dağılan batarya ve sim kartı yerden alıp, Tuna Üstüner denen insan prefabriği adama küfürler yağdırmaya devam ettim. Tabii kendime de en nadide örnekleri sunarken, bu yaşadıklarımın yine kendi suçum olduğunu da biliyordum. Bu Allah'ın belası hayattan bir kere darbe yedikten sonra uğursuzluk bir silsileye bağlanıp peşimde dolanıyordu. Tesadüf gemisine binerek yolculuk edemeyeceğimi anlayıp en baştan kaçmalıydım bu şirketten. Ha Ahmet, ha Mehmet, ha Tuna... Burası tüm insanlık soyundan izole edilmiş bir alan gibiydi ve ben neyime güvenip devam etmiştim ki?

BÖLÜM 9

Deniz, asansör durmadan önce gözyaşlarını sildi ve dağılmış saçlarını çantasındaki saç tokasıyla topladı. Giderken bile kimseye güçsüz görünmek istemiyordu. Güvenlik görevlisi Fatih'ten kimliğini almak isteyince, adam ona kimliği ancak yarın alabileceğini ve bunun resmî bir prosedür olduğunu söyledi. Genç kız çaresizce kabul etti ve son bir kez kameralara bakarak edepsiz bir hareket çekip, şirketten çıktı. Eğer Tuna Üstüner kendisini polise ihbar ederse, hiç olmazsa adamın bir kanıtı olmalıydı. Nispeten rahatlamış bir halde sokağa çıktığında uzun bir süre boyunca yürüdü. Aklındaki tek düşünce Tuna'nın özgeçmişi okurkenki haliydi. Keyfini yerine getiren tek şey bu anın hayaliydi! "Elini masaya geçirdi mi acaba?" diye düşünürken kıkırdadı. Adam kim bilir ne kadar kızmıştı? En azından amacına ulaşmıştı!

Deniz bunları düşünüp içindeki karmaşayı toparlamaya çalışırken, Tuna sinirle homurdanıp ofisini ağır adımlarla arşınlıyordu. Özgeçmişi ilk gördüğü anı hatırladı. Deniz denen kızın iki kez yanlış telefon bağlaması karşısında sinirlenmiş ve kızın daha önce Yönetici Asistanlığı görevlerinde bulunup bulunmadığına bakmak istemişti. Bunu yaparken tek amacı Ahmet'i azarlamak için ne denli haklı sebepleri olduğunu görmekti. Özgeçmişi bulmak için biraz uğraşması gerekmişti ve kızın bu uğraşa değecek eğitime sahip olduğunu umarken yazılanlarla tamamen şoke olmuştu. Yanlış okuduğunu düşünmemiş olsa da iki kez, hatta üç kez okumuş ve ilk anda ne tepki vereceğini bilememişti. Şüphesiz ikinci okuyuşunda önleyemediği şekilde bir kahkaha atmıştı ancak orada yazılanların kendisine hitaben olduğunu düşününce bir öfke dalgası hızla kanına dolmuştu.

Kızın Ahmet'in kuzeni olduğu konusunda doğru söylemediğinden emindi. Zaten Ahmet'in baba tarafını araştırıp, Deniz Akın isimli bir akrabasının olmadığını öğrenmesi sadece beş dakika sürmüştü. Üstelik kızın kimlik bilgilerinden de kolayca bir sorgulama yapılabilirdi. Önceden bunları düşünemediği için kendine kızarken, kızın görünüşüne gerekenden fazla önem verdiğini fark etti. Onu giyimiyle yargılamak yerine asıl kimliğini bulmayı deneseydi, şu an bu can sıkıntısını yaşamış olmayacaktı.

Can sıkıntısı mı? Bu iki kelime şüphesiz ki çok yetersiz kalıyordu; o deli kızla yaşadığı sert tartışmanın ardından...

Az önce olanlar sürprize yer olmayan, sakin hayatındaki en büyük öfke patlaması olmuştu. Normalde sinirlense bile kontrolünü kaybetmezdi ama o kız neredeyse hiç yapmayacağı şeyleri yaptırtacaktı ona. Mesela sert bir tokat, yaralama, cinayet... Ya da daha kötüsü, ofisin ortasında vahşi bir öpüşme... Hatta çok daha fazlası... Deniz'e bağırdığında onunla samimiyet boyutlarını bile aşan bir yakınlık kurmuştu. Bu yakınlık sırasında da bakışlarının bir an için kızın hafif açık yakasından içeriye kaydığını anımsadı. Bu hisle rahatsız olurken anımsadığı tek şeyin o yakanın içindekiler olmadığını, çok daha fazlasını düşündüğünü de kendine itiraf etti. Evet, kız vasat olabilirdi ama kendisi sağlıklı bir erkek olarak bu tür dürtüleri elbette gösterecekti. Bu gayet normaldi. Hangi kadınla böylesine yakınlaşsa muhakkak ki uyarılırdı. Hayır, kim olsa aynısı olmazdı; Lale'yle yıllardır çalışmalarına rağmen kadının dekoltesine bakmakla hiçbir zaman ilgilenmemişti, ya da diğer personelden biriyle. Ama Deniz... Onun susmayan çenesi, açık renk, cin gibi bakan gözleri, uzun kirpikleri...

"Aptallaşma!" dedi Tuna kendi kendine. Düşündüklerinden dolayı kendine kızarken, bir yandan da telefonunu kavradı ve güvenlik şefine kızın kimliğinin araştırılma işini sordu.

"Gazi Üniversitesi; Radyo, Televizyon, Sinema Bölümü'nden mezun. Herhangi bir sabıka kaydı yok. İkamet adresi Cebeci... Dört yıl boyunca iki iş değiştirmiş," diyen adamın verdiği mekanik bilgileri dinledikten sonra, "Devam edin. Çevresini ve ailesini

öğrenin. Ben emredene kadar da araştırmayı bitirmeyin," diyerek talimat verdi.

Ahmet'in kuzeni olmasa da, kızın onunla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Ya da Ahmet denen o beceriksiz sahiden kızı kullanmak için kuzen numarası yapmış bir aptaldı. Bu ihtimale daha az ağırlık verdi. Deniz, Ahmet'in kullanabileceği türde bir kız değildi. Eğer öyle olsaydı bu kadar cüretkâr olur muydu? Elbette hayır! Muhtemelen gerçekler ortaya çıktığında ağlayıp sızlar ve ardı ardına özürlerini sunup, başı önünde çıkıp giderdi. Oysa Deniz denen kız tam bir volkan gibiydi. Doğrusu, kız esaslı patlamıştı!

❧ ❧ ❧

Deniz eve gittiğinde Hacer Teyze'yle Yasemin'i her zamanki gibi mutfakta buldu.

"Basın sarımsağı! Bu gece komaya girene kadar sarımsak yemek istiyorum," diyerek mutfağa daldığında, "Şu yakışıklı ve kasıntı patronun kovmasın seni?" diyen Yasemin'in sesini işitti.

"Yakışıklı mı? Ee kızım, al işte adamı," diyen Hacer Teyze'nin ufacık bedenine sarılan Deniz, "Teyzem, üstüne para verseler bile o adamı almam ben," diyerek yanıt verdi. Sanki pazardan iki kilo patates almak kadar kolaydı Tuna'ya sahip olmak.

İşine geleni duymakta çok iyi olan Hacer Teyze, kızın cevabı üzerine omuzlarını silkti. "Hadi be oradan! Yakışıklıyı bulsan iki güne nikâhı basar, nikâhı basmayanı dağa kaçırırsın sen! Ama hata yapıyorsun kızım. Bak, Hakan da çok yakışıklı... Bir görsen..."

Deniz, Hacer Teyze'nin sözleri üzerine keyifle güldü. "Tamam be teyzem! Hakan'la görüşeceğim. Sana telefonumu yazıp veririm. Sen de ona ver ki, beni arasın. Hatta Facebook'tan eklesin."

"Fes mi? Fes nerede kızım? Fes mi kaldı artık. Ama babamın bir tane fesi vardı. Böyle püskülü kocaman," diyen Hacer Teyze'ye daha da sıkı sarılan Deniz kadının kulağına "Hakan'la evleneceğim, teyze!" diye bağırdı.

"Ne bağırıyorsun deli danalar gibi!" diyen Hacer Teyze ise işittiklerinin ardından kıza gülümsedi ve umutla, "Valla mı kız?" diye sordu.

Deniz şımarıkça, "Valla kız!" dedi.

"Edepsiz," diyen yaşlı kadın kıkır kıkır gülerken, Deniz yine Tuna'yı düşünüyordu.

"Allah'ın belası Tuna Üstüner faciasının üzerine bir adet Ha kan iyi gider," diyerek kendi kendine konuşmaya devam ederken yaşlı kadın hemen cevap verdi. "Bela okuma! Gelip seni bulur. Valla hi sabah uyandığında bir bakarsın ki, Gulyabaniye dönmüş, çarpılıp kalmışsın a kızım."

Deniz bezgince, "Bela değil de uzun hava mı okuyayım, teyzem? Ben zaten çarpıldım çarpılacağım kadar," diye yanıtladı.

Tam bu sırada Yasemin araya girip ev arkadaşına şaşkınca bakarak, "Deniz, hayırdır?" diye sordu.

Genç kız, Hacer Teyze'ye duyurmadan, "Kovuldum," diye fısıldadı.

"Özgeçmişini mi okumuş?"

"Evet. Ondan sonra bir de canıma okudu."

Yasemin bu cevap üzerine arkadaşına uzaktan teselli öpücüğü gönderirken, "Aman boş ver," dedi.

Deniz alayla, "Veririm," dedi. Ardından üzerini değiştirip himono onna'lığa dönmek adına pijamalarını giymek için odasına yöneldi.

Bu sırada Yasemin içeriden seslenerek, "Deniz, beyazları makineye at!" diye bağırdı.

Genç kız oflayıp puflayarak çamaşır sepetine yöneldiğinde rastgele, beyaz bulduğu ne varsa makinenin içine özensizce attı. Kendini de atıp, kafası mikserle öğütülmüş çorbaya dönene kadar temizlenmek istedi. Tuna Üstüner'in parfümünü her nefes alışında hâlâ duyuyordu. Adamın etkisi, üzerine sinen bir lanet gibiydi. Her saniye o anları hatırlarken gözünün önüne gelen tek şey, devasa bedeniyle onu hapseden adamın korkunç ve tehlikeli bakışlarıydı. Dudaklarında gezinen o bakışları neye yorması gerektiğini de bilmiyordu. Uranüslüsü onu öldürmek ister gibiydi ancak genç kızın aklında olan tek şey, dudaklarında onun dudaklarını hissetmenin nasıl bir şey olacağıydı...

Yemekten sonra sarımsak komasına girerek bütün bir ay boyunca uyumayı diledi. Keyfi yerine gelince de Yasemin'in üzerine çöküp şarkısını söylemeye başladı.

"Yüzüm gözüm şişene kadar sarımsak istiyorum,

Coşup sabaha kadar tıkınmak istiyorum,

Caddelerde dolaşıp hohlamak istiyorum,

Müsaadenle Tuna'yı öldürmek istiyorum!" diyerek bağırdığında Yasemin kahkahayı koyuverdi.

"Of, Deniz! Sen artık hiç çekilmezsin. Bir de karasevdalı olma başıma," diyen genç kız çamaşırları sermek için banyoya yöneldiğinde hâlâ arkadaşına söyleniyordu. Deniz, Yasemin'in dediklerini düşünürken içeriden kopan çığlıkla hızla banyoya yöneldi. Yasemin makinenin başında durmuş tek tek atletleri, sutyenleri, bütün iç çamaşırları dehşetli bir ifadeyle makineden çıkarıyordu.

"Deniz, Allah belanı vermesin! Bu siyah atletin beyazların içinde ne işi var?" diye bağıran arkadaşına üzüntüyle bakan genç kız, "Aradan kaçmış olmalı," diye yanıt verdi.

Yasemin ağıt yakmaya hazır bir ifadeyle, "Nasıl ya? Kontrol etmedin mi? Ay, bu sutyeni daha iki hafta önce yüz otuz liraya almıştım!" diye inledi.

"Yuh, Yasemin! Bu kadar müsrif olursan sonucu bu olur," diyen Deniz ise kayıtsızca olanı biteni izliyordu.

"Deniz, beni delirtme! Ah, şu iç çamaşırlarıma, külotlarıma baksana, hepsi, bütün hepsi gri olmuş!"

"Grinin Elli Donu, ha ha!" diyen Deniz kaçarak banyodan uzaklaşırken Yasemin gri çamaşırları kızın arkasından fırlatarak, durmaksızın küfrediyordu.

Hacer Teyze'nin Uzlaşma Komisyonu başkanlığındaki görevi̇yle Deniz ve Yasemin arasındaki kriz çözülmüştü. Deniz'in bir dahaki ilk maaşında mahvolan çamaşırları alma sözüyle yatışan Yasemin, önce biraz somurtsa da, sonra işten kovulan arkadaşının üzerine gitmemeye karar vermişti.

Deniz sahiden de çok üzülmüştü. Elbette çamaşırları zerre kadar takıtığı yoktu. Kovulma olayı ve onun oluş biçimi yüzünden tüm geceyi uykusuz geçirmişti. Sırf Tuna Üstüner'in sıkıntısını

unutmak için sutyenle yatmış ve bu korkunç hissin, o kötü anlara baskın geleceğini ummuştu. Ancak ölümüne rahatsızlık veren sutyeni bile Tuna'yı unutturmuyordu. Ertesi gün yeniden o şirkete gitmesi gerektiği için de kaygısı iyice artmıştı. En sonunda da uykuya dalabilmiş ve rüyasında, Tuna Üstüner tarafından asansör boşluğuna itildiğini görmüştü. Tam düşerken nefes nefese uyandığında saat henüz dokuz olmamıştı.

Ondan sonra da zaten uyuyamamış ve kahvaltı yaparken Müge Anlı izleyerek ruhunu iyice kapana kıstırmıştı. Tuna Üstüner'i öldürse bile Müge Anlı denen kadının iki güne katilin kim olduğunu bulacağından emindi. Zaten Tuna Üstüner'i öldürmek istese bile muhtemelen en iyi ihtimalle adamın kafasına zımba atabilirdi, ki daha zımba yere düşmeden kendisinin cenaze namazı kılınmış olurdu.

Öğleni bekleyemeyip evden çıkarken annesini aradı. Ona Hakan isimli koca adayıyla yemeğe çıkacağını söyleyip kadını mutlu etmek istemişti. Kendisi mutlu olamıyordu, belki hiç olmazsa annesi olurdu. Beklediği gibi bu habere fazlasıyla sevinen annesi kızını evde kalmaktan kurtarmış olmanın zaferiyle, sadece giriş olarak tam yarım saat boyunca usulca tehdit etti.

"Ah, kızım, inşallah olur. Hemen kestirip atma, yanlış karar verme bak. Senin için iyi olacak. Çocuk mutaassıp bir ailedenmiş, işi de iyiymiş! Kaçırma kızım, tamam mı?" diyen annesi gelişme bölümde yavaşça dozajı arttırdı.

"Vallahi bunu da beğenemezsen, artık kimse seni almayacak! Bak Fatma Teyzen diyor ki, otuza kadar evlenmezsen ancak dul adama gidermişsin. Tamam mı kızım, akıllı ol," diyen annesi sonuç bölümünde ise cinayet planlarını anlatmıştı.

"Eğer onu da kabul etmezsen ilk otobüsle Ankara'ya gelir, saçını kökünden kopardığım gibi ağzına tıkarım! Sen kendini ne sanıyorsun, dünya güzeli mi? O olmaz, bu olmaz, şu olmaz... Vallahi ayaklarını kırarım senin. Bak beni oraya getirme, gelirsem oklavayla evire çevire bir güzel döverim seni! Çocuğu kabul et! Duydun mu?"

"Oldu, anneciğim. Cinayet dinleyecek, üstelik kendi cinayetimi dinleyecek havada değilim. Sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapatan Deniz'in ruhu daha da karardı. Annesini aramakla yanlış yapmıştı, şu an güçlü bir motivasyona ihtiyacı vardı. Yeniden o şirkete gidiyordu ve o adamı görmesi gerekebilirdi. Hoş, sadece kapıdan girip kimliğini alacaktı ancak yine de dimdik durmalıydı.

Üstüner Holding'e vardığında nefesini tutup içeriye adım attı. Fatih, dünkü gibi kendisine gülümsemiyordu bu defa.

"Kimliğimi alacaktım,"demişti ki Fatih havalı bir bodyguard gibi, "Bir dakika," işareti yaparak telefonuna yöneldi.

"Deniz Akın geldi. Kimliği veriyor muyum?" dediğinde genç kız olduğu yerde kıpırdandı. Sanki kimliği kendisine ait değildi. Sanki kimliğini değil de, evlatlık çocuk alıyordu. Bakanlık binalarında bile böyle bürokrasi olmadığına emindi.

"Kurumsalmış! Kurumsal Kasıntı!" diyen genç kız Tuna Üstüner'e yeniden sevgilerini gönderirken, Fatih en sonunda kimliği kendisine uzattı.

Ancak Deniz henüz gitmeyecekti. Dün veda edemediği Lale ile konuşmak istiyordu. "Lale ile görüşebilir miyim?" diyerek telefonu gösterdiğinde Fatih nezaketle kıza telefonunu uzatarak son bir jest yapmak istedi.

Deniz veda sözcükleri kurarken, Lale yukarı çıkması için ısrar edince, "O burada mı?" diye sordu.

"Tuna Bey mi? Toplantıda. Merak etme, bir saate kadar çıkmaz," diyen Lale'nin teklifini kabul eden Deniz, Fatih'in de kaçak vize vermesiyle asansöre doğru yürüdü. Tam bu esnada kalbinde engelleyemediği bir çarpıntı baş gösterdi. Asansör yukarıya çıktıkça Tuna Üstüner'in yüzü netleşiyordu. Deniz önlenemez bir korkuyla onu düşünürken dudaklarını kemirdi.

"Umarım beni görmezsin," diyerek sessizce fısıldarken aslında içinden, "Umarım seni görürüm," diyordu.

Lale'ye kovulma olayını detaylara inmeyerek öylesine anlattı. Yeterli olmadığı için kovulduğunu söylerken, Lale'nin ısrarlı sorularını da ustalıkla geçiştirdi. En sonunda çıkmak için ayağa

kalktığında arkadaşı heyecanla atılarak çekmeceyi gösterdi. "Çikolatalarını unutma, Deniz."

"Sen yersin, onları şimdi nereye koyayım?"

"Ben çikolata, biskivi yemiyorum biliyorsun. Çöpe gidecek."

"Ah, evet, şu 'Kalori Canavarı' seni ele geçirebilir," diyerek çekmecesini açan Deniz dehşetle inledi. "Aman Tanrım! Bunları ben mi aldım? Neredeyse tüm marketi boşaltmışım ve kimse bana dur dememiş!"

Genç kız çikolataları çantasına tıkmak için uğraşırken bir anda patronun kapısı açıldı. Müthiş bir heyecan girdabına kapılan Deniz kapıya döndüğünde odadan öncelikle birkaç somurtkan adamın çıktığını gördü. Sonra elinde kalın bir dosya ile Selçuk Bey ve Tuna Üstüner kapıda göründü. Ve tam o an Deniz ile Tuna'nın bakışları ansızın kesişti. Deniz aptal bir paniğe düşmüş olsa da, genç adam ona son derece keskin bir tavırla kaşlarını çatarak bakıyordu.

Öfkeli tavrı sesine yansıyan genç adam, gürleyen bir fırtına olup, "Senin burada ne işin var?" diye sordu tehlikeli bir tonda. Selçuk Özdemir, patronunun sıradan bir kız yüzünden bu kadar sinirlenmesini pek anlamasa da, Lale anlamış gibi hemen araya girdi. "Deniz'i ben çağırdım, efendim. Bazı eşyalarını burada unutmuş."

Genç adam asistanın yanıtıyla daha da öfkelenmişe benziyordu. Lale'ye dönmeyip bakışlarıyla Deniz'i adeta hırpalayarak, "Hemen eşyalarını topla ve çık," diye emretti. Sonra bir saniye için durdu ve sanki gözlerinden mermiler saçarak kızı tam kalbinden vurur gibi öylece, kaskatı baktı. Arkasını dönmesi, uzun boyu ve dimdik duruşuyla asansöre yönelmesi ise birkaç saniye içinde oldu. Selçuk Bey ise Deniz'e herhangi bir şey söylemese de, bakışlarıyla rahatsızlığını belli ederek odasına geçti.

Genç kız hâlâ Tuna'dan geriye kalan boşluğa bakıyordu. Kalbinde gözyaşlarının adımlarını duyuyordu ve bir adamı böylesine öfkelendirmek için ne yaptığını merak ediyordu.

"Of, Lale! Şu düştüğüm hale bak!"

"Özür dilerim, Deniz. Toplantı uzar sanıyordum."

Genç kız bezgince omuz silktikten sonra arkadaşına hızla veda edip, bu şirketten kaçıp gitmenin derdiyle asansöre koştu. Tuna'nın

asansörle nereye indiğini düşünmeden de edemedi. Onu gördükten sonra içine farklı bir his çökmüştü. Korkuyla karışık, tuhaf bir özlem... Bu adamı bir daha görmeyecek miydi yani? Bu düşünceyle yüreği acırken kendine küfredip, "O sana neler yaptı, sen hâlâ onu düşünüyorsun!" demesi de bir işe yaramadı. Tuna Üstüner virüsü bir kez vücuduna enjekte edilmişti ne de olsa! Yine de ondan bir kez daha azar işittiği için gözleri dolmuştu. Asansöre bindiğinde gözyaşları yüzünden bakışı bulanıklaştı ve düğmeleri net seçemedi. 1. katın düğmesine basacağına, -1'e bastığını fark etmedi. Asansör kapıları kapanır kapanmaz sessizce ağlamaya devam etti.

Asansör durunca gözyaşlarını silip, lüks kapıyı hafifçe itti. Başını dikleştirip mağlup bile olsa muzaffer görünmeye çalışarak dışarıya adım attı. Gürültüden uzak boşluğa bakarken ilk anda nerede olduğunu anlayamadı. Güçlü ışıklar vardı ancak etrafta kimse yoktu. Buranın çıkış katı olmadığını fark ettiğinde yeniden asansöre yöneldi, ancak yukarıdan çağrılan asansöre yetişemedi. İkincisi de 24. katta durmuş ve gelmek bilmiyordu. Çaresizce yürürken çok da aydınlık olmayan otoparka adım attı. ÇIKIŞ yazısını görür görmez, yürüyerek buradan çıkabileceğini umarak okları izlemeye başladı.

O sırada, biraz ilerideki Tuna Üstüner'i görünce müthiş bir heyecanın ruhunu ve bedenini arsızca doldurduğunu hissetti. Ona bakmaktan kendini alamıyordu ancak kendisine acı veren bu adama hayran olmanın mazoşist bir çılgınlık olduğunu kavrayarak gözlerini kaçırdı. Hem Tuna Üstüner kendisini bir kez daha görürse, o pahalı arabasının tekerlek izini sırtında bulacağını bildiğinden, kenardan giderek çıkışa doğru yavaşça yürüdü. Gözü, bağırarak telefonla konuşan genç adamdaydı. Tam o an, başka birini daha gördü. Tuna'nın sağ tarafından ona yaklaşan siyah deri ceketli, iri bir adamdı bu.

Ve kahretsin ki adamın silahı vardı!

Deniz hayatında ilk kez gördüğü silah karşısında çığlık atmamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Mantığı derhâl kaçıp gitmesi gerektiğini söylerken, kalbi bu fikre karşı çıkıyordu. Bir şeyler

düşünmeye çalışarak kolonlardan birinin arkasına sığındı. Silahlı adamın Tuna'ya gittikçe daha çok yaklaştığını gördü.

Adam onu öldürecek miydi? Genç kız gözlerine inanamıyordu ama inanmalıydı! Sahiden de bu karanlık tipli adam Tuna Üstüner'in cellâdı gibi görünüyordu!

Deniz bunu fark ettiğinde araçların arkasına saklanarak, hızlıca Tuna'nın olduğu tarafa yöneldi. Genç adamın ne dediğini anlayacak kadar yaklaştığında ona seslendiyse de, Tuna'ya sesini duyuramadı. Gözünü karartan genç kız yerinden fırladı ve hızla adama doğru koştu. Katilin görüş alanının aksi istikamette olduğundan cesur davranarak süratini arttırırken bir yandan da bağırdı. "Tuna Bey!"

Genç adam kızı fark ederek arkasını döndüğünde, "Sen!" dedi gergince.

"Şurada... bir adam var," diyen genç kız soluklanmaya çalışırken Tuna sinirle "Ne diyorsun sen?" diye gürledi.

Deniz, adamın öfkesine aldırmayarak omzuna asılıp onu yere eğmeye çalıştı. "Silahlı bir adam var. Sağınızda."

Sözleri genç adamın kaş çatışıyla karşılanırken arkasında oldukları kolonun kenarı gürültüyle parçalandı. Peş peşe silah sesleri eko yaparak otoparkta yankılandığında, Deniz ne olduğunu anlayamadan hışımla yere çekildi.

"Eğil!" diyen Tuna'nın o tanıdık sesini idrak edemeden bedeni öne doğru sertçe bükülmüştü.

Sonra o muazzam güçlü kollar tarafından aşağıya çekildiğini ve ardından dizlerinde sert betonun soğuğunu hissetti. Yüzü Tuna'nın boynuna gömülmüştü ve adamın iki kolu vücudunu sımsıkı sararak, bedenini kendi göğsüne hapsetmişti.

BÖLÜM 10

Ölmüştüm! Bunun başka açıklaması yoktu. Sonunda beyaz ışık olan o meşhur tünele doğru yavaşça yürümüş ve nihayetinde ışığa kavuşmuştum. Benim ışığım Tuna Üstüner olmuştu. Adamın göğsüne vantuzlarımla adeta sımsıkı yapışmış ve o anda tepemde uçuşan kurşunları bile unutmuştum. Beni bir hücre mahkûmu gibi sonsuza kadar buraya tıksalar gıkım çıkmazdı! Beş boyutlu aksiyon filmine bodoslama dalış yapsak da, adam bana sarılmıştı yahu! Bana! Dünyanın sağdan sola dönmesinden daha imkânsız bir durum gibi gözükse de, şu an kokusunu içime çektiğim ve arsızca ceketinin altından beline dolandığım adam bana sarılmıştı.

Ancak rüyam çok kısa sürdü ve kalça üstü betona yapıştığımda uyanabildim. Tuna beni bırakıp, ateş eden adamı görmek için doğrulduğunda, kendimi yüz on beden sutyen takan bir metresle değişilmiş, vasat bir eş gibi hissetmiştim. Arabasının arkasında öylece kendi halime bırakılmış olmanın hüznünü, Nutella kavanozundan çıkan yoğurdun hayal kırıklığı içinde yaşıyordum. Dudaklarımı büzerken vuvuzela sesini andıran ve tepemden seken kurşunları bile unutmuştum. Ta ki, Tuna kendi silahını çıkarıp karşılık verene kadar...

Hayatımda canlı gördüğüm ilk silahtı bu, ancak son da olmak üzereydi. Durumun vahametini kavrayıp, başımı kollarımla sararak tekerleğin önüne sindim. Ölümle yüz yüze geldiğimi de ciddi anlamda ilk kez o an anladım. Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önüne geldi. Hatta reklamları bile izleyip filmi bitirdiğim halde ölmemiştim. Ne sıkıcı bir hayatım olduğunu düşünürken,

finalin muhteşem olacağını anladım. Tuna Üstüner'in göğsünde nihayetlenecekti ömrüm... Bu adam benim Happy End'im olacaktı!

Tuna, gerilmiş kolunu cesurca uzatarak art arda ateş ediyor, Tom Cruise edasında katiline meydan okuyordu. Bu kararlı ve sert haliyle benim, mermilerden değil ama hayranlıktan ölmeme neden olacağından da elbette haberi yoktu. Bir anda tüm sesler sustu. Kafamı yavaşça kaldırdığımda, Tuna'nın etrafa bakındığını gördüm. Çok sayıda güvenlik görevlisi otoparka girince adam da kaçmış olmalıydı. Ya da orada bir yerde süzgece dönmüş halde yatıyordu. Ne de olsa, Tuna Üstüner'in hedefindeki biri sağ kalamazdı; kendimden biliyordum. Nitekim ben de nefes alan bir cesede dönüşmüştüm. Katil beni korkudan, Tuna ise korumacı, sert ve asi tavrından öldürmüş gibiydi.

Adamın kaçtığından emin olduğunda, öfkeli bir tavırla bana döndü. Hâlâ tekerleğin dibinde cenin pozisyonunda duruyordum. Sinirli bir hareketle kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı ve tüm bedenimi hızlıca süzdü. Aşırı hızı oldum olası sevmezdim! Hayır yani, durup şöyle alıcı gözle, edepsizce süzse... Neyse...

"İyi misin?" diye sorduğunda çatılan kaşlarını görüp keyifsizce, "Olmamamı mı dilerdin?" diye sordum. Trip atmak için ne de muhteşem bir andı ama!

Kati bir tonda, "Saçmalama," dedi. Sonra elleriyle omuzlarımdan tutup vücudumu çevirerek sırtıma baktı. Sanki mağaza tezgâhında, kıyafetin defosu var mı diye, önüne arkasına bakarmış gibi her yanımı inceliyordu.

"İyiyim," diyebildiğimde şaşkındım. Tuna o an beni bıraktı ve durup öylece gözlerimin içine baktı. Şüpheli, kızgın ve kesinlikle soru soran bir bakıştı.

"Konuş!" diye buyurduğunda ise kafamı hafifçe yana eğdim. Ne ima etmeye çalışıyordu bu şimdi?

Tek kaşımı kaldırıp, "Anlamadım," diye yanıt verdim. Şüpheli bakışlarını bir seviye daha yükselterek yaklaştı bana. Adımını atmasıyla hararetim arttı ve boğazımdan kuru bir yutkunma geçti.

"Konuş!" diye bir daha tısladı dişlerinin arasından. "Burada ne işin vardı?"

Allah aşkına, sorulacak soru bu muydu? Sorulacak soru, *'Deniz, benimle evlenir misin?'* olmalıyken, adam beni açık açık suçluyordu. Tamam, biraz fazla uçmuştum ama iniş için hazır değildim. Zira adamın hayatını kurtardığım halde, neden sorguya çekildiğimi anlamıyordum. Oysa ellerime sarılıp minnetle teşekkür etmesi gerekiyordu.

Sorusuna kızgınlıkla yanıt verdim. "Sen de gördün işte! Yanlışlıkla buradaydım ve sonra o adamı fark ettim. Eh, gelmişken hayatını kurtarayım dedim."

Alınmış ve bozulmuş bir sesle konuştuğum halde bana inanıyormuş gibi durmuyordu. Bakışlarını gözlerimden daha aşağıya kaydırdı ve bir süre dudaklarımda oyalandı. Ah, az önceki adrenalini bile aşan bir şekilde heyecanlanmıştım. Birkaç saniyelik işkencesini bitirip gözlerini başka tarafa çevirdiğinde, rahat bir nefes bıraktım. O da tam bu sırada gerinerek ceketini çıkardı. Sonrasında kravatını da karizmatik bir hareketle çekip yere fırlattı. Beyaz gömleğinin düğmelerine dokunup üstteki iliği açarken ben içimden, "Hadi devam," diye geçiriyordum. Yeniden yüzüne baktığımda çatılan kaşlarının ve sert tavrının derinleştiğini gördüm.

"Demek yanlışlıkla indin? Tam da ben çıkarken, tam da ben silahlı saldırıya uğrayacakken?" Sesindeki ciddi tınıyla kendime geldim. Adam vücuduyla hipnotize ederken, sert sesiyle bir anda uyandırabiliyordu. Anestezi yapılmadan ameliyat oluyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Ne demek istiyorsun? Adamı benim tuttuğumu falan mı iddia edeceksin?" diye bağırdım. Bu sırada güvenlik görevlisi Fatih ve birkaç arkadaşı durmuş bizi seyrediyordu. Kan koca kavgasına tanık eden meraklı komşularımız gibiydiler. Ah, ne tatlı bir mizansen!

Tuna kolumdan tutup çekiştirmeye başladı. Sesini kontrol etmek için duraklasa da bunu yapamadı. "Burada olman tesadüf mü?"

"Ne bileyim ben! Bana minnetle teşekkür edeceğine, kalkıp beni mi suçlayacaksın?" diyerek kolunu sertçe elinden çektiğimde geniş gövdesi milim kıpırdamadı. "Ben olmasaydım, buradan ceset torbası içinde çıkacaktın, Tuna Üstüner! Kurumsal Ceset!"

Son sözü söylemiş olmanın özgüveniyle, olmayan teşekkürümü de alıp çıkışa yönelmek istedim. Yeniden kolumdan tuttuğunda, "Gidemezsin," diye söylendi. Ah, ne güzel kelimeydi bu... Daha doğrusu emir...

"Sen artık benim patronum değilsin. Bana emir veremezsin," diyerek ona karşı çıktığımda yerdeki çantamı fark ettim. Market ganimetlerim çantamdan fırlayarak yerlere saçılmıştı. Utanç içinde *Albeni* çikolatasını yerden alırken ismindeki manidar ifadeyle gülümsedim.

"Polisler geldiğinde gideceksin," diyen Kurumsal Kasıntı bana yeniden buyurduğunda tüm o prosedürler aklıma ancak gelmişti. Elbette ifade vermem gerekiyordu; cinayet teşebbüsünün tek tanığıydım.

Çaresizce durumu kabullendim. "Peki, ifade vereceğim."

Tuna beni dizginlemiş olmaktan memnun, o yüksek egosuyla arkasını dönerek güvenlik görevlilerini yanına çağırdı.

Fatih iki büklüm konuşmaya başlayarak, "E...efendim, adamın kim olduğunu derhâl bulacağız. Kamera kayıtlarını incelemek için..." demişti ki patronu öfkeyle, "Hepinizi kovuyorum!" diye bağırdı. Tuna'nın bu çıkışını beklemeyen Fatih'in Kevin Costner bodyguard'lığı bir anda Küçük Emrah'a dönerken, "Ama efendim..." diyerek kendini savunmaya başladı. Adama üzülmüştüm. Kabahati olduğu doğruydu ama bu şekilde kovulmanın ne demek olduğunu iyi bildiğimden, onunla empati kurmam da zor olmamıştı.

"O adamın şirketime girmesine izin verdiniz," diye devam eden Tuna Üstüner'in sözleriyle hepsi sus pus kalmışlardı.

"Kovmayın onu! Nereden bilebilirdi ki?" diyerek araya girme gafletinde bulundum. Sözlerim üzerine Kurumsal Narsist bana hafifçe döndü. Yüzündeki bakışla geriye sendeledim; konuşmadan bile tehdit edebiliyordu bu adam! Fatih yanıtsız kalıp elleri önünde, başı yere düşmüş halde dururken, benim de durumum ondan farksız değildi. O sırada, siren sesleri yankılanmaya başladı. Polisler gelmişti. Ancak araçları içeriye girmeden beş altı polis çıkış kapısından bize yaklaştılar.

Tuna adamlara doğru giderken, ben de çantamı düzenleyip sığındığım aracın arkasından çıktım. Ve işte o anda fark ettim bu hayvansı cipi! Escalade yazıyordu üzerinde. Hangi markanın modeli olduğunu görmek için çaktırmadan önüne baktım. Cadillac yazısını okuyunca aklıma Modern Talking'in 'Geronimo's Cadillac' adlı şarkısı gelmişti. İçimden Tuna'nın Cadillac'ına ithafen şarkıyı söylerken, aracın mermi izlerine rağmen fiyakasından bir şey kaybetmediğini gördüm. *Yaralıyım ama hâlâ yakışıklıyım*, diye bağıran cipe bakarken sahibiyle bu kadar benzer olmasına nedense hiç şaşırmamıştım.

Yanıma gelen polis memurunu görünce, bakışlarımı Tuna'nın aracından memura çevirdim.

"Olaya tanık olan sizsiniz sanırım."

"Evet."

"Nasıl oldu anlatın."

Memurun sorusuyla neler yaşadığımı hatırlamaya çalışıyordum. Tuna'nın gazabından ötürü yarı yarıya şuurumu yitirmiştim. Bu detayı gizleyerek yanıt verdim. "Ben yanlışlıkla bu kata indiğimde asansörü yeniden beklememek için çıkışa yönelmiştim. Bu sırada bir adam gördüm. Uzaktaydı ama elindeki silahı fark ettim. Tuna Üstüner'e doğru yürüyordu. Sonra koştum ve ona durumu izah ettim. Çatışmanın içinde kaldık. Bu kadar."

"Adamın yüzünü net görebildiniz mi?" diye sordu polis memuru.

"Evet."

"Peki, o sizi gördü mü?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum," dediğimde adam bana, "Bizimle merkeze gelip, yazılı ifade vermeniz gerekiyor. Tabii saldırganı teşhis etmek için de yardımınıza ihtiyacımız var," dedi.

Orta yaşlı polis memuru devam ettikçe, kendimi 'Arka Sokaklar' dizisinin setinde hissediyordum. Aslında daha çok 'Amerikan CSI' dizilerinde olmak isterdim; Rıza Baba'nın gelmesindense, kirli sakallı, yakışıklı bir dedektifi tercih ederdim. Ah, Tuna varken gözlerimin başka yakışıklı aramadığını fark ederek kurumsal Yakışıklılıma bakıp gülümsedim. Tam bu sırada Tuna bana doğru

dönünce, aptalca sırıtan ifademi de görmüş oldu. Yüzümü hızla çevirip somurttuğum sırada, "Öyleyse buyurun," diyen polis memurunu işittim.

Başımı sallayıp araca yönelirken, Tuna'nın hâlâ bana baktığını anlayabiliyordum. Alnımda antenler varmış gibi adamla resmen telepati kurmaya başlamıştım. Onun beni izlediğini bilirken manken yürüyüşünü hatırlamaya çalışıp kıvırtmak istediysem de, bacaklarım birbirine dolandı. Bu adam dengemi sarsmak konusunda bir ton sarımsaktan daha fazla işe yarıyordu!

Polis merkezinde birbirine karışan telsiz sesleri ve mavi üniformaya karşı bağışıklık kazanmıştım. "Adam pisliğin teki çıktı, Rıza Baba!" diyen bir sesin kulaklarıma dolmasını beklerken, küçük bir odaya alınıp ifademi yazılı olarak verdim. Ardından büyükçe bir defterden vesikalık fotoğraflara bakarak saldırganı tanımaya çalıştım ama adamın fotoğrafı bunların içinde yoktu.

"İyi bak!" diyen bir sesle başımı kaldırdığımda, cellâdımın tepemde dikildiğini görüp müthiş bir heyecana kapıldım.

Tuna'nın buyurmasıyla dörtlü farlarımı sonuna kadar açıp, defteri baştan sonra bir daha taradım.

"Hayır, bunlardan biri değil."

Yanıtım üzerine Tuna bana kronik bir memnuniyetsizlikle baktı. Sanki adamın orada olmaması benim kabahatimmiş gibi!

"Robot resim çizdirelim," diyen bir başka memur araya girince ona sevinçle gülümsedim. Boyama yaptırılan ilkokul çocuğu gibi mutlu olmuştum. Polisiye filmlerden görüp heves ettiğim her şey gerçek oluyordu. Yakışıklı dedektif ve karizmatik olay yeri inceleme ekibi göremesem de, nasılsa bu ihtiyacımı Tuna Üstüner karşılıyordu. Geriye kalan aksiyonu ise severek yerine getirdim. Ancak çizdirdiğim robot resim bildiğin Bruce Willis çıkmıştı! Evet, saldırgan keldi ama Bruce ağabey olmadığından adım gibi emindim.

"Pek benzemedi," diyerek söylendiğimde karşımda oturan Tuna homurtuyla ofladı.

Neyse ki, Tuna'nın aksine gülmeyi bilen birileri vardı. Polis memuru hafifçe tebessüm ederek, "Her neyse... Yarın geldiğinizde bir daha deneriz," dedi.

"Teşekkür ederim," diyerek ifademi bitirdim.

Adam da bana teşekkür edip, "Gidebilirsiniz," dedi. Bezgince ayağa kalkarken yorgunluktan ölüyordum. Neredeyse dört saattir buradaydım ve hava yavaşlan kararmaya başlamıştı. Çantamı da vermeleriyle başımın ağrısını önemsemeyerek ayağa kalktım. Tuna da kalktı. Ona bakmamaya çalışarak içeridekilere iyi günler dileyip, çıkışa yöneldim. Bahçe kapısına vardığımda "Bekle!" diyen Tuna'nın komutuyla dimdik durdum.

"Gel benimle," dedikten sonra programlanmış bir robot gibi Kurumsal Diktatörümün peşine düştüm. Karşı koyacak cesarete o an için sahip değildim. Olmadığıma fena halde yanacaktım.

Arabasına yöneldiğini görünce, "Nereye?" diye sordum. Korku ve temkinle konuşuyordum, çünkü bu adamın bana yaptığı şey buydu. Hayranlığın yanında ona karşı müthiş bir çekince duyuyordum. Hayatımda, hiçbir anlamda böylesine güçlü bir adamla tanışmamış olmanın ürkekliğiydi bu...

Tuna aracın kumandasına basarken bana döndü. Yüzünden bir şey okunmuyordu. Hissizce olsa da kızgınlığının tonunu tanıyordum. Ancak konuştuğunda korkum yerini feci bir heyecana bıraktı. "Seni evine ben bırakacağım," diyen Uranüslümün bu cümlesiyle, polis merkezinin bahçesinde Haka dansı yapacakken son anda kendime geldim. Onunla olacaktım... Hem de arabasında... Hem de yan yana... Bu sarsıcı detaylarla kalbimde bir kaos başladı. Başa çıkamadığım bir karmaşaydı bu. Tuna Üstüner'in bana yaptığı şey hayatımı durmaksızın tehlikeye atmaktı. Bakışıyla, duruşuyla, otoriter ve sert tavrıyla beni dokunmadan öldürecekti. Ah, bir de dokunsa... Sanırım otuz iki dişiyle ölen tek insan olurdum!

BÖLÜM 11

Tuna, Deniz'in onun hayatını kurtarmasını bir türlü anlamlandıramıyordu. Başkası değil de, neden o? Neden bu kız her defasında karşısına çıkıyor ve en olmadık şeye imza atıyordu? Ona hâlâ inanmıyordu, Otoparka inmesi, saldırganı görmesi, sonra hayatını kurtarması iyi planlanmış bir senaryo gibiydi. Yine de kızın gözlerine bakarken orada profesyonel bir sahtelik göremişti. Hayır, kız sahiden korkmuştu. Onu çekip göğsüne aldığında titrediğini hissetmişti. Sevgilisine bile bu kadar sıkı sarılmadığını fark ettiğinde de kızı öylece bırakmıştı. Tabii bunu yapmadan önce biraz oyalandığını da biliyordu. Deniz denen bu kıza zerrece güvenmese de, onun yaprak gibi titremesi ve korkuyla sinmesi karşısında kızı kendisinden ayıramamıştı. Kızın vurulmamış olması da büyük şanstı; hayatta birine borçlu kalmaktan nefret ederdi. Hele bu kıza! Ömrü boyunca onu görmek zorunda kalabilirdi. Tuna bu düşünce karşısında, hislerinin gittiği yerden rahatsız olarak arabasını sürmeye devam etti. Aynadan arka koltukta oturan kıza bakarken, onun az önce hevesle ön koltuğa kurulmak için kapıyı açtığını hatırladı.

"Arkaya oturacaksın," diye söylenmişti. Bu kararıyla kızın yüzünde oluşan hüzünlü hayal kırıklığı onu biraz olsun rahatsız etmemişti. O kıza karşı hisleri karmakarışık bir seyir gösterse de, şimdilik bildiği tek his öfkeydi! Deniz Akın onu fena halde kızdırıyordu. Bu kızgınlıkla, çatık kaşlarının gölgesi altında ona baktı. Arka koltukta parmaklarını birbirine dolamasını bir süre boyunca seyretti. Kızın panik içindeki haline alayla güldüğünde de konuşmaya başladı.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu. Aslında nerede oturduğunu biliyordu ancak Deniz'e bunu belli etmedi.

"Cebeci'de. Kampüsün önünde durmanız yeterli olur."

Öfkeliyken kendisine 'sen' diye hitap eden kız, şimdi yeniden 'siz' denemeye başlamıştı. Genç adam hitaplar üzerinde durmayarak, "Bana otoparkta ne aradığını söyle," dedi.

Deniz sıkıntıyla ofladı.

Tuna kızın bezginliğine aldırmayarak sertçe devam etti. "Ahmet mi tuttu seni? O adamı da Ahmet mi gönderdi?"

Deniz gözlerini kapatıp sakinleştikten sonra, "Sana Ahmet'i tanımadığımı söylemiştim!" diyerek söze başladı.

Tuna kendisinin yeniden 'sen' olduğunu fark edip sinirlendi. Bu hisle atılıp "Bana 'siz' diyeceksin!" diyerek kıza öfkeyle baktı.

"O halde sen de bana 'siz' diyeceksin," diyen genç kız çenesini dikleştirip gururla konuştu.

Tuna bu ikazı fazla eğlenceli bulmuş olacak ki, alaycı bir sırıtmayla, "Kendini benimle bir mi tutuyorsun?" diye sordu.

Kız, yalandan şuh bir kahkaha attı. "O kadar küçülmüş değilim, hayır!"

Genç adam bu kızla laf dalaşına girmenin boşa gayret olduğunu biliyordu. Bu yüzden de zoraki bir nezaketle "Siz," diye tıslad. "Siz, kovulduğunuz halde neden şirketime geldiniz?" Sesindeki aşağılama tonu Deniz'in canını sıksa da, gülümsemeyi başardı.

"Kimliğimi gasp ettiniz, unuttunuz mu? Ha, gasp demişken, bir çetenin elebaşı falan mısınız? Silah da taşıdığınıza göre karanlık biri olmalısınız."

Deniz kendi sözleriyle ürpererek düşündü. Karanlık mı? Ya Tuna Üstüner denen bu adam Sicilyalı Carleone ailesinin Türkiye şubesiyse? Ya onu terk edilmiş bir binaya götürüp, kasabın birine böbreklerini çıkarttırırsa? Ya leşini Mogan gölüne attırırsa, ya da daha beteri, ismini Olga'ya çevirip, pembe perdeli genel evlerinden birine atarsa? Açıkcası, adamın o hiç dinmeyen öfkesi fena halde tehlike içeriyordu. Medeni bir görünüşü, hatta moda dergilerinden fırlamış gibi duran bir yakışıklılığı olsa da, bu mafya babası olmasına engel değildi.

Genç kız bu korkuyla, "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu. Sesi titremişti.

Tuna kızın korkmaya başladığını anladığında bilerek yolu değiştirip şehirlerarası yola geçti. Bu yaklaşık yarım saat daha yolu uzatmak, dolayısıyla bu kıza koskoca otuz dakika boyunca katlanmak demekti, ama işin eğlencesini de kaçırmak istemiyordu. Deniz'in o çokbilmiş hali gitmiş, yerine ürkek ve kesinlikle fena halde korkan bir kız gelmişti.

"Bu yola neden girdin?" diye bağıran Deniz ise bir yandan adamın mafya olabileceğine ihtimal vermezken, bir yandan da engelleyemediği bir şekilde delicesine korkuyordu. Hem de aralarındaki "siz" deme anlaşmasını bozduğunu fark etmeyecek kadar çok...

Tuna kızın titreyen sesiyle açıkça eğlenip, "Evine," derken aynadan arsızca sırıttı. Ona olan öfkesini bu şekilde çıkarmak, bağırıp çağırmaktan çok daha iyi gelmişti.

Deniz ürpererek fısıltıyla, "Se...sen mafya mısın yoksa?" diye sordu.

"Sence?" diyen adam Konya yoluna girdiğinde genç kız panikle kapılara yöneldi. Hepsi kilitliydi.

Deniz korku içinde, "İndir beni!" diye bağırdı.

Tuna bunun aksine, aracın hızını arttırdı. Genç kız ağlamaklı bakışlarını adama dikerken, "İndir, diyorum!" diyerek bu defa yalvaran tonda seslenince Tuna içinden, *işte böyle yola gel, seni vahşi kedi*, diye söylenmişti.

"İndir beni, yoksa polisi arayacağım!"

Deniz gözyaşları içinde arabada çırpınırken, Tuna bir anda frene basarak cipini durdurdu. Genç kız öne doğru savrulmasına aldırmayarak telaşla kapılara yöneldi. Gözyaşlarını silerken de, "Ka...kapıları aç!" diye bağırdı.

Tuna bir kral edasıyla, kıza küstahlık dolu bir alayla gülümseyip, minik bir düğmeye bastı. Deniz kendini zorlukla yola fırlattığında korkudan ölüyordu. Otoyolun ortasında kalmıştı. Araçlar adeta uçarcasına yoldan kayarken yaya olan tek şey kendisiydi. Burada araçların durması yasak olduğu gibi herhangi bir durak da

yoktu. Üstelik hava da kararmıştı ve tamamen kapana kısılmıştı. Mafyanın leşi olmaktan kaçarken, bir aracın altında pert olacaktı!

"Allahım, ben ne yapacağım?" deyip Tuna'nın aksi istikamette yürüyüp elini kalbine koyarak sakinleşmek istedi. Arkasına bakamıyordu. Adam çoktan gaza basıp gitmiş olmalıydı. Uğraşmaya değmeyecek bir sorun gibi görüyordu kendisini. Yeni bir ağlama krizi baş gösterince, araçların hızıyla savrulan saçlarını yüzünden çekip elleriyle kendini sardı.

Tuna kızı yolun ortasında bırakıp, gaza basmıştı. Az önceki eğlenen tavrı yerini çatılan kaşlara ve kızgın bir ifadeye bırakmıştı. Deniz'in, arkasına bakmadan hızlıca yürüdüğünü gördüğünde aracın hızını düşürdü. Bildiği kadarıyla buralarda üst geçit yoktu. Kızın bir ulaşım aracı bulana kadar kilometrelerce yürüyeceğini anladığında sinirle elini direksiyona geçirdi. Ne bekliyordu ki? Deniz denen bu kızın yola gelip uslu bir şekilde kendisine itaat edeceğini mi?

"Bırak kalsın!" diyerek kendi kendine söylense de yapamadı. Aracı gerisin geri sürerken, birinin arkadan hızla çarpma riskini bile önemsemeyerek BMW'sini Deniz'e doğru sürdü. Kıza az bir mesafe kala durduğunda, kati bir tavırla araçtan inerek ona yetişti. Uzun bedenini bir kale gibi kızın yanında dikerken kolundan sertçe çekip, "Gel benimle," dedi.

Deniz kızarmış gözlerini nefrete yakın bir hisle Tuna'ya dikti. "Hayır!"

Genç adam kızın kolundaki baskıyı arttırıp, "Bin şu arabaya!" diye gürlerken Deniz kolunu öfkeyle çekip, "Dokunma bana! İstemiyorum işte," diye bağırdı. Tuna işittiği bu sözlerle daha da öfkelenerek, iri gövdesiyle kıza biraz daha yaklaşıp, araçların gürültüsünden duyulmayan sesiyle bağırmaya devam etti. "Burada saatlerce yürümek zorunda kalırsın." Sonra da kızı kolundan kavrayıp sürüklemeye başladı.

Deniz ona karşı koymaya çalışarak, "Hayır, bırak beni. Sen, sen o karanlık adamlardansın," diye söylendi korku içinde.

"Değilim, lanet olsun! Bana bak! Burada kalmaya devam edersen birileri seni zorla araçlarına bindirir. Ne demek istediğimi

anladın mı? Başıma iş açmadan yürü!" diyen adam kızın karşı koyuşuna aldırmadan, kolundan çekerek onu kaba bir hareketle aracının arka koltuğuna doğru iteledi. Deniz karşı koymaya devam edince, kızı olduğu yerden çekip aracın ön tarafına bindirdi.

Elini tehditkâr bir şekilde kaldırarak, "Burada kal," diye emrettiğinde Deniz kaskatı kesildi ve çırpınmayı bıraktı. Ardından bakışıyla adamı izledi. Tuna Üstüner son derece sinirli görünüyordu. Hızlı adımlarla şoför mahalline geçtiğinde kıza öfkeli bir bakış atarak, "Neredeyse korkudan ölecektin," dedi alay dolu bir ifadeyle.

"Ben senin iş adamı olduğunu sanmıştım. Nereden bileyim karanlık bir adam olduğunu?" diyen Deniz, *nasılsa öleceğim, hiç olmazsa içimde kalmasın*, diye düşünüyordu.

Tuna Üstüner kıza sahici bir aşağılamayla bakıyordu. Saf bir cahile bakar gibi konuştu. "Mafya olsaydım, polis beni bırakır mıydı?"

Deniz heyecanla atılarak, "Kanıt bulamıyorlardır belki," dediğinde Tuna tek hecelik bir kahkaha attı.

Genç kız aldırmadı. "Ayrıca, silahın var."

"Ruhsatlı silah taşımak suç değil."

"Ama..."

"Kes artık! Mafya falan değilim. Olsaydım, bu çeneyle fazla yaşayamazdın değil mi?" diyen adam kıza buyurgan bir bakış atınca, Deniz o anda sustu. Tuna çatık kaşlarıyla dikkatini yola vermeye çalışsa da, amansızca düşünüyordu. Ne demeye kendini bu kıza karşı aklamaya çalışıyordu ki? Korkusunu geçirmek, onu yatıştırmak için mi? Korkudan ölse daha iyi olmaz mıydı? Ondan ebediyen kurtulurdu. Ondan sahiden kurtulmak istiyor muydu? Elbette, kesinlikle, yüzde yüz...

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner'in aracı şehirlerarası yoldan çıkıp ara sokaklara daldığında genç kız da rahatlamıştı. Kurumsal Çakma Mafyasının insanları öldürecek birine benzemediğine ikna olmuştu. Bunu kendi yapmak bir yana, adamlarına yaptıracak türde biri de değildi. Ancak buna rağmen bir mafya babası gibi katı ve korkutucuydu. Deniz, mafya olması halinde ona kimsenin karşı koyamayacağından

emindi. Tabii adam insanları silah zoruyla değil, zekâsıyla dize getirmiş olmalıydı. Şirketin başarısına bakınca bunun korkuyla yönetilmekten değil, profesyonel bir ticari zekâyla yönetilmesinden kaynaklandığını biliyordu. Öte yandan Tuna'yı birkaç günde gözlemleyebilmişti. Lale'ye kızdığını pek görmediği halde, kendisi adamın öfkesini günde birkaç posta yemek zorunda kalmıştı.

Bu hislerle sormak istediği soruyu daha fazla erteleyemeyeceğini anladı. "Benim Ahmet'le bir bağlantım yok. Neden inanmıyorsun, benden ne istiyorsun?" diye konuşmaya başladı.

"Senden ne isteyebilirim ki? Bana istediğim şeyi verebilecek biri değilsin."

Tuna'nın bu tuhaf cümlesini nereye çekmesi gerektiğini bilemeyen genç kız alınganca devam etti. "O halde bu zorbalık neden? Hayatını kurtardım, ama senin şu tavrına bak."

Genç adam kızın üzgün sesine aldırmayarak, "Sana inanmıyorum," diye yanıtladı. Deniz adamın bu peşin hükümlü direkt yargısı karşısında bir iç çekişle baktı ona.

"Bakın. Benim sizinle bir ilgim yok. Ben kendi halinde yaşayan bir kızım. Altı aydır işsizdim ve artık canıma tak etmişti. O gün o berbat özgeçmişi işte bu yüzden yazdım. Şansıma siz çıktınız. Olay bundan ibaret..."

"Ben şansa inanmam. Ayrıca karşına benim çıkmam, inan bana güzelim, bir şans değil, olsa olsa korkunç bir talihsizlik olur."

Deniz *'güzelim'* hitabıyla ansızın heyecanlandı. Başka şartlar altında ifadeye bir iltifat, bir sevimlilik katan bu ifade, Kurumsal Egoist tarafından bir alay kelimesi olarak kurulmuştu. Genç kız hem bu alaydan, hem de Tuna'nın dinmek bilmez şüphelerinden sıkılarak akıl almaz bir biçimde bağırmaya başladı. "Ya senin derdin ne? Hayatın o kadar mı karanlık ki herkese şüpheyle bakıyorsun? Ben ajan falan değilim! Kiralık katil de tutmadım ve bir silahı hayatımda ilk kez bugün senin elinde gördüm! Bir teşekkür bile edemeyecek kadar kendini beğenmiş, bencil bir paranoyaksın!"

Tuna işittikleriyle aracı ansızın durdurdu. Deniz sertçe öne savruldu.

"İn arabadan!" diye bağıran genç adam kıza döndüğünde gözleri öfkeyle parlıyordu.

Genç kız öfkeliydi. Hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağırdı. "Hayatını ben kurtardım! Karşılık olarak bana yaptığına bak! Keşke seni uyarmasaydım..."

"Sana in arabadan, dedim!" diyerek tavizsiz konuşan genç adam kızın üzerinden uzanıp kapısını açtı. Yakınlıkları yine tehlikeli sınırlara ulaşmış, hatta kolu genç kızın göğüslerine sürtünmüştü. İkisi de bunu önemsememeye çalışsa da Tuna hissettiği bu temasla soluksuz kalmıştı. Ancak hızla kendine geldiğinde Deniz'in sesini işitti.

"Karşılığın bu mu?" diye sormuştu genç kız...

Tuna o an tek kaşını kaldırıp baktı ona. Yüzüne yerleşen alaycı ifadeyle bir süre boyunca bakışlarını Deniz'in gözlerine küstahça dikti. Demek, bu tuhaf kızın istediği şey başkaydı. Genç adam bunu kavramış olmanın rahatlığı içinde konuşmaya başladı.

"Senin derdini biliyorum."

Deniz şaşkınca baksa da, Tuna kızın tavrını önemsemeyerek ceketinin iç cebinden kartvizitini çıkardı. Arka tarafındaki boşluğa bir şeyler karalayıp Deniz'e uzattı. "Yarın şirketin muhasebe servisine gidip bu kartı göster," dediğinde Deniz kartı alıp arkasındaki yazıyı okudu.

"Deniz Akın'a yüz bin lira verilecek," yazıyordu imzalanmış halde.

BÖLÜM 12

Yüz bin! Değerim buydu... Kendimi açık arttırmadan satışa sunulan antika bir yelpaze gibi hissediyordum. Fiyatım iyiydi, yalan yok. Hayatımda katiyen bir arada göremeyeceğim bir meblağla karşılığım ödeniyordu. Ancak gururum... Ya o ne olacaktı? Kalp yerine bir para kasası taşıyan bu aşağılık adam tarafından gururum nasıl da çiğneniyordu. Ona bakarken gözyaşlarım yavaşça gözlerime yürümek üzere hareket geçmişti. İsyan çıkaracaklardı belliydi, ancak yenilmeyecektim. Ağlamayacaktım, hayır! Dimdik duracak ve ona parasını da alıp bir taraflarına iliştirmesini... Ah, ne palavra! Konuşacak halim bile yoktu. Kalbime yerleşen derin aşağılanmayla Tuna Üstüner'e bakarken sakince, "Para istediğimi mi sandın?" diye sordum.

Yüzüme öylesine aşağılayan, öylesine dalga geçen bir gülüşle baktı ki... "İstemiyor musun?"

Kızını bırakması için esas oğlana para teklif eden Türk filmlerindeki o zengin ve kötü babalar gibi davranıyordu bana. Paravla her şeyi çözebileceğini sanan bir materyalistten farksız, servetiyle incitiyordu beni. Ona hissiz bakışlar atarken derin bir soluk aldım. Cevap veremeden Kurumsal Kötü Adam "Gururlu numarası yapmana gerek yok. Hakkın bu senin," diye devam etti.

Gözlerim sızladı. Gözyaşlarım dışarıya doğru akmaya heveslıydi. Hışımla, az önce uzattığı kartı Tuna'ya fırlattım. "Asıl senin hakkın bu... Yüz bin liralık bir adamsın sen, Tuna Üstüner!"

Sözlerim üzerine alaycı gözlerine ani ve şiddetli bir öfke doldu. Kolumu kavradığı gibi canımı acıtarak "Haddini aşıyorsun," diye gürledi. Beni kabaca kendine çekmiş ve aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. Hiddet dolu soluklarını yakinen hissediyordum. Ancak

ben de ondan aşağı kalır bir öfke taşımıyordum. Hem aşılan bir had varsa, bu ancak ona aitti! Sinirden her yerim titrerken kendimi tutamayıp en sonunda adamın suratına öylesine güçlü bir tokat attım ki, bu hareketim karşısında öncelikle afallayan kişi ben oldum. Kendimden beklemediğim bir şeydi bu ve aklımı yitirmiş gibi davranmıştım. Ancak hemen şuurumu kazandım. Tuna Üstüner'in az sonra gelecek olan gazabından korkup aracın açık kapısından süratle çıktığımda kendimi yolun karşısına atarak, koşar adım yürümeye başladım. Ah, lanet olsun, korkudan ölüyordum!

Tuna Üstüner'e tokat atmıştım! Bunun farkındalığıyla delice kahkaha atmak isterken aksine ara sokaklardan birine girerek, bir müddet daha yürüdükten sonra olduğum yerde kalakaldım. Ondan kaçmış olmaktan ötürü rahat olmalıydım ama değildim. Olamazdım. Ondan kaçışım vardı ama ya kalbim, o nereye kaçacaktı? Soluklanmalarım yavaşça dinginleşiyordu. Önümde bir yerlere baksam da, baktığım yeri görmüyordum. Tuhaf bir his usulca kanıma doldu. Bu his öylesine güçlü ve öylesine derindi ki, bir anda kaskatı kesildim. Aklımı ve kalbimi esir alan karmakarışık düşünceleri düzenlemeye çalıştım. Yapamıyordum! Darmadağın olmuş bir halde gözlerimi kapattığımda, dudaklarımdan gayri ihtiyari sözler döküldü.

"Ben... Ben ona... O lanet olası adama *âşık oldum*!"

Doğru, tamamen delirmiştim. O Kurumsal Uranüslü'ye tokat atmış ve aynı anda ona âşık olduğumu anlamıştım. Bir an heyecandan titrerken "Allahım, aklıma mukayyet ol!" diyerek elimi kalbime koyup yıkılmış bir halde yere çöktüm. Bir dilenci gibi sokağa kurulmuştum. Öyle görünsem de aşk dilenmeyecektim. O adamın, o bencil, kibirli Uranüslü'nün ne parasını, ne de aşkını istemiyordum... Halim perişandı. Kalbimde dinmeyen çarpıntılarla gözlerimi kaldırıma sabitlemiştim. Ona çok önceden âşık olduğumun bilincindeydim. Belki de onu ilk gördüğümde kalbime küçücük bir tohum ekilmişti. Bilemiyordum. Bildiğim tek şey, kalbimin tamamen onunla dolu olduğuydu. Bu adama körkütük kapılmıştım. Akıl hastanesinden randevu alsam iyi olacaktı!

Saniyeler sonra kararlı birkaç ayak sesi çalındı kulaklarıma. Pahalı olduğu her halinden belli olan bir çift siyah erkek ayakkabısı yanımda durunca dehşetle kaldırdım başımı. Onu gördüm. Az önce aşk sözcükleri dizdiğim, aynı zamanda öldürmek istediğim o adamı!

Tuna Üstüner tepemde dikilip, adeta duvar gibi önümde duruyordu. Adamın yüzündeki sert ve kızgın ifadeyi görünce, hemen etrafıma bakındım. Sahi, hava ne zaman kararmıştı ve ben ne zaman bu tenha sokağa girmiştim?

❧ ❧ ❧

Yumurtanın ipanayla fırçalanmayan tarafı gibiydim. Her an çürüyecek, yok olacak, yavaşça küçücük kalacaktım. Tuna Üstüner ise elbette sapasağlam olan taraftaydı. Öyle kendinden emin, o kadar sarsılmaz duruyordu ki, ona bakarken Rihter'in ölçemeyeceği bir depreme maruz kaldım. Aşk itirafımı duymuş muydu, emin değildim. Duymuş olsaydı da, yine bu kadar katı, bu kadar hükmeder bakar mıydı? Şoke olması gerekmez miydi, mesela? Kendisinden nefret eden ve aynı şekilde kendisinin de nefret ettiği bu kız ona çaresizce âşık olmuştu. İnsan biraz olsun durup düşünürdü. Ama hayır, Kurumsal Megaloman her zamanki klişe tavrıyla bana bakıyordu. Tek farkla; bu defa yüzünde avucumun izini taşıyordu. Yo, yanağı kızarmış değildi. O kadar kuvvetli tokat atmama rağmen bir duvara vurmuş gibiydim. Zaten akşam karanlığında esmer çehresini detaylı inceleyemiyordum ancak orada benden bir iz olduğunu biliyordum. Baktığım tek yer ise kısılmış, öfkeden koyulaşmış yeşil gözleriydi.

"Yeter artık, ne istiyorsun benden?" diye inledim. İstediği hiçbir şeyi ona veremeyeceğimi söylemişti zaten. Öyleyse ne demeye peşimden gelmişti? Sevdiği kızın o meşhur 'çok uzaklara' giden trenine yetişir gibi, ne demeye ardımdan koşmuştu?

Kolumdan çekip beni ayağa kaldırdı. "Sen, sen bana tokat mı attın?" diye tısladı.

Küçükken bile tek bir fiske yemediğine emindim. Kurumsal Modern ailesi dayağa karşı çocuk psikoloğuna götürmüş olmalıydı

onu. Hoş, bu adam çocukken bile yaramazlık yapmazdı ki dayak yesin! Benim gibi alnının ortasında otuz sekiz numara anne terliği iziyle dolaşmadığına emindim. Ya da poposunda oklava kızanlığıyla...

"Sana tokat attım, çünkü hak ettin," diye yanıt verdim.

Kollarımdan tutup beni öfkeyle sarsarken, "Ne cüretle?" diye gürledi. "Seni lanet olası sokak yosması!" dediğinde alarm zillerim çalmıştı. Yeni bir tokat için elimi kaldıramadım; kollarım onun avuçlarında öldürülesiye sıkılıyordu.

Öfkeden kudurmuş halde, "Yosma diye senin sevgiline derler, aşağılık adam," diye bağırdım. Sokağın karşısından birkaç kişi dönüp bize baksa da, kimse zavallı beni korumaya gelmemişti. Yağmurda, su birikintisinde çırpınan kedi kadar çaresiz, ağacına zamk gibi yapışmış koala kadar depresiftim.

"Keşke seni kurtarmasaydım. Keşke ölmene seyirci kalsaydım! Eminim bana plaket verirlerdi, eminim halk kahramanı olurdum," demeye devam ederken bakışları daha da karardı ve eli ansızın boynuma gitti.

"Özür dile!" diyerek beni boğmaya teşebbüs ettiğinde inledim ve özgür kalan ellerime göğsüne vurmaya çalıştım.

"Bırak, bı...bırak beni..." diyerek kısılan sesimle konuştuğumda ansızın, sertçe iterek bıraktı beni. Ciğerlerime dolan sıcak havayla kesik kesik öksürürken, o da sağ elini ceketinin altından beline koyup öfkeyle edepsiz bir küfür savurdu. İşte bunu duyduğuma şaşırmıştım. Bu adam, San Bilmem Ne Fransız Koleji'nden mezun, Amerikaların adını telaffuz edemediğim okullarında okumuş, o aristokrat ağzıyla mahalle küfürleri edince hayretle baktım ona!

"Bana neler yaptırıyorsun, kahretsin!" diye bağırdı sonra. Diyecek tek söz bulamadım. Daha önce bir kızın boynuna böyle sarılmadığına emindim. Elbette sarılmıştır ama öldürmek maksadıyla değildir herhâlde! Oysa beni az önce sahiden boğacağını o da yeni idrak etmiş gibi şaşkındı. Kendi hareketi karşısında benden çok afallamıştı.

Elimde olmayarak inledim. "Bu senin karakterin, Kurumsal Zorba! Senin yaptığın ancak bu işte! Paranla susturamadığında böyle adi yollara başvurursun."

İşittikleriyle gözlerini gözlerime dikti. Bir eli hâlâ belinde, diğer eli saçına gitmişti. Saçına giden elini indirip bana uzattığında, o ele bir çiçeğin ne kadar yakışacağını düşündüm. Tuna Üstüner'in elinden bana uzatılan bir çiçek! Ah, tek taş da olurdu! Allahım, tam anlamıyla kafayı üşütmüştüm! Yo, bu mevsimde olsa olsa kafayı haşlamıştım! Saçmalıklarımdan romantik hayallere kayarken, adamın bana dair tek romantik hareketinin o çiçekleri ağzıma tıkmak olabileceğini fark ettim. Nitekim tehdit etmek için uzanan elinin işaret parmağı tam kalbimin üstüne geliyordu. *O kalbine sahip çık, yoksa deşerim* mi demek istiyordu?

Fakat duraklayarak, "Sakın," dedi. "Sakın bir daha karşıma çıkma."

Tehdidi o kadar gerçekti ki, korkuyla duvara doğru sindim.

"Beni duydun mu, Deniz Akın? Eğer bir daha seni görürsem, yemin ediyorum elimden kurtulamazsın!" *Ah, keşke!*

"Beni nerede göreceksin ki? Ben Uranüs'te yaşamıyorum. Ben bu dünyada yaşıyorum! Senin gibi burnum başka gezegende değil!" diye yanıt verdim.

Alayla güldü. Daha çok sinirli bir homurdanmaydı. Bana laf yetiştiremese de bedeniyle resmen beni aşağılıyordu. Duruşuyla, bakışıyla 'Senin kokuşmuş dünyanda işim yok, evet,' diyordu. Zaten beni nerede görecekti ki? Sosyete pazarında Mike eşofman alırken mi? Ya da Avidas ayakkabıları yirmi liraya tezgâhta denerken mi? Karşısına çıkmayacaktım, buna emindim. Bitiyordu işte. Âşık olduğum adam gidiyordu... Ona ne zaman, nasıl böyle âşık olmuştum? Kafayı ne zaman yemiş, kendimi ne zaman onun dünyasına, onun bakacağı kızlar kategorisine sokmuştum, bilmiyordum. Bildiğim tek şey Tuna Üstüner'e olan aşkımın nefretle yoğrularak, öfke mayasıyla kabardığı ve sonunda kalbimde piştiğiydi. Fırından çıkmadan da yanmıştı, çünkü adam gidiyordu... Eli hâlâ kalbimin hizasında dururken, "Sakın!" diye bir daha tehdit etti beni.

Sonra arkasını dönüp geldiği tarafa yöneldi. Uzun boyu ve kararlı adımlarıyla yavaşça yürürken telefonu çaldı. Elini ceketinin cebine götürüp arayana baktı. Çağrıyı reddederken arayanın Çisem olduğunu düşünüp, kendimi mutlu etmeye çalıştım. Kadının çağrısını reddetmesinden keyif almıştım. Medine fukarası gibi nelerle avunuyordum! Gitmesin istiyordum bir yandan. Gitmesin, gelsin ve kollarıma dokunup beni kendine çeksin istiyordum. Başımı o sert göğsüne yaslarken saçlarımı okşasın istiyordum. Beni teselli edip, sıcak göğsünde avutsun istiyordum. Allahım, adamın bana enjekte ettiği zehri onun panzehiriyle iyileştirmek istiyordum...

"Gitme," diyemesem de son kez seslendim.

"Dünya küçük! Kendine çok güvenme."

Bana dönmeden başını çevirdi. Bir saniye gözlerime bakarken dudağı kibirle kıvrıldı. "Senin dünyanla benim dünyam aynı mı sanıyorsun?" dedi. Ardından "Karşıma çıkmayacaksın," diye emrettiğinde gözlerimi kaçırdım. Ağlamak üzereydim. Dünya küçüktü, evet, ama bizim dünyalarımız arasındaki mesafe büyük, çok büyüktü. Ne NASA, ne Houston, ne de herhangi bir uzay mekiği birinden diğerine gidecek teknolojiye sahipti. O teknoloji sadece kalplerimizdeydi. Daha doğrusu benim kalbimdeydi. Eğer Tuna Üstüner de isterse onun kalbine tek gidişli, dönüşü olmayan bir bilet alırdım. Ama hayır. O, kalbini ulaşıma kapatmıştı. Benim güzergâhım bundan sonra farklı yollardan gitmekti. Onunla kesişecek bir yol bulmama artık imkân yoktu.

BÖLÜM 13

Tuna arabasına bindiğinde elleri direksiyonda bir süre kalakaldı. Gözü az önce geldiği sokağın girişindeydi. Hangi semtte olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu da. Bakışları sokak ağzına öylece dikilirken az önce yediği tokadı düşünüyordu. Henüz sakinleşmemişken yeniden aklına gelince sinirle direksiyona bir darbe indirdi. Bugüne kadar sayısız kavgaya karışmıştı. Lisede, üniversitede zaman zaman dövüştüğü kişiler olmuştu. Hatta şirkete Genel Müdür olduğunda bile barın birinde adamın birini hastanelik ettiğini, olayın duyulmadan kapandığını biliyordu. Kendisi de yumruk yemişti. Çenesine, gövdesine çeşitli darbeler almıştı. Ancak bir kadından daha önce hiç tokat yememişti. Deniz denen kız yine tam bir baş belası gibi hayatına dolanarak bu hale kadar getirmişti olayı. Genç adam çatılmış kaşlarıyla sokağa bakmaya devam ederken yeniden o kızı gördü. Başı önde, yüzüne düşen saçlarıyla serseri bir şekilde yürüyordu. Çantası elinden sarkarken bitkin adımlarla sokağı arşınlıyordu. Tuna, kızın nereye gittiğiyle neden ilgilendiğini bilmese de gözünü ondan alamıyordu.

En sonunda lanetler yağdırıp, arabasını çalıştırdı. Keskin bir kalkışla yola koyulduğunda çıkan sesle Deniz'in başını kaldırdığını gördü aynadan. Kızın aksi istikametinde aracını sürerken nihayet yola odaklandı. Aklı karmakarışıktı Tuna'nın. Bu deli kız neredeyse kendini öldürtecekti! Genç adam daha önce bu denli öfkelendiğini hatırlamıyordu. Oysa kız hayatını kurtarmıştı. Ancak Tuna, hâlâ buna tam olarak inanmıyordu. Her şeyin şaşılacak derecede tesadüf olması normal miydi?

"Değil," diye söylendi. Bu sırada yeniden çalan telefonunu çıkartıp Çisem'in çağrısını yine meşgule verdi. Ardından kulübe

doğru sürdü arabasını ve yolda Mert'i arayıp oraya gelmesini teklif etti. Kendiyle yalnız kalırsa o kızı düşünüp duracağını ve bunu yaparken sakin kalamayacağını biliyordu. Bu yüzden bir tanıdığa, bir dosta ihtiyacı vardı.

Deniz bir otobüs durağına vardığında kendini bezgin bir halde oturaklara bıraktı. Yol boyunca ağlamış olsa da, artık kendini daha iyi hissediyordu. Öte yandan, son bir haftadır yaşadıklarını düşününce hayretler içinde kalıyordu. İyi bir iş edinmiş, işten kovulmuş, çatışmada kalıp ölümden dönmüş, daha da kötüsü, âşık olmuştu! En kötüsü ise âşık olduğu adam ondan ölesiye nefret ediyordu.

"Ben de senden nefret ediyorum!" diye bağırdığında durakta bekleyen bir adam kendisine pis pis baktı.

"Senden de nefret ediyorum! Önüne dön," diyerek adamı azarlarken telefonu çaldı. Aslında sayısız kez çalmıştı ancak Deniz değil telefonu açmaya, arayanın kim olduğuna bakmaya bile yeltenmemişti. Arayanın, bilmediği bir numara olduğunu görünce bıkkınlıkla açtı.

"Merhaba, Deniz Hanım."

Genç kız bu kibar sesi işittiğinde bankadan arandığını düşündü. Adamın sesi bankada ya da müşteri hizmetlerinde çalışan biri gibi çıkıyordu. Sesi tok, tınısı hoştu. Bu tahminle beraber, "Hayır, kredi kartı almayı düşünmüyorum," dedi.

"Ben de vermeyi düşünmüyorum," diyen adamın sevimli yanıtıyla irkilerek "Pardon?" diye sordu.

"Affedersiniz, siz Deniz Hanım'sınız değil mi? Ben Hakan... Hakan Yorulmaz. Hacer Teyze'nin akrabası..."

Deniz adamın kimliğini kavrayınca panikle heyecanlandı. Aptallığıyla kendine kızarken, "Evet, benim. Kusura bakmayın, diksiyonunuz çok düzgün, sesiniz de hoş olunca ben sizi bankacı sandım," diye yanıtladı adamı. Ne denli saçmaladığının ve adama yaptığı iltifatların idrakinde değildi.

Ancak karşıdaki kişi bunlar üzerinde durmamıştı. Genç adam rahatça, "Teşekkür ederim, ama bankalarla aramda onlarca dava varken, bir bankacıya benzetilmek biraz canımı sıktı," dedi.

Deniz de rahatladı. En sonunda! Neyse ki, kalbindeki yükünün rağmen adamın avukat olduğunu hatırlamıştı. Ortamı yumuşatmak maksadıyla sakince konuştu. "Onlar benim iliğimi kuruttu. Siz de beter edin onları."

Hakan klâs tavrını bozmayarak, "İntikamınızı alıyorum, merak etmeyin," dediğinde Deniz gülümsedi. "Umarım yanlış bir zamanda aramadım. Bugün numaranız bana ulaşınca zaman kaybetmek istemedim."

Deniz gerçek olmayan bu cümlenin nezaketle dile getirildiğini tahmin ediyordu. Çünkü Hacer Teyze, numarayı verdiği andan beri Hakan'ın başının etini yiyor olmalıydı. En sonunda da adamı aramaya ikna etmişti.

"Yo, yanlış zaman değil. Otobüs bekliyorum ben de," diyen genç kız hemen ardından, "Sahiden otobüs bekliyorum," diyerek gülümsedi. Tuna Üstüner'in verdiği gerginliği Hakan'la atmıştı. Avukatların çoğunlukla sıkıcı olduğunu düşünürken, Hakan tam aksine ilk andan espri yaparak tüm puanları toplamıştı.

"Sevindim," diyen genç adam ardından boğazını temizleyerek, "Yarın uygun olur mu sizin için? Bir kahve içeriz diye düşünmüştüm," dedi.

Deniz atılarak, "Elbette," diye yanıt verdi.

Adamın yemek değil de kahve teklif etmesine sevinmişti. Yemekli görücü buluşmaları çoğunlukla işkence oluyordu. Adamı bir kere beğenmediyse o yemek kendisine zehir olduğu gibi tek lokma da yiyemiyordu. Ancak kahve, kısa süreli bir buluşmaya zemin hazırlıyordu. Eğer adamı beğenmezse bir bahaneyle eve gitmesi daha kolay oluyordu. Öte yandan Hakan tavrıyla artıları toplasa da, onu daha şimdiden silmişti. Kalbi ve aklı Tuna Üstüner ile bu kadar doluyken bu adama gerektiği kadar odaklanamayacağını biliyordu. Ancak yine de kibarlık edip bir kahvesini içecekti.

Hakan ise kızın cevabı üzerine, "Peki o halde, yarın akşam saat yedide sizi kapının önünden alırım. Eviniz Hacer Teyze'nin apartmanında sanırım?" diye sordu.

"Evet. Saat yedide görüşürüz," diyen genç kızın sözleriyle Hakan, iyi akşamlar dileyerek telefonu kapattı.

Deniz de telefonu kapattığında bu adama yine de bir şans vermesi gerektiğini düşünüyordu. Muhtemelen bir Tuna Üstüner olmayacaktı ama kendisi de öyle birini aramıyordu nasılsa. Arasa bile bulamazdı ki. Ne demişti Kurumsal Diktatör; "Dünyalarımız aynı mı sanıyorsun?" Bu yüzden en iyisi geleneksel bir adam bulmaktı. Hakan Yorulmaz gibi kendi dünyasından bir adam. Hacer Teyze'nin akrabası olan ve muhtemelen yüksek bel pantolon giyen, gömleğini kendisini boğacak kadar ilikleyen bir adam...

Otobüsten inip Kızılay'dan metroya binince boş yerler olmasına rağmen ortadaki direğe sarılarak, başını yasladı. Tüm gözler üzerindeydi ancak umurumda değildi. Kurtuluş durağı anonsunu duyunca kendine geldi ve durumunu dehşetle idrak etti. "Allah kahretsin! Striptiz direğine sarılır gibi dolanmışım," deyip kendine küfürler yağdırırken, utanç içinde koşarak merdivenleri çıktı. Marketten bir ekmek alıp kendi sokağına girmişti ki, İsmail YK'nın sesi kulaklarında yankılanmaya başladı. Şarkının sözlerini duyduğunda ise çoktan koşmaya başlamıştı bile.

"Seni ben buldum
Tiryakin oldum
Ah, bir kere öpsem
Çok mutlu olurum."

Sapığı arabasıyla yanında geçip, bir de kornaya bastığında Deniz adama bakma gafletinde bulundu. Bir de ateşli bir öpücük alırken gecenin bir yarısında, sokakta yalnız olduğunu fark etti ve korkudan öleceğini düşündü. Elindeki ekmeği fırlatıp koşacakken sapığı aracın hızını düşürdü. Ardından müziğin de sesini kısıp, "Güzelim gelsene," diye bağırdı. Deniz adama hareket çekip, "Seni polise şikâyet edeceğim," diye bağırsa da adam sadece güldü ve şarkıyı sonuna kadar yine açtı. Öpme kısmına geldiğinde genç kız apartmanın bahçe kapısına varmıştı. Sapığı arabasıyla yanından hızla geçerken bir laf daha atmış olsa da, Deniz bunu duymamıştı. Yarın polise gittiğinde adamı kesinlikle şikâyet

edeceğini telkin etti kendine. Ardından hâlâ zangır zangır titrerken zile zorlukla bastı.

Ancak kapıyı açan olmamıştı. Yasemin'in nöbette olduğunu fark ettiğinde "Allah kahretsin," diye söylenip titreyen elleriyle çantasını karıştırıp anahtarı bulmak istedi. Hacer Teyze'nin de ışığı yanmadığı için kadının kızlarından birine gittiğini anladı. Sapığı arkasından yaklaşıp saldıracakmış gibi korkmaya devam ederken içinde binlerce ıvır zıvır bulunan çantasından anahtarı nihayet çıkardı. Sonunda eve girebildiğinde sert bir soluk bıraktı. Kapıyı ardından kapatırken üç kez kilidi kontrol etti ve sonra çaresizce yere yığıldı. Elini kalbine koyup soluklanmaya çalışırken geceyi yalnız geçireceği için iyice panik olmuştu. O anda aklına birkaç şey geldi. Çelik kapının dibine tencereleri döşeyip, pencerelerin önüne de tabakları yığdı. Eve birisi girerse, çıkacak gürültüden anlayacaktı. Hoş zaten tüm gece uyuyamayacaktı ya. Ancak gün ağarınca rahatlayarak gözlerini kapattı ve öğlen saat on ikide uyandı.

Tüm gün polis merkezinden arayan soran olmadı. Deniz, dün Rıza Baba'sı olarak gördüğü adamın dediklerini hatırladı. "Yarın geldiğinizde robot resmi yeniden deneriz," demişti adam. Anlaşılan Tuna Üstüner, "O kızı emniyette istemiyorum," diye direktif vermişti. Hoş, öyle bir yetkisi yoktu, ama belki de soruşturmadan çıkartılmıştı.

"Ben tek tanığım, bunu yapamazlar," dediğinde içinde büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Tuna'yı bir kez daha görme ihtimalini bunun üzerine kurmuştu. Akşam saat beş olduğu halde kimse aramayınca umutsuzluğa kapıldı. Tuna Üstüner hayatından çıkmıştı; hem de kesin olarak.

Deniz bu hislerle Hakan'a güzel, çok daha güzel görünmek istedi. Zayıf bir fikir bile olsa Tuna'yı etkileyebileceğini düşünmüştü. Belki bir gün... Kıyamete yakın bir gün... Ah, bu o zaman bile imkânsız bir dilek olurdu şüphesiz. Tuna Üstüner'i son nefesini verirken etkilerdi ancak. Adam buna sevinirdi muhtemelen! Sıkıntıyla oflayıp, Hakan'a odaklanmaya çalıştı. Elindekinin değerini bilmeliydi.

Buluşma vakti yaklaşırken gardırobunun önünde durmuş, ne giymesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda beyaz, diz altından biraz daha uzun olan elbisesini giymeye karar verdi. Üzerine de Yasemin'in çiçekli blazer, ince ceketini aldı. Saçlarını da fönle güzel bir şekle soktuğunda Hakan'ın kendisini beğeneceğinden emindi.

"Umarım ben de onu beğenirim. Umarım kamyon çarpmış gibi âşık olurum. Umarım Tuna Üstüner'e kamyon çarpar," diyerek aynadaki aksine sırıttı. Sonra saate baktı; yedi olmak üzereydi. Bu sırada telefonu çalınca koşarak salona gitti.

"Beş dakika sonra evin önünde olurum," diyen Hakan'ın sözlerine "Tamam," diyerek karşılık verdi. Son bir kez aynada kendine baktı ve dördüncü dakikanın sonunda evden çıktı. Bu sırada apartmanın bahçe kapısının dibine park etmiş arabayı görünce Hakan'ın geldiğini anladı. Genç adam dışarıya çıkmış telefonla konuşuyordu. Deniz ilk anda onun siyah takım içindeki sırtını gördü. Adam kendisine döndüğünde de yüzünü seçti. Yakışıklı bir adamdı. En azından beklediğinden daha iyi bir görüntüsü vardı. Kumral, beyaz tenliydi. Gözleri kahverengi, boyu da gayet uzundu. Yüksek bel pantolon giyip, gömleğinin düğmeleriyle kendini boğan bir adama da hiç benzemiyordu. Tuna Üstüner gibi markalı takımlar giymiş ve son derece fit duruyordu!

Olabilir, diye içinden geçiren genç kız gülerek adama yaklaşırken Hakan telefonu kapatmıştı bile.

El sıkışıp tanıştıktan sonra Hakan, Deniz'e arabanın kapısını açtı. Genç kız teşekkür edip ön koltuğa oturdu ve saniyeler sonra Hakan'ın da binmesiyle heyecanlandı. Bu görüşmenin sonunda adı konulmuş bir ilişkiye başlamak istiyordu. Hakan da bunu umut etmesini sağlayacak bir adamdı. Adam bir kere Uranüslü değildi ve kesinlikle *Kurumsal* zırvalıklardan bahsedecek kadar kibirli bir hali yoktu.

"Bankayla mı konuşuyordunuz?" diyen Deniz söze böyle başlayınca Hakan gülümsedi.

"Sayılır. Bir müvekkilimle."

"Yoksa bir bankacıyı mı öldürmüş?" diyen kızın sözleriyle genç adam bir kahkaha attı. Deniz onun gülüşünü sevmişti.

"Bankacıyı değil, ama patronunu öldürmek istiyor."

"Ah, anlıyorum," diyen genç kız kendisinin de patronunu öldürmek istediğini hatırladı. Bu da doğal olarak Tuna'yı aklına getirmişti. Lanet olası adam, şimdi kim bilir neredeydi? Genç kız onu düşündüğü için Hakan'a haksızlık ettiğini anladığında adamın sorusunu işitti.

"Yemek yedin mi?" diye sormuştu. Genç kızın aklı Tuna'da olduğundan cevabı düşünmeden yanıtlayıp, "Hayır," dedi. Bu arada samimiyet sınırlarının da *'sen'* demeye kadar gelip iyice daraldığını fark etti. Bu da, taliplisi tarafından beğenildiğini gösteriyordu.

Hakan kızın cevabı üzerine, "İyi o halde. Ben de yemedim. Bir yemeğe ne dersin?" diye sordu.

Deniz, bu defa rahatlıkla yanıt verdi. "Olabilir."

"Tamam. Çok güzel bir yer biliyorum."

Nereye gideceğini, neyi yapacağını bilen adamları seviyordu. Tuna Üstüner gibi dengesizlerdense, Hakan gibi bir adamın kendisine daha iyi geleceğini anladı. Zaten kendisinin de dengesiz olduğunun farkındaydı. Tuna gibi bir adamla olsaydı... Yani mesela... İmkânsız ama onunla evlenmiş olsa evde daimi bir barış elçisinin de yaşaması gerektiğini biliyordu. Çünkü her anları kavga ve didişmeyle geçerdi. Oysa Hakan ne kadar uyumlu biriydi. Genç kız uyum konusunda pek de iyi bir yerde olmadığını fark ettiğinde içinden, "Tuna'yı istiyorum," diye geçirdi. Ne de olsa kendisi bir himono onna'ydı ve bu uyumsuzluğuyla titizlik takıntısı olan Tuna Üstüner'i çıldırtabilirdi. Bu da müthiş olmaz mıydı?

Gittikleri yer Yıldız'da çok lüks bir restorandı. Deniz, Hakan'ın 'güzel bir yer' derken sahiden güzel bir mekânı kast ettiğini görüp ona bir kez daha hayran oldu. Hakan mükemmel erkek profiline uyan bir adamdı. Hem çalışkan, hem esprili, hem de zevk sahibiydi. Tuna gibi zevksizsin biri değildi. Tuna, Çisem Soysal denen plastik poşetle çıkarken Hakan her parçası orijinal, yüzde yüz yerli üretim Deniz Akın'la çıkıyordu!

Genç kız gün boyu Tuna'yı düşünmesi yetmezmiş gibi Hakan'la birlikteyken bile aklının o Üranüslü'de olmasına kızıyordu. Oysa Hakan konuşkan biriydi ve onun yanında sıkılmıyordu. Yine de

Tuna'yı unutamıyor, onun delici yeşil gözlerini, Hakan'dan daha uzun olan boyunu, daha kaslı gövdesini, daha erkeksi sesini düşünmekten kendini alamıyordu. Ve şimdi de, hiç şüphesiz hayal görüyordu.

Tuna Üstüner tam karşısında, restorandan içeriye giriyordu!

Deniz gözlerini kırpıştırıp gördüğü serabı dağıtmayı denerken, Çisem'i de görünce bunun serap değil, bir kâbus olduğunu anladı. Açık havada ve yeşil bir bahçenin içinde olmalarına rağmen kendisini kapana kısılmış hissetti. Boğazında da, birinin durmaksızın çektiği bir ilmek vardı. Muhtemelen çeken kişi Tuna Üstüner'di!

"Sakın karşıma çıkma," demişti adam. Deniz bunu hatırlayınca hızla çantasına yöneldi ve güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerine taktı. Ardından koltuktan iyice kayarak yarı yarıya koltuğa uzandığında Hakan ona şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı.

"Hava kararalı zaten, neden gözlük taktın?" diye soran genç adama, "Şeyden, şeyden ya... Ha, sineklerden... Gözlük olunca gözüme girmiyorlar," diye yanıt verdi.

"Sinek mi? Sinek göremiyorum ben."

"Göremezsin zaten, çok küçükler," diyen Deniz beceriksizce gülümseyip, "Göz hassasiyetim var da," diye ekleyerek yalanını sürdürdü. Bu arada Çisem ve Tuna tam karşılarındaki masaya oturdular. İkisini de profilden görüyordu. Tuna başını biraz sağa çevirse, o da Deniz'i görecekti.

"Lanet olsun, tanıyacak beni!" diyen genç kız kendi kendine konuşurken Hakan, "Deniz, sen iyi misin?" diye sordu.

Deniz panikle, "İyiyim, iyiyim," diyebildi. Bir balina, çölün ortasında ne kadar iyiyse, Deniz de en az o kadar iyiydi!

Hakan'a sempatik görünmek için incelttiği kibar sesi şimdi asıl tonuna ulaşmış ve bir cadı gibi çıkmıştı. Hakan'ın kaşları çatılsa da üzerinde durmadı. Deniz denen bu kız güzeldi ancak biraz tuhaftı. Hakan bu fikrinden emin olduğunda onun bu değişken tavrını şirin bulmuştu.

Ancak Deniz şirinlikten uzak, bir vampir gibi birilerine dalmak istiyordu. *O dudakları taşımak için çenesi kas yapmış olmalı,* diye içinden geçiren genç kız Hakan'ın atmosferinden çıkıp bambaşka bir

yörüngeye girmişti. Çisem'in şişkin dudaklarıyla Tuna'ya gülümseyip, onun o yeşil, öldürücü gözlerine bakıp durmaksızın konuştuğunu görünce kıskançlıktan çatlıyordu.

Tuna ise arada kafasını sallayıp, zaman zaman konuşuyordu. "Bilmeyen de Ortadoğu meselelerini tartışıyorlar sanır," diyerek gayri ihtiyari masadaki bıçağı kavradı. Çisem'in silikonlu göğüslerine gözü kayınca dudakları nefretle kıpırdandı. "Bu bıçakla göğüslerine delik açsam, balon gibi havalanıp boşaltır o havayı!"

Bu sırada Hakan, "Sen ne alacaksın?" diye sorunca genç kız hızla atıldı. "Bir kiralık katil alayım. Profesyonel olsun. İki kişiyi öldürecek."

"Efendim?" Hakan şaşkınlıkla gözlerini kıza dikmişti. Deniz, Hakan'ı ancak o an fark etti.

"Affedersin, dalmışım," diyerek gözlüklerini çıkardı. Tuna'nın bu tarafa bakacağı yoktu. Uranüslü eski patronunun baktığı tek yer menü ve zaman zaman Çisem yüzüydü. Deniz, Tuna Üstüner'in, sevgilisinin hava yastığını andıran göğüslerine bakmadığına ikna olduğunda rahatlamıştı.

"Ne yemek istersin, Deniz?"

"Sen ne alacaksan bana da aynısından söyle," diye yanıtladı Hakan'ı gülümsemeye çalışarak. Gülümsemeden ziyade biri dudaklarının kenarlarından tutup kıvırmış gibi yapay ve zoraki bir ifade oluşmuştu yüzünde.

Yemekler yenmeye başlandığında genç kız hayatında hiçbir görücü buluşmasında olmadığı kadar işkenceye tabi tutulmuştu. Hakan'la rahat olacağını düşünürken, Tuna Üstüner yüzünden diken üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordu. Yemek boyunca Hakan'a hiç bakmamış, gözlerini o lanet olası sevgililerden ayıramamıştı.

Üstelik kendisine işkence etmekte de son derece iyiydi. Çisem'i nefret dolu gözlerle inceliyor, lokmalarını sayıyordu. *Beş lokma, sadece beş lokma yedi,* diye içten içe söylendi. *Tabii, bu şekilde yiyerek kemik torbası oluyor! Şuna bak, iskelet üzerine iki balon takmışlar gibi!* Ancak sıra Tuna'ya gelince tek kelime edemedi. Çünkü adam her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Dar ceketi kolunu her

uzattığında sırtında geriliyor ve alttaki beyaz gömleğinin kolları hafifçe ortaya çıkıyordu, ki sadece bu bile Deniz'i heyecanlandırmaya yetiyordu. Ona profilden bakarken, ne kadar kusursuz bir yüzü ve sert hatları olduğunu görünce, unutmaya çalıştığı adama daha da âşık oluyordu Deniz. Hakan tüm bunlar karşısında amatör kümeye düşerken, Tuna Kraliyet kupasını kaldırıyordu!

Genç kız en sonunda oflayarak, Hakan'a döndü. Bezgince, "Kalkalım mı artık?" dedi. Hakan başıyla onay verip kıza gülümseyince Deniz de adama sıcak bir bakış attı. Hesabı isteyen genç adam ödemeyi yaparken telefonu çaldı.

"Bu önemli," diyen Hakan hızla telefonu yanıtladı. Sonrasında kızı rahatsız etmemek için ayağa kalkıp, bahçeden restoranın içine doğru yöneldi. Arayan kişiyi azarlayacağı için Deniz'in bunu duymasını istememişti. Genç adam telefon görüşmesini bitirip yeniden kıza döndüğünde Tuna Üstüner'i gördü. Tuna da Hakan'ı tanımıştı. Deniz ise sıkıntıyla dalmış, saksıdaki bir çiçeğe bakıyordu. Nihayet başını kaldırdığında onları gördü; Tuna ayakta dikilmiş Hakan ile konuşuyordu!

"Bu defa kesin hayal görüyorum!" diyen genç kız Hakan'ın kendisine dönüp gelmesini işaret etmesiyle yerinde çakılı kaldı. Tam bu sırada Tuna da döndü ve keskin bakışıyla Deniz'i gördü.

Genç adamın kaşları hızla çatılırken, Çisem atılarak, "Hayatım, bu kız senin sekreter değil mi?" diye sordu.

Hakan bu soruya şaşırmış, Tuna ise tepkisiz kalmıştı. Aslında tepkilerini kendi içinde yaşıyordu. İşte yine karşısına çıkmıştı o kız! Deniz denen baş belası yavaşça kendilerine doğru yürürken, kızı küstahça tepeden tırnağa süzdü. Deniz kalçalarını sıkıca saran beyaz bir elbise giymişti. Üzerindeki ceketiyle o paspal kıza hiç de benzemediğini düşünürken, bir an için elbisenin boyunun daha kısa olduğunu hayal etti. Diz üstünde, mini olmalıydı elbisesi. Sonra üzerinde o ceket olmamalıydı. Ve tabii elbise askılı değil, straplez ve daracık olmalıydı. Bir de saçları vardı... Kızın saçları bu kadar düz değil biraz dağınık durmalı, dudağında ise kışkırtıcı, kıpkırmızı bir ruj olmalıydı. Minik topuklu ayakkabıları yerine sivri burunlu ve yüksek topuklu ayakkabı olmalıydı

ayaklarında... Ve gözleri tıpkı böyle bakmalıydı! Böyle öfkeli ve meydan okuyan... Ardından kendisi de kızın beline dokunup, ensesini kavramalıydı. Sonra diğer elini eteğinin hemen altından bacaklarına götürüp...

Tuna kızgınlıkla silkelenip kendine geldi. Neler düşünüyordu böyle? Bu deli, bu çatlak kıza dair neler hayal etmişti iki saniye içinde! Tüm bunları geç, kızın burada, Hakan Yorulmaz ile ne işi vardı?

"Deniz, Tuna Üstüner ve nişanlısı Çisem Hanımla tanış," diyen Hakan'ın sözünü kesen Çisem oldu.

"Biz Deniz ile tanışıyoruz. Şirketten. Sekreterlik yaparken tanıştık," diyen Çisem tek kaşını kaldırıp Deniz'e baktı. Herkes ayakta olmasına rağmen bir tek kendisi oturuyordu.

"Evet Çisem Hanım, tanıştık. Ancak ben artık o şirkette çalışmıyorum," diyen Deniz bu defa Tuna'ya döndü. Adamın loş ışık altında parlayan yeşil gözlerine alttan alta bakarken "Dünya..." dedi. Sonra başını dikleştirip, "Dünya ne kadar küçük değil mi?" diye sordu.

Tuna'nın kaşları daha da çatıldı. Deniz'in imasını anlamış ve bu imayla sinirlenmişti. Demek bu baş belası, Hakan Yorulmaz ile çıkıyordu. Tuna bu düşünceyle tuhaf bir şekilde öfkelendi. Bu kızı basit ve vasat bir mahalle kızı sanırken, onun başarılı avukat Hakan Yorulmaz ile çıkmasını anlayamıyordu.

"Bunlarla nereden tanışıyorsun?" diyen Deniz bu sırada Hakan'a döndü. *'Bunlar'* sözcüğünü verdiği saygısız tonu bilerek seçmişti. Hatta daha da beterini yapıp Hakan'ın koluna dokunduğunda adamın gözlerine açıkça şuh bir ifadeyle baktı.

"Üstüner Holding'in kurumsal hukuk hizmetlerini bizim büro yürütüyor."

"Ah, anlıyorum! Demek kurumsal?" diyen Deniz içinden, *Kurumsal Narsist!* diye geçirerek yeniden Tuna'ya baktığında, adamın bakışlarının yüzünde gezindiğini görüp heyecanlandı. Tuna'nın bakışlarındaki alayla karışık küstah ifadenin öfkesiyle, aynı bakışı atmayı umdu.

Bu sırada Çisem konuşmaya başladı. "Deniz, neden şirkette çalışmıyorsun artık? Yoksa kovuldun mu? Ha ha!"

Deniz ona yanıt olarak, *İnsanın olmadık yerlerinden kahkaha atabildiğini bilmiyordum. Sayende gördüm,* demek için kendine zorlukla hâkim oldu. Çisem'in o plastik boruları andıran dudaklarından çıkan kahkahaya ölümüne öfkelenmişti. Yine de sakince, "Evet kovuldum," dedi. Sonra Tuna'nın kötü bakışları altında Hakan'a dönüp, "Gidelim mi?" diye fısıldadı.

"Gidelim," diyen Hakan, Tuna'ya elini uzattı ancak adamın eli havada asılı kaldı. Tuna genç adamın elini fark etmemişti. Hâlâ kıpırtısız bir şekilde Deniz'e bakıyordu. Bu kızın her yerde böyle aniden karşısına çıkmasıyla hisleri alt üst oluyordu. Değişmeyen tek hissi ise öfkeydi! Lanet olası kızın Hakan Yorulmaz ile ne işi vardı?

En sonunda adam elini çekmeden onunla tokalaşıp ikisinin gidişini seyretti. Ellerini cebine koyup ayakta dikilerek onların gözden kayboluşunu izlerken Çisem'in sesini duydu.

"Ne tuhaf biri şu Deniz denen kız. Bana bakışlarını gördün mü? Açıkça benimle dalga geçti, sürtük."

"Daha fazla uzatma!" diyen Tuna kızgınca sevgilisine bakıp yerine oturdu.

Çisem son bir gayretle atılıp, "Ama hayatım..." diye inledi.

"Bu konu hakkında tek kelime daha etmeyeceksin," diyen adamın tehditkâr tavrıyla genç kadın söylenerek kahvesine yöneldi.

❧ ❧ ❧

Deniz sinirden köpürür haldeydi. Öfkesinin bir kısmı da tüm puanlarını eksiye çeviren Hakan'aydı! O kahrolası adamı neden tanıyordu ki? Ne demeye avukat olmuş, ne demeye Kurumsal Narsist'in şirketiyle iş yapan o büroda çalışıyordu? Ne yani, Hakan da mı Uranüs'tendi? Onun kendi dünyasına ait olduğunu sanırken Avukat Efendi aslında bir uzay mekiği olduğunu ve arada memleketi Uranüs'e gittiğini mi göstermişti? Bu kızgınlıkla Hakan'ın, kendisine sorduğu Üstüner Holding'deki işiyle alakalı sorularını sürate geçiştirdi. En sonunda eve girdiğinde de Yasemin'e açıklama yapmayarak odasına kapandı.

Ertesi güne sabah erkenden uyanarak başlamıştı. Sabah dokuzda telefonu çalmış, polis merkezinden aranmıştı. Muhtemelen Tuna Üstüner dün kendi işlerini halletmişti, bugün de Deniz robot resmi çizdirip prosedürleri yerine getirecekti. Genç kız Tuna'yı görmeyi ummayarak evden çıktı. Tüm gece onu düşünüp, rüyasında onu Çisem'le beraber Mogan Gölü'ne attığını görmek ona yetmişti. Tekrar onu görmeye hazırlıklı değildi. Ancak görecekti.

Çünkü ikisi de aynı sebeple Şube Müdürlüğü'ne çağrılmışlardı.

Genç kız odaya girdiğinde Tuna'yı görünce yine ani bir heyecan dalgasıyla kalbinde titreme hissetti. Bu adamın sarsıcı etkisi her seferinde artarak devam ediyordu. Ancak bu defa ondan ölümcül bakışlar almadı. Adam tamamen aldırmaz görünüyordu. Genç kız bu tavrı karşısında alınsa da bunu belli etmedi. Hem alınsa ne olacaktı ki? Tuna Üstüner af dilemek için ayaklarına kapanacak değildi ya!

Genç kız oturduğu koltukta ellerini önünde birleştirirken Rıza Baba ismini taktığı orta yaşlı Şube Müdürü konuşmaya başladı.

"Tuna Bey, soruşturmayı derinleştiriyoruz."

Tuna, adamın cümlesiyle başını sallayıp kendinden emin sesiyle "O adamı kısa sürede bulacağınıza inanıyorum," dedi.

Komiser, "Bulacağız," dedikten sonra Deniz'e döndü. "Bu soruşturmada kilit noktada siz varsınız, Deniz Hanım."

Tuna'nın bakışları sertleşti. Bu kızın işini bitip hayatından tamamen defolup gitmesini dilerken, kilit nokta olması somurtmasına neden olmuştu.

Genç kız da bu cümleyle hem şaşırıp, hem kaşlarını çatarken "Ben... Ben ne yapacağım ki?" diye sordu.

Orta yaşlı adam önce Tuna'ya, sonra Deniz'e bakarak, "Şüphelinin şirket çalışanlarından biri olması muhtemel," dedi. "Bu yüzden bundan sonraki işlemleriniz Tanık Koruma Şube Müdürlüğü'nce yapılacak."

Deniz şaşırmıştı. Adamın, "Tanık Koruma Programı'na alınacaksınız. Bunda bir sorun yok sanırım?" diyen sorusu üzerine hızlıca atılıp, "Hayır," dedi. Korunmayı kim istemezdi ki? O an aklında silahlı saldırıyı yapan adamdan ziyade, sapığı vardı. Eğer

yanında bir polisle dolaşırsa, bu sayede o beyinsiz sapığından kurtulabilirdi. Zaten onu şikâyet edecekti. Bunu yapmaktansa Tanık Koruma Programı'yla daha güvende olurdu. Ancak Şube Müdürü'nün kast ettiği tamamen farklı bir şeydi.

Bunu dile getiren de Tuna oldu. Genç adam memnuniyetsizce, "Nasıl bir koruma programı bu?" diye sordu.

Şube Müdürü güven veren sesiyle gençlere bakarak konuştu. Sözlerini bitirdiğinde Tuna ve Deniz'in bakışları aynı anda birbirine döndü. Ansızın çakan bir şimşek gibi aralarında neredeyse kıvılcımlar çıkacaktı! İkisi de şaşkın ve öfkeliydi.

"Deniz Hanım hem suçluyu teşhis edebilmek, hem de sürekli gözetim altında tutulup korunmak adına şirketinizde, Üstüner Holding'de bir süre daha çalışmaya devam edecek," demişti Rıza Baba!

BÖLÜM 14

Rıza Baba ne zamandan beri Şirin Baba olmuştu? Ah, ne tatlı bir adamdı yahu! *"Soruşturma bitene kadar Deniz Hanım Üstüner Holding'de çalışacak,"* demişti, nasıl tatlı olmazdı ki? Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün ona verdiği yetkiye dayanarak, Tuna'yı bana mecbur ediyordu... El atmışken bir de âşık etse hatta oradan direkt nikâh salonuna gitsek, tablo eşsiz olacaktı. Tabii ben hayal kurmayı bırakıp Tuna Üstüner'i fark edene kadar bu hislerle aptal aptal sırıtmıştım. Tuna hışımla ayağa fırladığı gibi, "Bu mümkün değil!" diye bağırmıştı.

"I have a dream," demek için atıldım. Tabii benim bu rüyam Tuna'nın kâbusu olacaktı... Düşünsenize adam bana mecburdu, yahu! Ah, bundan şimdiden muhteşem bir zevk almaya başlamıştım. Böylesine keyifli olmam, adam bana âşık olacak da Üstüner Malikânesi'ne Leydi Üstüner olarak götürecek diye değildi; varlığımla onun o Kurumsal Kasıntı havasını söndürecek olmam yüzündendi. Tamam, her gün bu adamı görmek de görevimi daha kutsal hale getiriyordu ama Tuna benden nefret ederken, tam karşısında durmak müthiş bir zevk verecekti.

"Tuna Bey sorun nedir?" diye sordu Rıza Baba.

"Sorun ne mi?" diyen Üstüner CEO'su bana baktı. Nefretle! Türk Dil Kurumu'nun 'sorun' başlığı altında tanımlanmıştım da, haberim mi yoktu? Sorun, Deniz Akın'dı. Tuna da "Başka bir çözüm yok mu?" diye sordu. Bakışları üzerimde tekinsiz geziniyordu.

Bir anda gururumu hatırladım. "Evet, başka bir çözüm yok mu?" diye tekrar ettim.

Rıza Baba başını salladı. Gözleri kısılırken bana döndü. "Deniz Hanım, birkaç saniye bizi yalnız bırakır mısınız?"

Zaman kaybetmeden, "Neden?" diye yanıtladım.

Adam beni yanıtsız bırakırken "Lütfen," diyerek kapıyı gösterdi. Bir, Emniyet'ten kovulmadığım kalmıştı. Rahatsız bir kabullenişle odadan çıkmak için ayağa kalktım. Tuna Üstüner beni süzüyordu. Açık açık, gözlerini çekmeden yüzüme bakıyordu. Şüpheli bakışlarını anlamak için Nostradamus olmama gerek yoktu. Allah aşkına, adam her şey için benden şüpheleniyordu. 'Bunların hepsi Amerika'nın değil, Deniz'in oyunu' demesini bile bekliyordum! Bu düşünceyle ben de onun yüzüne bakıp, arsızca sırıtarak odadan çıktım. Koridora dolan telsiz seslerinden içeride ne konuşulduğunu duyamıyordum. Yanımda bir adet su bardağı taşımadığıma hayıflandım. Bardağı duvara dayasam, köstebek vazifesi görebilirdi ama hayır içeriden hiçbir ses çıkmıyordu. Adam, Tuna'yı ikna mı edecekti yoksa onun önerisini mi dinleyecekti, bilmiyordum. Bildiğim tek şey içimdeki müthiş duyguydu. Neredeyse saldırıyı görüp, ölümden döndüğüm için sevinç naraları atacaktım. Eh, nasılsa her şerde bir hayır vardı!

Etrafta Amerikan tipi dedektif arayışlarım, döşü kıllı polis memurları tarafından ciddiye alınmazken birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldı. Tuna Üstüner heybetli gövdesiyle, kapıdan daha esaslı bir kapı olurken çatık kaşlarıyla yüzüme baktı. Karanlık bakışları bir vampir gibi kanımı emiyordu.

"Ne var?" diye sorduğumda beni kâle almayıp, "İçeriye gir!" diye buyurdu.

Tuna'nın arkasından içeriye girdiğimde Rıza Baba da ayağa kalkmış, gülümsüyordu. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle seni oğlum Tuna'ya istiyorum," diyecek sanırken adam kendinden emin bir sesle, "Planımız geçerli. Deniz Hanım, en yakın zamanda tıpkı normal bir çalışan gibi şirkette çalışmaya devam edeceksiniz. Bulunduğunuz kata bir polis memuru verilecek. Merak etmeyin, güvende olacaksınız," dedi.

Ah, olmasam ne olurdu ki? Üstüner Holding'de ölsem bile, hiç olmazsa bizimkiler tazminat alırdı, yahu! Anneme yaşarken hayırlı bir evlat olamamıştım, hiç olmazsa ölümümle bu görevi yerine getirirdim...

"Peki," diye fısıldadım. Sesimdeki şenlik havasını dağıtıp kızgın görünmeye çalışsam da yapamadım. İçim, dışım birdi işte!

Bu sırada Kurumsal Kapı Tuna Üstüner de adama elini uzatıp, teşekkür etti. Ardından iyi günler dileyip çıkışa yöneldi. Ben de ardından çıkmak için hamle yapmıştım ki, Rıza Baba seslenerek beni durdurdu. Oturmamı işaret ettiğinde sakince koltuğa kuruldum. Tuna çıkıp gitmiş ardından rüzgârını bırakmıştı. Etkisi hâlâ üzerimdeyken adama gülümsedim. Sonra adam uzun uzun bana ne yapmam gerektiğini anlattı. Dediğine göre sadece birkaç aylık zamanda göstermelik olarak çalışacaktım. Daha doğrusu soruşturmanın seyrini değiştirecek, işe yarar bir bilgi bulunana kadar hem maaşlı bir işim olacak, hem de devlete hizmete edecektim. Evet, adam bana resmen Ajan Salt muamelesi yapıyordu. *Görevim kutsal ve çok gizliydi.* Şirkete girip çıkanları gözlemleyip, şüpheli durumları derhâl bildirecektim. Gözüm Tuna Üstüner'den başkasını görürse, bunu elbette yapardım. Adımı Türk Adalet Sistemi'ne altın harflerle kazımayı ben de istiyordum ama görevin gizliliği ve zorluğu da bir yandan düşündürüyordu beni.

Neticede benim aksiyonla tanışmışlığım bir tek filmlerle sınırlıydı. Çatılardan uçan kaçan adamları görüp izlemeyi sevdiğim halde pek de heves ettiğim söylenemezdi. Oysa şimdi sırtımda tüm ülkenin adli yükünü taşıyormuş gibi çökmüştüm. Kendimi kasvetli adliye binaları gibi hissediyordum. Kalbim ise o binanın labirentli koridorlarındaydı. Tuna Üstüner'i o labirentten çıkarmam gerekiyordu ama çıkışı kendim bile bilmiyordum.

Eve gittiğimde ölüyordum. Tuna Üstüner'in beni yine çıkışta bekleyeceğini sandığım bir gerçekti. Ona dair beklentim o kadar büyüktü ki, beni bir kez daha otobanda bıraksa bile gıkım çıkmayacaktı. Ancak o yoktu! Emniyetin bahçesinde tek başıma dudaklarımı sarkıttım. Ebeveyninin okuldan almayı unuttuğu anaokulu çocuğu gibi hissediyordum. Tuna Üstüner benim ebeveynim olsaydı, ne şahane olurdu değil mi? Ya da, o ve ben müşterek bir çocuğun ebeveyni de olabilirdik! Ah, ne delice bir hayal...

Yol boyunca sıntıp durarak eve varmıştım. Sapığıma bu defa yakalanmadığım için mutlu, Tuna Üstüner'i bir kez daha görmediğim için kederliydim. Hayat bir yerden verirken, bir yandan alıyordu!

Sonra dün geceyi hatırladım. O adam beni edepsizce süzmüştü. Beyaz elbisenin nelere kadir olduğunu anladığımda dolabımı açıp elbiseme sımsıkı sarıldım. Aklıma takılan bir şey vardı. Dün gece o restorana giderek, ben mi Uranüs'e çıkmıştım, yoksa Tuna mı dünyaya inmişti? Anlaşılan Tuna bizim dünyamıza konuk olmuştu, çünkü ben hâlâ evini bok götüren, paspal bir kızdım!

Yasemin odama dalarak, "Kalk temizlik yapacağız," dediğinde bulunduğum yerin, sıradan 2+1 kombili bir ev olduğunu hatırlamıştım. Mikropları öldürürken içimde biriken nefreti de atıyordum. Neredeyse çamaşır suyuna bağımlı hale gelmiş ve tinerciler gibi Domestosçu olmuştum. Mutfak, banyo, yerler, tavan, ne varsa çamaşır suyuyla silinirken keşler gibi bir süre sonra kafam uçmuştu.

"Kızım, ne kadar soludun çamaşır suyunu. Deniz, bu kaç?" diyen Yasemin kanepedeki yığılıp kalmış halimle açıkça dalga geçerken, "Beş kardeş," diye atıldım. Günün sonunda, dördüncüsü bulanamayan yetim bir okey masası gibi tüm taşlarım, uzuvlarım dağılmış halde yatağa çöktüm. Tuna ile ilgili hayaller bile kuramadığımı söylersem ne kadar yorgun olduğumu anlarsınız herhâlde!

Cumartesi günü, rüyamda bir katilden kaçarken, korkuyla uyanmıştım. Rıza Baba'nın aksiyon vaatleriyle, tüm gece tepemde uçuşan kurşunlardan kaçmaya çalışmış, gökdelenlerden atlamış, halatlarla bir uçaktan diğerine inmiştim! Kafayı sıyırdığım konusunda teşhisimi kendim koyarken telefonum çaldı. Arayan Hakan Yorulmaz'dı!

"Efendim," diyerek telefonu açtığımda sesime katı bir ton eklemeye çalıştım. Tuna Üstüner'i tanıyor olmasını affedememiştim. Hakan'da bulduğum tek kabahat buydu!

"Deniz, müsaitsen kahvaltıya gidelim mi?" diye sordu.

Güneşe yayılmış bir timsah kadar müsaittim. Keyifle kabul ettim. Ne de olsa kahvaltıda kokmuş peynir yiyip, nutella kavanozunu sıyırmaktan bıkmıştım. Yasemin de işe gittiğinden Hakan'ın teklifini kabul ettim. Keşke şu Hakan bir kız olsaydı... Hoş, o

zaman onunla randevuya çıkmam biraz tuhaf olurdu ki, annem de bu durumda beni Hollanda'ya kadar kovalardı.

Saçlarımı atkuyruğu yapmış, üzerime beyaz bir gömlek ve lacivert pantolon giymiştim. Hazırlanırken, bir yandan da Hakan'a ne söylemem gerektiğini düşünüyordum... Onu reddedecektim ama adamın sohbeti hoşuma gitmişti. Belki de arkadaş kalırdık! Beni kapının önünden alarak şehrin biraz dışında, yeşillikler içinde harika bir restorana götürdü. Kahvaltı on numaraydı, ama asıl on numara olan Hakan'ın sohbetiydi. Müvekkiller, bankacılar ve patronlardan uzakta konuşacak konular bulmakta çok iyiydi. Önceki görücü görüşmelerimde, bir süre sonra mevzu 'eee, daha daha nasılsın'a kayarken, Hakan'da bu olmamıştı.

"Demek Uzakdoğu sinemasını seviyorsun?" diye sordu bana.

Konu ne ara çekiklere gelmişti? Hah, dünyanın en yakışıklı erkeklerini konuşuyorduk. Daha doğrusu ben konuşuyordum adam da beni dinliyordu. Kahretsin, rezaletimi bile unutmuş uzun uzun Latin erkeklerinden bahsetmiştim. Asıl uzmanlığım ise çekikler olunca oradan Uzakdoğu sinemasına geçmiştik. Tabii Hakan konuyu ustaca bir manevrayla sinemaya getirmişti. Zira talip olduğu kızın en yakışıklı bulduğu milletler listesinde kendisi bulunmuyordu.

"Ben de severim Uzakdoğu sinemasını. Özellikle gerilim ve aksiyon filmlerinde bence ustalar," dediğinde hemen atlayıp, "En sevdiğin film hangisi?" diye sordum.

Birkaç saniyelik düşünmeden sonra, "Oldboy," dedi. "Ya seninki?"

"Ben aksiyon ve gerilimi severim ama romantizmi daha çok severim. Boş Ev'i izledin mi? O da benim en sevdiğim film," diye yanıtladım. Hakan cevap olarak "Hayır," dedi.

"Ah, izlemelisin. Aşkın naifliğini anlatan en nadide filmlerden biridir."

Aşk, tabii ki naifti! Ama Tuna Üstüner'de bulduğum aşkın bu nezaketle uzaktan yakından alakası yoktu! Adam beni kapılara çarpıp, boğazımı sıktığı halde ben ona âşık olmuştum. Aşk sadece gözü körlük durumu değildi; bir de tam anlamıyla gerizekalılıktı!

Öte yandan Tuna'yı düşününce Hakan'ı daha fazla oyalamamam gerektiğini anladım. Bu iyi adamı üzmek istemiyordum.

"Hakan, ben..." diyerek durumu izaha geçmiştim ki, Hakan gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

"Belki de seni Yasemin'e istemeliyiz!"

Ah, içimden geçen bu cümleyi elbette Hakan'a kurmadım ama bu iyi adamın yabancıya gitmesini de istemiyordum. Benimle olmazsa bile ev arkadaşımla olabilirdi ama bunu elbette ona teklif etmedim. Sevgili avukatım kendini evlatlık alınmak için türlü sevimlilikler yapan yetim bir çocuk gibi hissedebilirdi. "Ben almıyorsam, seni Yasemin alsın, demek tam da böyle bir şeydi. Düşüncelerimi kendime yönlendirip konuşmaya devam ettim.

"Hakan, sen çok iyi bir insansın ama..."

"Sen bana layık değilsin," diyerek araya girdi. Yüzünde içten bir gülümseme vardı.

"Efendim?"

"Sen çok iyi bir insansın ama ben sana layık değilim, diyeceksin."

Hiç de öyle demeyecektim ama sırıttım. "Doğru... Lütfen beni bağışla ama sen ve ben o türden bir ilişki için doğru bir kombinasyon oluşturmuyoruz!" dedim.

Hakan yanıtım üzerine gözlerini kısarak tebessüm etti. "*Sorun sende değil bende*, demeni beklerdim ama bu çok bilimsel bir açıklama oldu."

Onun rahat tavrıyla ben de gülümsedim. Oysa zor olacağını sanıyordum.

"Bu kadar gerilmene gerek yok, Deniz. Sadece iki gündür tanışıyoruz ve ben de sana körkütük âşık olmadım," diyerek devam ettiğinde resmen kıskançlıkla doldum! Lanet olsun, nasıl bana âşık olmazdı?

"Buna sevindim," diyerek yalan söyledim. Nedense Hakan'ın ellerimi tutup "Deniz, gi...gitme," diyerek titrek bir tonda arabeske bağlamasını beklemiştim ama adam benim reddimi salatalık ve domates dilimlerini daha küçük parçalara bölerken dinliyordu. Domates kadar kıymetim olmadığını anladığımda somurttum.

Bir an sonra, "Ben demeseydim, sen mi diyecektin bunu?" diye sormama engel olamadım.

Başını önemsizce sallayıp, havalı havalı dururken, "Yoo, ben seni daha yakından tanımak isterdim," diye belirtti. Dürüst müydü, yoksa klasik avukat kurnazlığı mıydı, emin değildim.

"Arkadaş olabiliriz ama..." diye teklif sunduğumda, "Tabii," diyerek hemen yanıt verdi.

Derin bir nefes bıraktım ve adamın domatesleri küp küp doğramasını seyrettim. Konuşmamız boyunca domateslerle ilgilenmişti. Menemen mi yapacaktı anlamamıştım ama benim kafam menemene girecek olan, çırpılmış iki adet yumurta gibiydi. Tuna bilmecesinden sonra Hakan da çengel bulmaca olmuş, alttan üste sorularla doldurmuştu aklımı. Hiçbir görücüm reddedilmeyi bu kadar sakin karşılamamıştı. Oysa Hakan soğukkanlılığıyla bir cellâdı kıskandırabilirdi!

BÖLÜM 15

Deniz eve gittiğinde rahatlamıştı. Hakan'la arkadaş olarak kalacaklardı ancak annesine uyduracağı yalanları düşünürken gerilmişti. Belki de Hakan'ın tek dişi kalmış bir canavar gibi göründüğünü söyleyebilir ya da iflas etmiş bir ayyaş olduğunu anlatarak annesini ikna edebilirdi. Hoş, annesi bu tür yalanlara inanmazdı çünkü Hacer Teyze'yi tanıyordu. Üstelik geçen sene Ankara'ya geldiğinde bile Hacer Teyze, uzun uzun Hakan'dan bahsederek annesinin damat açığını dolduran en güçlü aday olarak onu göstermişti. Ama olan olmuştu işte! Hacer Teyze Görücülük ve Çöpçatanlık Limited Şirketi, bu işte çuvallamıştı. Annesi bunu anlamalıydı diye düşünürken telefonu çaldı.

"Anne," diyerek telefonu açtığında güleç bir sesle konuşmaya başladı.

"Şu çocukla ne yaptın?" diyen annesi konuya direkt dalış yapmıştı.

Deniz ertelemeden Hakan'ı reddettiğini söyleyecekti ki, annesi makineli tüfek gibi saymaya başlamıştı. "Bak Deniz, eğer bu sefer de olmadı dersen babanı Ankara'ya gönderip seni aldıracağım. Duydun mu? Eve geleceksin ve burada ben kimi dersem onunla evleneceksin. Kızım, bak komşunun oğlu da askerden gelmiş, daha taze delikanlı, market açmış. Hem annesi bana seni sordu. Ben de Hakan'la olduğunu söyledim..."

"Anne sen delirdin mi? Ben Hakan'la..."

"Sakın olmadı deme! Vallahi oklavayla yola çıkacağım."

"Oldu, anne oldu! Tamam mı, Hakan'a evet dedim. Çıkıyoruz," diyen genç kız annesini susturmak adına bu cümleyi kurduğunda karşıdan coşkulu bir inilti geldi.

"Vallahi mi, benim tatlı kızım, güzel kızım?" diyen annesini şaşkınlıkla dinleyen Deniz, az önce ölü bir evlat olacakken bir anda annesinin tatlı ve güzel kızı olunca kalakaldı. Diğer yandan annesi sahiden de mutlu olmuştu. Deniz onu da anlıyordu. Kendilerinden uzakta yalnız başına kaldığı için ailesi doğal olarak endişeleniyordu. Ancak evlenmiş olmak için evlenemezdi ya! Neyse ki, bu yalanla hiç olmazsa birkaç ay için annesi onu zorlamayacaktı. Bu yüzden de Hakan'a 'evet' dediğini ancak isteme ve nişan işinin altı aya kadar olamayacağını söyledi. Kadın buna da şükür dercesine, kızına binlerce sevgi sözcüğü kurarak telefonu kapattı.

"Pinokyo olsaydım, burnum İstanbul'a kadar uzamıştı," diyen genç kız yatağa çöktü. Sonra dolaptaki bir kutu dondurmayı mide fesadı geçirene kadar yedi.

Pazartesi günü ilk olarak Tanık Koruma Şube Müdürlüğü'ne giden Deniz, detaylı bir görüşme yaptı. Saldırganın yüzünü gördüğü halde, onun Deniz'i görmemiş olması işleri kolaylaştırıyordu. Şube Müdürü'ne göre bu iş sanılandan daha kısa sürebilirdi. Tuna Üstüner de ifadesinde şüpheli bulduğu kişilerin ismini vermişti. Geriye sadece olası kuşkulu hareketleri rapor etmek kalmıştı. Deniz bir yandan bunları dinlerken, bir yandan da sayısız belge imzalamış ve tüm prosedürleri yerine getirmişti. Öğlene doğru saat on birde de Üstüner Holding'e gelmişti.

Kapıdaki güvenlik görevlilerinin tümü değişmişti. Genç kız, Fatih'i göremediği için üzgün hissetse de yapabileceği bir şey yoktu. O saldırıdan sonra Tuna hepsini kovmuş olmalıydı. O zaman bile adamın güvenlik görevlilerine nasıl fırça attığını görmüş ve öfkesinden korktuğunu hatırlamıştı. Doğrusu adamlar yaşadıklarına şükretmeliydiler; zira kovulmak Tuna Üstüner'in öfkesi karşısında maruz kaldıkları en iyi muamele oluyordu.

Deniz bu defa güvenliği geçmekte sıkıntı yaşamadığı gibi, kendi ismine özel geçiş kartı verildiğini görünce nedensiz bir gururla doldu. Buraya 'kanun namına' girmiş olduğunu bile unutmuştu. Çalışacağı kata çıkarken de ayaklarından tırmanan bir heyecan dalgası, saç diplerine kadar kendisini sarmaya başlamıştı. Lale'nin şaşkın iniltisini duyunca bir an paniklemişti. Sahi, bu

kadına ne diyecekti? Onun gözü önünde Tuna, kendisini kapı dışarı edip hakaretler yağdırmıştı!

"Deniz, senin ne işin var burada? Tuna Bey odasında, seni görürse..."

"O beni yeniden işe aldı, Lale," diyen genç kız Lale'ye tanık koruma programını elbette anlatmadı. Sadece Tuna'nın kendisine borçlu olduğu için bunu yaptığını söyledi. Zaten şirkette silahlı saldırıyı duymayan kalmamıştı.

"Demek onu kurtaran sendin. Herkes bir kızdan bahsediyordu ama kim olduğunu bilmiyorduk."

Lale'nin sözleriyle, başını dikleştirip bir lider edasıyla gülümseyen Deniz, "Evet, onu ben kurtardım," dedi.

"O da seni mecburen işe aldı."

Konuşan Ahmet olmuştu. Bayanlar Ahmet'in sözüyle adama kibar bir selam verirken, Deniz de genç adama gülümseyerek, "Öyle de denebilir," diye yanıt verdi.

"Senin adına üzülsem mi, sevinsem mi bilemedim Deniz," diyen Ahmet kıza işbirliği dolu bir bakış attı. Deniz bu sözler karşısında gülümserken, dışından bir şey demese de içinden, 'Tuna ikimizi de öldürünce, diğer tarafta sana fikrimi söylerim,' diye geçirdi. Sonuçta Tuna Üstüner'in bu dünyada ölümüne nefret ettiği kişilerden biri Ahmet, diğeri de kendisiydi. Ve Kurumsal Narsist şimdi ikisine de katlanmak zorundaydı. Onların sohbetini bölen Lale'nin telefonu olurken genç kadın Tuna'nın sesiyle kaskatı kesildi.

Telefonu kapattıktan sonra da Deniz'e dönerek "Seni odasına çağırıyor," dedi.

Ahmet kızın omzuna samimiyetle dokunarak, "Bol şans," dediğinde Deniz'in kaşları çatıldı. Ahmet'in dokunuşundan rahatsız olmuştu; eline koluna hâkim olmayan ve samimiyet sınırlarını izin almaksızın bozan adamlardan nefret ederdi. Hele Ahmet gibi lakayt davrananlardan... Genç kız bu his içinde Tuna'nın dokunuşunu hatırladı. İzin almaksızın ona dokunduğu halde Tuna'dan nefret etmemişti. Dudaklarına değen parmaklarını, çıplak bacağını kavrayan avucunu düşündü ve bunlardan Ahmet'in minik

davranışı kadar bile rahatsız olmadığını anımsadı! Kendine küfürler yağdırırken, Tuna'nın kapısını çaldı.

İçeriden adamın tok sesini duyunca yavaşça kapıyı açtı ve ayrı yavaşlıkla içeriye süzüldü. Yaşayan tüm hücreleri titriyor, kalbi göğüs kafesini parçalarcasına coşkuyla atıyordu. Tuna'nın devasa odası kendisine dar gelmeye başlamıştı. Sanki beyninin komut gönderdiği tek yer kalbiydi; nasıl adım atıldığını bile unutmuş gibiydi. Tuna Üstüner'e bakarken dudaklarını ısırarak kapıyı kapattı. Adam, cep telefonuyla konuşuyor ve kendisine bakmıyordu bile. Geniş bedeniyle koltuğuna kurulmuş ve yavaşça öne arkaya gidip gelerek telefondaki kişiyle keyifli bir konuşma yapıyordu.

"Bir gün şu hafta sonu işini görüşelim," diyen genç adam ardından iyi günler dileyerek telefonu kapattı. Bakışlarını Deniz'e çevirdiğinde yüzündeki tebessüm kasılarak kayboldu.

"Otur," diye emretti sert sesiyle.

Deniz kararsız adımlarla Tuna'nın tam karşısına oturdu. İki saniye sonra da bundan pişman oldu. Yan taraf daha uygun olurdu. Ama şimdi her anlamda adamın görüş alanının tam içindeydi. Onun bakışlarıyla küstahça süzülüyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu genç adam.

Deniz *hangi konuda* dememek için kendini tutarken dürüstçe, "Hayır," dedi.

Tuna alayla gülümsedi. "Tam da beklediğim gibi," derken ellerini masada birleştirip geriye yaslandı. Deniz, adamın kısılan yeşil gözlerinin altındaki alaycı ifadeyle, kendini çok daha güçsüz hissetmişti. Bir uçurum kıyısında, sert bir rüzgâra karşı kovar gibi durduğunu düşündü. Rüzgârın şiddeti arttıkça geriye doğru sendeleyip uçurumdan düşmek üzere olduğunu hissetti. Ancak kendini ileri atmayı başardı.

"Senin ne beklediğini bilmiyorum ama benim tek amacım bir an evvel buradan gitmek... Bu yüzden yapılması gereken her neyse yapacağımdan emin olabilirsin. Seninle aynı yerde bulunmak benim için de..."

"İlk olarak," diyen genç adam kızın sözünü keserek sinirli bir tonda giriş yaptı. Başını kaldırıp gözlerini kıpırtısız Deniz'e dikerken, "Bana şirketimde 'sen' değil, 'siz' diyeceksin," dedi.

Deniz hafifçe gülümsedi. "Yine mi şu konu? Tek derdin üstün olmak değil mi? Böyle yaparak beni ezdiğini mi sanıyorsun?"

Tuna aldırmışa benzemiyordu. Gülümsedi. "Durum bu kadar açıkken üstünlük gibi bir derdim olamaz herhâlde," dedi. *Zaten her anlamda senden üstünüm* diyen bu cümle karşısında genç kızın tepesi attı. Ancak bunu önemsememeye gayret ederek, beceriksizce sakin durmaya çalışırken, "Sadede gelin!" diye söylendi. Sesi biraz yüksek mi çıkmıştı?

Tuna kızın öfkeli patlamasıyla iyice keyiflendi. Onu kışkırtmak ne kadar da kolaydı. Gururundan başka bir şeyi olmayan aptal bir kızdı.

"Öğleden sonra şirket çalışanlarıyla tanışacaksın. Saldırgana benzeyen birini görünce ismini ve birimini aklında tut. Sanırım bunu yapabilirsin."

Deniz elinde olmayarak bir kahkaha attı. Öfkeden kuduran bakışlarını adama dikerken, "Beni hafife aldığın için pişman olacaksın," dedi.

Tuna öne doğru uzandı. Yüzündeki sakin ifadenin yerini gergin bir hâl almıştı. Hayır, bu kızı hafife almıyordu. Tam aksine, onu çok ama çok fazla önemsiyordu. Menfi anlamda!

"O halde neler yapabildiğini göster," diyen genç adam ardından emredercesine devam etti. "Herkese dikkatlice bak. Peruklu ya da sakallı olabilirler. Sakın detayları atlama."

Deniz bu emri vaki karşısında ofladı. "Bir an evvel bu işi bitirip gideceğim," dediğinde de Tuna'nın kaşları çatıldı.

"Benim temennim de bu!" diyen genç adam ardından eliyle kapıyı gösterdi. Kızın işi bitmişti. Deniz de Uranüslüsünün bu yoğun çekiminden sıyrılabileceğini anlayıp hızla ayağa fırlayarak adeta kapıya yapıştı. Henüz kapı kolunu kavramıştı ki adamın sesini işitti.

"Hakan Yorulmaz gibi bir adamın seninle ne işi var?" diye sormuştu Tuna Üstüner.

Bu aleni küçümseyen ima karşısında Deniz dişlerini sıktı. Ardından sadece başıyla hafifçe adama döndü. Yüzüne yerleşen öfkeli ifadeyi çabucak silip, "Neden soruyorsun?" dedi.

Tuna'nın ifadesi alaya kaydı. "Merak," diye yanıtladı. "Düşünüyorum da, aklı başında hangi erkek sana ilgi duyabilir ki," derken de bakışlarını kızın gözlerine sabitledi. İçindeki öfkeyi sesine yansıtmadan sakin ve önemsizce, dalga geçerek konuşmuştu.

Ancak Deniz onun fırtınalarını görmüş gibi kendinden emin bir tonda yanıt verdi. "Benim hakkımda bu kadar çok düşündüğünü bilmiyordum." Sonra sırıtarak kapıyı açtı ve birkaç saniye içinde odadan çıktı.

Tuna önündeki kâğıdı hışımla buruştururken, dişlerini birbirine bastırdı. Onu düşündüğünü, hem de ciddi anlamda düşündüğünü açık etmiş, üstelik tam anlamıyla bizzat o kız tarafından küçük düşürülmüştü! Sinirle yumruğunu masaya indirdiğinde gözlerini uzağa dikti. Takip etmesi gereken hisseler, dünya piyasası, artan kurlar ya da şirketin durumu... Hiçbiri aklında değildi. Delici yeşil gözlerini diktiği yerde, baktığı kişi Deniz Akın'dı. Onun açık renk, asi gözleri ve her an meydan okuyan sözcüklerin çıktığı dudaklarıydı...

Deniz yerine geçtiğinde önlemez bir gülme isteğiyle doluydu. Tuna'nın odasına girmeden önceki kararsız ve korkak tavrıyla, şimdiki tavrı arasında dünyalar kadar fark vardı. Kendine güveni yerine gelmiş ve kurduğu son cümleyle kendisiyle gurur duymuştu.

"Ah, şu dünyalar! Yeşilçam'da bile dünyalar bu kadar ayrı değildi," derken Tuna'nın dünyasını düşünmeden edemedi. Adam *'senin gibi bir kızla'* dediğinde ne kadar da kendini beğenmişti! Genç kız bunu düşünüp yeniden sinirledi. Bu sırada telefonu çaldı.

"Deniz, Lale'den restoran bilgilerini al ve iki kişilik yemek sipariş et," diyen Ahmet'e, "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Adli mesaisinin ilk işini almıştı. Lale'den gereken bilgileri ve ne yenileceğini alırken restoranı arayıp sipariş verdi.

Yemek siparişi verirken aklına bir soru gelmişti. "Patronlar yemekhanede yemiyorlar mı?" diye sorduğunda Lale başını olumsuz

anlamda salladı. Ardından da, "Ahmet Bey neden iki kişilik yemek istedi ki, randevu defterinde misafiri olduğu yazmıyor," dedi.

Deniz, "Belki de Tuna Üstüner ile yiyecektir," diye atıldı.

Lale gözlerini sonuna kadar açtı. "Ah, hayatım bu imkânsız! Herhâlde yemekte birbirlerini boğazlarlar."

Deniz, "Tuna Bey yemek yemez mi?" diye sordu. Birkaç günlük şirket macerasında adamın öğle yemeğine gitmediğini fark etmişti. Ah, tabii ya! Uranüs'ten dünyaya öğle yemeği için inecek değildi.

"Tuna Bey genelde Çisem Hanım'la, bazen de Selçuk Bey ile yemeğe çıkar," diyen Lale'nin sözleriyle suratı asıldı genç kızın. Çisem mi? İnsan onun karşısında nasıl yemek yerdi ki? Kadın beş lokma yerken, insan yemek yemenin suç olduğunu düşünüp tek lokma yiyemezdi. Deniz o kadınla yemek yerse depresyona gireceğini düşündü. Hoş, onunla ne diye bir şeyler yiyecekti ki! Tabii Tuna'nın helvası dışında!

Bu arada Ahmet'in yemeği gelmiş ve odasına götürülmüştü. Birkaç dakika sonra genç adam, Deniz'i odasına davet etti. Genç kızın tereddüt ettiğini gören Ahmet, "Bana eşlik edersin, değil mi?" diye sordu.

Deniz rahatsızca gerinip yemekhaneye ineceğini söyledi. Ahmet buna itiraz etti ve konuşacak bazı konular olduğunu söyleyerek, kızı orada kalmaya mecbur etti. Sonunda Deniz, Ahmet ile baş başa bir yemek yerken huzursuzca adamın konuya girmesini bekledi.

"Burada çalışmanın sana zor geldiğini biliyorum," diyen Ahmet söze başladı. "Bu yüzden sana kolaylık sağlayacak bir önerim var."

"Neymiş o?"

"Tuna Üstüner'in nasıl bir pislik olduğunu gördün. Onunla çalışmaktansa benim özel asistanım olmaya ne dersin? Yani benim randevularımı ve işlerimi sen yürütürsün. Lale de o adamla ilgilenir. Böylece sen de onunla muhatap olmazsın!"

Deniz bu fikir karşısında durup düşündü. Makul ve mantıklıydı. Pekâlâ, Tuna ile alakası olmadan da soruşturmayı sürdürebilirdi. Lale'den gereken bilgileri öğrenebilir, böylece işini yapabilirdi. Ancak buna yetki verecek kişi kendisi miydi, bilemiyordu.

"Uygun olur mu? Yani Tuna Bey sorun çıkarmaz mı?" diye sordu genç kız.

Ahmet kendinden emin yanıt verdi. "Onun tek derdi daima sana kızmak. Eğer senden memnun değilse zaten izin verecektir. Böylece o seninle uğraşıp gerilmez, sen de onunla."

Genç kız Ahmet'in dediklerini kabul edilebilir buldu. Tuna'nın azarları ve aşağılamaları olmadan daha mutlu olurdu. Bunu kabul edeceğini söylediği anda odanın kapısı hışımla açıldı.

Tuna bir anda daldığı odada yemek yiyen Ahmet ve Deniz'i görünce şaşırmış, en çok da kızmıştı. Yüzündeki öfkeli ifadenin sebebi olan kıza bakmakta gecikmedi.

"Deniz Hanım, sana bir şey demiştim. Unuttun mu?" diye bağırdığında Deniz hızla ayağa fırladı. Öğleden sonra şirketi gezeceklerdi ama öğleden sonra olmamıştı ki. Saat henüz 13:15'ti.

"Şimdi mi?" diye soran kız adamdan tehlikeli bir bakış alırken, Tuna, "Şimdi!" diye tısladı. Deniz, adamın iri yarı bedeninin korkutucu varlığıyla bir bardak suyu kafasına dikip, Ahmet'e teşekkür etti ve Tuna'nın arkasından yürümeye başladı.

Lale sinirli adımlarını gördüğünü patronuna bakarken hemen ardından Deniz'e dönerek eliyle "Ne oluyor?" diye bir işaret yaptı. Genç kız omuzlarını silkti, "Her zamanki hali," diye fısıldadı.

Tuna, onları işitmiyordu. Neyse ki, işitmiyordu! Zira genç adam sebepsiz bir kızgınlıkla Ahmet'in odasına dalmış ve o iki güvenilmez insanı işbirliğini havasında bulmuştu. Ona göre bu, öfkelenmesi için yeterli bir sebepti. Asansör düğmelerine sabırsızca ve kesinlikle öldürücü bir sertlikle basarken en sonunda kapılar açıldı. Genç adam kapıdan girip yüzünü Deniz'e döndü.

Deniz nefesini tutarak içeriye adım attı. Tuna'nın öfkesi, ama en çok da yaydığı erkeksilik yüzünden kapanan kapıyla beraber, heyecandan öleceğini düşündü. Küçücük kabinde âşık olduğu ve delice korktuğu adamla yalnız kalmışlardı. Ellerini önünde birleştirip, başını tavana dikerken gözlerini kapattı. Bir an önce asansörün kapısı açılsın diye dua ederken, adamın öfkeli nefes alışverişlerini saçlarında hissediyor gibiydi. Gerilim elle tutulur hale geldiğinde

dayanamadı, "Ben birimleri öğleden sonra gezeceğimizi sanıyordum. Yani saat on dört, on beş gibi," dedi.

Tuna alayla güldü. Ardından direkt olarak sordu. "Hakan Yorulmaz'dan sonra Ahmet Tekinalp'i de mi avucuna almaya çalışıyorsun?"

Onun bu doğrudan ve suçlayan sorusu karşısında genç kız şaşkınlıkla Tuna'ya döndü. Uzun boylu adamın gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. Yüzündeki açık ve bariz şoke olmuş ifadeyle, "Ne demek bu?" diye sordu.

Tuna tek kaşını ustaca bir kibirle kaldırdı. "Sen söyle. İki adamı da aynı anda mı idare ediyorsun?"

Deniz şaşkınlıkla inlerken, "Ahmet benim patronum," demekten kendini alamadı.

"Ahmet mi?" diyen Tuna ise resmen bağırarak bu soruyu sorduğunda Deniz derhâl atılarak, "Ahmet Bey yani," deyip sözlerini düzeltti.

Adamın sinirli ve alaycı tavrı gevşemedi. "Hepsiyle yemek yemek, sende alışkanlık haline geldi o zaman!"

"Hakan benim arkadaşım ve Ahmet Bey de patronum," diyen Deniz hemen ardından, "Sana neden açıklama yapıyorum ki?" diyerek yeniden önüne döndü.

Tuna hışımla kızın kolunu kavrayıp vücudunu kendine çevirdiğinde, "Bana açıklama yapmak zorundasın!" diye gürledi.

Deniz öfkeden kudururken, "Allah Allah, bunu da nereden çıkardın?" diye bağırdı.

Tuna'nın kaş çatışı derinleşti. Genç adam kızgın olsa da nispeten sakince "Soruşturmayı unutma!" diyerek kızı cevapladı.

Bu merak sahiden soruşturma için miydi, Deniz emin olamıyordu. Tabii ya, başka ne için olacaktı ki? Birkaç saniye için kendisine umut vaat eden düşüncelerini sonlandırarak başını dikleştirdi. Yüzündeki güleç ifadeyle de konuşmaya başladı. "Ahmet Bey bana bir şey teklif etti."

Kolu hâlâ Tuna'nın hükmü altında, bedenleri birbirine dönük ve aralarındaki mesafe kısacıktı.

Tuna kıza şüpheli bakışlarla bakarken, "Ne teklifi?" diye tıslad. Çatık kaşlarının altındaki yeşil gözleri koyulaşmış, sert dudakları sinirle bükülmüştü.

Deniz hafifçe geriye kaydı ve yanıt verdi. "Kendisinin özel asistanı olmamı istedi."

Tuna'nın gözlerini iyiden iyiye öfke bürürken dişleri arasından, " Ne?" diye fısıldadı.

"Onun telefonları ve randevularıyla ilgilenmemi istedi. Böylece senin azarlarını işitmeyecek ve ben de gerilmeyecekmişim. Aslında çok mantıklı... Kabul etmeyi düşünüyorum."

Tuna kızgınca, "Bunu unutsan iyi olur," diye söylendi.

Deniz, "Nedenmiş o? diyerek ona meydan okuyan bir bakış attı.

Tuna Üstüner'in yanıtı gecikmedi. Çatık kaşları ve derin yeşil gözlerini kıza dikerken, bencilce yanıt verdi. "Çünkü sen... sen benimsin!"

BÖLÜM 16

Tuna Üstüner bana, "Sen benimsin," demişti!

Bu kesin yargı karşısında bir an şuurumu yitirdiğimi kabul ediyorum! Hatta bayağı bitkisel hayata girdiğim ve bir kaktüsün ruh halini bir süre boyunca yaşadığım da bir gerçekti. Ayaklarım yere bastığı, kalbim attığı, hücrelerim hâlâ bölündüğü, dahası hâlâ nefes alabildiğim için şanslıydım! Bu dünyada duyup duyabileceğim en şahane cümleydi bu! Öte yandan o kadar da imkânsız bir cümleydi ki... Tuna Üstüner bana, 'dünyada savaşlar bitmiş' deseydi daha az şüphelenirdim!

Bu belirsizlik içinde dudaklarımdan gayri ihtiyari, "Ne?" diyen bir inilti koptu. Tuna uzun boyu ve iri cüssesiyle bana böyle hükmederken bunu sorabildiğime şaşırmıştım.

"Sen benimsin, anladın mı? Bunu kafana koy!" diyerek işaret parmağını iki kez şakağıma vurdu. Allah aşkına, bunun anlamı neydi? Romantik miydi, zorba mı, tehdit miydi, sahiplenme mi? Sürrealist bir filmde figüran gibiydim! Amacım neydi, dahası onun amacı neydi, bilmiyordum!

"Bu da ne demek? Yani sen bana... şu an... itiraf mı ediyorsun?" diye sordum. Beyaz pelerin açmış matadorun karşısındaki boğa kadar şaşkındım! Üzerine atlayacaktım ama pelerin kırmızı değildi! Bana resmen beyaz bayrak sallayıp, ne ima etmeye çalışıyordu. Tüm bu imalar sadece bir kapıya çıkıyordu. Adam güçlü bir şoka girmiş ve bana âşık olmuştu, "Sen Benimsin," cümlesi başka ne ifade edebilirdi ki. Bir itiraf olmalıydı bu! *Allahım lütfen öyle olsun!*

Sorum üzerine, "Ne itirafı?" diye sordu. Ah, seni numaracı şaşkın! Yüreğine sağlık, hadi durma kutla, bu zafer senin!

Mutluluktan ölürken, 'sen benimsin' cümlesinin şevkiyle bağırdım. "İlan-ı aşk? Sen bana ilanı aşk mı ettin?"

Bir saniye yüzüme baktı ve hemen ardından asansörü titreten bir kahkaha attı. Kafasını geriye atarak çekici sesiyle gülerken, kıpırtısız onu izliyordum. Onu böyle ağız dolusu gülerken ilk kez görüyordum! Aslında bu tam bir kahkaha değildi, zira yüzünü bana döndüğünde alaycı ifadesi net bir şekildegörünüyordu. Kahretsin, dalga geçiyordu! Kalbim bir oyuncak gibiydi Tuna'nın ellerinde. Sökülüp takılan oyuncaklar gibi beni bir anda toparlarken, hemen ardından ansızın dağıtıyordu.

"İlan-ı aşk mı? Sana mı?" diye sordu. Bu sırada biraz daha yaklaştı bana.

Asansörün aynasına doğru gerilemek zorunda kaldım. Korkmuştum. Avıyla yazı-tura oynayan bir kaplan gibiydi. Pençeleri yemeden evvel atıldım ve ağlamaklı bir sesle konuşmaya başladım. "Ya ne demek o halde. Bana 'sen benimsin' dedin?"

Tuna o klişe küstah bakışıyla baktı. "Benim çalışanımsın ve buraya da benim amaçlarıma hizmet etmek için geldin! Bu kadar basit! Sen ne anladın? İtiraf mı, aşk ilan-ı mı?" diye sorarken alaycı sesiyle hızla gövdesini ittim!

Sonra bağırdım. Sesimin duyulmasını önemsemeden, Tuna Üstüner'e olan tüm kızgınlığımla, kırgınlığımla bağırdım. "Ben senin değilim, Allah'ın belası! Sana değil, adalet sistemine hizmet ediyorum."

Tuna etkilenmedi. Kati tavrını bozmayarak üzerime doğru eğilirken katı bir sesle, "Soruşturma boyunca benim emrim altındasın!" diye tısladı.

"Bir mal gibi öyle mi?"

"Aynen öyle."

Elimi kaldırdım ve suratına bir tane tokat daha atmak için hamle yaptım ancak bileğimden sertçe tuttu. "Bunu bir daha denemeyeceksin bile?" diyerek yüzüme doğru öfkeyle fısıldadı ve beni gittikçe duvara dayanmaya zorladı.

Sırtımda asansör aynasının serinliğini hissediyordum. "Ben senin malın değilim. Bırak beni! Korunma falan istemiyorum! Allah kahretsin, beni en başta senden korumalılar!"

Tuna Üstüner'in eli hâlâ bileğimde, tenimi sımsıkı kavranmıştı. "İşte bunda haklısın! Eğer hata yaparsan, kimse seni elimden kurtaramaz," diye gürledi. Ardından üzerime eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı. "Demek ilan-ı aşk sandın!"

O an bile... ruhum paramparça bir haldeyken bile açıkça oynuyordu benimle. Kalbim bu yakınlığın etkisiyle göğüs kafesimde gittikçe büyüdü. Gözlerimi sonuna kadar açıp, Tuna'nın alaycı yeşil gözlerine bakarken hızlı hızlı soludum. Başka bir şey beklemiyordum. Bu kadarı yetmez miydi? Çölde gördüğüm kaçıncı seraptı bu? Artık beni bıraksın istiyordum! Ancak bunu yapmadı. Daha da yaklaştı. Üzerime doğru biraz daha eğildi ve konuştu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Ne hoşuma gitti mi, mal olmak mı? Evet dersem, bir de barkot mu yapıştıracaktı enseme? Bunun siniriyle bileğimi sertçe savurmaya çalıştıysam da başaramadım. Acı içinde kasılan kolumun dirseğiyle göğsünü itmeye çalışırken ensemden kavradı ve başımı kendisine doğru çekti. Az önce bölünen hücrelerim durmuş, oraya buraya emirler yağdıran beynim, eline patlamış mısırını almış kalbimin çöküşünü seyrediyordu! Ne yapacağımı bilmeyerek ve ne yapmam gerektiğini düşünemeyerek başımı kaldırdım. Parmaklarının sert baskısı ensemde, yumruk yaptığım elim avucundaydı. Bedenlerimiz arasındaki mesafe, ancak bir karıncanın geçişi kadardı.

Gözlerimiz kenetlendi. Tuna'nın parfümünü bizzat boynundan soluyacak kadar yakındım ona. Yutkundu ve gözlerim inip yükselen âdemelmasına takıldı. Allahım nasıl da güçsüzdüm. Bunu neden yapıyordu ki? Tüm bunlar bana işkence etmek içinse, sadistlikte artık uzmanlaştığını göremiyor muydu? Ya bu yakınlık da neydi? Gözleri neden dudaklarımdaydı? Ya benim gözlerim neden hipnotize olmuş gibi ona takılmıştı? Kanım ne zaman çekilmiş, bedenimdeki mecal ne zaman yok olmuştu?

"Beni öpecek misin?" diye içimden geçirdim...

"Bunu mu istiyorsun?" diye fısıldadı.

Lanet olsun! *Dışımdan mı söylemiştim?* Kalbime bu kadar yakınken zaten içimi bile okuyabilirdi. Ancak ben de masum değildim ve öpülmeye hazır halde öylece durmuş, başımı kaldırmış, dudaklarımı aralamıştım. Dünyalı olmayan o kibirli gözlerindeki ifadenin katılığını o an fark ettim. Onun sorusu ise beni hazırlıksız yakaladı!

"İster misin?" diye bir kez daha sordu. "Seni öpmemi ister misin?"

"İstiyorum!" diyebilirdim. Yalan yoktu. İlk öpüşmemi bir asansörün içinde, âşık olduğum bu adamla gerçekleştirmek isterdim, ama bu şartlar altında değil... Bana böyle açıkça eğlenerek baktığında değil! Benimle kırıp durduğu oyuncağıyla oynar gibiyken değil! Bana, benim gibi aşkla baktığında bunu yapardım. Yine de istiyordum... Dört element birleşip bizi birbirimize uygun hale getirebilir, zaman ve mekân olarak dudaklarımızın birleşmesini sağlayabilirdi, ama yine de yapamazdım!

Yalan söyleyip, "İstemiyorum," dedim ve oyunbozan beynimin komutuyla dudaklarımı yaladım. İstemsizce... O ise daha da yaklaştı ve beni sertçe öptü!

Kestiiiiiiiiikk!

Hayır, öpmedi!

Bu açık uçlu finali, ben kendim mutlu sonla bitirdiğimde beni hızla bırakıp açılan kapıya yönelmişti. Gözlerimi kapatmış ve öpeceği anı beklemişsem de nefesini dudaklarımda hissettiğimde beni ansızın bırakmıştı. Çünkü kapı açılmıştı! Ya da kapı öncesinde mi, sonrasında mı açılmıştı bilmiyordum! Beni kapı yüzünden mi mahrum bırakmıştı, yoksa dalga geçmek için mi öper gibi yapmıştı bilmiyordum. Ben kimdim ve ismim neydi, onu da bilmiyordum. Dünya Tuna'dan ibaret dönerken az önce sıkılan bileğimi ovuşturup, ardından elimle başımı tuttum. Uzun metraj bir işkence filmi, kısa metraj bir öpüşme olmadan nihayete ermiş, sonunda da kahramanı olan Deniz Akın ölmüştü!

Adımlarımı sürükleyerek dışarıya yürüdüm. Tuna yaşlı bir adamla nazikçe konuşup, el sıkışıyordu. Beni gördüğünde, "Gelin, Deniz Hanım," dedi. CEO görüntüsüne geçişte o kadar profesyoneldi ki,

bir an ayakkabımı çıkarıp kafasına fırlatmak istedim. Bunu yapabilirdim ama tam o anda kendimden şüphe duymuştum. Az önceki hadiseyi acaba ben mi uydurmuştum? Adam saniyeler sonra nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Oysa ben konuşma yetimi kaybetmiş ve işaret diline geçiş yapacak kadar afallamıştım. Tabii işaret dilini bilmediğimi de belirteyim.

"Deniz Hanım, benim asistanım. Biriminizdeki personel ile tanışmasını istiyorum," diye devam etti Kurumsal Kazanovam!

Yaşlı adam bana sımsıcak gülümseyerek elini uzattı. Titreyen ve terlemiş avucumu pantolonuma silip, adamın elini tedirginlikle sıktım. Yüzümdeki ifadede ne vardı, bilmiyorum. Gülümsemiş miydim, emin değildim. Umarım adama, benim bir gerizekalı olduğumu hissettirecek bir bakış atmamışımdır.

"O halde Deniz Hanım'ı size emanet ediyorum."

Adam bana yürümem gereken koridoru nazikçe göstermeden önce, "Merak etmeyin, efendim," dedi.

Sonra Tuna herhangi bir şey demeden ve bir kez bile bana bakmadan arkasını döndü. Baskı uygulamaya fena halde meyilli o bedeniyle yeniden asansöre yönelirken, bense tekerlekli sandalyeye mahkûm Yeşilçam karakterleri gibi dizlerime bakıyordum. Adım atmam gerekiyordu, değil mi? Ama hayır, bunu yapmak yerine dönüp Tuna'ya baktım. Asansörde bacakları hafifçe aralı, iki eli cebinde, uzun ve iri bedenini güç gösterisi yaparcasına kasmış, hafif alayla gülümseyen gözleriyle bana bakıyordu. Çift kanatlı kapılar kapanmadan evvel başını daha da dikleştirdi. Asansör tamamen kapanırken de bana, çok çekici, çok çapkın ve Allah kahretsin ki çok küstah bir şekilde açıkça göz kırptı!

Üst üste on beş çocuğunu, kocasını, sürü halindeki koyunlarını, iki adet boğasını, evini, sülalesini aynı anda kaybeden bir kadın gibi hissediyordum. Geriye hiçbir şeyim kalmamış halde hâlâ asansör kapısına bakıyordum. İsminin sonradan Halil olduğunu öğrendiğim adam kolumu kavrayınca kendime geldim. Bu saatten sonra otoparktaki katille oturup tavla atsak bile adamı tanımazdım ki... Baktığım herkesin yüzü Tuna Üstüner'di!

BÖLÜM 17

Deniz işini bitirdiğinde yeniden yukarıya çıktı. Bu defa aklını toparlamak için asansör yerine merdivenleri kullanmış, kalan son aklını da merdivenlerde kaybetmişti. Vücudundan giden on kilo gibi! Nefes nefese ofise vardığında "Su," diye inliyordu. Lale koşarak sebilden su alıp, kıza verdi

"Hayatım, merdivenle mi çıktın? Şu haline bak, sırılsıklam olmuşsun!"

"Lale, huh huhh... merdivenlerin sonunda... huhh... aya çıkacağımı sandım! Allah belasını versin, kaç katlı burası."

"Ahh, Deniz. Merdivenleri neden kullandın ki? Gel otur."

Deniz tükenmiş bedenini koltuğuna bıraktıktan saniyeler sonra koltuğu epeyce uzaktaki klimanın altına sürükleyip derin derin soludu. Lale'nin hasta olmaması yönündeki ikazlarını hiçe sayarak gözlerini kapatıp serin havanın altında iyice yayıldı. Aklında artık Tuna'nın göz kırpması, öpecekmiş gibi yaklaşması yoktu. Hayır, onu öldürmek istiyordu! Gözüne zarf açacağını kestirip kötü kötü sınırken ofisin asansörü açıldı. İki sekreter de başlarını oraya çevirdiklerinde Deniz süratle kendini toparladı. Ancak geleni gördüğünde bunu yaptığı için pişman oldu. Gelen Çisem'di.

Üzerine yarasa kollu, tek omzu açık, leopar desenli bir bluz, altına da siyah dar bir tayt giymiş, güneş gözlüklerini de simsiyah saçlarının tepesine yapıştırmıştı. Bu haliyle Deniz onu yırtıcı bir dişiye benzetmiş ve bu halinin Tuna'da bir şeyleri yırtma ihtiyacına neden olmamasını ummuştu. Çisem de bu çekiciliğinin farkında olarak Lale'ye yapmacık bir gülüş attı. Deniz'i gördüğünde de önce şaşırdı, sonra da müthiş öfkelendi. Onun kovulduğunu sanırken, yeniden burada görünce dudaklarını sinirle birbirine

bastırdı. Kıza selam dahi vermeyip, onu görmezden geldiğinde, Deniz koltuğu kaba bir hareketle sürükleyerek masasına götürdü. Çıkan ses Çisem'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Genç kadın, Deniz'e öfkeli bir bakış atıp, ardından Lale'ye döndü.

"Sevgilim müsait mi?" derken başındaki Chanel marka gözlüğü çekip, elinde sabırsızca sallamaya başladı.

Lale kadına kibarca gülümseyip telefonu kavradı."Bir dakika soryım."

Çisem hızla elini sallayıp, "Ahh, hayır, hayır! Sen işine bak, hayatım. Şu kız sorsun," diyerek Deniz'e yöneldi.

Lale yeniden atılıp, "Ben sorarım," dese de Çisem genç kadına kötü bir bakış attı. Lale çaresizce telefonu yerine bıraktı. Bu sırada Deniz sinirli ve yapmacık bir nezaketle Çisem'e döndü. "Sorarım tabii ki," dediğinde yüzündeki yapaylığı okumak için sanat uzmanı olmaya gerek yoktu.

Tuna'nın sesini işitecek olması genç kızın kalbinde ani bir çarpıntı yaptı. Gerçekleşmeyen öpüşme hadisesinden sonra onunla ilk kez doğrudan temas kuracaktı. Elleri titreyerek tuşları çevirdi. Üçüncü çalışta genç adam gergin bir sesle telefonu açıp "Söyle Lale," diye buyurdu.

"Be...ben Deniz," diyen genç kız hemen ardından yutkundu. Adamın ona göz kırpışını hatırlayınca bir an paniğe kapıldı. Sanki Tuna karşısındaymış gibi heyecandan öleceki. Genç adam kızın diyeceklerini beklerken, Deniz tam anlamıyla dut yemiş bülbül gibi kalakalmıştı.

Tuna'nın "Söyle diyorum!" diye bağıran tonuyla genç kız kendine geldi. "Çis...Çisem Hanım, geldi. Müsaitseniz?" diye sordu. Ne konuştuğunu dahi bilmeyerek bu soruyu sorduğunda Tuna bekledi. Birkaç saniye... Kıza işkence etmekten zevk alır gibi telefona solumakla yetindi. Ardından "Gelsin," diyerek kızın yüzüne telefonu kapattı. Deniz de kendini tutmayarak telefonu hışımla yuvasına çarptığında Çisem irkilerek kıza baktı.

Deniz ondan herhangi bir şey işitmemek için hemencecik, "Kral Hazretleri sizi bekliyor," dedi. Çisem alayla güldü ve Deniz'e tepeden bir bakış atıp Tuna'nın odasına yöneldi.

Çisem gider gitmez Lale merak ve şaşkınlıkla Deniz'e döndü. "Allah aşkına, sen ve Tuna Üstüner arasında ne oluyor? Tuhaf bir gerilim var!"

"Ah, bir bilsem Lale... Bir bilsem..." diyen Deniz gözlerini uzak bir noktaya dikti. Aralarında olan şey; dile getirilmemiş bir savaş ilanıydı! Biri diğerini öldürmeden de bu savaş bitmeyecekti. Ancak derhâl kendini toparlayan genç kız Lale'yi daha fazla şüphelendirmemek için kocaman gülümseyerek kadına baktı. Ardından kırmızı bir sticker koparıp üzerine kocaman harflerle BANAL yazdı. Sonra kendi güneş gözlüğünü çıkardı ve yapışkan etiketi gözlüğün kenarına taktı. Çisem'in Chanel marka gözlüğü BANAL olmuştu. Deniz ayağa kalktı ve Çisem'in gözlüğünü kafasına takmasını taklit ederken Lale'ye döndü.

"Ahh, Lale hayatım üzerimdeki bluzu gördün mü? Bunu bir leopardan çaldım tatlım. Evet, ben sevdiğim şeyleri almak için olmayacak işler yaparım. Mesela şu beynim! Aslında doğduğumda kafamda bir beyin yokmuş. Estetikle onu da yaptırdım. Biraz az işliyor ama bana yetiyor," diyen genç kıza bakan Lale kahkaha attı. Deniz de bir kahkaha atarken gevşemiş olmanın rahatlığıyla masasına doğru yöneldi. Çisem'le dalga geçmeye bayılıyordu.

"Deniz, sen çok fenasın! Ne güzel taklit ediyorsun şu uyuz kadını!"

"Ama haklıyım Lale. Gördün değil mi, Çisem bana 'Hi!' bile demedi!"

Lale yeni bir kahkaha patlattı. Deniz de gözlüğü kafasından çıkarıp koltuğuna oturdu. Bu sırada BANAL yazan etiketin gözlükte olmadığını gördü. Muhtemelen yere düşmüştür, diye düşünerek bu detay üzerinde durmadı ve gözlerini Tuna Üstüner'in ofisinin kapısına dikti. Yaklaşık yarım saat boyunca durmaksızın kapıya baktıktan sonra daha fazla dayanamayacağını anladı. *'Tuna ve Çisem içeride ne yapıyorlar acaba?'* sorusu beynini kemirirken hiçbir şey yapmadan oturmak zor gelmişti. Su alma bahanesiyle yerinden kalkan Deniz, elindeki kalemi hızla Tuna'nın kapısına doğru savurup, bu sanki kazara olmuş gibi irkildi. Lale'yi hafiyelik yaptığı konusunda şüphelendirmek istemiyordu. Düşen

kalemin peşinden adamın kapısına doğru yürüdü. Ardından kalemi alır gibi eğildi. Bir süre kalemi yerden almak için oyalanırken içeriden sesler gelmediğine ikna olup en sonunda rahatladı. Hâlâ yere çöküktü haldeyken de Tuna'nın kapısı açıldı. Çisem kızı ayaklarının dibinde görünce dehşetli bir çığlık attı.

Kadın korkudan sarsılıp, "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Deniz derhâl kalemi kadının yüzüne doğru uzattı. Bu hareketiyle Çisem'in lensli yeşil gözlerini çıkaracakken, "Kalemim düştü," dese de kötü bakışlara engel olamadı. Tuna bu defa Çisem'i dışarıya uğurlamadığından, Deniz nispeten rahatlamıştı. Adamın kendisini bu halde görmesi rezilliklerini kat be kat arttıracaktı. Çisem gittikten beş dakika sonra telefonu çaldı.

Tuna'nın sesini işitmesi yeni bir heyecan dalgası yaratmıştı. "Odama gel," diye buyuran genç adam telefonu yine sabırsızca kapatınca, Deniz ahizeye doğru 'Kurumsal Despot!' diye bağırıp adamın odasına gitmek için ayağa kalktı.

Bu sırada Tuna gözlerini karşıya dikmiş, Deniz'i düşünüyordu. Gün boyu yaptığı gibi bir kez daha önündeki borsa endeksi ekranından gözlerini çekip, Ankara semalarına bakarak Deniz'i düşündü. Onu *öpecekti*! Eğer asansör kapısı açılmasaydı onu bugüne kadar hiç bilmediği, hayal bile edemeyeceği şekilde sertçe öpecekti! Bunu neden mi yapacaktı? Ona kalsa Deniz Akın denen o deli kızın açık bir derse ihtiyacı vardı. Kendi adına çalışırken Ahmet denen o yeteneksizin maşası olmayı nasıl kabul ederdi? Bu yüzden onun canını yakarken, bir yandan da onu öperek dalga geçmek, böylece onu cezalandırmak istemişti. Lanet olsun, hayır, kadınları öperek cezalandırmazdı ama o kenar mahalle kızı bunu hak etmişti! Tuna bir yandan Deniz'den öldürücü derecede nefret ettiğini düşünse de, bir yandan da insanın nefret ettiği birini arzulamasının ne denli saçma olduğunu biliyordu. Ancak bunu kendine itiraf edemeyerek çatık kaşlarının altındaki kararmış gözlerini kısarak ufka bakmaya devam etti. Kapısı çalındığında yeniden o kızı görecek olmanın gerilimiyle, "Gir," diye söylendi.

Kız yavaşça içeriye girdiğinde Tuna onun ürkek ve korkak halini gördü. Muhtemelen patronunun davranışlarını uzun uzun

düşünmüş ve bir şey bulamamıştı. Genç adam kıza asansörde göz kırptığını hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Bunu Deniz'in yüzüne bakarak yaptığında ise Deniz bir kez daha afalladı. Bu kızla dalga geçmek sahiden eğlenceli olmaya başlamıştı!

"Şüpheli birini gördün mü?" diye sordu genç adam.

Doğrudan konuya girmesi karşısında Deniz hazırlıksız yakalandı. Oturmak istedi ancak Tuna 'oturmasını' söylemediği için elleri önünde ayakta durmaya devam etti. Bu defa fazla sindiğini düşünüp ellerini çözdü ancak o elleri nereye koyması gerektiğini bilemeyerek, "Hayır," dedi.

Tuna'nın sahiden patronu olmadığını, burada kendisine mecbur olduğunu hatırlayıp rahatlarken ellerini pantolonun cebine götürdü. Siyah bir kumaş pantolon, dar bir beyaz gömlek giymişti. Başparmaklarını pantolonun cebine geçirip lakayt bir tavırla Tuna'ya bakarken, genç adamın kaşları çatıldı.

Tuna kızı tam uyaracaktı ki, bundan vazgeçti. Muhtemelen Deniz yine karşı çıkıp yeni bir kavga başlatırdı ve bu kavganın sonunda da genç adam asansörde yapamadığını bu odada, hem de şu kanepede rahatlıkla yapardı. Tuna aklından geçenlere inanamayıp kızı hemen göndermek istedi. Deniz, karşısında böyle asice durdukça, kıza karşı koyma otoritesi daha da zayıflıyordu!

"Yarın başka birimlere bakacaksın," diyen adam kızdan yanıt beklemeden "Çıkabilirsin!" diye ekledi.

Deniz hemen kapıya yöneldi. Bir an sonra Tuna'nın tek heceli bir gülme sesi çıkardığını duydu. Alay dolu bir gülmeydi bu! Deniz işittiğinin öfkesiyle gayri ihtiyari adama baktı. Aynı anda onun da ayağa kalkıp masanın etrafından dolandığını gördü.

Tuna Üstüner gittikçe kendisine yaklaşırken, Deniz nefessiz kalıp kapı kulpunu ölümüne bir baskıyla tuttu, tam kapıyı açmıştı ki Tuna otoriter bir tonda, "Bekle!" dedi. Hafif aralık kapıyı yeniden kapatan Deniz sırtı adama dönük halde öylece durdu. Başını kapıya yaslayıp güç alma ihtiyacını bastırırken, "Ne var?" diye sordu.

Ancak hemen ardından şoke edici bir şey oldu. Genç kız Tuna'nın arayı kapatarak yanına gelmesinin ve ona dokunmasının

şokuyla süratle adama döndü! Hem şaşkınlık, hem de öfkeden deliriyordu! Adam resmen kalçasına dokunmuştu!

"Sen... Sen ne yapıyorsun?" diye bağırmıştı ki, Tuna sırıtarak iki parmağı arasında tuttuğu yapışkan kâğıdı kızın gözlerinin önünde salladı. Deniz hışımla adamın elindeki etiketi kaptı. Üzerinde kocaman harflerle BANAL yazan kâğıda bir kez daha bakarken dehşetle irkildi!

Tuna'nın gözleri alaycı bir ifadeyle kısılmış, dudakları bu alaya uygun kıvrılmıştı. Genç adam alay dolu bir sesle, "Etiketini çıkarmayı unutmuşsun," dedi. Deniz'e bir mal olduğunu mu hatırlatıyordu?

Genç kız dişlerini sıkarak ona baktı. Gururu yerle bir olmuştu. "Allah belanı versin! Ben... Ben bir mal değilim, demiştim sana."

Devam edecekti ancak kelimeler boğazına dizilmişti. Yaşadığı bu onulmaz utancın acısıyla gözleri dolu dolu adama birkaç saniye baktıktan sonra hızla arkasını dönüp çıkmak istedi.

Tuna buna izin vermeyerek kızın omuzlarını sertçe kavradı. "Bırak beni! Yeter artık!"

Genç kız, sırtını adamın göğsünde hissederken iyice güçsüzleşmişti. Tam şu an ölmek istediğini düşünüp gözyaşlarını akıtmaya devam etti. Utancının delilini avucunda ölümüne sıkıyordu. Bir an sonra o lanet olası kâğıt parçasının varlığıyla başını eğdi ve çırpınmayı bıraktı. Adamın kolları arasında çıkması mümkün olmadığında pes ederek kendini onun ellerine teslim etti.

Tuna kızı çevirerek yüzünü kendine döndürdü. Öne düşmüş başını elleriyle tutup kaldırarak kızın gözlerine baktı. Deniz dolu dolu gözlerini adamın derinden bakan yeşil gözlerine diktiğinde tek kelime edemedi. Etseydi de muhtemelen aşkını ilan ederdi ki, Tuna'nın kendisine ilk kez böyle baktığını görüyordu! İlk kez böyle dokunduğunu... Yanaklarında gezinen parmaklarla gözleri daha da irileşti. Tuna hafifçe gülümseyip başparmaklarıyla kızın gözyaşları içindeki yanaklarını silerken, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Deniz bu anın romantizmi içinde kalbinde şiddetli bir acı hissetti. Böyle durdukça, Tuna Üstüner'e böyle baktıkça, üstelik adamın naif yönlerini gördükçe aşkı kabarıp, ruhuna dolduğu gibi

bedenine de doluyordu! Biraz daha solursa, biraz daha Tuna Üstüner dozu alırsa yere yığılabilirdi.

"Bırak beni," diye inledi bu yüzden. Adam ellerini ansızın çektiğinde güçlü bir yoksunluk hissetse de, onun bir kez daha kendisiyle oynamasına izin vermeyecekti. Özür dilemişti, ama ardından ne geleceğini bilmiyordu! Derin ve sessiz bir şekilde suçunu kabul eder gibi bakmıştı, ama az sonra yeniden hakaret etmeyeceğinden emin değildi. En iyisi gitmekti! Ruhunu ve kalbini adama bırakıp, bedenini alıp, çekip gitmekti!

Deniz hızla arkasını döndü ve zaman kaybetmeden, bu defa durdurulmayı beklemeden odadan çıktı. Lale'nin yüzüne bakmayıp, kendisini lavaboya attığında uzun süre hıçkırarak ağladı. Elini kalbine koyup, "Allahım ben ne yapacağım?" demesi de işe yaramadı. Artık yapılacak hiçbir şey yoktu!

Akşama kadar başka herhangi bir olay olmadı. Tuna bir daha ne Lale'yi, ne de Deniz'i aradı. Selçuk Bey'in gelmesi ve Tuna'nın odasına girmesi haricinde Yönetim Kurulu katına ketum bir sessizlik çökmüştü. Lale'nin sorularını da yanıtsız bırakan Deniz, akşam olduğunda kimseyle konuşmayarak evine gitti. Ruhu darmadağındı ama Yasemin'le konuşması ona iyi gelecekti!

Ev arkadaşı oturmuş televizyon izlerken, Deniz de kendisine ayrılmış yemeği yedi. Kıza bugün yaşadığı duygusal yıkımlardan bahsetmeyip, aklındaki bir diğer konuyu açtı.

"Yasemin sana birini buldum," dedi muzipçe.

Yasemin terliklerini ayağından fırlatıp, kanepede bağdaş kurarak, "Kimi?" diye sordu hevesle.

"Kendisi 31 yaşında, avukat, çok yakışıklı, bilgili, kültürlü, sonra Uranüslü..."

"Nereli?"

"Ah, boş ver işte çok hoş biri... Ne dersin Yaso, tanışmak ister misin?"

"Kızım üstüne para bile veririm. Kim bu? Bir dakika .." diyen Yasemin kısık gözlerine sinsi bakışlar yükleyerek arkadaşına baktı.

Deniz anlamazdan gelerek, "Ne var?" diye sordu.

"Deniz, bir kere sen böyle bir adamı bana kaptırmazsın! Söyle kusuru ne? Kel mi? Yemek yerken ağzını mı şapırdatıyor, tırnakları mı kirli, saçları mı kırlaşmış... Sorunu ne?"

"Allah Allah! Adamdan, defoluymuş da sana kakalıyormuşum gibi bahsetmesene. Hayır gayet kusursuz. Yani tanıdığım kadarıyla."

"Ee peki?"

Arkadaşının sorusuyla Deniz itiraf etti. "Yasemin, ben başkasını seviyorum. Sebep bu."

"Kimi?" diyerek dehşetle Deniz'in kucağına atlayan Yasemin arkadaşının belini tutup sımsıkı sarıldı. "Kim, kim o adam? Ha, biliyorum, şu patronun değil mi? Seni Jackie Chan gibi koruyan adam... O değil mi?"

Deniz arkadaşına böbürlenerek bakıp, "Jackie Chan değil o, Tom Cruise. Ayırca Tom'un da iki katı daha uzun. Tuna Cruise, amaaan Tuna Üstüner!" dedi.

Yasemin bilmiş bilmiş başını salladı. "Anladım! Ya, şu avukat da yoksa Hacer Teyze'nin akrabası olan adam mı? Ah, Deniz yaa!"

"Evet, o... Hem ne var ki? Hakan çok iyi biri... Seni de sever."

"Eskiyi getir, yeniyi götür mü yapacağız Hakan'a!" diyerek itiraz eden Yasemin düş kırıklığıyla sordu.

Deniz anlamayarak Yasemin'e bakarken genç kız devam etti. "Eski sen oluyorsun, yeni ben! Olmaz, Deniz ya! Adam seni beğenmiş, ben rahat edemem!"

"Allah aşkına, Yaso ya! Bir kere oturup yemek yedik sadece!"

"I ıhh... Hakan'ı, Tarkan'ı boş ver. Şu Tuna'nın arkadaşı falan yok mu? Yakın arkadaşı, uzak da olur!"

Deniz arkadaşının bu sorusuyla şaşırdı. Tuna'nın elbette arkadaşları vardı ama o hiçbirini tanımıyordu ve tanıması için de bir sebep yoktu. Ahmet, zaten adamın kanlısıydı ve Deniz de Ahmet'ten hoşlanmadığı için Yasemin'e bu adamdan bahsetmedi. Bir ihtimal Tuna ile evlendiklerini ve karı koca olarak arkadaşlarını birbirleriyle tanıştırdıklarını düşündü. Sonra onların nikâhında ikisi şahit olurdu... Bu anların hayaliyle sırıtıp, "Tam bir aptalım," diye söylenirken Yasemin kalçasını çimdikleyince kendine geldi.

"Domatese döndün kız! Neyi hatırladın?" diye sordu Yasemin.

"Hiç," diyen Deniz, arkadaşının bu sorusunu geçiştirerek gözlerini anlamsızca televizyona dikti. Öte yandan Yasemin'in dürtüklediği kalçasındaki acıyla Tuna'nın bugün yaptığı şeyi hatırladı. Adamın parmakları teninde gezinmiş ve kendisi onun kollarında resmen ağlamıştı! Üstelik tüm gün kıçında BANAL yazan bir kâğıtla gezerek tam bir gerizekalı olduğunu Tuna'ya kanıtlamıştı!

Günü hatırlaması utanmasına neden olunca, "Off, gidiyorum ben," diyerek ayağa fırladı.

Yasemin, "Nereye?" diye sorduğunda Deniz kapıdan dönüp kıza baktı. "Yüzüme yorganı çekip, utancım için krize gireceğim!"

"Ne yorganı Deny ya, hava doksan beş derece!"

"Kışlıkları çıkaracağım sana ne!"

"Aman, defol be! Depresif Polyanna!"

Yasemin'in bağırmasıyla Deniz, kendisini odasına hapsetti. Elbette yorganı çıkarmadı ancak yüzüstü yastığa gömülüp nefesi tükenene kadar öylece kalakaldı. Ardından ayaklarını duvara dayadı ve serin betonla gözlerini kapattı. Aklından gitmiyordu işte! Aklından gitmeyen bu şey; Tuna Üstüner'in *benimsin* deyip açıkça ticari bir malı kast etmesi ve plastik poşet Çisem'i taklit ederken kalçasına yapışan o etiketti! Yastıkla yüzünü kapatıp kendini boğmak istese de tek yapabildiği çarpık bir şekilde yatağa yayılıp, sızana kadar çığlıklar atmaktı!

❧ ❧ ❧

Tuna şirketten çıktığında Escalade'ini doğruca evine sürdü. Yalnız yaşadığı evde kafasını Deniz belasından kurtarmak için bir sürü şey düşünürken, en sonunda Playstation oynamakta karar kılmıştı. Çisem'in moda cümleleri ve evlilik imalarına katlanamayacağını anladığında Mert'i evine çağırdı. Oyun oynamak için Mert'ten daha iyi bir rakip bulamıyordu. Mert de aynı bu sebeple Tuna'nın davetine olumlu yanıt vermişti. Tuna, Yıldız'daki lüks evinde günün bütün keşmekeşliğini unutmaya çalışırken, öncelikle bir duş aldı. Ağır ağır yıkanıp banyodan çıktığında düzenli yatak odasıyla huzur buldu. Bir an için uyuyup, o deli kızı aklından çıkarmak istediyse de bunu yapmadı! Birkaç adam dövmesi,

birkaç kişiyi kurşuna dizmesi gerekiyordu! Bunu canlı olarak yapmak istese de şu an yetinebileceği tek şey Playstation'dı.

Devasa oyun konsolunu açıp Mert'i beklerken lacivert bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti. Evin temizlik ve yemek işlerine bakan Mürşide Hanım gitmeden evvel masayı kurduğu için birkaç şey de atıştırabilmişti. Gergince Mert'i bekleyip tabletinden New York borsasını takip ederken kapısı çaldı. Lüks Rezidans'ta yalnız yaşadığından ötürü kapıya bakan da kendisiydi. Mert'in coşkulu gülümsemesiyle Tuna da gülümsedi.

Genç adamı içeriye buyur ederken alaycı bir tavırla, "Bu defa iddia çok büyük olacak!" dedi.

Mert başını salladı. "Otomobile ne dersın?" diye soran genç adama tek kaşını kaldırıp bakan Tuna, "Büyük dedim," diyerek onun teklifini reddetti.

Mert yapmacık bir öfkeyle yanıt verdi. "Şirketimden hisse mi istiyorsun?"

Tuna hafifçe sırıtıp arkadaşının omzuna vururken, "Sadece benim en iyisi olduğumu kabul edeceksin," diyerek kendini teklifini sundu.

Mert böbürlenerek, "Ben kazanacağım için buna gerek kalmayacak," dedi.

Tuna kendinden emin bir şekilde yanıt verdi. "Göreceğiz."

Neticede futbol maçı yapmışlar ve Tuna 5–2 kazanmıştı. Mert ellerini teslim olurcasına kaldırıp, "Sen en büyüksün dostum," dedi.

Tuna gülümserken, "Keşke her zaman böyle doğruları söylesen," diyerek arkadaşına sırıttı.

İki genç adam birkaç oyun daha oynadıklarında Mert aklındaki soruyu sormadan edemedi.

"Büyükbaban nasıl?"

Tuna omuz silkti. "Her zamanki gibi. Çoğunlukla şuuru kapalı... Zaman zaman konuşabiliyor."

"Miras işini ne yapacak? Hisseleri sana koşulsuz verecek mi?"

"Elbette," diyen Tuna bu kararından emindi. Hatta büyükbabasının vasiyetinin hazır olduğunu biliyordu. Geriye sadece adamın ölmesi kalıyordu ki, yaşadığı her saniye ölmesinden daha kötüydü!

Hem yaşlılık, hem bir sürü makine ve ilaca bağlı yaşamanın yaşlı adama da ne kadar zor geldiğini bildiğinden, üzerinde emeği olan tek insanın huzurlu bir ölüme gitmesini artık kendisi de istiyordu. Hisselerin devri konusunda ise şüphesi yoktu.

"Evlilik ne zaman peki?" diye soran Mert'e, bu defa öfkeyle baktı.

"Evlilik mi? Böyle bir kelepçeyi takmayı düşünmüyorum!"

"Çisem'in seninle aynı kanıyı taşıdığını sanmıyorum," diye yanıtladı genç adam.

Tuna omuz silkti. Umurunda mıydı, hayır! "Bu doğru olabilir ama ona da söyledim. Önümüzdeki beş yıl içinde evlenmeyi düşünmüyorum. Düşündüğümde de bu Çisem olur mu, bilmiyorum."

"Yani onunla öylesine takılıyorsun?"

"Uzun süredir beraberiz, biliyorsun."

Tuna arkadaşına yanıt verirken Mert muzipçe, "Onu sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Genç adam bezgince arkadaşına bakarken, "Alışkanlık," dedi. Sevgi demek için neyin gerekli olduğunu bilmiyordu. Çisem ile bir süredir beraberdiler ve kadını daima uyarmıştı. Evlilik düşünmediğini ve bu koşullar altında kendisiyle beraber olmak isteyip, istemediğini düzgünce düşünmesini istemişti. Kadın da koşulsuz kabul etmişti. Sonuçta Çisem Soysal da cemiyet hayatı içinde Tuna Üstüner ile gezmenin ayrıcalıklı lüksünü sürüyordu. Karşılıklı bir çıkar anlaşmasından öte değildi birliktelikleri.

Tuna, Çisem'i düşünürken onunla en son gittiği yemeği de hatırladı. Sonra aklı Hakan Yorulmaz'a kaydı. Ve kaçınılmaz sona... Deniz Akın'a... Kızın Hakan'ın koluna nasıl dolandığını görmüştü. Tıpkı bir ahtapot gibi yapışmıştı. Hakan Yorulmaz'ın neyi vardı ki? Yakışıklı bile değildi. Vasat bir avukattan da öteye gitmediğinden emindi! Ancak o deli kız, kendisine gösterdiği tüm hırçınlıklarına karşı Hakan'a süt dökmüş kedi gibi bakıyordu. Nazlı ve cilveli...

"Allah kahretsin!" diye bağırdığında Mert arkadaşının sözüyle şaşırdı.

"4-3 yeniyorsun zaten, ne diye kızıyorsun?" demişti ki, Tuna o an Mert'i fark etti.

"Gol kaçırdım ya!" diyerek beceriksizce toparlamaya çalışınca Mert ona inanamayarak baktı. Ardından bu şaşkınlıkla konuştu. "Son 10 dakikadır tek hamle bile yapamadın ve ben bu arada üç gol attım! Sen ne golünden bahsediyorsun? Aklın nerede senin?"

"Açık renk gözler, meydan okuyan bakışlar, koyu saçlar, vasat bir vücut ve hiç susmayan, iştah açıcı dudaklar..." diye içinden geçirdi Tuna. Ama arkadaşına bunları söyleyemezdi. "Hiç," dedi.

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner ertesi gün öğleden sonraya kadar şirkete gitmedi. Muhtelif yerlerde, sayısız toplantılara girdi. Ancak öğleden sonra saat dörtte holdinge gelebildi. Deniz'i yerinde göremeyince, Lale'ye onun nerede olduğunu sordu. Sekreteri patronunun girer girmez Deniz'i sormasıyla şaşırsa da, bunu belli etmedi. Muhtemelen yine zavallı kızı azarlayacaktı, zira adam hayli sinirli görünüyordu.

"Deniz Hanım, Satış ve Pazarlama bölümündeki arkadaşlarla tanışıyor," diyen Lale, ardından tüm cesaretini toplayarak, "Tuna Bey, ben geldiğimde kimseyle tanışmamıştım! Deniz'in tanışması... Yani şey, bir sorun mu var?" diye sordu.

Tuna Üstüner odasına dönmeden evvel tek kelimeyle, "Hayır!" dedi. Ardından hızlı adımlarla odaya yönelmişti ki, Lale yeniden seslendi.

"Efendim!"

Tuna genç kadına hışımla döndü.

"Çisem Hanım, bir saate kadar Bozcaada Restoran'da olacak."

"Lanet olsun! Neden önceden haber vermiyorsun?"

Tuna'nın sert sesiyle korku dolan genç kız, "Haber vermiştim, efendim. Holdinge gelmeden yarım saat önce sizi arayarak, Çisem Hanım'ın randevusu hatırlatmıştım."

"Tamam, tamam," diyen Tuna kadına kaşlarını çatıp odasına yöneldi.

Yarım saat sonra da Deniz gelerek yerine geçti. Genç kız yine bir sürü kişiyle tanışıp, yine kimseyi tanımamıştı. Bu bezginlik haliyle yerine oturduğunda, Lale'nin bu tanışma faslıyla ilgili

sorularına maruz kaldı. Ancak hepsini geçiştirmeyi başarmıştı. Bu sırada telefonu çaldı. Arayanın Yasemin olduğunu görünce keyifle cevap verdi.

"Efendim, hayatım," demişti ki, arkadaşı coşkulu bir sesle konuşmaya başladı. "Çin Lokantası mı, harika olur," diyen Deniz, kızın akşam yemeği teklifini kabul edip keyifle gülümsedi. Akşam çıkışta otantik bir yemek yiyeceği için heyecanlıydı. Öte yandan son bir saat geçmesin diye de dua etmeye başlamıştı. Gün boyu, koca bir sekiz saat Tuna'yı görmemişti. Onu özlemediğini kendisine telkin etse de, bunun doğru olmadığını biliyordu! Saat altıya geldiği halde genç adam odasından hiç çıkmadı. En sonunda Lale'nin izin istemek için Tuna'nın odasına girmesiyle, adamın sesini çok hafif işitti. Lale adamın kapısından çıkmadan, "Efendim, Çisem Hanım sizi bekliyordu," dedi.

Deniz işittiği bu sesle kaşlarını çatarken Çisem'in olduğu yerde yeşerip, dallarının çıkmaşını diledi. Demek Kurumsal Narsist, sevgilisiyle buluşacaktı. Kıskançlık hisleri ortaya çıkınca, kendisi de izin istemek için Tuna'nın odasına girdi.

Ancak Lale gibi, "Çıkabilir miyim," demek yerine, "Çıkıyorum," dedi.

.Tuna da Lale'ye verdiği yanıt gibi, "Çık," demedi. Kafasını gömüldüğü dosyadan kaldırıp, "Nereye?" diye sordu.

Deniz bu soruya hazırlıksız yakalansa da başını dikleştirerek, "Bir randevum var!" diye atıldı. Yasemin'le buluşacağı halde bir erkekmiş izlenimi vermesi işe yaramıştı. Tuna'nın bu cevapla bakışları daha da derinleşti, yüzü daha da kasıldı.

Ceketini çıkarmış olan genç adam, kravatını da gevşettiğinde Deniz onu kıpırtısız izliyordu. Tuna Üstüner bir an sonra dar, beyaz gömleğini gerekerek geriye doğru yayıldı.

Deniz onun her zamanki küstah bakışlarına maruz kalınca, "Sizin de bir randevunuz vardı. Sevgiliniz ağaç olma evresini geçti, birazdan kökünden kuruyacak," dedi.

Tuna bu sözlere aldırmayarak kibirle gülümsedi.

Deniz de aldırmadı. Müthiş bir cüretle, "Gidiyorum ben!" diyerek kapıya yöneldi.

Genç adam bir saniye bile düşünmeden atıldı. "Dur!" diyerek öfkeyle seslenince, Deniz yavaşça ona döndü.

"Ne var?" diye sordu bezginice.

Tuna kıza tepeden bakışlarını sürdürüp, "Gidemezsin," dedi. Sesindeki emreden tınıyla Deniz'in kaşları çatıldı.

"Saatim doldu ve biri beni bekliyor."

Genç kız adamın ikazını işitmemiş gibi kapıya yönelince, Tuna adeta gürleyerek, "Gitmeyeceksin!" diye bağırdı. Ardından kızın soran bakışlarına kendinden emin yanıt verirken çok hafif gülümsedi.

"Şu personel bilgilerini bir kez daha inceleyeceksin! Yani burada, benimle mesaiye kalıyorsun!"

Bu sözlerden sonra Deniz'e kalan tek şey, ona büyük bir hayretle bakmak oldu!

BÖLÜM 18

"Şu personel bilgilerini bir kez daha inceleyeceksin! Yani burada, benimle mesaiye kalıyorsun!"

Tuna Üstüner ile mesaiye kalmak, onunla personel bilgilerini incelemek mi? Kendimi bir an Amerika'nın Pentagon binasında, uydu haritasından azılı suçluların yer tespitini yapar gibi hissetmiştim. Parmak iziyle açılan, retina taraması yapan odalar yoktu ama CIA ajanlarına bin basacak bir Tuna Üstüner vardı karşımda. Ancak yine de ona bakarken beş duyu organımdan bile emin olamıyordum. Örneğin, kulaklarım az önce doğru mu işitmişti, kararsız kalmıştım.

"Mesai mi?" diye sorduğumda başını usulca salladı. Gözlerinde başka, çözemediğim bakışlar vardı; esrarlı ve tuhaf...

"Arkadaşım bekliyor," diyerek kararlı halimi bozmamaya çalıştım. Ancak bu o kadar zordu ki; kendimi Dünya Kupası finalinde, bitime bir saniye kala verilmiş penaltıyı atacak futbolcunun, az sonra tekmeleyeceği top gibi hissediyordum. Bu tekmeyi birazdan Tuna Üstüner'den yiyeceğim açıktı, çünkü kesinlikle ona boyun eğmeyecektim. Başımı dikleştirdim ve çıkmak için geriye döndüm. Buz gibi sesiyle arkamdan seslendi.

"Nereye gideceksin?" diye sordu. "Kiminle," diye sormadığı için hayal kırıklığı içindeydim.

"Çin Lokantası," diye yanıt verirken yeniden ona döndüm. Kesinlikle kızgındı. Ellerini masanın üstünde birleştirmişti. Bu hareket, beden dilinde sakin olmaya çalışmak demekti!

Cevabım üzerine kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Tahtında, kölesine bakan bir kral gibi oturuyordu. Bu defa ellerini koltuğunun iki yanına yaslayıp gömleğinin üstteki düğmesini açtı. Bakışlarım

elimde olmadan oraya kaydı, zira o bunu yaparken benim başka bir yere odaklanmam imkânsızdı. Dışarıda bir UFO saldırısı olsaydı bile başımı oraya çevirmezdim. Tuna Üstüner bu görüntüsüyle, bildiğim tüm fantastik film sahnelerinden daha afili, tüm felaket filmlerinden daha yıkıcı, tüm romantik filmlerin jönlerinden daha çekiciydi.

"Neden Çin Lokantası?" diye sordu.

"Çekikleri yakışıklı buluyorum," diye sazanlama bir dalış yaptım. Bilmeyen de Çin Lokantasına gidip, çekik yediğimi sanırdı! Ancak amacıma ulaşmıştım. Kaşları daha da çatılmıştı.

"Ne yiyecektin?" diye devam etti.

"Ortaya karışık alayım."

Cevabımla öfkesi artarken benim de neşem yerine gelmişti. Ne yani şimdi de garsonluğa mı özenmişti. Onu bir an beyaz, hâkim yaka gömlekle, saçlarını yana yatırıp, inek yalamış haliyle hayal ettim. Bu hayalin en inanılmaz yönü ise gülümseyen bir Tuna Üstüner suratıydı! Çünkü garsonların size bakarken dünyayı kurtarmışsınız gibi minnetle gülümsemesini, bu adamın yüzünde hayal edemiyordum. Yine de bu hayal kahkaha atmama neden olacaktı. Bana hizmet eden bir adet Tuna Üstüner... Uranüslülerin soyunda, birine hizmet etmek diye bir şey olmadığına emindim.

"Dalga geçmeyi kes!" diye bağırıp masasından yavaşça kalktı.

"Ne yiyecektin?" diye sormaya devam etti. Ciddiyeti karşısında bir an soluksuz kaldım.

"Noodle herhâlde." dedim. Çin Lokantasına gidip bir buçuk porsiyon acılı Adana yiyecek değildim ya, mecburen bir çeşit erişte olan noodle olurdu yiyeceğimiz şey.

"Şuradan siparişini ver," diyerek bana bilgisayarını gösterdi.

Yaşadığı Şoku Atlatamayan genç kız kendini Üstüner Holding'in merkezinden aşağıya attı. Olay Yeri İnceleme Ekipleri onu bulduğunda ağzı hâlâ beş karış açıktı!

Gazeteler yarın bu manşetle çıkacaktı, zira tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. O asil kıçıyla oturduğu koltuğa ben mi oturacaktım? Üstelik her gün o çekici bakışlarına mazhar olan bilgisayar

ekranına da ben mi bakacaktım yani? Ellerim heyecandan titrerken, "Bu...buna gerek yok," diyerek yanıt verdim.

Masanın başında durup bir elini masaya dayayarak diğer elini cebine koydu. "Bu gece hiçbir yere gitmeyeceksin," diye buyurduğunda hayretim bu akıl almaz emirde değil, *'gece'* kelimesindeydi. Henüz hava bile kararmamıştı. Ne gecesi? Gecelere mi akacaktık yani? Tuna akacak kıvama gelir miydi, bilmiyordum ama benim akacağım kesindi, zaten az sonra olduğum yerde erimiş olacaktım.

"Bakın, Tuna Bey!"

Sinirle ofladı. Tek kelime daha etmeyerek, *'hadi'* diyen bir bakış attığında, yeşil gözlerinin kısıldığını fark ettim. Öfkeleniyordu ve ben koskoca yönetim katında onun öfkesinin sebebi olmak istemiyordum. Koşarak diğer taraftan masasının başına geçtim ve ekrana doğru hafifçe eğildim. Hayır, kral tahtını andıran koltuğuna oturmadım, zira kendimi kraliçe sanmak gibi aptalca bir hayale kapılabilirdim. Fareye dokunup bir dolu grafiğe bakarken bilgisayarın üzerindeki ısırılmış elma amblemini fark edip, onun bir Macintosh olduğunu gördüm. Allah kahretsin! Ben ki Facebookların en baklavacı çapkın kızı, chat dünyasının aranılan yıldızı, film indirme sitelerinin kallavi bir üyesiydim; oysa şimdi Hacer Teyze'nin sahip olduğu bilgisayar bilgisine sahiptim! Çünkü hayatımda daha önce hiç Mac kullanmamıştım ve elim öylece farenin üstünde kalakalmıştı. Google Reis bile derdime çare olmuyordu, zira internet sayfası açmayı bile bilmiyordum! Allah'ın belası Microsoft ve Apple savaşında ölen ben olmuştum sanki! Steve Jobs'u mezarında kıvrandırarak, icat ettiği Mac bilgisayara küfürlerimi yağdırdım.

Tam bu sırada elektrik çarpmış gibi irkildim. Fareyi tutan elimin üstünde bir el vardı. İnce damarlı, irice ve beni el fetişisti olmaya itecek kadar güzel bir erkek eliydi! Tuna ne zaman yanıma gelmiş, ne zaman koltuğu çekip arkamda dikilmiş, ne zaman ona değecek kadar yakınımda durmuştu, bilmiyordum. Sırtım göğsüne değecek kadar üzerime uzanmış ve tıpkı benim gibi sağ eliyle fareyi kavramıştı. Tabii onun elinin altında benim elim vardı. Elimi çekmek istedim ancak izin vermedi ve daha da sıkı abandı elime.

"Şuradan açacaksın," derken işaret parmağıyla parmağımı yönlendirerek ekrandaki görüntüleri indirdi. Hangi tuşa bastığını, nereye tıkladığını bilmiyordum. Elim onun elinin altında, vücudum o güçlü bedeninin hapsindeyken, teknolojik bilgilerimi ilerletmeyi aklıma bile getiremiyordum!

"Anlaşılan daha önce Mac kullanmadın," dediğinde sesindeki tatlı, sert tonla yutkundum. "Hayır," diyebildiğim için Nobel Cesaret ödülünü almalıydım. Böyle bir ödül yoktuysa da, kesinlikle icat edilmeliydi.

"İşte," diyerek Google'ı açtığında başımı çevirip gülümsedim. Tamamen gayri ihtiyari yaptığım bu hareketle o da gülümsedi. Allahım, dizlerimdeki derman tükeniyor, diğer elimle masaya tutunarak ayakta kalabiliyordum. Birkaç saniye öylece birbirimize baktık. Gözlerinde tatlı titreşimler ve yüzünden okunan hoşnutlukla kendimi, ona sarılmamak için zor tuttum.

"Hadi," diyerek başıyla ekranı gösterdiğinde başımı hızla savurdum ve boş boş ekrana baktım.

Google'a 'Ankara Çin Restoranı' yazmak için A'ya basmıştım ki, bu defa F klavye faciasının sıkıntısıyla ofladım. A harfi nerede olabilirdi ki? Cehennemin dibinde A aramak kadar zor bir iş varsa, o da Tuna Üstüner'in göğüs kafesine hapsolarak bunu yapmaktı. Parmaklarım titreyerek tuşlara dokunurken, zavallı Google'a o güne kadar yaşamadığı bir zulmü yaşatıyordum. Arama kısmına sdfghlşiz şeklinde saçma sapan harfleri sıralayıp, A'yı ararken kendimi ergence gülümsemenin yazılışını yaparken gördüm. Tuna ise bana müdahale etmeden, bilerek işkence edercesine öylece duruyordu. Beceriksizliğimle hayli eğleniyor olmalıydı!

"F klavye kullanamam," diyebildiğimde alayla sırıttı.

"Çekil," diye emredince, ben de hızla geriye kaydım ve topuğumla o pahalı ayakkabısının burnuna imzamı atarak sertçe bastım! Ah, bu ayağa basmayı nikâha saklıyordum ama erkenden olması karşısında zaferle gülümsedim. Benimle alay ederken bedelini ödemişti işte. Bakışım ayakkabısına kaydığında siyah ayakkabının üzerindeki yuvarlak toz iziyle keyifle sırıttım. Ardından başımı kaldırdım ve Tuna ile göz göze geldim.

"Ayakkabımı sil," demesini bekledim ancak o bir şey demedi ve sadece kaşlarını çattı.

Ah, umarım ayağı çok acımıştır!

Kenara kaydığımda hızlı ve artistik bir hareketle aranılan sayfayı buldu. Ardından, "Şuradan ara," diyerek Çin Lokantası'nın numarasını bana gösterip, telefonu işaret etti.

"Siz istiyor musunuz?" diye sorarken nasıl da mülayim bir kız olmuştum.

"Hayır," dedi ve bana otoriter bir bakış attı. Oysa baş başa mumlu ve romantik bir yemek hayal etmiştim ancak o beni yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonunda hayatımdaki en zor yemek siparişini verdiğimde, daha önce hiç Çin yemeği yemediğimi ondan sakladım. Bu sırada telefonum çalınca aklıma nihayet Yasemin gelmişti. Kızılay'da beni bekleyen ev arkadaşım tıpkı Çisem gibi yeşermeye başlamış olmalıydı.

Cebimden çıkardığım telefona yanıt verip bilerek, "Efendim hayatım," dediğimde odadan çıkmak için adım attım. Tuna Üstüner'in bana öylece bakarken somurtan suratını, çıkmadan evvel görmüştüm. Bu keyif içinde Yasemin'e mesaiye kalacağım haberini verdim. Ancak görüntülü konuşmamamıza rağmen onun da pis pis sırıtan yüzünü net olarak görebiliyordum

Arkadaşım alayla bana yanıt verdi. "Demek mesaiye kalacaksın. Deniz, Allah aşkına, sen ne iş yapıyorsun da mesaiye kalacaksın. Bilmeyen de CERN'de Büyük Hadron çarpıştırıcısını..."

"Öf, Yasemin! Telaffuz edemediğin şeyi örnek verme bana. Ne iş yaptığımı, sanki ben biliyorum da..." diyerek onun sözünü kestim.

Yasemin karşıdan bir kahkaha atarken devam edip, "Şşş... baksana" diyerek araya girdi. Önemli bir şey diyeceğini umarak ciddiyetle onu dinlemeye geçtim.

"Bak, şu patronunun amacını anlamadım ama, sana yakınlaşırsa göstert ama elletme tamam mı?"

Yaseminin suratına telefonu kapatmam 'elle' kelimesini duymamla olmuştu. Bu sözcükle aklıma Tuna'nın elleri gelince, bir bardak ekstra soğuk suyu boğazımdan aşağıya döktüm. Belki de kafamdan aşağıya dökmeliydim, çünkü az sonra onunla baş başa

kalacak olmam şimdiden içimde bir volkanı yavaşça harekete geçirmişti.

"Allahım elim ve dilim dolanmasın," diye dua ederek içeriye girmek üzere hamle yaptım. Bu sırada Tuna'nın telefonunun çaldığını işittim. Arayan Çisem olmalıydı. Plastik poşetlerin de konuşabildiğini o an hatırladığımda usulca kapısına doğru yaklaştım. Çisem'e ne diyeceğini delice merak ederek kapıdan dinlemeye başladım.

Tuna o güzelim sesiyle, "Gelemeyeceğim. Ofiste işler bitmedi," dedi. Ah, kendimi Tuna'nın metresi gibi hissediyordum! "Toplantım var, hayatım!" demediği için biraz olsun mutlu olurken, onun Çisem'le evlenmediğini hatırlattım kendime. Olsa olsa Çisem metres olurdu. Allah kahretsin, kimse metres olamazdı! Tuna'nın hayatında tek bir kadın olmalıydı. Onun da kim olduğunu tahmin edersiniz...

Kurumsal Prensim telefonu kapattığında yeniden odaya girdim ve kararsızca karşısında öylece dikildim. O da bilgisayarıyla bir şeyler yapıyordu ve beni görmüşe benzemiyordu. Yüzüme bakmadan, "Birkaç dakika bekle," dedi.

İçimden *'birkaç asır bile beklerim'* diye geçirdim. Madem bekleyecektim, durup bu muhteşem seyirliği izlemeliydim. Tuna'nın dokunduğu yerler sihirle buluşuyormuş gibi gözümde parlamaya başlamıştı. Öyle ki beyaz gömlekli prensime bakarken bir an sonra heyecandan öleceğimi sanıp teklif etmemesine rağmen ikili kanepeye oturdum.

İşini bitirdikten sonra bana döndü. Yüzünde 'ben Uranüslüyüm' bakışı, duruşunda İngiliz Kraliyet ailesine mensupmuş gibi asalet vardı. 12. Uranüs Dükü Sör Tuna Üstüner... Elimde olmadan gülümserken, "Komik olan ne?" diye sordu.

"Hiç," dedim. Ardından "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Ne yapmak istersin?" dediğinde ona inanamayarak baktım. Bu nasıl soruydu, Allah aşkına! Tango dersem, kalkıp benimle dans mı edecekti?

"İş," diyerek kısaca yanıt verdim. Dudağının tek tarafıyla gülümserken ayağa kalktı. Masasının üzerinden mavi kaplı bir dosya

alıp yanıma kadar geldi. Gözlerim öylece yürüyüşüne takılırken, üstten açık düğmeleri ve pantolonu içinde hiç de resmi görünmüyordu. Tahtından inerek tebdili kıyafet halkının arasına karışmış padişah gibiydi. Belki İstanbul'u fethetmemişti ama dünyalı bir adet Deniz'in kalbine, bütün küstahlığıyla gelerek ve yedi ceddini yerleştirerek resmen bir ülke kurmuştu! Bunları düşünüp panik-lememek adına içimden ona kadar sayarken, Tuna yavaşça geldi ve yanıma oturdu...

Ne, yanıma mı oturmuştu? Ellerim titremeye, nefesim kurumaya başladı. O an gelen bir ilhamla "Not almıştım. Onları getireyim," diyerek hışımla ayağa fırladım. Dışarıya çıktığımda yine sebilin başına koştum ve iki bardak soğuk suyu mideme indirdim. Ferahlayıp, rahatlayarak masama yöneldim. Neyse ki, sahiden not almıştım ve elimde bir doküman vardı. Bugün çıktısını aldığım personel listesinde, gezdiğim birimlerdeki kişileri bularak, yanlarına küçük notlar düşmüştüm. Ancak bu notları okuduğumda kendimden nefret ettim! Millete olmadık isimler takmış ve listenin en tepesindeki isme koca harflerle *'Uranüslü Kurumsal Egoist'* yazmıştım. Yani Tuna'ya... Bu detayı fark ederek panikle dudaklarımı ısırdım. Tükenmez kalemi bulan herife küfrederek, yavaşça içeriye girdim. Tuna Üstüner bu kâğıdı kesinlikle görmemeliydi!

"Peki, o halde. İzlenimlerini anlat," dedi beni görünce. Her sözü emir kipiyle başlıyordu ancak buna takılmamayı öğrenmiştim. Notlarıma baktım.

"Selçuk Bey, bence çok iyi biri," diyerek söze başladım.

"Selçuk Bey, şüpheli değil. Bana şüpheli bulduğun kişilerden bahset," dedi Tuna gergin bir şekilde.

"Doğru, Selçuk Bey şüpheli olamaz. Onu, Rambo kılığında ateş ederken düşünemiyorum," dediğimde hafif bir kahkaha attı! Of Allahım, bu adamın gülüşü halk sağlığına tehdit oluşturduğundan kesinlikle yasaklanmalıydı. Uzanıp o çok az belirgin gamzelerine dokunmak istedim.

"Peki, o zaman şüphelilerden gidelim," diyerek elimdeki listeye baktım. Şüpheli kimse yoktu. Hem ne diye şüpheli olacaklardı ki?

Saldırgan netti ve o adamın yüzünü kimsede görememiştim, ancak listedeki bazıları başka suçlar işlemiş olabilirlerdi.

"Personel Birimi Başkanı, Vahit Kuyucu," diye okudum. İsminin karşısına 'Uyuşturucu baronuna benziyor...' diye yazmışım! Bu detayı atladım ve "Şüpheli değil," dedim. Sonra bir başkası... Dünkü Halil Bey... Karşısına 'Çakma Kenan Işık...' yazılıydı. Bunu da atladım ve 'şüpheli değil' diye işaretledim.

Tuna beni ilgiyle dinlerken konuşmaya başladı. "Şu kâğıdı ver bakalım. Notlarını merak ettim."

Bu sözleri işitir işitmez hızla ayağa fırladım ve "Asla!" diye gürledim.

O da ayağa kalktı. Kuşku dolu bakışlarını bana dikerken elini uzatıp "Ver!" diye emretti. Uzun bedeninden katmanlar halinde otorite yayılıyor ve ona karşı koymam gittikçe güçleşiyordu.

"Hayır," dedim yine de.

"Neden?" diye sorarken üzerime yürümeye başladı.

"Kişisel de ondan..."

Yanıtım onu memnun etmedi. Üzerime doğru gelmeye devam ederken kâğıdı arkama sakladım.

"Bakın özel şeyler yazdım. Lütfen, siz hiç özel hayatın gizliliği diye bir şey..." demiştim ki, Tuna, "Senin benden saklayacağın bir özel hayatın olamaz!" diyerek aramızdaki mesafeyi hızla kapattı.

Sözlerinin etkisiyle suratıma balyoz yemiş gibi olsam da, kolumu kavrayınca kendime geldim.

"Ya bırak!" diye bağırdığım halde o uzun kollarıyla beni sardı ve iki elini vücudumdan dolayarak arkama kaydırdı. Karşıdan bakan biri, bizi kesinlikle sımsıkı birbirine sarılmış olarak görürdü, ancak onun eli arkadan benim bileğimi kavramış ve notu almıştı. Kâğıdı tuttuğu halde bırakmadı beni ve ben, hâlâ onun kollarında çırpınırken, Tuna tepeden bir bakışla yüzüme baktı. Lütfen biri bu görüntüyü durdurabilir mi? Ah, göğüs kafesim hızla inip çıkarken Tuna'nın gövdesine yapışık haldeydim. Onun beyaz gömleği ve benim beyaz gömleğim... ACE ile yıkanmış gömlekle sıradan deterjanla yıkanmış gömleğin reklamını yapıyor gibi dip dibe, iç içeydik! Kollarının gerginliği azalırken beni saran kafesi bir an

olsun gevşemedi. Birkaç saniye boyunca yeşil gözlerinde kaybolduğumda o soğuk sesini işitip ayıldım.

"Bakalım bu notlarda ne var?" diyerek kâğıdı hızla kaptı ve beni ansızın bıraktı. Yalpalayarak doğruldum ve "Ver onu bana," diye bağırıp üzerine atladım. Kâğıdı koluyla havaya kaldırıp gözlerini yukarı dikerek yazılanları okumaya çalışırken ne kadar zıplarsam zıplayayım o kola yetişemedim. Cüce halimle basketbol oynamaya çalışıyor gibiydim. Tuna'nın neredeyse bir pota yüksekliğine ulaşan elindeki kâğıdı almam mümkün değildi.

"Uranüslü Kurumsal Egoist mi?" diye söylendi ve bana öfkeyle baktı. Kendisine yazdığım notu okumuştu. Allahım işim bitmişti!

"Sadece saçma bir not işte, komik ama değil mi?"

Yapmacıklı gülümseyişim işe yaramadı ve yüzüme bariz bir sinirle bakarken, "Beni egoist olarak mı görüyorsun?" diye sordu.

"Cevap net değil mi?" diye yanıt verdim bezgince. Uranüslü olmaya takılmadığına sevinmiştim.

Kaşları çatılırken diğer yazılanları okudu. "Herkese bir isim bulmuşsun, Deniz Akın! Peki ya kendine?" diye sorduğunda gülümsedim ve "Mükemmellik Abidesi," dedim sırıtarak. Sadece espri yapmak istemiştim ancak Tuna sinirle bir kahkaha attı.

Sonra yüzüme müthiş bir küstahlıkla baktı. "Şuna Aptallık Abidesi desek daha iyi olur!"

"Tuna Üstüner'in ruhu nihayet bedenine geri döndü!"

Alayla kurduğum bu cümle karşısında kaşları çatıldı ve "Ne demek bu?" diye sordu.

"Son yarım saattir dünyaya iniş yapmanızı sağlayan ve zat-ı âlinizi ele geçiren şu düşünceli ruhtan bahsediyorum. Gitti ve yerine eski Kurumsal Narsist, ayrıca Uranüslü Kurumsal Egoist ruhunuz geldi!"

Sözlerimin etkisiyle kollarını göğsünde birleştirip, "Kenar mahalle kabalığın ve sokak ağzınla sen de özüne döndün o halde!" diyerek bana kibirle gülümsedi.

"İnsanın karşısında senin gibi bir adam varken mecburen böyle oluyor! İyilik ve kibarlık senin yanında yok olmaya mahkûm!"

"Sen ve kibarlık ha... İkisi yan yana ne kadar da tuhaf durdular."

"Sen ve centilmenlik kadar değil!"

"Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?" diye gürledi bu arada.

"Bir insanla konuştuğumu sanıyorum ama konuştuğum kişi bir insan olduğunun farkında değil! Kendini daha çok bulunmaz Hint kumaşı sanıyor!"

"Seni küçük küstah!"

"İnan bana ben hiç de küçük değilim ve rica ederim, siz varken ne haddime küstah olmak!"

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve dirseğimden sımsıkı tuttu. "Sen benim başıma bela mısın, ha?" diye gürledi.

"Beni burada zorla tutan sensin!"

Bağırdı. Bir fırtına gibi esti daha çok. "Defol, o zaman!"

Sözlerinin etkisiyle soğuk duşa girdim bir anda... Diyecek tek kelimem yoktu. Bağa girip bağcıyla kavga etmek tam da bana göre bir aptallıktı! Aptallık Abidesi olduğumu kanıtlamıştım işte. Alayla gülümsedim ve ofisten dediği gibi defolup gitmek için adımlarımı attım. Yanından geçtiğimde iki saniye sonra kolumdan tutup hızla kendine çevirdi. *Gitme* mi diyecekti? Ah, ne saflıktı ama! Tuna Üstüner o kibirli duruşuyla kâğıdı süratle göğsüme itip, "Bunu da götür!" diyerek öfkeyle konuştu. Kâğıt yere düştü, kolumu çektim ve "Kurumsal Kütük!" diyerek odadan koşarak çıktım!

BÖLÜM 19

Deniz çıkarken ardından kapıyı da çarpmıştı! Tuna kızın gidişinden sonra bir süre daha kapıya bakmaya devam etti. Öfkeden deliriyordu! Bu kızla sadece yarım saat normal, iki medeni insan gibi konuşabilmişlerdi. Ne umuyordu? Hem, ne diye onu mesaiye bırakmıştı ki? Ah, tabii! Şu soruşturma için. Tuna bu bahaneye sığındı ve ona mecbur olmasaydı asla yanında çalıştırmayacağını söyledi kendine. Allah aşkına, bir personelin patronuyla habire inatlaştığı nerede görülmüştü? Kızın normal bir CV'si olsaydı bile ikinci gün onu kovacağından adı gibi emindi. Bir kere tam anlamıyla bir kaçıktı! Muhalifti, söz dinlemez ve tamamen başına buyruktu... Üstelik nerede olduğunu bilmeyecek kadar da vurdumduymazdı! Hele o çenesi... Onunla başına çok iş alırdı ki, Deniz Akın'ı işten kovması dünyada verdiği en isabetli karardı!

"Belki de sahiden Ahmet'in asistanı olmalı," diyerek kendi kendine konuştuğunda bu fikri kafasından atması bir saniye bile sürmedi. Ahmet denen sinsi tilki ile Deniz denen bu deli kızın buluşması sadece kendi zararına olurdu. Tuna, Deniz ve Ahmet'i yan yana görmekten şimdiden nefret etmişti!

Yerdeki kâğıdı alıp okurken kızın kokusunu hâlâ duyuyordu. Hafif bir parfüm kokusu almıştı ona sarılırken. Doğru ya, ona sarılmıştı. O tatlı göğüslerini bedeninde hissetmişti! Bunları düşünmenin etkisiyle kıza olan tensel çekimini kabul etti. Onu böyle arzuladığı için kendisine kızsa da, biliyordu... Eğer bir kere ona sahip olsaydı, ne kadar vasat ve ne kadar boş olduğunu görürdü. Sırf ona dokunamadığı için gözünde bu kadar büyümüştü. Onu opemediği için aklına sık sık geliyordu. Tabii ya! Onu düşünmesinin

tek sebebi bu tensel çekimdi. Yoksa Deniz denen o kızın kendi özel hayatında hiçbir boş kontenjana giremeyeceğini biliyordu. Ha, belki evine hizmetçi olarak girerdi ama onun berbat yemekler yaptığından da adı gibi emindi!

❧ ❧ ❧

Deniz her zamanki berbat yemek yapma yeteneğini yine konuşturdu! Yasemin olmadığı ve Çin Lokantası'ndan gelenleri yiyemediği için aç kalmıştı. Zor bir yemekle uğraşıp Tuna Üstüner'in etkisini atmak için buzluktaki tavuğu didiklemesi de bir işe yaramadı. Fırında yarısı yanan tavuktan geriye kalan enkazı yediğinde tüm gece mide ağrısı çekmesi bir yana, Tuna Üstüner'i düşünmekten bu acıyı bile unutmuştu.

'Ya, yarım saat ya! Sadece otuz dakika dünyaya insen ne olur? Kurumsal Uzaylı!' diyerek yatakta kıvranırken kapattığı gözlerinin karşısında adamın yüzünü görmekten kendini alamıyordu. Bu anlarda kalbi ansızın heyecanla atıyor ve ona olduğu kadar, kendine de küfrediyordu!

"Yamulmuş diş macunu tüpü, berbat kitapların travmatik çocukluk geçirmiş dandik karakteri, A harfi eksik, bozuk klavye seni! Kravatın sandalyenin ayaklarına dolansın da boğul inşallah! Allahım, ya ben! Hakan gibi bir altın dururken Tuna Üstüner gibi dışı elmas kaplama, içi boş teneke bir adama nasıl âşık olabilirim? Allahım bu beyinsiz kuluna akıl, fikir, basiret ver! Hakan'la mutlu bir yuva nasip et!"

Duasının ardından dehşetle inledi.

"Allahım, Hakan'ı unutalım! Sen bana yine de Tuna'yı nasip et. Ama bana bir de sağlam bir testere ver ki, onu bir güzel yontayım! Allahım, Tuna Üstüner'i kapımda köle, ayaklarımda minder, sırtımda yastık yap! Allahım onu mutfağa giren, mantı yapan, süpürge açan, saçıma fön, gözüme sürme çeken bir erkek yap!"

Son cümlesiyle arsızca sıntırken bu duasını da geri aldı. Tuna Üstüner odunken hoştu ama yontulmaya ihtiyaç duyulan tarafları olduğu da bir gerçekti. Hem onun kabalığı da bazen işe yarayabilirdi. Mesela Çisem'e hakaret ederken, onu görmek isterdi. Ama

kendisine bakarken aşkla bakmalı, her sözcüğünden sevgi akmalıydı... Gözleri her buluştuğunda yüzleri gülmeliydi. Bu akşamki gibi birbirlerine silah çeken vahşi batı kovboylarına benzememeliydiler. Tuna Üstüner ellerinde güllerle kapısında dikilmeliydi.

"Amerika ve İran bile müttefik olabilir ama ben ve Tuna asla böyle olamayız!" derken somurtarak uykuya daldı. Sutyenini bile çıkarmayı unutacak kadar Tuna'ya yoğunlaştığında, bu aşk kendisini bitirmeden evvel şu saldırganın bulunmasını diledi. Yoksa Tuna Üstüner sadece bakışlarıyla, sözleriyle taammüden birini öldürecekti! Adı da Deniz Akın olacaktı!

Deniz ertesi gün yine hiçbir şey olmamış gibi Üstüner Holding'e gitti. Görevi devam ediyordu ve Emniyet'ten bir bildiri gelmediği müddetçe sürecekti de. Kasıntı patronu da istediği kadar bu durumdan hazzetmesin mecburen buna katlanacaktı! Üstelik, Deniz bugün sırf onu çıldırtmak için daracık bir kot pantolon ve üzerinde Garfield olan pembe bir tişört giymişti. Kurumsal imaja pek de uygun olmayan bu görüntüsü karşısında memnundu.

Her zamanki gibi bir tane simit alıp çay ile beraber yerken Lale'ye teklif bile etmedi. Lale kilo almaktan ölümüne korktuğu için yediği her şeyin bir kalori hesabı vardı. Deniz ise simidini hızlıca yerken Tuna da Selçuk Bey ile ofise girdi. Genç kız dudaklarını hızla silerken tarihe yeni bir Susam Vakası hediye etmek istemiyordu. Hoş, Tuna Üstüner bu defa o dudakları öyle nazikçe okşar mıydı, Deniz bundan emin değildi! Bu defa tokat bile atabilirdi, zira patronu kendisine bakarken çok ama çok sinirli görünüyordu.

Tuna Üstüner, giydiklerini onaylamayan bir tavırla Deniz'e kötü bir bakış atarken Lale'ye "Odama gel," diye emir verdi.

Zavallı kadın panikle adamın arkasından koşarken Deniz, Lale'nin kendisi yüzünden fırça yiyeceğini anlamıştı. Nitekim öyle de olmuştu. "Deniz burası Türkiye'nin en büyük holdinglerinden biri ve giydiklerine dikkat etmen gerekiyor. Bugün Tuna Bey'in önemli misafirleri gelecek," demişti Lale, Tuna'nın odasından çıktıktan sonra.

Deniz yapmacık bir üzüntüyle kadına cevap verdi. "Yapamam Lalecim. Benim senin giydiklerin gibi takım elbiselerim yok."

"Alabilirsin ama!"

"O patronuna söyle ben spor takılmayı seviyorum ve vicdani retçi olarak klasik giyinmeyi reddediyorum!"

"Kovulacaksın bak!"

"Ha ha, kolaysa kovsun bakalım!"

Deniz'in sözleriyle gözleri şüpheli bir şekilde kısılan Lale başka bir şey söylemedi. Deniz simidini yemiş, çayını bitirmişti. Çay ve kahve makinesi sabahtan gelen personelin hazırlamasıyla daima mevcuttu. Öğleden sonra da yine taze çayları hazır oluyordu ve Deniz burada en çok sınırsız çay içtiği mutluydu. Yine çay almaya gitmişti ki, bir ses işitti.

"Ben de demli bir tane alabilir miyim?"

Sesin sahibini tanıyan Deniz, kibarca Ahmet Tekinalp'e dönerek "Tabii," dedi. Ardından en az kendisininki kadar koyu çayı fincana doldurup odasına geçmiş olan Ahmet'e götürdü.

"Teklifimi reddetmen kötü oldu Denizcim. Seninle harika işler başarabilirdik."

Ahmet'in bu samimi tavrıyla sinirlenen Deniz, "Ne gibi işler?" diye sordu. Öfkesi sesine yansımıştı.

"Güzel işler," diyen Ahmet ise gizemli bir sesle bunu söylerken sırıttı.

"Sizinle yapmak istediğim tek şey gelen telefonlarınızı bağlamak. Daha fazlası için müsait değilim."

"Olacağın zamanlar da olacak!"

"Bu da ne demek?"

"Hiç," diyen Ahmet hâlâ alayla gülerken Deniz yavaşça odadan çıktı. Aklında Ahmet'in kurduğu cümle vardı. Düşünmemeye çalışsa da gün boyu bu sözler aklından çıkmadı. Hiç hoşlanmadığı Ahmet Tekinalp'e olan menfi hisleri bu konuşmanın ardından daha da artmıştı. Genç kız Ahmet'i düşünürken öğlene kadar Tuna'dan herhangi bir brifing gelmedi.

O gün Deniz, Tuna'nın bir arkadaşıyla tanıştı. Mert Kutlar öğle yemeği saatinde çıkıp gelmiş, eğlenceli bir adamdı. Ancak Deniz ile pek de uygun bir konuşmayla tanışmamışlardı. Deniz tuvalete gideceği zaman randevu defterine gömülmüş olan Lale'ye seslendi.

"Ben tuvalete gidiyorum, Lale," dediği halde Lale tepkisiz kaldı. Kızı işitmediği açıktı. Bu sırada asansörün kapısı açılmış ancak ikisi de gelen kişiyi fark etmemişlerdi. Deniz tuvalet ihtiyacıyla kıvranıp, birkaç kez daha "Gidiyorum ben," dediği halde Lale gömüldüğü defterden kızı işitmedi.

"Lale, duydun mu? Gidiyorum ben!" dediğinde en sonunda Lale şaşkınca "Nereye?" diye sordu.

Arkadaşının hâlâ anlamamış olmasına sinirlenen Deniz öfkeyle atılıp, "Çişe ya çişe!" diye bağırdı. Bu sırada Mert de yanlarına yaklaşıp, "Kız haklı! Onun da bir mesanesi var," dedi.

Deniz o an buharlaşıp, yok olmayı istediyse de buna zaman bulamayarak hızla lavaboya koştu. Tabii, arkasından şaşkınca bakıp, sırıtan Mert'i bırakarak... Genç adam Lale'den bu çılgın ve kesinlikle ağzı bozuk kızın kim olduğunu öğrendiğinde, yüzündeki alaycı sırıtmayla Tuna'nın odasına daldı.

"Şu senin kızla tanıştım," diyerek lafa girdi.

"Hangi kız?" diye sordu Tuna.

"Deniz. Var ya tuhaf olan!"

Mert'in sözleriyle Tuna'nın kaşları çatıldı. "Ne zaman tanıştın?"

"Tuvalete koşarken," diyen Mert gülümseyince Tuna'nın öfkesi daha da arttı.

"O benim kızım değil, Mert! Hem öyle bir tiple ne işim olur benim?" diyerek arkadaşının başka bir konuya geçmesini isteyen Tuna'nın aksine Mert devam etti.

"Hiç de 'öyle bir tip' tanımına uymayan hayli farklı biri," dedi. Ardından Tuna'nın öfkeli gözlerine çapkınca bakıp devam etti. "Hem son derece ilginç bir kız. Giydiklerini gördün mü? Tarzını sevdim."

Tuna Üstüner çatık kaşlarını daha da derinleştirerek yanıt verdi. "Lanet olası aptalın biri! Bilerek yapıyor bunu. Tek amacı beni delirtmek!"

"Başarıyor da, ha? Ondan bahsederken gözlerin parladı resmen!"

"Saçmalamayı kes! Ondan nefret ettiğimi görmüyor musun?"

Mert tek kaşını kaldırıp arkadaşına baktı. "Nefret çok karışık bir histir, dostum. Üstelik ben o kızı tanımadan sevdim. Bir de tanısam nefret etmek için boşa zaman harcamazdım."

Tuna arkadaşının bu kışkırtıcı sözleri karşısında, ona öldüresiye bir öfkeyle bakarak, "O kızın hiçbir şeyini sevmeyeceksin!" diye terslendi.

Mert'in şaşkınlığı daha da arttı. "Kıskanıyor musun, yoksa?" diye sordu genç adam.

Tuna öfkeyle elindeki kalemi masaya fırlattı ve "Hayır!" dedi. Ardından Mert ile Deniz hakkında daha fazla konuşmamak için "Niye geldin?" diye sordu. Genç adam Tuna'nın bu sözlerine bozulmadı. Aksine ona Deniz ile ilgili takılmaya devam ettikten bir süre sonra uğrama sebebini açıkladı. Birkaç dakika sonra ikisi beraber şirketten çıktılar.

Deniz ise öğleden sonra kalan iki birim için alt katlara indi. Burada kendisinin sigorta ve maaş işlemleri yapıldı. Genç kız sayısız belge okuyup, bir sürü kâğıt imzalarken artık resmen Üstüner Holding çalışanı olmuştu. Buna sevinse mi, üzülse mi bilemiyordu, ancak bir yanı fazlasıyla mutluydu. Tuna Üstüner ile resmi bir ilişkiye girmişlerdi. Daha da önemli resmi bir ilişkiye atacağı imzanın hayalini kursa da, buna artık imkân yoktu. Tuna Üstüner soyuna uygun olarak bir Uranüslü ile evlenirdi muhtemelen. Deniz bunun için Çisem'i uygun bulmuyordu, ona göre Çisem "Plastikon" gezegeninden biriydi. Tuna Üstüner'in karısı olmayı hak edecek kadar kadınsal değildi bir kere! Maazallah insan o kadının göğüslerine dokunacak olursa elinde patlayabilir, Çin malı dandik şeyler gibi burnu adamın elinde kalabilirdi!

Genç kız bunları düşünüp kıkırdarken işi bittiğinde yeniden kendi bölmesine geçti. Üç yüz elli personelin hepsiyle tanışmış ve şüpheliye benzeyen birini bulamamıştı. Bundan sonra ne olacağını da bilmiyordu. Ancak aldığı maaşı hak edip asistanlık işini yapmak için gelen telefonları ciddiyetle açıyordu. Akşama doğru Tuna gelince her zamanki çatık kaşlarıyla birbirlerini bir süre boyunca süzdüler. Lale yine bir şey anlamadı ve yine üstelemedi. Ancak asıl olay Hakan geldiğinde oldu.

Deniz, Hakan'ı gördüğünde hem sevinç, hem de şaşkınlık duymuştu. Hakan'ın dediğine göre şirketin hukuki işleriyle ilgilenen avukatlardan olan Nazım Bey'in Üstüner Holding'e gideceğini duyunca kendisi de onunla gelip Deniz'i görmek istemişti. Ve belki Deniz de isterse çıkışta beraber yemek yiyebilirlerdi.

"Elbette," diyen Deniz adamın teklifini kabul edip yarım saat bekleyip beklemeyeceğini sordu. Hakan memnuniyetle bekleyeceğini söyleyip konuk ağırlanan koltuklara oturduğunda, Lale de Deniz'e anlayış gösterip telefonlara bakacağını söyleyerek kızı misafirinin yanında gönderdi.

Deniz ve Hakan on dakika kadar sohbet etmişlerdi ki, Çisem de ofise girdi. Genç kadın Hakan'ı görünce abartılı bir şekilde merhabalaşıp, "Tuna ile işiniz mi vardı?" diye sordu.

Hakan kadının sorusunu bekletmeden, "Hayır, Deniz'i görmeye geldim," dedi.

Çisem somurtarak, "Öyle mi?" dedi. Ardından adamla daha fazla muhabbet etmek istemeyerek Tuna'nın odasına girdi. Deniz ona aldırmamayı öğrenmişti. Hakan burada olduğundan bu kez Çisem'i taklit edememişti. Hoş, en son o kadını taklit ettiğinde tüm günü kalçasında bir etiketle tamamladığını hatırladığında yüzü asıldı. Hakan ise Hacer Teyze'den konuyu açınca genç kızın keyfi yerine geldi.

Çisem, Tuna'nın odasına girdiğinde sevgilisini telefonla konuşurken buldu.

Genç adam telefonu kapatınca, "Seni beklemiyordum," dedi. Çisem'in plansız çıkıp gelmesinden hoşlanmasa da, bunu çok da dillendirmedi.

"Dün yemeğe çıkamadık. Belki bugün telafi ederiz demiştim. Çok lüks bir Fransız restoranı açılmış."

"Bakarız," diye yanıtladı Tuna genç kadını.

"Ha, bu arada... Hakan mı neydi, şu Avukat var ya... Ofise gelmiş, hem de Deniz denen o paspallı görmeye. Ah, aşkım kızın giydiklerini gördün mü? Onu hâlâ neden kovmadığını..."

"Hakan mı?" diyen Tuna sabit bakışlarını Çisem'e dikerken genç kadın hevesle atılıp, "Evet, Hakan... Sanırım onlar sevgili. Öyle bir adam, o tür bir kızla ne demeye dolaşır ki?" diye sordu.

Tuna *'sevgili'* kelimesinden sonrasını dinlemedi. Gözleri Çisem'e baksa da, düşünceleri Deniz'deydi. Demek Hakan Yorulmaz'ı avucuna almıştı! Bunu nasıl yaptığına şaşırmamıştı genç adam. Deniz denen o kızda şeytan tüyü vardı. Bunu bizzat tecrübe etmişti, ancak kendisinin Deniz'e olan hislerinin tensel olduğunu hatırladığında, Hakan'ın da böyle düşünebileceğini fark ederek kaskatı kesildi! Ne yani o kız ve o adam...

Tuna öfkeyle gözlerini kapatıp elini saçlarına daldırdı. Çisem hâlâ konuşurken telefonu kavradı ve "Deniz, bize iki kahve getirsin!" diyerek sertçe emir verdi.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama onları şu an yan yana, belki de el ele düşününce aklına gelen tek fikir bu olmuştu. Kahveyi pek sevmediği halde şu an sert bir içeceğe ihtiyacı olduğu da açıktı. Hem bu kahve Deniz'i oradan söküp, ayaklarına getirecek bir bahane olacaktı aynı zamanda...

"Hemen getiriyorum, efendim," diyen Lale'nin sözlerini öfkeyle bölerek, "Deniz getirecek!" diye gürledi.

Bu sözler hem karşısındaki Çisem'i, hem de telefonun diğer ucundaki Lale'yi irkiltmişti. Çisem bunu neden yaptığını sormaya cüret edemezken, Lale de telefonu kapatıp çaresizce Deniz'e döndü.

"Deniz, Tuna Bey'in odasına iki kahve götürür müsün?"

Deniz, Hakan'la konuşmasını kesip Lale'nin bu ricasını sorgulamadan, "Tabii," dedi. Ancak ayağa kalkmıştı ki, Çisem'e hizmet edeceğini anlayıp "Lale bu benim işim değil!" dedi. İçecekleri daima Lale götürdüğünden bunu demekte sakınca görmedi. Zavallı Lale ise Deniz'in karşı çıkacağını bildiğinden ortamı daha da germemek adına yalan söylemeyi seçti.

"Biliyorum, hayatım ama şey... Benim... Benim biraz başım dönüyor," dedi ve ardından hasta bir tonda "Lütfen," diye devam etti.

Deniz arkadaşının bu yakarışına tepkisiz kalamayıp kahveleri hazırladı. İkisini de katran karası kopkoyu yaparken yüzündeki

somurtkan ifadeyle Tuna'nın kapısını çaldı. İkinci çalışta içeriye girmesi söylenince yüzündeki ifadeyi silmeden odaya girdi.

Tuna ve Çisem dönüp kendisine baktığında Deniz'in gözleri bir tek Tuna'ya sabitliydi. Ona, sevgilisine hizmet ettirdiği için açık bir öfkeyle bakarken genç adam da koltuğunda gerinmiş kızı alaycı bakışlarıyla süzüyordu. Genç kız bu hisleri atmadan, öncelikle Tuna'nın masasına yönelip fincanı eline aldı. Tuna'nın o hükmeden bakışları altında elleri titreyerek fincanı kavradı. Ancak bu titreklikten dolayı taşan kahve fincan altlığına doldu ve Çisem dehşetle atlayıp "Ne kadar da aptalsın?" diye bağırdı. Ardından devam etti ve "Sevgilim bekle, gömleğin batacak," diyerek çantasından kâğıt mendili kaptığında Deniz dişlerini sıkıp öylece durdu.

Çisem, Tuna Üstüner'in fincan altlığını silip kirli peçeteyi Deniz'in gözüne sokarcasına tepsiye bıraktığında genç kız içinden 'Allahım bana sabır ver,' dedi. Ancak bu sırada bakışları yeniden Tuna'ya kaydı ve onun gözlerini kendi gözlerine sabitlenmiş buldu. Bu sırada heyecanı daha da arttı! Lanet olsun, hayali bu değildi! Evet, adama kahve yapmak isterdi ama mesela istemeye geldiklerinde... Şimdiki gibi sevgilisine de yaparak değil! Bunu büyük bir aşağılanma olarak saysa da, kalbindeki acıyı görmezden geldi. Çisem'e doğru yöneldiğinde esmer kadının kendisine nefretle baktığını görüp dil çıkarmamak için kendini zor tuttu. Dahası kahveyi kadının yüzüne boca etmek istediği de bir gerçekti!

Ancak hiçbirini yapmadı ve kibarca orta sehpaya kadının kahvesini ve suyunu bırakıp Çisem'in önünden geçti. Tam bu sırada ayağının dibine uzanan Çisem'in bacağını fark etse de artık çok geçti! Tepsi gürültüyle yere düşerken Deniz de dizleri üzerinde sertçe yere kapaklanmıştı!

Tuna bu görüntü karşısında hışımla ayağa fırladı. Olduğu yerden çıkıp Deniz'i kaldırmak için hamle yapmak istemişti ki, Deniz de aynı hışımla ayağa kalktı ve kalktığı gibi Çisem'in tepesine dikilip, "Seni plastik poşet!" diye bağırdı.

Çisem şaşkınlıkla inleyip, "Ne diyorsun sen?" diye yanıt verdiğinde yüzünde yapay bir şaşkınlık vardı.

"Bana bilerek çelme taktın! Ayağını gördüm seni gerzek kadın!"

Deniz'in bu ithamıyla ayağa fırlayan genç kadın hızla kızı itince Deniz bu defa geriye doğru sendeledi. "Sen kendini ne sanıyorsun ki, ben sana çelme takacağım! Yalancı bir yosmadan farkın yok!"

Çisem'in sözleriyle öfkesi katbekat artan Deniz'in elleri sinirden titrerken, yaşadığı aşağılanma yüzünden gözleri dolmuştu. Bunun öfkesiyle kadına bağırmak için ağzını açmıştı ki, Tuna'nın o güçlü ve tok sesi ofiste yankılandı.

"Derhâl özür dile!" diye gürleyen genç adamın bu kati emri havada salınırken iki kadın da ansızın Tuna'ya döndüler.

Sözlerin muhatabı kimdi ve kim kimden özür dileyecekti? Akıllardaki tek soru buydu...

BÖLÜM 20

"Derhâl özür dile!"

Tuna Üstüner bu sözü söylediğinde aklımdan geçenler, Çisem'in çıt çıtlarını saçlarından sökerken derisini de üç santim kadar kafasından ayırmaktı. Ben ki son derece sakin, dingin, şekerden hallice, kaymaktan ballıca bir insandım, ancak, plastik poşetlere alerjim oluşacak kadar bu kadından nefret etmiş, cinayet işleyecek seviyeye gelmişçesine katilliğe adım adım yaklaşmıştım! Hatta onunla aynı anda Tuna'ya döndüğümüzde, bu birliğimizden bile nefret ettim. Ofisin içinde bir fırtına gibi salınan bu sözleri kuran adamın, sözlerinin muhatabı kimdi, ikimiz de merak ediyorduk. Ancak bugüne kadar Tuna Üstüner'i hayal ederek yazdığım romantik komedi filmim, bir anda benim trajedime neden olmuş ve şimdi mutsuz sonla bitmişti. Tuna'nın bakışlarının üstümde olmasını, yeşil gözlerini bana böyle doğrudan dikmesini ilk kez o an istememiştim... "Özür dile," derken bana emrediyordu. Bana; Deniz Akın'a... Haksızlığın H harfine tahammül edemeyen ve bu yüzden bir keresinde dersten kalan, bir keresinde belediye otobüsünden atılan bana! Bu hikâyeleri sonra anlatırım da şu an bir insanın nasıl çıldırma seviyesine geldiğini ve cinnetin eşiğindeyken yaşadığı ruh halini okuyacaksınız... Bir de zavallı, âşık bir genç kızın kalbinin nasıl parçalara ayrılıp küp küp doğrandığını!

Tuna'nın bana bakarak kurduğu bu akıl almaz cümlesiyle ellerimi belime dayadım. Sinirden kahkaha atsam da, soluğum boğazıma tıkanmış, gözlerim öfkeden kararmıştı.

"Ben mi özür dileyecekmişim?" diye sordum. Daha doğrusu hangi dili konuştuğumu bilmeden, öfkeyle bağırdığımda ağzımdan

çıkan kelimelerin bile farkında değildim. Muhtemelen birkaç küfür de savurmuş olabilirim ama hatırlamıyordum.

"Evet," dedi Kurumsal Diktatörüm. "Sen özür dileyeceksin!"

Tuna sebebini anlayamadığım böylesine öfkeli gözlerini bana dikerken nefretle soludum. "Ne sebeple?" diye sordum. Sonra konuşmasına fırsat vermeyerek yeniden araya girdim. "İsterseniz, bir de teşekkür edeyim? Beni bilerek düşürdüğü için bir de ödül vereyim mi, ha? Yılın en çirkef kadını, en kötü karakteri ödülünü."

"Haddini aşma, lanet olası!" diyen Tuna bu defa iki elini sertçe masasına indirdi. Çisem'den çok Çisemci olmuş, onun kavgasını veriyordu. Tuna'ya aldırmayarak kadına döndüm. Tuna Üstüner'den yediğim kazıkla Çisem'in silikonlarına çiviyle dalmak, botokslu suratına duble yol açmak istiyordum.

"Bana bak, profesyonel embesil. Senin ne yaptığını gördüm ve kasıntı sevgilin istedi diye senden özür dileyecek değilim. Şimdi insan ol da, bana bilerek çelme taktığını itiraf et."

Çisem, Tuna'dan aldığı gazla bana kibirli bir gülüş atarak konuşmaya başladı. "Güzelim, sen benim tırnağıma manikür yapılan törpüden bile daha değersizsin. Senin için ayağımı uzatma zahmetine bile girmem."

"Ayak değil canım o, toynak!"

"Seni kaldırım fahişesi!"

Kadının bu sözleriyle kendimi tutamadım ve yüzüne gelişi güzel bir tokat aşk ettim. Benden daha uzun boylu olan Çisem'ki topukluları bir gökdelenle yarışırdı–tam anlamıyla şoke olmuş halde sağa kayan yüzünde, ağzını kocaman açmış, Çığlık tablosundaki ecinni gibi öylece kalakalmıştı. Tamam, bu biraz fazlaydı ve öfkemin asıl kaynağında Tuna vardı ancak içimden taşan öfke nehri, yatağına dar gelince beynim acımasız bir komut göndererek elimi Çisem'in yüzünde sonlandırmıştı. Neyse ki, portatif kadının estetikleri bir yere falan fırlamamıştı da postmodern bir korku filmine tanıklık etmemiştik. Öte yandan Tuna'yı fark ettiğimde geriye doğru sendelemek zorunda kaldım. Çisem'in yüzünde patlayan tokadın bir benzeri ve muhtemelen dört bin Tuna gücündeki bir örneği az sonra benim yüzüme inecekti. Bu hisle, "Dokunma

bana," diye bağırdığımda Tuna dokundu ve kolumdan tutup beni sertçe sarsmaya başladı. Kandilli Rasathanesi vücudumdaki şu depremi ölçebilseydi, muhtemelen literatüre tarihteki en şiddetli deprem olarak kaydederdi. Zira beynimin içinde devasa bir mikser varmış gibi sarsılıyordum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyen adam sevgilisini kurtarmak yerine beni öldürmeye çalışırken, "Hak ettiği şeyi verdim ona," dedim cesaretle. Çisem hâlâ, durdurulmuş bir şarkı gibi 'pause' tuşuna basılı halde öylece dikiliyordu. Devam ettiğinde damardan bir arabesk gireceği açıktı, zira kadın bana döndüğünde ağlıyordu. Sonra da Türk filmlerinin unutulmaz klişe koşuşunu yaparak odadan kaçarak çıktı. Geride çarpan kapı ve koluma yapışmış, damarlarımdaki kanın akışını durdurmuş bir adet Tuna Üstüner bırakmıştı.

"Bana bilerek çelme taktı, gördüm onu! Ayrıca hakaret etti, küfretti!"

Tuna sinirli bir homurtu çıkartıp kolumu nihayet bıraktı. Ardından ceketinin altından bir elini beline dayarken, diğer eliyle çenesini sıvazladı. Neden sevgilisinin ardından koşup ona "Şşşş geçti," diye avuntularda bulunmuyordu ki? Beni mi tercih ediyordu yani Çisem karşısında... Bunun tuhaf zevki içinde az önce bana "Özür dile," diyen emrini bile unutmuştum. Ancak konuşmaya başladığında tüm iyi hislerimin yerini yeniden Tunazede olmama neden olan kötü hisler aldı.

"Sen burada kimlerle muhatap olduğunu bilmeyen, bir kenar mahalle kızı olabilirsin ancak burası..."

"Burası kurumsal bir hapishane ve Allah kahretsin, ben de bir mahkûmum," diye atladım.

Gözleri öfkeli bakışlarla üzerime dikilirken, "Çisem'den özür dileyeceksin ve ona kendini kaybettiğini söyleyeceksin," dedi.

"Kendimi kaybettiğimi mi? Yo, ben hâlâ kendinde olan bir insanım ama sen ve senin plastik poşet sevgilinin insanlıktan haberiniz olmadığı ortada!"

"Beni delirtme!" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Ama biliyor musun? Tam birbirinize göresiniz. İkinizin de gerçek dünyayla ilgisi yok. Yaşadığınız o yer, her neresiyse öylece tepeden bize hükmetmeye çalışıyorsunuz, ama ben o küstah tavrınızı yutacak biri değilim!"

Yaşar Usta gibi "Bak, Beyim," diyerek nutuklar çekecektim. Hoş benim de Yaşar Usta'dan bir farkım yoktu. Onun gibi ben de bir avuç zengin piçinin elinde oyuncak olmamaya uğraşıyordum... Ancak Tuna da, o anda bu hislerimi okumuş gibi yanıtladı beni.

"Bana fakir edebiyatı yapma, Deniz Akın! Asıl senin bu dünyada, benim dünyamda işin yok ama kahretsin, ikimiz de buna mecburuz."

"Evet, mecburuz! Ama sana hatırlatırım ki, ben sana yardım etmek için buradayım."

"Yardımmış," diyerek alayla güldü. Ardından acımasızca "Senin varlığın bana sadece işkence," diye devam etti.

Kalbime bilmem kaç bin grostonluk bir gemi oturdu. Bu sözlerin ağırlığı karşısında gözlerim doldu. Yaşadığım aşağılanmaları Tom, Jerry'nin peşinden koşarken bile yaşamıyordu. Slyvester, Twitty'i avlamaya çalışırken bu kadar kepaze olmuyordu. Oysa ben; Fiyasko Birlik Onursal Başkanı Deniz Akın, Uranüslü bir adama sevdalanmamın yanı sıra onun gezegeninden gelen düşmanca saldırıları da bertaraf etmeye çalışıyordum. Gözlerinin içine kadar baktığım bu adam tarafından böylesine aşağılanmak gururumu kırdığı kadar kalbimi de paramparça etmişti.

Yüzüne bakarken beceriksizce gülümsedim. "Bu işin bir an önce bitmesi için polislerle konuşacağım," dedim.

Sesimin bu kadar cılız çıkması karşısında kendime öfkelensem de, daha çok kendimi köhne bir kale gibi kimsesiz hissetmiştim. Tuna'dan korunmak için onun tesellisine ihtiyacım vardı, başkasınınkine değil... Ama gelen can simidime de sımsıkı sarılacaktım. Çünkü ben tam delinmiş bir kayık gibi dibe batacağım anda Hakan içeriye girmiş ve beni boğulmaktan kurtarmıştı.

"Deniz neler oluyor, Çisem Hanım az önce ağlayarak çıktı ve ben seni merak ettim!"

Hakan'ın direkt sorusu karşısında Tuna hışımla adama döndü. Ardından kolumdan tutarak beni sertçe kendine çekti.

"Sen karışma!" diye gürledi sonrasında. Aynı şekilde üstünlüğünü ilan eder gibi dimdik Hakan'a baktı.

"Ne demek karışma? Deniz ne oluyor, diye sordum. Bu adam sana ne yaptı. Bana bak!"

Hakan o anda kolumu hâlâ bırakmamış olan Tuna'nın elini fark edince hışımla o eli iterek "Dokunma ona," diye seslendi ve omuzlarımdan tutup bu defa o beni kendine çekti. Raketlerle darbelenen pinpon topu gibi hissediyordum kendimi. Tuna'nın tavrına ise bir fizik kitabına bakar gibi anlam veremiyordum. Ne yapmaya çalışıyordu Allahım, neden bu kadar dengesiz davranıyordu? Nitekim konuştuğunda da kalbimdeki çarpıntıdan spazm geçirecek kadar heyecanlanmıştım.

"Hakan Yorulmaz! Sen bu işe karışma ve hemen odamı terk et. Deniz benim çalışanım," dedi Kurumsal Zorba.

Hakan patronuma kaşlarını çatarak baktı. "Ben de tam bunu yapacaktım! Deniz benimle gel."

"Deniz hiçbir yere gitmiyor," diyen Tuna ise aklımı ve kalbimi darmadağın etmişti. Ah, şu Iraklı gazetecinin Bush'a yaptığı gibi ayakkabımı çıkarıp Tuna'nın o çokbilmiş suratına fırlatmak istiyordum. Kafamı kaldırıp hâlâ emirler verebildiği için ona açık bir öfkeyle bakarken, "Gidelim Hakan," dedim.

"Seninle işim bitmedi Deniz Akın. Derhâl yerinde kal!"

Tuna'nın bu sözleriyle ona döndüm ve alayla sırıtarak, "Saatim doldu. Hem hâlâ özür dilememi isteyeceksen üzgünüm ama sanırım özür dileyeceğim bir adet korkak plastik poşetimiz kayıp," dedim ve Hakan'a minnetle gülümseyerek Tuna'nın ofisinden çıktım. Ardımızdan, devrilen bir şeylerin sesi geldi ve ben o devrilen şeyin Tuna Üstüner'in o müthiş egosu olmasını diledim!

Ofisten çıktığımızda zavallı Lale, Üstüner Holding'de çevrilen Las Palavras dizisinin daimi figüranı olarak "Deniz?" diye sordu. Hayır, ne oluyor demesine gerek yoktu; sonuçta ben ne zaman Tuna'nın odasına girsem, bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Çisem nerede?" diye sordum Lale'ye, sorusunu geçiştirerek. Hakan'dan aldığım güçle, Forbes dergisinin dünyanın en etkili kadınlar listesine zirveden girmiş gibi kendimden emin duruyordum. Lale, "Lavaboya koştu," derken Hakan'a döndüm. "Sen asansörü çağırır mısın?" diye sordum. Hakan anlayışla gülümsedi ve asansöre doğru gitti.

"Deniz, yine ne yaptın sen? Çisem Hanım resmen olimpiyatlarda koşar gibi odadan fırladı."

"Lale, onu yalnız bırakma istersen. Maazallah plastik poşet ya fazla hararete gelmez. Tutuşur falan..."

"Deniz ne diyorsun, ya? Zavallı kadına ne yaptın yine?"

"O mu zavallı? Hitler ne kadar zavallıysa, o da o kadar zavallı. O Çisem denen prefabrik insan içeride bana çelme taktı ve yüzüstü yere düştüm."

"Ah, inanamıyorum. Peki, Tuna Bey ne yaptı?"

"Ne yapacak sevgilisinden özür dilememi istedi"

"Ee, sen de diledin tabii, mecbursun neticede."

"Lale, beni hiç tanımıyorsun, değil mi? Ben Çisem'den özür dileyecek biri miyim sence?"

Lale sözlerimle gerçek bir şok yaşarken kıza gülümsedim ve işten çıktım. Eh, mesai bitmişti. Benim olaylı mesaim yani!

Hakan'a durumu olduğu gibi anlattığımda o da bana hak verdi. Gittiğimiz restoranda ona silahlı saldırı dâhil tüm durumu anlatmış ve bir avukat olarak bana yardımı dokunabileceğini sanmıştım. Hakan ise polis merkezinde zaman zaman bu tür yöntemlere başvurulduğunu, ancak benim durumumum biraz ilginç olduğunu söyledi. Böyle bir durumda patronlarla çok fazla inatlaşmamam gerektiğini de söylerken, ben ona 'Beni anlayamazsın ki?' bakışı attım. Neticede Hakan da bir tür Uranüslüydü. Kriterlerimiz ve anlayışlarımız farklıydı. Onlar şu meşhur 'medeni' kategorisine giren insanlar iken ben ise Tuna'nın dediği kenar mahalleli oluyordum.

Her şeye rağmen Allah'ın belası Tuna Üstüner'i düşünmeden tek saniyem geçmiyordu. Hakan'ı kötü emellerime alet ettiğim için bir yandan da vicdan azabı çekiyordum.

"Hiç yoktan senin de başına iş açtım. İnşallah işlerinde sıkıntı olmaz. Ofisiniz Üstüner Holding'le çalışıyor."

"Olsa da sorun değil, Deniz. Kimsenin kendinden güçsüz birini ezmesine izin vermem. İşim bu. Eğer mahkemelik olursan, avukatın bile olurum."

'Ah, kocam olur musun?'

Allahım, içimden bunu dile getirdiğimde, Hakan'la evlenme konusunu ciddi anlamda düşünmem gerektiğini fark ettim. Ama artık o benimle evlenmek ister miydi, muhtemelen hayır. Hakan da artık bana potansiyel eş adayı gibi değil, müşteri adayı olarak bakıyor olmalıydı. *Üzgünüm Hakancığım ancak senin gibi bir avukata vereceğim parayla kendime küçük çaplı bir ülke alır, orada bir barolar birliği kurar, kendimi de başkanı yapardım.*

Hoş, Hakan bana böyle sıcak gülümsediğine göre avukatlık için de benden para almazdı ancak ben Tuna Üstüner ile mahkemelik olur muydum, bilemiyordum! Karı koca olsak belki boşanma davası açardı, ama nişanlısını tokatladığım için bana dava açmazdı, değil mi? Ah, yoksa açar mıydı?

Korkularım ve kâbuslarım, en çok da Tuna'ya olan öfkem içinde Hakan'ın beni eve bırakmasına izin verdim. Bugün bu adam orada olmasaydı muhtemelen Yasemin şu an helvamı kavurmak zorunda kalırdı. Ancak ben ölmemiştim! Hâlâ sağdım. Tuna fırtınası, Çisem gazabı derken dimdik ayakta kalmayı başarmış yorgun bir himono onna'ydım. Hâlâ âşıktım, hâlâ Tuna Üstüner'e yanıktım ama onun için ifade ettiğim şeyin 'işkence' olduğunun bilincinde, çizik bir teflon tava kadar da kederliydim.

Ertesi gün yine holdinge gitmek için uyanmış ve bu defa klasik bir şeyler giyinmiştim. Artık Kurumsal Narsist'in davranışlarından çok kendi davranışlarıma odaklanacaktım. Yaşadığım tüm hayal kırıklıklarını, tüm aşağılanmaları sineye çekip, birkaç gün daha o adama sabredip, bu hafta bitiminde kesinkes o holding ile bağlarımı koparacaktım. Tabii Tuna Üstüner ile de yollarımız ayrılacak; onun Uranüs'e giden yolu ile benim Kurtuluş metrosuna çıkan yolum bir daha asla birleşmeyecekti. Ah, şimdiden aptal âşık modunda pijama baksam iyi olurdu. Zira aşk acısı demek bir

anlamda teselliyi pijamanın dibine vurarak bulmak demekti. Benim durumumdaysa himono onna'lık ve depresyon... Bunlar benim yıkıcı bileşenlerim olacaktı!

Üzüntü ve keder içinde saçlarımı fönleyip dışarıya adım attığımda hafif bir rüzgâr çıktı. Dağılan saçlarımla canım sıkılınca evin önüne park etmiş son derece lüks siyah bir Mercedes gördüm. Ee, ne demiş ünlü düşünür Herkimseus, "Ayna yoksa araba camı var!"

Daha önce bu civarda görmediğim siyah arabaya şaşkınlıkla bakarken arka camının önünde durdum ve saçlarımı şöyle bir kontrol ettim. Bu burjuva araçları bile bizim aynalardan daha net gösteriyordu. Aracın camından üzerimi hızla kontrol etme hevesiyle simsiyah camlara bakarken bir yandan dudaklarımı yalayıp, kaşlarımı da düzeltim. Kumral saçlarım her zamanki vasat görüntüsündeyken, 'Deniz A. Bir Üstüner Holding Macerası'na daha hazırdım.

Aslında kaç gündür yaşadığım adrenalin sahiden bir polisiye çevirmeme yetecek kadar tecrübe kazandırmıştı bana. Yine de neticede hâlâ âşık, hâlâ kara sevdalı, Ankara'nın bağlarında, büklüm büklüm yollarında hâlâ Tuna Üstüner'e delicesine vurgundum.

Oflayıp puflayarak minik bir yaraya odaklandığım sırada arabanın camı yavaşça indi ve kendime bakarken gözlerim yaşlı bir adamın suratına tosladı. "Ayy, pardon!" diye sıçradım. Karşımda bir anda beliren yaşlı adam sırıtırken yüzünde 'seni bastım!' ifadesi vardı. Geriye çekilerek kaçtım ama ardımdan "Bekle," diye bağırdı. Elbette beklemedim ve kazık yutmuş Dracula gibi yürümeye devam ettim.

"Deniz Hanım!" diyerek bana seslenmeye devam ediyordu. Arabası da hareket etmiş benimle aynı hizada geliyordu.

"Deniz Akın!" diye yeniden seslendiğinde adımı söylediğini yeni fark ederek durdum ve kuşkulu gözlerle onu süzdüm. Elli yaş üstünde tanığım insan sayısı pek azdı ve bu adamı kesinlikle tanımıyordum!

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Lütfen binin."

Ne münasebet canım! Yabancıların arabasına binmemem gerektiğini annem yirmi yıl önce kafama vura vura öğretmişti. Yine

de korkuyordum bir yandan. Adamda mafya tipi vardı ve hayatımda ilk kez bu kadar karanlık bir adama–tabii Tuna Üstüner'den sonra–bu kadar yaklaşmıştım. Ancak bu adamda çok daha korkunç bir şeyler vardı. Tamam, Tuna kadar yakışıklı olmadığı için onu hiç de sempatik bulmamıştım ama korkuma da engel olamıyordum. Üzerine 'Dikkat Tehlike!' tabelası asılmalıydı bu adamın, o derece rahatsızlık vericiydi.

"Peşimi bırakın, yoksa polis çağırırım," diye bağırdığımda ifadesiz bir halde bana bakmaya devam etti.

"Bekleyin lütfen. Korkmayın iş konuşacağız..." dedi.

Kaşlarımdaki zigzaglar bozuk yollar gibi gözümün üstünde çatılmıştı. Şoför sessizce yürüyerek bana arabanın kapıyı açtı. İş konuşmayı severdim ama bu adam, Karındeşen Jack'in Türkiye şubesi gibi durduğundan onun teklif edeceği her türlü işten delicesine korkmaya başlamıştım bile. Tabii bu yüzden çektiğim yusuf yusufların da bir haddi hesabı yoktu ve bu korkuyla arabaya binmeyi reddettim.

"Benim bir işim var ve sizin yüzünüzden de geç kalıyorum. Ne istiyorsunuz benden?" diye sordum direkt olarak. Aslında arabanın tadını çıkarıp, içeriye girebilir, oturmaya yarayan yerlerini biraz mutlu edebilirdim ama Türk işi mafya bana böyle bakarken bu imkânsızdı!

Sözlerim adamın duvara benzeyen suratına çarpmıştı. Aldırmadan konuşmaya devam etti. "Perşembe akşamı saat sekizde sizi evinizin önünden alacağız. Sakın kimseye tek kelime etmeyin. Bu işi siz de çok seveceksiniz."

Sonra benden herhangi bir yanıt beklemeden camı kapattı ve lüks araba, saniyeler içinde güneşten kavrulup dalgalanan asfaltı ağlatarak hızla yok oldu.

❧ ❧ ❧

BÖLÜM 21

Deniz yaşadığı şeyin bir tür kâbus olduğuna emindi. Tabii ya, insanlar uyanıkken de halüsinasyon görür ve yaşanmayan şeyleri yaşanmış gibi düşünürlerdi. Elbette bu insanlar genelde hayal âleminde yaşayan çift kişilikli insanlar olduklarından, uyumadan da bir takım olaylar görebiliyorlardı.

"Tuna Üstüner'den sonra ben de şizofren oldum!" diyerek az önce yaşadığı şeyi düşünmemeyi seçti. Ancak biliyordu ki bu gerçekti! Karanlık tipler, kötü karakterler, ikinci kadınlarla dolu bir dünyada yaşıyordu artık. Kendini Anadolu'dan çıkıp, şöhret olmak için İstanbul'a gitmiş, meyhanelerde sürünen bir kadın gibi görüyordu. Sabahları Müge Anlı, öğleden sonraları Esra Erol izleyen sıradan bir kızken şimdi Bay ve Bayan Smith'teki Angelina Jolie gibi hissediyordu kendini. Brad Pitt'siz bir Angelina... Ah, onun tek istediği Tuna Üstüner'di...

"Demek Angelina gibi bir tipim var, ha! Ee, beni tehlikeli derecede güzel ve başarılı buldular, şimdi de tüm kötüler etrafımda pervane oluyor. Vay be! Ben neymişim?" diyerek sırıttığında kalbindeki korku hemen hemen yok olmuştu.

Ancak düşünmeden de edemiyordu. Ya o adam kimdi? İşten kastı neydi? Belki de Ahmet Tekinalp'le işbirliği yapan biriydi ya da Çisem denen sanayi artığının bir yan ürünü olabilir miydi? O kadın dün kendisine fahişe demişti ve bugün Türkiye Genel Evler Birliği Başkanı'nı gönderip, iş olarak ona mı teklif ettiriyordu? Ah, hayır! Çisem'in tüm bunları ayarlayacak zekâya sahip olmadığını anlayan genç kız, en sonunda pes etti. Belki de Tuna Üstüner'i silahlı saldırıdan kurtardığı için üne kavuşmuş ve diğer şirketlerin CEO'ları tarafından istenilen bir eleman olmuştu. Ah, Tuna

Üstüner'e rakip bir şirkette çalışmayı ne kadar da isterdi... Hatta şirketin başarısı için elinden geleni yapıp, o Kurumsal Uranüslü'yü bir güzel bozguna uğratabilirdi.

Az sonra bozguna uğrayan kişi kendisi oldu!

Deniz holding girişinde, geçiş kartını basarken Tuna'nın Escalade'ini görerek ansızın heyecanlandı. Araba çok lüks ve güzeldi ancak Tuna Üstüner ona binince ayrı bir karizmaya sahip oluyordu. Genç kız yutkunarak adamı izlerken Tuna anahtarları otopark görevlisine verip gergin adımlarla içeriye girdi. Tuna'yı gören güvenlik görevlisi derhâl hazır ola geçerken, Deniz öylece durup onu seyretti.

Tuna turnike olmayan tarafa yönelmeden önce, genç kıza baktı. Küçümseyen ve ikaz eden bakışlarını kızın üzerinde gezdirerek, uzun uzun kıyafetini inceledi. Neyse ki, bu baş belası kız bugün iş dünyasına uygun bej rengi bir ceket ile kahverengi bir pantolon giymişti. Saçlarını ise dümdüz yüzüne dökerek güzelliğini ortaya çıkarmıştı. *Güzellik mi?* Tuna kıza bakarken onu güzel bulduğu için kendisine öfkelendi. Çirkin bulabilirmiş gibi! Üstelik kız bir de koyu bir makyaj yapmış ve o güne değin olmadığı kadar yırtıcı görünmüştü gözüne. Ancak hiç değişmeyen o cüretkâr bakışlar hâlâ aynıydı. Kendi hisleri gibi! Bu kıza fena halde öfkeliydi. Hakan'la gittiği için ardına düşüp onu asansörden çekmek istemiş, izin vermeden gittiği için onu pişman edene kadar... Genç adam düşüncesini burada sonlandırdı. Nedense aklından geçen tüm eylemler Deniz'in vücudundaki bir yerde bitiyordu! Genç adam kıza bakıp onaylamadığı hisleriyle onu süzerken tüm görevlilerin şaşkın bakışlarını üstüne çektiğinin de farkında değildi. Deniz kartını basıp turnikeleri geçince, ikisi aynı anda asansör kapısına vardılar.

Deniz asansör geldiğinde Tuna Üstüner'e yapmacık bir gülümsemeyle, "Siz buyurun," dedi.

Açılan kapıdan içeriye giren Tuna, kızın öylece durup içeriye girmediğini görünce alay dolu bir bakış attı. Sol elinde siyah deri evrak çantasını tutarken, diğer elini cebine koymuş ve tıpkı geçen günkü Deniz'i mahveden bir bakış atmıştı. Ancak kapılar kapandığında bu bakışını sildi ve derhâl somurttu. Ne yani, Deniz

denen o vasat tip, onunla aynı asansöre binemeyecek kadar gurur mu yapıyordu? Yoksa açıkça kendisini görmezden mi geliyordu? Genç adam sinirle dişlerini birbirine bastırdığında ofisine çıkana kadar Deniz'e bir dolu kötü söz saydı.

Saat henüz dokuz bile olmamıştı. Ancak genç adam, gece çok geç uyuyup sabah erkenden uyanınca evde daha fazla duramamış ve ofise gelmişti. Gece boyunca Deniz'i düşünmüştü. Çisem'e tokat atarken nasıl da kendinden geçtiğini fark etmişti. Açıkça kızın gözü dönmüştü ve kimseye aldırmadan tokat atmış, ardından hiç de suçluluk duymamıştı. Zaten genç adamı düşündürüp duran da kızın bu sonu gelmez kendine güveni ve inadıydı. Şimdi asansörde bile onu düşünürken daha da öfkeleniyordu. Onu değil, Çisem'i düşünmesi gerekiyordu! Sevgilisini... Dün gece onu teselli etmesi gerekirdi, ancak tek yaptığı kadını alıp, öylece evine bırakmak olmuştu. Üstelik Çisem eve girmeden önce büyük bir kavga çıkarmış ve kendisi de kadının tüm sorularını aldırmazca yanıtsız bırakıp, kendi evine gitmişti.

Genç adam bunları düşünürken, asansörün kapısı açılınca kendine geldi. Lale her zamanki yerinde hazır beklerken Tuna kadına bakıp, "O kıza söyle saatinde gelsin!" diye gürledi.

Kadın, patronuna saatin henüz dokuz olmadığını söylemedi zira onun gazabından korkuyordu. Tuna Üstüner son bir kaç gündür, Lale'nin daha önce hiç görmediği kadar sinirli bir adam olmuş ve her konuştuğunda da kendisini azarlamıştı. Tabii bunların tek sebebi Deniz'di ve şimdi yine onun yüzünden bir kez daha azar işittiği için öfkelendi. Birkaç dakika sonra da Deniz ofise girince ona kızgınlıkla baktı.

"Deniz! Tuna Bey senin yüzünden yine bana kızdı. Ya, kocam bile bana bu kadar kızmıyor. Bak düzgün davran adama, senin yüzünden bir daha azar işitmek istemiyorum."

Deniz omuz silkerek, "Ben yine ne yaptım acaba? Rüyasında mı bir kabahat işledim de sana kızıyor?"

"Nereden bileyim. Köpürüyordu yine. Hayır, anlamadığım o kadar şeyden sonra sen nasıl hâlâ buradasın. Başka bir kız olsaydı çoktan ağlayarak çekip gitmişti. Tabii öncesinde de kovulmuştu!"

"Ben senin bildiğin kızlara benzemem, Lale," diye yaptığı kötü espriyle Lale'yi de gülümsetmeyi başardı. Ancak Deniz, o an bir karar verdi. Hayır, bu adamla inadlaşarak bir yere varamazdı. Huyuna gitmeli ve kalan günleri barış çubuğu tüttürerek geçirmeliydi. Sonra polis merkezine gidip artık burada çalışmak istemediğini söyleyerek defolup, o batık hayatına geri dönmeliydi.

Bu fikrinde karar kılan genç kız uzun süre Lale'nin tabiriyle uslu uslu oturdu. Tuna'ya gelen telefonları sıcak bir sesle yanıtlayıp adama da öyle aktardı. Tuna'nın gergin sesinin aksine genç kız son derece keyifli açtığı telefonları iletirken, birkaç saat sonra gelen bir telefon Deniz'i tam anlamıyla şaşkınlığa düşürecekti.

"Üstüne Holding," diyerek telefonu açtığında karşısına incecik bir kadın sesi çıktı.

"İyi günler. Ben Büyük Gündem gazetesi Cemiyet ekinden arıyorum. Sayın Tuna Üstüner'den bir randevu talep ediyorum."

Deniz bu büyük Ulusal gazeteden aranan patronunun neden arandığını merak ederek, telefonu Özel Kalem Müdürü Çiğdem Hanım'a aktarmak istedi. Ancak henüz gelmemişti ve Lale de lavaboda olduğundan ne yapması gerektiğini bilemeyerek, en sonunda Tuna Üstüner'e bağlandı. Sonuçta bu büyük bir gazeteydi ve Kurumsal Narsist randevu vermek isteyebilirdi.

Kibar olmaya özen gösterdiği sesiyle, "Tuna Bey, Büyük Gündem gazetesinden arıyorlar. Bir randevu talepleri var," dedi.

Kendi nezaketinin aksine Tuna'dan kabaca azar işitti. "Gazetecileri bağlamayacağını öğrenemedin mi?"

Deniz öfkeyle dudaklarını birbirine bastırırken, "Özür dilerim, efendim," dedi yapay bir tatlılıkla. Adam herhangi bir yanıt vermeden telefonu kızın suratına kapattığında Deniz sakinleşmek için bir süre boyunca nefes alıp verdi. Siniri henüz geçmemişti ancak hatta bekleyen gazeteciye yanıt vermeliydi. "Tuna Bey size randevu vermeyecek," diyerek telefonu kapatmak istedi. Ama gazeteci, "Bir saniye," diyerek kızı durdurdu.

"Dün elimize ulaşan çok özel bir habere göre Tuna Üstüner ve uzatmalı sevgilisi Çisem Soysal ayrılmışlar. Doğru mu bu haber? Lütfen bize yardımcı olun."

Gazetecinin sorusuyla ansızın nefessiz kalan Deniz, "Ayrılmışlar mı?" dedi. Kendisinin yanıt vermesi gerekirken devam etti ve "Bu haber doğru mu?" diye sordu.

"Ben de teyit için aradım."

Gazeteci kızın gergin sesiyle Deniz hiç düşünmeden atıldı ve "Evet ayrılmalılar... Yani ayrıldılar," dedi. Ah, kafayı yemiş olmalıydı! İçinden geçen arzuladığı şeyi gazetecilere söyledikten sonra "Sakın benden öğrendiğinizi söylemeyin," diyerek kızı ikaz etti.

Büyük balık yakaladığını anlayan gazeteci hafif bir gülme sesi çıkarttı. Daha önce Üstüner Holding'ten kimse sorularını yanıtlamamıştı ancak bu kızın çenesi düşük gibiydi. Yeni bir şeyler öğrenme amacıyla, "Sebebi hakkında bir duyumunuz var mı?" diye sordu. "Merak etmeyin haber kaynaklarımızı asla açıklamayız."

Deniz, Çisem'den intikam almanın o dayanılmaz hazzını yaşarken, "Başka bir kadın var. Tuna Bey artık başkasını seviyor," diye yanıtladı. *Ah, rezalet!* Bu boş boğazlıkla kendi kuyusunu kazarken, zevkten dört köşe oluyordu.

Gazeteci kızın heyecanlı soluklarını dinledikten sonra, "Bu kadar yeterli," deyip telefonu kapattı. Allah kahretsin, ne yapmıştı böyle. Eli ayağı titrerken Lale geldi. Deniz ona bir şey çaktırmamak içinde önündeki ekrana yoğunlaşmış gibi yaptı. Kalbi hâlâ çarpıyordu ve bu haberin az sonra sitelere düşeceğini biliyordu. Ayrılmamışlarsa bile Çisem başka bir kadın olduğunu duyduğunda kesinlikle çıldıracaktı. Eh, doğruydu aslında... Başka bir kadın vardı neticede... Hem de güzellikte Çisem'i fark atarak sollayacak, her parçası ilk günkü gibi orijinal ve taze bir adet Deniz Akın vardı, Tuna Üstüner'in hayatında!

Bu sırada Lale'nin telefonu çalınca Deniz irkilerek düşüncelerinden uyandı. Gülmek, dahası başındaki mafya belasını bile düşünemeden ofisin ortasında samba yapmak istiyordu. Tuna Üstüner belki de sahiden o kadından ayrılmıştı. Sonuçta böyle bir ihtimal de vardı ve Deniz bu ihtimalin doğruluğunu bilmese de mutluluktan uçuyordu. Dün ofiste yaşanan tüm kötü kâbusları dahi aklından silinirken, Çisem'in çelmesinin intikamını almış olduğunu bilerek arsızca sırıttı.

"Peki, efendim hemen getiriyorum."

Lale'nin sesini işiten genç kız iş arkadaşına dönerek keyifle, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Su," diyen Lale yerinden kalkmıştı ki, Deniz, "Ben götürürüm," diye atladı.

"Ama Deniz, sen bunu yapmak istemezsin ki, nereden çıktı şimdi bu?"

"Şu an istiyorum Lale. Tuna Bey'le aramızdaki buzları eritmek istiyorum," diyen genç kız sebile yöneldi. Kesinlikle doğruydu bu. Aralarındaki buzları eritmek istiyordu. Adamın güvenini kazanıp onunla iyi geçinecekti. Üstelik Tuna Üstüner artık özgür bir adamdı! Çisem denen o emanet insanın hiçbir şansı kalmamıştı. Hem belki de sahiden ayrılmışlardı. Tabii ya, gazeteci kız, "Dün gece duyum aldık," demişti. Bu da demekti ki, dün gece kendisi Hakan ile çıktıktan sonra ikisinin arasında bazı şeyler olmuştu. Belki de tartışmış ve Çisem'i kapı önüne koymuştu! Tüm bunları delice merak ederek adamın odasının kapısını çaldı.

Tuna ikinci çalışta kızı içeriye buyur etti. Deniz yavaşça adımlarını attı. Kızı görür görmez Tuna'nın çatık kaşları daha da belirginleşti. Aksine genç kız gülümsüyor ve ona en aptal bakışlarından birini atmamak için yüzünden başka bir yere odaklanıyordu. Bunu yaparken genç adamın elindeki hapı gördü. Bir sorunu mu vardı? Yoksa Çisem'den ayrıldığı için şiddetli baş ağrıları mı çekiyordu! İnsan fazla sevinçten baş ağrısı çekebilir miydi?

"Bu defa da devirme!" diyen Tuna kıza kötü bir bakış attı.

Deniz gülümsedi. "Hayır, bugün bana çelme takabilecek sadece siz varsınız." Sonra şuh sayılabilecek kısa bir bakış attı. "Bunu yapmazsınız herhâlde."

Tuna derin yeşili gözlerini kısarak genç kıza odaklandı. Koltuğunda gerinirken öncelikle suyu aldı ve ağrı kesiciyi tek dikişte yuttu. Dün gece doğru düzgün uyuyamadığı için güne feci bir ağrıyla başlamıştı. Kötü ruh haline rağmen fiziksel olarak her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Üzerine tam oturan siyah bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti. Deniz adama bakarken duyduğu hayranlığın yanında, acı çekmesine dayanamadığını

fark etti. Allah kahretsin, ondan nefret etmesi gerekiyordu ancak yapamıyordu.

Tuna'nın tüm o zorbalıkları silinip gitmiş gibiydi. Ne de olsa Çisem artık yoktu ve Deniz umut etmekten kendini alamıyordu. Uranüs ile yollarını ayıracaktı, ancak kaçak bir alt geçit açmaktan da geri duramıyordu. "Başınız mı ağrıyor?" diye sordu rahatsızca.

Tuna kıza tek kaşını kaldırıp alayla baktı. "Başımı ağrıtan bir sürü sebep var."

Deniz hedeflendiği gibi adamın cümlesindeki 'sebebi' üzerine aldı. Hemen sonrasında ise sıcak bir şekilde gülümseyip, "Babamın başı ağrıdığında onu ben iyileştirirdim. İsterseniz size de yardımcı olurum," dedi. Uzlaşmacılığı fazla mı abartıyordu acaba?

Tuna Üstüner kızı şüpheli gözlerle süzerken, "Nasıl?" diye sordu. O da Deniz'e karşı olan ilkel öfkesinden kurtulmuş gibiydi. Kızın gülümseyen açık renk gözlerine baktığında bu defa çok bilmiş yüzünü değil, samimiyetini görmüştü. Bu defa Deniz Akın denen 'yürüyen kaos' kavgacı görünmüyordu. Tuna kızın duruşundan saçına, dar kalçalarından üst kısmının zarafetini engelleyen geniş ceketine kadar yoğun bir ilgiyle süzdü onu.

Deniz bu bakışlardan içten içe hoşnut olmuş, bilmiş bir şekilde gülümserken, "Göstereyim mi?" dedi. Tuna kızın neyi göstereceğini ve göstereceği bu şeyin baş ağrısına iyi gelip gelmediğini merak ederek ona baktı. Bu deli kız bir tür vudu büyüsü mü yapacaktı? Saniyeler sonra "Göster," diye dedi.

Deniz koşarak adamın masasının etrafından dolanınca, Tuna kıza sinirli bir bakış attı.

"Şöyle dönün," diyen genç kız adamın döner koltuğunu çevirerek sırtını yandan görecek şekilde yönünü değiştirdi. Ardından ellerini kaldırıp işaret ve orta parmaklarıyla Tuna'nın şakaklarına dokundu. Genç adam irkildi. Kızın sıcak parmaklarını yüzünde hissedince kalbinde bir anda engelleyemediği bir çarpıntı hissetse de, daha çok şaşkındı. Bu tuhaf kızın bir günü, diğer gününe uymuyordu. Dün kendisiyle ölümüne kavga ederken, şimdi de başına masaj mı yapıyordu?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe. Ancak duruşunu yine de bozmadı. Kızın o kibar dokunuşlarının, başındaki kahrolası ağrıya iyi gelip gelmediğini bilmiyordu, ancak bundan zevk aldığı açıktı.

Deniz ise yapmacık bir serzenişle homurdanarak, "Şifa dağıtıyorum," dedi. Aldırmaz ve rahattı. Ama bu görünüşünün aksine içten içe heyecandan ölüyordu. Elini adamın saçına daldırıp, başını omzuna yaslamak isterken nazikçe dokunuyordu şakaklarına. Birkaç tel beyaz saç gördüğünde gülümsedi. Tuna Üstüner buna rağmen kusursuz bir erkekti ve evet, artık özgürdü. Genç kız bunun bilincinde gülümserken adamın bir anda koltuğunu çevirmesiyle kendini onun bacaklarının arasında dikilmiş halde buldu.

Henüz şaşırmaya bile fırsatı olmadan, havada asılı kalan ellerinin bileklerini sımsıkı tuttu genç adam. Başı kızın göğüslerinin hizasındayken koltuğunu biraz daha yaklaştırdı ve Deniz'i iyice kıskaç altına aldı. Kızın bilekleri ellerindeyken, "Konuş," diye emretti.

Deniz şaşkın bir halde, "Ne?" diye sordu.

Bakışını adamın yeşil gözlerine sabitlemiş, yüzüne dökülen saçlar boynundan aşağıya inmişti. Tuna kızın bileklerini biraz daha sıkıp küstah bakışlarını doğrudan onun dudaklarına sabitledi. "Burada ne arıyorsun?"

Genç kız beceriksizce gülümsedi. "Benim burada ne aradığımı biliyorsun." Kriz anlarında yaptığı gibi yine adama 'sen' demişti.

Tuna cevabı umursamadı. "Davranışların neden bu kadar şüpheli?"

"Hayır değil," dedi genç kız. *Of kahretsin, haklıydı!* Dün bu adamla kavga ediyordu, bugün ise şakaklarını okşuyordu. Evet, şüpheli görünmesi normaldi ama bu adam için daima şüpheliler listesinin bir numarasındaydı. Üstelik bugünkü sorunun altında başka bir anlam seziyordu.

'Davranışlarımın sebebi sana olan aşkım,' demek istedi bir an ama çaresizce sustu. Gözleri hâlâ o yeşil ormana sabitliyken, "Davranışlarım gayet normal," diyebildi sadece.

Tuna ise koltuğunda rahat bir tavırla oturup kızın bedenine hükmederken, "Neden her yaptığın şey, başka bir şeye yol açıyor?" diye sordu.

Deniz bu soruyu anlamadı. "Bak be.ı..." demişti ki, Tuna kızın konuşmasını öfkeli bir sesle böldü. "Hakan Yorulmaz ile aranda ne var?" diyerek doğrudan konuya girdi.

Genç kız onun gergin sesiyle kaskatı kesildi, ancak kendisi de aklındaki soruyu sormaya çekinmeyerek, "Ya sen," dedi. "Çisem'den ayrıldın mı?"

Tuna, Deniz'e yarım bir gülüş attı ve yanıt vermeden evvel kızın belinden tutup onu hızla çekerek kucağına oturttu!

BÖLÜM 22

Kucağına oturttu!

Biliyorum, bu cümle bir imkânsızın dile getirilişi. Bir olmazın, bir deliliğin, bir hayalin... Ah, hayır! Hayal değil, gerçeğin ta kendisiydi! Tuna Üstüner'in dizlerinin üzerinde oturan kişi, az sonra kafayı yiyecek olan ben, yani Deniz Akın'dı. Belimden ne zaman çekildiğimi, o girdaba ne zaman kapıldığımı bilmiyordum. Kalbim bir filin altında kalmışçasına sıkışırken kollarımdan tutulmuş bir halde Tuna'nın kucağında öylece oturuyordum.

"Ne...ne yapıyorsun?" diye sordum dehşetle.

Hayır, kalkmadım, kalkmaya da niyetim yoktu. Noel babanın dizine oturmuş Amerikan veledi gibi olduğum yerden memnundum, ama Tuna Üstüner'in bu hareketi devrelerimi yaktığı için düzgün düşünemiyordum da.

"Bırak beni," diye inledim.

Tuna'nın gözleri kısılmıştı. Yeşilin en güzel tonundaki gözleri, vahşi doğada saklı bir nehir kadar koyu, dudakları vaat edilmiş hazinelerin anahtarları kadar çekiciydi. Sonra o klişe küstahlığıyla bana gülümsedi. İçten ya da sevimli değildi. Daha çok alaycı, kapana kıstırdığı faresinin kuyruğuyla oynayan bir kedi gibi kibirliydi.

"Hakan Yorulmaz ile aranda bir şey yok ama her fırsatta onun yanındasın, öyle mi?"

Kurması gereken cümle bu değildi. Kaset yanlış parçayı çalarken stop düğmesine bastım. "Bir dakika, senin Hakan ile problemin ne?" diye sordum.

"Ne problemim olabilir? Benim tek problemim sensin," dedi.

Dudaklarımı büzdüm. Bir çocuk gibi... "Matematikte Deniz Problemleri diye bir konu olduğunu hatırlamıyorum. Hem ortada bir problem varsa bu sendeki nezaket sorunu olabilir," dedim cüretle.

Dudaklarıma baktı. "Doğru... Pek nazik bir adam değilim ama sen beni nazik olmaya ikna edersen..."

"Ah!" diyerek alayla güldüm. Evet, doğru bildiniz *hâlâ kucağındaydım*...

"Nazik olmak senin doğanda yok. Ormanda, medeniyetten uzak büyümüş, sonra bir şirketin başına patron yapılmış bir mağara adamı gibisin," dedim sinirle.

Kolumu sertçe sıkıp, "Sen de zavallı bir tavşansın tabii!" diyerek alayla güldü.

"Masum ceylan desek daha doğru olur," derken ben de güldüm. Onun alaycılığının binde birinden uzak bir gülüşle.

"O halde ceylan tuzağa düştü," dedi Tuna ve ardından belimi saran elini biraz daha sıktı. Allahım şu an oturmuş zoolojiden mi bahsediyorduk? Hayır, oturmak az kalır. Tuna Üstüner'in kucağına resmen *tünemiştim*. Durumu o an fark ettim.

"Bırak beni," diyerek hışımla ayağa fırlamak istedim, ancak bu defa omuzlarımı kavradı.

"Ne yapıyorsun? Bu da ne?" diye sordum.

Elini kaldırıp saçımı yüzümden çekti. Bunu yaparken yanağımı hafifçe okşadı. Sonrasında elini indirmedi ve saçımı boynumun arkasından geriye iteledi. Nefesim kum saatinden aşağıya kayıyor gibi her an tükeniyordu. Ağlamak üzereydim. Yaşadığım en ağır işkence buydu. *Seninle oynamasına izin verme!*

Tuna gizemli bir ifadeyle konuşuyordu. "Sen neden her defasında aklımı kaybettirecek kadar zorluyorsun beni?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyerek elini yüzümün hizasından ittim. Kahretsin ki, kriz yönetimi dersinden kopyayla geçmiştim. Şu an yaşadığım kriz ise dünya krizini aşarak Uranüs krizine dönüşmüştü. Gezegenler Arası Dayanışma Birliği falan yok muydu, biri bana yardım etmeliydi.

Ancak Tuna Üstüner durmadı. Elini yeniden yüzüme yaklaştırdı ve kulağıma şöyle bir dokundu. Sonra elini indirip boynumu kavradı, başımı usulca kendine yaklaştırdı. Gözleri dudaklarımdayken belimi tutan eli gerildi. Boynumu daha sert tuttu ve gözlerim o an kendiliğinden kapandı.

"Seni öpeceğim," diye fısıldadı. Bu bir ikaz mıydı? Hâlâ şansın varken kaç, yoksa hepten müptelam olacaksın demek miydi, bilmiyordum. İdamıma gönüllü yürüyordum. Tuna Üstüner'in yakınlığı ayaklarımın altındaki idam sehpasıydı, öptüğünde de o sehpa devrilecekti! Buna hazırdım ve istiyordum!

Zırrrrrrrrrrrr!

Ve uyandık... Masadaki telefon çalmıştı. Çıkan bu güçlü ses korku filmlerindeki o klasik gizemli telefon kadar ürkütmüştü beni. İrkilerek sıçradım ve gözlerimi açtığımda tam karşımda öfkeli iki yeşil, derin vadi gördüm. Sonra kendimi onun kucağından atarak en yakına duvara sığındım. Tuna kaçışımı yakalayamadı. Bana öfkeyle bakıp telefonu açarken, "Ne var!" diye gürledi.

"Çisem mi?" diye sorduğunda ona inanamayarak baktım. Beni, burada, dizinde basit bir figüran gibi oynatırken sahneye başrol kadın mı teşrif etmişti? Çisem'e kadın demek tüm hemcinslerime hakaret olacağından, "Sanayi artığı!" diye fısıldadım.

Tuna hâlâ bana bakarken, "Beklesin," dedi ve başka bir şey demeden telefonu kapattı.

"Çisem'den ayrılmadın değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi hiç duraklamadan.

Nasılsa birazdan ayrılacaklardı. Tuna Üstüner'in o çok özel bilgisayarında magazin siteleri açılmıyor olabilirdi, ama o sitelerin yan taraflarındaki reklam alanlarında 'Göğüsleri Büyüten Süper Kampanya'ların mankeni olacak potansiyeldeki Çisem'in o sitelerden çıkmadığına emindim. Şimdi de bu haberle ofise gelmişti.

"Sevgilin olduğu halde beni öpecek miydin?" demekten kendimi alamadım.

O ise dişlerinin arasından, "Sen de sevgilin olduğu halde karşılık verecektin!" diye tıslayarak koltuğunda geriye yaslandı. Gözleri

hâlâ az önceki gibi tutkuyla bakıyordu. Ancak sinirliydi. Elleriyle koltuğun kenarlarını sımsıkı kavramıştı.

'Hakan benim arkadaşım,' demek istedim ama hemen vazgeçtim. Bu lanet olası adam karşımda arsızca, 'Çisem'den ayrılmadım' derken ben neden hâlâ bireyselliğimle, sap gibi kalmışlığımla onurlu bir mücadele verecektim ki!

"Seni Kurumsal Züppe!"

Ayağa kalktığı gibi aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Saçlarımı havalandıran bir fırtına olup üzerime esti. "Hakan Yorulmaz bir daha ofisime girerse, seni kovmakla kalmam, onun da ofisini kapattırırım!"

"Ne hakla! Ne sıfatla," diye bağırdım.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Küstahlığı karşısında deli cesaretine büründüm. Akıl almaz sözleri beni çıldırtırken, yüksek perdeden bağırdım. "Anlaşılan tacını çaldırmışsın, zira ben kafanda bir taç göremiyorum!"

"Ne tacı lanet olası?" diye gürledi.

"Kral tacı! Kendini kral sanıyorsun ya! Sen kral olabilirsin ama benim ülkemde değil..." dediğimde o sert göğsünü sertçe ittim.

"Sen şu an tam da benim ülkemdesin ve benim dediklerimi yapmak zorundasın," diyerek tepeme bir gazap gibi çöktü. Ofisi bilmem kaç metrekarelik bir yerdi ama, bana şirinlerin evindeymişim gibi hissettiriyordu. Gittikçe daralıyordu! Ya da Tuna Üstüner gittikçe devleşiyordu, gözlerinden çıkan şimşekler, üzerime saldığı fırtına bulutları pek de korunaklı bir yerde olmadığımı hissettiriyordu. Yine de direnmeye devam ettim. *#direndenizakin!*

"Çisem'e beni öpmek için sıkıştırdığını söyleyeceğim," diyerek tehdidimi haykırdım.

"İstediğini söyle!" dedi Kurumsal Zorbam.

Ah... Bu cümle karşısında sokaklara çıkıp sirk maymunluğu yapabilirdim. Ne yani Çisem'in bu yüzden kendisiyle kavga edecek olmasını önemsemiyor muydu? Sahiden onunla olan ilişkisi 'uzatmalı' sıfatını aşıp 'bayatlamış'a mı kaymıştı? Yoksa! Kahretsin, yoksa ben Tuna Üstüner tarafından başlangıç olarak mı görülüyordum? Ana yemek Çisem Soysal olurken, ben ordövr tabağı

olarak mı görülüyordum? Bu yüzden mi, bu kahrolası adam bu kadar rahattı!

"Senden ayrılacak," dedim yine de! Çisem gibi prematüre beyinli de olsa bir kadın ihaneti kaldıramazdı ya!

"Umurumda değil," dedi hiç duraksamadan. O an yaşadığım duygu karmaşasıyla pos cihazı gören yerli gibi anlamsızca ayakta dikilmeye devam ettim.

"Seni, mobbing* uygulamaktan şikâyet edeceğim," diye fısıldadım.

Küstah bir kahkaha attı. Alaycı gözleriyle bana hükmederken başımı dikleştirdim ve konuştum. "Avukatım da Hakan Yorulmaz olacak. Seni hapishanelerde süründüreceğim."

İşte o zaman kaşları çatıldı. Tam kolumu kavramıştı ki, aniden kapı açılıp, Çisem içeriye girdi. Tuna ile beni ayakta dip dibe görünce bağırırcasına, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Tuna yanımdan uzaklaşmadan yanıtladı onu. "Yine ne var, Çisem?"

Allahım bir adama kabalık nasıl böyle yakışabilirdi. Ah, hayır, bana karşı değil elbette, Çisem'e karşı kaba olması hoşuma gitmiş, hatta bu günü Uluslararası Kabalık günü ilan edecek kadar kendimden geçmiştim.

"Gözlerime inanamıyorum, bu kız hâlâ burada mı?" diyen Çin malı insan yeniden konuştuğunda kendimi tutamadım ve atılıp cevap verdim. "Gözlerine değil ama lenslerine inanabilirsin şekerim, ben hâlâ buradayım!"

Sinirle homurdanan kadına bakıp, keyifle içimden şarkı söylemeye başladım. *'Yıkılmadım, ayaktayım, Tuna ile baş başayım, poşetlere, çakmalara yenilmedim buradayım...'*

Evrim geçiren şarkının keyfini ben, arabesk hüznünü Çisem çekiyordu. Kadın Tuna'ya adeta yalvararak, "Lütfen, şunu kov," dedi.

Tuna sinirle oflayıp, "Kadın kavgası görmek istemiyorum, Çisem!" diyerek otoriter bir sesle konuştu. Ardından bana dönüp,

* Mobbing: Bir grup ya da bir insanın bir başka kimseye uyguladığı; psikolojik şiddet, baskı, kuşatma, taciz, rahatsız etme, yıldırma veya iş yerinde psikolojik terör olarak tanımlanabilir.

"Sen çık!" dedi ve kapıyı gösterdi. Bu defa emrine ses etmedim. Zira biraz daha kalırsam Çisem'in lenslerine değil ama direkt retinasına dalıp, oradan da olmayan beynine kolumu sokabilirdim!

Tam kapıya yaklaşmıştım ki, kadın bir daha konuştu. Kırkpınar cazgırları gibi susmak bilmiyordu.

"Sen yaptın, değil mi? O haberi sen verdin sitelere?"

Neredeyse gidip Çisem'e sarılacaktım. En sonunda mercimek zekâsını kullanıp doğru bir çıkarım yapmış ve haberlerin arkasındaki derin gırtlağın ben olduğumu anlamıştı. Annesi olsam bu kızla övünürdüm, o derece yani. Ancak ben annesi değil, olsa olsa cici annesi olurdum. Tabii en kötüsünden!

"Sen ne saçmalıyorsun? Bir yerin hava mı alıyor? Yoksa silikonlarında mı sızdırma var? Bozulmuşsun," dedim

Ağzını kocaman açıp bana inanamıyormuş gibi baktı. "Seni aşağılık sürtük... Tuna ile ayrıldığımız haberini, üstelik başka bir kadın olduğunu sen yaydın."

"Ay, ikinci kadın mı varmış? Ah, canım! Şimdi de boynuzlu plastik poşet mi oldun? Çok üzüldüm. Plastik İş Sendikası senin mağduriyetini gidermeli."

"Deniz!" diye gürleyen Tuna bu arada bana öfkeyle bakınca, "Nefsi müdafaa!" diyerek başımı dikleştirdim.

"Çık diyorum sana," diyen Uranüslü ise beni yeniden kovdu. Bu defa ben de gönüllüydüm, hatta daha hızlı kaçmak için depar bile atacaktım. Zira kabahatim ayan beyan ortadaydı. Ama yalan mıydı? Ben ikinci kadındım! Ah, hayır, az önce öpülecek bir ikinci kadın! Elimle dudaklarıma dokundum. Henüz ilk öpücüğümü almamış, ancak almış kadar sarsılmıştım. Kendimi zorlukla lavaboya atıp, 'Oww yeah!' yaparken aynada kendime bakıp, "Sen bir numarasın!" dedim.

BÖLÜM 23

Deniz mesai bitene kadar bir daha Tuna'yı görmedi. Çisem yarım saat sonra Tuna Üstüner'in ofisinden çıktı. Deniz, bir kez daha kadının hakaretlerini işitmeye katlanamayacağını biliyordu, o yüzden Çisem çıkarken eline telefonu aldı ve sanki biriyle konuşuyormuş gibi rol yaptı.

"Tabii efendim. Olur efendim. İletirim efendim..." diyerek yalandan konuşurken Çisem orada durup, nefretle onu süzüyordu. Deniz gözlerini kaçırarak olmayan diyalogunu sürdürdü. Zavallı Lale ise tenis maçındaki hakem gibi bir Çisem'e, bir Deniz'e bakıyordu, bir süre sonra boş verircesine kafasını salladı. Ancak Çisem gittikten sonra Deniz'e sorular sormayı da ihmal etmedi. Deniz ise her zamanki gibi geçiştirmeye çalıştı. Lale'nin ısrarları, Deniz'in karşı koyuşları ofiste yankılandığı sırada Tuna'nın yakın dostu Mert Kutlar içeriye girdi.

Lale'ye selam veren genç adam zaman kaybetmeden Deniz'e dönerek, kızı ilgiyle süzdü. "Deniz Hanım, Tuna müsait mi acaba, sorar mısınız?"

Deniz, Mert'in kibar tavrıyla gülümseyerek Tuna'yı aradı. "Mert Kutlar geldi, efendim. Müsaitseniz..." demişti ki Tuna araya girip, "Mert mi?" dedi sert bir tonda.

Deniz gelen adama bir daha baktı. "Evet, eğer Mert Bey'in bir ikizi yoksa bu gelen o..."

"Gelsin," diyen Tuna hemen ardından "Seninle işim bitmedi," diye ekledi ve telefonu kızın suratına kapattı. Deniz aşina olduğu 'dıttt dıttt' sesini işitirken adamın ne demek istediğini çıkaramadı. İyimser bir yorumla şımarıkça gülümsedi. 'Ah, benimle işin hiç

bitmez umarım,' diye geçirdi içinden. Sonra keyifle Mert'e dönerek, "Sizi bekliyor," dedi.

"Teşekkürler, Deniz Hanım. Çok incesiniz!"

"Hadi ama elli beş kiloyum, nerem ince?"

Mert bu cevap karşısında bir kahkaha atınca, Deniz de gülümsedi. Lale ise kendi başına başka bir dünyada yaşıyormuş gibi tamamen ikisinden kopmuş, şoke olmuş haldeydi. Mert kıza el sallayıp içeriye girerken, Deniz kendi kendine mırıldandı. "Bu Mert denen adam ne kadar iyi biri. Tuna Üstüner'in arkadaşı olduğuna inanmak zor. Hoş o da dünyalı değil, ama Uranüslü de değil. Sanırım Mert Kutlar Neptünlü..."

Lale bu sırada bezgince sordu. "Of, Deniz. Allah aşkına, bu şirkette neler oluyor? Hayır, kaç yıldır buradayım, son haftalarda şimdiye kadar yaşamadığım şaşkınlığı yaşıyorum! Kendimi büyük bir karmaşanın ortasında hissediyorum..."

Deniz kadına çakal sırıtışı gönderdi.

'Karmaşa değil, resmen pembe dizi Lalecim! Ben fakir ama gururlu ama Maria, Tuna zengin ama züppe Alehandro, Çisem çirkin ama örümcek bacaklı kötü kadın Andrea, Ahmet ne idüğü belirsiz genç delikanlı ve sen ilk önce ölen aptal sarışın...'

Deniz içinden bunları geçirirken, arkadaşına, "Lale, sen hep böyle kal. Anlamaya çalışma. Cehalet mutluluktur! Asla unutma!" diye yanıt verdi. Hemen ardından da, "Şarkı gibi oldu... Kafiyeli," diyerek kadına göz kırptı.

"Bunu diyen Deniz Akın mı? Her şeye burnunu sokan, o çokbilmiş kız mı 'cehalet mutluluktur' diyor?"

Lale'nin cümlesiyle gülümseyen Deniz elini kaldırdı. "Ünlü şarkıcı Deniz Akınses!" Sonra çantasına yöneldi ve "Go home, baby," dedi. Mesai dolmuştu ve artık eve gitmek istiyordu. Burada durdukça gelen telefonları, "Tuna Üstüner'in öpücüğü," diye açacaktı! Tuna onu kucağına çektiğinden beri düşünebildiği tek şey, adamın *'Seni öpeceğim'* cümlesiydi. Yarım kalan, vuslata eremeyen bir buse! Oh, nayır!

Deniz, Lale'nin izin istemek için patronun odasına girmesini fırsat bilerek, "Benim için de izin iste," dedi. Lale başını sallayıp

Tuna'nın kapısını çaldı. "Efendim, biz Deniz'le çıkabilir miyiz?" diye sordu odaya girince.

Tuna, Lale'ye gergin bir bakış atarak, "Ofiste kimse var mı?" diye sordu.

"Deniz ve ben varız."

"Misafir ya da yabancı kimse yok değil mi?"

Tuna'nın ilk kez böyle bir soru sorduğuna şahit olan Lale, adamın Hakan Yorulmaz gibi davetsiz misafirleri kast ettiğini anlamayarak, "Hayır, kimse yok efendim," dedi. Tuna'nın onlara izin verdiğini söylemesinin ardından Lale, "İyi akşamlar," diyerek odadan çıktı.

Tuna, bu sırada Mert'in imalı bakışlarını fark etti ve arkadaşına konuşma fırsatı vermeyerek, "Bir daha o kıza beni aratmayacaksın!" dedi tehditkâr bir tonda.

"Neden? Belki müsait değilsindir diye düşündüm."

Mert'in yanıtıyla arkadaşına kötü bir bakış atan Tuna Üstüner, "Şimdiye kadar lanet olası izni istemeyip odama daldığın halde, şimdi ne oldu da sekreterlerime müsait olup olmadığımı soruyorsun?" dedi. Sinirli miydi? *Ah, evet...*

Mert ise keyifliydi. "Sekreterlerine değil, Deniz'e... Onunla konuşmak hoşuma gidiyor!"

"Mert!" diye gürleyen Tuna, boğazına sarılmayı planlarmış gibi baktı arkadaşına. Sonunda Mert, ellerini havaya kaldırıp teslim olur duruşu yaparak, "Tamam, senin kızla bir daha konuşmayacağım," dedi.

Tuna sinirle homurdandı. Ancak inkâr etmek yerine ikaz etti. "Bunu yapman senin yararına olur!"

"Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun? O kızı bu kadar mı kıskanıyorsun?"

"Saçmalama! Senin iyiliğin için. Bir kere konuştun mu o kızın..."

"Bağımlısı mı olurum? O ela gözlerinde kayıp mı olurum, ya da o tatlı sesinde..."

"Mert, benim sabrımı zorlama! O kız tam bir baş belası ve sen o belayı, o çeneyi çekecek bir adam değilsin."

"Ama sen çekiyorsun ve bundan da zevk alıyorsun."

"Piç kurusu!"

Tuna'nın son cümlesiyle bir kahkaha atan Mert, "Sadece şaka yapıyorum. O kız yengemiz olur," deyince Tuna, masasındaki telsiz telefonu sinirle Mert'e fırlattı. Telefonu havada kapan Mert ise sırıttı. Sonrasında ciddi durup aklındaki diğer soruya geçti.

❧ ❧ ❧

Deniz yol boyunca Tuna'yı düşündü... Dirseğini sımsıkı tutan, belini kavrayan ellerini, alaycı bakışlarını, öfkeli ama çekici sesini, yeşil gözlerini, baştan çıkaran bakışlarını, geniş ve iri bedenini, hükmeder gibi dururken aynı zamanda sahiplenici ve kıskanç tavrını düşünüp durdu. Eğer telefon çalmasaydı, bir dakika sonra neler olacağını hayal ederken, nereye baktığını fark etmemişti. Metroda her zamanki gibi ayakta dikilip, köşeye sinmiş ve bakışını karşıya sabitlemişti. Baktığı yer ise bir adamın yüzüydü! Tuna'ya öylesine dalmıştı ki, adamın kendisine sırıttığını bile göremiyordu. Ancak bir an sonra araba farı gibi yanıp sönen bir şey fark edince kendine geldi. Bakıp da görmediği o şeyi gördüğünde neredeyse çığlık atacaktı. Adam kendisine alenen öpücük atıyordu!

Süratle başını sağa çevirip, ardı ardına küfrederken daha ineceği durağa gelmemesine rağmen Kolej'de indi ve adeta uçarak metrodan çıktı.

"Tam bir şapşal âşık oldun!" diyerek kendine bağırdığında yürüyeceği yolu düşünüp suratını astı. Hava tüm günlerden daha sıcak, güneş her zamankinden daha inatçı bir yakıcılıkta ensesine vuruyordu. Deniz, evinin sokağına vardığında bir süredir görünmeyen sapığını gördü ve bu defa pek de önemsemedi.

"Ben Tuna Üstüner'in dizinde oturdum, senden mi korkacağım?" derken sapığı bu defa yeni bir şarkı çaldı.

'Üç yaşında bir kardeşim var. Seni ondan bile kıskanıyorum,' melodisi sokakta yankılanırken, "Allahım bu nasıl şarkı?" diyen genç kız neredeyse kahkaha atıyordu.

"Güzelim... Çok yorgunsan seni evine bırakayım."

"Sen kendini bir hayvanat bahçesine bıraksana!" diye bağırdı nefretle. Arabanın içindeki sapığı şaşkınlıkla kıza baktı. Deniz, ona

layıkıyla bir yanıt verdiğine sevinip, apartman kapısına erişti. Eve girerken de annesinin çağrısıyla bir an durakladı. Telefonu açmadan evvel ofladı ve sanki annesi kendisini görüyormuş gibi gülümsedi. Sonra telefonu açtı.

"Efendim anneciğim," demişti ki kadın üzgün bir sesle, "Kızım nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim anne de sen iyi değilsin sanırım. Sesin kötü geliyor."

"Metin bugün Antalya'ya gitti. Ondan üzgünüm."

"Aman, anne ya! Çocuk hem üniversitede okuyor, hem de çalışıyor! Bunu artık kabullenseniz! Hem ben gittiğimde hiç böyle üzülmezdin!"

"Densiz kız!" diyen kadın bir anda canlanınca, Deniz bu defa içtenlikle güldü. Metin, dul bir kadın olan teyzesinin tek oğluydu. Akdeniz Üniversitesi Turizm Otelcilik Bölümü'nde okuyan serseri bir gençti. Eve yaz tatillerinde bile zor gelir, birkaç hafta kalıp giderdi. Hem vefasız, hem de serseri olsa da Deniz onu çok seviyordu.

"Anne sen beni boş ver, teyzemle ilgilen. O da üzülmüştür şimdi Metin'in gidişine. Beni boş ver, tamam mı anneciğim. Ben iyiyim, hadi kapatıyorum!"

"Dur kız! Şeyi soracağım sana. Hakan nasıl? Ne zaman istemeye gelecek!"

"Kıyamet koptuktan bir hafta sonra... Müsait misin, annecim!"

"Salak kız! Beni delirtme. Yoksa çocuk seni terk mi etti? Allah bilir, o çenenle neler yaptın adama?"

"Ay, anne! Sence ben terk edilecek kız mıyım?" diyen Deniz, annesinin kasırgasına maruz kalmamak için, "İyiyiz biz. Merak etme. Eve geldim. Anahtarı bulamıyorum. Sonra görüşürüz," diye ekleyerek telefonu kapatmak istedi. Neyse ki, annesi bu defa kolaylıkla ikna olurken, genç kız yalanının bedelini öder gibi, valizi andıran çantasındaki anahtarları bulamadı.

"Hey siz! Anahtar yiyen canavarlar, derhâl anahtarlarımı bana verin!" diyerek elini çantasına daldırsa da o metal yığını bir türlü bulamıyordu. En sonunda kapıyı çalmak zorunda kaldı. Yasemin uyuyor olmalıydı. Sağlam bir küfür yiyecekti ama buna mecburdu.

Düşündüğü gibi de oldu. Yasemin pörtlek gözleriyle kapıyı açtıktan sonra, uzun süre Deniz'e küfretti.

Genç kız o gece neredeyse hiç uyumadı. Üzerindeki ince örtüyü sürekli yüzüne çekerken, utanması gerektiği halde hissettiği tek şey sevinç olmuştu. Tuna Üstüner'in Çisem'den ayrılmadığını bile önemsemiyordu. Çünkü adam tehdidine, "Umurumda değil," demişti. Yani Çisem öpüşeceklerini öğrense bile Tuna Üstüner buna aldırmayacaktı ve Deniz artık Uranüs semalarına uydusunu gönderebilirdi.

Diğer yandan aklından atmaya çalıştığı o lüks arabalı, yaşlı adamı da düşünmeden edemiyordu. "Belki de beni başka bir Deniz ile karıştırıyorlardır. Tabii ya, dünyadaki tek Deniz ben miyim? Hem öyle bir adamın benimle ne işi olur? Ben ajan falan değilim ki... Erzurum doğumlu, ana adı Seniha, baba adı Mustafa olan sıradan bir emekli kızıyım... Yani öyleyim herhâlde... Bilmediğim bir geçmişim yoksa..." diye sırıtırken bu defa adamın kendisine şahane bir iş teklif edeceğini düşündü.

"Deniz Hanım, sizdeki o müthiş potansiyeli gördük şirketimizin başına geçirmeye karar verdik," falan diyecekti belki de! Bu akıl almaz hayalle de kahkaha atarken Tuna ile rakip olan bir patron olduğunu düşündü. İhale masalarında yarışan iki dişli rakip! Ah, ne seksi olurdu ama!

"Allahım deliriyorum," diyerek gözlerini kapattı. Ardından ayaklarını duvara dayayarak, tuhaf bir pozisyonda uykuya daldı.

Sonraki günler nispeten olaysız geçti. Tuna ile Çisem'in ayrılığı sosyete dünyasını yıkıp geçmişti ancak onlardan herhangi bir resmi açıklama yapılmamıştı. Deniz her zamankinden daha meraklı olarak bu tür sitelerden çıkmıyordu. Neredeyse tüm cemiyet ünlülerini tanımış ve Tuna ile o kasıntı dünyasını daha yakından analiz etmişti. O dünyadaki, daha doğrusu Uranüs'teki herkes çok zengindi. Servetlerinin bir ölçüsü yoktu. Tuna da bu listede en başta yer alan isimlerdendi. Deniz, Çisem'in ailesinin ilk onda bile yer almadığını öğrenince, kadının Tuna'nın etrafından neden ayrılmadığını da anlamıştı. Ancak üzerinde düşünüp durmanın bir faydası yoktu. Ne kadar düşünürse Tuna ile arasındaki mesafe o kadar

açılıyordu. Adam kendisini öpmek istemiş olabilirdi ancak onun gözünde daima ikinci hatta üçüncü ligde yer alacağını biliyordu.

Öte yandan büyük gün gelmişti. Perşembe günü Deniz yine Tuna Üstüner'den sonra ofise girmişti. Ofiste durağan bir sabah yaşanırken saat on bir gibi Ahmet de geldi. Deniz her zamanki gibi, o gün de adamın tuhaf bakışlarına maruz kaldı. Buna aldırmamayı denese de aklını kurcalayan düşüncelerden kurtulamadı. Ahmet ile o yaşlı adam arasında bir bağ olabilir mi, diye düşünüyordu. Bu akşam sekizde öğrenecekti nasılsa!

❧ ❧ ❧

Çiğdem Hanım'ın yıllık izinde olmasından dolayı Lale'nin iş yükü oldukça artmıştı. Deniz'e de fazla güvenmediği için Tuna Üstüner'in şahsi telefonlarıyla kendisi ilgileniyordu. Ancak o gün ilginç bir şey oldu. Danışman Selçuk Bey kalınca bir dosyayı Lale'ye bıraktı. Ardından "Çiğdem Hanım olmadığı için sen götürürsün," dedi.

Lale adama belli etmese canı sıkılmıştı. Deniz bunu, onun yüzünden okuyabiliyordu. Selçuk Bey gittikten sonra, "O da ne?" diye sordu Lale'ye.

"Holdingin Ağustos ayı raporları bunlar. Tuna Bey'in büyükbabasının evine gidecek."

Deniz şaşırarak raporun içeriğini sordu. Lale her ay hazırlanan ve tüm birimlerden alınan raporların, şirketin diğer hissedarlarına götürüldüğünü söyledi. Ahmet kendi raporunu alırken Tuna Üstüner'in diğer halası Belgin Hanım da bu raporu bekliyordu. Ancak bu işi yapan Çiğdem Hanım olmadığı için Lale'ye kalmıştı. Genç kız çıkıştan sonra kocasıyla buluşacağından büyük dertmiş gibi bakıyordu dosyaya. Ona bir iyilik yapmak isteyen Deniz, "İstersen ben götüreyim?" diye teklif etti.

Lale hevesle baktı ve "Yapar mısın?" diye sordu. Deniz bir kahramanmış gibi başını salladı. Karşılık olarak Lale'nin her otuz saniyede bir gelen teşekkürünü aldı.

Gün boyu Tuna ofise gelmedi, Lale de inisiyatif kullanarak Deniz'i bir saat erken yolladı Belgin Hanım'a. Sonuçta uzun bir

yol gidecekti. Genç kız da buna sevinerek şirket araçlarından birine bindi. Üstüner Holding'e geldiğinden bu yana kendini en işe yarar hissettiği an, şu andı. Elinde sahici bir dosya, sahici bir çalışan olarak araziye iniyordu. Ah, bilmeyen de onu özel hareket komandosu sanırdı! Gururlu bir tavırla şirketin aracında gerinirken yaklaşık bir saat sonunda gidecekleri yere varmışlardı. Geldikleri yer şehrin dışında, son derece lüks ve görkemli bir villaydı. Deniz oraya bakarken bile soluğunun tükendiğini fark etti. Bu gerçek anlamıyla bir malikâne değilse, neydi?

"Ben burada sizi bekliyorum, Deniz Hanım," diyen şoförün sözleriyle kendine gelen genç kız araçtan çıktı.

Kapılardaki güvenlikler kızın kimliğini alırken, Deniz bir tür kale gibi görünen eve hayranlıkla bakıyordu. Tuna Üstüner de burada mı yaşıyordu yani? İnsan böyle bir evde yaşayıp, nasıl o kadar sinirli olabilirdi? Eve bakmak bile genç kıza terapi oluyordu. Yavaş adımlarla bahçeye girdi. Kendisine eşlik eden takım elbiseli bir adamın varlığıyla, ilk kez o an gerildi. Bir tür karanlık işler yapan mafya patronlarının evine benzetti burayı. İçeriye girdiğinde ise tam anlamıyla nutku tutuldu. Üç katlı triblex villanın içi dışından daha görkemliydi. İki koldan uzanan merdivenler Kraliyet Konutları'ndan bir antreye benziyordu. Deniz böyle evleri ancak filmlerde gördüğü için hâlâ gözlerine inanamıyordu.

"Eh, Uranüslülerin evleri de böyle oluyormuş," demişti ki, geniş beyaz bir kapının arkasından bir kadın çıktı.

Deniz kadına bakarken kendisini Aşk-ı Memnu'nun Firdevs Hanım'ına bakıyor sandı. Kadın kırk beş yaşlarında çok ciddi görünümlü, suratsız ve somurtkan biriydi.

Çirkin suratına uymayan bir incelikle konuşan kadın, "Çiğdem neden gelmedi?" diye sordu.

Deniz kesik kesik, "İ...izinde," diye kekeledi.

"Peki, sen kimsin? Adın ne?"

Kadının emreden sorusuyla zorlukla yanıt verdi. "Ben Deniz. Deniz Akın. Asistanım"

"Peki, peki. Şimdi raporları ver!" diyen kadın dosyayı almak için elini uzatınca, Deniz heyecanla dar çantasına sıkıştırdığı klasörü

çıkarmaya çalıştı. Klasör çıkmakta inat edince elleri titremeye başladı. Böylesine yoğun bir baskıyı neden sadece Üstüner ailesinin yanında hissediyordu? Kuru bir yutkunma ve titreme! Şahane... Ölecekti... Deniz, kadının bir gardiyanı andıran bakışları altında lüşımla dosyayı kavradı. Bir anda çektiği dosya elinden kayıp hafifçe havaya fırlarken onu kapmak için bir hamle yapmıştı ki, gövdesi sert bir şeye tosladı. Sert mi? Birinin göğsüydü tam olarak!

Tuna Üstüner dosyayı kaptığı gibi kızın belinden tutup düşmesini engelledi. Hemen sonrasında Deniz'i bırakmayarak, "Burada ne işin var?" diye sordu gergin bir sesle. Kızı tek koluyla geriye yatırmış ve kendi uzun boyuyla onun üzerine hafifçe eğilmişti. Ve yüzleri... Yüzleri ise birbirine değecek kadar yakındı.

"Raporları getirmiş," diyen kadın araya girdi. Ayıplar bakışlarla hâlâ ayrılmamış olan ikisine bakıyordu.

"E...evet. Çiğdem Hanım olmayınca..." diyen Deniz heyecanla derin bir nefes bıraktı.

Tuna tek kaşını kaldırıp, az önceki nefesin çıktığı dudaklara baktı. Konuştuğunda sinirliydi. "Lale neden getirmedi?"

Normalde olsa genç kız kararlılıkla cevap verirdi ancak hem Tuna Üstüner'in kolları arasında olup, hem de bir cadının gözetiminde bulunurken zorlukla yanıt verdi. "Lale telefonlara bakıyordu," diyebildi. En azından, "Lale kim?" diye sormamıştı! İkisi hâlâ birbirlerine sarılmış vaziyetteyken bunun farkında bile olmayarak konuşmaya geçmişlerdi. Ancak halasının yanında kızı sımsıkı saran Tuna durumu fark etti. Onu ansızın yukarıya çekip güvenli bir şekilde bıraktığında halası genç adama tek kaşını kaldırıp baktı. Deniz de onlara baktı. Üç kişi ayakta dikiliyorlar ve Deniz herkesin içinde kendini bir suçlu gibi güvensiz hissediyordu. Tuna Üstüner kahrolası Kurumsal Kasıntı yine tepeden bakarken, bu defa kibir ve hoşnutsuzlukla bakan başka biri daha vardı. Tuna'ya alışkındı ama bu kadın kendisini fena halde rahatsız etmişti.

"Ben gideyim artık," dedi Deniz. Suratsız kadının o zindanı andıran siyah gözleri hâlâ kendisine dikilmişken, elinde olmadan Tuna'ya baktı. Sevdiği adam, bacakları hafif aralı, kendinden emin, başı dik bir şekilde, yine o çatık kaşlarıyla kendisini süzüyordu.

Deniz adamın bakışlarından orada olduğu için rahatsız olduğu kanısını çıkartıp, aynı şekilde öfkeli bir tavır takındı.

"Gitmeyecek misin?" diye sordu bu sırada Belgin Üstüner.

Genç kız gözlerini zorlukla adamdan ayırdı. Dudaklarını sıkıntıyla ısırıp, zor duyulur bir sesle, "İyi günler," diyerek arkasını döndü. Sonrasında kendi ayak seslerinden çok, arkasından yavaşça uzaklaşan sesleri işitti. Deniz bahçeye çıkar çıkmaz oksijene yeni kavuşmuş gibi derin bir nefes aldı. Tuna bugün neredeyse gün boyu şirkette yoktu. Demek burada, krallığında takılıyordu! Ah, onu görmek nasıl da iyi gelmişti. Tamam, Uranüslüsü yine dünya semalarından uzak, kendi burjuva hayatında takılıyor olabilirdi, ama genç kız onun uzay gemisindeydi. Zaten bu ev de bir uzay gemisini andırıyordu. Tuna'nın hayatına dair bir şey daha öğrenmişti.

"Tacın olmasa da sen sahiden bir kralmışsın. Vay be!" diyerek bir kez daha dönüp eve baktı. Görkemi karşısında soluğu kesilirken, kendisini bekleyen araca gitmek için şık, beyaz mermerden merdivenleri inmeye başladı. Üçüncü basamaktayken, kolundan çekildi.

Başını kaldırdığında aşina olduğu o derin, yeşil gözleri gördü. "Tuna Bey?" dedi şaşkınlıkla. Onun çoktan gidip tahtına oturduğunu sanmıştı.

Genç adam kızın kolunu bırakmayarak, "Nasıl geldin buraya?" diye sordu.

Deniz soruyu yanlış anladı. Sanki 'buraya nasıl gelirsin?' demiş gibi, "Lale'nin işi vardı dedim ya!" diyerek öfkeyle söylendi.

Tuna kaşlarını çattı. "Kim getirdi seni diye soruyorum?"

"Ha! Şey, şirketten bir şoför," diyen genç kız eliyle uzaktaki siyah arabayı gösterdi.

Tuna kapıda duran bir adamını yanına çağırdı.

"Buyurun efendim."

"Şirketin arabasını gönder."

Adam hızla başını sallayıp, gözden kayboldu. Deniz bu manzarayı şaşkınlıkla izlerken, kendisini getiren araba bahçeden çıktı ve bir an sonra ana yola kıvrıldı.

"Ama bunu neden yaptın? Ben...ben nasıl gideceğim?" diyen kız şaşkın şaşkın Tuna'ya baktı.

Genç adam, kızın sevimli şaşkınlığına hafifçe gülümsedi. Kati ve itiraz kabul etmez bir ses tonuyla, "Seni ben götüreceğim," diye yanıt verdi. Deniz ansızın heyecandan öleceğini sandı.

"Neden ki?" diye sorarken, bir anda öpücük geldi Deniz'in aklına. Yoksa yine bir kez daha mı?

"Hayır," diyerek kızın aklını okurcasına yanıt veren Tuna, "Farklı şeyler düşünme," diye devam etti ve çekici bir şekilde sırıttı.

Deniz buna da 'Neden?' diye atılacakken, son anda sustu. Gururlu bir tavırla başka bir cümle kurdu. "Ben otobüse binerim. Bırakmanıza gerek yok."

"Buradan otobüs geçmez!" Adamın sesi bu defa biraz daha öfkeli çıkmıştı.

"Sen nereden bileceksin ki? Sanki hiç otobüse bindin de..."

"Bir kere itiraz etmezsen, ölmezsin sanırım!" diye tıslad Tuna sinirle.

"Ölürsem, sevinirsin sanırım."

"Muhtemelen... Şimdi yürü!"

"Biliyor musun, ölmeye hiç niyetim yok! Göreceksin, çok uzun süre yaşayıp seni canından bezdireceğim," diyerek fevri bir şekilde yanıt veren Deniz ansızın heyecanlandı. Tuna Üstüner nereden görecekti ki, ne kadar yaşadığını? Yoksa bir ömür boyu onunla mı olacaktı? Allah mı söyletmişti bunu? *Ah keşke!*

Heyecanına hazırlıksız yakalanan genç kız sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. Adım atmaya hazırlanıyordu ki, Tuna kızın belini kavradı ve parmaklarıyla tenini adeta okşarken onu yanında sürüklemeye başladı.

Bir süre boyunca hiç konuşmadılar. Deniz hayatı boyunca görmediği kadar lüksü, son yarım saat içinde görmüştü. Üstüner Malikânesi'nden sonra Tuna'nın o meşhur Escalade'ine bindiğinde–üstelik ön koltuğa–bunun fotoğrafını çekip Facebook'a koyarak sefil arkadaşlarına hava atmak istedi. Sonra kendisinin onlardan daha sefil olduğuna kanaat getirip somurttu. Bu sessiz ve gergin yolculukta ilk konuşan yine Tuna oldu.

"O haberi sitelere sen verdin!" diyerek direkt bir yorum getirdi. Deniz onu duymamış gibi yaptı.

"Sendin değil mi?" diye gürledi adam.

Deniz sıçrayıp, "Ne münasebet! Bana ne senin aşk hayatından," dedi. Ardından çok önemsiz bir şeyi konuşur gibi saçıyla oynarken, "Yoksa sevgilin bu yüzden senden ayrıldı mı?" diye sordu.

Tuna kıza alay dolu saniyelik bir bakış attı. 'Kimse benden ayrılamaz' bakışıydı bu. Deniz somurturken Tuna, "Senin yaptığına eminim," diye devam etti.

"Bir kere ben o gazeteciyle en fazla on saniye konuştum! Röportaj vermeyeceğini söyleyip hemen kapattım."

"Hangi gazete?"

"Büyük Gündem işte!"

"Hani şu geçen gün beni arayan gazete... Demek ilk onlara söyledin?"

Panikle itiraz eden Deniz, "Ne, hayır!" dedi ve hemen ardından dudaklarını ısırdı.

"Bu haberi onların yaydığını nereden biliyorsun o halde?"

Adamın sorusuyla sazanlık kariyerinde CEO'luğa yükselen genç kız, "Tahmin ediyorum sadece! Hem bana ne? İster ayrıl, istersen git Çisem'le çimlere yayıl," diyerek bakışlarını camdan tarafa çevirdi. Yine anayoldaydılar ve adamı kızdırırsa yine onu otoyolun ortasında bırakır diye korkmaya başlamıştı. Bu yüzden fazla zorlamadan susmayı tercih etti. Ancak araç birkaç dakika sonra sağda durduğunda korkuyla baktı genç adama.

"Yoksa sen... Yoksa... Beni yine yolda mı bırakacaksın?" diye bağırdı. Gözbebekleri şimdiden titreşmeye başlamıştı.

Tuna emniyet kemerini çözerken kıza küstahça baktı. Bir müddet konuşmadı. Sadece öylece durdu. Kısılmış gözlerinden okunan ifade netti. Deniz de bu sözsüz soruyu anlamıştı, ancak her zamanki gibi anlamazlıktan geldi.

"Bak eğer inmemi bekliyorsan?" diye devam ederken Tuna başını bilmişçesine salladı. "Hayır," dedi. "Seni indirmeyeceğim. Tek şartla... Bana gerçeği söyle. O haberi sen mi sızdırdın?"

Son perde kapanır ve ekranda 'The End' yazar! Deniz sonunun geldiğini anladı. Cevap vermezse otoyolun ortasında terk edilecekti ama ya verirse... O zaman da direkt bir mezbahaya götürülüp, güzelce parçalanabilirdi. Gözlerindeki korku ve içinde duyduğu utançla, "Evet," diye inledi.

Tuna yorum getirmedi. Genç kız da onun şu an ne yaptığını, nasıl bir öfke fırtınasıyla kabardığını göremiyordu, çünkü başı önüne düşmüştü. Saniyeler geçtiği halde Tuna tek kelime etmedi. Üstelik Deniz hâlâ arabada sağ salim olduğu için şaşkındı. Oysa adamın, koluna yapışıp, omuzlarını sarsmasını bekliyordu ancak henüz herhangi bir aksiyon yoktu. Bu tuhaflığa daha fazla dayanamadığından kafasını kaldırıp ona baktı. Tuna öylece, doğrudan, hissizce kendisini süzüyordu.

"Bana kızmayacak mısın?" diye sordu kararsızca.

Genç adam azarlayan, öfkeli bir bakış atsa da yine de bir şey demedi. Ancak Deniz kendisine engel olamadı. "Çisem, yoksa senden bu yüzden ayrıldı mı? Bak, eğer bu yüzdense..."

"Hayır."

Deniz bu cevapla rahatlaması gerekirken, üzüntüyle gözlerini kaçırdı. Demek her şeye rağmen ayrılmamışlardı. Uranüslüsü kendisine bu yüzden kızmıyordu demek! Tabii ya, eğer Çisem o haberler üzerine kendisinden ayrılmış olsaydı muhtemelen şimdiye kadar canına okurdu. Aralarında klavye ve bilgisayar kadar mekanik bir bağ olsa da, her şeye rağmen sevgiliydi onlar! Belki de Çisem, Tuna'yı kaybetmemek için göz yumuyordu her şeye. Zira Tuna'nın öyle bir kadından ayrılmamak için yalvardığını değil hayal etmek, düşünemiyordu bile. O türde bir adam değildi bu Kurumsal Egoist. Kimseye yalvarır mıydı? Asla! Hele de bir kadına... Mümkün değil! Yine de bitmemişti işte ilişkileri. Genç kız bunun kederiyle herhangi bir şey daha sormadı. Ölecek kadar acı duyuyordu.

Tuna bir müddet daha kızı süzdü. Onunla bir araçta yalnız bulunmalarını kullanabilirdi ancak kızın bu üzgün tavrıyla onu öpmeyi başka zamana erteledi. Bunu yapmak için aracı durduğunda konuşmaları ummadığı yerlere gitmişti. Onu kışkırtmak istemişti

ama kız aksine üzülmüştü. Üzgün bir kızı öpecek kadar duyarlı değildi. Çünkü o bir teselli öpücüğü değil, gerçek bir öpüşme istiyordu! Şevkle karşılık verilen türden... İlerlemeye açık olanlardan... Aksayan planlarından ötürü gergin bir homurtu çıkardı. Sonra yeniden emniyet kemerini taktı ve aracını doğrudan kızın evine sürdü.

Deniz suskunluk içine gömülmüştü. Kurumsal Uranüslü, sevgilisinin kendisini terk etmemesi karşısında memnun olmalıydı! Buna rağmen bir personelini alıp kucağına oturtmasını, sonra öpmek için hamle yapmasını hâlâ anlayamıyordu. Ah, elbette... Kudretli patronu tarafından, her emrini yerini getirdiği bir sekreter olarak görülüyor olmalıydı. Ancak buna izin vermeyecekti. Düşüncelerinin yoğunluğu karşısında gözleri dolduğu bir an evlerinin sokağındaki okulu gördü.

"Ben burada ineceğim," diyerek kapıya döndü.

Tuna kızın bir fısıltı gibi çıkan sesini işittiğinde sağa çekti ve aracı durdurdu.

Deniz herhangi bir şey söylemeden ve Tuna'nın kendi evini nasıl oluyor da bildiğine takılmadan aracın kapısını açtı. Ancak dışarıya hamle yapamamışken Tuna onun kolunu kavrayıp buna engel oldu. Deniz adama baktı. Yine ne diyecekti? Bu defa çekip direksiyona mı oturtacaktı? Ah, artık aptal bir âşık gibi, daha doğrusu bir gerizekalı gibi davranamazdı. Artık onun hükmeden bu davranışlarına boyun eğmeyecekti.

"Bırakın beni!" dedi. Gözlerini adama dikemiyordu.

Tuna kızın kolunu bırakırken, esrarlı bir tonda "Çisemle..." dedi ve sustu.

Deniz o zaman başını kaldırıp âşık olduğu adama baktı. O kadının ismini anarak ne yapmaya çalışıyordu? Öfkeyle atıldı. "Çisem Hanım, beni ilgilendirmiyor!"

"Ama ben seni ilgilendiriyorum..." diyen genç adam çapkın bir bakışla, "Değil mi?" diye sordu.

Bu ukala soru kızı hazırlık yakaladı. "Ne?"

"Çisemle... Biz onunla ayrıldık," diye devam etti Tuna.

Deniz ağzını sonuna kadar açıp, "Benim yüzümden mi? Benim yüzümden seni terk etti öyle mi?" diye sordu.

Tuna küçümser bir bakış attı. Deniz bu bakışın kendisine mi, Çisem'e mi olduğunu anlayamadı. "O benden ayrılamadı. Ben ondan ayrıldım," dedi genç adam ve kızı fırtınalı bir şaşkınlık denizinde korunaksız bıraktı.

"Ne? Ondan ayrıldın mı, yani onu terk mi ettin? Daha dün ayrılmadık demiştin. Yalan mıydı?"

Adam usulca başını sallarken, Deniz onun yüzünde bir üzüntü ifadesi aradı ancak yoktu. Daha çok eğleniyor gibi hafifçe sırıtıyordu.

"Ama neden?" diye sordu Deniz, kendine engel olamayarak.

"Senin yüzünden," dedi ve kıza düşünmeye zaman bile bırakmayarak devam etti. "Şimdi bana doğruyu söyle. Hakan..."

"Hakanla aramda bir şey yok, olamaz," diyerek hevesle atılan genç kız muhtemelen müthiş bir şoka girmişti!

Tuna hafifçe gülümsedi. "Bu doğru... Onunla aranda hiçbir şey olamaz," dedi. "Şimdi evine git."

Deniz bu yoğun duygusal auradan dolayı soluklarını zorlukla alıyordu. Üstelemeliydi ancak bir robot gibi Uranüslüsünün emrine itaat ederek kendini arabadan güç bela attı. Çantasına sımsıkı yapışmıştı ki, dayanamadı ve hızla arkasını döndü. Tuna devasa aracının geniş ön camından ona bakıyor ve can alıcı bir şekilde hafifçe gülümsüyordu.

Deniz koşarak köşeyi döndü. Tam bir sarhoştu. Ayakları sarsakça birbirine dolanıyor, mutluluktan başı dönüyordu. O kadar ki, bu akşamki randevusunu bile unutmuştu. Evin önüne vardığında, siyah bir araçtan çıkan izbandut gibi bir adam ansızın karşısında belirince korkuyla çığlık attı. Adam hemen ardından aracın kapısını açtı. "Binin." Deniz geri geri sendelerken adam bu defa kolundan tutup süratle arabanın içine itti kızı.

Deniz henüz kendini toparlayamamışken yine o sesi duydu. Ancak bu defa can sıkıcı şekilde laubaliydi.

"Denizcim," dedi yaşlı adam ve kızın sırtını tutup duruşunu düzeltmesine yardım etti. Deniz hışımla kendini çekip, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Korkma... İş demiştim ya sana. Şimdi o işi konuşma zamanı. Ancak baştan uyarayım, bir daha görüşmelerimize geç kalırsan bu senin zararına olur. Hoş, Tuna Üstüner'in aracından indin. Doğrusu bunu sevdim. Amacımıza uygun bir hareket..."

Deniz arabada nafile yere çırpınırken son derece çaresizce sordu. "Ne amacı, kimin amacı? Ben iş falan istemiyorum. Bırakın beni!"

Ancak çaresizliği az sonra şaşkınlığa, hem de daha önce hiç yaşamadığı bir şaşkınlığa neden oldu.

"Benim için Üstüner Holding'den bilgi sızdıracaksın! Kısacası benim ajanım olacaksın! Buna mecbursun!" demişti yaşlı adam.

BÖLÜM 24

"Benim için Üstüner Holding'den bilgi sızdıracaksın! Kısacası benim ajanım olacaksın! Buna mecbursun!"

Dünyanın en kıytırık aksiyon filmine başrol olarak girmiştim. Zorla, dayatılarak ajan olmam isteniyordu, hem de klişe kötü adam tipli biri tarafından. Afallamışlığım ve şaşkınlığım arasında yaşlı adama bakıyordum. Kaşlarımı o denli çatmıştım ki, neredeyse alnıma kalıcı derin bir çizgi yerleşecekti. Üstelik az önce Tuna'nın plastik sektöründen çekilerek, kız arkadaşından ayrıldığını işitmiştim! Hey, daha bunun samba, zumba, rumba ve bilumum Latin danslarıyla kutlamasını yapamamışken, bu sevimsiz şaka da neydi! Şaka olmalıydı, evet! Zira bu teklifin, daha doğrusu tehdidin benimle hiçbir ilgisi olamazdı!

Şaşkınlığımı atlattığımda tek kaşımı kaldırdım ve mafyaya bilmiş bir bakış attım. Filmlerde bu işler şipşak olabilirdi ama ben bir film karakteri değildim.

"Neye dayanarak bana mecbursun diyorsunuz? Affedersiniz ama ben size pabuç bırakacak..." demiştim ki, Türk işi Don Carleone öndeki adama "Ver!" diye emretti.

Small boy mafya elindeki şeffaf dosyayı *'baba'*sına uzatırken yaşlı adam kendinden emin arsızca sırıtıyordu. Ben ise adamın tuttuğu o tek sayfalık kâğıda bakarken bunun ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. Aşk mektubu? Ah, hayır!

"Bu sizin imzanız mı?" diye sordu adam. Kâğıdı elime almayarak uzaktan baktım. O iğrenç imzamı ta buradan görebiliyordum!

"İmzam siz de ne arıyor?" diye bağırdım panikle. Aman Allahım, onunla nikâh defterine falan imza atmış olamazdım değil mi?

"Deniz Hanım, gördüğünüz gibi bu bir anlaşma ve sizin de anlaşmamızda imzanız var."

Adamın bu akıl almaz sözleriyle kendimi otobana düşmüş bir sinek gibi hissettim! Az sonra hızla gelen arabanın birine yapışarak pert olacaktım, çünkü mafyaya sahiden imzamı vermiştim! Ama nasıl? Taklit edilemeyecek kadar berbat olan imzam kötü adamların eline nasıl geçmişti? Ve bu imzayla ben sahici, orijinal, TSE belgeli bir ajan mı olmuştum? Bu düşünceyle bir an havayı yaran, hayali kurşunlar 'ciyuuuvv' diyerek tepemde yankılandı. Aman Allahım, keskin nişancı falan mı olacaktım? Yoksa bir kiralık katil mi?

Romantik hayallerimden kurtulup şaşkınca, "Evet, benim imzam ama ben size imza falan vermedim," dedim.

"Anlaşılan vermişsiniz. Korkma canım bu sadece bir iş anlaşması."

"Ne işi, Allah kahretsin? Sizi tanımıyorum."

"Hayır, tanıyorsun. Biz senle oturduk konuştuk, sonra anlaştık..."

"Ne hakkında konuştuk? Siz rüya mı gördünüz yoksa bunağın biri misiniz?"

Adam kolumu sertçe kavrayınca korkmaya başlamıştım! "Artık benim hesabıma çalışıyorsun" diye gürlediğinde ise hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Bu defa hayatımı izlerken sıkılmadım. Çünkü son dönemlerim Tuna Üstüner'le geçmişti ve Tuna'yı hatırlarken, ondan nasıl sıkılabilirdim ki? Ah, benim yakışıklı patronum, ilk ve son aşkım...

Hayır, bu kadar kolay kabullenemezdim. Kendime geldim, saçlarımı savurdum ve yüzüme kendimden emin bir ifade takınarak konuştum. "Bu bir şantaj anlaşması... Yasal hiçbir dayanağı olamaz!"

Adam bana küçümseyen bir bakış attı. Süpermarketin, bakkala attığı bakıştı bu! 'Bana sen mi öğreteceksin,' der gibiydi.

"Elbette yasal olarak bağlayıcılığı yok ama bu bir kanıt! Benimle anlaştığını gösteren bir delil bu küçük hanım!" diye devam etti ve ben bakkal dükkânımı kapatıp, köye dönme hesapları yaptım.

"Ben sizinle anlaşmadım!" diye inledim.

"Evet, anlaştın... Biz sana karşılığını ödedik, şimdi sıra sende!

"Ne karşılığı? Siz bana hiçbir şey ödemediniz. Kanıtlayın," dediğimde kafamdaki bir deliğin kanıt olmamasını umdum. Allahım, delicesine korkuyordum ve bir yerlerden bir kahramanın, mesela Tuna'nın ya da Süpermen'in gelip beni kurtarmasını bekliyordum. Gazman bile olurdu, ona bile razıydım.

"Sen, nasıl kanıtlayacaksın bizden para almadığını? Hem de beş yüz bin lira..." diyen adam ise çiftesini savurup beni yere yıktı.

"Be...beş yüz bin mi?" diye kekeledim. Bildiğimiz beş yüz bin mi? Ah, hayır ben kesinlikle bilmiyordum.

"Evet, Denizcim. Ya bize olan borcunu ödersin ya da çok basit ve kolay bir şekilde bize ajanlık yaparsın. Tercih senin!" diye yanıtladı beni.

"Kolay mı? Siz deli misiniz? Ben kimim ki, ajanlık yapayım? Başaramam, aptalın biriyim ben. IQ'm bile tek haneli," diye bağırdım. En sonunda deli raporuyla adamın karşısına çıkacaktım ama yapamazdım. Sevdiğim adama ihaneti bırak, ben atraksiyonu sadece filmlerde seven biri olarak böyle gerçek bir tehlikeye asla atılamazdım!

"Yaparsın güzelim," dedi. Güzelim derkenki ifadesiyle ilk kez bir iltifattan nefret ettim. Öte yandan bu adrenalin karşısında heyecanlanmıştım.

Adam aldırmazca devam etti. "Detayları biz halledeceğiz... Sen sadece kimseyi şüphelendirmeden çalışmaya devam edeceksin. Haftalık buluşmalarla da bize durumu rapor edeceksin."

O kadar kararlıydı ki, sormadan edemedim. "Yani sahiden bir ajan olacağım, öyle mi? Size oradan haberleri uçuracağım?" diye sordum. Kahkaha atmak üzereydim. Adamın geniş fantezi dünyasını sevmiştim.

"Tam olarak öyle... Haftalık telefon görüşmeleri haricinde her ayın ikinci pazarı Resim Heykel Müzesi avlusunda bir adamımla görüşeceksin. Tuna Üstüner'e dair ne varsa bize anlatacaksın..."

"Tuna Üstüner! O adama ulaşmak, onunla konuşmak bile imkânsız," diye yalan söyledim. Sonra pek de yalan olmayan şeyleri anlatmaya devam ettim. "Zaten o benden nefret ediyor, ben

de ondan. Ona dair vereceğim tek haber, üzerimde uygulayacağı işkenceler olur! Ayrıca ben müze ziyaret etmeyi hiç sevmem. Sanatsever olduğumu da söyleyemem," diyerek arabanın kapısını açıp kaçmaya yeltendim. Bu iş benim boyumu birkaç metre aşardı.

"Korkarım artık sanatı seveceksin. Buna mecbursun. Anlaşmamıza çoktan imza attın. Vazgeçebilirsin, tabii beş yüz bin liran varsa!" diyerek beni durdurdu.

"Beş yüz binim var, evet. İzin verirseniz bir banka soyup geleyim," diye bağırdım ben de.

Allah'ın belası mafya bir kahkaha attı. Sonra yeniden ciddileşti. Yüzüme alaycı, aynı zamanda derin bir bakışla baktı. Beni tavlamaya mı çalışıyordu? "Hem senin de gerçekleri görme zamanın geldi. Üstüner Holding'e sahiden tanık koruma programı için mi çağrıldığını sanıyorsun? Hâlâ anlamadın mı?"

"Neyi?"

"Tek şüphelinin sen olduğunu... Seni gözlerinin önünden ayırmamak için böyle bir yalan söylediler. Tuna Üstüner ilk olarak senden şüpheleniyor. Senin birilerinin ajanı olduğunu sanıyor!"

"Değilim," dedim şaşkınlıkla.

"Değildin. Artık benim ajanımsın. Parayı zaten ödeyemezsin ama aileni de düşünmek zorundasın değil mi? Ya da arkadaşlarını!"

Tehdidini net olarak gördüm. O an uzun tırnaklara sahip olmadığım için kendimden nefret ettim, zira adamın boynuna bir kaplan gibi dalmak istiyordum!

"Siz ne diyorsunuz? Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye bağırdım.

Dalga geçercesine güldü. Tipik bir kötü karakter gibi... "Gayet açık değil mi? Annen, baban, kuzenin, teyzen, Yasemin miydi kızın adı, sonra üst kat komşun. Onların başına bir şey gelmesini istemezsin değil mi?"

İlkokulun vasat öğrencisi, matematik problemlerinin cevaplarını arkadaşından alıp kâğıda yalandan formüller yazan ben... Din kültürü dersinde duaları hep en geç ezberleyen, müzikte karga sesiyle sınıfın yuhalamalarını işiten, okulun en popüler erkeğini değil, en ezik erkeğini seven, ondan bile karşılık almayan ben... Üniversitede derslere bile girmeyen, sınavlarda adını bile duymadığım

kuramcıların görüşlerini sayfalarca yazıp AA ile geçebilecek kadar sallamada sınır tanımayan... Himono onna'lık kariyerine zirveden başlayan, odamda kaybolan bir ruju yüzyıllar sonra anca bulabilen, fosilleşmiş eşyalara sahip dağınıklığın kraliçesi, pasaklı ve uykucu, tembel aynı zamanda gamsız ben; Deniz Akın... Ajan olacak, dünyanın en düzenli ve disiplinli işini yapacaktım öyle mi? Zavallı 'baba'cım sayemde batacaktı da haberi yoktu.

"Beni tanımıyorsunuz değil mi? Benim sahiden değil ajanlık yapmak, pazarda limon bile satamayacağımı bilmiyorsunuz," dedim.

"Tanıyoruz, merak etme. Otoparkta adamımın Tuna Üstüner'i bacağından vurmasına engel olduğundan beri seni araştırıyoruz. Şirketten kovulduğunu, Tanık Koruma Programı adıyla yeniden alındığını da biliyoruz. Sen aradığımız kişisin. Korkma, senin de yararına olacak. Başarına karşılık ödüllendirileceksin! Şimdi evine gidebilirsin. Birilerine bizden bahsetmezsin biliyorum ama yine de uyarıyorum seni. Yasemin hastanede bir kazaya kurban giderse, sorumlusu sen olursun ve sakın beni hafife alma!"

Yaşlı adam bunu söyledikten sonra diğer adam arabadan indi ve bana kapıyı açtı. Kalbimde müthiş bir korku, adrenalin ve bilinmezlik vardı. Dışarıya çıktığımda saniyelerce öylece kalakaldım. Sonra arabanın hareket ettiğini işittim ve arkama baktım. Bir an için tüm bunlar benim uydurmam olabilir mi diye düşündüm! Tuna, yarım saat önce aklımı yerinden alıp bana gülümsediğinde, bevnim bana fazla gelen bu mutluluktan kafayı yemiş olabilir miydi?

Ah, hayır! Az önce yaşananların hiç de hayal olmadığını kavradım. Ajan olacaktım, ajan olmam isteniyordu... Tıpkı filmlerdeki kadınlardan biri olup gizlice sızdığım şirketten bilgileri çalmam isteniyordu. Hayır, istenmiyor emrediliyordu.

'Allahım, ben ne yapacağım?' diye düşünürken polise gidip gitmemek arasında bocalıyordum. Ailemle tehdit edilmiştim. Bunu hatırlayınca ayakta durmakta zorlandım. Kalbimde inanılmaz bir korku varken, neye bulaştığımı düşünüyordum. İmzalı belge vermiştim, ama ne zaman?

İçki de içmem ki, 'sarhoştum hatırlamıyorum' diyeyim. Peki, o lanet olası belgeye ne zaman imza atmış olabilirdim. Polis

merkezinde ve Üstüner Holding'de içeriğine bakmadan binlerce şey imzalamıştım. Ah, yıllardır genç kızlarımız 'Nuri Alço ile bilmediğiniz şeyler içmeyin' diye uyarılırken, 'okumadığınız şeyi imzalamayın' şeklinde de bir uyarı geçilmeliydi. Hoş, aklı başında olan kimse bir belgeye rasgele imza atmazdı; ancak benim aklım başımda değil, Tuna'da olduğundan bu aptallığım için kendime kızamadım. Leyla olup çıkmış ve karanlık adamlara bulaşmışsam bu tamamen Tuna Üstüner'in kabahatiydi! Öte yandan Türk usulü Godfather'ın dediklerini de unutamıyordum.

'Tuna Üstüner ilk olarak senden şüpheleniyor. Senin birilerinin ajanı olduğunu sanıyor!'

Bu doğru muydu yani? Tuna benden daima şüpheleniyordu, ama ya Rıza Baba? Onun ihanetiyle sarsılmıştım. Şube Müdürlüğü'nde bana tatlı tatlı durumu anlatan o adam, demek Tuna ile birlik olup neler çevirdiğimi bulmak istemişti. Sorsaydınız, neler çevirdiğimi anlatırdım! Kaç aydır işsiz olduğumu ve lanet bir CV yazarak bu akıl almaz maceraya atıldığımı size söylerdim. Tuna Üstüner denen Uranüslüyle uğraşırken de, adına 'tesadüf' denen bela yüzünden otoparka indiğim konusunda da sizi ikna ederdim.

Diğer yandan demek Angelina Jolie gibi bir tipim vardı. Beni tehlikeli derecede güzel ve başarılı buldular ki, Tanık Koruma Programı adı altında izlenmeye değer biri olarak gördüler, ha! Vay be! Ben neymişim? Müge Anlı fanı, Esra Erol sevdalısı, Kore dizisi izleyen, aşk romanları okuyan, Türk dizilerindeki berbat senaryolara küfreden biriyken dışarıdan bakıldığında tehlikeli ve seksi ajanlar gibi mi görülüyordum? Ah, Tuna da beni seksi görüyor muydu yani? Öpmek istediğine göre... Kahretsin, yalancı Uranüslü! Belki de tüm o yakınlaşmalar, gülümsemeler, arabasına alıp evime bırakmalar... Evime mi? Tuna benim evimi nereden biliyordu? Tabii ya, araştırma yapmışlar ve her şeyimi didik didik etmişlerdi. Demek şirkete alınmam, onunla çalışmam, o yakınlaşmalar, her şey yalandı. Belki de beni kendine âşık edip neler çevirdiğimi bulmak istedi. O halde Çisem'den de ayrılmamıştı. Ah, ne aptalım... Anadolu'nun saf, masum, temiz kızı olarak girdiğim şu entrikalara bakın.

'Tuna Üstüner, demek benimle oyun oynuyorsun, o halde ben de seninle oynayacağım! O kızı yere yakın mafyaya istediğini vereceğim... Seni mahvedeceğim...'

Tabii muhtemelen sonunda mahvolan ben olacaktım; zira hem beş yüz bin borcum, hem de tehdit edilen bir ailem vardı... Allahım, ben ne yapacaktım?

Eve girip, kendimi salona attım. Bir müddet öylece boş duvara baktım. Ne yemek yiyebilecek, ne de düşünecek halim vardı. Tüm bu karmaşada yine de Tuna aklımdan çıkmıyordu. Beni eve kadar bırakmış ve resmen bir açıklama yapmıştı. "Çisem'den ayrıldım," demişti. Hem de kendisi ayrılmış ve gönüllü olarak Çakma İnsan'la yollarını ayırmıştı. Çisem gibi bir sanayi artığının sevgilisi olması zaten saçmaydı, ancak artık buna da inanamıyordum. Ya ayrılmadıysa, ya her şey kendisine aptal gibi âşık olan Deniz'i kandırmak içinse?

'Uranüs'te oksijensin kalasın, Tuna Üstüner. Uzay mekiğin istop etsin, marş basmasın, direksiyonu dönmesin, inşallah!'

Ne kadar beddua etsem de arabanın içindeki o gülüşü gözümün önünden gitmiyordu. Kısılan yeşil gözleri, kibirli dudaklarından dökülen hoşça tehditler... Sonra kolumu tutan eli, bedeni... *Ah*, yaydığı o ihtişam ve bir parça tebessüm etmesi! Muhtemelen bana öyle gülümserken, içinden de 'avucuma düştün, seni sazan...' diyordu. Her yanımda bir entrika ağı vardı ve ben o ağa düşmüş zavallı bir yemdim.

Tüm bu düşünceler yüzünden gecenin bir yarısı kâbusla uyandım. Kâbusumda beni bugün arabasına tıkan mafya babasından kaçıyordum. İşin kötü yanı lunaparktaydım ve dönme dolaba binmiştim. Adam da hemen arkamdaki koltuktaydı.

Annem ise elinde babamın yüzyıllık bastonundan uzun olan şemsiyesiyle lunaparka giriyordu. "Eşek kadar kız oldun, çocuğunu götürecek yaşa geldiğin halde kendin mi lunaparklara gidiyorsun?" diyerek ortama dalıyordu.

Annemin korkusu mafyaları aşmıştı ve ben annemden korkup çığlık atarak uyandım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama derhâl telefonuma yöneldim. Annemi böyle görmem bir işaret

miydi? Onunla konuşmalıydım. Birkaç çalıştan sonra annem gayet dinç bir şekilde telefonu açtı.

"Deniz, kızım ne oldu? Yoksa başına bir şey mi geldi, karakola mı düştün, ay yoksa kaçırdılar mı seni, böbreğini mi çaldılar?" Annem saymaya devam ederken vaktin gece yarısı olduğunu o an anladım.

"Anne seni rüya gördüm de, iyi misiniz merak ettim."

Annem bir süre durdu. "Rüya gördüğün için mi aradın bu saatte? Aklım çıktı. Başına bir şey geldi sandım."

"Anne başıma bir şey gelse seni telefonla arayana kadar önce polisi ararım," dedim.

Annem benden bunu beklemiyor olacak ki, "Aklına gelmez senin. Ben senin ne kadar saf olduğunu bilmiyor muyum?" diye sordu.

"Off, anne ya! Gece ayrı, gündüz ayrı işkencesin ha! Merak ediyorum da, bu performansınızı neye borçluyuz hanımefendi?"

Annem tam bana güzel bir azar çekecekti ki, babamın horlamalarını ta buradan duymaya başladım. Tüm mahalleye senfoni orkestrası gibi konser veren babamın sesiyle bir kahkaha attım. Onu çok özlemiştim. Anneme duymasın ama ben babamın kızıydım.

"Anne sizin oralarda tuhaf durumlar var mı? Garip adamlar falan görmüyorsun değil mi?" diye sordum.

"Görmem mi gerek? Deniz sen neye bulaştın?"

Annem yüzlerce kilometreye rağmen içimi okuyabilen tek kadındı. "Hiçbir şeye bulaşmadım, anne! Dedim ya kâbus gördüm. Sen yine de bilmediğin adamlar, kadınlar falan çağırırsa sakın yanlarına gitme annecim. Şeker vereceğiz derlerse de inanma, tamam mı güzel annem?"

Sanki annemin ebeveyni olmuştum da, onu hayata karşı uyarıyordum. Sözlerime gülerek cevap verdi. "Gitmem." Ben de gülümsedim.

"Hakan nasıl?" diye sormaya başlamıştı ki... "Oldu, o zaman, kendine iyi bak. Görüşürüz anne. Allah'a emanet ol," diyerek telefonu suratını kapattım.

Sonrası mı? Tek gram uyku girmedi gözüme, gün ağarmadan da kalktım yataktan. Hayatımda ilk kez işe gitmeden evvel kahvaltı yaptım ve her zamankinden daha şık bir şekilde giyindim.

Üstüner Holding'e giderken aklımdan binlerce cevapsız soru geçiyordu. Kafam binlerce korkunç şeyle doluydu. Şirkete girmeden önce Hakan'ı aradım. Genç avukat Hakan Yorulmaz bana bu konuda yardım edebilirdi. Elbette ona tehdit edildiğimi söylemeyecektim, zira delicesine korkuyordum. Yine de bana birkaç öneride bulunabilirdi. Akşam çıkışta görüşmek üzere sözleştik. Tuna'nın Hakan ile ilgili o tehditkâr tavrını da önemsemiyordum. Aklımda hepsinin yalan olabileceği gerçeği vardı. Kurumsal Uranüslü bir dünyalıya emir veremezdi!

Lale her zamanki endişeli tavrı ve sıkıntılı haliyle zaten iyice kararmış dünyamı bir level daha karartarak yerine oturmuştu. Bu defa farklı olan bir şeyler vardı ve sormadan edemedim.

"Neyin var?" dedim, ta yanına kadar giderek.

"Yok bir şey," diyerek omuz silkti.

Omzunu dürttüm. "Söyle işte," dedim.

"Dün gece kocamla kavga ettik, Deniz. Sanırım beni aldatıyor."

Al işte, bir bu eksikti. Hayatım Las Palavras pembe dizisinden çıkıp Yaprak Dökümü'ne dönmüştü. Lale de bir tür ailem olmuştu ve ben kendimi onun Fikret ablası gibi görüyordum. "Sen evham yapıyorsun. Enişte yapmaz öyle şey," dedim.

Adamı tanımadığım halde bir yakınlık kurmuştum, ancak Lale bana hiç de inanarak bakmıyordu. Bu defa annesi olmayı seçtim. "Aman ağzımızın tadı bozulmasın, Lale Hanımcım," dedim sıntarak.

"Of, Deniz ya! İşin gücün makara," diyen Lale'nin biraz olsun keyfi yerine geldiği için ben de gülümsedim. Bu sırada asansörün kapısı açıldı. Asansör değil, adeta cennetin kapısıydı. Tuna sanki o asansöre binip Uranüs'e ışınlanıyor, sabahları da yine bu asansörle Dünya'ya iniyordu.

Ona aşkla bakıyordum. Gözlerim kamaşmıştı. Bugün her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu ve yüzünde kesinlikle bir tebessüm vardı. Bana gülümsüyordu. O an kalbime Rio Karnavalı

kuruldu ve cıbıldak kızlar dans etmeye başladılar. Coşkuyla Uranüslüme baktım.

"Günaydın Hanımlar," dedi.

"Günaydın efendim," diyen Lale, gayet sakin cevap verirken ben tıkanıp kalmıştım. Tuna öylece durup bana baktı. Sağa sola sallanıp, kediler gibi ona sırnaşmak istiyordum. Dudaklarıma beceriksiz bir gülüş yerleştirip, ben de ona baktım. Bir süre boyunca birbirimize kilitlendik. Lale'nin bakışlarını fark edebiliyordum; gözlerini kocaman açmış bizi izliyordu. Utanıp kızarırken, bakışlarımı sevdiğim adamdan çektim. Tuna ise aldırmadı ve o çekici gülüşünden bir parça sunup, "Deniz odama gel," diye dedi.

Ah, şu kırmızı dosyalar neredeydi!

"Derhâl efendim," diyerek seke seke masaların arasından uçtum ve birkaç dakika sonra odasına daldım. Ajanlık kariyerim, kötü adamlar her şey aklımdan uçmuştu. Nasıl uçmazdı ki, Tuna ceketini çıkarıyordu. Gerilen beyaz gömleğinden sırtına bakıyordum. O sert bedenine arkadan sarılıp gözlerimi kapatmak ve onun, yine kendisine karşı beni teselli etmesini istiyordum.

"Bir sorun mu var?" diyerek bana döndü.

Kalbim heyecanla attı. Dün geceki o naif tavrı sürüyordu. Ben de çoktan çekimine kapılmış, kızarık bir halde karşısında dikiliyordum.

"Ne gibi bir sorun?" diye sorduğumda yerine oturmadı ve bana yaklaştı.

Rio Karnavalı'nın üzerinden bir TOMA geçti. Kalbime bu defa gaz bombaları, eylemciler girmeye başladı. Kalbimdeki bu deli çarpıntının gürültülerini kendi kulaklarım duyuyordu. Heyecandan ölecektim ki, yanıma kadar geldi. Tepemden, çatık kaşlarıyla yüzüme baktı. "Solgun görünüyorsun."

O güzelim yeşil gözleri dudaklarıma ve boynuma indi. Yutkunduğumda dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonra elini kaldırıp yanağımı okşadı. Ah, birinin 'Stop!' demesini bekliyordum. Çünkü bu dokunuş olsa olsa ya bir rüyaydı, ya da Tuna ile bir filmde oynuyordum ve her şey bir senaryodan ibaretti. Doğru, her şey senaryoydu. Dün geceki mafya gözümü açmıştı. 'Tuna Üstüner, sırf seni

yakınında tutup, neler çevirdiğini anlamak için şirketine aldı.' Bu sırada Tuna'nın eli saçımın altından kulağıma değip başparmağıyla yanağımı okşarken gözlerimi kapattım. Dokunuşu, teması nasıl bu kadar iyileştirici olabiliyordu? O güçlü parmakları içimi huzurla doldururken kendime geldim ve hızla bir adım geriye kaydım.

Tuna, bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bu defa ellerini cebine koyup hükmederek baktı. "Neyin var?" diye üsteledi.

Ah, *bir adet enkaza dönmüş kalbim var,* demek istedim.

"Hiçbir şey. Sadece dün gece uyuyamadım. Yorgunum," diye geçiştirdim.

Tek kaşını kaldırdı. "Neden uyuyamadın. Yoksa düşündüğün şeyler mi vardı?" diye sordu kinayeli bir sesle.

O kadar kendinden emin ve ukalaca konuşuyordu ki, ne diyeceğimi bilemedim.

"Sıcaktan," diyerek öfkeyle yanıt verdim. Benimle yine oynuyordu!

"Sıcak mı? Havanın sıcaklığı mı, yoksa..." dedi ve ansızın durdu. Bu defa daha da arsızca sırıttı. Gözleri kısılırken iyice yaklaştı bana. 'Yoksa'dan sonra neyi kast ettiğini anlamıştım.

Sıcaktı, evet! Çöllere düşmüş bir kutup ayısı gibi nefes alamıyordum. Elim ayağım birbirine dolanıyordu, neyse ki kendimi topladım. Beni şimdi, burada öpecek gibiydi. Allahım bunu istiyordum ama gururum daha baskındı!

Hafifçe oflayarak, "Sıcağı boş verin siz! Burada durup havadan ya da meteorolojiden mi konuşacağız?" diye karşı çıktım.

Tuna derinden bir bakışla, "Neden olmasın. Küresel ısınma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Muzip sesinden, benimle dalga geçtiğini anladım.

"Siz ve sizin gibiler yüzünden, delinen ozon tabakasının küresel ısınmaya neden olduğunu ve bu yüzden bana borçlu olduğunuzu düşünüyorum!" diye yanıt verdim.

Tebessüm etti. Belli belirsiz... "Ben mi? Ne yapmışım ben? Sana ne borçluyum?"

"O devasa aracınızın egzozu, sonra fabrikalarınız, ürettiğiniz atıklar, neden olduğunuz zehirli gazlar... Bana temiz bir hava borçlusunuz. Oksijenimizi tüketiyorsunuz," dedim. Bu doğruydu, ona bakarken sahiden *oksijensiz* kalıyordum. Soluğum kesiliyordu!

Kahkaha attı. Sesi serin bir yel gibi saç diplerime kadar titretti beni. Karşısında durdukça bilimsel konularımızın en sonunda eşeyli üremeye kadar geleceğini anladım, çünkü yine beni öpmek için uğraşacaktı ve ben ona kanacak değildim.

"İşlerim var, artık gidiyorum," diyerek kapıya yöneldim. Kolumda tuttu ve kendine çevirdi.

"Sana gidebilirsin dedim mi?"

"Kusura bakmayın, ben bilimden pek anlamam. Dünya meselelerini sekreterinizle değil, daha önemli adamlarla konuşun," diyerek somurttum.

O da kaşlarını çattı ve kızgın bir tonda, "Bugün telefon bağlamayın," dedi. "Lale'ye de söyle gelecek haftaki Genel Müdürler Toplantısı için Antalya'dan otel ayarlasın!" Sonra hızla bana arkasını dönerek, "Çık!" diye emretti.

Kurumsal Diktatör! "Peki," diyerek odadan çıktım.

Artık benimle oynamasına izin vermeyecektim. Canı istediği zaman beni öpecek, sonra arkamdan soruşturmasına devam mı edecekti? Beni bir tür arzu nesnesi olarak mı görüyordu yani? Ona asla boyun eğmeyecektim! Kurumsal Kazanova!

Zavallı Lale evliliğinin dördüncü yıl bunalımını yaşıyordu. Bu yüzden Tuna'nın emrini ilettiğimde, benden otelleri araştırmak için yardım istedi. Ben de kabul ettim. Google'da otel aramaktan daha zevkli ne olabilirdi ki?

"Lale, bu Genel Müdürler Toplantısı nedir?" diye sordum bir otele bakarken.

"Yılda iki kez oluyor. Bütün birimlerin üst düzey yöneticilerine bir tür motivasyon toplantısı yapılıyor. Bizlik bir şey değil."

"Lordlar Kamarası gidiyor, ha! Kaç kişi peki? Kaç kişilik yer ayırtıyorsunuz? Personelden giden olmaz mı? Biz de şöyle bir tatil yapsak..." diyerek Lale'ye sırıttım.

"Avucunu yalarsın, Deniz. Yaklaşık iki yüz kişi gidiyor. Personeli bırak Müdür Yardımcıları bile çağrılmıyor."

"Peki kadınlar var mı? Yani kadın müdürler?"

"Elbette. Elliye yakın kadın var," diyen Lale en sonunda yeniden ağlamak için lavaboya koştu. Ben de o anda muhteşem bir otel gördüm. Aman Allahım, harika bir yerdi. 5 yıldızlı lüks oteli arayarak hemen rezervasyon yaptırdım.

BÖLÜM 25

Günün kalanı sakin geçmişti. Deniz gelen telefonları not alıp Lale'ye destek oluyordu. Öğleden sonra Muhasebe Müdürü Ekrem Kuyucu, Tuna'nın odasına girmişti. On dakika sonra da Lale odaya çağrıldı.

Deniz neler olduğunu bilmiyordu, ancak Lale odadan çıkar çıkmaz ona kötü bir bakış atınca, 'Yine ne yaptım acaba?' diye düşündü. Öğrenmesi uzun sürmedi; Ekrem Bey çıktıktan sonra Tuna'nın odasına çağrıldı.

Kararsız adımlarla içeriye girdiğinde, Tuna parmaklarıyla masaya sabırsızca vuruyor ve çatık kaşlarıyla öylece kızı süzüyordu.

"Buyurun," diyen Deniz hemen ardından başını eğdi. Daha ne olduğunu anlamadan suçunu kabullenmişti.

"Neva Otel'den sen mi rezervasyon yaptırdın?" diye sordu genç adam.

Deniz bugün arayıp haberleştiği oteli hatırlayınca, "Evet," dedi. "Çok güzel ve nezih bir yer. Toplantı için uygundu. Beğenirsiniz diye düşünmüştüm."

Tuna öne doğru eğilerek, buz gibi sesiyle konuştu. "Kafana göre yer ayırtıp rezervasyon yaptığına göre bizim nasıl bir yer aradığımızı çok iyi biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum ama bana uygun geldi. Hem fiyatı uygun, hem de..."

"Hem de haremlik selamlık, ayrıca alkolsüz!"

Deniz bu cümlede kötü bir yan bulamadı. Kendinden emin bir tavırla gülümserken, "Ne kadar şahane işte! Kimse sarhoş olmaz, doya doya iş konuşursunuz," diye yanıtladı.

Tuna sertçe elini masaya vurdu. "Alkolsüz olacağını, kadın ve erkeklerin ayrılacağını sana kim söyledi?" diye sorarken bakışlarını kızın yüzünde tuttu. Daha aşağılara bakmamak için direniyordu.

"Oraya sarhoş olmaya mı gidiyorsunuz?"

Tuna bunun üzerine hışımla ayağa kalktı. "Bir daha üzerine vazife olmayan bir şeye burnunu sokmayacaksın!"

"Aman, bana ne! Gidin kafayı bulana kadar için, sonra kadınlarla yüzün, bara gidin, eğlenin, dağıtın..." diyerek öfkeyle yanıt verdi Deniz.

"Anladım! Demek bütün mesele bu... Kadınlarla yüzmek..."

Tuna'nın fark ettiği detayla, Deniz dudaklarını ısırdı. Doğruydu elbette. Tuna'nın o küçücük bikinili, süper seksi kadınlarla aynı yerde olmasını istememiş ve bu yüzden ayrı yüzme havuzları olan, içip de odaları karıştırmayacakları bir yerleri ayarlamıştı. Elbette öncesinde teklif alınıp, bunun muhasebe servisine bildirilmesi gerekirdi. Yine de Tuna'yı kıskandığı için olabilecek en mazbut oteli ayarladığı da bir gerçekti ve bundan zerre kadar pişman değildi. Onu bikinili, manken vücutlu, Çisem benzeri kadınlardan, aslında güzel-çirkin tüm kadınlardan kıskandığını söylemeyecekti. Aksine uzlaşma yoluna giden genç kız konuşmaya devam etti.

"Uygun değilse iptal edilebilir, değil mi? Bu kadar köpürmen gerekmiyor. Ben kırk yıldır sekreterlik yapmıyorum. Bilemiyor olabilirim."

"O halde öğren! Şimdi seni son kez ikaz ediyorum. Bilmediğin işleri Lale'ye bırak ve benim sabrımı artık daha fazla zorlama."

"Kurumsal Narsist," diyerek sessizce fısıldayan Deniz, Tuna'nın bağırmasıyla sıçradı.

"Ne dedin?" diye gürleyen adama, "Hiç... Çıkıyorum ben," dedi ve kapıyı süratle çarparak odadan çıktı.

'İnşallah kafalarınız davul gibi olur da, kadınları erkek, erkekleri kadın olarak görürsünüz!'

Lale'nin kendisine kötü kötü baktığını görünce, hemen elini kaldırıp söylenmeye başladı. "Sakın bana tek kelime etme, Lale! Senin evlilik bunalımlarının azarlarını ben işitiyorum!"

"Asıl senin yüzünden ben sayısız azar işitiyorum, Deniz. Tanrım, ne kadar inatçı, dik kafalısın. Tuna Bey seni neden kovmuyor ki?"

"Bunu çok istiyorsun, değil mi? Çok beklersin Lale. O beni kovamaz!"

Deniz bu sözleri söylerken Tuna, odasından çıkmış ve onu işitmişti. Deniz'e kötü bir bakış attıktan sonra Lale'ye döndü. "Akşama doğru döneceğim. Arayanları not et."

Tuna çıkar çıkmaz iki kadın birbirlerine somurtarak masalarına döndüler. Deniz'e göre kimse kendisini anlamıyordu. Tuna Üstüner denen Uranüslü, dün ona ne kadar da nazik davranmıştı. Oysa bugün, hafızasını kaybetmiş de dünkü davranışlarını unutmuş gibi, yine o klasik kasıntı adam olmuştu. Deniz onun tavırlarına anlam veremiyordu. Adamı sinirlendirenin kendisi olduğunu düşünmeyip, her azar işittiğinde *ajan* olma fikrine daha sıcak bakıyordu. Bu lanet olası Kurumsal Zorba, kendisiyle canı istediğinde oynayıp, canı istediğinde azarladığı için pişman olacaktı. Hoş, ajanlık nasıl bir şeydi, ne yapacaktı hiç bilmiyordu. Yine de Tuna'yı mahvetmek için yemin etti. Böyle bir adamdan, aşkına karşılık alacağını nasıl düşünmüştü ki? Tıpkı bir aptal gibi umut etmişti... Dün akşam Tuna'nın arabasından indikten sonra, onunla evlendiğini, beş tane de çocukları olduğunu hayal etmişti. Bunları düşünürken elindeki zımbayı boş basmaya devam ederek, dişlerini biledi. Düşünceleri ve korkuları Tuna'ya olan kızgınlığı yüzünden geçmişti. Mesai saatinin bitmesine yakın telefonu çaldı. Arayan Hakan'dı. Kendisini anlayan tek kişi, bu iyi adamdı.

Tuna Üstüner holdingde olmadığı için Deniz tam mesai saati bitiminde işten çıktı. Asansörden inip, dış kapıya geldiğinde holdingin geniş camlarından Hakan'ın kendisini beklediğini gördü. Koşarak kapıdan çıktı. Tam yola adımını atmıştı ki, bir araba ansızın önünde durdu ve çıkan korna sesiyle Deniz kaskatı kesildi. Neredeyse eziliyordu ve kendisini ezen o araba Escalade'di. Yani Tuna Üstüner'in aracı! Daha dün bindiği bu arabayı tanıyarak hızla şoför mahalline baktı!

Tuna kendisine öldüren bir öfkeyle bakarken, Deniz ağzını kocaman açmış adamı izliyordu. Bu sırada Hakan'ın aracından

çıkıp kendisine doğru geldiğini görünce panikle Tuna'nın arabasının önünden kaydı ve karşıya geçerek Hakan kendisine varmadan genç adama erişti.

"Deniz, iyi misin? Az kalsın ölüyordun!"

Ah, Tuna Üstüner'in elinden ölmek... Bu ihtimal daima genç kızın aklındaydı ancak arabasının altına yapışarak öleceğini hiç tahmin etmezdi. Heyecandan ve korkudan zorla konuşabildi. "İy... iyiyim," dedikten sonra döndü ve Tuna'ya baktı.

Aracı hâlâ durduğu yerdeydi. Onu göremiyordu ancak arabada olduğunu biliyordu. Acaba ne hissetmiştir diye düşünürken, kalbi heyecanla atmaya başladı. Tuna Üstüner, Hakan Yorulmaz'dan nefret ediyordu. Tabii kendisinden de! Muhtemelen nefret ettiği iki insanı gördüğü için öfkeden kuduruyor olmalıydı! Deniz bunu anımsayınca kederle gülümsedi. Sonra Hakan'ın arabasının ön tarafına geçip oturdu. Hakan'ın kendisine iyi geldiği açıktı, genç adamın güzel sohbetiyle restorana kadar nispeten gevşemişti.

Hakan'ın Deniz'i götürdüğü restoran şık ve küçük bir yerdi. Kızılay'a yakın, merkezde ve son derece mütevazı görünüyordu. Genç kız adamın sıcak tavrıyla, şu mafya hakkındaki sorularının cevaplarını alacağını biliyordu. Yemekleri sipariş etmişlerdi ki konuya girmeye çalıştı.

"Hakan, sana bir şey soracağım. Birini şantajla bir şeylere zorlamak suç değil mi?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı genç adam ve hemen ardından kıza tedirgin bir bakış attı. "Yoksa sana şantaj mı yapılıyor?"

"Ah, hayır! Ben kimim ki bana şantaj yapsınlar?" dedi Deniz panikle. "Ünlü bir şarkıcı değilim ki, şu meşhur kasetlerimden olsun..." diyerek espri yapınca da Hakan gülümsedi.

"Sadece merak ediyorum. Mesleğinde çok ilginç şeylerle karşılaşmış olmalısın. Aklıma takıldı da... Peki, hukuka aykırı bir anlaşmaya uymadığımızda, onun herhangi bir yaptırım gücü olmaz, değil mi?"

"Olmaz. Şantajla ya da tehditle yasalara aykırı bir anlaşmaya uymaya zorlanamazsın. Uymadığın için de bir ceza almazsın. Aksine o tür bir baskı gördüğünde, kanıtını da alıp derhâl suç

duyurusunda bulunmalısın..." diyen Hakan bu defa kaşlarını çattı ve ciddi bir sesle devam etti. "Deniz, bir sorun olmadığına eminsin değil mi? Bu sorular bana fazla şüpheli geldi. Bak eğer zor durumda kaldıysan benden her türlü konuda yardım isteyebileceğini biliyorsun!"

"Biliyorum, Hakan. Çok teşekkürler. Öylesine soruyorum. Mesela şimdi de seri katilleri soracağım. Seri katil olursam, kaç yıl hüküm giyerim?"

Hakan kızın sorusuyla bir kahkaha attı. Deniz de zorla gülümsedi. Sorularına yanıt almış olsa da, o mafyalara suç duyurusunda bulunacak cesareti yoktu. Düşüncelerine dalıp çıkamadığı bir anda masadaki telefon çalınca irkilerek kendine geldi. Hakan'ın telefonu çalmıştı. Genç adam konuşurken Deniz onu işitmiyordu bile. Aklı bir yandan Tuna'da, bir yandan da mafyalardaydı. Hiçbir çıkış görünmüyordu.

"Deniz çok affedersin. Büroda çok önemli bir sorun çıkmış. Acilen gelmemi söylediler," diyen Hakan bu sırada lafa girdi.

"Ah, öyle mi? Sorun neymiş. Kötü bir şey yok inşallah."

"Bilmiyorum. Gidince öğreneceğim. Seni evine bırakmak isterdim ama..."

"Hiç gerek yok, Hakan. Kızılay'dayız zaten. Ben metroyla giderim. Lütfen sen git," diyerek Hakan'ın içini rahatlattı.

"Burası uygun bir yerdir. Yemeğini yedikten sonra sen de..."

"Hakan, lütfen beni dert etme. Başımın çaresine bakarım ben. Kıyamet kopmuyor ya da uzaylı saldırısı yok. Hava bile daha kararmadı..."

Kızın sözleriyle rahatlayan genç adam Deniz'i orada bırakıp aceleyle restorandan çıktı. O çıkar çıkmaz Deniz de siparişi değiştirmek için garsonu çağırdı.

"Siparişin birini iptal etmek istiyorum. Arkadaşımın acil bir işi çıktı," demişti ki o tok, gür ve karizmatik ses ensesinde yankılandı.

"Hayır, iptal etmeyin," dedi Tuna. Sonra ceketinin yakalarını düzeltir gibi yaparak kızın karşısındaki koltuğa sinirli bir ifadeyle kuruldu.

Deniz şaşkınlıktan kalakalmıştı. Tuna'nın burada ne işi vardı? Burası ona birkaç seviye küçük kalırdı. Böyle vasat bir yere hangi Uranüslü gelirdi ki?

'Senin burada ne işin var?' diye soramadan Tuna öne doğru uzandı ve kızın bileğini sertçe sıktı.

"Hakan Yorulmaz ile aranda bir şey olmadığını söylemiştin!" Bu bir soru cümlesi ya da durum analizi değildi. Direkt olarak tehditti.

"Sana ne?" diyen Deniz, bir anda fark ettiği gerçek ile gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Hakan'ı sen gönderdin değil mi?"

Tuna dişlerini birbirine bastırdı ve öfkeli bir şekilde somurttu. "Seni uyarmıştım!"

Bu sözler üzerine Deniz geriye yaslanıp, kollarını göğsünde buluşturdu. "Sen sadece benim patronumsun. Babam değilsin, kardeşim değilsin, arkadaşım hiç değilsin. Sevgilim..." Bir an durakladı. Tuna Üstüner şimdi tam olarak sevgili gibi kıskançlık mı yapıyordu yani? Bu hisle kalbinden inanılmaz bir mutluluk duydu. Kalbi kendisine ihanet ederken, sözlerini bitirdi. "Sevgilim de değilsin, öyle değil mi?"

Tuna alayla güldü. "Elbette değilim!"

"O halde neden bana karışıyorsun?"

Tuna bir şey söylemedi. Sadece kıza baktı. Bir müddet sonra yanıt verdi. "Hakan Yorulmaz'dan hoşlanmıyorum."

"Ben hoşlanıyorum!"

"Hoşlanamazsın!" diye gürledi adam. Öfkeli gözleri tehlikeli kıvılcımlar saçıyordu.

"Hey Allahım! Sen nasıl bir Uranüslüsün ya? Orada yasalar böyle mi işliyor? Orada patronlar sekreterlerinin sahibi mi oluyor? Biliyorum, anlamakta zorluk çekiyorsun ama ben senin malın değilim!"

"Öylesin!" diye bağıran Tuna'nın sesiyle, diğer müşteriler dönüp ikisine baktılar.

Ancak Deniz delirmişti. Bu cevapla masadaki su dolu bardağı adamın yüzüne boca etti ve hışımla ayağa kalktı. Tuna'nın şoke olmuş ve öfkeden çenesi seğiren yüzünden sular damlarken titreyerek haykırdı. "Ben senin malın değilim, lanet olası adam! Mal

anıyorsan git Çin malı Çisem'in koynuna gir! Ve sakın bir daha beni öpmeye çalışma! Ben, o kadar ucuz biri değilim. Benimle oynamana izin vermeyeceğim!"

Sözlerini bitirir bitirmez restorandaki bir kızdan alkış aldı. Sonra bir diğeri ona katıldı ve ardından tüm kızlar Deniz'i alkışlamaya başladılar. Genç kız kalabalığın alkışları, Tuna'nın öldürücü bakışları arasında restorandan koşarak çıktı.

Tuna da bir müddet öylece kalakaldı. En sonunda masaya üzerindeki tüm bardakları, kaşık ve çatalları zıplatan bir yumruk indirdiğinde kendisi de kızın ardından restorandan çıktı. Kahretsin, bu aptal kızın ardından buraya kadar geldiğine hâlâ inanmıyordu! Ancak onu uyarmıştı değil mi? *'Hakan Yorulmaz ile görüşmeyeceksin'* derken bu konuda ne kadar kati olduğunu göstermişti. Oysa o lanet olası aptal, buna rağmen kendisini çiğneyerek, yine onunla buluşmuştu. Öte yandan abarttığını kabul ediyordu. Kıza açıkça *'mal'* benzetmesi yapmış ve sahibi olduğunu ima etmişti. Neye dayanarak, ne hakla! Sırf onu öpmek istediği için mi? Sırf Hakan Yorulmaz, kızın o tatlı ve sinirli dudaklarını öpmesin diye mi bu kadar deliriyordu? Bu düşünceyle arabasına yöneldiğinde bir süre boyunca öylece büyük ve geniş aracının içinde oturdu. Düşünceler kafasını allak bullak etmişti. Neden kızın peşinden gitmemişti ki? Neden gidecekti ki? Kendine küfrederek arabasını sürdüğünde üstü kısmı ıslak olan ceketini çıkarıp arabanın arkasına öfkeyle attı. Gömleği de ıslaktı ve Deniz'in bu cüreti karşısında müthiş öfkeliydi.

❧ ❧ ❧

Deniz koşarak kendini sokaklara atmıştı. Elleri ayakları titrerken adeta bağırarak küfrediyor ve insanların şaşkın bakışları altında durmadan koşuyordu. Tuna Üstüner'in kendisine hissettirdiği o derin aşağılanma yüzünden kalbi acıyordu. Adamın, kendisini hem sahiplenip, hem de bu kadar açık hakaret etmesine anlam veremiyordu. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Tuna'dan nefret etmeliydi ancak kahretsin ki, edemiyordu. Yine de onu mahvetmek

istiyordu! Eve vardığında da artık tuttuğu gözyaşlarını akıtmakta hiç çekinmedi.

Yasemin akşam nöbetine gitmeden evvel Deniz'in halini görüp onu teselli etmek için biraz daha kaldı. İşe geç kalacaktı ancak umursamadı ve arkadaşını sevecenlikle avutmaya çalıştı.

"Of, Yasemin. Bıktım bu adamdan! Bana niye böyle davranıyor? Ya ben? Ben neden değişemiyorum? Neden hislerimi nefrete çeviremiyorum?" Neredeyse bir rulo tuvalet kâğıdını gözyaşlarıyla ıslatıp atan Deniz, arkadaşına dert yanıyordu.

"Çünkü ona âşıksın, aptal arkadaşım benim. Belki o da sana âşıktır. Baksana peşinden her yere geliyor."

"Uranüslü o, bana âşık olur mu hiç? Sadece beni bir obje, bir eşya, bir mal olarak görüyor. Pisliğin biri o! Ama göstereceğim ona," diyen Deniz burnunu gürültüyle çektikten sonra devam etti. "Yasemin, bir şeyler yap. Kendimi iyi hissettirecek, bana o adamı unutturacak bir şeyler yap, lütfen... Kalbim ölecekmişim gibi acıyor."

"Hadi saçlarını boyayalım!"

Deniz, Yasemin'in bu önerisine beceriksizce güldü. "Siz kadınlar değişim deyince niye hep saçtan işe başlıyorsunuz?"

"Sen, şu 'kadınlar' sınıfına girmiyorsun galiba, küçük hanım."

"Ben kafayı yemiş Fiyasko Birlik Başkanı, umutsuz âşık, depresif pijamalılar sınıfına giriyorum Yaso!"

"Haydi himono onna Deniz. Saçlarını boyayalım. Geçen gün kendime aldığım boyayı sende kullanalım. Hem siyah sana çok yakışır."

Deniz itiraz etmek üzereyken kapı çalındı. Yasemin koşarak kapıyı açmaya gitti, gelen Hacer Teyze'ydi. Yaşlı kadın bir süredir kızının yanında kalıyordu. İki arkadaş özlemle sarıldılar Hacer Teyze'ye.

Bir yandan çekirdek çitleyip, bir yandan da Yasemin, Deniz'in saçını boyarken Hacer Teyze de durmadan torunlardan bahsetmiş, üstelik Deniz'e yeni bir kısmet bulduğunu söylemişti. O tatlı ve rahatlatan sohbeti Deniz'e iyi gelmişti.

"Kızım Nermin'in komşusu var. Oğlan onun kardeşiymiş. Çok da yakışıklıymış," diyen Hacer Teyze gayet ciddiyetle kıza yeni

görücüyü anlatıyordu. "Ama Hacer Teyze yakışıklılardan fayda gelmiyor. Çirkin biriyle evleneceğim ben."

"Sen çirkin, o çirkin olmaz kızım!"

Hacer Teyze'nin yorumuyla somurtan Deniz'in aklı yine Tuna'daydı. Ondan başkasıyla evlenmek o kadar uzaktı ki ona, Tuna ile evlenme fikrinden bile uzaktı. Kısacası mümkün değildi. Bu sırada Yasemin işini bitirip kızın kafasına BİM poşeti geçirdiğinde bir süre boyunca Deniz'in bu görüntüsüne kahkahayla güldü.

"Alieen gibi oldun, Deniz. Yaratığa döndün!" diyerek korkmuş numarası yaparken Deniz önündeki çekirdek poşetini kıza fırlattı. Düştüğünde ağzı açılan poşetteki çekirdekler tüm salona yayıldı ve Hacer Teyze bu sorumsuz hareketi için Deniz'in omzuna bir fiske indirdi.

"Evi batırdın. Çabuk topla."

Deniz ayağa kalktı ve içeriden bir tülbent getirip başına sardı. Kafasında tuhaf bir şekle dönen saçına bakmak, kendisini daha iyi hissettireceğine daha da canını sıkmıştı. Yasemin işe gitmek için evden çıkarken, "On beş dakika sonra saçını yıkamayı unutma. Bak yoksa yanarsın. Kelaynağa dönersin," diyerek ikaz etti.

Deniz kıza dil çıkarıp, "Yaratıktan sonra bir de kelaynağa dönerim, ne olacak canım," diyerek kötü bir bakış attı.

Yasemin çıkıp giderken Deniz elinde çekirdek, kafasında tülbent, içeriden durmadan kendisine nasihatler eden Hacer Teyze'yle kalmıştı. İki dakika sonra kapı çalınca, cırlayarak açtı. "Yine ne var, Yaso? Ne unut..." demişti ki, gördüğü kişiyle ağzındaki kabukları dehşetle püskürttü.

Tuna Üstüner evinin kapısında, tam karşısında duruyor ve kendisini her zamanki küstah ve edepsiz bakışlarıyla inceliyordu!

BÖLÜM 26

Tuna Üstüner evimin kapısında, tam karşımda duruyor ve beni her zamanki küstah ve edepsiz bakışlarıyla inceliyordu!

Siz hiç ölmek istediniz mi? Biliyorum, istediniz. Ben ise ölmek değil, gömülmek, cenaze namazımın kılınmasını bile istiyordum. Kafamda BİM poşeti, çiçekli tülbendim, Hello Kitty'li pijamalarımla Uranüs'ten kapıma kadar inmiş olan adama bakıyordum. Sevdiğim adama...

"Sen?" diyerek gözlerimi kırpıştırdım. Hayal ya da serap olmalıydı bu! Şuurumun ya da şuursuzluğumun bana oynadığı bir oyundu. Acıdan kafayı yemiş ve muhtemelen yan komşumuz bunak Hüseyin Amca'yı, Tuna'nın görüntüsünde görüyordum. Bu durumda bunamış olan bendim ve baktığım herkes Tuna'nın simasındaydı! Bekledim ve Hüseyin Amca'nın sesini duymayı bekledim, ama hayır! Karşımdaki kişi konuştuğunda bir an soluksuz kaldım. Bu sesi tanıyordum. Müptelası olacak kadar aşinaydım. *Ah, bu aşkın sesiydi!*

"Evet, ben," dedi Kurumsal Narsistim. "Deniz'e bakmıştım... Peki, sen kimsin?"

Sinirliyor muydu? Ah, evet! Kesinlikle bana pişmiş kelle gibi sinirliyordu. *Pişmiş kelle mi?* Az sonra benim kellem pişecekti ve bunu hatırlamamla elimi dehşetle boyalı kafama götürdüm. Yeni bir organizma vardı kafamda. Saçlarından yılanlar çıkan Medusa'dan daha korkunç, Hello Kitty'li pijamalarımla tam anlamıyla bir bilimkurgu karakterine benziyordum. Sevdiğim adama, bu insanlıktan çıkmış halimle mi görünmüştüm! Tamam, bir yandan ondan nefret de ediyordum ama yine de bu rezil halimle onun karşısında duramazdım. Afallayarak Tuna Üstüner'in suratına kapıyı çarpmak

istedim. Ve yaptım da! Kapıyı sertçe kapatmıştım ki, şoku atlamadan Hacer Teyze geldi. "Kimmiş o?"

"Kurumsal Diktatörüm!" diye inledim.

"Kuyumcu Traktörün mü? O da ne kızım ya ?" diyen Hacer Teyze koluyla beni kapının ardından itip, yeniden kapıyı açtı. Kafamı uzattım ve Tuna hâlâ orada mı diye baktım. Oradaydı. Elleri cebinde, sinirli bir yüzle öylece duruyordu.

Hacer Teyzem az işiten kulakları, fıldır fıldır gözleriyle bir müddet Tuna'yı inceledi. "Kimsin evladım? Bağış topluyorsan, biz bağış vermiyoruz."

Tam kahkaha atacakken, Hacer Teyze bana dönüp sessizce, "Tipi de düzgün. Zengine de benziyor. Niye bağış topluyor ki?" diye sordu.

"Bağış toplamıyorum, efendim. Ben Deniz'in patronuyum." Tuna'nın sesi kapı aralığından sızıp, bir yılan gibi vücuduma dolandı. Kapitalizme şükredesim geldi o an. Hep onun sayesinde değil miydi bunlar. Birilerinin patron olması ve sonra o patronlardan dünyanın görüp görebileceği en Uranüslüsünün bana patron olması, bu adi sistemin tek faydası değil miydi? Aptalca sırıtıyordum kapı ardında. Hayır, karşısına çıkmaya cesaretim yoktu. Bu sırada Hacer Teyze kolumdan tutup, beni hızla kapıya çekince, kadının o minnacık bedeninden bu Herkülümsü gücün nasıl çıktığını merak ettim. Beni resmen havalandırarak Tuna'nın karşısına dikmişti.

"Kızım patronun gelmiş. Niye delikanlının yüzüne kapıyı kapatıyorsun?" diyerek Tuna'ya göstermeden arkamdan popoma bir çimdik attı. "Ayyy!" diye çığlık atıp, yerimden sıçradım. Tuna bana bakıyordu! Hayır, bana değil kafamdaki o *şeye*!

"Kusura bakma evladım. Bizim kız biraz Leyla'dır. İçeriye girsene."

"Tüüyzee yaa!" diye dişlerimin arasından tısladım.

Tuna içeriye giremezdi. Kafam böyleyken, üzerim bu kadar feciyken, evi bok götürürken Kurumsal Obsesif patronum asla içeriye giremezdi. O güçlü ve iri bedeniyle içeriye adımını atmışsı ki, iki elimle onu durdurdum ve ellerim beyaz gömleğinin üzerinde göğsünde son buldu. Çekemedim ellerimi. Hafif ıslak gömleğine

dokunurken kaslarını ve hızla çarpan kalbini avucumun altında hissettim. *Of*, saadetten ölecektim. Bu kalp benim için mi atıyordu! Ah, hayır! Lanet olsun, muhtemelen korkudandı bu çarpıntı!

'Allahım burası neresi? Ben nereye düştüm, bu canavar kim? Şu soylu kıçımı kaldırıp kaçmalıyım...' korkusu olmalıydı, Tuna'nın kalbini böyle attıran! Ancak değildi. Sevdiğim adam bileklerimi tutarak, "Girebilir miyim?" diye sorunca anladım. Bana yine–kendi evimde bile–boyunduruk altına almaya çalıştığı bakışlarla bakıyordu. Otoriter, gergin ve Allah kahretsin ki, çok da yakışıklıydı!

"Girdin bile," dedim kalbimi kast ederek. Davetsizce geldin ve tahtırla yerleştin. Şimdi ne kadar isyan etsem de seni deviremiyorum.

"Gir tabii, evladım. Sen koskoca patronsun. Kapı önünde bekletecek değiliz ya seni?" diyen Hacer Teyze çekildi ve Tuna içeriye girdi. Hayır, giremedi. Bu defa Hacer Teyze onu durdurdu ve kibar bir sesle, "Evladım, ayakkabılarını çıkar. Burası dingonun ahırı değil," dedi.

"Ondan beter bir yer," diyerek panikle içeriye koşup, yere saçılan çekirdekleri toplamaya başladım. Bu sırada Hacer Teyze ile Tuna'nın konuşmasını işitiyordum. Yaşlı kadın Tuna'ya neden geldiğini soruyor, Tuna da benimle işle ilgili birkaç şey konuşacağını söylüyordu. Demek iş için gelmiştin, ha! Ne işi acaba? Beni daha fazla delirtme işi mi? Sahiden, neden gelmişti? Söylemediği hakaretleri devam ettirmek için mi, yoksa kendisini rezil ettiğim için mi? Ah, yoksa özür mü dileyecekti? Uranüslü mü? İşte buna ihtimal vermiyordum. Bir yandan homurdanıp, bir yandan dizlerimin üstünde avuç avuç çekirdek toplarken kafamın önünde bir çift erkek ayağı durdu. Siyah çorapları görünce hızla ayağa kalktım.

"Ev biraz kirli, kusura bakmayın," diyerek kıç kadar salonumuzdaki ikili kanepeyi Tuna Üstüner'e gösterdim. Kanepenin üstünde Yasemin'in az önce saçımdan boya akmasın diye üzerime örttüğü eski tişört, boya kapları, fırçalar vardı. Tuna oturacak yer bulamayınca, elimle her şeyi kucağıma aldım ve odadan çıkarıp Yasemin'in odasının içine rastgele fırlattım.

"Allahım, biliyorum pek iyi bir kul olamadım ama bu kadar ceza yetmez mi? Az sonra heyecandan öleceğim ve öldüğümde cennete VIP sınıfından girerim artık," diye söylenip elimde süpürge makinesiyle içeriye girdim.

Tuna ve Hacer Teyze sohbet ediyorlardı. Sohbet mi? Of, hayır! Hacer Teyze, klasik Türk insanın sohbet başlatma konusu olan kütük muhabbetine girmişti. Eh, bir oduna hangi kütükten olduğunu sorması normaldi aslında.

"Babangiller nereli oğlum?"

Tuna karizmasından bir gram kaybetmeyerek, "Ankara, efendim," dedi.

Gayet kibar, centilmen, klas bir adamdı. Üstelik hafifçe gülümsüyordu. Kanepemde ofisindeki koltukta yayılır gibi kendinden emin yayılmıyordu. Son derece saygılı ve temiz hanım evladı, muhallebi çocuğu gibiydi. *Ah, ben o muhallebiyi kaşıklayıp bir güzel yemez miydim?* Tuna'ya bakmalara doyamıyordum. Üzerinde ceketi yoktu ve su attığım gömleği iyice kurumuştu. Ah, keşke ıslak olsaydı da bir parça baklava ziyafeti çekseydim. Neyse...

"Ankara mı? Hangi köy?" diye sordu bu defa Hacer Teyzem.

'Uranüs Gezegeni. Kurumsal Kasıntı Şehri, Ukala Köyü, Benciller mezrası Teyzem,' diye içimden yanıt verdim.

Tuna başını sallayarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Eneee, oğlum yoksa sen hiç köye de mi gitmedin?"

Elimde makine, kafamda bir yaratıkla onları dinliyordum. Allahım çok şekerlerdi ama. Hacer Teyzem, Uranüs'ün kanunlarından habersiz, köşeye sıkıştırdığı Tuna'mın canına okuyordu. Allahım, Kurumsal Zorbama ilk kez o an acıdım. Gülümseyerek ikisini seyrediyordum.

Tuna *köy* kelimesiyle gerildi ve açık bir mahcubiyetle, "Hayır, hiç köye gitmedim," dedi.

Onu bir an köyde hayal ettim. Başında kasket, traktörün üzerinde, ağzında saman çöpüyle... Kahkaha atmak üzereydim. Sonra hayalim başka bir yöne kaydı. Tuna üstsüz olarak tarlada çalışıyor, mermer gibi pürüzsüz göğsüne vuran güneşle kasları geriliyordu. İri, kaslı kollarıyla kazmayı kavradığı gibi... Yutkundum

ve hızla kendime geldim. +18 hayaller için Hacer Teyze ve pasaklı salonum pek de müsait değildi. Ama teyzem beni zoraki oraya sürüklüyordu. Köye takmıştı. Bilmeyen de Tuna Üstüner'i köyüne muhtar seçtirecek sanırdı!

"Bizim köyümüz var, evladım. İsterseniz bir gün Deniz'le gelin," diyen Hacer Teyze bu defa bana döndü. "Deniz gelmek isterseniz, söyle kızım. Hakan'ın dedesinin köyü... " Hakan lafını işitince dudaklarımı ısırdım.

Tuna da açık bir öfkeyle, "Hakan mı?" diye sordu. Sonra başını çevirip bana baktı. Bir an üzerime atlayacağından korktum. Ancak onun Uranüslü öfkesi varsa, benim de ışın kılıcım, amaaan, süpürge sapım vardı.

"Hakan ya... Bizim akrabamız olur kendisi. Pek temiz bir delikanlıdır. Deniz'le evlendirecektik ama Hakan bizim kızı beğenmedi."

"Ya tiiyze," diye bir daha tısladım. Kafam bu sırada hafifçe yanmaya başlamıştı. Yanık kokusunu duyana kadar sıkıntı yoktu.

"Hakan Yorulmaz mı?" diye sordu Uranüslüm.

"He ya! Tanıyor musun sen de?" diyen Hacer Teyzem her şeyden habersiz sakince konuşuyordu.

Tuna ise gözlerini öylece bana dikmişti. "Şirketimizle çalışıyorlar."

Şah damarı kabarmıştı sinirden. Ah, kızınca ne kadar da çekici oluyordu. Tabii ondan uzak olduğum ve tehlike sınırlarına girmediğimden nispeten rahattım. Hacer Teyze olmasaydı muhtemelen şimdiye boğazıma sarılmış ve nefesini yüzüme vurarak beni tehdit etmeye başlamıştı. Ah, bu hayalle heyecanlandım yine. Onun dokunuşlarını seviyordum ama her dokunuşa limon sıkan o sözlerinden nefret ediyordum. Daha birkaç saat önce bana "Mal," demişti. Bunun öfkesiyle ben de dişlerimi biledim ve süpürgenin fişini prize takıp, son seviyede çalıştırmaya başladım. Hacer Teyze kısık sesiyle Tuna'ya bir şeyler anlatırken, ben sinirle yerleri süpürüyordum. Eminim, Kurumsal Kasıntı hayatında hiç süpürge görmemiş, sesini bile işitmemişti. Aheste aheste çekirdekleri süpürürken yere

sertçe vurduğum süpürge başıyla Tuna'ya gözlerimi sabitleyip bakıyordum. O da bana bakıyordu. Küstahça ve kibirle...

Bakışımla süpürgeyi işaret ettim. Tuna'ya dünyada böyle şeylerin olduğunu göstermek istiyordum. Sıradan bir insan olduğumu göstermek! Eğer benden şüpheleniyorsa dünyada hiçbir ajanın, mesela Angeline Jolie'nin süpürge açmadığını bilsin istiyordum! Ajan olsam ne diye evi süpüreyim ki?

Dayanamadım ve "Buna elektrikli süpürge derler," diye lafa girdim.

"Biz de öküz sabanı demedik, Deniz!" diyen Hacer Teyze bana bakarken ona orantısız güç kullanmak istiyordum. Ben niye bu yaşlı cadıyı hiç bozamıyordum ki? Ah, ona kıyamazdım ki... Ancak Tuna'nın yanında yerin dibinde girmekten bıkmıştım. Birkaç saniye sonra Hacer Teyze kalktı ve süpürgeyi elimden aldı.

"Seni beklersek seneye bu zamanlar anca bitirirsin," dedi ve iki dakikada tüm odayı şipşak süpürdü.

"Bu kız ev işlerinden anlamaz. İnşallah işte iyidir," diyerek Tuna'ya döndü.

Tuna bana baktı. İyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Berbat diyecekti herhâlde. Bana bu kadar gıcık olurken başka ne diyebilirdi ki!

"Deniz..." dedi ve durdu. TOKİ çekilişinde kuralar çekilirken ev çıkmasını bekleyen dar gelirli bir aile gibi pür dikkat ona bakıyordum. O da bana bakıyor ve kısık yeşil gözleriyle dünyanın en çekici insanı olduğunu ilan eder gibi tam karşımda duruyordu.

"Deniz, çok özel biridir. Ondan çok memnunum," dediğinde şaşkınlıkla kalakaldım. Sonra etrafıma bakındım. Herhâlde benden başka bir Deniz vardı?

"Aferin kızım," diyen Hacer Teyze bu sırada süpürgeyi bırakıp yeniden oturdu.

Heyecandan ellerim titreyerek süpürgeyi kaldırdım ve odama götürdüm. Beş dakika çıkmadım odadan. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki, avuçlarımla kalbime dokundum. Yirmi beş yıllık makûs talihim boyunca hiçbir zaman bu kadar güçlü bir duygu yaşamamıştım. Tuna Üstüner, o berbat CV'mi okuyan, beni asansörde

sıkıştıran, şirketinden kovan, otoyolda bırakan adam salonumda oturuyor ve üst kat komşumla sohbet ediyordu. Heyecan içindeyken, bir anda panikle ayağa fırladım.

Aman Allahım, saçım! Kafam az sonra Sahra Çölüne dönecek, birkaç kaktüsten başka kafamda bir şey kalmayacaktı. Hızla tülbendi, üst pijamamı çıkardım ve banyoya koştum. Tuna Üstüner birkaç dakika daha bekleyecekti zat-ı şahanelerimi!

Sıcak suyu açıp kafamı küvete doğru eğdim. Oh, çok şükür ki saçım hâlâ yerindeydi. Siyah sular akarken beyaz atletim ıslanmasın diye kafamı iyice eğmiştim. Öyle ki, başım bile dönmüştü. Boyalar temizlenince şampuana uzandım. Uzun saçlarımdan dolayı küvetin üstündeki şampuanı göremiyordum. Sular kafamdan, kulaklarımdan, yüzümden dökülürken elimi uzattığım halde ona erişemedim. Sonra biri kutuyu elime verdi. Panikle kafamı kaldırdım.

Tuna Üstüner banyomda, tam dibimde duruyordu! Saçlarımı öylesine bir hızla çevirmiştim ki siyah boyalar sadece benim atletimi değil onun pahalı beyaz gömleğine de yayılmıştı.

"Üstünü batırıyorsun, kafanı eğ," dedi.

Kendi üstünü önemsememiş, benim iki liralık atletime mi takılmıştı? Ah, atletim mi? Bu adamın karşısında yarı çıplak halde mi duruyordum? Afallamam bile geçmemişti ki, elimden duş başlığını aldı ve diğer eliyle boynumu nazikçe tutarak kafamı eğdi.

"Sen...sen ne yapıyorsun? Hacer Teyze içeride. Yanlış anlayacak."

Gözlerimin içine, oradan da tam kalbime bakıyor gibiydi. Keskin bir tavırla "Uyukluyor," dedi.

Hacer Teyze'nin oturduğu yerde dalıp gitmesini hatırladım. Ama her an 'Bismillah' deyip uyanabilir, patronumla beni banyoda basabilir, sonra beni buradan değil Fizan'a, Uranüs'e kadar kovalayabilirdi.

Bu sırada Tuna, "Kafanı eğ diyorum," diyerek bana yeniden emir verdi.

"Burası benim evim. Benim kurallarım geçer."

Aldırmadı ve kendinden son derece emin durmaya devam etti. Çaresizce kafamı eğdim. Bir an sonra açıktaki diğer elini uzattı. Ne

istiyordu? Kalbimi mi? Zaten ondaydı ya! Ah, şampuan. Şampuanı avucuna şuursuzca sıktım. Yarı çıplak halde, delice âşık olduğum, delice nefret ettiğim adam tarafından saçlarım yıkanıyordu. Şampuanlı avucunu yavaşça başıma değdirdi. Ovarak değil, resmen okşayarak yıkıyordu saçlarımı.

Mezar taşıma yazacakları dörtlüğü düşündüm...

'Pek âşıktı Deniz kız, pek de gariban
Öldü zavallıcık Uranüslüye varamadan
Niye öldü derlerse deyin ki;
Sebebi oldu Tuna'nın elinden dökülen şampuan!'

Ah, ölecektim. Bu defa kesindi. Tuna saçlarımı yıkamaya devam ederken, ben ellerimle küvetin kenarına tutunup oradan güç almaya çalıştım. Büyük eliyle saçlarımı okşayıp köpürtürken, ellerini bilerek mi olduğunu anlamadığım bir şekilde enseme ve boynuma değdiriyordu. Heyecandan soluksuz kalmıştım.

Bir süre sonra, "Sanırım bitti," diyerek omuzlarımdan tutup beni kaldırdı. Ardından askıdaki el havlusunu aldı ve kafama yerleştirdi. Hipnoz olmuştum. Dünyanın en alçak, en kasıntı, en kurumsal, en despot, en tatlı, en yakışıklı, en çekici, en otoriter sihirbazı tarafından büyüleniyordum. Şapkadan çıkan tavşan bile benden daha aklı başındaydı.

Saçlarımı havlunun üstünden yavaşça kuruturken, "Neden buradasın?" diye sordum.

Gözleri saçlarımdan yüzüme indi. Gözlerimiz kenetlenirken ona büyük bir özlemle baktım. Aramızda tek adımlık bile mesafe yoktu. Öte yandan bu adam gezegen averajıyla, benden birkaç milyon ışık yılı uzaktaydı. Buna rağmen on metrekarelik banyomda, yanımda ayakta dikiliyordu. Uzun boyuyla bana tepeden bakarken hafifçe gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dedi. Duraklamadan, kendinden emin ve ansızın söylemişti.

İkinci kez benden özür diliyordu! Tarihçiler bunu kaydedin! Yüzyıllar sonra dünyayı değiştiren sözleri okurken bunu da

okuyun. Zira ben bu sözün gazıyla atılıp tüm dünyanın sorunlarını çözüp, bilim ve teknolojisini geliştirip, Uranüs'le dünyamız arasına bir metro hattı bile kurabilirdim. Ona erişmek istiyordum. Tuna Üstüner'in sadece şirketinde değil, kalbinde de tam zamanlı bir yer edinmek istiyordum!

Yine de kızgın ve kırgındım. Hayatıma açıkça müdahale ederken, bana asla saygı duymamıştı. Hakan'dan uzak durmam konusunda ikaz ediyor ancak bunu neden yaptığını açıklamıyordu. Âşık mıydı? Hayır. Seviyor muydu? Asla! Öpmek istediği için miydi? Sadece dudaklarım için miydi? Kendimi bir meta gibi hissediyordum. Etiket ve barkodumu ne zaman yapıştıracaktı? Aklımdan bunları geçirirken sanki içimi okur gibi devam etti.

"Sen benim malım değilsin, Deniz. Sen benim çalışanımsın. Sana böyle bir şey dediğim için gerçekten üzgünüm. Ama Hakan Yorulmaz hakkında ne düşündüğümü..." Durdu ve başını çevirdi. Dudaklarını sinirle birbirine bastırmıştı. Sonra o ateşli gözleriyle yeniden bana döndü. Güzel, derin, yeşil gözler bizim sarı ampul ışığı altında bile can alıcı şekilde parlıyordu. Sesiyse öfke doluydu. "Kahretsin, o adamı yanında görmek istemiyorum."

"Hakan'a sadece bir şey danıştım. O bir avukat ve..."

"Sorun ne? Söyle bana!" Emir vermeye alışık olduğundan yardımcı olmaya çalışırken bile baskı kurmak istiyordu. "Hukuksal bir sorunun mu var? Seni yarın şirketin avukatlarıyla görüştüreceğim."

"Hayır. Hallettim. Sen gelmeden önce halledecek zamanı bulabildim," diyerek başımı salladım. Saçlarımda sular sıçradı ve gülümsedi.

"Şimdi," dedi. Sonrasında elini kaldırıp saçlarımdan havluyu çekti ve oraya bir yere bıraktı. Islak saçlarımın altından yüzümü kavradı, avuçlarıyla sımsıkı sardı. "Özrüm kabul edildi mi?"

Gözlerimi kapattım. Kokusunu duyuyordum, nefesini, duruşunu, tavrını, şu an bana nasıl baktığını, her şeyini görüyor ve fark ediyordum. "Evet," diye inledim. "Ben de seni ıslattığım için özür dilerim."

Sırıttı. "Saçlarını yıkarken beceriksiz davrandım. Benim kabahatim. Sanırım ıslanmaya ben gönüllü oldum."

"Ah, hayır! Restorandaki olay için özür dilerim."

"Ha! Şu küçük çaplı şovundan bahsediyorsun. Su biraz soğuktu ama önemli değil."

Elleri hâlâ yüzümdeyken saçlarımın uçlarına dokundu. Avucuna sular doldu.

"Yeni saç rengin sana yakıştı," diyerek saçlarımı, yüzümü ve sonra boynumdan aşağısını inceledi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Hararet basmıştı ve Tuna'nın o çapkın bakışlarına rağmen kendimi ondan çekemiyordum. Beceriksizce gülümseyerek, gözlerimi kaçırdım. O kadar sıcak ve o kadar dünyalıydı ki, onun Uranüs'ten temelli dönüş yaptığını düşündüm. Sonra bir an ona mafyadan bahsetmek istedim. Hayatının ve şirketinin tehlikede olduğundan... Ancak bunu yapamadım. Ailemi, sevdiklerimi, âşık olduğum bu adamı daha da tehlikeye atamazdım. Kendim bir şekilde çözecektim! Üstelik Tuna, sahiden de benden şüpheleniyor olabilirdi. Bunun farkındalığıyla gergince "İşte benim hayatım bu," dedim.

Eğer bir yerlerden silah falan çıkaracağımı ya da evin bir yerlerinde ajanlara özel silah depom olduğunu sanıyorsa yanıldığını görecekti.

"Hayatını sevdim," diye fısıldadı.

'Ben de seni...' diye atıldım. İçimden elbette.

Ona 'seni seviyorum' diyebilmek için gerçekten cesaretim olmalıydı. Karşılık aldığım gün diyecektim, ancak şimdi yine o belirsizlik etrafımı sarmıştı. Bu sırada yüzümdeki elleri gerildi ve başımı yavaşça yukarıya kaldırdı. Kalbim müthiş bir ritim tutturdu. Tuna Üstüner beni deplasmanda değil, kendi evimde öpecekti. Gözlerim arzuyla kapanmadan evvel onun yüzüme doğru eğildiğini gördüm. Gittikçe yaklaşıyordu. Dudaklarımı araladım ve nefesini tam dudaklarımın üstünde hissettiğim an, "Hayır," diyerek başımı çevirdim.

Dudakları yanağımda son buldu. Beni yanağımdan öpmüştü ancak kendini çekmedi. Yavaşça bir kez daha öptü aynı yeri. Sonra usulca dudağımın tam kenarına kaydı ve tam ucundan çok hafifçe öptü.

Titriyordum. Güçlü bir hortuma direnen bir parça yaprak gibi titriyordum. Elleri hâlâ yüzümdeydi ve dudakları, nefes alış verişleri tam dudağımın dibindeydi. Kendimi bir kez çektiğim halde ikinci kez çekmedim. Ancak öpüşmeyeceğimi belirttiğim için o da devam etmedi. Sadece, yüzümden sular damlarken, başparmaklarıyla bu minik damlaları sildi.

"Deniiiiiiz!" Hacer Teyze sesini duyunca panikle sıçradım. Uranüs'e yaptığım kısa yolculuğu bitirip Dünya'ya inerken Tuna'yı çekiştirerek banyodan çıkardım ve yatak odama ittim.

"Sakın çıkma!" diye fısıldarken Hacer Teyze geldi. "Patronun gitti mi?" diye sordu.

Kapımın önünde konuşuyorduk. Eğer Tuna Üstüner ile beni banyoda basmış olsaydı, yarın kesinlikle evli bir çift olurduk. Ah, yoksa buna izin mi vermeliydim!

"Evet gitti," diye yalan söyledim.

"Ben de gideyim o zaman, geç oldu." Hacer Teyze sımsıcak gülümsedi ve gitmek için arkasını döndü. Sonra bir anda durdu, bana baktı. "Kızım patronun da çok yakışıklı, efendi, dürüst bir gence benziyor. Keşke onunla evlensen."

Allahım, Tuna Üstüner odamdaydı ve Hacer Teyzem onunla evlenmemden bahsediyordu. Başka zaman olsa, 'Hıh, ben ona mı kaldım?' derdim. Hoş, ona kalmak için de her şeyi yapmaya hazırdım ya! Ama o bana kalmak ister miydi, hiç sanmıyordum.

"Tamam, Hacer Teyzem. Hadi, sen de git. Benim saçımın işi bitmedi. Banyoya gireceğim." Umarım Tuna bizi işitmiyordur!

"Gir gir. Islak saçla gezme sonra migren olursun. Maazallah ileride çocuğun olmaz. Gerçi birkaç yıl daha beklersen zaten olmayacak!" Ah, teyzem! Yine bombayı patlattın.

Tuna'nın duyacağını bilerek yüksek sesle cevap verdim. "Ben daha yirmi beş yaşındayım. Gencecik, çıtır bir kızım."

"Hey, yavrum hey. O kadar çıtırsın ki, ısırsam takma dişlerim bile kırılır."

Vücudu yaşlılıktan dolayı iyice küçülmüş teyzeme oflayarak baktım ve belinden tutup kapıya kadar ittirdim.

"Seninle geleyim mi, yalnız başına gidebilir misin?" Tek başına yukarıya göndermek istemiyordum.

"Sen beni ne sandın kızım, asıl çıtır benim." Ondaki öz güven bende olsaydı şu an Tuna Üstüner'den beş çocuğum olurdu. Ah, bu beş nereden aklıma takılıyordu sürekli. Allah mı söyletiyordu?

"Sen sadece kapıda bekle. Işık sönerse basarsın," diyen teyzemi öperek uğurladım. O da bana sımsıkı sarıldı ve az önce Tuna'nın öptüğe yere şap diye sesli bir öpücük bıraktı. Yukarıya çıkana kadar kapı eşiğinde bekledim. Anahtar sesini dinledim, kapı çarpma sesinin ardından içeriye girerek ben de kendi kapımı kapattım. Ve tam o anda irkilerek sıçradım.

Tuna Üstüner odamın kapısından bana bakıyordu.

BÖLÜM 27

Tuna, Deniz'in odasına girdiğinde sinirle ellerini saçlarına daldırdı.

"Ne yapıyorum ben burada? Az önce ne yaptım, kahretsin!" diyerek kendi kendine kızmaya başladı. Bu kızın ardından gelip, bir de evine girmek, yetmezmiş gibi banyoya dalmak, saçlarını yıkamak ve son olarak da onu öpmek. Dudaklarından bile değil, sadece yanağından öpmüştü. Yine de öpmüştü işte... Bir çalışanını, hem de kendisini deli eden o tuhaf kızı öpmüştü. Ve kahretsin ki, yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Şimdi de kızın kokusuyla dolu yatak odasında olduğunu fark edince uyarıldığını hissetti. Oda darmadağınıktı. Hele yatak. Çarşaf kırış kırış olmuş, yorgan ve yastık farklı yerlere dağılmıştı.

Tıpkı çılgınca sevişilmiş gibi... Bu düşünceden ötürü canı sıkıldı, yine de o kızı alıp, bu yatağa atıp...

Tuna bu düşüncelere bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Ancak bir anda fark ettiği görüntü karşısında yeni bir işkence başladı.

"Lanet olsun!"

Duvara dayanmış etajerin çekmecelerinden en üstteki açıktı ve kızın iç çamaşırları görünüyordu. Usulca oraya yaklaştı. Muntazam dizilen sutyenler ve küçük külotlar kızın genel dağınıklığını yansıtmıyordu. İç çamaşırlarına özel hassasiyet mi duyuyordu acaba? Tuna bu düşünceyle kaşlarını çattı. Deniz'e olan arzusu nesneleşecek kadar yoğundu. Etajerin çekmesini hızla kapattı.

Sinirle homurdandığı sırada bakışları bu sefer de etajerin üzerindeki çerçevelere gitti. Hepsinde Deniz'in otuz iki dişinin göründüğü, gülen suratı vardı. Kiminde salıncakta sallanıyor, kiminde elindeki bir kediyi tutmuş gülümsüyordu. Bazısında küçük çocuklar vardı ve hepsinin kafasına papatyadan taçlar iliştirilmişti.

Başka bir fotoğrafta Deniz, kızın birinin saçından kendisine bıyık yapmıştı. Tuna fotoğrafın üzerinden Deniz'in yüzünü okşadı. Ona fotoğraflardan bakmak bile hoşuna gidiyordu. Sonra kızın annesi ve babası olduğunu tahmin ettiği bir fotoğrafa baktı. Annesi geleneksel görünümlü, hafif kilolu bir kadındı. Babası ise gür saçlı, kalın bıyıklı, dev gibi bir adamdı. Kızın kimseye benzemediğini düşündü. Annesine benzemiyordu ancak babası gibi de katı ifadeleri yoktu. Bir kere Deniz'in yüzü çok güzeldi. Açık renk gözleri, uzun kahve... hayır, artık uzun siyah saçları vardı. Sonra zayıftı ama kuru değildi. Kesinlikle dokunulmak için idealdi.

Tuna bir an Deniz'e dair düşüncelerinin ne zamandan beri vasattan güzele kaydığını düşündü. Onu daha birkaç hafta önce yüzüne bile bakılmayacak bir kız olarak tanımlarken, şimdi durmuş güzelliğini düşünüp, çektiği işkenceyi arttırıyordu. Bu sırada köşede kalmış bir fotoğraf gördü. Deniz, genç bir delikanlıyla sarmaş dolaştı ve kendini kaybedercesine gülümsüyordu. Üstelik bir deniz kenarında duruyorlardı. Kız, bikinili ya da mayolu değildi ancak bulundukları yer bir tatil merkezi olduğunu gösteren pek çok tanıdık şeyle doluydu. Demek Deniz Akın plajlarda bikinilerle, mayolarla suya giren, erkeklerle samimi olan bir kızdı! Fotoğrafı elinde alıp duvara fırlatmak istedi ancak bunu yapmak yerine elinde öldürücü bir öfkeyle sıktı. Sonra kapıyı açtı ve kıza baktı.

Deniz ıslak saçları, çıplak kolları, daracık atleti içinde o kadar baştan çıkarıcıydı ki, Tuna bir müddet boyunca kızı izlemekten kendini alamadı. Ardından elindeki çerçeveyi sallayarak, "Bu kim?" diye sordu. Sesi tahmin ettiğinden yüksek mi çıkmıştı!

Deniz adama kaşlarını çatarak baktı. "O... Metin."

Tuna sert bir ifadeyle kıza doğru yürüdü. Tam yanında durdu. Öfkesi içinden taşarken, yine de onu öpmek istiyordu. Az önceki ufak dokunuş yetmemişti. Kısacık, masum bir öpücük olmasına rağmen Tuna Üstüner de sarsılmıştı.

Yeşil gözlerini kısarak Deniz'e baktı. Lanet olsun! Bu evde kalmaya devam ederse, kendine hâkim olamayacaktı. Çerçeveyi sertçe kızın eline vererek, kapıyı açtı.

"Yarın görüşürüz." Deniz'in yüzüne bile bakmadan, kendi açtığı kapıyı yine kendi çarparak hızla evden çıktı.

"Kurumsal Şizofren!" diye bağıran Deniz hemen mutfağa koştu. Mutfak penceresi sokağa bakıyordu. Tuna'nın Escalade'ini görünce perdeyi hafifçe araladı. Adam da bu sırada bahçe kapısından çıkmış ve aracın kumandasını uzatmıştı. Uzun boyuyla kıza net bir görüş sağlıyordu. Genç adam arabanın önünden geçip şoför mahalline gitmişti ki, bir an durdu. Deniz karanlıkta perdeler ardında Tuna'ya bakıyordu.

'Neyi bekliyor?' diye düşündüğü sırada adam başını kaldırdı ve sadece birkaç metre uzaktan kendisine bakan Deniz'i gördü. Bakışları yeniden buluştu. Genç kız saniyeler içinde pencereden ayrılıp serin duvara sırtını yasladı.

"Of, pislik adam! Nasıl bu kadar dağıtabiliyorsun beni?"

Sonra yanağını okşadı. "Hayır, Hacer Teyze senin öpücüğünü değil, Tuna'nınkini seviyorum..." diyerek sıntı. Sonra sessizce itiraf etti. Tuna Üstüner karşısında duruyormuş gibi... Kalbi çarparken mırıldandı.

"Seni seviyorum Uranüslü Aşkım."

❧ ❧ ❧

Sonraki günler, Tuna ile Deniz arasında sözsüz bir barış antlaşması yapılmış gibi kavgasız ve sakin, aynı zamanda da derin bakışmalarla geçti. Tuna'dan gelen o sıcak duygusal yoğunluk Deniz'in tüm hayatını etkilemiş ve onu uzlaşmacı birine çevirmişti. Lale'yle de barışmışlardı. Deniz suçlu olduğunu bildiğinden barış çubuğu uzatmış, Lale de siyah saçlarının çok yakıştığını söyleyerek aradaki kırgınlığa son vermişti. Deniz mutluydu. Tuna Üstüner kendisini öpmüştü. Ve neredeyse kötü adamları bile çok az hatırlamıştı. Hatta birkaç gün olmasına rağmen kimseden ses çıkmayınca, belki de onu unuttuklarını düşündü. Ama sonra, "Ben unutulacak kız mıyım?" dedi kendi kendine şımarıkça...

Cuma günü öğleden sonra Mert Kutlar ofise geldi. Bu defa Tuna'nın müsait olup olmadığını sordurmadı, zira bunun arkadaşı

tarafından nasıl karşılandığını görmüştü. Yine de Deniz'e takılmadan duramadı.

"Deniz Hanım, bugün daha da incelmiş görünüyorsunuz? Karatay diyeti mi ne varmış, onu mu yapıyorsunuz?"

"Hayır. Sibel Can diyeti yapıyorum. Sık sık ama az az ye!"

"Ne kadar sıklıkla?"

"Günde yüz elli dört öğün!"

Deniz'in sözlerine kahkaha atan Mert eliyle olmayan göbeğini gösterip "Benim de ihtiyacım var ama Sibel Can diyeti beni keser mi sence?" diye sordu.

Mert'in komik sorusuyla sırıtan Deniz, "Bir Sibel Can, Bir Deniz Seki, Bir Hülya Avşar, Bir Ebru Gündeş diyeti size iyi olur!" diye yanıt verdi.

"Diyet mi bu, assolistler toplantısı mı anlamadım, Deniz Hanım. Anlaşılan diyet yerine kadınlar matinesi kuracağım."

"Sarmalar, börekler ve Mehmet Ali Erbil benden."

Deniz'le beraber kahkaha atan Mert, bir an için kızın yakın bir arkadaşı olup olmadığını düşündü. Onun gibi deli dolu, çılgın biri var mıydı mesela? Bu kızla iki dakika konuşmak bile kendini iyi hissettiriyordu ancak ne yazık ki, Deniz Akın rezerve edilmişti. Lanet arkadaşı Tuna Üstüner tarafından.

Bu umutsuz düşünceyi aklından silmeye çalışarak, Tuna'nın odasına yöneldi. Son bir kez kıza bakarak, "Saçınız çok yakışmış," deyip sevimlice göz kırptı.

Deniz de elini saçını daldırıp, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdi.

Mert, Tuna'nın odasına da Deniz'in etkisi altında, güleç bir yüzle daldı. Onun bu halini gören Tuna gergin bir sesle, "Deniz'le konuştun değil mi?" diye sordu.

Mert tek kaşını kaldırıp, adama şaşkınlıkla baktı. "Demek yüzümden bile anlamak mümkün. Sana bir şey diyeyim mi? Sen çok şanslı bir herifsin. Bu kız insanın ömrünü uzatır."

Tuna arkadaşına kötü bir bakış attı. "Nedense bana tam tersi gibi geliyor."

Mert'le Deniz hakkında konuşmak istemiyordu. Hele kızın kendisine hissettirdiklerini anlatmayı hiç istemiyordu... Kaç gündür onu aklından çıkaramadığını hatırlayınca iyice öfkelendi. O geceden beri durmaksızın Deniz'i düşünüyordu. Islak saçlarını, güzel fiziğini, öfkeli gözlerini, somurtkan suratını, kafasındaki market poşetini, kötü pijamasını... İç çamaşırlarını... Kahretsin, düşünceleri hep aynı yerde bitiyordu. Bu kıza hissettiği tuhaf çekimin sebebini biliyordu. Onunla beraber olmak istiyordu. Ona dokunmak, onu öpmek... Tenini istiyordu... Kıza başkası dokunur diye deliriyordu. Bu yüzden onu kuzeninden bile kıskanırken, Mert'e sırf bu yüzden dalması da işten bile değildi.

Mert çatık kaşlarıyla uzaklara dalmış arkadaşına baktı. "Bu kız seni fazla sarsmış anlaşılan."

Tuna ona dönmedi bile. "Öyle bir şey değil!"

"Nasıl bir şey?"

"Bir şeyi istersin ve alamadığında aklın hep onda kalır ya! O tür bir şey..."

"Yani, aklın hep onda!"

"Mert!" diye gürleyen genç adam arkadaşına tehditkâr bir bakış attı.

"Tamam, tamam, devam et."

"Deniz de öyle. Benimle daima inatlaştığı, bana kafa tuttuğu için onu dize getirmek istiyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım beni bu kıza çeken şey de o tutku, ya da arzu..."

"Tensel bir şey yani!"

Tuna, Mert'e ölümcül bir bakış atarken, aynı anda onu uyardı. "Onun hakkında dikkatli konuş!"

"Sakin ol dostum. Bunu diyen sensin. Onu, sana çekenin tutku olduğunu sen söyledin..."

"Bilmiyorum, kahretsin! Muhtemelen öyle bir şey... Geçici, sıradan, aptalca bir şey ve artık bitmesini istiyorum. Bunu kesinlikle halledeceğim. O kız benim klasmanımda değil ve ben hayatım

boyunca o kadar sıradan birini, bana bu kadar zıt bir kızı böylesine düşünmedim."

"Aydan'ı bile mi?"

Tuna, Mert'in sorusuyla ona şaşkınca baktı. Aydan... O kadın geçmişte kalmıştı ve şimdi hatırlatılması öfkelenmesine neden olmuştu. Öte yandan Deniz ve Aydan'ı karşılaştırmak ne kadar doğruydu? İkisi ne kadar da farklıydı... Aydan küçük bir esintiyse, Deniz tam bir kasırgaydı. Ve ikisinin kendisine hissettirdikleri çok ama çok farklıydı.

"Konuyla alakası yok!" diyerek Aydan konusunu kapattı. "Aklımdaki soru işaretini giderdiğimde Deniz de bitecek. O kız benim hayatımın hiçbir yerinde yer alamaz," diyerek yeşil gözlerini kıstı. Bir yandan borsa hisselerine bakar gibi yaparken, bir yandan da Deniz'in o saçma sapan çekimini silmenin yollarını arıyordu. Yakında, çok yakında halledecekti bu konuyu.

"Toplantı bu hafta sonuydu, değil mi?" diyen Mert bu sırada yeniden söze girdi.

"Evet. Gelmek istersen Antalya'da... Lale'den otel bilgilerini al."

Mert 'tamam' anlamında başını salladı. "Bakarım. O kız da geliyor mu?"

Tuna, Mert'e gülümsedi, Mert de ona. Tuna'nın niyetini okumak güç değildi.

Deniz, Perşembe günü Tuna ve Mert'i pek görmedi. Tuna ile arasındaki o yakınlaşmadan bu yana üç gün geçmişti. Bu günler boyunca Tuna kendisine kızmamış ya da azarlamamış olsa da, çok yakın olmadığı da açıktı. Ama bu arada adamın Çisem'den ayrıldığına emin olmuştu. Haberlerin tümü bu yöndeydi ve kimseden bir yalanlama gelmemişti. Demek mafyanın dediklerinin doğru olmama ihtimali de vardı. Muhtemelen onu kandırmak adına böyle bir yalan söylemişti, o içi geçmiş Don Carleone! Yine de Deniz endişeliydi. Kaç gündür o adamlardan herhangi bir ses çıkmadığı için de korkuyordu. Böyle anlarda da Tuna Üstüner'in varlığı, o kısacık teması, dokunuşu bile kendisine yetiyor ve bunlardan güç buluyordu.

Ahmet, o hafta ilk kez Cuma günü ofise geldi. Deniz ve Lale ile bir süre ayakta muhabbet eden genç adam, ailesiyle tatilde olduğunu ve bugün de toplantı için Antalya'ya geçeceğini söylemişti. Ofisinden birkaç evrak almak için gelmiş ve aldırmaz tavrıyla işlerle pek de ilgisi olmadığını göstermişti. Deniz ondan hoşlanmıyordu ancak Ahmet'in komik tavrını da eğlenceli buluyordu. Adam ofisine girdikten bir süre sonra durup düşündü. O mafyadan adamlar Ahmet'in işi olabilir miydi? Olabilirdi tabii! Şirket yönetiminden ve ticari zekâdan nasibini almadığı için Tuna'yı deviremiyor, bu yüzden de kaba kuvvete başvuruyor olabilirdi.

"Senin maşan olmayacağım," diye geçirdi içinden. Bu düşünceyle mesai bitimine kadar neredeyse içi içini yedi. Çıkışa bir saat kala da muhasebe servisinden bir genç kendisine bir bilet bıraktı.

"Bu da ne?" diye sorarken Ahmet odasından çıkıp yanlarına geldi. Kızın sorusunu işitmiş olacak ki, elindeki bilete baktı. "Anlaşılan sen de Antalya'ya geliyorsun Deniz. Sanırım orada bir asistana ihtiyaç duydular."

Deniz'den daha şaşkın olan Lale yerinden fırlayıp, kızın uçak biletini uzun uzun inceledi. "Hem de birinci sınıf!"

Lale, Deniz'e şaşkın şaşkın bakarken, Ahmet de aynı şaşkınlıkla eliyle çenesini sıvazladı. "Ben de yemekten sonra havaalanına geçeceğim. Beraber gidelim, Deniz. Hazırlanınca gel, aşağıda bekliyorum."

Deniz, Ahmet'in teklifine şuursuzca yanıt verdi. "Tamam."

Adam çekip gittiğinde Deniz hâlâ şoku atlatamamıştı. Bunun Tuna ile ilgisi olabilir miydi? *Ah keşke!* Yerinden kalktı ve Tuna Üstüner'in odasına yöneldi. Kapıyı ikinci çalışında girmesi söylenince, şaşkın bir halde içeriye girdi.

Tuna önündeki bir rapordan kafasını kaldırıp Deniz'e baktı. Genç kız siyah saçları içinde bir afetten farksızdı. Deniz de ona bakıyordu. Tuna da siyah gömleği ve gri kravatıyla Deniz'in nefes alışını zorlaştırıyordu.

"Ben de mi Antalya'ya geliyorum?"

Tuna geriye yaslandı ve elindeki kalemi çevirerek, "Evet," dedi.

"Ama neden? Yani personelin gelmediğini..."

"İhtiyaç oldu. Bunu sorgulamayacaksın, değil mi?"

Tuna'nın itiraz kabul etmez sesiyle, Deniz dudaklarını ısırdı. "Ama hiçbir hazırlık yapmadım," diyerek bir kez daha karşı çıktı. Tuna kıza kötü bir bakış attı. Hazırlıktan kasıt bikini, terlik, havlu muydu yani? Deniz Hanım, eğer herkesin içinde öylece yüzmeye, güneşlenmeye gideceğini sanıyorsa yanıldığını görecekti. Onun oraya gitme sebebi farklıydı.

Genç adam bu düşünceyle kati bir şekilde, "Hazırlığa gerek yok," deyip kızı baştan ayağa süzdü. Hem onun hazırlık yapmasına gerek yoktu. Her haliyle yeterince hazırdı.

"Peki, o halde! Ahmet beni bekliyor, yetişeyim." Deniz, tam kapıyı dönmüştü ki, Tuna adeta gürleyerek, "Bekle!" diye bağırdı.

Deniz adama döndü. Yine o kral tahtına oturmuş gibi otorite yayıyordu. Konuştuğunda da sinirli olduğunu açıkça gösterdi. "Seni niye bekliyormuş Ahmet denen o serseri?"

Deniz, Tuna'nın sesindeki öfkeden Ahmet'in, Hakan'dan daha fazla sevilmediğini anladı. Bu Uranüslü adam anlaşılan yaşına yakın tüm adamlardan nefret ediyordu. Ya da, yoksa kendisini Ahmet'ten de mi kıskanıyordu?

Genç kız sırıtmasına engel olamadı. "Beni havaalanına bırakacak."

"Gerek yok!"

"Nasıl yani?"

Tuna ayağa kalktı ve yavaşça kıza doğru yürüdü. *"Sen benimle geleceksin!"*

BÖLÜM 28

Antalya'ya, Tuna Üstüner ile aynı uçakta, hem de birinci sınıf uçuşta gitmek...

"Sen benimle geleceksin!" diye buyuran o Kurumsal Narsist ile aynı uçağı, aynı kabini, aynı gökyüzünü paylaşmak... Bu düşünce, o an için kuru kuru yutkunmama neden oldu. Kendimi jetiyle kıtalar arası dolaşan yıldızlar gibi hissettim. Bir Madonna değildim belki ama, ondan daha şanslıydım. Onun bir Tuna Üstüner'i yoktu.

Ancak yine de sormadan edemedim. "Ben seninle mi geleceğim? Ama neden?"

Ne demiş bir Deniz Atasözü; *üzümü ye, bağını sorma, bağcıyı bulma, keyfini kaçırma!* Ama benim sorgulayan diğer yanım kesinlikle sormamı öğütlüyordu. Bu adam beni neden yanında taşıyordu? Ah, kendimi bir an bavul gibi hissetmiştim. Tuna Üstüner'in gazabını yüklenen zavallı bir valiz gibi onun yanında mı gidecektim? Allahım onun yanında olmak için değil valiz, isterse çitlediği çekirdeğin kabuğu bile olurdum.

Her neyse... Damağımdaki çölle, ayakta dikildiğim yetmişti. Su içmeli ve bu muhteşem hissi hazmetmeliydim. Onunla sadece iki saat sonra aynı uçağa binecektik. Uçak mı? Allah kahretsin, ben uçaktan çok korkarım!

"Ben...ben gelemem," dedim bir anlık gafletle!

Tuna beni tepeden bakışlarla süzdü. "Ben geleceksin dediysem, geleceksin!"

Allah'ın belası adam! Sebebini bile sormadan emretmesi karşısındaki öfkeden dişlerim gıcırdadı. "Ankara'ya deniz getiremediler ama bence siz Antalya'yı Ankara'ya getirebilirsiniz, çünkü başka türlü Antalya'ya gelmem mümkün değil!"

Koltuğunda gerildi. Kaşlarının çatışından öfkelendiğini anlamam güç değildi, ancak o klişe alaycı bakışıyla bana baktığında dürüstçe itiraf ettim."Ben uçaktan korkarım."

Alaycı gülümsemesi daha da genişledi. Korkumla eğleniyordu!

"Demek uçaktan korkuyorsun!" Sesi ılık bir yağmur gibiydi. Küstahça devam etti. "Senin bir şeylerden korktuğunu görmek güzel!" Ve yağmur doluya dönüştü!

Onun benimle, kibirli bir şekilde dalga geçmesi karşısında öfkeyle atıldım. "İnsanların zaaflarıyla, eksiklikleriyle alay etmek büyük yanlıştır. Mesela ben, senin insanlığınla alay ediyor muyum?"

Hışımla yerinden kalktığında üzerime atlamadan önce kapı kolunu kavradım ve koşarak odadan çıktım.

"Kaçışın yok!" diye seslendi ardımdan. Olsaydı da kaçar mıydım?

Korkumla yüzleşecek ve büyük ihtimalle düşecek olan o uçağa binecektim. Bana göre uçaklar düşmeye fazlasıyla meyilliydi. Öte yandan nasılsa hepimiz bir gün ölecektik ve ben Tuna'nın yanında, onunla aynı hava sahasında ölmeye gönüllüydüm. Beni delirtse de, ucu kaçmış çorap gibi canımı sıkıp, üzerine yazı yazılmış para gibi gıcık edip, yuvasından çıkmış bozuk priz kadar korkutsa da ona hastaydım. Tuna Üstüner'e olan aşkım mı daha baskındı, yoksa uçuş fobim mi? Cevap çok netti. Bu yüzden kesin kararımı vermiştim. O uçak benim oturmaya yarayan yerlerimle şereflenecekti. Oturma kısmını hallettiğime göre bir de mental olarak kendimi hazırlamalıydım. Kendimi motive etmeli ve korkumu geçiştirmeyi başarmalıydım.

'O uçak asla düşmeyecek, Deniz! Korkmana gerek yok. Uçağa bindiğinde kendini evinde, yatak odanda gibi hissedeceksin.'

Ah, yatak odamda Tuna Üstüner'in ne işi vardı? O uçağa onunla binmek uçak fobimi çarpı beşe, beş bine katlıyordu. Hele bir de benimle dalga geçerse, uçağın düşmesini beklemeden ben kendimi aşağıya atacaktım. Korkum geçmiyordu. Tırnaklarımı yemeye başlamam ile kendimi dışarıya atmam aynı anda olmuştu. Soluk soluğa sebilin başına koştuğumda zihnimdeki imgelerde Antalya uçağı her dakika Akdeniz'e düşüyordu. Terden sırılsıklam olmuş bir halde Lale'nin yanına oturdum. Paniklemiş ve muhtemelen bir

limon kadar sararmıştım! İş arkadaşım bana şaşkınlıkla bakmadı bu defa. Alışmıştı bu ifademe. O sormadan kederle yanıtladım.

"Yok, bu defa Bay Uranüslüyle kavga etmedim. Lale, benim uçuş fobim var. Uçağa binemem!"

Lale sorunumla ilgilenmedi bile. "İstersen ben gideyim. Ah, Deniz ben gideyim mi senin yerine?" diyerek ahlaksız teklifte bulundu.

Oyuncak bebeğime göz koyan komşu kızına bakar gibi bakıyordum ona. Çocukça somurttum. "Yok ya! Sen evli barklı bir kadınsın. Ne işin var otellerde?"

"Senin ne işin var? Daha bir aylık personel bile değilsin ve birinci sınıf uçuşta Antalya'ya gidiyorsun!"

"Lale, şu kıskançlık oklarını bir taraflarına saklar mısın? Problem ciddi. Ben uçağa binemem, havaalanına bile yaklaşamam."

Lale'nin yüzünden Erol Taş gülüşü geçti. Eline bir tavuk budu verip tabloyu tamamlamak istiyordum. Bana omuz silkti. "İstersen uyku ilacı al," dedi.

O da korkumla eğleniyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Pastaneye düşmüş brokoli kadar keyifsizdim. Keyifsizliğime krema olan şey ise telefonumun çalmasıydı.

"Off, ne var?" diye açtım. Numaraya bile bakmamıştım.

"Asıl sende ne var?"

"İki yüz elli gram korku, yarım kilo uçuş fobisi ne alırdınız?"

"Denizcim, yine formundasın!"

Gangsterler aşkına! Bu sesi tanıyordum. Bu cızırtılı, karıncalı ses benim başımdaki belanın, mafyanın sesiydi. Adamın adını bile bilmiyordum. 'Bağkur'dan emekli, bunak mafya seni!'

"İşler nasıl gidiyor. Umarım ofiste aylaklık yapmıyorsundur?"

"Bakın, şu an sizinle ilgilenemem. Müsait değilim," diyerek telefonu adamın suratına kapatmak istedim. Emekli mafya, "Dur!" diye bağırınca frene bastım.

"Unutma! Beklemekten sıkıldım bana artık elle tutulur bir şeyler vermelisin." Ve dıt dıt dıt.

"Dişlerini döküp eline versem! Bağkurlu mafya!" diye söylendikten sonra ben de telefonumu kapattım ve en kısa sürede yeni bir hat almam gerektiğini düşündüm. Bir yandan Tuna Üstüner'in

kalbimdeki heyecanı, diğer yandan uçak fobim, şimdi bir de nur topu gibi bir mafyam olmuştu. Ah, nur topu mu? Olsa olsa nursuzluk topu olurdu! Adam ona top dediğimi işitirse muhtemelen benden bir pota yapar, o topları da tek tek içime atardı!

Ancak öncelikli kriz, emekli mafya sorunu değildi! Daha önemli problemlerim vardı. Yerime geçtiğimde elim ayağım titriyordu. Ne olacaktı, ne yapacaktım? Uranüslümün yanında korku krizlerine giremez ve kendimi rezil edemezdim. Bir çare bulmaya çalışıp, dudaklarımı yerken Tuna odasından çıktı. Bluetooth kulaklıkla birileriyle konuşuyordu. Gözleri benim üzerimdeydi ve gergince karşısındakini fırçalıyordu. Nefessiz kalıp onu izledim. Kapı eşiğinde durdu ve derin derin soludu. Yeşil gözlerinin, kibirli sesinin gönderdiği oklar telefondan geçip karşıdakini deliyor olmalıydı, ama hayır! O oklar direkt benim kalbime saplanıyordu.

"Tamam kapat!" diyerek sertçe konuşmasını sonlandırdı.

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Yürü!" Yürümek az kalır, koşardım da... Ama şu an ayaklarım bedenimdeki ana muhalefet partisi işlevini görüp, yürümeyi reddediyorlardı. Lale'nin sırıtan yüzünü gördüğümde dişlerimi sıktım ve belgelerle, çantamı kaptığım gibi Tuna'nın arkasından koştum. Asansörde beni beklerken, ben bildiğim tüm duaları baştan saymaya başlamıştım.

"Uçakla gitmesek mi acaba? Fırtına varmış."

Tüm bedeniyle bana döndü. Asansör kabini ve yoğun duygusal baskıdan geriye kaçtım.

"Fırtına mı Ağustos'ta mı? Fırtına şuranda olmasın?" diyerek işaret parmağıyla şakağıma dokundu.

"Fırtına kalbimde," demek isterdim, ama sustum. Sadece otuz saniye... Sonra yine atıldım. "Volkanik dağ patlayabilirmiş. Çok korkunç değil mi, bu uçuş kesinlikle çok riskli!" diye inledim. Uçuştan kaçmanın yolunu bulmak için bildiğim tüm uçuş yasaklarını hatırlamaya çalışıyordum. Cümlem üzerine hafifçe gülümsedi. Yutmamıştı, ancak eğleniyordu.

"Türkiye'de aktif volkanik dağ yok," dedi. Coğrafya hocam gibi konuşuyordu. Ah, coğrafya hocama âşık olduğumu söylemiş miydim?

"Yok ama her an olabilir? Bilemeyiz," diyerek daha önceki saçmalama rekorlarımı kendi kendime egale ettim. O ise bana gülümsemeye devam etti. Hafifçe ve küstahça... Yine de şahane görünüyordu. Durdum ve ben de ona bakarak yakınlığımızın tadını çıkardım. Gözleri gözlerime kenetlendi ve ben ciddi anlamda asansörle aramda bir bağ oluştuğunu düşünmeye başladım. İleride çocuklarımıza anlatacağım hikâye belliydi; babanızla asansörde tanıştık, kaynaştık, öpüştük ve... Devam edemeden Tuna kendini hızla benden çekti ve yeniden önüne döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı. Ne olmuştu? Ne yapmıştım? Sahi, bu insanlar ne zaman asansöre girmişti, asansör ne zaman böyle kalabalıklaşmıştı? Düşünmeyi bıraktım ve onun rüzgârında savrulan kuru bir yaprak gibi çıkışta peşinden yürüdüm. O fevkalade Escalade bugün yoktu. Yerine Mercedes marka, makam aracını andıran siyah bir otomobil gelmişti. Yanında promosyon olarak bir de şoför vardı. Adam bizi havaalanına bırakacaktı. Bunu fark edince rahatladım. Tuna Üstüner ile bir de uzun bir araba yolculuğu çekemeyecektim. Havaalanına varmadan önce bildiğim tüm mistik güçleri yanıma çağırıp destek alacaktım. Bu amaçla öncelikle bir Fatiha okudum; *Ruhuma!* Sonra arabada Tuna'ya fark ettirmeden, "Ommm..." diyerek meditasyona geçtim. Bu adamın bakışları üzerimdeyken başka herhangi bir şeye odaklanmam o kadar zordu ki, bir süre sonra gözlerimi açtım.

"Sahiden uçaktan korkmuyorsun değil mi?"

Elimi önemsiz bir şeyden bahseder gibi sallayıp, "Hayır, tabii ki. Sadece biraz tedirginlik var," diyerek tarihin en büyük yalanını söyledim. Tırnaklarım hâlâ yerinde olduğu için şanslıydım. Kemire kemire bitirmek istiyordum.

"İyi o halde," diyen Uranüslüm yanımdaki koltuktan gerinip bana baktı. "Lale'den toplantı programını aldın değil mi?"

"Aldım," dedim, o listeleri ne yapacağımı bilemeyerek.

"Bir sorun çıksın istemiyorum. Her şeyden sen sorumlusun!"

"Ne gibi yani? Her şey derken?"

Bana usançla baktı. "Hayatta doğru düzgün yaptığın bir iş yok mu?" Ses tellerine yüksek gerilim hattı döşemişlerdi sanki.

Aynı sinirle yanıt verdim. "Var işte, sana katlanıyorum. Tam zamanlı berbat bir iş!"

Koluma asıldı. Tenim iri eli tarafından sertçe sıkılırken burasının Tunasal Alan olduğunu anlayıp "Özür dilerim, ama beni zorlama lütfen. Sahiden fena halde canım sıkkın!" dedim.

Gözleri saçlarıma kaydı. Kendi eseri olan siyah saçlarıma... Kolumdaki elini çekmedi ancak tutuşu gevşemişti. Bir süre boyunca beni süzdü. Öylesine aleni bir hayranlıkla süzüyordu ki, içim bir hoş oldu. Evet, evet... Bu bakışlar kesinlikle hayranlık olmalıydı ya da ben, beden dili derslerinden hiçbir şey öğrenememiştim. Gözlerime sabitlediği o karanlık yeşil gözleriyle konuşmaya başladı. Kesinlikle iltifat edecekti.

"Bana cevap vermeyi kes! Hele başkalarının yanında... Duydun mu?"

Kolumu bir daha sıktı ve ardından iter gibi bıraktı. Afallamıştım. 'Başkaları' derken şoförünü kast ediyordu. Daha önce kimse o Kaf Dağı'ndaki egosuna yanıt vermemiş olmalıydı. Onun bu karanlık tarafıyla korkum katlandı. Bu sırada havaalanı görünmeye başlamıştı ancak Tuna Üstüner'in gazabı daha korkunçtu. Saçlarımı yıkadıktan sonra aramıza mesafeler girmişti ve bugün, şu an o mesafeler kapanmıştı ancak sanki uçurum daha da derinleşmişti. Beni azarladığı için kalbim ve gururum kırılmıştı, ama uzun sürmedi. Başımı dikleştirdim, gururumu yerden kaldırdım. Araçtan indikten sonra uçuşu beklemek için terminalde oturduk. Daha doğrusu ben oturdum. Tuna uzun dakikalar boyunca telefonla konuştu. Bir elini cebine koydu ve diğeriyle telefonunu tutup uzak camlardan birine gitti. Korkumu defetmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Gördüğüm uçaklarla kalbim delice çarpmaya başladı. Alana inen her uçak kafama konacakmış gibi titriyordum.

Bir an Ahmet aklıma geldi. Uçağımız aynıydı sanırım. Peki, Ahmet neredeydi? Bakışlarımla onu aradım, ama yoktu.

Anons yapılıyordu ve ben yerime çiviyle çakılmak istiyordum. Kalbim gitmeyi reddediyor, aklım 'Kalk yerinden aptal!' diye bağırıyordu. Gözlerimi kapattım, dua ettim ve Tuna tepemde dikilip, o

alaycı gözlerini üzerime dikmeden evvel kökünden kurumuş bir ağaç gibi titreyerek ayağa kalktım.

Güvenlik noktasından geçerken Tuna'yı takip etmeye karar verdim. Yolu bilmiyordum ve rehberime güvenmem gerekiyordu. Uçağa değil, adeta ölümüme doğru yürürken başımın döndüğünü hissettim. Gözlerimin önüne, küçükken izlediğim o belgesel ve düşen uçak geldi. Tüm korkumun başlangıcı... Belgeselini seyrettiğim uçağın dağa çakılmasını an be an yaşarken, Tuna Üstüner benden metrelerce önde gidiyordu. Sonra durdu ve arkasına baktı.

Ağlamaklı bir sesle, "Yapamayacağım," dedim.

Kaşları alayla havaya kalktı. Eğleniyor ve utanmadan sırıtıyordu. Ona rağmen, ona yenilmek istemememe rağmen o eşiği geçemiyordum. Uçağa adım atacak cesarete, değil bir saatlik motivasyonla, asırlar boyunca hazır olamayacağımı biliyordum.

"Yürü!"

"Bak, ben tedirginlik falan duymuyorum. Şu an resmen korkudan geberiyorum!"

"Gözlerini kapat ve sadece adım at."

Denedim... Pütürlü zeminde gözlerim kapalı bir halde, hafif topuklularımla yürümek hayli zordu. Yalpalayarak birkaç adım attığım anda sert bir gövdeye tosladım.

"Tamam, şimdi sarıl bana ve gözlerini kapat!"

Ah, zevkle! Ellerimi ürkekçe beline doladım ve gözlerimi kapattım. Sanki yıllardır sevgiliydik de rutin sarılışlarımızdan birini yapıyorduk. Kollarım ceketinin altından o sert kaslı gövdesine dolanmıştı. O da omzumu koluyla sarmış beni yürütüyordu. Ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyordum. Bu şekilde dünyanın tümünü dört yüz elli kez turlayabilirdim.

Omuzlarımdan tutup, beni bir koltuğa oturttuğunda gözlerim hâlâ kapalıydı. Sonunda gözlerimi açtım ve karşımda onu gördüm.

"İyi misin?" diye sorduğunda yüzündeki alay silinmişti. İyiydim. Kesinlikle iyiydim. Ama nerede olduğumu anladığımda Muhammed Ali tarafından karnıma sert bir kroşe yemiş gibi öne büküldüm. Korkum, no frost buzdolabına konmuş, ilk günkü gibi tazeydi. Titreyen ellerimle koltuğun iki yanına tutundum. Tuna

da hemen geldi ve yanımdaki koltuğa kuruldu. Uranüslüm telefonla bir şeyler yaparken, ben sakinleşmeye çalışıyordum. Dakikalar sonra pilot uçuşa dair bilgiler verdi. Sonra güzel bir hostes geldi ve acil durumlarda yapılması gerekenleri el işaretleriyle anlatmaya başladı. Hatun karşımda hareketler yaparken sirk maymunundan farksızdı. Ne anlatıyordu bilmiyordum. "Kaç kelime? Yerli mi yabancı mı?" diye sordum tebessüm ederek. Kafamdaki düşüncelerden kurtulmalıydım.

Hostes işaretleri bitirip gitmeden önce bana gülümsedi. Tuna'nın aksine. Uranüslüm rahatsızca öksürdü ve ben dönüp ona baktım. Sonra bir anda istemsizce, tamamen spontane olarak, "Ahmet nerede acaba?" diye sordum.

Gözlerini müthiş bir öfkeyle bana dikti. Bu kadar çabuk sürede, bu kadar yıkıcı bir öfke yüklenmesi karşısında geriye çekildim. "Çok mu merak ettin?" dedi o gergin sesiyle. Küfretmek isterken kendini zor tutar gibiydi.

"Geleceğini söylemişti. Beni havaalanına bırakacaktı ama burada yok. Ekonomik uçuşta mı? Sahi bu kabinde bizden başka kimse yok mu? Neden böyle acaba?"

"Nereden bileyim?" diye gürledi. Açıkça azar yediğimden dolayı içime bir öküz oturur gibi kalbim ağırlaştı. Ah, hayır, Uranüslü oturmuştu. Hoş, onun da öküzden farkı yoktu ya! Kurumsal Öküz!

"Ahmet, seni havaalanına bırakmayı teklif ettiğinde uçak fobin yoktu sanırım!"

"Ne alaka?" Uçak fobim altı yaşımdan beri vardı.

"Odamdan öyle hevesle çıkıyordun ki, Ahmet'i kaçırmak istemiyor gibiydin!"

"Korkum olduğunu o an unutmuştum. Seni görünce hatırladım. Seni görünce tüm korkularımı hatırlamam, ne kadar ilginç değil mi?"

"İlginç değil, iyi! Benden korkman yararına olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Nasıl anlamak istersen!"

"Sen sahiden..."

Öfkeyle elini kaldırdı. "Bana cevap verme lanet olası!"

Süre dolmuştu. Kavgasız geçen dakikalarımız tükenmişti ve yine birbirimize atlamak üzereydik. Ama ben onun üstüne atlayamazdım, çünkü koltuğuma zamk gibi yapışmıştım. Tam bu sırada uçak havalandı. İncecik inledim. Korkudan kalbim dışarıya çıkacaktı. Basıncı hissettikçe tüm hücrelerimin karşıma geçip, çiftetelli oynadığını sandım. Hücrelerime kadar dağılmıştım. Emniyet kemerini takmamış olsaydım kendimi en yakın camdan aşağıya atmıştım. Ellerimle koltuğun kenarlarına yapıştığımdan tenim bembeyaz kesilmişti. Gözlerim açık olduğu için manzara daha da feciydi. Sıkıca gözlerimi birbirine bastırdım. Uçak arşı delip Uranüs'e mi uçuyordu? Çık çık bitmiyordu ama benim vücudumdaki tüm soluklar bitmişti. Yaşayan hiçbir yerimi hissetmiyordum. Ellerim hariç. Ellerimin üzerinde sert ancak bir o kadar şefkatli bir temas hissedince gözlerimi açtım. Tuna, o iri avucunu elimin üstüne koymuş ve nazikçe okşuyordu. Gözlerimi ürkekçe kaldırıp ona baktım.

"Sakin ol," diye fısıldadı. Gözleri sanki bana, 'Bu uçağın düşmesine izin vermem,' diyordu. Bir an kendimi güvende hissettim ama çabuk geçti. Uçak nihayet düzleşmişti ancak ben, pencereden bakma gafletinde bulundum ve çığlık attım.

"Öleceğiz!" diye inledim.

"Bundan şüphem yok." Sesi o kadar kendinden emindi ki, ona hayranlıkla baktım.

"Ama birazdan öleceğiz. Bu uçak okyanusa çakılacak!"

Tuna hafifçe sırıttı. "Okyanusun yakınından bile geçmiyoruz!"

"O zaman Toroslar'a çarpacağız."

"Tanrı aşkına, Deniz! Bu uçak çarpmayacak ve hiçbir yere düşmeyecek!" diye bağırdı. Sinirlenmişti.

Dehşetle atıldım. "Titanik için de böyle demişlerdi."

"Lanet olası Titanik de düşmedi!"

Ona nefretle baktım. "Battı ama!"

"Bu uçak ne düşecek, ne de batacak!"

"Nereden biliyorsun? Düşerse ben sana sorarım!"

"Tamam, düştüğünde bana sorarsın. Şimdi keser misin?" diye bağırıp kaşlarını daha derinden çattı.

Kaba tavrıyla somurtarak kafamı çevirdim. Kabinin boş olması kaygımı arttırıyordu. Şurada korkup, çığlık atan başka birilerini görseydim rahatlayabilirdim. Oysa yanımdaki adam arabasında oturuyor gibi rahattı. Onun bu ukala tavrıyla hem sinirlenmiş, hem de somurtmuştum. Ah, bir de elini çekmişti. Halatı kopmuş teleferik gibi hissediyordum. Düşecektim.

Uçak bu sırada sallanıp, türbülansa girince dehşet dolu bir çığlık attım. Hostes koşarak geldi.

"İyi misiniz? Acil durum mu? Doğum mu var yoksa!"

Doğum mu? Kızardım ve utançla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sadece ödlek bir kadın var!" diyen Tuna Üstüner, hostese sert bir yanıt verdi. "Sorun yok lütfen gidin."

Kadın bana baktı. Onay bekler gibiydi. Sanki Tuna beni zorla kaçırmıştı da, kadın da benden buna dair bir işaret bekliyordu.

"Uçmaktan korkuyorum da..."

"Yarım saat kadar kaldı. Korkmayın."

'Sana yarım saat, bana yarım asır çarpı Tuna Üstüner,' diye geçirdim içinden.

Sadece iki dakika huzurlu bir uçuş yaşadım. Uçak yeniden sallandı ve gözlerimden istemsizce yaşlar döküldü. Kalbim, dünyadaki tüm saatlerin tiktakları dolmuş gibi hiddetle atıyordu. Uranüslümün karşısında ağlayan bir Dünyalı olmayacaktım. Utançla başımı eğdim ve uçak bir kez daha hafifçe sallanınca acıyla inledim. Bu sırada bir hareketlilik sezdiğimde emniyet kemerimin çözüldüğünü fark ettim. Kamıma değen bu elleri tanıyordum. Olayı idrak edemeden çözülen emniyet kemerimin ardından kolumdan çekildiğimi hissettim. Saniyeler sonra kendimi inanılmaz bir yerde buldum.

Tuna Üstüner'in kucağındaydım!

BÖLÜM 29

Deniz'in uçuş korkusu Tuna'yı müthiş eğlendiriyordu. Onun gibi cırtlak bir kızın, küçük bir çocuk gibi uçağa bindiğinden beri inlemesi karşısında, bugüne kadar yaşadığı tüm öfke krizlerinin intikamını aldığını düşündü. Sadece elli dakikalık bir uçak yolculuğu, bu kızın haftalardır kendisine yaşattığı stresin intikamını pek güzel alıyordu. Her şey bu açıdan mükemmel olsa da, bu deli kızın bu durumda bile her sözüne cevap vermesi karşısında genç adam yine de öfkeleniyordu. Onu susturmak mümkün değildi. Ancak dakikalar sonra tamamen sıra dışı bir şekilde susmuştu.

Tuna, bu sessizlik içinde dönüp Deniz'e baktı. Gözleri kapalıydı ve titrek dudakları panikle bir şeyler mırıldanıyordu. Diken üstünde oturur gibi rahatsız görünüyordu. Bu duruşla eğlenmesi gerekiyordu ama yapamadı. Onunla dalga geçmek için müthiş bir sebep vardı ve geçmişti de! Ancak buraya kadardı. Kızın kapalı gözlerinin altından süzülen yaşları görünce kaşlarını çattı. Bu küçük aptal ağlıyor muydu? Tuna, o an kızın korkusunun çok daha derin olduğunu anladı. Göğsü az sonra ölecekmiş gibi hızlı inip kalkıyordu. Eğer yaşlı biri olsaydı kesinlikle kalpten gitmişti.

O tatlı göğüslerin gömleğin altında yükselip alçalması, Tuna'nın bakışını bir süre boyunca oraya sabitledi. Bu kıza deli oluyordu! Onu istiyordu ve lanet olası sorununu bu hafta sonu kesinlikle halledecekti. Öncelikle şu anki soruna odaklanmalıydı.

Kızın korkusunun geçeceği yoktu. Tuna onun elini tutmuş olduğunu hatırladı. Bunu tamamen istemsizce yapmıştı ama az sonra yapacağı şeyin kesinlikle bilincindeydi. Yüzünden kinayeli bir gülüş geçerken, hafifçe sağa döndü ve uzanarak Deniz'in emniyet

kemerini çözdü. Ardından kızın kolunu sertçe kavradığı gibi bedenini havalandırdı ve tek hamlede kucağına oturttu.

Deniz gözlerini açınca bakışları buluştu. Kızın şaşkınlık dolu açık renk gözleri adamı keyiflendiriyordu. Dudakları hâlâ titriyordu ve Tuna o dudakları sakinleşene kadar öpmek istiyordu.

"Ne...ne yapıyorsun?" dedi o dudaklar. Adamın gözü doğrudan oradaydı.

"Beni rahatsız ediyorsun?"

"Ne?"

"Yanımda inleyip, korkuyla titremenden sıkıldım."

"Bu yüzden beni kucağına mı alıyorsun?"

"Bana başka bir yol bırakmadın?"

"Şimdi daha çok korkuyorum!"

Deniz bu cümleyi meydan okur gibi söylese de, Tuna güven verici bir sesle yanıt verdi ona. "Korkmana gerek yok. Ben yanındayım."

Ona inanamayan gözlerle bakan genç kız, bir süre boyunca bu sözleri düşündü. Tuna Üstüner de düşünüyordu. Deniz'i kucağına çekerken onu arzuladığını inkâr etmiyordu ancak daha baskın olan isteği, kızın korkularını gidermekti. Gözyaşları canını sıkmıştı. Bu sırada uçak bir kez daha sallanınca Deniz gayri ihtiyari adamın boynuna sımsıkı sarıldı ve başını onun boynuna gömdü. Oysa sadece bir saniye önce onun kolları arasından çıkmayı ve bu hadsizliği için esip, gürlemeyi düşünüyordu. Şimdi ise ağacına sarılmış korkak bir koala gibi ona dolanmıştı. Tuna, Deniz'e fark ettirmeden gülümsedi. Sonra elini kaldırıp kızın belini kavradı. Onu kendine sımsıkı çekti. Deniz bu temastan utanmalıydı ancak içinden gelmiyordu. Evet, edepsizce bir adamın kucağına kurulmuştu, hem de sıradan bir adamın değil, Tuna Üstüner'in... Ve şimdi onun sayesinde korkusu da geçmişti. Yanağı genç adamın boynundaydı ve kokusunu arsızca içine çekti. Elleri, güçlü boynuna dolanırken, nefesi Tuna'nın tenine vuruyordu. Deniz, ikinci kez ona bu kadar muhtaçlıkla dolanmıştı. İlki otoparkta saldırıya uğradığı zamandı. Bu Kurumsal Centilmen, o zaman da kendisini böyle kucağına çekmiş ve göğsüne hapsetmişti. O gün onu,

saldırıdan korumak için sımsıkı kendisine sarmıştı, şimdiyse uçuş korkusundan korumak için... Deniz kalbini hoşnut edecek kadar sokulmuştu Tuna'ya. Heyecandan ölecekti neredeyse.

İkisi de birbirine dolanmış, bu yakınlığın tadını çıkarıyorlardı.

Sessizliği bozan Tuna oldu. "Anlat."

Deniz başını kaldırmadan titreyerek, "Neyi anlatayım?" diye sordu.

"Korkunun sebebini... Neden uçaklardan bu kadar çok korkuyorsun?"

"Biliyorum anlamsız ama unutamıyorum."

"Unutamadığın şey ne?"

Genç adam bir eli hâlâ kızın belindeyken, diğer elini onun saçlarına geçirdi. Deniz gözlerini kapattı. Tuna'nın saçlarına dokunmasını seviyordu. Belini böyle sarmasını, kulağına güven verici şeyler söylemesini, nefesini, sert gövdesini, kokusunu, giydiklerini, *giymediklerini*, kolundaki pahalı saati ya da binlerce liralık ayakkabılarını, hatta vatandaşı olduğu Uranüs'ü seviyordu. Onun her şeyini delice seviyordu.

"Ben," diyerek zorlukla söze başladı. "Altı yaşındaydım sanırım. Babam televizyonda bir belgesel açmıştı. Düşen uçaklarla ilgili bir belgeseldi. Japonya'da dağa çakılmış tarihin en büyük kazalarından birini anlatıyordu. Annem o sırada 'Allah kimseyi uçağa binmeye mecbur etmesin. Çok tehlikeli ve hiç kurtuluş yok,' gibi bir şeyler demişti. O sözleri aklıma kazındı. O belgesel... Hiç unutamadım. Ben..."

Uçaktan ağır bir ses geldi. Deniz elleri titreyerek adamın boynunu daha sıkı kavradı. Tuna avucunu daha geniş açarak kızın sırtını sıvazladı. Sutyeninin hatlarını hissedince arzuyla gerildi.

"Devam et," dedi sert bir tonda.

"Unutamıyorum işte. O günden sonra uçak kâbusum oluştu. Saatlerce otobüs yolu çektim ama asla uçağa binmeye yeltenmedim."

"Bu ilk mi yoksa?"

Deniz'in huzurlu solukları adamı gülümsetti. O öpülesi dudakları boynuna değdiğinde Tuna daha da uyarıldığını hissetti.

"Hayır. Lisedeyken Milli Eğitim Bakanlığı'nın bir projesi için okulun gezisine çıkmıştık. Uçakla İstanbul'a gitmemiz gerekiyordu. İlk kez o gün bindim. Bu ikincisi."

"O zaman kime sarılmıştın? O gün de bir erkeğe böyle dolandığını söyleme sakın!"

Tuna'nın sesindeki öfke Deniz'i hazırlıksız yakaladı. Başını çekip adamın derinleşmiş gözlerine baktı. Kızgınlıkla çatılmış kaşları, güzel yeşil gözlerinin üstünde kara bulutlar gibiydi. Düzgün burnu ve sert hatlı dudakları öfkesini saklayamıyordu. Yüzleri çok yakındı. Kız şaşkın, adam sinirliydi.

"Hayır." Tuna Üstüner'in bu inanılmaz sorusuna, sadece uçak macerasını değil, tüm hayatını kastederek cevap verdi. "Senden başka kimseye böyle sarılmadım."

Tuna kızın ensesini sıkıca tuttu. Elinin altında Deniz'in yumuşak, siyah saçlarını hissediyordu. Belindeki eli ise yana kaydı ve kızın karnına doğru uzandı. Deniz heyecandan kaskatı kesildi. Adam onun başını eğdi ancak Deniz gönülsüzce direnmeye çalıştı. Öpüşecekler miydi? Lanet olsun, hayır! Ve uçak yeniden sallandı. Kız plansızca adama doğru sendeledi. Aralarındaki ufacık mesafe kapandı. Aynı hizada duran yüzler yaklaştı, tenler sertçe temas etti. Ve aniden dudakları birbirini buldu, iç içe geçti ve Deniz'in uçak korkusu hayatındaki ilk öpüşmeye neden oldu. Dudakları sadece bir saniye buluştu ve sonra panikle ayrıldılar.

Adam irkildi, kız titredi...

Öpüşmemişti hayır! Olamazdı, yapmış olamazdı, yapmamıştı ama yapmıştı da! Deniz dudaklarına değen o öfkeli, sert ve enfes dudakları hissettiğinde hızla kalkıp yerine oturmuştu. Tuna Üstüner kendisini öpmemişti! Kendisi de onu öpmemişti ancak öpüşmüşlerdi. Heyecan ve gerginlikle gözleri kapandığında eliyle kalbini sakinleştirmeye çalıştı. O an uçak korkusunu unuttu. Hatırlamış olsaydı da üzerinde düşünemezdi. Başını diğer tarafa çevirdi. Akıp giden kentlere, köylere, baktı. İnsanlar ufacık görünüyor olmalıydı, dikkat edemedi. Yanında dünyanın en büyük insanı varken, diğer insanların ne kadar küçük göründüğünü düşünemezdi. Yanında aynı zamanda dünyanın en güçlü, en çekici, en

etkileyici erkeği vardı ve onunla öpüşmüştü! Etkisi o kadar sarsıcıydı ki, Deniz uçaktan indikten sonra pencereden aşağıyı seyrettiğine inanamayacaktı!

Tuna Üstüner ise öylece önündeki duvara bakıyordu. Etkilenmişe benzemiyordu. En azından kendine bunu telkin ediyordu. Nihayet çok az da olsa istediğine ulaşmıştı. Kötüydü! Evet kızın dudakları kesinlikle beklentisinin altındaydı. Bir kere çok yumuşaktı; pamuk gibi. Çok dolgundu. Küçükken yediği elma şekerini anımsatıyordu. Çok tatsızdı! Kahretsin, bu yalandı. Tadı müthişti. Hiç de beklentisinin altında değildi ve bu ufacık temas kesinlikle ona yetmemişti. Kızın kolunu bir kez daha kavrayıp, deli gibi onu öpmek istedi. Lanet olsun ki, bu leziz dudakları tadımlık değil, sonuna kadar istiyordu. Ancak uçağın buna karışmasına gerek yoktu. Sıradan bir kızdan, üstelik dünden hazır ve basit bir kızdan öpücük almak için uçağın sarsılmasını beklemeyecekti. Bu defa ona kendisi dokunacaktı. Onun da istediğini biliyordu. Deniz Akın... Bu kız kesinlikle göründüğü kadar masum değildi! Az önce anlamıştı. Pekâlâ, ona istediğini verecekti.

Anons duyuldu. Uçak inişe geçecekti. Deniz titreyen elleriyle emniyet kemerini kavradı. Bir süre boyunca takmaya uğraştı ama yapamadı ve öylece bıraktı. Tuna ise çoktan takmıştı. Kendisi ölümcül bir gerginlikteyken, adamın neler hissettiğini bilmek istiyordu, ancak ona bakmaya cesareti yoktu. Otele gittikleri ana kadar da bilemedi. Muhtemelen yine o kayıtsız ve ciddi görüntüsüne bürünmüş olmalıydı. Havaalanında bir araç ikisini almış ve bir saatlik yolculuktan sonra beş yıldızdan daha lüks bir otele götürmüştü. Burada gelen bazı konuklar vardı. Tuna'yı görenler ona doğru atılıp, selam veriyorlardı.

Deniz bazı adamları tanımıştı. Şirkette şu *herkesle tanışma* faslında görüşmüştü bir kaçıyla. Adamlar da onu tanıdılar. Tuna bir tarafta birkaç kişiyle konuşurken, Deniz de tanıdığı adamlarla laflamaya başladı. Az da olsa tanıdığı birilerini görmek kıza iyi gelmişti. Ancak herkesi değil... Al işte, Tuna'nın halası Belgin Hanım da buradaydı. Yanında Ahmet ile başka bir kadın daha vardı. Deniz iki kadını birbirine çok benzetti. Diğer kadın Ahmet'in annesi

olmalıydı. İki kadın da son derece suratsızlardı. Demek Tuna'nın genlerinde vardı bu somurtkanlık ve ciddiyet... Ama bu olumsuz özellikler Ahmet'e bulaşmışa benzemiyordu. Genç adam annesinin kolunu kavrayıp, kendilerine yaklaşınca Deniz gerilmeden edemedi.

"Anne bak, bu Deniz. Benim asistanım."

Ahmet'in bu sahiplenici sözleri Deniz'i rahatsız etse de üzerinde durmadı. Genç adamın annesi kızın ummadığı bir şekilde gülümsüyordu. Belgin Hanım, yolda yanlarından ayrılıp Tuna'ya katılmıştı. Deniz göz ucuyla onları süzerken, Ahmet'in annesi Selda Hanım'la nezaketen sohbet ediyordu. Başını çevirip Tuna'ya baktığında, onun da uzak bir noktadan kendilerine baktığını gördü. Adamın etrafında birileri vardı ancak Deniz onun yüzünü net olarak görebiliyordu. Uranüslü herkesten uzun ve iriydi. Halası bile onun yanında küçücük kalıyordu. Kadının o zebani suratıyla Tuna'nın koluna dolandığını gören Deniz, ikisinin çok yakın olmamasını umdu. Ah, böyle bir manevi kaynana istemiyordu! Kaynana mı? Eğer bir kaynanası olacaksa, bu kesinlikle Ahmet'in annesi gibi biri olmalıydı. Kadın çok tatlı ve sıcaktı. Sosyal statüsünden dolayı Tuna ve diğer halası gibi kendisini aşağılamıyordu. Ahmet de samimiyette annesine çekmişti. Gerçi bu genç delikanlı annesinin aksine plancı ve kurnaz görünse de, Deniz kimse hakkında erken bir kanaate varmak istemedi.

Deniz, Ahmet'e Antalya'ya ne zaman, hangi uçuşla geldiğini sormak üzereyken, yanlarına bir kadın ve genç bir adam geldi.

"Ahmet Bey, merhaba."

"Merhaba Nehir Hanım. İşte bu Hanım da Deniz. Tüm ayarlamalarla o ilgilenecek," diyen Ahmet, organizasyon şirketi yetkilileriyle Deniz'i tanıştırdı.

Ahmet ve annesi gider gitmez Deniz kıza döndü. "Ah, şey bakın ben bu konularda biraz acemiyim. Otelde bir sorun yok değil mi?"

Organizasyon şirketinden Nehir Hanım, güven verici bir şekilde hiçbir sorun olmadığını, tüm konukların odalarına yerleştirildiğini söyledi. Deniz buna sevinirken bu defa da otelden bir yöneticiyle görüştü. Neyse ki, Halkla İlişkiler Birimi her şeyi organizasyon

şirketiyle ayarlamışlardı ve genç kıza pek bir iş kalmamıştı. Kalmış olsaydı, kesinlikle çuvallayacağını biliyordu.

Deniz'in kıyafetleri feci bir haldeydi. Üstelik etrafta şıklıkta sınır tanımayan o kadar çok kadın vardı ki, Deniz kendini imitasyon bir takı gibi hissetmişti. Herkes pırlantayken, o çakmaydı sanki. Nehir denen kadın bile markalı bir takım elbise giymişti. Deniz utanç içinde Tuna'ya küfretti. O adam kendisini zorbalıkla buraya sürüklendiğinde hiçbir hazırlık yapamamıştı ve üzerinde sadece fırfırlı saten bir gömlek ile siyah bir pantolon vardı.

Deniz detayları sonradan halletmek üzere yemeğe geçti. Yemek süresi boyunca Tuna'yı görmedi. Ahmet ise yanındaki birkaç kişiyle derin bir sohbete dalmıştı. Deniz, iki yaşlı kadının bakışlarını üzerinde hissettikçe kıyafetlerine ve en çok da Tuna Üstüner'e tekrar tekrar küfrediyordu.

Ahmet herkesle sıkı bir iletişim içindeydi ve insanları güldürüyordu. Deniz onun hakkında yanıldığını düşündü. Hatta ondan yardım istemeyi bile düşünmüştü ancak sonra vazgeçti. Bir an önce odasına çıkmak, Tuna ile kazara olan öpüşmesini düşünüp, yorganı başına çekmek istiyordu. Bu sırada Ahmet, yanına gelerek ona güzel bir teklif sundu.

"Deniz, hazırlıksız geldiğini biliyorum. Ve yarın sabah da önemli bir toplantı var," dedi genç adam.

"Ah, evet ya! Şu halime bak! Ne yapacağım?"

"İstersen çıkıp sana bir şeyler alalım?"

Deniz, Ahmet'e şaşkınlıkla baktı ve önce heyecanla, sonra ümitsizlikle yanıt verdi. "Sahiden mi? Ama akşam oldu..."

"Açık bir yerler bulabiliriz bence. Üstelik burada harika bir deniz ve sayısız havuz var. Hazırlıksız geldiğin için bu keyfi kaçırmak istemezsin değil mi?"

"Tabii ki istemem."

Deniz, Ahmet'le birlikte bir taksiye atlayıp, çarşıya gitti. Şık mağazalar ve görkemli vitrinlere baktıktan sonra çok pahalı sayılmayan ama ucuz da olmayan bir mağazadan, kredi kartını şişiren bir ceket ve kalem bir etek aldı. Kasada Ahmet'in ısrarına rağmen ödemeyi kendisi yaparken, genç adamın en azından ipek

beyaz bir gömlek alma isteğine daha fazla karşı koyamayarak, he- diyeyi kabul etti.

Bir de Ahmet'e göstermeden son derece kapalı bir mayo ve pareo da almıştı. Çıplaklığı sevmediği için bir de şort aldı. Herkes iki gün boyunca yüzerken kendisi bir köşede iç geçirmeyecekti. Hiç olmazsa döndüğünde Lale'yi kıskançlıktan çatlatacak anılar biriktirmeliydi. Neredeyse gece yarısına doğru otele döndüler. Deniz elindeki poşetlerle resepsiyona yöneldi ve oda numarasını sordu. Görevli ona oda numarasını söyledikten sonra heyecanla başka bir konuya geçti.

"Ah, Deniz Hanım, Tuna Bey birkaç defa sizi sordu. Geldiğinizden haberi olmasını istemişti. Siz mi görüşürsünüz, ben geldiğinizi ileteyim mi?"

Deniz tatmin edici bir hisle keyiflendi. Kurumsal Egoist kendisini merak mı etmişti? Ah, bu his harikaydı. Kıza yüzündeki bu muzaffer edayla baktı.

"Ben görüşürüm. Oda numarası kaç?"

"910 efendim. Sizin yan tarafınızdaki süit..."

"Yan tarafım mı?"

Deniz işte şimdi asıl şaşkınlığı yaşıyordu. Yan yana odalarda mı kalacaklardı? Bu düşünce içinden sıcak bir lav nehri akıttı. Kalbi hem hoşnut, hem de rahatsız olarak yukarıya çıktı. Elinde poşetlerle Tuna'nın odasının yanında geçip kendi odasına vardı. Kapısını açıp içeriye girmek üzereyken, diğer odanın kapısının açıldığını fark etmedi.

"Bekle!"

Genç kız kapı eşiğinde, içeriye adım atamadan durdu. Tuna odasından çıkmış ve tek omzunu kapı pervazına yaslamıştı. Deniz aralarındaki mesafeye baktı. Odaları yan yanaydı ancak adamın odası artık ne kadar büyükse kapılarının arasında büyükçe bir aralık vardı.

"Buyurun?" diyerek yanıt verdiğinde sesinin böyle güçsüz çıkacağını beklemiyordu.

"Neredeydin?

Tuna'nın sorusu direkt tehdit gibi çıkmıştı. Ya da genç kız kendisini onunla kavgaya hazırladığından öyle algılamıştı.

Aynı tonla yanıt vermeye çalıştı. "Dışarıda!"

Tuna etkilenmedi ve otoriter duruşunu bozmayarak devam etti. "Buraya önemli bir toplantı için geliyoruz ve sen ayak basar basmaz gezmeye çıkıyorsun öyle mi?" Sözlerini bitirmeden kapıdan ayrılıp yavaşça kıza doğru yürüdü. Deniz boş koridordan birilerinin geçmesini bekledi ancak geçen olmadı.

"Öyle değil," diyebildi yine de. Sonra öpüşmelerini ve kendisini sarsan o uçak yolculuğunu aklından çıkarmaya çalıştı. Tuna bu kadar yakınındayken yapabileceği en kötü şeyi yaparak, gözlerini genç adamın dudaklarına dikti. Yutkundu. "Buraya birilerinin dayatmasıyla hazırlıksız geldiğimi hatırlıyorum. Ben de toplantıda giyinmek için bir şeyler aldım."

"Toplantıya katılacağını mı sandın?"

Tuna aşağılayan bir sesle konuşmuştu. Deniz incindi ancak belli etmedi. "Katılmıyor muyum? Harika. Ben de o arada yüzmeye giderim. Umarım toplantınız çok uzun sürer."

"Ne?" diye gürledi Tuna Üstüner. Öfkeden çılgına dönmüştü.

"Ne ne? Toplantıya katılmıyorum ve işim olmadığına göre ben de yüzmeye giderim."

"Herkese açık o yüzme havuzuna gideceksin, öyle mi?"

Tuna'nın nefretle haykırdığı bu söz karşısından Deniz ona şaşkınlıkla baktı. "Ben de hazzetmiyorum bu durumdan ancak hatırlasanız ayarladığımı o mis gibi oteli siz değiştirmiştiniz."

Tuna sessiz bir küfür savurdu. Deniz'in mayoyla ya da daha kötüsü minicik bikinilerle karma bir havuza girmesi fikrinden nefret etmişti. Bunun kendisiyle ya da Deniz'i kıskanmasıyla bir ilgisi yoktu. O sadece bir çalışanının... Lanet olsun, kimi kandırıyordu? Tabii ki kendisiyle ilgisi vardı! Kimse bu kızı o halde göremezdi. Görmeyecekti de! Ve Tuna Üstüner o an Deniz'in ayarladığı haremlik selamlık, ayrı yüzme havuzları olan oteli iptal ettiği için müthiş bir pişmanlık duydu! En azından şimdi böyle bir kaygısı olmayacaktı.

"Toplantıda sana ihtiyaç olabilir. Sen de katılacaksın!"

Deniz ona kocaman bir şaşkınlıkla baktı."Sen sahiden delisin."

Tuna'nın sinirli yanıtı gecikmedi. "Senin kadar değil!"

"Beni delirten sensin!"

"İnan bana, beni ne kadar delirttiğini bilseydin, bu cümleyi kurmaya utanırdın!"

Deniz öfkeyle upuzun, siyah saçlarını savurdu. "Beni buraya zorla getiren kim acaba? Emirler yağdırıp, beni delirten sensin."

"Bence sen de bu durumdan hoşlanıyorsun. Yoksa ne ben, ne de başkası seni buraya asla getiremezdi, öyle değil mi?" diyen genç adam kıza tepeden bakışını sürdürdü.

Adam haklıydı. Kahrolası Uranüslüsü haklıydı. Eğer bu işin ucunda Tuna Üstüner değil de başkası olsaydı, Deniz, bu saygısız emrivaki için köpürürdü ama Tuna'ya tek bir kez dahi karşı koymamıştı. Koyamamıştı! Üstelik sırf onunla olabilmek için uçağa bile binmişti. Ancak bunu kabullenecek kadar kendini kaybetmemişti.

"Sen benim patronumsun ve ben de sadece isteklerini yerine getiriyorum," dedi kırık bir gururla.

Tuna arsızca sırıttı. Yeşil gözleri can alıcı şekilde kısılırken, dudaklarından baştan çıkaran bir cümle döküldü. "Patronundan çok daha fazlasıyım!"

Sonra kızı afallamış bir halde bırakıp arkasını döndü.

Deniz adamın geniş ve kaslı sırtına, o güçlü varlığına bakakalmıştı. Tuna odasına girmeden önce bir kez daha döndü. "Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olursa Ahmet'e değil, bana söyleyeceksin!" dedi ve ardından kıza cevap hakkı tanımadan odasına girip, kapıyı gürültüyle çarptı.

Deniz gece boyu çok az uyudu. Hayatında konakladığı en lüks oteldeydi ancak keyfini çıkaramıyordu. Tuna kendisini dağıtıp geçmişti. Bir gün Tuna Plus ilacını fazla doz almaktan ölecekti. Üzerinden bir fabrika dolusu yeni üretim dozer geçmiş gibi hissediyordu. Sabah da erken uyandığından kendisini pek toparlayamamıştı. Yine de o kadınlara kim olduğunu gösterecekti. Dün aldığı giysileri giyerek, saçlarını sımsıkı topladı. Yüzüne ciddi ve hafif bir makyaj yaptıktan sonra saat dokuzda başlayacak olan toplantının hazırlığını yapmak için erkenden salona indi. Otelin İdare

Müdürü ve organizasyondan Alper ile son kontrolleri yaptılar. Saat dokuza doğru salon dolmuştu. Tuna ise en son gelen kişiydi, herkesten dakikalar sonra salona girmişti. Genç ve güzel kadınların aksine Ahmet ve Tuna ile birkaç kişi hariç erkeklerin hepsi yaşlıydı.

Parti toplantısı gibi bir oturma düzeni vardı. Sırayla birkaç kişi çıkıp konuşma yapmıştı. Deniz notlar aldı, verilen sayıları kaydetti. Toplantıya dair sıkıcı bilgileri bir makine hissizliğinde yazsa da hayranlık, kızgınlık, kıskançlık ve bir dolu karmaşık duyguyu barındıran bakışları Tuna Üstüner'in yakışıklı yüzündeydi. Kral hazretleri protokoldeki yerini almıştı. Bir parti başkanından farksızdı ve öylesine dünya dışı, öylesine fantastik bir varlık gibi görünüyordu ki, genç kız onun bu tavrıyla eğlenmeden duramadı. 'ESUP Genel Başkanı' diye kıkırdadı ona bakarken. *"Erişilmez Soylu Uranüslüler Partisi..."*

Bu sırada işle ilgili de pek çok şey not almıştı. Bunlar ne kadar gizli bilgilerdi bilmiyordu ve kesinlikle Bağ-Kur'lu mafyaya sızdırmayı da düşünmüyordu. Esneyip dururken en sonunda Tuna platforma çıktı ve konuşma yaptı. Herkes gibi bir kürsü kullanmadı. Gezinip durdu ve sözlerini elleri cebinde kurdu.

'Lanet olası Uranüslü... Herkesten üstünüm diyorsun değil mi?'

Deniz adamı izlerken gözlerini bir an olsun ondan ayıramıyordu. Tuna Üstüner de cümlelerin sonunda Deniz'e bakıyordu. Kızın asla anlamayacağı finansal cümleler kuruyordu ancak Deniz bu sözlerde bile kendisine emredildiğini düşündü. Genç adam sözlerini henüz bitirmemişken Belgin Hanım coşkuyla alkışladı. Sonra diğerleri de kadına katıldı. Herkes Tuna'nın konferansıyla hipnotize olmuştu. Deniz onu pek az dinlemişti. Yatırımlardan bahsetmişti. Yeni fabrika ve işyerlerinden, bir sürü sayılardan... Arkasındaki ekrandan bir sunum geçerken prompter ya da benzeri bir şey kullanmadan, bir kez olsun ekrana bakmadan, direkt spontane konuşmuştu. Ve bir kez bile *um*'lamamış ya da takılmamıştı. Konuşması bitip herkes onu alkışladığında, Deniz de ellerini birbirine vurduğunu fark etti. Lanet olsun! Ne zamandan beri Tuna Üstüner'i aptalca bir hayranlıkla ve coşkuyla karşılıyordu. *Ah, çok uzun zamandır!*

Deniz, toplantının ardından öğle yemeği için dağılan ESUP'lu-lan takip ederek salondan ayrıldı. İçeride sadece Tuna ve Belgin Üstüner kalmıştı. Dakikalar sonra bir kutlama için Tuna'yı çağır-ması söylenince, genç kız yeniden salona döndü. İçeriye bakın-ğında kadının çıkmış olduğunu, Tuna'nın ise arkası dönük bir şe-kilde telefonla konuştuğunu gördü.

Deniz tam ona seslenecekti ki, adını işitti. Tuna'nın sesi çok kı-sıktı ancak ismini duyduğundan emindi.

"Deniz mi? Elbette o kızın benden kurtuluşu olmayacak."

Deniz bir adım yaklaştı. Tuna Üstüner kiminle konuşuyordu? Deniz diye bahsettiği kişi kendisi miydi?

"Tam bir şaşkın... Uçakta nasıl korktuğunu bilemezsin."

Genç kız nefessiz kaldı ve dinlemeye devam etti.

"Kes sesini Mert! Onu yatağa atıp atmayacağım bir tek beni ilgilendirir!"

Deniz işittikleriyle kapıya tutunmak zorunda kalırken Tuna acı-masızca devam ediyordu. "Karşı koymak mı? O kız mı bana karşı koyacak? Kur yapmama bile gerek yok... Deniz denen o çokbil-miş aptal dünden hazır kollarıma atlamaya. Tam tahmin ettiğim gibi, diğerleri kadar ucuz ve basit biri!"

Deniz kalbinin daha önce böylesine parçalandığını hatırla-mıyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Hızla koşarak salondan çıktı. Başka bir toplantı salonuna daldığında kendisini güçlükle bir koltuğa attı. Öfke ve aşağılanmışlığın damarlarından akışını hissediyordu...

Eli titreyerek ceketinin cebine gitti ve telefonunu çıkardı. Dün kendisini arayan mafyanın numarasını bulması birkaç dakikasını aldı. Telefon çalarken ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Yaşlı adamın sesini işittiğinde aklından ve mantığından eser yoktu.

BÖLÜM 30

"Karşı koymak mı? O kız mı bana karşı koyacak? Kur yapmama bile gerek yok... Deniz denen o çokbilmiş aptal dünden hazır kollarıma atlamaya. Tam tahmin ettiğim gibi, diğerleri kadar ucuz ve basit biri!"

İşittiğim bu sözleri hazmetmek için bir kasa soda içsem de işe yaramayacağını biliyordum. Kendimi Las Palavras dizisinin başrol kadın karakterinden, One Night Stand bir figürana geçiş yapmış gibi hissediyordum. Kalbimdeki enkaz o kadar büyüktü ki, Akut'un bile, altından kimseyi çıkarmasına imkân yoktu. Öte yandan sinirliydim ve Tuna Üstüner'e olan kızgınlığım, matadoruna öfkelenmiş, üzerine iki yüz elli tane ok saplanan boğadan daha fazlaydı. Titreyen elimle telefonu zorlukla çıkardım. En son arayan numaraları bulmam bile dakikalarımı aldı. Gözyaşlarından ötürü bakışım bulanıktı ve annemi aramamış olmak için büyük çaba sarf ettim.

Mafya babasının sesi yüzyıllarca Marlboro fabrikasında çalışmış gibi boğuktu. "Sigarayı bırakmalısınız," dedim ağlamak üzereyken.

Boğuk kahkahası bir kükreme oldu. Adam sözüm ona kahkaha atıyordu, ancak ben, kış uykusundan dürtülerek uyandırılmış bir ayının hoşnutsuzluk içindeki homurtusunu işitiyor gibiydim.

"Oo, Denizcim," dedi samimiyetin suyunu çıkartarak.

Bu laubaliliğe takılmamak için zorlukla kendime hâkim oldum. Sonra peş peşe toplantıda konuşulan şeyleri saymaya başladım. "Van'da bir konut projesi yapacak, Ankara İncek'deki Gök Park ihalesine katılacaklar. Ayrıca İstanbul'da lüks bir oteller zincir için arazi etüt çalışması başlamış," diyerek toplantıdan aklımda kalan bu detayları hızlıca adama saydım. Tuna Üstüner bu yatırımları

sayarken ben onu gözlerimle yemekle kalmamış, anlaşılan kulaklarımla da içmiştim. Sözleri hâlâ aklımdaydı.

"İhale rakamı olarak ne sunacaklar? Gök Park için?" diye sordu.

İhale neydi, rakam neydi, bilmiyordum. Dürüstçe "Bilmiyorum," dedim ancak diğer cebimde tuttuğum notlar vardı. Hızlıca kâğıdı çıkardım ve Tuna Üstüner'i çizmeye çalışmaktan kalan boş yerlere baktım.

"20 milyon 550 bin. Ama söylediğine göre 2 milyar kadar bir getirisi olacakmış. İstanbul oteli için de 200 milyonu gözden çıkarmışlar," diye atladım. Dönen paraların büyüklüğünü o an fark ettim. Bu lanet olası Uranüslü, dünyayı gezegenine katıyor gibiydi.

Bağ-Kur'lu mafyam ee'leri tembelce uzatarak, "Güzel," dedi.

Daha fazla konuşacak halim kalmamıştı. "Şimdi kapatıyorum," dedim.

"İyi iş yaptın. Böyle devam et. Borcun siliniyor."

Aldırmadan telefonu adamın suratına kapattığımda, kendimi daha iyi hissediyordum. Tuna bana kazık atmıştı ve ben de ona aynısını yapmıştım. Hayır, pişman değildim. Beni kullanılacak bir bulaşık süngerinden farksız gördüğü için gururum kadar kalbim de kırılmıştı. Oysa ben ona bu kadar âşıkken, kalbimi hiç koşulsuz ellerine vermişken, benim hakkımda düşündükleri karşısında, kendimi cacık olmaya endekslediği halde salatalığını bulamayan yoğurt gibi hissetmiştim. Doğru, umut etmiştim! Tuna Üstüner'in sevdiği kız olamayabilirdim ama bana bir kez samimiyetle bakması, bir kez kendimi özel hissettirmesi karşısında umutlanmıştım da. Uçak korkumla alay etmiş olsa da beni korumuştu, değil mi! Onun kucağındayken kendimi vampirler adasında sarımsak çuvalına düşmüş gibi hissetmiştim. Güvendeydim ve onun güçlü kolları arasındayken, fırtınada sığınağıma kavuşmuş gibiydim. Bu yüzden ona daha çok âşık olmuştum ancak şimdi... Şimdi kalbim mikserde ufalanıp Tuna Üstüner'in önüne sürülen pastadaki çikolata parçacıklardan farksızdı. Neticede benim tek varlığım bedenimdi. Onun tek varlığı ise bitmek bilmez servetiydi! Kurumsal Irz Düşmanı'nın arkamdan iş çevirmesi karşısında, ben de onun arkasından iş çeviriyordum.

Gözyaşlarımı sildim ve ayağa kalktım. Ceketimi ve eteğimi düzeltirken tüm bu masrafları boş yere yaptığımı anlayıp sessizce küfrettim. Kredi kartımı hiç yoktan şişirmiştim ve ay sonunda anneme durumu izah ettiğimde kredi kartım gibi kafam da şişecekti. Oklavayla! Gözlerimin kızarık olmamasını umarak odadan çıktım. Tuna da hain planlar yaptığı salondan çıkmıştı. Yeniden yukarıya, kutlama yapılan yere gitmedim. Doğrudan odama çıktım ve kendimi yatağa attım. Bu sırada gözlerim dün aldığım mayoya sabitlendi. Hışımla kalktım. Artık intikam zamanıydı! Kulaklarımda savaş çanları, gözlerimde öldürücü bir öfkeyle odamdan çıktım.

Mağazayı bulmam zor bulmamıştı. Etiketini bile açmadığım mayoyu küçücük bir bikini takımıyla değiştirdim. Savaşı kurallarına göre oyı ayacaktım. Ucuz ve basit kelimelerinin tanımını, Tuna Üstüner'in sözlüğünde yeniden tanımlayacaktım!

Güneş, gökyüzüne asılmış ve orada çakılı kalmış bir adet ateş yumağı gibi beynime kadar işliyordu. Ceketim ince olmasına rağmen üzerimde Eskimoların parkası varmışçasına terliyor, kendimi yürüyen bir döner eti gibi hissediyordum. Otele koştuğumda bedenimi serin lobiye attım ve bir süre soluklandım. Asansöre binecek halim bile yoktu. Lobideki koltuğa oturdum. Başımı geriye atıp gözlerimi kapattığımda, yanıma kadar gelen ayak seslerini duydum ancak aldırmadım.

"Neredeydin?"

Tuna elleri cebinde, tam olarak tepemde, ayakta dikiliyordu. Onu tersten görüyordum ve derhâl duruşumu düzelterek başımı kaldırdım.

Yapmacık bir nezaketle, "Dışarıdaydım," diye yanıt verdim.

Ağır adımlar atarak yanıma geldi. Bikiniyi koyduğum poşeti kavrayarak cam sehpaya bıraktı ve boşalan koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atarak, ellerini koltuğa yasladı ve hükmedici bir bakışla bana baktı. Duruşumu düzeltmedim ve ben de ona aynı şekilde baktım. Hafifçe gülmeden önce bakışları dizlerimden yukarıya kadar kaymış eteğime yöneldi. Panikle duruşumu düzeltip, eteğimi çekiştirdim. Bana böyle arsızca baktığında kendimi kasap

vitrinindeki kuzu budu gibi hissediyordum. Tuna da tıpkı kıymalık et alacak gibi beni süzüyordu.

Gergin sesiyle konuşmaya başladı. "Toplantıdan sonra kayboldun!"

Kaybolmadığımı ve o alçak planlarını öğrendiğimi haykırmak istedim ancak yapmadım. "Beni merak mı ettin?" diye sordum.

Alayla güldü. Sonra öne doğru uzandı ve tehditkâr sesiyle konuştu. "Benden izinsiz hiçbir yere gidemezsin!"

Aynı alaycı tavırla güldüm. "Tuvalete?"

"Laubalilik yapma!" diye gürledi.

"Sen de zorbaca emirler verme!"

"Benim işim bu!"

"Zorbalık yapmak mı? İşinde profesyonel olduğunu görebiliyorum ancak ben zorbalık yapacağın biri değilim." Durdum ve boğazımı temizledim. "İlişkimiz karşılıklı bir yükümlülük üzerine kurulu. Tek taraflı olarak bana hükmetmek isteyebilirsin ama konum olarak benden üstün değilsin. Tek farkımız kimliklerimizin rengi!" diye konuştum.

Gülüşü yayıldı. Yeşil gözleri can alıcı şekilde kısıldı. Gülünce ona bambaşka bir çekicilik katan gözlerine bakınca, yutkunmadan edemedim. Ondan nefret etsem de, çok yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Bu bir kere gözlerime ayıp etmekti. Öte yandan tek farklılığımız kimliklerimiz değildi. Gezegen farkını o an görmezden geldim. Uranüs bir köşede bekleyecekti.

"Dışarıda kim olduğun beni ilgilendirmez. Ama şu an benim himayemdeki bir çalışansın. Dilediğince ortadan kaybolamazsın. Bana rapor vermeye mecbursun," diyerek konuşmasını, ah, yani tehdidini sürdürdü.

"Peki, saygıdeğer Kral Hazretleri. Dışarıya çıktım ve biraz hava aldım. Görüşünüz bittiyse hücreme çıkabilir miyim?"

"Çık!"

Ben tam ayağa kalkarken, Tuna poşetimi tuttu ve hışımla çekti.

"Ne var bunun içinde?" diye sorduğunda gözlerimi sonuna kadar açtım. Yok artık!

"Bırak onu," diyerek, poşetimi geri almak için hızla üzerine atıldım. Bu sırada paniğimden dolayı yalpalayan bedenimi kavrayarak

kolluktan düşmemi engelledi. Ancak şüpheli hareketlerim gözünden kaçmamış, kaşlarını öfkeyle çatmıştı. Elleri hâlâ belimdeydi.

"İçinde ne var?"

"Şahsi!"

Poşetimi Tuna'nın elinden kurtaramamıştım. Beni bıraktıktan sonra içindeki bikiniyi çıkarmadan poşetin içine baktı ve iki saniye sonra bana öldürücü bir bakış fırlattı.

"Bomba mı var? Ekipleri çağıralım mı?" diye sordum. Onun gibi alaycı konuşmak müthiş keyifliydi.

"Bana bak!" diye tısladı dişlerinin arasından. Bileğime ne zaman asıldığını bilmiyordum ve tek bildiğim tenimdeki şiddetli acıydı.

"Bunu giymeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ah, hayır. Toz bezi yapmak için almıştım."

"Beni delirtme!" Sahiden delirmiş kadar öfkeliydi. Sert hatlı yüzünden geçen öfkeyi ağır çekimde izliyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordum. Tuna'nın parmakları arasındaki bileğim acı içinde kalmıştı, kemiklerim ufalanacak gibiydi.

"Sen neden deliriyorsun? Pişti mi olduk, yoksa? Sen de mi aynısından almıştın. Tüh!"

Bir an yüzüme tokat atacak sandım. Bakışları öylesine hiddetliydi ki, korkuyla geriye doğru kaydım.

"Bu şeyi giymeyeceksin!" dedi sadece. 'Giyersen şu olur' diye tehdit etmedi. Bunları yüzünden okuyabiliyordum.

"Neden giyemiyorum? Burada kocaman havuzlar var ve anladığım kadarıyla toplantılarınız da bitti."

"Giyemezsin, çünkü burada giyilecek bir şey yok, lanet olası!"

"Nasıl yok! Bikinimi poşete koymamışlar mı?" diyerek ciddi anlamda kaygılanıp poşete uzandım. İçindeydi.

"Oh, içindeymiş. Hani yoktu!"

"O kadar küçük ki varlığı ile yokluğu belli değil!"

"Allah Allah! Sayın Üstüner, siz iyi misiniz? Şimdi de konfeksiyon sektörüne mi girdiniz? Bikinilerle derdiniz ne? Kamuoyu bu konuda bir açıklama bekliyor."

"Benim derdim seninle! Sana onu giymeyeceksin dediysem giymeyeceksin"

"Ah çırılçıplak mı kalacağım yani. Burası çıplaklar kampı mı? Yaşasın!"

Beni dehşet içinde bırakan bir küfür savurdu. Ona şaşkınlıkla baktım. Sahiden çok öfkeliydi ve ben intikamın bu kadar zevkli olabileceğini bilmiyordum. Beni kıskanıyor muydu? Buna inanmıyordum. Ucuz ve basit gördüğü birini nasıl kıskanabilirdi. Öte yandan bu davranışları şüpheliydi. Anlaşılan kendisine sunmamı beklediği bedenimi başkalarına göstermeme sinirleniyordu. Sahiden de üzerimde söz hakkı olduğuna inanıyordu.

"Ya neden kızıyorsun? Bu bikiniler çok ucuz. Ayrıca çok basit... UCUZ ve BASİT!" diyerek ona kendi sözlerini hatırlattıysam da herhangi bir uyanış yaşamadı.

Çatık kaşları doğrudan gözlerimdeydi. Etrafımızda insanların olmasına şükrettim yoksa şu an boğazımda iki el olacaktı ve ben hayatımı film şeridi gibi izlemeden ölüp gidecektim.

"O bikiniyi giymeyeceksin!" diye bir kez daha emretti. Sesi katiydi.

Ofladım. "Neden?" diye sordum bezgince. Benimle oyuncağı gibi oynamasından nefret ediyordum.

"Çünkü ben öyle emrediyorum!" dedi ukalaca. Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Bileğimi ondan kurtardım ve ellerimi göğsümde birleştirerek öne doğru uzandım. "Tamam, şöyle yapalım. Bana yeterince mantıklı bir neden söyle, söz veriyorum giymeyeceğim."

Tuna Üstüner'in duruşu değişti. Biraz olsun farkıma varmış gibiydi. Otur diyince oturup, kalk deyince kalkmayacağımı, kur bile yapmadan kollarına atlamayacağımı öğrenmeliydi. Ah, kur yapsa da kollarına atlamazdım! Belki de atlardım. Ah, hayır!

Tek kaşını kaldırdı ve kaslı göğsünü derin bir nefes alarak gerdi. Gözlerim doğrudan oraya kaydı.

"Asistanım olarak buradasın ve kendini eğlenceye vermen diğer konuklar açısından hoş karşılanmaz," dedi. Sonra bakışlarını dudaklarıma dikti. Bilerek dudaklarımı nazikçe yaladım. Ona gününü gösterecektim ve bunu yapmam gerekiyordu.

Düşünür gibi yaptığım süre boyunca, ben de gözlerimi arsızca onun yeşil gözlerine diktim. Birbirimizi izledik. İkimiz de diğerinin üstüne atlayacak gibiydi.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," dedim. "Bu mantıklı bir sebep. Ancak böyle BASİT ve UCUZ bir sebeple bana havuzu yasaklaman çok anlamsız." diyerek üzgün ve pes etmiş bir ifadeyle ayağa kalktım. Bana bozguna uğrattığı düşman birliklerine bakar gibi baktı. Ben de ona süt isteyen kedi gibi gözlerimi diktim. Poşetimi yavrum gibi bağrıma basıp yanından ayrıldım. Asansöre bindiğimde neredeyse artistik jimnastik yapacaktım! Aynadaki aksime *'Çak'* yaptım ve bir de kendime öpücük gönderdim.

Odama çıktığımda hızlıca bikinimi giyinip pareoyu kalçalarıma sardım. Bu yaptığımın delilik olup olmadığını bilemiyordum. Ya Tuna Üstüner beni herkesin içinde o havuzda boğmaya kalkışırsa? Cankurtaran vardır herhâlde! Olmasını ümit ederek, terliğimi ayağıma geçirip aşağıya indim. Önce resepsiyona uğrayıp "Tuna Üstüner beni sorarsa, açık yüzme havuzunda olduğumu söyleyin," diye not bıraktım. Cellâdıma yerimi açık etmem ne kadar da aptalcaydı.

Ahmet de havuzdaydı. Beni görünce herkesin içinde adımı haykırdı ve bir de el salladı. Gıcık olduğu akrabasına görünmemek isteyen vatandaş gibi kafamı utançla eğdim. Bu sırada bir kadın bana seslenince oraya döndüm. Ahmet'in annesiydi. Şezlonga uzanmış kadının yanına gidip, kibarca selam verdim. Benimle konuşuyor olmasını hâlâ anlayamıyordum. Oysa Tuna'nın diğer halası bana ezilmiş bir karpuz muamelesi yapıyordu. Selda Hanım ise teyzem gibiydi. Az sonra üst komşunun dedikodusunu yapacaktık sanki. Nitekim yapmaya başlamıştık da!

"Ahmet seni fazla zorlamıyor inşallah," diyen kadına anlamayarak baktım.

"Yani, oğlum biraz tez canlıdır. Ani kararlar verir. Sinirli değildir Tuna gibi, ama fevridir."

Kadının bu içten sözlerine gülümseyerek yanıt verdim. "Ah, hayır. Ahmet Bey son derece nazik. Hem ben, hem de Lale ondan

gayet memnunuz," dedim. Biraz yalan söylediğim doğruydu ancak kalkıp da kadına, "Oğlun biraz içten pazarlıklı, azıcık da tekinsiz. Sonra nasıl bu kadar da sinsi olabiliyor? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?" diye soramazdım ya.

Selda Hanım, hâlâ canlı olan cildine yayılan sıcak gülüşüyle bana baktı. Bir süre boyunca beni oğullarına gelin arayan teyzeler gibi süzdü. Ben de ona 'Hayır, başım ve kalbim bağlı,' der gibi baktım.

"Tuna ise Ahmet'in tam tersidir. Biraz sinirlidir, bir de çok soğukkanlıdır. Düşüncesizce davranmaz," diye söze başladığında elimde olmadan usanç dolu bir ses çıkardım.

Selda Hanım küçük bir kahkaha attı. "Onu da anlamak gerek ama. Çok küçükken anne ve babasını kaybetti. Aile sevgisinden yoksun büyüdü," dedi.

Bu bilgiyle kalbim sızladı. Tuna'yı seviyordum, onun ailesini de seviyordum. Hele öksüz ve yetim kalan o minik oğlanı her şeyden çok seviyordum. Çektiği acılar onu bu kadar katı bir adama çevirmişse, bunda onun suçu yoktu belki de. Yine de ben ucuz ve basit değildim. Tuna'ya üzülürken kendi aşağılanmışlığımı unutmayacaktım.

Selda Hanım gözleri nemlenerek konuşmaya devam etti. "Onu babam büyüttü sayılır. Daha ortaokula giderken bile şirkete çağırır, toplantılara götürürdü. Tuna, onun şehzadesiydi."

"İlhan Bey değil mi? Otoriter biriydi o halde?" Zavallı adamdan ölmüş gibi bahsettiğim için kendimi kötü hissettim ama onun yatağa bağlı yaşadığını biliyordum.

"Hem de nasıl! Tam bir diktatördü," diyen Selda Hanım da babasından ölmüş gibi bahsedince rahatladım. Ah, hayır! Zavallı adamı mezara koyduğumuzdan değil, pot kırmadığımdan ötürü rahatlamıştım. Öte yandan Tuna Üstüner'in Kurumsal Diktatör olma yolunda neler yaşadığını görüyordum. Şehzade ha! Uranüs'ün Enderun'unda yetişmiş Padişah İlhan Bey'in biricik torunu!

"Babam Tuna'yı yetiştirirken onu daima sert olmaya zorladı. Kendisi gibi. O, bu dünyanın görüp görebileceği en *dediğim dedik* adamlardandı. Tuna da büyürken daima emir veren bir adamın

yanında yetişti. Etrafını kontrol altına almaya çalışması normal aslında."

Kibarca gülümseyerek, "Evet, zor biri," diye yanıt verdim.

Selda Hanım bana şaşkınlıkla baktı. "Zor mu? Tuna tam bir duvar. Bu yüzden Aydan'dan bile ayrıldı," dedi.

"Çisem demek istediniz herhâlde?"

Kalbim ağzımda bu soruyu sorduğumda Selda Hanım başını olumsuz anlamda salladı.

"Aydan nişanlısıydı. Çisem'den önce ayrıldılar. Evliliğin kıyısından döndüler. Keşke evlenselerdi. O kız bambaşkaydı."

Aman Allahım! Sanki kalbimi alıp çarmıha germişlerdi. Son çiviyi çakan ise ben oldum. Olayın trajikomikliği karşısında kahkaha atmak istiyordum. Mert, Neptün'dendi. Tuna ise Uranüs'ten... Ve eski nişanlısı Aydan da Ay'dandı! Ah, kara mizahın böylesi... Ağlamak ile kahkaha atma arası gidip gelirken, Tuna'ya olan aşkımın derinliğini bir kez daha anladım. Beni plastik poşet Çisem'den daha bayağı, vitrindeki bir mal, otomobil stantlarındaki kadınlardan daha fazla cinsel bir obje gibi görürken bile ona delice âşık olduğumu bir kez daha anladım. Büyüme şekli hasarlı olabilirdi ama ben o unuttuğu kalbini yeniden canlandırmak istemiştim. Belki beni asla sevmeyecekti ancak hiç olmazsa saygı duymasını istiyordum. Oysa o beni sadece ucuz ve basit görüyordu. Ay'dan inen Aydan kadar pahalı ve komplike değildim. Olamazdım da...

BÖLÜM 31

Selda Hanım, en sonunda Deniz'i özgür bıraktığında genç kız afallamış bir haldeydi. Tuna'ya dair öğrendiği detaylar canını sıkıyordu. Hem ailesiz olması, hem de evliliğin kıyısından dönmesi... Ve sonra Tuna'nın kendisi hakkında söylediği sözleri hatırladı. Yo, hayır! İntikam planı hâlâ geçerliydi. Havuza girmeye pek hevesli olmasa da, planını unutmayacaktı.

Ahmet'ten uzak bir noktada suya atladı. Yüzmeyi çok iyi bilmiyordu ancak açık denizde olmadığı için de rahattı. Bir süre boyunca suyun yatıştırıcı etkisiyle huzur buldu. Ancak huzuru kısa sürmüştü.

"Nasıl Tuna Üstüner'den kaçıp buraya gelebildin?"

Ahmet'in sesini tam kulağının dibinde işiten Deniz, suya biraz daha gömüldü. Siyah bikinisi incecik iplerle değil, kalın askılarla yapılmış olsa da ona kendini teşhir etmek istemiyordu.

"Yüzeceğimi bilmiyor," diyerek doğruyu söyledi.

Ahmet dalga geçer gibi güldü. "Artık biliyor," diyerek başıyla uzaktaki adamı işaret etti.

Deniz kafasını korkuyla çevirdi. Yüzüne yapışan saçları eliyle çekerken, bakışları Tuna ile buluştu. Adam kaskatı bir halde, uzak bir noktada dikiliyordu. Üzerine beyaz, yakaları yukarı kaldırılmış polo yaka bir tişört, altına ise dizden biraz yukarıda biten lacivert bir deniz şortu giymişti. Genç kız onu görünce Ahmet'ten daha da uzaklaştı. Tuna kendisine çatık kaşlarla bakıyordu ve Deniz çenesine kadar suya gömülmek dışında bir şey yapamıyordu. Belki de hepten suya gömülmeli ve Tuna onu öldürmeden önce kendisi bu işi yapmalıydı! Yine de–onu kızdırdığını bilse bile–zerre kadar pişman değildi. Ancak ölmek için hâlâ çok gençti.

Tuna ise Deniz'i gördüğünde adım atmayı unuttu. Telefon görüşmelerini ve işlerini hallettikten sonra o deli kızın kendisine hissettirdiği her türlü duygudan kaçmak, kurtulmak için yüzmek iyi bir fikir gibi gelmişti. Bu amaçla da otelin eşsiz bahçesindeki havuza gelmişti. Ahmet'i seçtikten sonra da rahatsızca gerinip diğer uca gitmeyi düşündü. Yanındaki kıza dikkat etmediği halde yüzünü görünce bir anda durdu. Sonra da onu gördü! Deniz'i... O küçücük şeyler içinde olduğunu anlamak zor değildi ve daha beteri Ahmet neredeyse kıza yapışık halde duruyordu. Yoğun bir öfke damarlarına girdi, kanında dolaştı ve en sonunda gözlerinde birikti. Başını hafifçe eğip, öfkeli bakışlarını doğrudan kızın gözlerine dikti. Neden bu denli sinirlendiğini kendisi de anlamıyordu... Sonra o da havuza yöneldi.

Deniz, gözlerini Tuna'nın üzerinden çekmeden, "Sanırım gitsen iyi olacak," dedi Ahmet'e. Oysa genç adam çoktan başka bir tarafa kulaç atmaya başlamıştı bile. Deniz, Ahmet'in sağlığını düşünüp onu ikaz etmişti, ancak kendi sağlığını kim düşünecekti? Hele böyle bir adam karşısında... Tuna hızlı adımlarla havuzun başına geldi. Hâlâ öfkeyle Deniz'e bakıyordu. Tişörtünü kavradı ve seri bir hareketle kafasından çekip çıkardı. Genç kız bu manzarayı nefessiz izledi. Tuna'nın çıplak gövdesi ve esmer tenini gördüğünde dudakları gayri ihtiyarı aralandı.

"Patronluğu bırakıp Biscolata reklam yıldızı olmalısın," diye mırıldandı Deniz ve adamı zevkle izlemeye devam etti.

Tuna, gergin kaslarını tüm kadınlara adeta leziz bir seyirlik gibi sunarken, tişörtünü rastgele bir şezlongun üzerine fırlattı ve tüm havuzu inleten artistik bir hareketle suya atladı. Deniz hareket etme kabiliyetini yitirmişti ve bildiği azıcık yüzme yeteneği de silinmişti. Havuzun kenarlarını tutup öylece dururken, bir anda sudan çıkmak istedi. Evet, kesinlikle çıkmalıydı! Ellerini betona yasladı ve bedenini kaldırdı. Tam çıkıyordu ki kalçasından tutularak hızla yeniden havuza itildi. Sırt üstü suya düştü ve dibe batmaya başladı. Panik ve endişeyle suyun altında çırpınırken, ne yapması gerektiğini bilemediğinden nefessiz kalmıştı. Saniyeler sonra belindeki o iri ellerle yeninde suyun yüzeyine çekildi.

Gürültüyle öksürdü ve derin derin nefes aldı. Sonra öfke içinde Tuna'ya dönerek, iki yumruğunu adamın göğsüne indirdi.

"Boğuluyordum!" diye inledi. Hâlâ öksürüyordu.

Tuna kızın belinden sertçe çekip, onu kendi gövdesine yasladı. Çıplak tenleri suyun altında birleşmişti. "Bu kadar çabuk boğulmana izin vermem. Daha değil!"

Deniz adamın sesindeki tehlikeli tınıyla öfkelenerek, "Bırak beni Kurumsal Katil!" dedi.

Neyse ki bulundukları yer Selda Hanım'dan uzaktı ve kadının kendisi hakkında ne düşüneceğini dert etmiyordu. Hoş, şu an dert etmesi gereken çok daha önemli bir konu vardı; Tuna Üstüner gerçekten de onu boğacakmış gibi bakıyordu.

"Hayır, yapamazsın," diye fısıldadı.

Adamın elleri suyun altında, hâlâ tenindeydi. Yüz yüzelerdi ve genç adam onu kendine çok yakın tutuyordu. "Neyi yapamam?" diye sordu alayla.

"Beni öldüremezsin!" dedi Deniz.

"Bunu hemen burada yapabilirim ama sana bir şans vereceğim."

"Pislik bir ukalasın. Çığlık atmadan bırak beni."

"İstersen dene!"

Adamın sesi o kadar kendinden emindi ki, genç kız gözlerini kaçırdı. Sahiden de korkuyordu ancak onun bakışlarındaki öfkenin sebebi biraz olsun gurunu okşuyordu; Tuna Üstüner kendisini sahipleniyordu!

"Bana yüzmeyeceğini söylemiştin? Sana lanet olası mantıklı bir neden sunmuştum değil mi? Yalancının birisin!"

"Yalancı değilim. Doğru bana mantıklı bir neden sundun. Ama ben 'yeterince' mantıklı bir neden arıyordum ve senin yanıtın yeterli değildi!" Ah, nasıl da kendinden emin konuşuyordu!

"Kelime oyunu yapmayı kes!"

Tuna, ellerinin altındaki yumuşak tenle uyarıldığını hissetti. Zaten bu kızı her gördüğünde hissettiği şey daima bu olmuyor muydu? Onu istiyordu. Onu sahiden delice istiyordu, ancak öfkesi çok daha güçlüydü.

"Az sonra, hemen arkamdan havuzdan çıkacaksın," diye emretti.

Genç kız dudaklarını büzerek, "Olmaz, daha yeni girdim!" diye itiraz etti.

Tuna'nın çenesi seğirdi. Deniz onu delirttiği için daha da memnun oldu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Kız, şüpheli gözleriyle bu soruyu sorunca, Tuna da aynı soruyu kendine sordu. 'Neden yapıyorum?'

Cevabı basitti. 'Çünkü o tatlı göğüslerini kimseye gösteremezsin, o kıvrak kalçalarını ya da çıplak tenini de... Seni benden başka kimse böyle görmemeli.'

Ama kıza gerçeği söyleyemezdi. "Çünkü sen beni temsil ediyorsun ve böyle rahat takılman imajıma zarar veriyor," diyerek yalan söyledi.

"Ah, kim senin imajına zarar verebilir ki? Sen Tuna Üstüner'sin. Uranüs'ten ithal, ülkenin en zengin, en genç, en yakışıklı, en başarılı iş adamlarından birisin. Basit bir sekreter senin imajını nasıl sarsar?"

Genç adamın yüzünden hoşnut bir ifade geçti. "Yakışıklı bulunduğumu bilmiyordum," dedi.

Tuna alayla gülünce, Deniz de güldü. "Öylesin ama bir işe yaramaz. İç güzellik diye bir şey var. Hani şu sende olmayan..."

"Kes sesini ve dediğimi yap. Çık şimdi!"

"Hayır!"

"Ne?"

"Çıkmıyorum. Yeni girdim ve henüz ıslanmadım bile."

"Islanmak mı istiyorsun?"

Tuna ani bir hareketle kızı başından tutup, suya batırdı. Yeniden çıkardığında Deniz önce derin bir nefes aldı, ardından genç adamı göğsünden iterek, "Kurumsal Adi!" diye bağırdı. Tuna göğsüne dokunan kızın bileklerini kavradı. Havuzun en uç köşesinde olmalarına rağmen onları izleyen bir kaç kişinin varlığından rahatsız oldu. Üstelik Deniz kendisine böyle dokunmaya devam ettikçe onu herkesin için ateşli bir şekilde öpecekti, çünkü sabrı zorlanıyordu.

"Çık!" diyerek bir daha tısladı dişlerinin arasından.

"Sahiden değişik bir organizmasın Tuna Üstüner. Bana neden böyle davranıyorsun? Şu an son derece *basit* bir şekilde eğlenmek ve bana çok *ucuz* gelen bir tatilin de tadını çıkarmak istiyorum." Deniz, 'ucuz ve basit' kelimelerini üstüne basa basa söylediği halde genç adamda bu imayı anladığını gösteren bir işaret yoktu. Aksine son derece otoriter bir sesle yanıt vermişti. "Ben seni istediğin tatile çıkarırım!"

Tuna'nın kurduğu bu cümle karşısında Deniz, ona büyük bir hayretle baktı. Ah, adam kesinlikle ciddiydi.

"Benim gibi basit biri için fazla zahmete girmiyor musun?"

Tuna kızın imasını bir kez daha anlamadı. Hayır, Deniz'in telefon konuşmalarını hatırlatan sözlerini kavraması mümkün değildi, çünkü Mert'e ne dediğini hatırlamıyordu bile. Onu geçiştirmek için birkaç cümle kurmuştu ancak o an aklında olan tek şey yine Deniz'di. Doğru onu yatağa atmayı her şeyden çok istiyordu ancak hayatında ucuz ve basit gördüğü biri için bunca çabaya katlanmayacağını da biliyordu. Onu zorken istiyordu, kendisine karşı koyup, asi davranırken... Deniz kesinlikle diğer kadınlardan farklıydı! Ama Mert'in bu duruma fazla anlam yüklemesini ve sonradan canını sıkmasını istemediğinden hızlıca birkaç cümle kurmuştu. Deniz'in bu sebeple kendisini delirttiğini asla tahmin edemezdi.

"Zahmet mi?" diye sordu kıza tepeden bakarak. Onu hâlâ bırakmamıştı. Giydiği bikinisinin Deniz'e yakıştığından emindi ancak suyun altında olduğundan tam bir kanaate varamıyordu. Aklından bu görüntüyü silmeye çalıştı. "Bir çalışanıma tatil ayarlamanın bana ne zahmeti olabilir. İstediğin tatilse bunu sana sağlarım... Eğer dinlenmek istiyorsan, söylemen yeterli anladın mı? Ama şimdi ve burada, bu halde, bu lanet olası küçücük şeylerle millete *enfes bir seyirlik* olmana izin vermem."

"Enfes bir seyirlik mi? Ah, Tuna Üstüner bana iltifat etti!"

Genç adam başını çevirdi. Sakinleşmeye çalışır gibi nefeslerini alıp verirken Deniz hareket etmeden onu izledi. Islak saçlarını geriye itmişti. Tuna'nın yüzünden süzülen damlalar ve gövdesinin açıkta kalan kısmı da kıza enfes bir seyirlik sunmuştu. Daha önce bir adamı bu kadar açık bir edepsizlikle süzmemişti. Annesi

görse kafasına terlik değil, terlik fabrikasını çökertirdi. Hele Hacer Teyze... Deniz, Tuna'nın baklavalarının, Hacer Teyze'nin iyi görmeyen gözlerini ve az işiten kulağını açacağından, hatta onu genç kızlık heyecanlarına sürükleyeceğinden bile emindi. Bu adam her yönüyle insanı canlandırıyordu. Tabii küstahlığı ve kibriyle de öldürüyordu...

Tuna onu istediği tatile çıkarabileceğini söylemişti. Deniz eğer o telefon konuşmasını işitmeseydi, bu düşünceyle gururlanırdı. Ama artık bunun da o alçak planlarından biri olduğunu biliyordu.

'Seni gidi Neo Nuri Alço. O, kadınları yatağa atmak için gazozunu kullanıyordu, sen ise paranı! Ama ben o filmlerdeki aptal kızlardan değilim,' diye geçirdi içinden, birkaç da küfür savurdu. Tuna yeniden kendisine dönünce babasının cüzdanını çalan çocuk gibi yakalanmışlık hissiyle karşı karşıya kaldı.

Tuna etrafı kontrol ederek erkek sayısının nispeten azaldığına kanaat getirince, "Şimdi çık," dedi.

Deniz ona önce öfkeyle, sonra mahcubiyetle baktı. "Pareom uzakta. Bu halde çıkamam."

Tuna tekrar sinirle homurdandı, ancak cevap hoşuna gitmişti. "Madem çıkamıyorsun, ne diye girdin?"

"Sen bana girmeyeceksin diye emrettiğin için, tamam m? Bana emir vermenden nefret ediyorum."

"Ben senin patronunum!"

"Evet, sürekli bunu söylüyorsun ama patronlar sadece 'gel kızım, git kızım' der! Kendine bir baksana... Beni kıskanıyor musun?"

Tuna bu doğrudan soru karşısında alay dolu bir kahkaha attı. "Kendini gereğinden fazla önemsiyorsun."

Deniz onu itti ve hızla havuzdan çıktı. Kalçalarının ancak yarısını kapatan bikinisi ve güzel göğüslerini herkese suna suna yürüdü. Geride onu hipnotize olmuş gibi izleyen Tuna Üstüner'i bıraktı. Adam öfkeliydi. Deniz'in tüm varlığını herkese böyle fütursuzca sunması karşısında sinirlerine zorlukla hâkim oluyordu. Kızı gidene kadar inceledi. Pareosunu beline sardığında nispeten rahatladı çünkü kalçaları kapanmıştı.

Öte yandan bikinisinin ona çok yakıştığından emin olmuştu

❧ ❧ ❧

"Ucuz ve basitten sonra, bir de kendimi fazla önemsemiş oldum öyle mi?"

Genç kız odasında durmadan dolanıyor ve Tuna'nın sarf ettiği sözleri düşünüp duruyordu. Onu delirtmişti ve bundan memnundu. Ancak henüz ondan intikam almamış gibi hissediyordu. Ona o sözleri yutturmak ve Deniz Akın'ın kim olduğunu göstermek istiyordu.

"Himono onna'ların gücü adına!" diyerek elini kaldırdı ve hızla bir yemin etti. Sonra Tuna'nın kendisini öldürecek gibi olan bakışlarını hatırladı. Ah, o halde bile kalbini paramparça edecek kadar çekiciydi!

"Hayır, olmaz. Bugün ölmek için yanlış bir gün," diyerek gözlerini kıstı. Sonra tüm bu keşmekeşliğin içinde aklına yeni bir plan geldi. Riskliydi ve sonunda Tuna Üstüner'in dediği ucuz kadınlardan biri olabilirdi ama denemeye değerdi. Ne kadar pahalı olduğunu, ucuzmuş gibi davranıp o adama göstererecekti!

Akşam yemeğinden sonra birbirlerini hiç görmediler. Deniz yemekte birkaç idari müdür ile rutin konuşmalar yapmış ve onları gözlemlemişti. İçten içe fevri davranıp mafyayı aradığı için kendine biraz kızmıştı. 'Keşke düşünüp daha iyi bir plan kursaydım,' diye geçirmişti içinden. Öte yandan bir şeyden emin olmuştu; o Bağ-Kur'lu mafyayı Ahmet tutmuş olamazdı. Çünkü Ahmet en üst düzey toplantılara giriyordu ve bugünkü ihale rakamlarını da biliyordu. Halalar da olamazdı, zira onlar da Yönetim Kurulu'ndaydı. Tuna'yı mahvetmek isteyen başkaları vardı.

"Belki benimdir!" diyerek sırıttı. Tuna Üstüner'in şu an en çok korkması gereken kişi Deniz Akın'dı...

❧ ❧ ❧

B planı için hazır bir şekilde, akşam saat tam dokuzda odasından çıktı ve Tuna'nın odasına yöneldi. Sıcak ve hararet içinde kalmış, gerginlikten dolayı zorlukla nefes alıyordu. Üçüncü çalışınca kapı açıldı. Tuna, kızı gördüğünde telefondaki kişiyi birkaç saniye bekletti. Deniz'e 'burada ne işin var?' diyen bir bakış attığında genç

kız onun kiminle konuştuğunu merak ediyordu. Gecenin bu saatinde de iş konuşuyor olamazdı ya! Plastik poşetin eline tek yönlü gidiş biletini vermiş olan Kurumsal Narsist yeni bir sevgili yapmış olabilir miydi? Bu düşünce kendisini rahatsız etti ve sesi işitmek için kulak kabarttı. Bayan sesi almıyordu. Öte yandan genç adam İngilizce konuşmaya başladığında onun Amerika ile görüştüğünü düşünüp, iyimser bir yorum getirmeye çalıştı. Ne de olsa Amerika'da henüz öğle vaktiydi.

Bu sırada Tuna kapının önünden çekildi ve Deniz'in içeriye girmesine izin verdi. Arkalarından kapanan kapının sesini duyunca genç kız yutkundu. Korkudan değil, heyecandan ölecekti. Tuna Üstüner'in süiti göz alıcı derece büyük ve görkemliydi. Koyu renk mobilyaların olduğu salonda dikiliyor ve kapısı açık yatak odasına baktıkça heyecanı artıyordu. Her şey o kadar düzenliydi ki, kendi dağınıklılığını bu süite getirip, Tuna'yı bir kez de öyle delirtmek istedi. Kurumsal Titiz herhâlde kendisinin himono onna'lığını görüp öfkeden delirirdi!

Saniyeler içinde Tuna'nın, odadan daha görkemli olan varlığı, Deniz'in arsız bakışlarının hedefi oldu. Beyaz, dümdüz, muntazam gömleği vücudunu bir eldiven gibi sımsıkı sarmış ve bedeninin tüm sert hatlarını ortaya çıkarmıştı. Gömleğinin yakasına sıkıca yerleştirilen ve düğmelerin üzerine düşen ince siyah kravatı, ceketsiz, iri ve uzun vücudunun üst kısmını eksiksizce tamamlıyordu. Altındaki siyah pantolon ile taba rengi ayakkabısı ve kemerinin kombini ise Deniz'in gözlerini ondan alamamasına neden oluyordu. Öte yandan kendisi tam bir faciaydı!

Tuna da tıpkı böyle düşünüyordu. Amerika'daki bir ortağıyla görüşürken, Deniz'den dolayı adamın söylediklerine odaklanamıyordu. Kız son derece tuhaf giyinmişti. Üzerinde gri renkli, geniş ve kapüşonlu bir sweatshirt vardı. Hava böylesine kavurucuyken kızın giydiği şeyden gözlerini alamıyordu. Üzerine bir çuval geçirmiş gibiydi. Altında ise nispeten daha dar ve kalçalarını hafifçe belli eden mor bir eşofman altıyla dikiliyordu. Siyah saçları gevşekçe ensesinden bağlanmıştı. Yüzü ise yine güvenilmez, yine asi ve yine cesur görünüyordu. Genç adam onu izlerken dikkatini

telefondaki kişiye veriyormuş gibi davranıyor, kızı bu edepsiz bakışlarıyla ürkütmüyordu. Elleri ceplerinde, ayakta dikilen Deniz'e oturması için kanepeyi işaret etti, sonra da telefonu kapattı.

"Neden buradasın?"

Deniz, 'Nezaketten nasibini almamış, *Kurumsal Odun'* diye geçirdi içinden ve geniş ceplerinden iki tane komet dondurma çıkardı.

"Barış çubuğu tüttürmek istedim," diyerek sırıtınca, Tuna ona tek kaşını kaldırarak şüpheyle baktı. Ne yani, dondurma mı yiyeceklerdi? Burada, bu odada, baş başa...

"Aramızda bir savaş olduğunu sanmıyorum," dedi sert bir tonda. Kızın tekinsiz ifadesi onu daha da şüphelendiriyordu. Şimdi de kalkmış ve işveli hareketlerle yanına geliyordu.

"Var," dedi genç kız şuh bir ifadeyle.

Tuna, kıza ölümcül bir bakış attı. Yoksa bu kız, onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Bu hareketler Deniz'in üzerinde birkaç beden büyük kalıyordu. Tıpkı giydiği rezalet şeyler gibi... Onu kızın üzerinde çıkarmak istedi.

"Bugün sözünü dinlemeli ve o havuza girmemeliydim..."

"Sözümü dinlememen yeni bir şey değil. Senin doğanda var itiraz etmek!"

"Doğru ama senin doğanda da emir vermek var. Öyle değil mi?"

Genç adam usulca başını salladı. "Bu kaçınılmaz bir şey Deniz Akın. Benim olduğum yerde, benim kurallarım geçer."

"Ve kibirli olmak da senin doğanda var. Bu da kaçınılmaz bir şey öyle değil mi?"

"Barıştan bahsediyordun sanırım. Savaş çıkarmaya istekliysen ben hazırım," diyen genç adam, her boğumundan güç yayılan kollarını iki yana açarak, her türlü çarpışmaya hazır olduğunu ima etti. Deniz de hazırdı! Ah, elbette bu kollara atlamaya hazırdı. Tuna'nın açık kolları bir davet gibiydi. 'Yaklaş,' diyordu sanki. *Karış bana, kapan göğsüme...*

Romantik beklentilerini bertaraf etmeye çalışarak bir adım daha attı ve aralarındaki mesafe iyice azaldı. Tuna bir koltuğun arkasına yaslanarak, kollarını göğsünde buluşturdu. Beyaz gömleği kollarının hareketinden ötürü gerilmişti. Deniz, adamın gövdesine

bakmadan, doğrudan o tereddütlü, yeşil gözlerine dikti gözlerini. Koyulaşmıştı ve kesinlikle tehlikeliydi.

"Sözünü dinlemediğim için hasta oldum. Havuzdan sonra klima çarptı beni," diyen genç kız henüz sözlerini bile bitirememişti ki, bileğinden sertçe çekildi. Kendini ansızın adamın dibinde bulmuştu. Bu kaba hamleyi kavrayamadan Tuna uzandı ve diğer elini kızın alnına koydu.

Ateşi yoktu ama sıcaktı. Sıcacıktı ve elini oradan çekemedi bir süre. İçi rahatlayarak, "Bu yüzden mi, bu şeyi giydin?" diye sordu. Konuşurken rahatsız görünüyordu ve Deniz'in üzerindeki geniş tişörtü hoşnutsuzca çekiyordu.

Genç kız sakince, "Evet. Üşümüştüm ama şu an acayip terledim," dedi. Kalbi hâlâ Tuna'nın avuçlarından yayılan sıcaklıkla yanıyordu. Onun kendisine hassasiyet duymadığını telkin etti. Hayır, her şeyi numaraydı bu adamın! *İnanma sakın! Lanet olsun! İntikamını hatırla!* Önce somurttu sonra yapmacık güleç bir yüzle, "Bu da barış ödülümüz. Dondurma. Hadi ama, bedavasını ben aldım. Büyük parça senin," diyerek elindeki korneti adama uzattı. Tuna dondurmayı aldı ancak koltuğun üzerine fırlattı.

"Erimek üzere bence hemen yemelisin, yoksa ziyan olacak," diyen genç kız kendi dondurmasını açarken Tuna onu hipnotize olmuş gibi izliyordu. Kısa kesilmiş tırnağı ambalajı açamayınca ağzını aralayarak ambalajı hafifçe dişlerine kıstırdı. Adamın nasıl delirdiğini görebiliyordu. En sonunda açtığı dondurmayı erimeden evvel ağzına götürdü ve hüpleterek irice bir parçasını ısırdı. Akışkan dondurma plansızca kızın dudaklarından kaydı. Deniz refleks olarak dilini çıkardı ve çenesine ulaşmadan onu yaladı.

Genç adam bu hareketle rahatsızca gerindi. Ne kadar istekle dolduğunu belli etmemek için ayağını diğerinin önüne getirdi. Kızın işkencesi karşısında kaşlarını çatsa da, bu mizansenin sonunu merak ediyordu. Bu aptal, ne yapmaya çalışıyordu?

Tuna, onu büyük bir arzu ve öfkeyle izlerken Deniz gözlerini doğrudan genç adama dikip dondurmayı dudaklarına götürdü ve çok yavaşça emdi. Uranüslüsünün bu bakışları sonu olacaktı ki, istediği tam o anda oldu. Erimiş haldeki dondurma üstüne damladı.

"Eyvah, üstüme damladı. Şunu tutar mısın? İz yapmadan yıkayayım. Bu üzerimdeki benim değil, aldığım kıza ayıp olacak," diyerek dondurmayı kendisine kötü bakışlar atan genç adamın eline tutuşturdu. Sonra yavaş, çok yavaş bir hareketle tişörtün eteklerini yakaladı ve hafifçe yukarıya kaldırdı.

Soyunur gibi yavaşça üzerini çıkarırken genç adam alttan çıkacaklara hazır olmak adına derin bir nefes bıraktı. Kalbi nasıl da gümbürdüyordu! Hayatına bela olmuş böyle bir kız yüzünden içinde uyanan hislere hayret etti. Hele o bakışlar, o öldüren hamleler... Deniz'in şuh bakışları ve aheste davranışları aklını başında alıyordu. Ancak beklediği o müthiş sahne gerçekleşmedi. Genç kız tişörtü çıkarınca altından bu defa uzun kollu yine geniş ancak daha ince bir badi çıkmıştı.

"Ay, dondurmam erimeden bitireyim, sonra yıkarım," diyen genç kız Tuna'nın eline birkaç damlası damlamış dondurmayı çekti ve hızla ağzına götürdü. Tuna, kızı müthiş bir açlıkla izliyordu. Onun tamamen giyinik olması arzusunu azaltmıyor, aksine arttırıyordu. Kızı belinden tutup, sertçe öpmeyi düşlerken, Deniz küçük bir çığlık attı.

"Of, buna da bulaştı. Bunlar hep dondurma lobisinin komploları!" deyip sırıtarak dondurmayı yeniden adamın eline verdi. Sonra da üzerindeki uzun kollu badiyi tutup başından çekmek istedi. Adam nefessizdi. Hayatında bu kadar etkili bir işkence daha görmemişti. Striptiz yapar gibi usulca hareket eden Deniz'in incecik atletini hatta daha iyisi sutyenini göreceğinden emindi. Deniz şuh bir ifadeyle üzerindekini çıkardığında genç adamın gövdesi gerildi. Kollarını çözdü ve kızın bedenini zevkle izledi. Altından bu defa kapri kol, üzerinde çizgi film karakterleri olan son derece geniş bir tişört çıktı. Hâlâ çok mütevazı ve kapalı giyinmişti. Saçları dağılmış olsa da görünüşü hâlâ sıradandı ancak Tuna Üstüner için öyle değildi. Arzu yoğun bir basınç olarak bedenine dolmuştu.

"Oh, ferahladım," diyen kız yeniden dondurmayı almak için uzanırken, Tuna elindeki şeyi yere attı ve Deniz'in ensesini kavradığı gibi onu hışımla kendine, bacaklarının arasına çekti. Diğer eli kızın belini sımsıkı avuçlamıştı.

Yeşil gözlerini kızın dudakları ile gözleri arasındaki hatta getirip götürürken, "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesi sert bir fısıltı halindeydi.

Deniz anlamazdan geldi. Dudaklarını büzerek, "Neyi?" diye sordu.

Adam dinlemedi ve eğildi. Öpecekti. Bu defa Deniz'in kaçışı yoktu. Ancak genç kız ellerini adamın göğsüne koyarak, "Dur!" diye fısıldadı.

Dudaklarının arasında bir milim vardı. Solukları tenlerine değiyordu. Genç kız o an paniğe kapıldı. Planı işlemişti ancak Tuna erken davranmıştı. Kahretsin, daha üzerindeki tişörtü çıkarıp, altındaki basket formasını andıran başka bir tişörtle kalacaktı... Beş kat giysiden henüz üçüncüsündeyken Tuna hamle yapmıştı. Hayır, ona o kadar ucuz olmadığını kanıtlayacaktı. Bu Uranüslü onu öpmeyi ve belki yatağa atmayı kolay bir şey gibi görüyordu, ama genç kız buna müsaade etmeyecekti. Onu zorlayacak ve arzudan kıvranır hale getirecekti. Sonrasında Tuna kesinlikle kur yapacaktı. Tıpkı şimdi olduğu gibi!

Ancak Tuna kur yapmadı. Gerilmiş bedeni ve öfkeli sesiyle kaşlarını çatarak, "Seni öpeceğim, lanet olası. Sakın bana engel olma!" dedi ve kızı kendine çekti. Dudakları şöyle bir temas etse de Deniz heyecandan kasılarak boynunu geriye atmayı başardı. Ve tam bu sırada kurtarıcı telefon çaldı.

Kendini hızla adamın kollarından çekip, "Annem arıyor, açmazsam beni öldürür," dedi. Tuna Üstüner kendisini öldürmeye daha yakındı oysa!

"Efendim, anneciğim," diyerek telefona yanıt verdi Deniz. Sakin kalmak öylesine zordu ki! Plan dahi olsa kahrolası adamın çekimi ve yaydığı o erkeksilik kızın tenine işlemişti bir kere. Gülmeye çalışsa da, tek yapabildiği hızlı hızlı soluklanmaktı.

Tuna ise, sadece hayatını değil, hislerini, vücudunu ve elbette libidosunu darmadağın eden genç kızı kötü bakışlarla seyretmeye devam etti. Tabii bir yandan da sabrediyordu! Kahretsin, kızın konuşmasını bitirmesini bekleyecekti. Hem, Deniz'in o yanıp

kavrulduğu tenine bu kadar yakınken birkaç dakikalık telefon konuşmasını beklemekte ne vardı ki!

"Ne?" Deniz telefonda işittikleri karşısında şaşkınlık dolu bir inleme çıkardı. "Fuat Amcam kalp krizi mi geçirmiş?" diyerek son derece dramatik bir olayı dinler gibi annesini dinlemeye koyuldu. Tam *elli beş* dakika boyunca! Tuna Üstüner'in yanında ayakta dikilip telefon konuşmasını bu kadar uzatabilmek Deniz için bile zordu. Saçma sapan yanıtlar veriyor olmalıydı, ancak ne kendisi, ne de Tuna bu yanıtlarla ilgilenmiyordu. Biri heyecandan, diğeri öfkeden hiçbir sesi işitmiyor ve sadece birbirlerini süzüyorlardı.

Tuna sahiden delirmek üzereydi. Öyle ki, kalp krizi geçiren her kimse ölmesini dileyecek kadar öfkeliydi. Deniz'in konuşmaları ve dedikoduları bitmiyordu. Dakikalar dakikaları bulunca Tuna kıza öldürücü sertlikte bakışlar attı. Onu tam öpecekken çalan telefona içinden sayısız küfürler etti. En sonunda Deniz telefonu kapattığında yüzünde öylesine çökmüş bir ifade vardı ki, az önceki ateşli kadın tamamen ortadan kaybolmuştu.

"Özür dilerim, çıkmam gerek. Yakın bir aile dostumuz-ki ben ona amca derim-kalp krizi geçirmiş. Çocuklarını arayıp geçmiş olsun dileklerimi sunmazsam, annem ve babam beni evlatlıktan reddederler," diyen genç kız ağlamaklı bir sesle konuştu.

"Buradan ara."

Deniz kaşlarını müthiş bir üzüntüyle indirdi. "Tam on iki tane çocuğu var. Hepsiyle on dakika konuşursam, kafanı şişiririm," diye yanıt verdi ve yerdeki kıyafetlerini alıp adamın odasından çıktı. Arkasından kapı öylesine bir hışımla kapandı ki, kendi odasına koşana kadar kahkahalarına zorlukla hâkim oldu. Kapısına yaslanıp gözlerini yaşlar bürüyene kadar güldü. Kalbi kaçınılmaz olarak sevdiği adamın o yakışıklı yüzüyle acıdığında, ellerini dudaklarına bastırdı. Öpüşmek isterdi... Ama daha değil. 'Aptal olma,' deyip kendine kızdıktan sonra da Yasemin'i aradı ve ona tam zamanında aradığı için binlerce sevgi sözcüğü kurdu. İntikam alınmıştı. *Tuna Üstüner bu gece kesinlikle uyuyamayacaktı!*

Doğruydu. Tuna o geceyi uykusuz ve gergin geçirdi. İstek duyduğu kadını alamamış, dahası onun durmaksızın konuşan

çenesine katlanmıştı. Başında feci bir ağrıyla yatağa uzanıp, tavanı seyretti. Deniz'i boğmak istiyordu. Bunu yapmadan önce de onu pişman edip yalvartana kadar bir takım işkenceler uygulayacaktı. Kız yine elinden kaçmıştı. Zor bir ava dönüşmüş, ele geçirilmesi imkânsız bir istek olmuştu. Onu adam akıllı öpememişti bile! Bu düşünceyle sabaha kadar dolanıp durdu. Ona dokunmak istiyordu, o üzerindeki rezalet kıyafetleri tek tek soymak istiyordu. Onu kıvranana kadar... Düşüncelerini dağıtmak adına öfkeli bir homurtu çıkardı. Sabah birkaç saatlik uykuyla uyandığında tam anlamıyla köpürüyordu!

Deniz, Pazar sabahı kahvaltıya indiğinde Tuna'yı yine görmedi. Onun herkesten ayrı yemek yediğini tahmin ediyordu ancak özlemişti adamı. Uranüslüsünü görmek istediği için kendisine kızsa da, bu gerçekti. Neyse ki, dileğine az sonra kavuştu... Genç adam jilet gibi takım elbisesi içinde arz-ı endam ederek açık büfeye yöneldi. Deniz ona yapmacık bir gülüş attı. Bugün öğleden sonra otelden ayrılacaklardı. Deniz, adamdan aldığı intikamdan ötürü rahatlamıştı. Ama Tuna'nın 'ucuz ve basit' diyen sözleri hâlâ kulağında yankılanıyordu. Bu düşünce yeniden somurtmasına neden oldu.

"Öğleden sonra saat ikide, otelin önünde beni bekle," dedi Tuna ve Deniz'in yöneldiği böreklerden bir dilimi alarak kızın tabağına koydu, sonra bir dilim de kendisine aldı.

"Ne için?" diye soran Deniz diğer müdürlerin bakışları altında onunla konuşuyordu.

"Uçuş saat 15:30'da... Ankara'ya döneceksin sanırım."

Genç adamın alaycı bakışları kızın gözlerini buldu. Deniz onunla yine aynı uçuşta, yine baş başa gidecek olmanın düşüncesiyle heyecanlandı ve gayri ihtiyari, "Tamam," dedi. Ardından Tuna Üstüner onu orada öylece bırakıp birkaç adamın masasına yöneldi.

Kahvaltıdan sonra oyalandı. Dün oda görevlisi kızdan zorlukla bulduğu kıyafetleri ona teslim etti. Geldiği kıyafetlerini giydi ve yeni aldıklarını da bir poşete koydu. Saat tam 13:30'da otelin kapısında beklemeye başladı. Bu sırada bir cip yanında durdu. İçinde Ahmet Tekinalp vardı.

"Deniz, burada neyi bekliyorsun?" diye sordu ama kızın yanıt vermesini beklemeden konuşmaya devam etti. "Ben de yola çıkıyorum. Ankara'ya arabayla döneceğim," deyince Deniz ona şaşkınlıkla baktı. "Ee, uçağa neden binmediniz?"

Ahmet çapkınca gülümsedi. "Hem gelişte, hem de dönüşte business uçuşta yer bulamadım ve bu yavruyu aldım. Eğer istersen beraber gidebiliriz. Bana yol arkadaşlığı yaparsan çok memnun olurum."

"Ya anneniz?"

"Annem bu oteli çok sevmiş. Bir hafta daha kalacakmış. Hadi Deniz... O kadar yolu tek başıma gitmek istemiyorum. Lütfen bana eşlik et. Hem uçaklar çok tehlikeli, düşebilirler... Ama eğlenceli bir araba yolculuğu güzel olmaz mı sence? Ben usta bir şoförüm."

Ahmet'in çocuk gibi yalvarması Deniz'i gülümsetmişti. Öte yandan uçuş korkusu da yeniden aklına gelmişti. Araçla gitmek çok daha iyi bir fikirdi. Üstelik korkusu yüzünden onunla alay edecek ve bunu fırsata çevirip yeniden kucağına oturtacak alaycı, çapkın ve pisliğin teki olan Tuna Üstüner de yanında olmayacaktı. O ve yatağa atılma fikri aklına gelince iyice sinirlendi. Bu yüzden Ahmet'in teklifi oldukça cazip gelmişti.

Diğer yandan, Ahmet ile yola çıkıp, VIP uçuşun tüm koltuklarını satın alan o Kurumsal Narsist'i satmak akıllıca mıydı? Muhtemelen değildi, ama birden zihni aydınlandı. Ondan kendisi hakkında kurduğu o adi sözler için bir kez daha intikam almak ve hevesini boğazında bırakmak... Bu da kesinlikle çok tehlikeliydi, zira Tuna Üstüner'in öfkesi ve gazabı bir fırtına olup Ankara dönüşü üzerine binebilirdi. Kendi sağlığı için bunu yapabilir miydi?

İki fikir de delice ve korkutucuydu. Ancak kararını vermişti.

BÖLÜM 32

Hayatımdaki ikilemler daima kıytırık sebepler yüzünden olmuştu. Çikolatanın Antep fıstıklı mı, bademli mi olması, aşk romanı mı, polisiye mi, bana en çok beyaz mı yakışıyor, pembe mi? Ya da Kıvanç mı, Kenan mı gibi... Ancak şu an gerçek bir çıkmazdaydım. Bir tarafta Tuna ile göklere süzülmek ve onun tarafından kapatılan VIP uçuşun keyfine varıp kendimi ona bırakmak, diğer tarafta ondan kaçmak ve bana yaşattığı aşağılanmayı asla unutmayacağımı göstermek... Hayır, ikilemim Tuna mı, Ahmet mi değildi. Burada bile Tuna Üstüner tek başına yarışıyordu. İkilemim onunla gidip gitmemek arasındaydı. Bunun için de Ahmet bir sebep olmuştu.

Ve tam bu sırada Tuna Üstüner ile birlikte gitmemem gerektiğine emin oldum... Hayır, Tuna ile o uçağa binmeyecektim!

Ancak Ahmet ile de gitmeyecektim...

"Haydi Deniz, bu kadar düşünecek ne var? Atla işte. Seni Ankara'ya götürüm," diyen Ahmet yeniden bana seslendi.

Olumsuz anlamda kaşlarımı kaldırdım. "Siz gidin, ben otobüsle geleceğim."

Şaşkınca bakarak derin bir nefes verdi. Cümlemi fena halde saçma bulmuştu. "Otobüs de nereden çıktı şimdi. Gidelim işte. Atla."

"Olmaz!"

"Neden?"

"Uygun olmaz işte. Lütfen, gidin artık, sizi meşgul etmek istemiyorum," diyerek kibarca onu göndermeye çalıştım. Ardından aldırmadan arabasının önünden geçip çıkışa yöneldim. Ahmet de çıktı ve kolumdan tutup beni çevirdi.

"Tamam, peki, o halde seni otogara bırakayım. Hiç olmazsa bunu yapayım Deniz. Sana bir faydam dokunsun istiyorum," dedi.

Dokunuyordu da! O elleriyle kolumdan tutarken Tuna'nın aksine nazikçe tutuyordu, ama yine de bundan rahatsız olmuştum. Kolumu çektim ve tam itiraz edecekken küçük bir çocuk gibi kaşlarını büktü. Onun bu çocukça davranışına gülümsedim.

"Tamam, otogara gidelim o halde," diyerek arabasına bindim.

Ahmet de şoför mahalline geçmeden önce, "Yolda da ikna turlarına çıkacağım. Hiç itiraz etme," diye söylendi. Ve sonra yaptı da... Yol boyunca aracından bir panter gibi bahsederek, beni o panterle Ankara'ya götürme konusunda ikna etmeye çalıştı. Karşı koyuşlarım üzerine Ahmet, Genel Müdürü'nü, Burger King'te yemek yerken basan McDonald's patronu kadar bozuldu. Ofladı ve sinirlendi ancak aldırmadım. Eğer bu teklifi yapan Tuna Üstüner olsaydı, ikinci soruşunda 'evet' diye atlardım ancak Ahmet Tekinalp ile koskoca beş saati aynı küçücük alanda geçiremezdim. Birleşmiş Milletler zirvesinde her şeye veto veren ülkeler gibi Ahmet'in tüm tekliflerini geri çevirdim. Yine de otogara bırakması karşısında minnettardım. Ne de olsa Tuna Üstüner'in oyuncak ayısıyla oynar gibi oramı buramı mıncıklamasına da izin vermemiş oluyordum. Ah, bu düşünce içimi bir hoş etti o an. Tuna Üstüner'in o iri ve ince damarlı ellerinin altında şekilden şekle girmeye hazır bir oyun hamuru gibi hissettim kendimi. Buna izin verirdim elbette ancak soyadım Üstüner olduğunda... Yani hiçbir zaman...

Ahmet'in cipi havadar ve konforluydu. Otobüste geçireceğim rezil saatleri düşündüm, belki de onunla gitmeliydim. Ah, ama hayır! Otobüste ayaklarım şişerken, onunla gittiğimde kafam şişecekti ve bu göze alınamayacak bir riskti.

"Deniz, bak şuradan basarsam doğruca Ankara'ya gideriz. Ne diye inat ediyorsun?"

"Ahmet Bey, durun ineceğim," diyerek kızgın bir sesle konuştum... Bu havada taksi bulup, otogara gitmek ağır gelmişti ve Ahmet'in teklifini geri çevirdiğim için kendimi kötü hissetmemek adına onunla kısa bir yolculuğu seçmiştim ancak adam ısrarcıydı. 'Aa, oturmaya mı geldiniz buraya?' diyen oynak düğün sahibi gibi

kolumdan tutup Ankara'ya götürecekti beni. En sonunda pes edemek beni otogara bıraktı. Aracından iner inmez de gaza bastı ve tek kelime etmeden süratle yola çıktı. *Ben Tuna'ya, Ahmet bana, tohumlar fidana, fidanlar ağaca, ağaçlar ormana trip atıyordu!*

Oflayarak bilet almaya gittim. Tam iki saat sonra da Ankara'ya gitmek üzere yola çıktım...

Oldum olası otobüsleri sevmezdim ve bir keresinde "Arkaya gelmek ister misiniz?" diyen bir muavinin ahlaksız teklifine maruz kalmıştım. Ancak uçaktan korktuğum için buna mecburdum. Üniversite hayatım boyunca Erzurum-Ankara arasını otobüsle turladım. Ciddi anlamda bir de muavinofobim oluşmuştu ancak Tuna Üstüner tarafından kırılan gururum yüzünden bu korkumu da sindirdim ve altı saat sonra Ankara'ya vardım.

Tuhaf bir his yol boyunca genzime oturmuştu. Kendimi vezir parmağı tatlısına mevzu bahis olmuş vezir gibi saçma sapan bir yerde hissediyordum. Oysa bir şansım vardı! Tuna'nın yanında, Kurumsal Uranüslümle baş başa uçmak vardı ancak bir kez daha ucuz bir meta gibi onun kötü emellerine alet olamazdım. Öte yandan Tuna Üstüner'i özlemiştim ve ona olan özlemimi gidermek adına gece sık sık gökyüzüne bakmıştım. Uranüs buradan görünmüyor olabilirdi ancak ben, kalp gözümle kesinlikle görüyordum. Açık gökyüzünden pırıl pırıl parlayan ay ise sıkıntımı katlıyordu. Aydan nefret ediyordum!

Eve girdiğimde Yasemin salondaki kanepeye sere serpe uzanmış dizi izliyordu. Beni görünce çatalını gösteren ve üzerinden kaymış pijamasını bile düzeltmedi. Bunca saygıyı bile hak etmiyordum... Sinirle karşısına geçip, "Evin babası geldi. Kalksana terbiyesiz!" diye bağırdım.

"Bak kızım, sinirliysen ya da aşk acısı çekiyorsan hiç bana bulaşma. Dizimi izliyorum. Batucan ve Şehriye! Ah, ne romantik..." diyerek televizyona baktı.

14950. bölümü yayınlanan fakir kız, zengin adam aşkını anlatan dizisini izliyordu. Başroldeki kız Şehriye altıncı kez kanser oluyordu ve Batucan onun için saçlarını kesiyordu. Bu sahnenin aynısını Şehriye, Batucan için yapmıştı; ikinci sezondaydı sanırım.

Entrika ağı çözülmesi zor bir girift olmuş o ottan diziyi izleyen Yasemin'e bakıp, dudaklarımı büktüm.

"Ay, Deniz... Sakın bana öyle bakma! Senin dizinin bundan farkı var sanki! Neydi şu adamın adı Dağlı mı, Dağcı mı?"

"Dağıstan! O çok karizmatik bir kere."

"Ne karizma, ne karizma. Kıllardan görülen tek yeri; gözleri!"

Yasemin en sevdiğim dizi olan 'Aşkına Belayım' dizisinden bahsediyordu. Dağıstan da ağaydı ve yedinci karısından altıncı çocuğunu yapmış bir adamdı. Depresif bir anımda, beşinci karısına denk gelip izlediğim bir diziydi ve sonradan kopamamıştım. Eh, depresyon beynimi uyuşturmuştu ancak yine de kendimi savunmaya geçtim.

"Bir kere, ben dizi izlemem! Kuantum fiziği ve moleküler biyoloji araştırmalarımdan kalan zamanda televizyonu açıyorum," dedim.

Yasemin ağzındaki sakızı fırlatan bir kahkaha attı. Koşarak sırtına oturdum ve "Yaso, Batucan'ı bırak benimle ilgilen," diyerek dudak büzdüm.

Yasemin televizyonu kapatırken doğrulup sordu. "Ne oldu Fuat Amca'yı kurtaramadılar mı?"

Tuna'ya beceriksiz striptiz şovu yaptığımda kurduğumuz planı hatırlatmıştı.

"Fuat Amca bile beni kurtaramıyor, Yaso. Bu Uranüslüden nasıl kurtulacağım ben?" diye sordum.

"Öldürelim gitsin!" diyen Yasemin gözlerini kıstı ve ciddi durup duvara baktı.

Alnına bir şaplak indirdim. Sonra ona otel maceramızı anlattım... Tuna'nın böyle bir piç kurusu olmasının ardındaki nedenleri açıkladığımda gözlerim dolmuştu.

Selda Hanım, onun annesini ve babasını erken yaşta kaybettiğini söylediğinde kadının yanında durumu açık etmemek istemiştim ancak benim hayatıma oranla Tuna'nın hayatı çok zor geçmişti. Ben sıradan bir Anadolu insanı gibi anne ve babasıyla Pazar günleri pikniğe giden, oklava ve terlik gibi bilumum ev aletiyle kıçı kızartılmış, babanın kumanda hâkimiyetine karşı ihtilal planları

yapmakla geçen bir çocukluk geçirmiştim. Sokaklarda akşamlara kadar oynamış, sümüklü burnumu kolumla silmiştim. Sobalı evde kışın yirmi dört saatini borulara yapışık geçirmiş, şahane anılar biriktirmiştim ama Tuna... O zorba bir büyükbabanın gözetimi altında, daima güçlü durmaya endekslenmiş bir adamdı. Anne sevgisi görmediği gibi hafta sonları değil pikniklere, Milona moda haftalarına, Paris butiklerine takılan suratsız iki halayla, sıkıcı kuzenlerle, ekonomi ve eğitimle yaşamış bir adamdı. Onu anlamalıydım belki... Ancak bana materyalist gözle bakmasını hâlâ sindiremiyordum. Evet, bir mal olarak enfes bir vücuda, zehir gibi bir kafaya sahip olabilirdim ama...

"Enfes bir vücut mu? Dolaptaki patlıcan bile senden daha enfes," diyen Yasemin bu sırada sözümü kesti.

Ona nefretle bakarak misilleme yaptım. "Biber dolmasındaki biberin bile senden çok beyni var."

Yüzüme kırlenti yediğimde ona ölümcül bir bakış atarak, "Seni Mert ile tanıştıracaktım ama artık ayaklarını öpsen de bunu yapmam," diyerek kafamı çevirdim.

Yasemin bana çapkın bir gülüş attı. Nasıl da kendinden geçmişti. İki saniye sonra da boynuma sarılıp, şımarıkça konuştu. "Mert mi? Deniiiizz, aşkım, Mert kim, nasıl biri, nerede oturuyor?"

"Buradan çık, sağa dön, cehennemin dibine git, orada!"

Ve elbette ona Mert'ten bahsetmedim. Uranüs'ü ele geçirmeden yeni bir gezegene, Neptün'e çıkartma yapamazdık ve Yasemin, ben Tuna'yı kapmadan Mert'i kaparsa kesinlikle kıskançlığımdan fay hattı gibi ortadan ikiye ayrılırdım!

Soğuk duvara yapışarak zar zor bir gece geçirdim. Vücudum o kadar sıcaktı ki hararetimi mevsime bağlamaktan başka seçeneğim yoktu. Tuna Üstüner'in havuza giren hali gözümün önünden gitmiyordu. Elimde bir kumanda varmış gibi geriye sarıp sarıp onu yeniden izledim. Allahım adamın her bir kasında sörf yapılabilecek kadar parlak, pürüzsüz bir teni vardı. Gözleri ise öfkeler saçıyordu. Ağzından ateş çıkaran bir ejderha gibi gözlerinden tazyikli ateşler fışkırtıyordu. Karşısına geçip Deniz çevirme olmayı bile isterdim. Onun ateşinden yanmak ve kendimi o çekici bedene

hapsetmek... Duvara daha çok sokuldum, yastığın soğuk tarafını çevirdim, sıcak su torbama buz koydum ancak hiçbiri işe yaramadı. Tuna'ya olan aşkım maddi manevi tüm varlığımı ele geçirmişti ve gururumun hâlâ ayakta olduğunu düşünüyordum... Yalandı, *elbette*! O adamın karşısında bahsi geçecek tek bir gurur kırıntısı bile kalmıyordu.

Pazartesi sabahı büyük gündü. İşe gidiyordum ve Kurumsal Narsist'imi görme hevesiyle sabah altıda uyandım. Bir süre boyunca yatakta düşünüp durdum. Oflayıp gerinirken şu mafyaya bilgileri verdiğim için müthiş bir pişmanlık duydum. Bağ-Kur'lu mafyam o bilgileri Tuna'ya karşı nasıl kullanabilirdi diye düşünüp hiçbir şey bulamayınca nispeten rahatlasam da, sevdiğim adamı arkadan vurmak canımı yakmaya başlamıştı. Elbette, bunu hak etmişti ama yine de onun zarar görmesini istemiyordum. Hoş, o sınırsız serveti bir miktar delinip birkaç yüz milyon dolar kaybetse ona ne zararı olabilirdi ki? Paranın büyüklüğüyle yutkundum ve Türkiye'nin en zenginleri listesindeki yerini kaybetmemesini umdum. Benim yüzümden dergi kapaklarında görünmemeye başlarsa ciddi anlamda suçluluk duyardım!

Ofise vardığımda Lale henüz gelmemişti. Benim de kahvaltı yapasım dahi yoktu ve keşler gibi aç karnına üç bardak çay içtim. Midemde Rio karnavalının çıplak hatunları dans ediyor gibiydi. Lale gelince lavaboya koştum ve çıktığımda da Üranüslümü gördüm...

Tuna, arz-ı endam ederek içeriye girdi. Bana hiç bakmadı. Ya da belki ben üstümü, başımı düzletirken bakmıştı; bunu umut ettim... Ancak onu dikizlediğim uzun bir süre boyunca varlığımı bile fark etmemiş gibiydi. Cama çarpıp duran sinek gibi oradan oraya yürüdüm. Hafif topuklularım zeminde tik tak sesler çıkarıyordu ancak Uranüslüm, Lale'ye birkaç direktif vermekle o kadar meşguldü ki beni fark etmiyordu bile. Ya da...

Görmezden gelinme fikri canımı acıtmıştı; bunun için bir sebep bulamıyordum. Onunla gitmedim diye bunları yapıyor olabilir miydi? Bana bu kadar değer verdiği için mi, şu an değersizmişim gibi davranıyordu?

Bir an için umutla dolu gözlerimi ona diktim. Üzerinde, kendisi için özel olarak dikilmiş bir takım vardı. Koyu lacivert, dümdüzdü. Kırmızı ve lacivert çizgileri olan bir kravat ile en arsız rüyalarımda ellerimle yırtmak istediğim beyaz bir gömlek giymişti. Gür saçları ellerimi daldırmak için idealdi. Boynu ise tam yüzümü gömmelik, geniş omuzları başımı dayamalıktı!

"Anladın mı? Amerikalı ortağım geldiğinde her şeyin sorunsuz olmasını istiyorum," diyen Tuna ilk kez o an bana döndü.

Kalbim ani bir heyecan içinde bir keklik gibi çırpındı. Gözlerini üzerimde gezdirdi ve açıkça somurtarak yeniden Lale'ye baktı. Benim de duyabileceğim bir sesle, "Şunun ortalıkla görünmesini istemiyorum!" dedi.

Ve kekliğimi doyurup, kanadını ayırırlar!

Gülümseyen yüzüm Joker'in suratı gibi kulağıma kadar kesilmişti sanki!

Lale de benim gibi şaşırarak, "Efendim?" diye sordu.

"Şunu," diye yineledi Tuna. Adımı ve cinsiyetimi bile belirtmedi! Kendimi hiçbir türe ait olmayan kelek bir karpuz gibi hissettim.

"Şunu ortalıkta görmek istemiyorum. Bugün hiçbir aptallığa müsamaha göstermeyeceğim!" diyen Uranüslüm, dünyamı başıma yıkıp gezegenini de alıp odasına girdi.

Lale yine bana baktı ve ben ona bakmadım. Koltuğuma çöktüğümde gözlerim dolmuştu... Ancak görmezden gelinmeyi kabul edecek *değildim*!

BÖLÜM 33

Cinayet işlemek yasa dışı olmasaydı, Tuna Üstüner kesinlikle katil olmuştu.

Antalya'da dönüş hazırlığı yaparken, Deniz'in kendisini beklediğinden emindi. Farkında olmasa da, kendisi de o uçuşu heyecanla bekliyordu. Deniz'i bugün kesinlikle öpecek ve içindeki o lanet olası arzunun dinip dinmediğine bakacaktı. Dineceğini bir an olsun düşünmüyordu. O kız ile ne kadar öpüşürse öpüşsün yetmeyecekti. Kahretsin, onun derinliklerine sokulmak istiyordu!

Havaalanına gitmeden önce iki halasıyla da konuşma ve vedalaşma fırsatı bulmuştu. Selda Hanım oğlu Ahmet'in Ankara'ya aracıyla gideceğini söylemişse de Tuna bunun üzerinde durmamıştı. Halasına saygı duyardı ancak oğlu kesinkes bu saygının dışındaydı. Üstelik onunla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu. Ancak görecekti...

Otelin otoparkından çıkıp, giriş kapısına yöneldiği sırada Deniz'i gördü. Yola doğru yürüyordu ve bir an sonra Ahmet cipinden çıkıp onu durdurdu. Ardından Tuna'yı öfkeden çılgına çeviren o olay oldu; Deniz gayet rahat adımlar ve gülen bir suratla Ahmet'in aracına bindi. O kız, Ahmet Tekinalp ile tüm o saatleri baş başa geçirecekleri bir yolculuğu, kendisiyle geçireceği uçuşa tercih etmişti. Ve o andan itibaren Deniz Akın, Tuna Üstüner için bitmişti! Öfkelenip, bağırıp çağırması, onu kolundan tutup sürüklemesi gerekiyordu belki de, ancak yapmayacaktı. Bu ana kadar hep böyle yapmış, o kızla gereğinden fazla ilgilenmiş, Antalya'ya bile getirmiş ve sonunda onun nasıl biri olduğunu görmüştü. Tuna Üstüner, Deniz'i o an silmişti!

Tanrı aşkına basit bir sekreteri zaten gereğinden fazla önemsemişti ve şimdi elinden bir kaza çıkmaması için sakinleşmesi gerekiyordu. Şoförüne talimat verip, havaalanına giderken Deniz'i düşünmemeye çalıştı. Hoş, düşünmek o anki durumu için hafif kalırdı... Tuna uçuş boyunca dişlerini sıktı ve kaskatı bakışlarını, sanki o kız varmış gibi karşıya dikti.

Pazar gecesi, dedesinin yaşadığı villada Ahmet ile tesadüfen karşılaşmışlardı.

"Burada ne işin var?" diye sordu doğrudan.

Ahmet, Tuna'ya meydan okuyan bir bakış attıysa da bu, Tuna'yı zerre kadar etkilemedi. Tuna, Ahmet'e göre çok uzun boyluydu ve tepeden bakarak bile onu hâkimiyeti altına alabiliyordu. Ahmet ise mantıktan, akılcılıktan uzak; hislerinin yönlendirmesiyle Tuna'ya karşı geliyordu.

"O benim de büyükbabam ve görmek istemem normal değil mi?" diye sordu genç adam.

Tuna ona doğru tehlikeli bir adım attı. "Ölüp, ölmediğini mi görmeye geldin?"

Ahmet, Tuna'nın bu tavrına alayla güldü. Kuzeni kendisini dövecek gibi bakıyordu. Çenesine yiyeceği yumruk onu muhtemelen yere sererdi ancak Tuna'nın medeni biri olduğunu biliyordu. Hayır, Amerikalarda okumuş, en temel görgü ve nezaket kurallarıyla tüm kadınları etkileyen bu centilmen adam erkekçe dövüşecek biri değildi. Ahmet ona bakarken bunları düşünüyordu ancak Tuna onunla dövüşmek değil, direkt olarak onu öldürmek istiyordu! Bunu belli eder şekilde konuşmakta da bir sakınca görmemişti.

Ahmet içindeki ateşle sözlerine devam etti. "Doğru, büyükbabamın ölmesi benim yararıma olacak, ama ben senin kadar parayı düşünmüyorum," dedi sırıtarak.

Tuna onun yalanına öfkeyle tebessüm etti. "İlhan Üstüner öldüğünde, istediğini elde edemeyeceksin... Boş yere umutlanma ve her gün onun ölmesini dileyerek buraya gelme! Senin burada işin yok."

"Onun tüm mirası sana bırakacağından eminsin, öyle mi?"

Ahmet bu soruyu sorunca Tuna ellerini cebine koyup onun karşısında dimdik durmaya devam etti. "Bana bırakacak veya bırakmayacak... Bunu bilemem ancak vasiyet açıklandıktan sonra senin gibi bir yeniyetmeye sadece avucunu yalamak düşecek Ahmet Tekinalp!"

Ahmet ona doğru hışımla bir adım attı. Ancak son anda durdu. Annesinin kesin telkinlerini hatırladı. Tuna ile dalaşmak hiçbir fayda getirmeyecekti ancak ona zarar verme isteğini de savuşturamıyordu! Aklına, onu ticari ya da finansal anlamda alt edecek bir şey gelmeyince başka bir konu buldu.

Tuna Üstüner'in Deniz denen o kıza karşı özel tutumundan haberdardı. Tuna bugüne kadar şirketten hiçbir çalışanın alınmadığı en özel toplantılara, o kızı sokmuş, dahası ona bakarken Ahmet de bunu fark etmişti. Bu farkındalıkla yüzüne kinayeli bir bakış yerleştirerek konuşmaya başladı.

"Deniz... şu asistanın... onunla Ankara'ya gelirken, bana senin hakkında bazı şeyler söyledi."

Tuna hışımla Ahmet'e döndü. Ahmet kuzeninin bakışındaki o ilkel öfkeyi gördüğünde, temkinle bir adım geri çekildi. "Onu toplantıya getirdiğin için çok mutlu olmuş... Tabii yol boyunca da o kadar mutluydu ki, neredeyse boynuma sarılıyordu!"

Tuna Üstüner o anda kontrolden çıktı. Bir ihtimal Deniz'in o arabaya kahrolası başka bir sebeple bindiğini ve Ankara'ya Ahmet ile gelmediğini düşünmüştü; anlaşılan yanılmıştı! Demek o kız, tüm o saatleri kendisi yerine Ahmet'le gülerek, onunla mutlu olarak ve lanet olsun ki, boynuna sarılarak geçirmişti, öyle mi?

Tuna bu fikirle Ahmet'in yakalarını sertçe kavrayıp, "Bana yalan söyleme!" diye gürledi. Sonuçta Ahmet Tekinalp yalancının biriydi ve belki de... hâlâ... yalan söylüyordu.

"Yalan mı? Neden yalan söyleyeyim. O tür kızları sen de iyi bilirsin. Zengin bir av bulduklarını sandıklarında iyice yaklaşırlar. Deniz de onlardan biri. Senden kaçıyor gibi bir hali vardı ve bana sığındı. Hem de ne sığınma... Ama tatlı kız. İstediği neyse ona vermeyi düşünüyorum, tabii istediğimi de alarak!"

Ahmet henüz ne olduğunu anlamadan suratına müthiş bir yumruk yedi. Geriye sendeleyip yere düşerken, dudağı patlamıştı. Tuna Üstüner'in medeni olduğunu düşünmek, ne büyük aptallıktı! Şimdi de kendisine öldürecek gibi yaklaşıyordu ve Ahmet o gelmeden ayağa kalkacak zamanı bulabilmişti.

"Seni gidi orospu çocuğu! Bunu sana ödeteceğim!" deyip evden kaçarak çıktığında, Tuna sıkılı olan yumruğunu hışımla duvara indirdi. Öfke bir bıçak gibi tüm vücuduna kesikler atıyordu sanki! Ahmet denen bir sülüğün kendisini bu kadar kızdırmasına inanamıyordu. Aslında onu asıl öfkelendiren kişi Deniz'di. Onun uğruna tüm uçuşu kapatması ve o sürtüğü en özel iş toplantılarına alması, tamamen kendi aptallığıydı! O kızı, o andan itibaren hayatından çıkardığını anladı. Kiminle istiyorsa yatabilirdi ve kimin sevgilisi olmak istiyorsa olabilirdi.

Genç adam dişlerini sıktı ve kendini, az önce Ahmet'e yaptıklarından çok daha fazlasını Deniz'e yaparken hayal etti!

❧ ❧ ❧

Tuna yeni haftada verdiği kararı kesinkes uygulayacaktı. Artık birilerine haddine bildirme zamanı gelmişti. Tüm hafta sonunu meşgul eden o kahrolası, can sıkıcı şeylerle artık uğraşmayacaktı. Yani sıkıntısının tek kaynağı *Deniz Akın'la*... Hayır, bundan sonra o kıza bir insan gibi bile muamele etmemekte kararlıydı!

Ancak geçmeyen bir lanete bulaşmış olmalıydı ki, odasında oturup Amerikalı ortaklarını beklerken bile düşünceleri elinde olmaksızın yine o kıza kayıyordu. Ofise girdiğinde onu görmüştü. Üzerinde açık mavi, kısa kollu bir gömlekle, lacivert parlak bir pantolon vardı. Saçları özensizce taranmıştı ve fönlü değildi. Öte yandan o öpülmelik boynuna ince ve küçücük bir fular bağlamıştı. Onu görünce hemen kaşlarını çattı. Artık bu kızın, şirketinden defolup gitmesi gerekiyordu. Onun, sandığının aksine tam bir hafif kadın olduğunu düşünmeye başlamıştı ve Tuna Üstüner'in böyleleriyle işi olamazdı. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu görmezden gelememek ve hiçbir işe konsantre olamamak hem fazlasıyla canını sıkıyor, hem de öfkesini delice arttırıyordu. Eğer onu

Ahmet'le giderken görmemiş olsaydı, o adamın sözüne inanmazdı ancak görmüştü işte... Deniz Akın, hakkında fena yanılmıştı, kız tam bir yalancıydı!

Bu sırada kapısı çalındı. Lale'ye kesin talimat verdiği için gelenin Deniz olmadığını biliyordu. "Gir," dedi ve kapı açıldıktan hemen sonra yanıldığını gördü. Deniz denen o baş belası tam karşısında duruyordu.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

Deniz, Tuna'ya bakarken kafasına bir balta indirildiğini ve tam ortadan ikiye yanıldığını düşündü. Adamın bakışları o kadar katıydı ki, genç kız kendini ciddi anlamda suçlu hissetmeye başladı.

"Ben şey..." diyerek söze başlamıştı ki, Tuna sertçe elini masaya vurarak "Geveleme!" diye gürledi.

Deniz sıçradı. Anlaşılan bugün Üstüner Grubu'nun hisse senetleri düşmüştü ya da milyon dolarlar kazanamamışlardı! Allah'ın belası Uranüslü bu kadar sinirli olduğuna göre durum buydu!

"Ben şey... Dünden bu yana görüşemedik ve..."

Tuna küstah bir gülüş attı. "Görüşemedik mi?" derken sesi nasıl da alaycıydı. Koltuğunda gerinerek, "Hangi kahrolası sebeple seninle görüşmem gerekiyor?" diye sordu.

Genç kız utançla dudaklarını birbirine bastırdı. "Antalya'da bir daha konuşamadık ve ben de sizin tavrınızdaki bu değişimi..."

"Tavrımda değişim olduğunu sanmıyorum, hanımefendi."

Deniz şaşkınlıkla Tuna'ya baktı. 'Hanımefendi' mi demişti? Heyecanla atıldı. "Bana hanımefendi dedin, nasıl değişiklik olmaz?" Bu adamdan böylesine nazik bir hitap işitmeye alışkın değildi. Ah, hayır, bunu sevmemişti de! Uranüslüsü böyle bir adam değildi ve genç kız sevdiği o adamı istiyordu.

Tuna rahat bir tavırla yanıt verdi. "Hanımefendi olmadığını mı düşünüyorsun? Doğrusu, ben de öyle düşünüyorum ancak sana hitap edeceğim başka bir sıfatı hakaret olarak görebilirdin."

"Ne?" diye inledi genç kız.

Adama şaşkınlıkla bakarken, tavırlarındaki o bariz aşağılamayı görmüştü. Sonra onunla öpüşecek kadar yakınlaştığını, havuz ve otelde geçen o özel anları hatırladı. Bunlar hayal ürünü olamazdı.

"O gün uçuşa gelmedim ve bunun sebebini açıklamak için buradayım," diye devam etti. Tuna'dan özür dileyecekti ve uçuş korkusu üzerine birkaç yalan söyleyecekti! Elbette, ona 'beni ucuz ve basit bulduğunu duydum' türünde bir şey demeyecekti ancak yine de açıklayacaktı! Kurumsal Diktatör'ünün kendisinden bu kadar uzaklaşması canını yakmıştı.

"O gün sizinle gelmedim çünkü..."

"Kes sesini!" diye gürledi Tuna. Ardından koltuğundan kalktı ve ellerini cebine koyup, kıza doğru yürüdü. "O gün nerede ve kiminle olduğun beni ilgilendirmiyor. Yoksa ilgilendirdiğini mi düşündün? Anlaşılan öyle düşünmüşsün ki, açıklama gereği duyuyorsun."

"Ben sadece o gün seni beklettiysem, özür dilemek istedim."

Tuna hafif bir kahkaha attı. Elleri hâlâ cebindeydi ve kızı açık bir kibirle, yeşil gözlerini kısarak süzdü. Kızın o çenebaz hali gitmiş, yerine ürkek biri gelmişti. Ona kesinlikle inanmıyordu! Bu kızın Ahmet'i kendisine tercih etmesi ve şimdi de bu odaya gelip kendisine yaranmasını tiksindirici buluyordu. Deniz, artık onun için sıradan bir hayatı olan o deli dolu kız değildi; yalancı, gevşek ve zengin avcısı hafif bir kadın olarak görüyordu onu. Onunla biraz oynamak için yanına kadar gitti.

"Kendini sahiden değerli biri sandın, değil mi? Toplantıya çağrıldığın için bunu düşündün."

Deniz gittikçe kendisine yaklaşmakta olan adama korkuyla baktı. Bakışları arsızca üzerinde geziniyordu. Yeşil gözlerinden okuduğu ise saf bir alaydı.

"Ben kendimi öyle sanmadım ancak senin bana davranışların..."

"Öyle sandığını görebiliyorum. Sen bir sekretersin Deniz Akın. Benim angarya işlerime bakan ve bir zorunluluktan dolayı burada bulunan, beş para etmez birisin!"

Deniz ağlamamak için gözlerini kapattı ve yeniden açtığında, o da Tuna Üstüner'e müthiş bir öfkeyle baktı. "Sen de kendini beğenmiş Kurumsal bir Manyaksın!" diye bağırdı sonrasında.

Tuna sinirlendi ancak bir şey yapmadı. Ona sadece gülümsedi. Eskiden olsa kolundan tutup sarsardı ancak şimdi sözlerinin ve tahriklerinin bir işe yaramadığını göstermek istiyordu.

"Yakında buradaki işin bitecek ve defolup gideceksin," dedi sakin bir şekilde.

Deniz gözlerini sonuna kadar açarak ona baktı. "Gitmemi o kadar çok istiyorsun, değil mi?"

Tuna omuz silkti. "Elbette. Senin gibi yeteneksiz birinin şirketimde işi yok."

Sonra yeniden masasına doğru yürüdü. İri bedenini tüm odaya yayan bir erkeksilikle hareket ettirerek masasına kuruldu. Ardından eliyle kapıyı gösterip "Tam, dört dakikamı aldın. Şimdi çık!" diye emretti.

Deniz ağzını açtı ancak kelimeler dudaklarından dökülmedi. Kalbi delice bir korkuyla çarparken bu adama âşık olduğu için kendinden nefret etti. Onun kendisine ucuz ve basit demesini bile unutmuştu. Ancak böyle önemsenmemek, öldürücü derecede ağır gelmişti. Kapıyı planladığının aksine hızla çarpamadı, yavaşça kapattı ve şoke olmuş bir halde lavaboya gitti. Tam yarım saat boyunca ağladı.

Üstüner Holding'in misafirleri öğleden sonra saat üçte geldiler. Çiğdem Hanım ve Selçuk Bey onları kapıda karşılamış, yukarıya çıkarıyorlardı. Tuna da misafirlerini asansörde karşılamak için odasından çıkmış, lobide bekliyordu. Bu sırada bakışları gayri ihtiyari Deniz'e takıldı ve onun gözlerinin pür dikkat bilgisayar ekranına kilitli olduğunu gördü.

'Neye bakıyorsun, lanet olası?' diye geçirdi içinden, ama bu durumun kendisini kontrol altına almasına izin vermedi...

Asansörden altı kişi çıkmıştı. Selçuk Bey ve Çiğdem Hanım hariç uzun, upuzun boylu, genç bir adam, ona göre nispeten kısa ve daha yaşlı başka bir adamla iki sarışın kadın vardı. Biri yanındaki uzun boylu adamın elini tutuyordu, diğeriyse Tuna'ya yiyecekmiş gibi bakıyordu! Deniz bunu görmüştü. Misafirler içeri girince Lale'nin dürtmesiyle ayağa kalkmış ve güzellikte bir hayli iddialı olan kadınları görünce kalbi incinmişti.

Uzun boylu ve çok yakışıklı olan adamın elini tutan kadın onun sevgilisi olmalıydı, diğeri de Tuna'nın sevgilisi olmak ister gibi onu süzüyordu. Deniz, Tuna'nın genç olan adamla samimi tokalaşmasını gülümseyerek seyretti. Amerikalı adam Tuna kadar yakışıklıydı. Deniz'e göre Tuna kadar çekici olamazdı ancak hakkını vermişti. Lale'den adının Martin Turner olduğunu öğrendiği adamın koyu mavi gözleri ve simsiyah saçları vardı. Tuna ve Martin'in tokalaşmaları oldukça neşeli geçmişti. İki adam da gülmekten bihaber, mağara adamları gibi görünüyorlardı ancak birbirlerine gülümsemişlerdi! Tuna Üstüner'i içten gülümserken görmek Deniz'i sarsmıştı.

Sonra Uranüslüsü, Martin'in sevgilisi olan kadınla kibarca el sıkıştı. Diğer kadın ise tam anlamıyla Tuna'nın üstüne atladı. Uzun ve incecik bedenini Uranüslüsüne dayayınca Deniz bu görüntü karşısında eline zımbayı alıp kadının kafasına fırlatmak istedi. Tuna da kollarını kadına sardı ve birbirlerinden ayrılırken kadın Tuna'nın dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktı! Deniz hızla öne doğru yürüdü. Çisem'in Amerikalı versiyonu mu çıkmıştı, şimdi de başına? Hayır, bu kadın Çisem gibi sanayi artığı durmuyordu. Kraliyet ailesindenmiş gibi daha *elit*ti ve üzerinde de leopar desenli rüküş şeyler yoktu. Şık, mint yeşili bir takım giymişti. Eteği kısaydı ve Deniz, kadının tüm bacak boyunun kendi boyunu aşacağını sandı. Tuna kadına gülümserken, Deniz'in kalbi kırıldı.

Sonra Selçuk Bey ile Çiğdem Hanım kendi odalarına döndüler. Amerika'dan gelen dört kişi de Tuna'nın odasına girdi. Tuna kadının belini hafifçe sarmıştı ve Deniz pür dikkat ona baktığı halde, genç adam bir an olsun bakışını onun tarafına çevirmemişti.

Odaların kapısı kapanınca Deniz şaşkınlıkla konuşmaya başladı. "Lale, bunlar kimdi ya? Hollywood'tan falan mı?"

Lale ona 'Turner' şirketlerinden bahsetti. Üstüner Holding'in Amerika ayağıyla ortaklardı ve Amerika pazarında iyi işler yapıyorlardı. Deniz iş konularından anlamıyordu ancak entrikadan anladığı kesindi. O kadını sevmemişti ve içinden bir yerlerde aldatıldığını düşündü! Ah, âşık olduğu adam tarafından bir hiç gibi

görülürken, aldatılma fikrinin ne kadar da tek taraflı olduğunu fark edip dehşetle inledi.

İçeriye girip, durumu görmek istedi. Uranüslüsü ile o kadın samimileşmiş olamazlardı ama yine de içi içini yiyordu. Muhtemelen Tuna koltuğuna kurulup onlara mükemmel İngilizcesiyle bir şeyler anlatıp duruyordu. Martin ve sevgilisi neyse de, o diğer kadının Tuna'ya yiyecekmiş gibi baktığına emindi. O bakışları bilirdi; kendisi de Tuna Üstüner'e tıpkı o şekilde bakıyordu, ne de olsa!

Lale kahve yaparken Deniz bunun iyi bir fırsat olduğunu anladı. Altın işlemeli tepsi ve pahalı fincanlara bakınca gelenlerin üst düzey konuklar olduğunu anlamak güç değildi.

"Lale, ben götüreyim mi kahveleri?" diye sordu.

Lale, Deniz'in bu teklifine büyük bir şaşkınlıkla baktı. Deniz'in içeriye bir şeyler götürmek istemesi tuhaftı. Ancak Tuna Üstüner'in kesin talimatı vardı. "Gerek yok hayatım, ben götürürüm."

Deniz, kadının fikrini değiştirmeyeceğini anladı. Bir müddet durduktan sonra Lale kapıya doğru yürürken, "Ah, bekle, bekle..." diye bağırdı.

Lale kaskatı kesilerek, "Ne var?" diye sordu.

Deniz muzipçe gülümsedi. "Lale, arkana bembeyaz tozlar yapışmış. Tam poponda. İstersen tepsiyi bana ver. Sen arkanı sil."

Lale bir an bile şüphelenmeyerek tepsiyi Deniz'e verdi. Ardından kafasını arkaya çevirip tozları silmek isterken Deniz koşarak Tuna'nın odasına yöneldi. Lale, onun ne yaptığını fark edince arkasından koştu ancak yetişemedi; Deniz bir kez kapıyı çaldıktan sonra yanıt bile beklemeden içeriye dalmıştı.

İçerideki durum Deniz'in hayal bile edemeyeceği kadar acımasızdı. Tuna'nın koltuğunda yaşı büyük olan adam, tekli koltuklarda Martin ve sevgilisi oturuyordu. Tuna ve diğer kız yan yana, hatta bedenleri yapışık halde diğer ikili koltuktaydılar. Deniz kalbinde acı dolu bir basınç hissetti. Bu kahve tepsisini o kadının, dahası Tuna'nın üstüne boca etme isteğini zorlukla savuşturdu. Üstelik bakışları Tuna ile buluştuğunda Deniz adım dahi atamadı. Kalbinde Mehteran Bandosu varmışçasına müthiş bir çarpıntı hissetti.

Tuna Üstüner kendisine öyle küstahça bakıyordu ki, Deniz incindi ve kırgınlıkla gözlerini kaçırdı. Ardından kadının Tuna'ya doğru hamle yapıp onun koluna dolandığını görünce yoğun bir öfke damarlarına hücum etti. Tam o an Üstüner Holding'i Amerikalı ortaklarına rezil etmek istedi. Bu muhtemelen sonu olurdu. Diğer yandan aldatılmak neydi o adi Kurumsal Züppe'ye göstermek istiyordu.

Genç kız derin bir nefes alıp, ilk olarak kendisine sıcak bir gülümseme gönderen yaşlı adama kahvesini uzattı.

"Turkish coffee, yea!" diyen adama içinden, 'Ben de Turkish delight,' diye karşılık verse de, dışından sadece kibarca gülümsedi.

Ardından sarışın kadına kahvesini uzattı. Sonra da Martin denen o iri yarı ve Tuna ile yarışacak kadar tehlikeli bakışlar atan adama döndü. Adam tek kelime söylemeden kibarca başıyla teşekkür etti ve fincana uzandı.

'Uranüs'ün Amerika şubesi galiba!' diye içinden geçiren Deniz zoraki bir tebessüm etmişti ki, Tuna ile diğer kadının konuştuklarını işitti. İngilizcesi derdini anlatacak kadar değil, derdini katlayacak seviyedeydi ve şimdi onların ne dediğini anlayamıyordu. Kulağını kabartıp, 'my love, marrige, bride' gibi kelimeler konuşulup konuşulmadığını anlamaya çalışırken Tuna hafif bir kahkaha atınca Deniz sinirle ona döndü. Ah, işte bu sahiden de delilikti, çünkü bu ani manevra yüzünden elindeki tepsi öne bükülüp, sıcak kahveler Martin Turner'ın üstüne boca oldu!

"Shit!" Adam adeta kükreyerek ayağa fırlarken, Deniz ağzında buradan Amerika'ya kadar açılabilecek bir boşlukla Martin'e baktı. Dudaklarından gayri ihtiyari "Aman Allahım," nidası çıktığında, diğer kadınlar da aynı cümleyi İngilizce olarak kurmuşlardı. Martin, Deniz'e öldürecek gibi bakıyordu ancak Tuna'nın bakışına göre bu tavır iltifat bile sayılabilirdi!

"Sorry! Sorrry!" diyen genç kız adamın o müthiş baklavalarını eritmemiş olmayı dileyerek, elindeki tepsiyi ortadaki cam sehpaya koyup Martin'e koştu. Amerikalının üstünde ceket olmasına şükrederken durmaksızın özürlerini iletiyordu. Panikten ve şaşkınlıktan afallamıştı. Adam bu sırada ceketini çıkarıp fırlattı. Genç kız

utanç içinde elleri titreyerek boynuna sardığı incecik fuları hızla çözdü. Ardından Martin'in sert kaslı gövdesine yaklaşıp fularla lekeli gömleği silmeye başladı. Adam bir yandan küfrederken, Deniz İngilizcenin tüm küfürlerini bildiğini fark ederek dehşete kapıldı. Sevgilisi bir yandan inliyor, Martin bir yandan homurdanıyordu ve Deniz adamın gövdesini elliyordu!

Bir an sonra kolundan hışımla çekildi. Aynı anda kulağına o tanıdık ses doldu!

"Ona dokunmayı kes!" diye gürleyen Tuna Üstüner, Deniz'e öldürücü bir sinirle bakarken kızı tam anlamıyla köşeye savurmuştu.

Deniz kolundaki acıyla inledi. Tuna kolundan bırakmayarak Martin ile arasında adeta bir duvar olurken kıza sırtını döndü. Sonra odaya hitaben bir şeyler söyledi. Deniz dudaklarını ısırdı ve buharlaşıp tavana yükselerek gözden kaybolmak istedi.

En sonunda Martin kahverengiye bulaşmış gömleğiyle oda-dakilere baktı ve ellerini kaldırıp sakin olmalarını söyledi. Sevgilisi ona ağlamaklı gözlerle bakarken tüm gözler Deniz'e çevrildi. Genç kız yutkundu, ağlamamak için derin derin soluklandı. Ardından cılız bir şekilde, "Sorry!" diye inledi.

Martin o mavi gözlerine korkunç bir bakış yükleyen çatık kaşlarıyla Deniz'e bakıp önemli olmadığını bildiren birkaç söz geveledi. Tuna, Amerikalı ortağının Deniz'e olan bu bakışından rahatsız olmuştu ve genç kızın kolunu daha da sıktı. İçeridekilere oturmalarını söyledikten sonra öfkesinin asıl kaynağına döndü. Gözleri ateşler saçıyordu ve yaktığı tek kişi Deniz'di. Kıza döndüğünde onunla diğerlerinin görüşünü tamamen kapatıp kapıyla kendisi arasına hapsetti.

Ardından buz gibi sesiyle, "Çık, lanet olası, çık... Sakın bir daha gözüme görünme! Hiçbir yerde, anladın mı?" diye tısladı.

"Ama ben... İstemeden..."

"Elimden bir kaza çıkmadan defol!"

Deniz hıçkırdı ve gözlerinden yaşlar boşalmadan evvel kendini dışarıya attı.

Genç kız o gün işten erken çıktı. Tuna Üstüner'den izin bile almamıştı. Yol boyunca olanları düşündü. Tuna'nın sözleri kalbini

nasıl da dağlıyordu... Öte yandan lanet olası Uranüslüsü, Martin'i kast ederek "Ona dokunma!" diye emretmişti. Demek ki, Martin'e dokunmasından rahatsız olmuştu. Deniz kahve faciasını unutup, bu sözün verdiği ümitle tüm saatlerini düşünerek geçirdi. İçinde önleyemediği bir sevinç vardı. Ne olacaktı ki? Martin'in kasları buzdan yapılmamıştı ve iki fincan kahve döküldü diye–aslında üç fincan–eriyecek değildi ya. Hem Martin Turner ve Tuna Üstüner ortaktı. Aralarında bir kahve için anlaşmazlık çıkmazdı ya!

Çıksa da aşılırdı, ne olacak! Ancak Deniz aklını o rezalet ana veremiyordu. Tuna kendisini önemsiyordu ve kahve döküldüğünde, öfkeden kabaran hırçın dalgalarına bile seviniyordu. Neredeyse adamı yaktığı için şen kahkahalar atacaktı. Elbette, önemsenmemek ve alay edilmektense öfkelenilen biri olmayı tercih ederdi. Hâlâ umut vardı! Uranüs'e gitmek için sebepleri hâlâ vardı. Çünkü Tuna'yı delicesine seviyordu.

Deniz mafyayla olan tüm bağlarını koparmalıydı. Gerekirse Tuna'ya bile anlatırdı bu durumu. Tabii öncesinde kendini kanıtlamalı ve sevdiği adamın görlüne girebilmeliydi. İlk olarak, ona söylediklerinin hata olduğunu, beceriksiz biri olmadığını gösterecekti Tuna'ya. Tamam, asistanlığı tam bir fiyaskoydu ancak basın birimine geçtiğinde yeteneklerini gösterebilirdi. Tabii o zaman da Tuna ile karşılıklı çalışamayacaklardı ancak bir yolunu bulup onu görürdü. Allah aşkına, Uranüs'e gitmeyi hedefleyen biri için binadaki birkaç kat mı mesele olacaktı! Umutlarının gerisindeki karamsarlığı görmezden gelmeyi seçerek neşesini bir an olsun soldurmadı.

Akşam bu düşüncelerle güzel bir yemek yaptı ve kaygısı tamamen silindi. Martin denen adam kaba olabilirdi ancak herhâlde böyle bir şey için kovulmasını istemezdi, ki zaten kovulamazdı!

Keyifle bunları düşünürken telefonu çaldı. Hakan'ın sesini böyle gergin işitmeyi beklemiyordu. En son dünyadan olduğuna kanaat getirdiği Hakan tıpkı Uranüslü patronu gibi sinirle homurdanıyordu.

"Deniz, bunu nasıl yaparsın?" diyen genç adam sahiden sinirliydi.

"Hayır, o bombayı ben atmadım!"

"Ne bombası, Allah aşkına?"

"Hakan, Hiroşimaya bombayı ben atmışım gibi söze başladığını fark ettin mi?

"Ondan daha kötü bir şey yapmışsın, Deniz! Annene bizim çıktığımızı mı söyledin?"

Deniz dehşetle yataktan fırladı. Elini alnına dayarken, "Annem size mi geldi yoksa? Sakın bana seni istemeye geldiğini söyleme!" diye bağırdı.

Hakan istemsizce bir kahkaha atınca Deniz de gülümsedi.

"Deniz, sen tam bir delisin. Ama sanırım annen senden daha deli, çünkü Hacer Teyze'yi arayıp tebrik etmiş. Hacer Teyze de şu an benimle konuşmuyor. Ona bizim şu 'yalandan' sevgili olduğumuzu söylemediğin için seninle de konuşmayacak!"

"Şimdi sıçtık!" diyen genç kız bunu fısıltı gibi söylerken Hakan'ın duymamasını diledi. Duymuş olsa da hiç belli etmeyen Hakan yeniden, "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu.

"Of, Hakan. Ben sahiden çok üzgünüm. Annemin dilinden kurtulmak için yaptım. Bana günlük öğünlerle görücü buluyordu. Sabah, öğlen, akşam kısmetlerimi haber veriyordu. En sonunda bunu demek zorunda kaldım. Senden çok özür dilerim."

Adam sıkıntıyla oflayınca, Deniz atıldı. "Sen Hacer Teyze'ye kendisiyle benim konuşacağımı söyler misin?"

"Telefonlarımı açmıyor."

"Off! Bir de tripli ninemiz eksikti."

"Senin sayende!"

Deniz bir kez daha özür diledi. Hakan bu defa kızın üstüne çok gitmedi, zira onun bu işi çözeceğinden şüphesi yoktu. Üstelik bu fikrin hoşuna gittiğini de Deniz'e söylemedi. "O halde bir ara görüşüp, ne yapacağımıza karar verelim mi?"

"Tamam, ben seni ararım."

Hakan onaylayıp, Deniz'e iyi eğlenceler dileyerek telefonu kapattı. Deniz'in tüm neşesi gitmişti. Annesi ararsa telefonu yüksek bir yerden atacağına yemin etti, belki de en iyisi kendisini atmasıydı... Annesinden nasıl kaçacağını hiç bilmiyordu...

Hakan ile görüşmek bir bakıma iyi olabilirdi. Deniz, mafya işini ona anlatmaya karar vermişti, ne yapılabileceğini Hakan bilirdi. Sonuçta Deniz sevdiği adamın başına iş açmak istemiyordu.

Ertesi güne her şeye rağmen keyifle uyanan genç kız, Üstüner Holding'e de bu keyifle gitti. Tuna henüz gelmemişti ve dünkü faciadan dolayı Lale'nin suratı beş karıştı. Deniz ona arkadan sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu ancak Lale yüz vermedi.

"Senin yüzünden Tuna Üstüner ikimiz de kovacak," diyen Lale, Deniz'e öfkeli bir bakış attı.

"Yapamaz." Deniz bunu kendinden emin bir tavırla söylese de, Lale ona aldırmadı.

"Sahi o nerede kaldı, Lale?"

"Tuna Üstüner mi? Ah, Deniz adam seni eline geçirirse boğacak, sen hâlâ karşısına çıkmak için deliriyorsun, öyle mi?"

'Deliriyorum, hem de fena halde!' diye içinden geçiren Deniz, dudaklarını birbirine bastırdı. Tuna Üstüner'i seviyordu. Kahretsin, ona delicesine âşıktı ve bugünden itibaren asla sözünden çıkmayarak ona itaat edecekti. Buzlar eriyecekti ve eriyen buzlar sonradan kaynayacaktı. Deniz arsızca umut ediyordu.

Bu sırada Lale'nin önündeki telefon çalınca, Deniz de gözlerini asansörden ayırdı.

"Ne? Öyle mi?" diyen Lale bir dehşeti dinler gibi durunca genç kız şaşkınlıkla baktı.

"Ne oldu, Lale? Suratın bembeyaz oldu birden!" Lale telefonu kapatır kapatmaz, Deniz kadının yanına gitti.

Lale, Deniz'e dönerek şaşkınca kıza baktı. "Tuna Üstüner'in dedesi, İlhan Üstüner dün gece vefat etmiş."

Deniz de o an kaskatı kesildi. Tuna bu yüzden gelmemişti demek ki... Sonra bir an bile düşünmeyen genç kız, Lale'nin koluna dolandı. "Kalk gidiyoruz."

"Nereye?"

"Nereye olacak Lale, cenazeye! Patronumuzun büyükbabası vefat etmiş, burada böylece oturacak mıyız?"

BÖLÜM 34

Tuna'nın dedesi vefat etmişti ve ben öylece durup yas tutmayacaktım! Hayır, yaşlı adamın yası değildi bu; diri diri mezara gömülen kalbimin yasıydı! Lale'nin koluna asıldığım gibi onu peşimden sürükleyerek cenazeye gitmek için ikna etmeye çalıştım. Lale bir kenenin inatçılığında ofise zamk gibi yapışmıştı ve onu oradan bir müddet boyunca sökemedim.

"Lale, sen nasıl bir insansın ya? Yıllarını verdiğin şirketin başkanı attâya gidiyor, sen hâlâ burada pineklemeyi seçiyorsun, öyle mi?"

Lale bana üzüntüyle baktı. Sözlerim etkili olmaya başlamıştı. "Ama Deniz... Ya telefonlar?"

"Telesekretere bağlarız. Allah aşkına, hayatın Rafet El Roman şarkıları gibi tek düze! Ne kadar sıkıcısın... Biraz maceraya atıl, haydi bana takıl," dediğimde çantamı elime almıştım bile.

Gidip Tuna'yı görmek ve ona sarılmak istiyordum. Onu teselli edip acısını paylaşmak istiyordum. Tabii Tuna Üstüner beni görmek ister miydi; muhtemelen hayır! Hele ki daha dün Amerika ile uluslararası bir kriz yaşamışken...

Bu arada, içimin kan ağladığını söylersem, bana inanmayın. Sevdiğim adama bunca eziyet etmiş birinin ölmesini pek de üzüntüyle karşıladığımı söylemem. Elbette, rahmetlinin uzun zamandır yatalak olduğunu ve son günlerini ne yaşıyor, ne ölmüş olarak geçirdiğini bildiğimden dolayı böyle düşünüyordum.

Kendimi bir an için mezar soyguncusu gibi hissettim! İlhan Üstüner'in bir şeyini çalmayacaktım ve hayır, mezarına falan gitmeyecektim ancak, onun ölümünü kullandığım da bir gerçekti. Tuna ile aramdaki o görünmez duvarları yıkacak bir fırsat olarak görüyordum bu ölümü. En azından, bana eskisi gibi bağırsa bile

sevinecektim. Dün yapmıştı oysa... Martin Turner'e dokunmama kızmıştı ve beni ondan çekip almıştı. Bu düşünce içimde bir kelebek ordusunu titretiyordu. Allahım Tuna'ya her an daha çok âşık oluyordum.

Çıkmadan önce cenazenin Kocatepe Camii'nden, öğlen namazına müteakip kalkacağı bilgisini almıştık. Lale ile beraber holdingden çıktığımızda kimseye tek kelime izahat yapmadık. Çünkü tüm 'üst düzey yönetim' cenazeye gitmişti. Çıkar çıkmaz bir taksi çevirip, biz de oraya yollandık.

Arabada homurdanan Lale, hayatında ilk kez kural dışı bir şey yapıyor olmalıydı. "Deniz ya, ne işimiz var bizim camide?"

"Hayatında hiç camiye gitmedin mi, Lale?" diye sordum şaşkınlıkla. Lale kendini New York'ta yaşıyor sanıyordu galiba.

"Elbette gittim, Deniz. Sultanahmet'e, sonra Ayasofya'ya, Süleymaniye'ye..."

"Tamam, Turist Ömer anladım."

Lale'nin camileri ibadethane değil de, bir tür müze gibi görmesine şaşırmamıştım. Üstelik cenazelerin oradan kaldırıldığını da bilmiyordu. Yol üstünde iki şal alıp başımıza sardık ve Lale sosyete cenazelerine özenerek güneş gözlüğünü taktı.

Aslında bu özentisinde haklıydı, zira camii avlusu siyah giyinmiş kadın ve erkeklerle doluydu. Kadınların gözlerinde 72 inç LCD ekran gözlükler varken, erkekler daha mütevazı görünüyorlardı. Bakışlarım herkesi şöyle bir tararken radara en sonunda görmek için delirdiğim kişi takıldı. Tuna'yı gördüğümde hayranlık oklarımı tam olarak onun kalbine gönderiyordum. Herkesten uzun olduğu için Uranüslümü kolaylıkla seçmiştim. Gözlerinde güneş gözlüğü yoktu ve duruşu son derece vakurdu. Bir an onun neler düşündüğünü anlamaya çalıştım. Büyükbabası öldüğü için üzgün müydü? Öyle olmalıydı... Zorba bile olsa bir insan yakınını kaybettiğinde üzülmeliydi. Ah, ölünün arkasından konuşulmaz!

Cenaze namazı ve rutinler bitince onlara doğru yürümek istedim. Bu sırada Tuna'nın koluna dolanan o kızı gördüm; dün gelen Amerikalı sarışındı. Sıcaktan dolayı oflayıp puflayan Lale'yi dürttüm, "Lale, şu kadın kim?" diyerek Tuna'nın yanındaki Cameron

Diaz çakması afeti gösterdim. Ben ise ünlülerden ancak Seda Sayan çakması olurdum; o da Şok marketten eften püften yoğurt alırkenki halinin!

"Amerika'daki şirketlerden üst düzey bir yönetici..." dedi Lale.

"Adı ne? Ah, sakın bana Güneş, Yıldız, Venüs, Ay ışığı falan deme!"

Uranüslü Tuna'nın eski sevgilisi Aydan sendromundan sonra gökyüzünden birine daha rastlarsam en yakın sığınağa kendimi kilitleyecek ve ömrüm boyunca gökyüzünü değil kapkara bir tavanı seyredecektim.

"Yok, yok ismi April. Soyadı Thompson mı ne, öyle bir şey," diyen Lale korkumu savuşturdu.

Kendimden emin atıldım. "Anladım Lale... Demek ismi April... Yani Nisan. Allahtan Ağustos ayındayız ve bu ay DENİZ zamanı!"

Ardından Lale'nin kolundan sürükleyerek Tuna Üstüner'e doğru yürümeye başladım. Bu sırada Ahmet ve annesi ile Belgin Hanımı da gördük. Yüzlerinden bir duygu kırıntısı okumak güçtü. Ahmet son derece kayıtsız dururken, annesi arada sırada burnunu siliyordu. Belgin Hanım ise yüzünün neredeyse tamamını örten gözlükle, o siyah ekranın ardından ne yapıyordu, bilemiyordum!

Şirketten genel müdürler ve diğer çalışanların peşine düşüp taziye sırasına girdik. Ramazan pidesi alacak gibi heyecanlanmıştım. Tuna bana nasıl davranacaktı, bilemiyordum... Bana hâlâ kızgın olduğunu düşünüyordum. Bu arada sayısız kişinin elini sıkıp, "Başınız sağ olsun," dedim ama kim kimdi bilmiyordum. Neyse ki, Selda Hanım'ı görünce biraz olsun rahatladım.

Kadına taziyelerimi sunuyordum ki, elime lavabo vakumu gibi yapıştı. "Sağ ol kızım... Seni görmek ne güzel," diyerek sohbete başladı. Ahmet de annesinin yanındaydı ve ben beceriksizce gülümserken Tuna ile bakışlarımız kesişti. Beni, az sonra kalkacak ikinci bir cenaze olarak görmek istiyor gibiydi. Yüzümü düşürdüm ve umutlarımı yavaşça tükettim.

Ahmet ile el sıkışmamız ise tam bir işkence oldu. Adam elimi bırakmadı ve bir süre saçma sapan sorular sordu. Antalya ile alakalı, arabadan bahseden tuhaf bir konuşmaydı. Gülerek geçiştirdim

ve en sonunda elimi sertçe elinden kurtardım. Bu aile soyadlarını kesinlikle değiştirip 'Elbırakmayan' yapmalılardı. Bu sırada Tuna'ya gittikçe yaklaşıyordum ve kalbim ani çarpıntılarla bana destek olmaktan çok uzaktı.

Lale benden önde olduğu için Tuna Üstüner ile kibarca el sıkışıp bir köşeye kaçtı. Sıra bana geldiğinde heyecan içinde ona yaklaştım. Gözlerim o yeşil, küstah ve hissiz gözlere kenetliyken elimi uzattım. Sıkmadı... Hayır, durdu ve bana baktı. Kolları hâlâ o sarışın ahtapot tarafından sarılıydı ve ben bir kez daha görmezden geliniyordum. Tuna'nın dizine tekme atmak istedim. Sonra o sarışın kadının saçlarını Tuna'nın ayakkabısına dolamak... Gözlerim buğulanınca dudaklarımı birbirine bastırıp 23 Nisan müsameresine seçilmeyen çocuk gibi ona kırgın baktım. Bana aldırmadı. Yeşil, kayıtsız gözlerini benden çekti ve tanımadığım bir başkasına döndü.

Yanından ayrılınca kalbimde bir şemsiye açmışlardı sanki. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken derin derin nefesler aldım. Hayatımdaki en berbat günlerden biriydi! Görünmezlik iksiri içmiş gibiydim ve Tuna'nın beni görmeyen gözlerini oyup yerine haşlanmış yumurta doldurmak istiyordum.

Lale artık çekip gitmek için homurdanmaya başlayınca, "Tamam, sen git!" diyerek patronvari bir emir verdim.

Lale dehşetle, "Sen?" diye sordu.

"Benim birilerine aylardan Nisan olmadığını hatırlatmam gerekiyor, Lale!"

Lale kinayemi anlamadı ve omuz silkip gitti. Muhtemelen burada kalıp ertesi güne kovulmamı istiyordu ancak o da beni tanımıyordu! Neler yapabileceğime dair bilgisi sınırlıydı!

İnsanlar yavaş yavaşa dağılmaya başladılar. Defin işlemi için bir grubun başka bir yöne gittiğini gördüm ancak benim avım belliydi. Tuna Üstüner; Uranüs'ten ithal sevdiğim adam, aylardan Nisan'ı koluna takmıştı! Bu sırada Martin denen mafyavari adamı gördüm ve ona kendi dilinde edepsiz bir küfür savurdum! Odunluğun bir milleti olmadığını Martin'i görünce anlamıştım. Tabii Tuna ile tokalaşırken belinde taşıdığı silahı da fark etmiştim ve o an Amerika'ya sempati duymam gerektiğinin hayrına olduğunu

kavradım. Maazallah Amerikalı Rambo üzerime bir işgal kuvveti gönderirse anında devrik lider olabilirdim!

Tuna'yı gözlerimle takip ederken, cami çıkışına Escalade'inin getirildiğini gördüm. İnsanlar görkemli, lüks arabalara doluştuğunda çakma Cameron da Tuna'nın aracına bindi ve ben o an, "Toplantı dayım," deyip karısını aldatan bir kocanın, evinde fasulye pişiren karısının ruh haline büründüm. Amerikan kızları, Türk gücünü hafife almıştı. Usain Bolt'u* kıskandıran bir hızla koşarak Tuna'nın hayvansı arabasının arka kapısını açıp aracın içine sıvıştım.

Kadın beni görünce çığlık attı! Gaspçıya benzer bir tipim de yoktu ancak onun kafasına silah dayamayı sahiden isterdim. Bu sırada Tuna aracı çalıştırmadan arkasına baktı ve beni fark etti! Kaşları çatılırken, gözleri beni nefretle süzdü.

"Ne yapıyorsun?" diye gürledi. Onun öfkeli sesiyle April sıçrayıp, İngilizce bir şeyler söyledi. 'Elini kana bulama' demiş olabilir miydi?

Başımı dikleştirerek, "Seninle geliyorum," dedim. Ah, yüzüm nereye düşmüştü. Evet, sahiden iyice yüzsüzleşmiştim. Benden nefret eden bir adamın peşinde kuyruk olmuştum! Kuyruklu Uranüs!

"Hiçbir yere gelmiyorsun. İn!" diye söylendi.

"Bak, arkamızda bir an önce hareket etmeyi bekleyen cenaze konvoyu var."

Arkama dönüp camdan dışarıya baktım. Tuna'nın aracının arkasında gerçekten de sabırsız bir konvoy vardı. "Müthiş bir kalabalık hareket etmeni bekliyor. Beni kolumdan tutup indirmezsin herhâlde? " diye sordum.

"Bunu yapamaz mıyım sanıyorsun?"

"Elbette yaparsın. Sen Kurumsal Zorba'sın. Yapamayacağın hiçbir şey olamaz. Ama benim de çok güçlü bir çığlığım var, seni yarın gazete manşetlerine bile taşır!"

Tuna Üstüner küstah bir alayla güldü ve hemen ardından gözleri müthiş bir tehlikeyle kısıldı. "Beni tehdit ediyorsun demek!"

* **Usain Bolt:** Birçok dünya ve olimpiyat rekoru bulunan, altın madalya sahibi Jamaikalı sprinter. (Ed.)

"Hayır!" diye bağırdım. "Lütfen sür artık. Ben, sadece kıytırık bir sekreterim ve senin angarya işlerin için buradayım. Yokmuşum gibi davran," diyerek ona sözlerini hatırlattım.

"Keşke yok olsan!" dedi sevdiğim adam ve beni kırık bir kalple bıraktı. Onun gezegenine giderken yakıtı bitmiş uzay gemisine dönmüştüm. Ancak yıkılmadım!

Sarışın kadın da Kofi Annan gibi bizi uzlaştırmaya çalışıyordu herhâlde ancak ben onun ne dediğini anlamıyordum. Anlasaydım da umurumda olmazdı. Tuna ile uzlaşmak değil, onunla anlaşmak istiyordum. Her şeyde... Hayatın tümünde, onunla müşterek bir anlaşma yapmak istiyordum. Nikâh memuru gözetiminde, birbirimize aşkla bakarken sonunda 'evet' denilen türde bir anlaşma yapmak... Ancak bu dünya üzerinde mümkün olacakmış gibi görünmüyordu, belki Uranüs! Ah, imkânsız! İmkânsız aşkım ve ben, sonraki dakikalar boyunca tek kelime etmedik. April birkaç cümle kurduysa da Tuna Üstüner tarafından sadece evet ya da hayır'la geçiştirildi. Bir müddet gittikten sonra da Amerikalı kızı Marriot Otel'de indirdi. Ona odasına kadar eşlik etmediği sevinmiştim çünkü ben de onunla giderdim! April araçtan inerken ben de indim ve hemen ondan boşalan ön koltuğa kuruldum.

Sarışın kadın elini bir yelpaze gibi salladı ve otele girip gözden kayboldu. Tuna aracı çalıştırmadı. Yüzündeki yarım gülüşü silerek bana baktı.

"İn," dedi sakince.

"Eş anlamlısı mağara. Başka?" diye atıldım. Sonra bu berbat esprime beceriksizce güldüm.

Uranüslüm elini direksiyona geçirince korna sesi geniş caddede yankılandı. "İn arabamdan," diye bir daha diretti.

"Konuşalım," dedim.

"Seninle konuşmak için hangi kahrolası sebebim var?"

"Bana neden böyle davrandığını söyleyebilirsin..."

"Sen bana 'neden' diye soramazsın. Canım nasıl isterse öyle davranırım," diyen Kurumsal Egoist'im gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Kol kasları sanki daha da şişiyordu ve o güçlü

bedeniyle bana daha çok hükmederken, ben daha çok küçülüyordum. Kalan bir miktar cesaretimin kırılmaması için dua etmeye başladım.

"Otelde başka türlüydün ama... Uçağa binmediğim için mi ya da bikini giydiğim için mi böyle davranıyorsun? Yoksa..."

"Yoksa... Ne?" diye sordu ve öyle derin bir aşağılanmayla baktı ki bana, cevap vermeme, cevabı duymasına gerek kalmadı. "Devam etme!" diye bir kez daha bağırdığında düşüncemi sonlandırdım. Gururum ayaklar altında paspas edilmişti. Sevdiğim adam tarafından böylesine horlanmak kalbimi dağlıyordu. Bu sırada aracını yeniden çalıştırdığında derin bir nefes koyuverdim. En azından kolumdan tutup yola atmıyordu. Acaba öpücüğüne karşılık vermediğim için bunu yapıyor olabilir miydi? Ah! Öpücüğümün bu kadar kıymetli olduğunu bilseydim onu sigortalattırırdım!

"Nerede ineceksin?" diye sordu, Escalade'inin hızını düşürüp.

Kurumsal Şoför'üme arabesk bir bakış atıp, "Götür beni gittiğin yere!" dedim.

Alayla güldü. "Şirkete gitmiyorum ben!" diye söylendi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana ne!"

"Peki, pas! Başka soru soruyorum; sanırım eve geçiyorsun. Beni de götür işte," diyerek şımarık bir bakış attı.

Gözünü yoldan ayırmadan, alaycı sesiyle, "Evime mi gelmek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, orası taziye evi sonuçta ve ben de hizmet edebilirim. Sahiden yardım etmek istiyorum," diye atıldım.

Tehlikeli bir tonda, "Peki," dedi ve gaza bastı. Kalbim kafesinden firar eden bir kuş gibi cıvıldadı. Tuna Üstüner'in bentlerini yıkıyordum ve yavaş yavaş onun kalbine sızıyordum. Bir süre boyunca sessizce gittik. Yandan âşık olduğum adamı süzerken profilden bile mükemmel göründüğünü anladım. Dünya durmuştu benim için ancak ben, Uranüs'ün ekseni etrafından dönmeye devam ediyordum. Bir anda fark ettim ki, Tuna ne yaparsa onu sevmekten vazgeçemezdim. Ucuz ve basit görünebilirdim ama hem ucuz, hem de basit olup kaliteli olan şeyler de vardı değil mi?

Mesela BİM ürünleri. Müdavini olduğum için tüm çikolatalarına hastaydım ve onların çok güzel olduğunu biliyordum. Tuna Üstüner tarafından da böyle görülebilirdim, neden olmasın! Ah, züğürt tesellime limon sıkıp naneyle yiyeyim!

Bir süre boyunca gittik ve aracı anda durdu.

"Neden durduk?" diye sordum.

"Evime geldik."

Yüksek katlı bir binanın giriş kapısında duruyorduk. Güvenlik bariyeri kaldırılınca arabasını içeriye sürdü ve park ettikten sonra indi. Kalakaldım! Burası geçen defa gittiğim o villa değildi.

Şaşkınlık içindeydim. "Ama burası Yıldız'daki o ev değil ki?"

"Orası büyükbabam ve halamın yaşadığın ev. Ben burada yaşıyorum," diyerek kolumdan tuttu. Ürkmeye başlamıştım. Ne oluyordu böyle?

"Ama...ama ben burayı kast etmedim," diye kekeleyerek konuştum.

"Evim burası ve sen de bana hizmet etmek istediğini söyledin. Şimdi yürü!" dediğinde ona müthiş bir öfkeyle baktım!

"Hizmet mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Ah! Üzerimden üç filo tır geçmiş gibiydi!

"Hizmetin neler olduğunu sen göstereceksin sanıyordum. Geleceğim diye sen tutturdun. İşte geldik. Eminim eğlenebiliriz," dediğinde kan beynime sıçradı. O kadar küstahça bakıyordu ki, yüzünde beş parmağımın izi olmasını delice arzuluyordum.

İçimi okumuş gibi "Sakın!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?" O kadar alaycı ve o kadar ahlaksızca bakıyordu ki, kendimi çok yalnız hissettim. Gurum paspas olmuştu ve şu an üzerinde tepiliyordu.

"Sen, sen pisliğin tekisin!" diyerek arkamı döndüm ve koşarak rezidansın bahçesinden çıktım! Ağlamamak için direnşem de gözyaşlarım, özgürlüğe aç mahkûmlar gibi yanaklarımdan firar etti. Aşkımın karşılığı böyle olmamalıydı!

BÖLÜM 35

Deniz kaçarken Tuna kıpırtısız onu izliyordu! Şu an dönüştüğü adama inanamıyordu. Bu deli kızın kendisine hissettirdiklerine, gözünü bu kadar karartmasına, adeta kör olacak kadar kendini kaybettirmesine inanamıyordu! Deniz'in cılız bedenini sürükleyip koşması karşısında genç adam aracına bir tekme attı. Gerginlikten ölüyordu! Sonra Deniz'i unutmayı denedi. Yarın, en geç ertesi gün vasiyet açıklanacaktı ve Tuna Üstüner'in meşgul olması için çok daha büyük problemleri vardı. Şahsi avukatını ararken hâlâ Deniz'in gözden kaybolduğu yere bakıyordu!

Vasiyet ertesi gün açıklandı!

Üstüner'lerin villası o gün, tüm aile bireylerinin bir arada olduğu nadir günlerinden birini yaşıyordu. Tuna Üstüner kadar diğer aile fertleri de gergindi ve durumu şüphesiz en zor olan Ahmet Tekinalp'ti. Tuna, o malum günden bu yana Ahmet'le değil konuşmak, cenaze dışında onunla karşılaşmamıştı bile. Şu an içinde bulunulan ortak düşünce ise bu görkemli mirasın nasıl bölündüğüydü! Belgin ve Selda Hanım birbirlerini karşılıklı görecekleri bir oturma düzeninde somurtuyor, Tuna tavana kadar uzanan geniş camların ardından dışarıyı gözlüyor, Ahmet ise tekli kare bir koltuğa adeta gömülerek telefonunu avuç içine vuruyordu. Kadınların ara ara işitilen ve kısa kesilen sohbetlerinden başka odada bir ses işitilmedi. Ta ki avukatın mermer koridorları bölerek gelen ayak seslerine kadar.

Avukat Kerim Gözcü, gözlüğünü burnunun dibine kadar getirmeden önce kısa bir takdim konuşması yaptı. Kalınca zarf adamın şişman ellerinde yırtılırken çıkan sesle Tuna bir adım yaklaştı.

Elleri ceplerinde izliyordu olanları. Ahmet onun bu lakayt tavrıyla üzerine atlamamak için kendine zorlukla hâkim oluyordu.

Mirasın açıklanması yaklaşık bir saati buldu. Değerli gayrimenkuller, çeşitli şehirlerdeki ev ve arazilerin bir kısmı hayır kurumlarına bırakılmıştı. Yazlıkların bir kısmı ve birkaç mülk Belgin Hanım'a, birkaç tanesi de Selda Hanım'a geçmişti. Şu an içindeki bulundukları villa ve önemsiz birkaç gayrimenkul ise Tuna'ya bırakılmıştı. Ancak genç adam bunları düşünmüyordu, asıl mesele; şirket hisselerinin çoğunluğunun kendisine geçip geçmediğiydi!

Avukat maddeleri aheste aheste okurken en sonunda hisselere geldi. Şu anki mevcut bölünme geçerliydi ve artık resmi olarak Ahmet Tekinalp ve annesi şirketin %20'sine sahiptiler. Aynı şekilde Belgin Hanım da %20 hisseye sahip olurken, Tuna %45'lik kısmı tek başına elinde bulunduruyordu! Bir şartla!

Tuna Üstüner hisselerine ancak evlendiğinde kavuşacaktı!

Bu maddeyi okuyan avukat henüz evlilik demişti ki, Ahmet bir kahkaha attı ve aynı anda Tuna şoke olmuş halde kalakaldı. Gözleri avukatı öldürecekmiş gibi süzüyordu ve nefreti, büyükbabası dâhil odadaki herkeseydi! Hisselerin üzerinde söz ve yetki hakkına kavuşmak için evli bir adam olması gerekiyordu! Bu kahrolası bir yanlışlık olmalıydı!

"Bu büyük bir hata!" diyerek avukata sertçe yanıt verdi.

Adam alnına biriken terleri eliyle sildi. Ardından vasiyetin geçerliliğini bildirmek üzere birkaç gereksiz cümleyle yanıt verdi. "İlhan Bey'in el yazısı ve ıslak imzasıyla yazılmış olan bu vasiyetnamede tam olarak bunlar yazıyor, Tuna Bey. Vasiyetin geçerliliği sorgulanamaz. Evlilik şartı gerçekleşene kadar hisseleriniz Yönetim Kurulu tasarrufunda olacak. Ancak korkmayın üç ay boyunca Yönetim Kurulu başkanlığınız devam edecek. Üç ayın sonunda hâlâ evlenmemiş olursanız, yine de %10 hisseye kavuşacaksınız. Geri kalan hisseler eşit olarak diğer ortaklar arasında bölüşülecek."

Tuna öfkeden deliye dönmüş halde hışımla vasiyetin okunduğu masaya gitti ve büyükbabasının el yazısını tanıdı!

Avukat, Tuna'ya yanıt vermeye devam etti. "Bu eski bir vasiyet ve yıllardır üzerinde bir değişiklik yapılmadı. Bildiğiniz gibi

büyükbabanız hastaydı ve bu haliyle vasiyeti değiştirmeye teşebbüs etmedi."

Belgin Hanım ağır adımlar atarak Tuna'nın koluna dokundu. "O günlerde Aydan ile nişanlıydın ve hepimiz evliliğinizi bekliyorduk. Babam bu yüzden böyle bir şart koymuş olmalı," dedi.

Bu sözler Tuna'yı zerre kadar ilgilendirmedi. Kahrolası yıllar önceki meselenin bugün karşısına çıkması yüzünden müthiş öfkeliydi. Bu sırada bakışları ona kaydı! Elinde olmaksızın adım attı ve karşısında sırıtıp duran Ahmet'e yönelerek yakalarını kavradı. Öylesine hiddetle sarstı ki onu, avukat ve iki halası bile genç adama engel olamadılar.

"Evlilik, ha! Tuna Üstüner evlenecek! İşte buna gülerim," diyen Ahmet çenesinde oluşacak yeni bir kırığı göze almış gibiydi.

Tuna alayla güldü. Onun yaptığı gibi açık bir düşmanlıkla değil, daha tehlikeli bir alayla... "İstediğin hiçbir şeye ulaşamayacaksın, Ahmet Tekinalp! Yıllarımı verdiğim bu şirketi senin gibi bir sülüğe yedirecek değilim!"

"Düzgün konuş, Tuna!" diyen halasına bakan genç adam, ona da kaşlarını çattı. Sonra herkesi orada bırakıp kapıları çarparak salondan çıktı!

Odasına girdiğinde ceketini çıkardı ve an be an kabaran bir öfkeyle yere fırlattı. Ardından kravatını çözdü ve iki elini gür saçlarına daldırıp yeşil gözlerini tek bir noktaya dikti. Bugünlere kadar sayısız zorbalıkla geldikten, tüm hayatını bu kahrolası şirkete feda ettikten sonra büyükbabasının tavrıyla çileden çıkmıştı. Eğer ölmemiş olsaydı onu kendisi öldürmek isterdi. Nefret kanını esir aldı ve kendini yatağa atıp gözlerini kapattı. Evlenemezdi! Çocuk oyuncağı gibi, bir piyesten farksız olacak bir evliliğe asla razı gelemezdi! Üstelik evlenmek için bildiği tek bir uygun aday bile yoktu! Aydan'ı hatırladı sonra. Büyükbabası hastalanmadan önce nikâh için tarih bile almışlardı ancak bir kavgayla aniden her şey bitmişti. Tuna o günden beri Aydan'ın nerede, ne yapıyor olduğuyla bir an olsun ilgilenmemişti. Yurt dışında olduğunu biliyordu ve şu an onunla evlenmek gibi bir fikir, aptallıktan öteye gitmezdi.

Aydan'la evlilik fikri bile–ki en uygun aday o olurdu–Kaf Dağı'nın ardında duran gerçekleşmesi imkânsız bir varsayımdı!

Öte yandan hisseleri ortak bir havuzda eritemez, o lanet olası Ahmet Tekinalp'in himayesine veremezdi! Aklı almıyordu ve mütkiş bir çıkmazdaydı. Gözlerini açıp tavanı seyrederek sakinleşmeyi denedi; olmadı! Ardından bir daha adım bile atmak istemediği ancak trajikomik bir şekilde kendisine kalan bu villadan çıktı ve evine gitti. Yolda avukatını aradı...

❧ ❧ ❧

Deniz, Perşembe sabahı şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Tuna'nın tavırlarını hatırladıkça canı yanıyordu! Ona bu kadar âşıkken böylesine aşağılanmak kaçıp gitmesini gerektirirdi ancak bir kere cellâdına âşık olmuştu. O gün de her zamanki saatinde işe gitti ve iki gündür şirkete uğramayan Uranüslüsünün bugün artık gelmesini diledi.

Geldi de...

Öğleden sonra şirkete gelen Tuna, yine Deniz'i görmezden geldi ve genç kız yine ortalıkta sebepsizce dolanarak adamın ilgisini çekmeye çalıştı. Başaramadı elbette! Kalbi tuzla buz olmuş gibi koltuğa yığıldı. O an mafyayı arayıp bilgi sızdırmayı isteyecek kadar çok öfkelenmişti. Ancak bunu yapmadı! Yapamazdı artık ve onlardan kurtulmak için yollar bulması gerektiğini bilerek, düşünüp durdu. Hayatı tam anlamıyla berbattı. Bir yandan görülmek istemediği mafya tarafından sık sık aranıyor, diğer yandan görülmek istediği Tuna tarafından varlığı hiçe sayılıyordu. Neyse ki, cenazeden dolayı tüm toplantı ve geziler iptal edildiği için Bağ-Kur'lu Mafya birkaç gündür kendisini rahat bırakmıştı. Yine de hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olamadı. Bunun tek sebebi de Kurumsal Romeo'suydu.

Tuna, dedesinin ölümüne üzülmüş gibi durmuyordu ancak başka bir şey vardı. Deniz ona bakarken içindeki o derin öfkenin sebebini merak etti. Kendisine öfkelendiğini bilse sevinirdi ancak değildi! Tuna'yı geren bambaşka bir şeydi ve Lale'nin de bu konudan haberi yoktu.

Diğer taraftan Ahmet'in yılışık tavrı her gün olduğundan bir seviye daha yükselmişti. Ofise ıslık çalarak giriyor ve gereksiz samimiyetlerde bulunuyordu. Deniz bu durumun Tuna ile alakalı olmadığını düşünmek istiyordu ancak Ahmet'in bu cıvık neşesine karşılık Tuna'nın kasvetli öfkesi, başka ihtimali akla getirmiyordu. Neler olduğunu öğrenmeliydi!

Bir saat sonra Mert Kutlar ofise geldi. Her zaman olduğunun aksine bu defa Deniz'e selam vermedi. Genç kız bunu fark ettiğinde alındı ve kendisi genç adama selam verdi.

"Hoş geldiniz, Mert Bey," dediğinde adam kibarca Deniz'e doğru yürüdü ve teşekkür etti.

"Bugün oldukça iyi görünüyorsunuz. Diyetiniz işe yaramış anlaşılan," diyen genç kızın sözleriyle Mert'in yüzü ışıldadı. Yakışıklı yüzüne çapkın bir gülüş yerleştirerek Deniz'e yaklaştı. Teni bronzlaşmıştı ve bu haliyle Deniz onu oldukça çekici buldu. Neptünlülerin en güzel erkeği Mert Kutlar olmalıydı. Tabii bir Uranüslü ile yine de yarışamazdı.

Mert neşeyle konuşmaya başladı. "Tatilden yeni döndüm. Bu yüzden iyiyim. Bilirsiniz; güneş, kum ve..."

"Ve kızlar?" diyen Deniz araya girince, Mert hafif bir kahkaha attı. "Kızlar mı? Hayır. Sanırım türünüzde bana hitap eden biri yok. Güneş ve kumda tek başıma debelendim. Kötüydü"

Deniz çapkınca gülüp fısıldar gibi konuştu. "Aslında bir arkadaşım var ve yalnızlığa reçete gibidir. Belki onunla görüşürseniz..."

"Sakın bana şu evlilik programlarının sunucusu olduğunu söyleme!"

Mert yapmacık bir dehşetle bunu söyleyince, Deniz tatlı bir kahkaha attı. "Öyle olsaydı önce bana faydası olurdu, ama ne yazık ki değil. Ama korkmayın, sadece bir arkadaş."

"Adı nedir ve şu an nerede?" Mert sahiden ilgili görününce Lale ona hayretle baktı. Mert Kutlar gibi çapkın bir adam Deniz'in, ondan beter arkadaşıyla ilgileniyor olamazdı herhâlde!

Bu sırada Deniz, Mert'e cevap verdi. "Arkadaşımın adı Yasemin ve şu an hastanede."

"Hmm, demek doktor! Acilen hasta olmam gerek o halde," diyen Mert çekici bir gülüş attı.

"Aslında o bir hemşire."

Mert'in gözleri daha da irileşti ve Deniz onun yüzündeki hoşnutluluğu gördü. Genç adam içinden 'Hemşire fantezisi!' diye geçiriyordu. Ardından bunun hayaliyle Deniz'e arsızca baktı ve "İğne vurmuyorsa bir ara ziyaretine gitmeliyim," dedi.

"Ah, kesinlikle vuruyor!"

Deniz bir an Mert'in Yasemin'in önünde sedyeye uzandığını ve kalçasını açıp iğne beklediğini hayal edip sırıttı.

"Sakın!" diyen Mert ise kızın yüzündeki kinayeli gülüşü gördüğünde onun ne düşündüğünü anlamıştı.

Deniz elinde olmaksızın daha da sırıttı. "İğneyi kolunuza da yapabilir."

Mert abartıyla derin bir nefes bırakırken sır veriyormuşçasına, "Ben iğneden çok korkarım ancak korkularımızın üstüne gitmeliyiz, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki..." dedi Deniz. "Yasemin'in iğnelerinden sonra iğneye müptela bile olabilirsiniz."

Genç adam güçlü bir kahkaha attı. O andan itibaren Yasemin denen kızın üzerinde süper bir mini bir örnlükle kendisine geldiğini ve dudaklarını büzerek "Şşş..." yaptığını hayal etti. Karı kaynayan genç adam bu hayali hemen savuşturdu. Deniz'in arkadaşı da onun gibi sönük kıyafetler giyiyorsa, kıza dair fantezileri fazla hayalci olabilirdi

"Bana bir ara hastane bilgilerini verirsen, Yasemin için seve seve hasta olabilirim," diyen Mert bunu ciddiyetle dile getirdiğinde Deniz de aynı ciddiyetle yanıt verdi. "Hasta olmaya yarayacak iyi numaralar biliyorum. Ufak ama etkili çözümler."

"Tebeşir tozu yutmaksa, benim hiç ateşim çıkmaz."

'Yasemin'i görünce kesin çıkacak!' diye geçirdi içinden Deniz.

❧ ❧ ❧

Mert, Deniz'le konuşmanın keyfi içinde Tuna'nın odasına girdiğinde arkadaşının bakışları doğrudan kendisine sabitlendi.

"Tamam, kabul ediyorum. Deniz'le konuştum!" diyen genç adam Tuna'ya durumu idare etmesi gerektiğini gösteren bir bakış attı.

Tuna bunu elbette kabul etmeyecekti. "Kahkahalarını buradan bile işittim," dedi ölümcül bir bakış atarak. "Seni bu konuda uyarmıştım," diye tehdit eder gibi devam etti.

"Ama kız sahiden komik. Onunla hiç öylesine muhabbet ettin mi? Yani emir vermeden, ya da bir şeyler buyurmadan?"

Tuna düşündü, hayır, konuşmamıştı. Deniz'le doğru düzgün sohbet bile etmemişlerdi. Uçaktaki yolculuk hariç... Orada kızın korkusu ve ailesine dair birkaç şey öğrenmişti ancak yüzeysel konulardı. Nelerden hoşlanırdı ya da nelere delirirdi mesela? Hoş, kızın delirdiği şeyleri bulmak zor değildi. Herhâlde en çok Tuna Üstüner, yani kendisi onu delirtiyordu ancak genç adam, kızın sevdiği şeyleri sahiden merak etmişti. Mesela hangi filmleri severdi... Muhtemelen aksiyon ve cinayete bayılırdı. Diğer kadınlar gibi romantik filmler sevmediğini anlamak güç değildi. Sonra çekirdek yemeyi seviyordu. Bunu o berbat evinde görmüştü. Güzel iç çamaşırlarını da seviyor olmalıydı. Sade ve iddialı o küçücük şeyleri sevdiği belliydi. Genç adamın sonraki düşünceleri, Deniz'in onları giyip karşısında salınmasına kaydı. Bikinili vücudunu da görmüştü ancak kendi elleriyle çıkaracağı iç çamaşırları şüphesiz bambaşka bir deneyim olurdu. Sonra ona yapacaklarını yapar ve ardından Deniz denen o kıza karşı duyduğu tuhaf takıntı bitmiş olurdu! Tuna, Deniz'i düşünüp dururken aklından miras ve hisseler tamamen çıkmıştı. Mert'i bile unutmuştu... Bir süre sonra arkadaşı öksürünce kendine geldi.

"Deniz'i düşünüyorsun sanırım."

"Hayır."

Mert'in inanmadığı belliydi ama Tuna bunun üzerinde durmadı. Arkadaşı da ısrar etmeyerek başka bir konuya geçti. "Vasiyet açıklandı, ha. O bunak, hisselerine tedbir koymuş, öyle mi? Bu sahiden tam da onun gibi bir adamın işi," diyerek Tuna'ya baktı.

"İlhan Üstüner, ölüp giderken bile beni kontrol etme derdinde."

Dedesinin yıllarca kendisine katı bir ebeveyn olması, düşündükçe canını sıkıyordu. Daima kontrolcü ve ipleri elinde tutma

meraklısı tam bir despottu. Aydan'ı Tuna ile tanıştıran da yine bu adamdı. Yakın bir dostunun torunuydu ve Tuna'ya da çok uygundu. Genç adam yine de vasiyette Aydan ile evlenme şartı getirilmediği için seviniyordu. O kadını bir kez daha görürse ne olacağını kimse bilemezdi.

"Peki, ne yapacaksın?"

Mert araya girince Tuna dostuna döndü. Koltuğunda gerindi. Elindeki kalemi rutin hareketlerle masaya vurup duruyordu.

"Bilmiyorum... Ancak Ahmet denen o hergelenin gülen yüzünü bir kez daha görürsem, kesinlikle onu öldüreceğim!"

"Seni kışkırtmak için yapıyor anlaşılan. Onu düşünme, kendini düşün ve belki de..."

"Belki de ne?"

"Evlenmelisin," diyen Mert son derece ciddiyetle yanıt vermişti.

Bu, Tuna'nın hayatında işittiği en saçma tavsiyeydi! Aynı zamanda da elini kolunu bağlayan kahrolası bir zorunluluktu!

"Üzerime atlayıp, çenemi kırmak istediğini biliyorum ancak bir düşün derim. Belki parayla birini tutup anlaşmalı bir evlilik yaparsın?"

"Bu ihtimal dâhilinde bile değil. Ayrıca kimseye güvenmiyorum."

Mert, Tuna'nın bu sözleri üzerine çenesini sıvazladı. Aklı Deniz'e gidiyordu ve bunu Tuna'ya nasıl açması gerektiğini bilmiyordu. Madem arkadaşı o kızı istiyordu; evlilikle hem hisselere, hem de o kıza dair istediği her şeye erişebilirdi.

"Deniz'i düşünmelisin belki de..." dedi hızlıca.

Tuna şoke olmuşçasına Mert'e baktı. Çatık kaşları gevşedi ancak öfkesinin yerini alay aldı. "O kızla mı evleneceğim? O baş belası, deli kadınla?"

"Onu arzuladığını sanıyordum."

"O seni ilgilendirmez!" diye gürledi Tuna.

Mert ellerini kaldırıp "Sakin ol! Sadece, o kız sana istediğin her şeyi verebilir ve ayrıca hisseleri de alırsın," dedi.

Tuna homurdandı. Yeşil gözlerinden ateşler çıkarken, "Sırf o kadınla tek gecelik bir ilişki istediğim için evlenecek değilim!" diye yanıt verdi.

"Sen de anlaşma imzalatırsın ve karşılığında para teklif edersin!"

Tuna neredeyse Mert'i öldürecekti. Deniz'i bir fahişe gibi alma fikrinden nefret ederek arkadaşına baktı.

"Para için benimle evlenen bir kadını hiçbir şekilde istediğimi sanmıyorum. Deniz Akın olsa bile."

"Bu sadece bir anlaşma olacak. Hem sen de onunla para için evleneceksin! Bence bu son derece adil."

"Adil değil aşağılayıcı!"

"Kim için?" diyen genç adamın ısrarcı olacağını anlayan Tuna, yeşil gözlerini açıkça tehdit ederek kıstı ve "O kızın konusu kapandı. Başka bir şey duymak istemiyorum," dedi.

Mert çaresizce sustu.

Tuna buna asla katlanamazdı. Deniz ile para karşılığı bir evlilik fikri aptallıktı ve bu kızı fahişe olarak görmekle aynı şeydi. Ancak o an aklına bir düşünce takıldı. Para teklif etse, Deniz bu evliliğe razı gelir miydi? Bu kadar alçalabilir miydi? Bu test edilmeye değmeyecek bir şeydi! Öte yandan Mert haklıydı. Deniz'e değil ama belki bir oyuncu ya da aktrise böyle bir teklif sunabilirdi. Bir imza karşılığı kısa ve kârlı bir evlilik... Ancak hiç kimseye güvenmiyordu ve bu anlaşma basına sızarsa fena halde kızardı!

Birkaç saat sonra Mert ofisten çıktı. Deniz ile ayaküstü bir sohbet yapıp Üstüner Holding'den ayrıldığında genç kız, adamın, odaya girerkenki neşesinin Tuna'nın odasından çıkarken yerinde olmadığını gördü. Bir şeyler dönüyordu ve öğrenmek için tek bir yolu vardı; Ahmet Tekinalp!

Ahmet'in odasına kahve götürme bahanesiyle girdiğinde, onun hareketli bir şarkı açıp ritim tutarak bilgisayar ekranına baktığını gördü. "Çok neşelisiniz," dedi yapay bir samimiyetle.

Ahmet sesi kıstı ve "Haklı sebeplerim var," diyerek kızı tepeden tırnağa süzdü.

"Anlaşılan bu sebepler Tuna Üstüner'i zorluyor. Sabahtan beri bize atmadığı fırça kalmadı!" diyerek Ahmet'e ustaca bezgin bir bakış atan genç kız onu gaza getireceğini anladı.

Nitekim Ahmet'in gülüşü genişlemişti. "Öyle," diyerek geçiş-tirdiğinde Deniz kahveyi adamın masasından uzanarak değil, ya-nına kadar giderek ikram etti.

"Onu sinirlendirmekten ben de sizin kadar zevk alıyorum. O tam bir Kurumsal Narsist ve zorda kaldığını görmek müthiş bir şey!"

Ahmet, Deniz'e döndü. Bir an ona çatık kaşlarıyla baktı. An-cak kızın sahiden öfkeli olduğuna kanaat getirdiğinde tuzak içe-ren bu sözleri yuttu. "Yakında buradan gideceğini söylersem daha da sevinir misin?"

Deniz onun neşesiyle sinirlense de içten içe korkuyla doldu ve bu büyük korku kadar müthiş bir kaygı da ruhuna doldu. Rol yapmayı kesmeyerek, biraz da abartıyla, "Ah, sahiden gidecek mi? Aman Allahım parti kostümümü ayarlamalıyım," diye inledi.

Ahmet kızın sözlerine kahkaha atarken Deniz adama biraz daha yaklaştı. "Ne sebeple gidecek ki? Yoksa iflas mı etti?"

Genç adam başını salladı. "Çok daha beteri... Sosyetenin gözde bekârı, kadınların uğruna delirdiği adam evlenmek zorunda. Eğer evlenmezse şirketten defolup gidecek ve benim dönemim başla-yacak!"

Deniz tam anlamıyla şoke olmuştu. Evlenmek zorunda kal-mak mı? Bu ne tür bir zorunluluk olabilirdi ki?

"Belki de evlenir, Ahmet Bey, Bu kadar erken sevinmeyin," dedi adamı kışkırtarak.

Ahmet kendinden emin bir sesle konuşmadan önce kıza açıkça küçümseyen bir bakış attı. "Kimseyle evlenemez! O, hiçbir kadına evlenecek kadar güvenmez! Ve bunu yapamadığı için hisseler bana kalacak. Genel Başkan olarak isim levhası siparişi verdim bile!"

Genç kız onu abartılı bir hareketle tebrik etti ve Tuna'nın çö-küşüne sevindiğine dair birkaç yalan cümle geveledi. Ardından zor da olsa yarım saat sonra Ahmet'in odasından çıktı. Duyduklarını hazmetmek ve düşünmek için lavaboya koştu. Vasiyet gibi bir şey demişti Ahmet laf arasında. Deniz parçaları birleştirirken sev-diği adamın nasıl zorda kaldığını anladı. Evet, Tuna Üstüner kim-seye güvenmezdi ve şimdi sahiden zorda kalmıştı. Deniz içinden

geçen o anlık kararla lavabodan çıktı. Sonra Tuna'nın odasına tam anlamıyla daldı.

Genç adam her zamanki profesyonelliğinde çalışıyordu. Bir yandan telefonla görüşürken, diğer yandan bilgisayar ekranına bakıyordu. Deniz'i görünce ikisine de bir son verdi. Telefondaki kişiye veda bile etmeden suratına kapatıp, telefonu masaya sertçe bıraktı.

Ardından öfkeyle, "Burada ne işin var ve odama böylesine dalarak ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin üstteki düğmesini açmıştı. Deniz onun sert kaslı gövdesini edepsizce süzmekten geri kalmadı.

"Seninle konuşmaya geldim," dedi genç kız. Kalbi o kadar şiddetle çarpıyordu ki, kulağı beyninin gönderdiği 'Bu yaptığın delilik!' ikazlarını bile işitmiyordu.

"Konuşulacak bir şey yok. Şimdi beni rahatsız etmekten vazgeç ve derhâl çık!"

"Çıkmıyorum," dedi ve Tuna'ya yanıt hakkı vermeden de devam etti. "Bir kez olsun beni dinleyemez misin? Belki de senin yararına olacak bir şey söyleyeceğim."

"Senden bana gelecek tek fayda, gittiğin gün olacak!" diyen Tuna gergin bir halde masadan kalktı. Deniz'i sindirmek için o güçlü bedenini kullanmak daima işi yarıyordu. Oturduğunda kız ağzını açıp, gözünü yumabiliyordu, ancak varlığıyla ona baskı kurarken, üzerine böyle yavaşça yürürken kendisine karşı çıkamayacağını biliyordu. Üstelik başında bu kadar sorun varken bu kızın saçmalıklarını dinlemeye de hiç niyeti yoktu. En iyisi kolundan tutup onu dışarıya atmaktı! Ahmet'in odasına giderdi belki de! O lanet olası adamın zaferini kutlamak amacıyla da boynuna sarılırdı belki! Tuna bu son düşüncesiyle yavaş adımlarını hızlandırdı ve kendisine cüretle bakan kıza yaklaştı.

"Sana bir teklifim var, Tuna Üstüner."

Kızın bu sözleri üzerine tek kaşını kaldırdı. Deniz'i bir an önce odasından göndermek istese de teklifini merak etmişti. Onu gördükçe Ahmet ile gidişi gözünün önünden gitmiyordu.

"Söyle!"

Deniz gözlerini kapattı ve bir anda cümleyi ağzından kaçırdı. "Ben seninle evlenirim!"

"Ne?" diye bağıran Tuna, hızla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Miras işini biliyorum. Senin evlenmek zorunda olduğunu da..."

"Bunu nereden duydun?"

Tuna kızın kolunu kavramıştı ve Deniz onun bu kaba tavrına sinirlenmek istemedi. Gergindi ve onu anlamalıydı. Onu seviyorsa buna mecburdu. Kendisinin görmezlikten gelinmesinden bıkmıştı ancak Tuna'nın durup kendisine bir an olsun bakmasını, sözlerine dikkat etmesini, lanet olsun, kendisini düşünmesini istiyordu.

"Duydum işte. Ben seninle evlenmeyi kabul ediyorum, Tuna Üstüner! Hisseleri almana yardım edeceğim!"

Tuna bu cümleler üzerine Deniz'in canını daha da acıttı. Mert'in sözleri aklına doldu. 'Parayla bir anlaşma.' Bu kız da para isteyecekti! Açıktı...

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu alayla.

Deniz kalbinde bir incinme hissetti. "Hiçbir şey," dedi bekletmeden.

Genç adamın gülüşü solarken Deniz devam etti. "Hayır, bir şey isteyeceğim senden... Ancak şimdi değil. Sonra... Daha sonra..." Ona, kalbini istediğini söylemedi. Aşkına talip olduğunu ve onu kendisine vermesi karşılığında her şeyi yapabileceğini de söylemedi.

"Ne istediği şimdi söyle"

Deniz başını salladı. "Şu an değil! Şu an sadece senin istediğin olacak. Karşılığında senden hiçbir şey istemiyorum. Hisselerine kavuşana kadar da istemeyeceğim. İstediğin her anlaşmaya imza atarım. Kadınlara güvenmediğini biliyorum ancak bana güvenmen için ne istiyorsan imzalarım. Söz veriyorum bu evliliği herkesten saklayacağım ve basına yansımasından korkuyorsan bunu ben de istemem. Çünkü ailem öğrenirse, öncelikle annem beni öldürür. Ancak tek şartım hâlâ geçerli olacak. Ve eğer bana istediğimi vereceğini sezersem, o zaman sana bunu söyleyeceğim."

"Saçmalık bu! Şartlarını bilmediğim hiçbir anlaşmaya imza atmam ben."

Deniz son derece metanetli bir tavır takındı. "Senin bana vere-
meyeceğin bir şey olmayacak bu! Söz veriyorum senin için çok
kolay bir istek olacak. Belki de hiç istemem. Ancak istersem de
günü geldiğinde bana ona vereceksin, bunu yapabilecek biri ol-
duğunu göreceksin."

Tuna'nın bakışları karardı. Bu aptal kız neden bahsediyordu
böyle? Para mı istiyordu, mücevher ya da zenginlik mi?

"Benim şartımı anlaşmaya koymana gerek yok," diyen kızın
sözleri üzerine ona şüpheyle baktı. Deniz'in duruşu ne kadar da
asildi. Kendinden o kadar emin görünüyordu ki, Tuna bu konuşma
üzerine ciddiyetle durmaya bile başlayacaktı neredeyse. Ama ha-
yır. Bu teklif, bu sözler saçmalığın en aptalca olanıydı.

"Bunu neden yapıyorsun, peki. Bir çıkarın yoksa neden beni
zor durumdan kurtarmak istiyorsun?" diye sordu. Sinirliydi ve
Deniz'in bu gizemli tavrı kendisini düşündürüyordu.

"Sana karşı pek çok hatam oldu. Burası kurumsal bir şirket ve
ben de başına çok iş açtım. Telafi diyelim... Yine de kabul etmez-
sen, sen bilirsin. Sana yardım etmek istiyorum sadece."

Deniz, Tuna'nın hâlâ kendisine aldırmadığını gördü. Bu hisle
kalbi sıkıştı. Tuna Üstüner tarafından bir kez daha önemsenmemek
içini yaraladı. Gözleri dolmadan önce de son bir cümle kurabildi.

"Her neyse, düşün..." dedi ve arkasını döndü.

Tuna kızın kolunu bırakırken onu izliyordu. Sözleri hâlâ kafa-
sında dönüp duruyor ve hiçbir mantığa oturmuyordu. Deniz bir
süre daha odadan çıkmadı. Bugün delilik sınırlarını taşırmıştı an-
cak son bir tanesi için yeniden Tuna'ya döndü.

Gözleri dolu dolu adama yaklaştı. "Beni bu sebeple mi gör-
mezden geliyorsun?"

Tuna kıza tepeden bir bakış atıp "Ne sebeple?" diye sormuştu
ki, genç kız ona daha da yaklaştı. İki eliyle boynunu kavradı. Ve
sonra... Sonra onu hafifçe kendine eğerken parmakları üzerinde
yükseldi.

"Öpücüğünden kaçtığım için mi?" dediğinde gözlerini kapattı.
İrice iki damla yaş yanaklarından süzülürken dudaklarını yavaşça
Tuna'nın dudaklarına bastırdı ve onu *öptü*!

Birkaç saniye boyunca dudaklarını öylece sevdiğim adamın sert hatlı kibirli dudaklarına kenetledi... Öpüşmedi... Sadece onun dudaklarını kendi teninde hissetti ve bu his bile genç kızı yeterince dağıttı. İlk öpüşmesinde öpücüğü başlatanın kendisi olmasına inanamayarak ayakları yere basarken, bedenini Tuna'dan çekti.

Ardından "Aman Allahım ben... ben ne yaptım," diyerek hızla kapıya koştu...

Kapının kolunu kavrayamadan kolundan çekildi ve aniden tüm bedeni Tuna Üstüner'in sert gövdesine yapıştı. Ensesinde, bel boşluğunda adamın o güçlü ellerini hissederken bakışları bir an onunla kesişti. Sonrası ise tam bir *rüya*ydı...

Tuna kızın dudaklarına müthiş bir arzuyla yapışıp, ikisini de dağıtıp geçen bir şekilde öpmeye başladı. Deniz elinde olmaksızın parmakları üzerinde yükseldi, adamın boynuna sarıldı ve acemice ona karşılık verdi.

Dakikalar boyunca dudakları birbirine geçti. Tuna Üstüner, kızı kendisine daha da bastırdı ve dudaklarını açlıkla öpmeye devam etti. Deniz'in öpüşmekten haberi yoktu ancak bu ürkek tavrı bile genç adamı darmadağın etmeye yetti. Uzun zamandır beklediği dudakları ağzına alıp, sertçe emdi, diliyle dolgun hatları üzerinde dolaştı ve onları aralanmaya zorladı. İstediğine kavuşurken ilkellikle homurdandı ve Deniz'in dilini kendi diliyle okşamaya başladı. Kızın iniltileri ise aklındaki, bedenindeki her türlü maddi, cismi şeyi silip götürdü. Deniz'i dakikalar boyunca öyle haşince öptü ki, göğe yükselmek üzere olduğunu sandı. Bir eli kızın saçlarının altından ensesini tutarken, diğer eliyle belinden sıkıca kavramıştı. Bedenleri tamamen birbirine geçmişti ve ikisinin de durmak gibi bir düşünesi yoktu. Solukları birbirine karışırken, Tuna hayatındaki en iyi öpüşmeyi zihnine kaydetti. Kızı öptükçe onu daha çok istedi ve bunu yıllarca sürdürecekmiş gibi başını geriye yatırıp dudaklarıyla Deniz'in sadece bedenini değil, ruhunu da boyunduruk altına aldı.

Sonra ikisinin de gözleri açıldı. Nefes nefese doğruldular. Genç adam kızı hâlâ sımsıkı tutuyordu. Saniyeler sonra, nispeten sakinleştiğinde kızın üzerine eğilip, alnını Deniz'in alnına dayadı.

Onun kızarmış, çekici dudaklarına yeniden sokulmadan önce bir an soluklandı.

Kısık, tok sesiyle, "Düşünecek bir şey yok," dedi emreder gibi. Ardından kızın dudağına sarsıcı bir öpücük daha bıraktı. Ve yine çekildi. Ancak uzaklaşmadı. Sonra, Deniz'in ağzına doğru adeta üfler gibi tek bir kelime daha fısıldadı;

"Evleneceğiz!"

BÖLÜM 36

Ve ben o an ölümü hissettim. Ruhun, vücuttan ayrılıp tepede süzülerek cansız bedene nanik yaptığı o meşhur film klişelerinden birini yaşıyordum sanki. Tek farkla, ruhum tepemde değildi, bizzat Tuna Üstüner'e karışmıştı.

Gözlerimi açtığımda bakışlarım önüme sabitli, kalbimdeki gümbürtü Viyana Filarmoni Orkestrası'yla yarışacak kadar coşkuluydu. Dudaklarımda sevdiğim adamın tadı, kalbimde onun kalp çarpıntıları... Ve kulaklarım, onun 'Evleneceğiz,' diyen emriyle yankılanıyordu. Başımı kaldırıp onu izledim. Gözlerinin güzel rengi bambaşka bir renge bürünmüştü. Bakışları hâlâ dudaklarımdayken sesi sımsıcak bir yel gibi yüzüme yayıldı.

"Peki," dedi önce. Bakışları gözlerime kaydı. Orada durdu uzun uzun. Gözlerimi kaçırmadım. "Evlenelim," diye bitirdiğinde öne doğru hamle yaparak yeniden üzerime eğildi. Parmaklarım üzerinde yükselip şuursuzca hislerime itaat ettim ve yeniden öpüldüm. Daha kısa süren, daha aklı başında bir öpücüktü bu.

"Sahiden evlenecek miyiz?" derken tüm masumluğumla sormuştum.

Tuna kendini çekti o an. Belimi tutan eli gevşedi ve yüzümdeki bir tutam saçı geriye itti. "İstediğin bu değil mi?" diye sordu. Sesinde kinaye yoktu. Aksine gülüyordu. Kendimi utangaç bir mahalle çocuğu gibi hissettim. Zengin bir amca elime elma şekeri veriyordu sanki. Gözlerimi kaldırıp başımı salladım. Parmakları yüzümü okşarken bir kez daha eğildi üstüme ama dudaklarımız arasında bir soluk kalınca durdu. Öpmek yerine konuştu.

"Git şimdi. Daha fazla burada kalman senin zararına olur."

Ah, ne zararı Uranüslüm! Ben gezegeninden gelen her türlü tehdide karşı gönüllüyüm evvelden. Göktaşı bile çarpabilirdi ki, zaten ondan beter çapılmamış mıydım? Öte yandan onun zarardan en kast ettiğini anlamıştım. Arz ve talep varken, zarar neden olsundu ki? Aksine bence yüksek oranda kârlı bir ortaklık kurabilirdik. İçimdeki arsız kadını çimdikleyip dudaklarımı hafifçe ısırırken, yüzüme yerleşen domates kırmızısı utanç rengiyle derin bir soluk aldım. Sonra rengimin normale dönmesini dileyerek elimle yüzüme dokundum. Biliyordum, Lale yine bir şeyler soracak, bu defa ben kıvıramayacaktım. Kıvırmak da istemiyordum ya! Tuna Üstüner beni öptü diye bağırıp herkese ilan etmek varken, nasıl içimde tutacaktım onu?

Kapı kolunu kavramadan hemen önce yeniden Tuna'ya döndüm. Daha sonra şımarıkça sağa sola sallandığımı hatırlayacaktım ama ona baktığımda hiçbir uzvumun ne yaptığıyla ilgilenmiyordum.

"Biliyorsun, senden karşılık olarak hiçbir şey istemiyorum," diye konuşmaya başladım. "Henüz değil," dediğimde koltuğuna kurulmuştu.

"Ama isteyeceksin," diye yanıtladı beni. Geriye yaslanıp kol uçlarını çekti. Gömleği sert kaslı kollarını sımsıkı sarmıştı. Kolları dümdüz bir yol olarak aşağıya çekildi. Gömleği olmak istedim bir anda. Sadece gülümsedim. "Ve sende onu bana vereceksin."

"Onu vereceğimden eminsin, öyle mi?"

Omuz silktim. Ondan 'aşkını' istediğimde bana verecek miydi, elbette emin değildim. "Öyle olmasını umuyorum," derken daha fazla konuşamayacağımı anladım. Bir kaç 'Oww, yeah!' çekmem, aynadaki aksimle zafer kutlamaları yapmam gerekiyordu. Tuna'nın karşısında oldukça elim hangi görevle bedenimde olduğunu unutuyor, ayaklarım durmaksızın Tuna'ya koşmak istiyordu. Bu yüzden devam etmeden koşarak çıktım.

Kendimi lavaboya attığımda kalp krizi riski taşıyan güçsüz bir kalple baş başaydım. Hayatımın öpücüğünü az önce almıştım. Hayır, vermiştim! O adamın dudaklarını ilk ben öpmüştüm. Annem görmüş ya da duymuş olsa Erzurum'dan buraya Hezarfen

Şeniha Hanım olarak uçar ve beni en yakın giyotine iadesiz taahhütlü gönderirdi. Kanımın son damlası akmadan da başımdan ayrılmaz ve son nefesimi verene kadar komşu kızlarının ne kadar edepli olduğunu anlatıp, kellem kesilmeden önce başımı yiyerek öldürürdü beni.

Peki, pişman mıydım? Tabii ki, hayır! Eğer Tuna'yı öpmeseydim, şu an o karanlık belirsizlik çukurunda, eroin krizine girmiş müptelalar gibi debelenir dururdum. Gerçi şimdi de pek sağlıklı olduğum söylenemezdi... Tuna Üstüner beni öpmüştü! Kazara değil, gerçekten... Dudaklarını, o kibirli, küstah dudaklarını benimkilere bastırmış ve dahası beni gerçek bir sevgili gibi öpmüştü. O anı defalarca tekrarladım. Gözlerimi kapattım ve dudaklarım kendiliğinden Tuna'nın dudaklarıyla buluştu. İç içe geçen tenlerimiz ve dilinin hareketi... Derinlikli öpüşü, ıslak, sert dokunuşu... Dudaklarım boyunca gezen ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde beni tahrik eden o sarsıcı teması... Düşündükçe kalbim yerinden çıkıyordu. Bir öpücük beni bu kadar yıkıp, üzerime Üstüner gökdeleni inşa etmişler gibi eziyorsa, onunla evliliğin nasıl bir etkisi olacağını hayal etmem oracıkta ölmeme neden oluyordu. Şuurum kayıptı. Hem de öylesine kayıptı ki, gözlerimi açtığımda ayna ile dudak dudağa duruyordum. Sırıtarak ve biraz da utanarak kendime geldim.

Yerime geçtiğimde Lale bana tuhaf bakışlarını dikmişti. Omuz silktim. Lale'yle uğraşamayacaktım. Tuna ve ben evlenecektik. Başka bir şey nasıl ilgimi çekerdi ki? Muhtemelen pişmiş kelle gibi sırıtan yüzümle önümdeki defteri sayısız kez adımı yazdım.

Deniz Üstüner... Deniz Üstüner... Deniz Üstüner...

Allahım, ne de şahane duruyordu. Cips ve kola gibi ayrılmaz ikili olmuştu. Deniz ve Üstüner. Lale görmesin diye elimle önüne set çektiğim defterimle uğraşırken akşam olmuştu. Mesai bitiyordu. Çıkmadan önce izin almak için Tuna'nın odasına girmek üzereydim ki, bir anda kapısı açıldı. Ceketini giymiş, elindeki telefona bir şeyler yapmakla meşguldü. Beni görünce telefonu ceketinin cebine attı. Bakışlarını gözlemledim. Birkaç saat önce yaptığı şeyi fark

etmiş miydi diye ona uzun uzun baktım. Gözlerinden bir şeyler okumak imkânsızdı. Yine bir duvar kadar duygusuz ve ketumdu.

"Çantanı al, benimle geliyorsun," diye buyurdu sonra.

Yutkundum. "Nereye?"

"Mesai bitmek üzere... Çıkmayacak mısın?"

"Evet, ama... Biz..."

"Biz şimdi çıkıyoruz. İki dakikan var!"

Tuna'nın gergin bir şekilde kurduğu bu sözlerle kendimi bir vinç tarafından eziliyormuşum gibi hissettim. Aman Allahım, yoksa... Ben... Ben rüya mı görmüştüm saatler önce. Yoksa her şey benim uydurmam, benim hiç bilmediğim şizofren yanımın bir oyunu muydu? Akıl Oyunları'mı kendim mi çekiyordum. Korkarak, "Peki," dedim ve çantamı kavradım.

Lale'nin bir efsane olmaya doğru giden, 'Ne oluyor ya!' bakışını da son bir kez alıp Tuna'nın peşi sıra asansöre atladım. Kapılar kapanırken telefonu yeniden çıkarıp iki artistik hareketle hisse senetlerini kontrol etti. Borsa kapanalı yarım saatten fazla olmuştu ancak anlaşılan işi bitmemişti. Benimle de işinin bitmediğini umarak, "Bir şey mi var?" diye sordum.

Yavaşça döndü bana. Sadece başıyla... Sonra telefonu yeniden cebine koydu ve bu defa tüm bedeniyle dönerek öncelikle beni inceledi. Onun tarafından bu kadar açık ve yalın bir şekilde daha önce izlenmemiştim. Hayatında 'utanç' kelimesine yer olmayan ben, kalbime devasa bir matkapla dalmışlar gibi zangırdamaya başladım.

"Bana öyle bakma!" dedim gayri ihtiyari.

"Sana bakmak hoşuma gidiyor," diye yanıtladı.

Gözlerim, üzerine son süratle çığ gelen bir dağcının şaşkınlığıyla sonuna kadar açıldı. Ne demem, ne yapmam gerektiğini bilemeyerek gülümsedim. Tek kelime edemediğimi söylersem, ne halde olduğumu anlatabilirim sanırım. Bakışlarımız birbirine kenetli bir halde yeni bir 'Üstüner Holding Asansör Macerası' daha yaşıyorduk. Bu adamın benim kocam olacağı fikri, o an tüm varlığımı hazırlıksız yakaladı. Yaşadığımız bütün o kötü günlerden sonra sahiden evlenecek miydik? Sahiden olmayacağı açıktı, zira

Tuna Üstüner tarafından can simidi olarak görülüyordum. Yalancı bir evlilik yapacaktım. Bir tür evrakta sahteciliktim ben! Yine de kalbimde durmaksızın taşan bir mutluluk vardı.

Tuna da bu konuyu düşündüğümü anlamış gibi konuşmaya başladı. "Şu evlilik olayını bir an önce halletmeliyiz."

Bir an önce mi! Ah, işitiyor musunuz, evet, bu çiftetelli çalan kalbimin sesi!

"Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde olmalı. Ahmet'in o sıntan yüzünü daha fazla görmek istemiyorum!" Durdu ve biraz daha kısık bakışlarıyla, "Miras işini ondan mı öğrendin?" diye sordu.

Aramızda pek çok sır ve yalan vardı. En azından kız tarafı olarak gizlediğim bir hayli şey vardı. Ajandım bir kere! Ah *Pabucumun Ajanı*... Bu sevimsiz ayrıntıyı unuttum. Unutmam çok kısa sürdü zira Tuna Üstüner böyle bir adamdı. Onun etrafındayken başka bir şeye on saniyeden fazla odaklanamazdım ki. Etkisi kalıcı, 7/24 saat süren türdendi. Usulca başımı sallayıp sorusunu yanıtladım.

"Ondan nasıl öğrendin?" diye üsteledi.

Fazla mı sinirliydi! Yüzüme bakarken kaşlarının çatılmasına alıştım ancak sesi de buz gibi. Ağustos sıcağında üşümeye başladım.

"Ahmet konuşmayı seven biri, zor olmadı."

"Ahmet mi?" derken bir adım yaklaştı bana.

"Bey... Ahmet Bey işte," diyerek kabaran o gerginliği yatıştırmaya çalıştım.

İkna olmamış gibi biraz daha yaklaştı. "Ahmet'le hiçbir koşulda görüşmeni istemiyorum!" dedi. Eli koluma gitmiş ve tehdit edercesine sıkmıştı. Ahmet'ten ölesiye nefret ettiğini biliyordum ama o nefret bana da mı sirayet etmişti. Gözlerime kötücül bir ifadeyle bakarken, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Olan tek şey, senin bundan sonra atacağın her adımdan beni haberdar etmen! Ahmet'le kati suretle konuşmayacaksın ve eğer onun aracına binersen..."

"Aracına mı? Onun aracına ne diye binecekmişim?" diye bağırdım.

"Bilmem! Eminim bir sebep bulursun!" diyerek itham eden bir sesle karşılık verince kolumu çektim.

"Ahmet de, aracı da beni ilgilendirmiyor! Daha önce binmediğim gibi bundan sonra da binmeyeceğim," diyerek kırgın bir sesle devam ettim. Geçen hafta Antalya'dan beni otogara bırakmıştı ancak beş dakikalık bu önemsiz bilgiyi Tuna'ya aktarmadım elbette. Tuna sözlerime alayla güldü. Hem de o meşhur küçümseyen bakışıyla...

"Bana bu şekilde gülümsemenden nefret ediyorum!" der demez cüretle ittim onu.

"Ben de senin başka adamlarla samimi olmandan nefret ediyorum, Deniz Üstüner!" diyerek oracıkta kalbime bir Rambo bıçağı sapladı. Kalakaldım. Mutluluk ve öfke arası tuhaf bir hisle "Sen az önce ne dedin?" diye sordum. Sesimdeki titremeyi Kandilli bile ölçemezdi.

Nüfus memurum olup aşk dolu bir tonlamayla, "Deniz Üstüner!" dedi bir kez daha ve o lanet olası kocaman mesafemizi de kapattı. Dokunacak gibi yaklaştı bana ama yapmadı. Bedenlerimiz öylesine yakındı ki, sadece ufacık bir temasa ihtiyaç vardı. O temas gelmedi. Ancak ben o an yer çekiminden nefret ettim. Eğer ayda olsaydık uzaklaşmamam için beni tutardı! Çünkü yer çekimi olmadığı için oraya buraya savrulurken asla bu kadar yakın olamazdık! Kahretsin, Ay'ı hatırlamam sendromumu da hatırlatmıştı bana...

"Aydan kim!" diye pat diye sordum.

Hızla geri çekildi. Şimdi yüzünde öfke kadar şaşkınlık da vardı. "Aydan'ı nereden öğrendin?"

İnkâr etmek ya da yalanlamak yerine kabullenişle sordu bunu. Doğruları söyledim. "Halan anlattı. Geçen hafta otelde... Onunla evlenecek miydin?" diye sordum.

"Seninle evleniyorum!" diye yanıtladı beni.

"O burada olsaydı, onu mu tercih ederdin?"

Gözlerini benden kaçırıp önüne döndü. Hafifçe gerinirken derin bir soluk bıraktı. Sonra uzun uzun durdu. Ah, ölecektim. Bana neden böyle bir işkence çektiriyordu. Bir asır gelen bir bekleyişin sonunda yeniden bana baktı. Uzun boyunu biraz olsun eğmeden o

dimdik duruşuyla hafifçe dönmüştü. Dudakları aralandı ve anında kapandı. Asansör kapısı açıldı o an. İçeriye kimin girdiğini görmedim, ilgilenmiyordum da! Konuşmaya tenezzül etmeyen Kurumsal Egoist'ime bakarak işaret parmağımı uzattım.

"Tereddüdünüz varsa, çalışmayalım Tuna Bey!" dedim ve kapıcı kat olduğuna aldırmadan asansörden çıktım!

❧ ❧ ❧

Dokuz kat yürüyerek inmek bana iyi gelmişti. Sızlayan tabanlarım bana kim olduğumu hatırlatıyordu! Deniz Üstüner değil, Deniz Akın olduğumu. Yürüyerek saatleri tükettiğim Ankara sokaklarını, özel burs bulmak için aşındırdığım dernekleri, bazen kirayı ödedikten sonra para kalmadığı için binemediğim metro yüzünden yolları nasıl yürüdüğümü hatırlatıyordu... Benim asıl kimliğimi yüzüme vuruyordu! Bir aptal gibi uyanıkken rüya görmemem gerektiğini hatırlatıyordu bir de. Ve Uranüs'ün milyarlarca ışık yolu uzaklıkta olduğunu... Ve kahretsin ki Ay'ın, ona dünyadan daha yakın olduğunu da...

Sızlayan tabanlarım kadar sızlayan dudaklarımla da bambaşka bir ikilemde çırpınıyordum. Hayatımın en büyük şoku, o müthiş öpüşme hâlâ hücrelerimde bile yankılanıyordu. O sahneyi an be an yaşıyordum; Tuna'nın kolumdan nasıl çektiğini, beni nasıl kendine dayadığını, o sert gövdesine değen kemiklerimdeki sızıyı ve dudaklarımı yakıp geçen o çarpışmayı...

Şirketten çıktığımda da bir müddet yürüdüm. Pek çok sorunla karşılaşmış olabilirdim ama böylesi bir şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Evleniyordum... Sahi hâlâ evleniyor muydum ki? Tuna'ya rest çekmiştim. Tereddüdün varsa *bitir* demiştim açık açık. Ya çoktan bitirdiyse! Ya yarın onun karşısına geçtiğimde koluna Aydan'ı takıp gelirse! Sonuçta gelişkin bir haberleşme teknolojisine sahiptik. Tek bir e-posta ya da bir telefon görüşmesi Aydan'ı Uranüs'e çıkarabilir ve onlar gökyüzünde buluşup o şarkıyı söyleyebilirlerdi.

'Haydi gel benimle ol, oturup yıldızlardan bakalım dünyadaki resmimize!'

Ah, kahretsin! Onlar kırlarda el ele koştururken, ben pijamamla aşk yaşayamazdım. Gerekirse kötü karakter olup onları ayırırdım ama bir yandan da suç bendeydi. Tuna'nın aklına neden Aydan'ı sokmuştum ki? O tozlu raflara neden üflemiştim? Şimdi de böyle tozdan boğuluyordum işte.

Karanlık hislerim, bitmeyen kâbus senaryolarım ve iz bırakmamaya gayret ettiğim cinayet planlarımla eve girdiğimde, Yasemin kitap okuyordu. Okuma gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirip dizlerini karnına çekmişti. Pijamalarıyla bana hiç de iyi bir örnek oluşturmuyordu.

"Hoş geldin," dedi kafasını kaldırmadan.

Oflayıp puflarken gömleğimin altından uzanıp sutyenimi çıkardım. Beni boğan bunca şey varken, bir de onunla uğraşamayacaktım. Çamaşırımı kanepeye atarken, "Hoş bulduk," dedim.

Yasemin elindeki kitabı, ayraç koymadan kapatıp bana baktı. "Sonradan nasıl hatırlayacaksın kaldığın sayfayı?" diye sordum.

"Aramak hoşuma gidiyor," diye bilgece yanıt verdi. "Bulmak da mutlu ediyor sonra."

"Ben kaldığım yeri bulamıyorum Yasemin. Ertesi gün kaldığım yere dönmek istediğimde hiçbir şey yerinde olmuyor. Benim kitabımı berbat bir yazar yazmış."

Arkadaşım gülümseyerek beni kendine çekti. "Sanırım yazarın ismi Tuna Üstüner," dedi bir an sonra.

"Evet o... Biliyor musun kitapta bir sürü de yazım yanlışı var. Tuna ve Deniz kelimeleri bitişik yazılır ama yazar tam bir facia. Sürekli onları ayırıyor!"

"Sen birleştir o halde..." diyen Yasemin bezginliğim üzerine "Ne oldu yine?" diye sordu.

"Tuna ve ben evleniyoruz," dedim duraksamadan.

Bir sessizlik ve bir çığlık... Dakikaları bulan bu karmaşık melodi evde yankılanırken nihayet şaşkın arkadaşım kendine geldi. Bana tuhaf tuhaf bakarak, "Deniz, kızım sen ne dediğinin farkında mısın? Aman Allahım, o kasıntı adam sana evlenme teklifi mi etti?" diye sordu.

Dürüstçe yanıtladım. "Hayır, ben ettim!"

Ve bir soru bombardımanı başladı. Yasemin'e her şeyi olduğu gibi anlattım. Ahmet'in miras işini bana ötmesini, benim de Tuna'ya ötmemi, onunsa beni öpmesini... Sonra Aydan'ı ve tereddütlerimi...

Konuşmamız bitince Yasemin, irice bir hayvan yutmuş dev bir piton gibi uyuşuk uyuşuk duruyordu. Kıpırdamak bir yana konuşamıyordu bile. Dakikalar sonra dizime vurup, "Seni gidi şanslı Kezban!" diyerek pis pis sırıttı. Ah, içimde en hüzünlü konçertolar, Bachlar, Mozartlar yankılanırken, Yaso karşımda Kibariye olup, 'ille de roman olsun' çalar gibi oynak oynak gülümsüyordu.

Saatler boyunca da sırıtık bir halde, "Ne şanlısın," diyerek aynı cümleyi matematiğin dahi iflas edeceği bir çoklukta kurdu. Ona göre şanslıydım ama bana göre neydim, bilmiyordum! Tuna'nın can simitliğinden, dış kapının dış mandallığına terfi etmiş olabilirdim. Kalbimde ağır bir sıkıntı, yüzümde Sezercik bakışıyla boş boş televizyon seyrettim. Hava kararmak üzereyken telefonum çaldı. Arayan Hakan'dı.

Mekanik bir hissizlikte telefonu açtığımda Hakan da durumumu anlamıştı. "Ne oldu, Deniz? Sesin kötü geliyor."

Hakan'ın sorusunu geçiştirdim. Ne diyecektim ki? Onu Güzin abla olarak kullanamazdım. Hakan da uzatmayarak beni büyük bir yükten kurtarırken asıl konuya girdi. "Şu sevgili olayını konuşalım mı? Hacer Teyze benimle hâlâ konuşmuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Konuşalım Hakan, dinliyorum," dedim.

"Deniz, ben şu an sizin evin civarlarındayım. Eğer zamanın varsa bir kahve içelim. Palmiye Pastanesi uygun olur mu?"

"Tamam, on dakika sonra oradayım," diyerek telefonu kapattım.

Sanki biri kumanda ile beni yönlendiriyordu. Boş vermiş bir tavırla ayağa kalktım. Üzerimi hâlâ değiştirmediğim için rahatça çıkabilecektim. Hem hava almak bana iyi gelecekti. Yasemin'e de yürüyüş yapmazsam, az sonra fena halde can vereceğimi söyleyip kolayca dışarıya çıktım. Pastaneye gitmem iki dakikamı alırdı ama on dakika boyunca sokakları turladım. En sonunda Tuna'ya olan öfkemi Hakan'ı pastanede bekleterek çıkaramayacağımı anlayıp oraya yöneldim.

Hakan gelmemişti. Karnım acıkmıştı ve aç karnına kahve içmeden önce bir sandviç alıp tıkındım. Son lokmamı yerken Hakan geldi.

"Aç olduğunu bilseydim, yemeğe çıkarırdım," dedi güleç bir yüzle.

O an kendimden bir kez daha nefret ettim. Hakan gibi beyefendi bir adam dururken, Tuna gibi dünya ve insanlık dışı bir erkeğe nasıl âşık olmuştum! Ah, sözlüklerdeki *'Hatunların efendi adam yerine piç erkek tercihi'* başlığında tanımlanmam gerekiyordu.

"Aç değildim, sadece biraz atıştırdım," dedim.

Hakan 'tabii tabii' bakışıyla benimle dalga geçti. Aldırmadım. Dalga geçilmeye uygun biriydim herhâlde. Deniz Akın olarak Fiyasko Birlik Başkanlığı'ndan Türk Şebelekler Vakfı Başkanlığı'na yükselmiştim.

"Hacer Teyze, bizim çıktığımızı sanıyor," diyen adam doğrudan konuya girerken ben de, "Ona gerçeği söyleyeceğim," dedim.

O an bir belirsizlik Hakan'ın yüzüne yayıldı. İki eliyle latte fincanını ovalarken, "Annene neden bizim çıktığımızı söyledin?" diye sordu.

"Annemi bilmezsin. İlk elli yıllık büyüme ve kalkınma planlarının başında kızının evlenip dört çocuk yaptığını görmek var. Ona bir müddet oyalanacağı bir şey verdim."

"Öğrenirse sana çok kızacak ama..."

"Muhtemelen seri katillere ilham olacak pek çok şekilde öldürecek beni," dedim gülümseyerek.

"O işe girişmeden önce belki de sen bitirmelisin işini. Bildiğim yüksek binalar var," diyen Hakan tatlı tatlı gülümsedi.

Hafif bir kahkahayla karşılık verdim. "Üstüner Holding binası işimi görür."

"Yüzüne dikkat et ama. Fazla dağılmasın. Toplamak isterlerken Çisem Soysal'a benzetmesinler!" diyen bu iyi adam, abartı dolu bir dehşetle gözlerini açtı.

Pastaneyi dolduran bir kahkaha attım. Çisem'den hazzetmediğimi ve onunla birbirimize daldığımız o kötü olayı biliyordu. Beni sahiden rahatlatmıştı Hakan. Güzin ablalığın hakkını veriyordu.

Yine de sormadan edemedim. Bir erkek bakışıyla Çisem'i nasıl bulduğunu sordum.

"Çisem'i güzel buluyor musun ya da çekici?"

"Az önce cevabını verdiğimi sanıyorum," dedi.

"Ah, evet! Ama yine de kadının çekici ve seksi bir yüzü var. Cerrahı maharetliymiş."

"Ben yapay güzelliklerden hoşlanmıyorum, Deniz. Doğal bir güzelliği olanları seviyorum. Senin gibi," diyen Hakan son cümlesini farkında olmaksızın kurduğunu gösterir gibi panikle kahveyi tepesine dikti.

Fincanı bıraktığında gözlerini benden kaçırıyordu. Kalbime ağır bir korku çöktü. Hakan'ı müşkül, dahası benden hoşlanır durumda görmek istemiyordum. İkimiz de sessizliğe gömüldüğümüzde, "Kalkalım mı?" dedim. Durmak işkencemizi katlıyordu. Zira Hakan da hiç rahat değildi. Sanki bir itiraf yapmış da, reddedilmişti. Hoş, az önceki sözleri bana göre bir itiraftı ancak bu konuyu hiç sormadım.

Ben Tuna Üstüner ile ağzıma kadar dolmuşken, Hakan'ı düşünmek istemiyordum. Onu elbette o anlamda düşünmüyordum ama aramızda yeni yeni oluşan arkadaşlığı yitirmek de istemiyordum. Bir an ona evleneceğimi söylemek istedim ama bu konu belirsiz olduğu için susmayı tercih ettim. Uranüslüm şu an lüks konutunda kim bilir neler yaparken, ben burada ona dair hayaller ve boş ümitler beslemeyecektim.

Beş dakikalık yol boyunca ikimiz de pek az konuştuk. Hakan'a işini sordum sonra. En azından bu konuyu konuşup o kötü sessizliği bozabilirdik. Gülümseyerek yanıt verdi.

"Katil olmayı düşünüyorsan ceza kanunu değişti. Artık öyle kolay yırtamazsın!"

"Kanuna özel olarak 'Tuna Üstüner'i öldürmek suç değildir,' şeklinde bir madde konmalı," dediğimde genişçe gülümsedi.

Sonra muzipçe bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Kesinlikle katılıyorum!"

Ve o an bahsi geçen adam tam karşımızda belirdi! Tuna aracından çıkmış, bacakları hafifçe aralı bize bakıyordu. Daha doğrusu bana!

Hemen Hakan'a döndüm. Aracı pastanenin önünde olduğu için, "Sen git istersen. Teşekkür ederim," dedim. Hakan bana aldırmayarak Tuna'ya baktı. O an onu ilk kez çatık kaşlarla gördüğüme yemin edebilirim.

"Deniz, bir sorun varsa..." demişti ki ellerimi salladım. "Hayır, yok... Git. Lütfen," diye inledim.

Hakan kollarımı tutup üzerime eğildi. "Deniz! Bana her şey söyleyebilirsin! Bu adamdan korkuyor musun?"

Korku, diğer hislerim yanında fazla zayıf kalıyordu. O an bize yaklaşan Tuna'yı gözlerim yandan seçti. Kalbimde müthiş bir gümbürtü koparken Hakan'ın kollarından kurtuldum. "Git işte," diye gergince yanıt verdim. Hakan bir heykel katılığında dimdik durmaya devam etti. Allahım, benim araç bile geçmeyen sessiz semtimde gürültüler kopacağını anlayıp Tuna'ya döndüm. En azından onu durdurabilirdim, zira bir fırtına gibi yaklaşıyordu.

Ve derken bana erişti. Yaklaşır yaklaşmaz da tek koluyla omuzlarımı öyle bir sardı ki örümcek ağına düşmüş sinek gibi sımsıkı, çepeçevre sarmalandığımı anladım. Sonra beni Hakan'dan olabildiğince uzak noktaya çekti. Apaçık ve aleni bir şekilde bana sarılmıştı. Sahiplenici ve koruyucu bir şekilde!

"Hakan Yorulmaz... Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Bedeni öylesine kasılmıştı ki buzdan bir kayaya sarıldığını sandım.

"Hakan git," diye bir kez daha inlerken Tuna beni biraz daha sıktı. Soluksuz kalacak kadar! 'Sen sus' diyordu herhâlde.

Hakan bana başını salladı. Sonra Tuna'ya baktı. Tehdit içeren bir bakıştı ama Kurumsal Mafya'm için ne önemi vardı ki? O kibirli, kendine fazlasıyla güvenen tavrı Hakan'ı yıldırdı. Tuna'yı öldürdüğümde kesinlikle avukatım olacak olan bu iyi adam, bana 'iyi akşamlar' dileyip arkasını döndü ve gitti. Hakan, karanlık sokakta kaybolurken omuzlarımı sıkan o parmaklar yüzünden acıyla inledim. Sonra beni savurur gibi bıraktı. Geriye doğru dengesizce sallanırken bir elini beline, diğerini çenesine götürüp sesli bir homurdanmayla soluklandı.

"O adamın..." dedi ve derin bir nefes çekti. "Yanında ne işin vardı?"

Sesi yüksekti! Öfkeliydi! Bu mevsimde balkonda oturup tavla atmaya meraklı komşular bizi duyup, görecekler endişesiyle az ileri-deki salkım söğüdün altını işaret ettim. "Şuraya gidelim!"

Tuna hızlı ve sabırsız adımlarıyla ağacın sarkan dallarının altına girdi. Ben de koşarak ona eriştim. Bakışlarımız karanlık alanda birbirini bulduğunda aynı anda sorduk, "Ne yapıyorsun?"

Ve aynı anda da yanıtladık. "Asıl sen ne yapıyorsun!"

Gayri ihtiyari sinirli bir şekilde gülümsedim. "Çok mu komik!" diye gürledi.

"Komik olan sensin! Ne yaptığını sanıyorsun? Ne hakla, sevdiğim insanları tehdit ediyorsun?"

"Sevdiğin mi? Hakan Yorulmaz'ı mı seviyorsun?" diye sorduğunda çenesini sıktığını görebiliyordum.

"Elbette! O benim arkadaşım. İnsanları tehdit etmeyi bırak. Nesin sen, ha? İşin gücün bana eziyet etmek mi?"

"Asıl bana eziyet eden sensin, kahrolası... Şirketten öylece çıkıp giderken, eninde sonunda peşinden geleceğimi bilmiyor muydun? Bildiğin halde onunla mı görüştün? Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

Tuna'nın bu sorusuyla ağzımı sonuna kadar açtım. "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sorduğumda kendimde olduğum söylenemezdi.

Yaklaştı. Az önce Hakan'ın şefkatle tuttuğu kollarımı sertçe sıktı. "Bana evlenme teklif ettiğin halde, gecenin bir yarısı başka adamlarla görüşmen nasıl bir saçmalık, haberin var mı, seni aptal?"

"Gecenin bir yarısı mı? Saat henüz sekiz!" diye bağırdım. Asıl konuyu atladığımı fark edip öfkeyle devam ettim. "Evlenmeyeceğiz!"

"Ne demek evlenemeyeceğiz? Teklif eden sendin!" diye sertçe yanıt verdi.

"Teklifimi reddeden de sendin," dedim şaşkınca.

Parmaklarının baskısı gevşedi. "Ne zaman yaptım bunu?"

"Aydan'ı bana tercih ettin! Unuttun mu?" diyerek dudak büzdüm.

"Aydan mı? Lanet olsun Deniz, sen hangi gezegende yaşıyorsun?"

"Ayda ve Uranüs'te değil. Orası size ait. Ben dünyalıyım ve..."

"Kes şunu! Evleneceğiz dediysem evleneceğiz... Cevabım hâlâ geçerli!" diyen Tuna kendinden emin küstahça yanıt verince dayanamadım.

"Ama benim teklifim geçerli değil!"

"Ne?" diye gürledi.

"Bugün sen tereddüt ettin! Sana 'Aydan'ı bana tercih eder misin?' diye sorduğumda yanıt vermedin! Eğer onu tercih ediyorsan git, onunla evlen. Ben zaten hayrıma seninle evleniyorum," diyerek çenemi dikleştirip başımı çevirdim.

Ah, gider miydi? Kahretsin! Ya 'gidiyorum,' deyip sahiden Ay'a uçarsa. Korku ve pişmanlık kanıma sinsice yayılsa da gururum daha baskındı.

Omuzlarımdaki elleri daha da gevşedi. Yaydığı çekim ve duruşundaki azameti yandan bile fark ediyor, sığındığımız söğüdü aşk yuvamız sayacak kadar ona çekiliyordum. Elleri yüzümü kavradı. Beni kendisine dönmeye zorlayınca itaat edip başımı çevirdim. Yüzümü kaldırdığı an bana yaklaştı.

"Aydan diye biri yok! Kimseyi sana tercih de etmedim," derken üzerime eğildi.

"Ne, ama... O eski nişanlın..."

"Sus!"

Ben susarken o konuşmaya devam etti. "Yarın yıldırım nikâhıyla evleniyoruz."

Dudaklarım kendiliğinden aralandı ve incecik bir şaşkınlık nidası firar etti. Yarın mı? Yarın... Bir günden bile daha az bir zamanda evlenecektik, öyle mi? Kalbim tarifsiz bir gümbürtüyle aldı başını gitti.

Heyecandan dizlerim tutmazken, Tuna yüzünü bana daha da yaklaştırdı. Bakışları gözlerimi turlarken, tutkunu olduğum o sesle, "Bir daha başka bir adamla baş başa görüşürsen, seni buna pişman ederim," dedi.

Ve sonra bana söz ya da itiraz hakkı tanımadan, en ufak bir karşılık imkânı vermeden kendine çekip sımsıcak *öptü*.

BÖLÜM 37

Tuna hayatındaki en büyük çılgınlığı yaptığını biliyordu ve neden buna engel olmadığını düşünmüyordu bile. Deniz Akın ile, *o deli kız* ile evlenecekti. Miras için, elbette... Başka hiçbir sebeple onunla evlenemezdi, bu sebep de tek başına yeterliydi ona katlanmaya!

Ona katlanmak...

Bu düşünce genç adamı gülümsetti. Az önce kendisini öpen o ateşli ve cüretkâr kadına uzunca bir süre katlanabilirdi doğrusu. Çenesinin aksine kızın dudakları fazla davetkârdı. Yine çenesinin aksine o utangaç hali de fazlasıyla sevimliydi. Utangaç ama cesurdu... Ne büyük sözler kurmuştu. *"Seninle evleneceğim,"* demişti. Gözleri dolu dolu konuşmuştu. Acı çeker gibi, muhtaçlıkla kurmuştu bu cümleleri. Sanki evlilik Tuna Üstüner'i değil, kendisini kurtaracakmış gibi. Genç adam bunun ardında başka bir niyet aramaya çalışsa da bulamadı. O kız para istemiyordu. Bu açıktı. Zaten para isteyecek türde bir kız değildi. Hayır, o devasa gururuyla para istemek gibi onursuz bir tavır, bu kıza uygun bir gömlek değildi. Peki, ama neden? Neden evliliği kabul etmişti. Aralarındaki o karşı koyulmaz çekim yüzünden mi? Öyle olmalıydı... Kız da bir rüzgâra, akıl almaz ve mantıksız bir rüzgâra kapılmış olmalıydı!

Tuna, o çekimi inkâr etmek yerine çok önce kabul etmişti zaten. Deniz'in kendisine hissettirdikleri çok karmaşıktı. Uzun zamandır onu öpmeyi arzuluyordu. Sonunda öpmüştü de... Az önce odasından koşarak çıkan kızı uzun uzun, tadını alırcasına öpmüştü. Enfes dudaklarını en sonunda kendi ağzında hissetmiş, dilini derinliklere daldırmış, karanlık arzularını uzun zamandır kıvrandıran o bedeni, kendi vücuduna bastırmıştı. Kızın yuvarlak hatları,

kendi sert hatlarıyla bütünleşmiş ve geçmiş ile geleceği unutturan dakikalar boyunca onunla öpüşmüştü.

"Yapmamalıydım," dedi bir an sonra. Bu sözüne muhalif olan da yine kendiydi. Onu bu kadar çok isterken, üstelik müthiş bir teşvikle ödüllendirilmişken bu fırsatı geri tepmek sadece aptallık olurdu. Hem kız da istekliydi. O asi ve susmayan dudakları öpüşmeleri boyunca kendisine ürkek ama vahşi bir karşılık vermişti. Tuna koltuğunda gerinirken onu yeniden istediğini fark etti. Ancak anlık bir düşünce tüm isteğini bambaşka bir yöne çekti. Onu istemek, onu tensel anlamda kendisinin kılmak; bir ömür boyu onunla olmaya neden oluyordu. Onu yatağında istediği için evleniyordu ama bu düşünce ne kadar sağlıklıydı! Miras, elbette ilk amaçtı. Aynı zamanda yüzüne dahi katlanamadığı diğer kadınlar yerine, müthiş bir tutkuyla çekildiği bu kızla evlenmek de gayet mantıklıydı. Hem bunun bir ömür boyu süreceğini de nereden çıkarmıştı? Hisselerine kavuştuğunda, pekâlâ bu ilişki de bitebilirdi. Bitecekti de!

Genç adam sonraki saatler boyunca hiçbir işine konsantre olamadı. Deniz Akın'ı düşünürken şirketin hisseleri taban olsa bile umurunda olamazdı. Baktığı ekranda Deniz'in utangaç yüzü vardı. Öpüşmelerinden kalan o kırmızı, sarsak ve ne yapacağını bilemez ifadesi... Tuna gülümsedi. Baştan beri tüm şüphelerini çeken o kızla evlenecek olması dahi umurunda değildi. Araştırmıştı üstelik. Deniz'in sıradan bir ailesi vardı. Bir tür özel ajan ya da kurye olması mümkün değildi. Vasat bir hayat, ortalama başarılar ve sıradan bir iş hayatı olmuştu. Ancak kendisine hissettirdikleri ortalama tabiriyle uyuşmuyordu. O kızı her gördüğünde uyarılıyor, onunla dalaşmak, belki de kavga etmek için müthiş bir istek duyuyordu. Onunla sıradan bir ilişki içinde olamazlarmış gibi geliyordu genç adama. Deniz bir tür ekstrem spor gibiydi. Tuna'yı en kararlık tehlikelere, en gürültülü ortamlara, en hayal edilemez görüntülere çekiyordu.

Ve işte yine onu görür görmez planda olmadığı halde beraber çıkacaklarını söylemişti. Deniz şaşkın ve yine o çocukça saflıkla "Nereye?" diye sorarken Tuna da bunun yanıtını bilmiyordu.

Sadece, "Şimdi çıkıyoruz, iki dakikan var!" demişti.

Müstakbel karısı peşi sıra asansöre atladığında Tuna kalbindeki o tuhaf çarpıntıyı geçiştirmek adına son bir kez hisselerine baktı. Durağan hisseler başka zaman canını sıkabilirdi ama Deniz yanındayken bunu düşünmedi. Kısa konuşmaları yine bir tartışma ve yine dönüp dolaşıp Ahmet'e geldiğinde genç adam sakinliğini yitirdi. Deniz'e hesap sormak istiyordu. Ona neden kahrolası Ahmet'le gittiğinin hesabını sormak, neden kendisini uçakta yapayalnız bıraktığını haykırmak istiyordu. Buna da hakkı vardı artık! Sonuçta evleneceklerdi. Yine de bunun Deniz için değil, ama kendisi için fazla cüret içerdiğini fark ederek kıza hesap sormadı. Onu hayatına daha çok almak anlamına gelebilirdi bu sorgulamalar. Oysa hayatında kalıcı bir yeri olmayacaktı bu kızın.

Yine de uyarmadan edemedi. "Ahmet'in aracına binmeyeceksin!" dediğinde Deniz hiçbir şey anlamamış gibi baktı kendisine. Bu bakış Tuna'yı daha da sinirlendirdi. Birkaç gün önce onca saati beraber gelmemişler gibi inkâr etmesi genç adamı fena halde kızdırdı. Misilleme olarak da onun Aydan konusunda düşünmesini istedi. Bilerek kıza işkence eden dakikalar boyunca Aydan'ın hayatından çıktığını söylemedi. O kadının yüzünü dahi unuttuğunu, onunla hiçbir ilgisi olmadığını Deniz'e itiraf etmedi.

İşte tüm bu hamleler de Deniz'i yıldırmaya yetmişti. Öyle ki, bu deli kız asansörü terk edecek kadar kızmıştı. Eğer Satın Alma departmanından Yılmaz Bey asansöre binmemiş olsaydı, Tuna onun kolundan çekip hiçbir yere gidemeyeceğini açıkça söylerdi. Ama müdürünün yanında bir kızın peşinden koşacak kadar aklını yitirmemişti. Bir kızın peşinden koşmak mı? Kahretsin... Yaptığı tam da buydu!

Evine geçip akşam yemeğini yedikten sonra daha fazla duramadı. Deniz'i görmesi ve onunla konuşması gerekiyordu. Genç adam düşünüp durdukça bu kızla evlenmenin delilik olduğuna daha çok ikna oluyordu. Sonra onunla evlenmek yerine bunun yalnızca bir iş anlaşması olduğunu hayal etti. Evlilik cüzdanını avukata gösterdikten sonra hisseler kendisine geçecekti. Bu konu basit bir evlilik detayını içeriyordu. Karmaşık olan Deniz'le evlenmekti.

Belki de bunu karmaşık hale getirmemek için Deniz'le imzaları attıktan sonra sıradan hayatlarına geri dönmeleri gerekiyordu. Elbette... Deniz o kötü evinde yaşamaya devam edecek, kendisi de Ahmet sülüğünden kurtulmanın keyfiyle işlerine bakacaktı.

Bu düşünce Tuna'yı rahatlattı. Ancak rahatını bozan en büyük etken olan Deniz, yine gelip sıkıntısının baş köşesine kuruldu. Çünkü müstakbel karısının evine gittiğinde kapıyı başka bir kız açmıştı. Tuna bu kızın, Deniz'in ev arkadaşı Yasemin olduğunu anladı. Ona sertçe Deniz'i sorduğunda, kız bir müddet tek kelime edemedi. Deniz'in arkadaşları da kendisi gibi tuhaftı. Kız en sonunda konuşma yetisine sahip olduğunu hatırlamış olacak ki, Deniz'in hava almak için dışarı çıktığını söyledi. Tuna bu sevimsiz yanıtla, tek kelime etmeden evden ayrıldı. Ancak sokaktan ayrılmadı. Deniz nasılsa gelecekti. Bir an için onu aramak ve hangi cehennemde olduğunu sormak istedi. Hava kararmış halde tek başına hava alma ihtiyacı da nereden esmişti? Ya tek başına değilse! Bu düşünce genç adamı hazırlıksız yakaladı. Devasa aracında oturup elini rutin bir hareketle direksiyona vururken, bir an sonra o direksiyonu öfkeyle sıkmaya başladı. Dikiz aynasından Deniz'i görüyordu. Kahretsin ki, yalnız değildi!

Tuna bir an bile düşünmeden aracından indi. Öylesine sinirliydi ki, bu hali yüzüne de yansımıştı. Yakışıklı çehresi kasılmış, bakışları doğrudan Deniz'i hedef almıştı. Hakan Yorulmaz ile dolaşan ve gülümseyen o kızı... Öfkenin bu denli yıkıcı olduğunu ilk kez o an fark etti. Medeni bir insan olduğu halde Hakan'ı feci halde dağıtmak, kendisine ait olan bu kadınla dolaştığı için onu parçalara bölmek istiyordu. Sonra da aynısını Deniz'e yapacaktı... O aptal kız, Hakan denen adi herifin kendisine dokunmasına izin veriyordu!

Tuna onlara yetiştiğinde Hakan'a bakarak tehditkâr bir tavırla, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Hakan ona yanıt vermek yerine Deniz'le konuşurken, Tuna sadece saniyeleri sayıyordu. Eğer on saniye içinde Hakan'ın Deniz'e dokunan elleri geri çekilmezse onunla yumruk yumruğa bir kavgaya

girecekti. Sekizinci saniyede Hakan gitmeyi kabul etti. O çekip gitse de Tuna'nın öfkesi geçmemişti.

Tuna'yı daha da kızdıran şey ise Deniz'in onunla evlenmekten vazgeçtiğini söylemesiydi. Altında durdukları ağacın dalları etraflarını kapatırken genç adam kıza söz hakkı tanımayarak, tüm karşı koyuşlarını bertaraf etti.

"Yarın yıldırım nikâhıyla evleniyoruz."

Bu sözlerin önceden düşünülmediği açıktı. Tuna da durumun farkındaydı. Deniz'in kendisine yaptığı buydu işte! Değil dakikasını, saniyesini dahi koordine eden bir adamken, bu kız yüzünden ne kadar delice ve ne kadar fevri kararlar alıyordu böyle! Ancak onu Hakan'a ya da Ahmet'e, onların kötü düşüncelerine bırakmak yerine hukuksal ve resmi anlamda da sadece kendisinin yapmak istiyordu. İstedikleri bunlarla da sınırlı değildi. Kızı bir de öpmek istiyordu. Yarın karısı olacak bu kızı... *Öptü de...*

Yavaş ve usul usul... Yüzünü avuçlarken elinin altındaki yumuşak tenle, olduğu yerden hoşnut, kıza fark ettirmeden gülümsedi. Ve o an kanını daha da ısıtan bir şey fark etti. Deniz'in göğüsleri kendi sert gövdesine yumuşacık temas ediyordu. Tuna'nın aklı kızın iç çamaşırı takmadığına kaydı. Çünkü bu temas ancak böyle bir yorumla açıklanabilirdi. Yüzünü kavrayan bir elini yavaşça ensesine ve oradan sırtına götürdü. Gömleğinin üzerinden hafifçe okşadığı sırtında sutyenin izine rastlamadı. Bu farkındalıkla onu daha sert öptü. Ve aynı anda kendini çekti.

Yüzüne baktığında pek bir şey göremese de kızın sımsıcak yanağı bir avucunun altında yanıyordu. Açık renk gözleri irice açılmıştı ve genç adam o gözlerdeki masumlukla bir kez daha ona sarılmak istedi. Neyse ki, iradesine hâkim olmayı başardı. 'Üstüner' soyadını alacak olan bu kıza kendisini böyle darmadağın ettiği için kızıp, bağırmak istedi, ancak onun bir suçu olmadığını biliyordu. Belki de Deniz'in hayatına hiç girmemeliydi. Şimdi evinde bilgisayarına gömülüp, lanet olası birkaç raporla ilgileniyor olurdu. Ama böylesi daha güzeldi. Çok daha güzeldi. Deniz ise çok, çok güzeldi. Karısı... Tuna aklından geçen bu kelimeyle hemen kaşlarını çattı. Ne aptalca, ne ahmakça romantik hisler duyuyordu böyle!

"Lanet olsun!" diyerek ağacın altından çıktı. Deniz de yanına geldi.

Gergince kızın yüzüne baktı. Tüm bunların suçlusu o kıza...

"Kimliğini ver."

Deniz ilk anda bu sözleri anlamlandıramadı. Genç adam bunu fark ederek, "Evlilik için kimliğine ihtiyacım var!" diye devam etti.

Genç kız zaten şaşkın bakan gözlerini daha bir irice açtı. Eli şuursuzca çantasına, oradan da cüzdanına giderken kimliğini çıkarttı. "Hemen mi evleneceğiz? Ama bir gelinliğim bile yok!"

Tuna alayla güldü. "Gelinliğe ihtiyacın da yok," derken kızın elinden kimliğini kaptığı gibi ceketinin iç cebine attı. Sonra bunun sadece bir anlaşma olduğunu Deniz'e, aslında en çok da kendisine hatırlatarak, "Bu normal bir evlilik değil. Bir iş anlaşması... Sessizce halledilmesi gereken gizli bir ortaklık," diye konuştu.

"Ben senin ortağınım, öyle mi?" diye sordu genç kız. Alınmış mıydı? Kesinlikle. Sesi kırgın çıkıyordu.

"Öylesin," dedi Tuna. Bunun gerçek bir evlilik olmasına izin vermek, kendisine bunu düşündürtecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Her şey sahte, değil mi? Senin için sadece böyle görülüyorum!"

Deniz'in yarıtıyla daha da gerildi. "Ben de senin için öyle görülmeliyim. İkimiz için de şartlar eşit. Sen benden sonradan isteyeceğin şeye sahip olacaksın, ben de hisselerime. Bu kadar..."

"O halde kiminle görüştüğüme ne demeye karışıyorsun!" diye bağıran genç kız sesinin bu tutucu semtte duyulacak olmasına aldırmadı.

"Ben anlaşmalarımın sadece bana sadık kalmasını isterim Deniz Akın! Sen de öylesin. Sadece bana sadık kalacaksın. Bu iş bitine kadar!"

"Yani anlaşmamız bozulana kadar öyle mi?"

"Öyle," diyen genç adam Deniz'i daha da kızdırdı.

"Bu bir iş anlaşmasıysa, beni neden öptün? Her ortağını dudaklarından öpmüyorsun sanırım!"

Tuna bu soruyu beklemediğini gösterircesine kaşlarını çatarken son derece öfkeli bir yanıt vermek için atıldı ama sonra durdu.

kararsızca bocaladı. Kızın gözleri 'yanıt ver' dercesine bakıyordu. O da yanıt verdi.

"Çünkü sen... sen çok öpülmelik bir kızsın! Yani dudakların fazla öpülesi..."

Deniz istemsiz bir kahkaha attı. Bu cevap o dediğim dedik Kurumsal Kasıntı'sına nasıl da uymuyordu. Ancak kendisi de aynı soruya maruz kalmamak için hızla konuyu değiştirdi.

"Peki. Sana yardım etmekten vazgeçmiyorum, Tuna Üstüner. Beni ne kadar kışkırtsan da seninle evleneceğim. Sen hisselerine kavuştuğunda, ben de yeni anlaşmalar için defolup gideceğim!"

Tuna, bu sözleri duyar duymaz hızla kıza yaklaştı, sertçe kolunu kavrayıp, öfkeyle bağırdı.

"Yeni anlaşmalar mı?"

"Evet! Aslında gerçek anlaşmalardan bahsediyorum. Belki de sahiden evlenirim. Tabii ya! Hakan'ı tehdit ettiğin gibi kocamı tehdit edemezsin! Buna asla karışamazsın!

"Karışırım!" diye gürledi genç adam.

Deniz'in tek kaşı alayla havaya kalktı. "Öyle mi?"

Tuna çatık kaşlarını daha da çatarak bu soruyu duymazdan geldi.

"Bu konuyu derhâl kapatmazsan, elimden bir kaza çıkacak, Deniz Üstüner!"

Son kelime genç kızı heyecandan yere yığacaktı. Uranüslüsü 'Deniz Üstüner' derken sanki tehdit ediyordu! Sanki *Üstüner* soyadından başkasını alamazsın diyordu.

Emeline kavuşmuş ve onun öldürücü derecedeki kıskançlığını görerek amacına erişmiş olan genç kız sırıttı. "Deniz Akın, demek istedin herhâlde?" dediğinde Tuna daha da öfkeyle yanıt verdi. "Tam olarak Deniz Üstüner demek istedim! Git... Şimdi! Evine git!" Sözlerini daha doğrusu tehditlerini bitirince kızın kolunu kavrayıp evine kadar kabaca sürükledi. Bahçe kapısını açıp onu içeriye iterek, "Evine gir!" diye bir kez daha tehditkârca konuştu. Deniz içinde coşkulu bir bando takımı varken, şımarıkça dudaklarını büzdü. "Giriyorum. Sen de evine gidip rahatça uyu," dediğinde arsızca gülümsedi.

Tuna edepsiz bir küfürle aracının kumandasına bastı. Deniz kapıların ardından kaybolmadan önce de, "Yarın saat on ikide hazır ol!" diye emretti.

Deniz, "Beni sen mi alacaksın?" diyemeden Tuna aracına girmiş ve kapıyı öfkeyle çarpmıştı.

❧ ❧ ❧

"Ah, Deniz! O adam... O adam neydi öyle?"

Yasemin durmaksızın konuşup Tuna'nın görüntüsünden bahsederken, Deniz aynada saçlarını çözerek eliyle topuz yapmaya çalışıyordu. "Sana o dünyalı değil derken haklıymışım değil mi! O bir Uranüslü!"

"Kesinlikle haklısın! Tuna Üstüner sahiden isminin ve namının hakkını veriyor... Vay be, şimdi de seni alıyor, ha! Onunla evleneceğine inanamıyorum Deniz. Çok şanlısın, canım arkadaşım."

"Şans mı, hata mı bilmiyorum. Onun beni sevmesini isterdim ama. Aşk evliliği yapmak isterdim, Yaso. O Kurumsal Egoist'in dediği gibi bir iş anlaması değil!"

"Anlaşma mı? Hah, külahıma anlatsın onu. Bu adam bence sana sırılsıklam âşık kızım. Şu saatte evine kadar geliyor ve seni bulamayınca çılgına dönüyor. Neredeyse boğazıma sarılıp, senin nerede olduğunu soracaktı. Ne kadar kızdığını o yakışıklı suratından anladım."

Deniz arkadaşının bu sözleriyle hevesle ona döndü. Gözlerinde devasa iki araba farı parlıyormuş gibi baktı. Heyecandan elleri titrerken, kalbi Yasemin'in sözleriyle, kurtuluş gününü kutlayan bir şehir gibi coşkuyla atmaya başladı.

"Gerçekten mi! Bana âşık olabilir mi?"

Yasemin gülerek başını salladı. Sonra öyle bilgece bir bakış attı ki, Deniz onun Cem'den bir fizik profesörü olup evrenin oluşumunu anlatırcasına kendinden emin göründüğünü düşündü. Arkadaşının bu tavrı ona cesaret verdi.

"Aslında beni Hakan'dan ve Ahmet'ten kıskanması, sonra sürekli sahiplenici konuşması beni de şüphelendiriyor ama boş yere

hayal kurarsam, sonunda o hayallerin altında ben kalırım Yasemin. Tuna Üstüner bana âşık olsa bile..."

"Sana bunu asla söylemez, Deniz! Adamdaki ego Everest'ten büyük. Aşkını itiraf etmesi için onu sen zorlamasın. Eminim biraz teşvikle bunu yapar!"

"Nasıl bir teşvik?"

"Şu küçücük iç çamaşırlarını..." diyen Yasemin'in sözleriyle Deniz kıpkırmızı kesildi. Tuna ile öpüşüp dururken pek de utangaç değildi ama Yasemin'in ima ettiği şeyle heyecan içinde gerildi.

"Öyle bir şey olmayacak!" diye yanıt verdiğinde Yasemin uzanıp Deniz'in poposuna çimdik attı.

"Bence olacak. İkiniz böylesine coşarken o 'şeyin' olması da yakındır."

"Yaso, of! Bir kere adam bana, göbekli, kel, kodaman iş ortaklarından biri gibi bakıyor."

"O tür adamları da öpüyorsa durum vahim!"

"Kes şunu lütfen!"

"Kesemem. Nasıl da dudaklarına yumulmuş ama?"

"Ben onunkilere yumuldum daha çok."

"İkiniz de deli gibi âşıksınız da ondan! Ayy, bu çok heyecanlı..."

Deniz ev arkadaşının sözleriyle gülümsedi. Yasemin'e inanmayı her şeyden çok istiyordu ama, kasıntı Uranüslüsü tarafından sayısız kez kırılan kalbinin bir de tek taraflı aşkı yüzünden kırılmasına dayanamazdı. Bu yüzden konuyu kapatmak istedi.

"Yarın ne giyeceğim ki. Beyaz ceketini verirsin, değil mi?"

Yasemin dehşetle gözlerini açtı. "Elbette, gelinlik giyeceksin!"

"Gelinlik giyemem. Hem bu saatten sonra gelinliği nereden bulacağım? Kuaförü ve ayakkabısı da var. Üstelik 'saat on ikide hazır ol,' dedi."

Yasemin, Deniz'in yanıtıyla gözlerini kısıp dudaklarını ısırdı. Bu işi bir şekilde çözecekti. Birkaç dakika sonra aklına harika bir fikir gelmişçesine hevesle yerinden fırladı.

"Hastanedeki Tülin Abla geçen hafta evlendi. Gelinliğini satın almıştı. Ondan gelinliğini isteyeceğim!"

"Verir mi sence? Hem Tuna bana gelinlik giymememi söyledi. Kendisi de eminim damatlık gitmeyecektir."

"O istediğini söylesin, istediğini giysin, bundan bize ne! Sen yarın harika bir gelin olacaksın!"

Genç kız bu fikirle heyecanlandı. Sahiden bir gelinlik giymeyi her şeyden çok istiyordu. Evliliği yalan üzerine kurulu olsa da Tuna ile evlenirken en azından gelinlik giymeyi diliyordu. Bu yüzden Yasemin'in önerisini kabul etti. Saçlarını ve makyajını kendisi yapabilirdi. Üstelik üç yıl önce bir arkadaşının düğünü için aldığı bir çift beyaz stiletto ayakkabısı da dolapların birinde çürümeye terk edilmiş bir halde duruyordu. Tuna karşı çıksa da, Deniz bir gelin olacaktı. Herkesten, özellikle annesinden sakladığı bu büyük olay ile Tuna Üstüner'in karısı olacak ve onunla evlenecekti. Kimliğini kimseler görmedikçe bu evlilikten kimsenin haberi de olmayacaktı. Ve Tuna kendisini sevecek olursa, onunla sahici karı koca olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Annesinin, oklavasıyla vücuduna sanat eserleri nakşetmesi de buna dâhildi. Aşkı için savaşacaktı Deniz Akın. Ah, hayır... *Deniz Üstüner!*

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner ise aracını son sürat çalıştırıp kızın semtinden ayrıldı. Deniz'le evlenecekti, hem de yarın! Bu fikir karşısında soğukkanlı olması imkânsızdı. En azından bir şeyler içmeli, kafayı biraz dağıtmalıydı. Kolay değildi neticede. Deniz Akın hayatını tam anlamıyla karıştıracak, muhtemelen berbat edecekti ama işin eğlencesini düşününce bir hayli ilginç de olabilirdi bu evlilik.

Öte yandan kızın, şirketinde bir şeyler çevirdiği fikrinden de tamamen kurtulduğunu fark etti. Onunla evleneceğine göre durum buydu! O kız, ilk anda girdiği o şüpheliler listesinden çıkıp, evleneceği kız haline gelmişti. Ailesini ve yaşantısını biliyordu Deniz'in. Üstelik onun karakterini de çözmüş ve baştan beri kendisini kuşkulandıran her şeyin onun kişiliğinden kaynaklandığını anlamıştı. Deniz Akın delinin biriydi. Şüpheleri üstüne çekmesi normaldi ancak genç adam ondan şüphe duyacak tek bir neden bulamıyordu şimdi.

Tuna evine gitmek yerine kulübe sürdü aracını. Mert'i arayıp aramamakta kararsız kalsa da en sonunda aramamanın yararına olduğunu anladı. Bir de onun çenesini ve Deniz'e dizdiği methiyeleri dinleyemezdi. Üstelik Mert kendisine Deniz'le evlenmesini teklif ettiğinde, ona ateş püskürmüştü. Tabii Mert'in teklifi fiyat karşılığı bir evlilik içeriyordu. Oysa Deniz, deli karısı bunu dile getirmemişti.

"Karım," diye bir kez daha tekrarladı genç adam. Bu defa kızmak yerine dudaklarından belli belirsiz bir gülüş geçti. Sonra düşünceleri, Deniz'le evliliğinde gerçekleşmesi muhtemel durumlara kaydı. Araç kullanırken kaymaması gereken durumlara... Bakışları anlamlı bir kısılmayla derinleşirken trafiğe dikkat kesilmesi ancak şiddetle yankılanan korna sesiyle oldu. Yanından son sürat geçerken dahi kornaya basan aracın şoförüne öfkeli bir bakış attı. Trafikte henüz bir kavgaya girişmemişti, ama anlaşılan Deniz denen o püsküllü bela buna da neden olacaktı.

Kulübe vardığında birkaç tanıdıkla ayaküstü sohbet etti. Ahmet de orada, yanındakilerle bir şeyler konuşuyordu. Tuna, o adam yüzünden keyfinin daha fazla kaçmasını istemedi. Ancak Ahmet dileğinin aksine kendisini fark etmişti. Genç adam uzaktan uzağa kötü bakışlar atan ortağıyla zorunlu muhatap olmamak için yönünü değiştirip bar kısmına geçti. Ahmet'in gelip yanındaki tabureye oturması ise sandığından kısa sürdü.

"Kendine çok güveniyorsun ha, Ahmet Tekinalp?" diye sordu Tuna. Bilerek yanına kadar geldiğine göre Ahmet'in canı kavga istiyordu.

Ahmet teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Sadece boğazımı ıslatmak için buradayım!" Sesindeki o alaycı ton genç adamın dikkatinden kaçmadı.

"Ne istersin benden, ne ısmarlayayım sana. Soğuk bir şeyler? Su mesela?" diyerek onu kışkırtmaya devam eden Ahmet, Tuna'nın ifadesiz yüzüne baktı.

Tuna kollarını sakince barın üstünde birleştirdi. Yandan, hafifçe döndü ona. "Senden istediğim tek şey defolup gitmen!"

Bu basit tehdit cümlesinin Ahmet'in üzerinde pek de etkisi olmayacağını biliyordu. Nitekim Ahmet de hiç etkilenmedi. Ta ki Tuna yeniden konuşana dek... "Defolup gitmen yakındır zaten!" diyen genç adam önündeki kadehi kuzenine kaldırdı.

"Henüz kafayı bulmadığın halde saçmalamaya erken başladın kuzen!"

Tuna bu yalancı samimiyetten iğrenir gibi alayla güldü. "Beni tanımıyorsun sevgili kuzen. Dilerim hiçbir zaman da tanımazsın."

"Bu da ne demek şimdi?" diye gergince soran adam, Tuna'nın hissiz ancak kendinden emin tavrıyla rahatsızlık hissetti.

Tuna gecenin en keyifli dakikalarını–Deniz'den sonra elbette– Ahmet sayesinde olacağını tahmin etmezdi. "Beni tanımazsan neler yapacağımı da bilmezsin kardeşim. Rahatının bozulmasını istemiyorsan çek git. Uzaktan iyiyiz. Şimdi yaylan!"

"Yaylan mı?" diye kahkaha atan Ahmet'in sesi zoraki neşeli çıkıyordu. Tuna onu kızdırdığını, dahası kafasını karıştırdığını görebiliyordu.

Ancak Ahmet henüz beyaz bayrağı çekmeyecekti. "Miras işini o kadar da kafana takma kuzen. Belki de başka şeylerle avunmalısın. Güzel kadınlarla mesela..."

Tuna'nın yanıtı küstahça gülmek oldu.

"Deniz'le ilgilenmelisin belki de. Kız benden sıkılmış olmalı ki yaşadığımız onca şeyden sonra bile çabucak unuttu beni. Eminim senin ilgini çeker!"

Ahmet'in verdiği keyif buraya kadardı. Tuna elindeki bardağı ölümcül bir kuvvetle sıkarken bu defa ifadesiz tavrından uzak, açık bir öfkeyle Ahmet'e döndü. "Elimden bir kaza çıkmasını istemiyorsan hemen defol! Şimdi!" diye gürledi.

Bardan birkaç kişi onlara döndü, ama Ahmet hâlâ Tuna'yla uğraşmaktan vazgeçmiyordu. Onu Deniz denen kızla kızdırmanın çok kolay olduğunu fark ettiğinden bu meseleyi daha da üsteledi.

"Deniz'i sana rezerve etmem benim için çok kolay olur. Bir lafımla..."

Tuna bardağını gürültüyle sert mermere çarptı ve hafifçe Ahmet'e doğru eğildi. Gözleri nefretle bakıyordu.

"Eğer şimdi susmazsan, az sonra yeri öpeceksin!"

"Buna cüret edemezsin, Tuna Üstüner! Senin gibi saygın bir işadamı klâsından ödün verip rezalet çıkaramaz!"

Ahmet'in cümlesi hışımla yere devrilince zorunlu olarak bölünmüş oldu. Tuna'nın vaadi gerçek olurken, genç adam sertçe yüzüstü zemine devrilmişti. Yaşadığı şoku atlatması uzun sürünce de Tuna ilk hamleyi yaptı. Yana hafifçe devrilmiş olan Ahmet'i ayağıyla itip yüzünü çevirdi.

Ona tepeden bakarken de son derece tehlikeli sesiyle konuşmaya başladı. "Bana ve yakınımdakilere yaklaşırsan, bunu fena ödersin!"

Sonra etraflarında kendilerini izleyen tüm o cemiyet ünlülerine, işlerinde birçoğuyla ortaklık yaptığı adamlara, o her zamanki iş adamı saygınlığıyla iyi geceler dileyip kulüpten ayrıldı.

Ahmet onun ardından küfür savurmak yerine kaşlarını çattı. Öfke kanına an be an daha hızlı yayılırken da fısıldadı. "Yakınındakiler mi?" Deniz, Tuna Üstüner'le ne türden bir yakınlık içindeydi!

❧ ❧ ❧

Ertesi gün, arkadaşından gelinliği almak için evden erkenden çıkan Yasemin, bir saat içinde geleceğini söylemişti. Deniz de onun ardından hazırlanmasını sürdürdü. Saat henüz sabahın sekizi bile değildi. Makyajdan anlamayan bir kız olarak gelin makyajında fena çuvallayacağı da açıktı. Yasemin'in malzemeleri ile hafif bir şeyler süründü. Tüm bunları yüzünü joker suratına çevirmeden yaptığı için şükrediyordu, zira elleri ve ayakları zangır zangır titriyordu. Deliliğin kıyısında durmuş ve uçurumdan aşağı düşmüş bedenine bakıyor gibiydi. Tuna ile evlenmek o uçurumdan düşmek demekse Deniz oradan düşecekti.

Biricik dostu aynadaki aksine bakarken gülümsedi ve "Buna hazırım!" dedi.

Saçlarını hafif bir topuzla tepesinden toplayıp Yasemin'i müthiş bir heyecanla beklerken en azından ölmeden evvel kendini gelinlik içinde görmek istiyordu. Bir de vasiyet bırakmalıydı tabii. Yasemin onun beyazlar içindeki fotoğrafını çekip annesine

göndermeli ve zavallı kadın, kızının ardından teselli bulacak bi şeylere sahip olmalıydı.

Deniz kendini zevzekçe bulup sırıtırken Yasemin'in geldiğini çalan kapıdan anladı. Koşarak kapıyı açtığında her şeyiyle hazırdı. Üzerine yalnızca gelinliğini giyecekti. Ancak gelinlik sandığının aksine çok da şahane çıkmamıştı.

Yasemin, Deniz'in tedirginliğini görünce konuştu. "En uygun gelinlik buymuş. Esra Abla çok da zengin değil, ama sırf hatıra kalsın diye satın almış. Bir dene, eminim sende güzel duracaktır."

Deniz dudaklarına büzerek, "Hiç olmazsa beyaz," diye yanıt verdi. Ancak üzerine giydiğinde sahiden çok güzel görünüyordu.

"Ay, Deniz... Gerçek bir gelin oldun arkadaşım, çok güzelsin."

"Gerçek damadım da gelseydi..." diyen genç kız telefonunu kontrol edip Tuna'dan bir çağrı almanın hevesiyle uzunca bir süre bekledi. Beklediği çağrı gelmedi ancak saat on bir gibi cep telefonuna bir mesaj geldi.

"Saat on ikide, Çankaya Nikâh Salonu'nda ol. Ben gecikeceğim," yazmıştı Uranüslüsü.

Deniz bu mesaj için bile haddinden fazla heyecanlandı. Hatta damatsız bir gelin olarak nikâh salonuna yalnız gideceğini bile unuttu. Ancak o gelinlik giymiş haliyle, ticari taksiye bindiğinde bunun sahte bir evlilik olduğunu yeniden fark etti. Oflayıp puflayıp, taksiye tıkışmaya çalışırken topuklu ayakkabılarını çıkarıp kendi spor ayakkabılarını giydi. Anlaşılan üç senede ayakları iki numara büyümüştü, çünkü aldığı beyaz ayakkabılar fena halde sıkıyordu. Yine de bundan şikâyet etmedi. Daha büyük problemleri varken nasıl bunu düşünebilirdi ki! Tuna yoktu, nikâha gitmesini buyuruyordu ama anlaşılan Kurumsal Damat olarak henüz Uranüs'ten Dünya'ya inmemişti.

Deniz yine de tüm iyi niyetlerini biriktirip hiç olmadığı kadar Polyanna olmayı seçti. Yasemin'in sözleriyle de bir nebze olsun rahatlıyordu. Tabii ya, Tuna Üstüner bir işadamıydı. Olmadık aksilikler çıkabilir, hesapta olmayan konularla meşgul olabilirdi. Fabrikalarının birinde bir yangın çıkabilir, bir tahsilât yanlışlıkla polis takibine girebilir, depresif bir çalışanı intihar etmek için o çok katlı

şubelerinden birini seçmiş olabilirdi. Ve hepsi lanet olası nikâh salonuna denk gelmiş olabilirdi!

Ancak konu her neyse Tuna'nın zamanını, Deniz'in de hevesini çalmaya devam etti. Nikâh salonunun bahçesinde durup gelinlikle müstakbel Kurumsal Kocasını beklerken geçen her saniye korkusu daha da arttı. Sıkıntıları arasında ayakkabılarını dahi çıkarıp kimseye aldırmaksızın spor ayakkabılarını giydi. Kafasını sağa sola çevirip Tuna'yı görmek için didinmekten saçları bozulup, dudaklarını kemirmekten makyajını yemiş olsa da korkunun kendisini teslim almasına izin vermedi. Gelecekti nasılsa. *Ah, gelmeliydi.* Bu kadar yaklaşmışken, onunla müşterek bir hayata ilk ve en önemli adımı atarken Tuna bir tür oyun oynar gibi son saniyede mi çıkıp gelecekti!

Allah kahretsin! Son saniye de dolduğu halde Uranüslüsü, Dünyasına adım atmadı. Deniz kendilerini çağıran görevlinin peşi sıra, bin bir umutla Yasemin'le içeriye girip küçük bir odaya geçtiğinde bile Tuna'nın o aşina olduğu varlığını duyamıyordu. Yakınlarda değildi ve gelmeyecekti. Bu fikir Yasemin'in de en sonunda tasdik etmesiyle genç kızın aklını ve kalbini esir aldı.

Yalnızca kendi duyduğu bir mırıldanmayla, *"Tuna Üstüner gelmeyecek!"* dedi.

BÖLÜM 38

Kaçak Damat, 1 Eylül'de Çankaya Nikâh Salonu'nda!

Hayatım bir trajedi filmiydi ve fragmanı bu cümleyle açılıyordu. Sevdiğim adama evlenme teklif etmiş, onu öpmüş ve sonunda soluğu evlendirme dairesinde almıştım. Aldığım soluk da yine burada, yirmi beş yaşında o adama kavuşamadan tükenecekti. Heyecandan ölmediğime şükrediyordum ancak utançtan kesinlikle ölecektim. Tuna Üstüner kayıptı. Ortalıkta görünmüyordu ve evlenmemize ramak kala yok olması, en acıklı filmlerin mutsuz sonlarından daha korkunç bir sona doğru sürüklüyordu beni!

"O adamın bunu yapacağını hiç sanmazdım, Deniz! Sana âşık gibi görünüyordu. Gerçi burnunun Everest'te olduğunu düşünürsek seninle evlenmek istemesi de saçma geliyor... Ama biliyor musun, bunların türü kof. İmalat hatası, defolu mal, garantisiz, kaçak ürün, Çin malından daha çakma insan bunlar..."

"Of, Yasemin! Boş demlik gibi tepemde fokurdayıp durma. Zaten birazdan yumruklarımla duvarlara dalacağım ancak sana dalmaya da çok hevesliyim," diyerek beni dünden beri boş yere umutlandıran arkadaşıma yanıt verdim. Başım önde, gözlerim ayakkabılarımdaydı. Tüm bu mizansenin ortasında en hakiki şey olarak benimle dalga geçen Lesson marka mor, spor ayakkabılarıma baktım. Gelinliğin altında tuhaf, bir o kadar da bulunduğu yere ait durmuyordu. Tıpkı benim gibi!

Tuna Üstüner ile evlenmek; benim içine giremeyeceğim bir rüyadan farksızdı. En ergence hayallerimde, tepemde oluşan o mutluluk balonlarına bile onunla giremezdim. Ama olmuştu işte. Öte yandan "Biz evleneceğiz!" diye buyurmuş olan Uranüslüm, Dünyama inme sinyalleri verdiği halde hâlâ yörüngeme girmiş

görünmüyordu. Kederli bakışlarımı bu defa gelinliğe sabitledim. Koşturmaktan yerleri süpürmüş olan gelinliğimin eteklerine acıyla baktım. Gelinliğim, spor ayakkabılarım ve dağılmış aptal topuzumla Picasso'nun karakterlerinden daha tuhaf görünüyor olmalıydım. Nikâh saatimize birkaç dakika kaldığı için de ruh halim o tablolardaki tuhaf şekiller kadar karmakarışıktı. Tuna gelmeyecekti! Tüm o buyurgan sözleri, öpücükleri hatta iş anlaşması olmam bile geçmişte kalmış, sanki üzerinden yılların dozeri geçmişti. O kadar umutsuzdum ki...

Tam bu sırada sertçe omzumdan dürtüldüm. Sandalyemden kayarken, Tuna'nın dudaklarından önce mermer zemini öpecektim. Dengesizce sallandıktan sonra kendime geldim ve gayri ihtiyari kapıya baktım.

"Geldi!" diyen Yasemin'in sonradan kurduğu hiçbir cümleyi işitmedim. Gözlerim Uranüslüme takılmıştı. Ben ne kadar geline benzemiyorsam, o da o kadar damada benzemiyordu. Kol kaslarını öldürücü bir görüntüyle açığa çıkaran siyah, deri bir mont ve koyu renk bir kot giymiş, altına ise siyah bir spor ayakkabı çekmişti. Kutuplarda bir deveye rastlasam bu kadar şaşırırdım. Gece uyurken bile takım elbisesiyle yatağa girdiğinden şüphe ettiğim bu adam, kendi nikâhına Harley Davidson motorcuları gibi serseri bir tarzda gelmişti. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Toz bezi olan eski tişörtler gibi kimliğim hakkında kararsızdım! Deniz Üstüner ile Deniz Akın arasında gidip geliyordum ama Kurumsal Narsist'im, Üstüner soyadını bana bahşedecek gibi durmuyordu. Görüntüsüyle "Ben evlenilecek bir erkek değilim!" diyordu.

Ancak bunun yerine, "Yasemin Hanım, siz çıkın!" diyerek arkadaşıma seslendi.

Tuna'nın emri, akşam yemeğini yememiş bir yamyam kadar kızdırdı Yasemin'i. Müstakbel kocamı kazana atacak gibi atıldı. "Ne demeye çıkıyormuşum?"

Uranüslüm ona dönmedi. Bakışları benim üzerimde tekinsiz bir ifadeyle geziniyordu. "Çık!" diye tısladı bir kere daha. Yasemin bana bakıp onay almak istedi. Başımı salladım ve onu gitmeye teşvik ettim. Az sonra işlenecek bir cinayete tanık olmasını

istemiyordum. Maktulden çok katil olasım vardı ancak Tuna bana böyle bakarken zavallı kalbimin infilak etmesiyle öleceğimi biliyordum.

Kapılar kapanınca küçük odada yalnız kaldık. Tuna'nın yeşil gözleri renksiz, siyah bir kuyuya dönüşmüştü. İçimi okur gibi, "Bu halin ne?" diye sordu. Oysa bu soruyu kendine sormalıydı.

Alaycı bir ifadeyle onu tepeden tırnağa süzdüm. Kalbimin tümünü kaplayıp en ufak bir sızıntıya yer bırakmayan aşkımdan ötürü Tuna'nın varlığı tüm odayı doldurmuş, o harikulade cüssesi diğer her şeyi önemsiz kılmıştı. Gördüklerim boğazımı kurutsa da belli etmemeye gayret ederek, "Kendi haline bak! Bugün evleniyorsun ve şu kılığının damat gibi görünmekle uzaktan yakından alakası yok," diye söylendim.

"Damat gibi görünmekle ilgilenmiyorum!" diyerek sertçe yanıt verdi.

Ne diyebilirdim ki? Sustum. O ise bana doğru bir adım attı. Kapanan mesafe oksijenimi yok etmiş gibi derin bir nefes aldım. Mahrem alanıma giren Tuna'nın varlığıyla, tüm gururum ufalanarak yok olurken gözlerine aşkla baktım. Bir şeye kızmış olduğunu gördüğüm o sert çehresini özlemle inceledim. O kahrolası soruları hâlâ yenememiş miydi yoksa? Konuştuğunda sesi de öfkeliydi. " Sana gelinliğe ihtiyacın yok demiştim," dedi bir an sonra.

Saçlarım tuhaf, ayakkabılarım sporken, berbat haldeki gelinliğime laf ettirmemeye çalışarak, "Sen durumun farkında değilsin, belki de olmak istemiyorsun ancak bugün bizim evlilik günümüz! Sen ve ben evleniyoruz Tuna Üstüner! Bir kadın düğün gününde gelinlik giyer. Başka ne giymemi bekliyordun?" diyerek sertçe yanıt verdim

Tuna beni kollarına çekti. Ansızın ve pervasızca yanıt verdi. *"Hiçbir şey!"*

Sonra... Sonrası bir tür hayalden farksız, bulutlarda gezinmekle geçti. Aniden dudaklarıma yapıştı ve küçücük evlendirme dairesinde, aklımı allak bullak eden bir tavırla, beni uzun uzun öptü. Neden geç kaldığını ya da neden bu denli öfkeli olduğunu anlatmadı.

Tüm kızgınlığını benden çıkarır gibi öptü ve ben bu temasla onun öfkesinin ne denli tüketici olduğunu bir kez daha anladım.

Kalbim, dudaklarım, ellerim titrerken kendini çekti. Sonra yüzüme derin bir ifadeyle bakıp, bileğimi iri avucunda kıstırdı. O an ilk kez yüzündeki ifadenin gevşemiş olduğunu fark ettim. Dahası hafifçe gülümsediğinde kalbimde bir işgal ordusunun adımlarını işittim. Yeniliyordum!

Ben kendimi toparlamaya çalışırken, o beni daha da dağıttı. "Adamı bekletmeyelim. Yürü hadi!" diye emir verdi.

Sarsakça adım atarken, "Hangi adamı?" diye sordum.

"Nikâh memurunu!" diyen Uranüslüm işte o an bana Uranüs vizesi verdi. Sonra gözlerime baktı ve bileğimi bir kez daha sıkarken, "Deniz Üstüner olmaya hazır mısın?" diye sordu.

Aklım başımda değildi. İsviçreli bilim adamlarının kafese kapatıp saçma sapan deneyler yaptığı bir kobay gibi karmakarışık şeyler hissediyordum. Bu facia ruh halime rağmen 'Deniz Üstüner' olmaya hiçbir şeye hazır olmadığım kadar hazır olduğumu biliyordum!

Tuna'nın sabırsız çekiştirmesiyle orta halli bir salona geçtik. Adamın biri evraklarla ilgileniyordu. Bizi görünce önce bir süzdü. Bu kesinlikle onaylamaz bir süzüştü. Kınayan bakışlarını okumak için, ilkokul birinci sınıf seviyesinde bir eğitime bile ihtiyaç yoktu. Evcilik oynayan çocuklar gibi görülüyor olmalıydık.

"Gelin ve damat siz misiniz?" diye sordu.

Tuna gergin bir sesle, "Evet," dedi. Bileğimdeki tutuşu soluk almamı ve yaşamamı sağlayan oksijen tüpüydü sanki. Yeniden konuştuğunda ise o soluklar tek tek tıkandı boğazıma. "Uzatmadan bitirelim," dedi. Uzarsa ben bitecektim zaten.

"Şahitleriniz nerede?" diyen adama bu defa Yasemin yanıt verdi. "Ben varım."

"Tek şahit olmaz. İki tane gerekli... Başka kimse yok mu?"

"Ben olurum," diyen bir başka ses aralık kapıdan sinsice girdi. Bakışlarımız oraya kayarken dudaklarımdan, "Ahmet!" diyen bir inilti koptu.

Tuna, zoraki ortağını görür görmez yeniden bana baktı ve sonra bir inanılmazı daha gerçekleştirdi. Eli bileğimden kayıp avucumu buldu. Sımsıkı kavradı elimi. Bu temas Ahmet Tekinalp'i görmekten daha beter yaptı beni. Ahmet'i ve yaydığı o düşmanlığı unutup, tüm bedenimle Tuna'ya döndüm. O da bana döndü. Bir de gülümsedi ardından. Kendimi jübilemde gol atmış eski bir futbolcu gibi hissettim. Kalbimde heyecan ama en çok da mutlulukla ben de gülümsedim. Ahmet mi? O bizden uzak, Yalnızlar Rıhtımı'nda takılan bir Kaybedenler Kulübü üyesiydi.

"Şahitler tamamsa başlayalım," diyen görevli Ahmet'i ciddiye alan ilk kişiydi.

Tuna da bu defa Ahmet'e dikkat kesildi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu o bariton sesiyle.

Ahmet'in çatık kaşları ve duygusuz ifadesi sertleşti. "Deniz, bu adamla evleniyor musun?" diye sorarken bakışları ellerimize kaydı. Birbirine kenetlenmiş ve gerçek bir sevgiliden farksız buluşmuş ellerimize.

"Evet," dedim duraksamadan.

"Ama neden?" diyen Ahmet kendi sorusunu yanıtladı. "Tabii ya! Miras işi için..." Sonra kendince bir aydınlanma yaşamış gibi öne yürüdü. Bize doğru. Bakışları sadece bendeydi. Öfkesi bir nesne olsaydı balta gibi bir şey olur ve doğrudan kafama inerdi!

"Seni aşağılık fahişe... Ağzımdan laf almak için mi odama girdin?" diyerek düşmanca bağırdı.

Aynı anda Tuna'nın dokunuşu ellerimden kayıp gitti. Kurumsal Uranüslüm Fight Club karakteri gibi Ahmet'in yüzüne, onu deviren öldürücü bir yumruk attı. Yasemin ve ben bağırışlarımızla salonu inletirken görevli adam ve az önce içeriye giren nikâh memuru Tuna ve Ahmet'i ayırmak için araya girdiler.

Ahmet herhangi bir karşılık vermedi. Ayağa kalktığında yanlmış dudağını siliyordu. Kendisini tutan adama bakarak, "Bu evlilik bir düzmece!" diye bağırdı.

Nikâh memuru bize baktı. Tuna tek düze yanıtladı. "Hayır!"

"Bunu kanıtlayacağım! Bu evlilik bir yalan, bir oyun... Sırf bu adam hisselerine kavuşsun diye yapılıyor! Sahtekârlık..."

"Kanıtla o halde!" diyen Uranüslüm Ahmet'e müthiş bir zaferle baktı. Sonra yeniden bana döndü. "Gel!" Sesine doğru yürüdüm. Ona eriştiğimde beni çekip kendine yasladı. Bir kolu omuzlarımı sararken, "Deniz'le ben gerçekten evleniyoruz! Gerçek bir evlilik... Gerçek iki sevgili olarak..."

Kulaklarım bu yanıtla sapasağlam kalmaya devam ediyor olabilirdi ama kalbim tam anlamıyla paramparça oldu. Sevgili mi, biz mi? Günün birinde Nicon ve Canon bile sevgili olabilirdi ama biz...

"Hisseler sana geçtikten sonra boşanacaksınız!" diyen Ahmet ise orada bir yerlerde kendi acıklı resitalini sürdürürken bana birkaç hakaret daha etti. Ancak Tuna beni ondan korumak ister gibi daha da sıkı sardı. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, dudakları kıpırdasa onu işitirdim. Bakışlarından çözülmemiş bir sertlik olsa da sesi naifti.

"Boşanmayacağız," dedi kati bir tavırla. "Hatta buradan çıktıktan sonra balayına gideceğiz," diye devam etti.

Balayına gider miydik bilmiyorum ama ben alayına giderek ölüyordum! Şaşkınca "Ne?" diye sordum. Ellerim tişörtünün üstünden gövdesine yaslanmıştı. Avuçlarımın altında kalbinin atışını hissediyordum. Sık sık atıyordu, sanki Deniz, Deniz, Deniz diye bağırıyordu. Aptalca afallamışlığımdan silkinip bunların sadece bir oyun olduğunu kavradım. Kulaklarımın işittiği şeyler kalbimde bir yıkım yaratmış olsa da beynim, o lanet olası mekanik organım her şeyin farkında olarak yukarıdan bana sesleniyordu.

'Zavallı Deniz. Bu sözlere inandın değil mi? Kurumsal Patronunun tek derdi hisseleri. Ahmet'e yenilmemek için seni kullanıyor.'

Beynimin içinde yanan kırmızı ikaz ışığını fark ettiğimde ellerimi Tuna'nın gövdesinden çektim. Ancak işbirliğini bozmadım. Ne de olsa bunların tek sorumlusu bendim. Ahmet'e dönüp "Evet, biz gerçekten evleniyoruz," dedim.

Ahmet nefretle gülümsedi. Beni öldürecek kadar saldırganlaşabilirdi ama koruyucum sağlamdı. Tuna'nın o müthiş bir güven veren dokunuşlarıyla dünyaya kafa tutabilirmişim gibi hissettim.

"Öyle olsun, Tuna Üstüner! Beni hafife aldığın için seni pişman edeceğim. Ve sen Deniz denen sürtük... Yaşadığımız tüm o tutkulu anlardan sonra..."

"Kes sesini!" diye bağıran Tuna'nın korkutucu gürlemesi kulağımda yankılanırken "Ne tutkusu, ne diyorsun sen?" diye bağırdım. Bu kahrolası adamın olmayan beyninden neler geçiyordu?

Ahmet tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Hışımla Tuna'ya dönüp, "Ne saçmalıyor anlamıyorum," diye söylendim. Tuna çatık kaşlarıyla bana bakarken, gözleri yüzümde bir şey arar gibi gezindi. Kararsız, dahası şüpheci görünüyordu. Öfkeliydim ve ben de sabrımın sınırını zorluyordum! Daha fazla dayanamadım, hiç bocalamadan "Tamam, yeter artık! Evlenmeyelim," dedim. Homurtuyla duran nikâh memuruna dönerek, "Burada kıyılacak bir nikâh yok!" diye bağırdım. Yasemin'in şaşkın bakışlarını önemsemeden eteklerimi kavrayıp çıkışa yöneldim. Pekâlâ, evlilik benim fikrim olabilirdi ama bu kadarı fazlaydı! Tuna Üstüner bencilliğiyle Kurumsal Egoizmini konuşturuyor olabilirdi, ama benim de gururum da dilsiz ya!

Kendini beğenmiş Uranüslüm, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırınca öfkeyle döndüm. Hâlâ derli toplu duran bir tutam saçım ensemden inerek toplu greve katıldılar.

"Eve gidiyorum, seninle evlenmeyeceğim!"

"Buraya gel!" diyerek tehditkârca konuşan Tuna benden yanıt veya hamle beklemeden iki adımda yanıma gelip o kuvvetli kollarıyla belime sarıldı. Hoyratça havalandığımda ayaklarım yerden kesilmişti. Bir daha yere bastığımda kıçımın altında bir sandalye vardı.

"Kıyın artık şu lanet olası nikâhı!"

Nikâh memuru bana dönerek, "Rızan var mı kızım?" diye sordu.

Tuna'nın elleri omuzlarımı bastırıyor, bu haliyle ayağa kalkmamı engelliyordu. Kalkmak istiyor muydum, bilmiyorum. Düşünmeden "Var," dedim. Tepemden hoşnut bir homurtu geldi. Kafamı kaldırıp Kurumsal Damadıma baktım. Sırıtarak bana göz kırptı. Kahkaha atmakla, kabile dansı yapmak arası gidip geliyordum. Mutlu muydum? Ah, hem de fena halde!

En sonunda Yasemin'in dışarıdan bir teyze bulup eksik şahit kontenjanını doldurmasının ardından o malum soruya geldik. ÖSS'de çakılacağımı bildiğim soruları yanıtlarken bile bu denli heyecanlanmamıştım.

"Mustafa ve Seniha Akın kızı Deniz Akın..."

Gerisini işitmedim ve muhtemelen nikâh memurunun konuşmasının ortasında "Evet," diye haykırdım.

"Selim ve Füsun Üstüner oğlu Tuna Üstüner Deniz Akın'ı karın olarak..."

Rahmetli kayınpederim ve kayınvalidemin de adını öğrenmiştim. Ah, Kurumsal Uranüslüme dair bir şey daha bilmenin heveşiyle ona heyecanla döndüm. Ne halde olduğum umurumda değilken, o bana dimdik baktı. Gözlerimden kalbime, oradan tüm hücrelerime nüfuz eden derin bir bakışla... Kulaklarımın o güne değin duyduğu en güzel sesle, *"Evet, kabul ediyorum,"* dedi.

Hangi belediyenin memura verdiği yetkiyle bizi karı koca ilan ettiğini bilmiyordum. Nijerya Belediyesi olsa bile ilgilenmezdim. İlgilendiğim tek yer Tuna'nın yeşil, çapkın ve bana hayranlıkla bakan gözleriydi. Yo, hayranlığı ben uydurmuyordum! Onu gören herkes, bana olan bu bakışları hayranlığa yorardı. Yasemin sonradan buna *'aşk'* diyecekti, ancak ben *'hayranlık'* düzeyinde kalarak yeniden büyük hayallere kapılmak istemiyordum. Elleri hâlâ ellerimdeyken nikâh memurunun ikazını işittim.

"Yüzükleriniz nerede?"

Hevesle başımı kaldırıp kocama baktım. Bir yerlerden yüzük çıkaracak mı diye bir süre bekledim ama yoktu. "Sonradan halledeceğiz," dediğinde bir suçlu gibi gözlerini kaçırdı benden. Sahte bir evliliğin aşka ihtiyacı olmadığı gibi yüzüğe de yoktu anlaşılan. Kırgın olmamalıydım ama kırgındım işte. Gelinliğim Çin Malı gibi sahte, yüzüksüz parmağım tüm bunların bir piyes olduğunu hatırlatırcasına bomboştu!

'Gelini öpebilirsiniz' teşviki gelmiş miydi bilmiyorum ama damadım beni öpmüştü. İri elleriyle yüzümü avuçlamış ve ağır çekim romantik bir film sahnesi olarak bana usulca erişmişti. Dudaklarıma değen öpücüğü, yılların yaşanmışlığını taşıyordu sanki.

Tuna beni kızmadan, sinirlenmeden, kışkırtılmadan yavaşça öpüyordu. Bu öpüş kırgınlığımı da süpürdü sanki. Dudaklarımı aralayıp ona geniş bir yer açtım. Dili dudaklarıma değerken titredim. Ben de usulca ona dokundum ve sonra kendimi çektim.

Yasemin'in kıkırtısı ve alkışı beni dünyaya indirirken artık çifte vatandaş olmuştum. Bir yarım dünyalı, diğer yarım Uranüslüydü. Memurun üç çocuk konusunda nutuk çekmemesi içimde ukde olarak kalırken, ben yine de içten içe kendime yanıt verdim: 'Üç çocuk çok az sevgilim...'

Dışarıya çıktığımızda Tuna deri ceketini çıkarıp işaret parmağıyla tutup omzuna attı. Siyah tişörtünün altındaki kaslı kolları ve bedenini sımsıkı sarıp o muhteşem seyirliğe neden olan vücudunu arsızca süzdüm. Maraton koşup tek gram su içmemiş gibi yutkundum. "Arabam şurada," diyen kocam, Yasemin'e bakıp, "Sen gidebilirsin," dedi.

Yasemin bana öylesine pis sırıttı ki, utançtan yerin dibine değil, magma tabakasına kadar inebilirdim. "Giderim," diyen arkadaşım bana yalandan sarılmak için uzandı. İmayla dolu bir sesle, "Bol şanslar, bebeğim," diyerek kalçama çimdik attığında onun neyi kast ettiğini anlayarak "Sıçmılımaa!" diye tısladım. Yasemin en sonunda bana yapabileceği en büyük iyiliği yapıp gözden kayboldu.

Ne yapacağımı bilemez halde Kurumsal Kocama döndüm. "Nereye gideceğiz şimdi?"

Tuna tek kaşını serserilere özgü bir çapkınlıkla kaldırdı. "Balayına!" derken gülümsemiyor ve keyifli görünmüyordu ancak sesi de öfkeli çıkmıyordu.

"Balayı mı? Yani gerçekten bir balayı olacak mı?" diye sordum.

"Tabii. O aşağılık adamın bizi izlediğine eminim. Ne yaptığımızı merak edecek."

"Ah, öyle mi! O kadarını yapabilir mi?"

"Kesinlikle. Ondan her şeyi beklerim, Lanet olsun, sanırım izleniyoruz. Şurada bir adam durmadan bize bakıyor. Şimdi sarıl bana. Çabuk!"

"Efendim?"

"Deniz, sarıl bana."

Şaşkınca Tuna'ya sokuldum. Başımı göğsüne yaslarken onun kolları tarafından çepeçevre sarıldığımda göğsünden keyifli bir hırıltı yükseldi. Aman Allahım, numara mı yapmıştı!

Ben de sırıttım, ona sarılmaya devam ederek. Sırrı açığa çıkmış olsa da, o kadar tatlıydı ki... Tuna Üstüner'den görebileceğim sayılı tatlılıklardan biriydi. Sonsuza kadar burada, bu şekilde kalamayacağımı anladığımda utanarak kendimi çektim. Dirseğimden kavradı ve nazikçe aracına yönlendirdi. Bu defa Escalade'i yoktu, 4X4 bir ciple gelmişti. Ön koltuğa kurulduğumda ben mi arabaya oturmuştum, o mu bana oturmuştu anlamıyordum. Öylesine muhteşem ve karmaşık hissediyordum ki, jetlag* olmuşum gibi beynim dönüyordu. Bir bakıma jetlag da sayılırdı bu. Dünya'dan Uranüs'e hızlı bir geçiş yapmıştım. Bünyemin sarsılması normaldi.

Tuna aracını çalıştırdığında yeniden, 'Nereye?' diye sormadım. Yüreğinin götürdüğü yere koşulsuz, şartsız gidecektim. Yine de merak ediyordum. Aracı otoyola geçtiğinde daha fazla dayanamayacağımı düşünürken, Tuna da tedirginliğimi anladı.

"Abant'a gidiyoruz," dedi.

"Abant mı? Bildiğimiz Abant mı?"

"Bolu'da olana. Başkası da mı var?" diye sordu.

"Yoktur herhâlde," dediğimde sırıttı.

Sonra gözünü yoldan ayırıp bana baktı. Üzerimdeki emanet gelinlik facia haldeydi. Tülin Abla gelinliğini mahvettiğim için tazminat davası açsa kesinlikle kazanırdı.

"Bu gelinliği nereden buldun?" diyen Tuna da nevri dönmüş zavallı kıyafete baktı.

"Yasemin'in bir arkadaşının... Çok ayıp olacak. Seni beklerken gelinliğini batırdım," dedim kederle.

"Giymemeliydin," dedi Uranüslü. Bir ikaz gibi değil basitçe konuşsa da alındım.

Fevrice atılıp, "Hayatımda bir kez evleniyorum, nasıl giymem!" diyerek aptallar ligine zirveden giriş yaptım.

* JetLag: Kısa zamanda uzun mesafeler kat eden insanlarda farklı zaman dilimlerine ulaşılmasına bağlı olarak biyolojik ritmin bozulması. (Ed.)

Yeniden bana döndü. Bu defa bakışlarında tuhaf bir gerginlik vardı. "Bir defa mı?" diye sordu düz bir tonda.

Omuz silktim. Kararlıca "Bir defa!" dedim. Kendimi yalanlamak istemiyordum. Tuna ile evliliğim bir düzmece olsa da, ondan boşandıktan sonra kimseyle aynı şeyi yapmayacaktım! Annemin kız kurusu evladı olarak, aynen iade ölecektim.

"Hani yeni anlaşmalar yapmaktan bahsediyordun dün gece. Ne oldu, vaz mı geçtin?" diye sordu bu defa.

"İlk evliliğim bitmeden ikincisini düşünmek istemiyorum," diyerek başımı camdan tarafa çevirdim.

Gergince "Düşünme!" diye emretti.

Sonra devam mı etti, yoksa ben mi uydurdum bilmiyorum, ama kulaklarımın *"İkincisi olmayacak,"* dediğini işittiğine yemin edebilirim.

❧ ❧ ❧

Dört saat sonra Abant'a göl kıyısındaki otele yerleşmek için hazırdık. Aslında ben hiç de hazır değildim ve tedirginlikten tırnaklarımı leziz bir yemek gibi bitirmek üzereydim. Tuna'yı gören görevliler hızla ona hizmet etmek için yarışırken, bir kenarda dağılmış yılbaşı ağacı gibi dikiliyordum. Bir gelin olmaktan çok, gelinlerin yüz karası gibiydim. Otelde ne tür odalarda, nasıl kalacağımıza dair bir fikir yürütemedim. Tuna'yla ikinci otel maceramın ilkini aratmamasını umarak kararsızca ona doğru yürüdüm. Bu sırada onu işittim. Uranüs ırkına ait o muhteşem kalın sesiyle, "Balayı süiti," demişti.

O an adım atamadım. Karşı mı çıkmalıydım acaba? Belki de! Neticede aynı odada kalmamız doğru değildi. Tuna yanıma geldiğinde durumu izah edince bir rezalet çıkarmadığıma sevindim. Rezalet mi, ben mi? Ah, evet, biraz fantastik bir varsayımdı bu.

"Balayı süiti şüphe çekmez," diyen kocama, "Peki," dedim.

"Sen odaya çık, giyecek bir şeyler göndereceğim. Biraz dinlen. Sonra yemek yeriz," diye devam etti.

Onun her şeyini seviyordum ama bu düşünceli hali kalbimi bir kez daha silahsız ve savaşsız fethediyordu. Başımı sallayarak

elektronik kartı aldım. Sahi o nereye gidecekti? Sorgulamadım ve odama, hayır, odamıza çıktım.

Balayı süiti, isminin hakkını veren lüks bir odaydı. Çok fazla büyük değildi ama çok sevimliydi. Her yer pembe ve beyazdı. Gelin ve damadı havaya sokmaya çalışılmış olsa da birazcık rüküştü. Sonuçta bu odaya giren gelin ve damadın havaya da ihtiyacı olmazdı hani. Yine de yatağı, beni uyuyan güzel yapmaya teşvik edecek kadar rahattı. Gelinliğimle yatağa zıplayıp uzandım. Dudaklarım kendi başına gülümsüyor, kelimeler arsızca firar edip, "Onu seviyorum," diye odada yankılanıyordu. Eğer mutluluk bir insan suretine bürünebilseydi, bu ben olurdum. Hayallerimle dolu baloncukları odaya salıp, onları tek tek izledim. Bir baloncukta Tuna ile sımsıkı sarılmamız vardı, diğerinde dizleri üzerinde bana evlenme teklif ediyordu. Ne de olsa bir evlilik teklifi almamıştım. Sonra bir diğerinde şişkin karnımı okşuyordu! Ah, işte bu beni çok utandırmıştı. Tuna'dan bir çocuk yapmak fikri milyarlarca ışık yılı uzakta olsa da, fena halde terlememe neden olmuştu. Sıntıp gözlerimi kapattığımda kapım çalındı.

Gelen bayan bir personeldi. Elinde poşetler tutuyordu. Üzerinde otelin adı yazılı olan poşetleri bana uzattığında teşekkür ettim. Kadın gitmeden önce, 'bir saat sonra aşağıdaki restoran bölümünde eşimin beni beklediğini' söyledi. Üçüncü bir şahsın ağzından *eşiniz* kelimesini işitince tuhaf bir memnuniyetle doldum. Kadına sımsıcak gülümseyip poşetleri göğsüme bastırdım. Kıyafetlerim gelmiş olmalıydı. Odaya döndüğümde heyecanla açtım onları. İlkinde beyaz, uzun kollu bir gömlekle dize kadar inen siyah bir kalem etek vardı. İkincisinde kırmızı, uzun, geniş etekli, dirseğe kadar inen kolları olan bir elbise. Bunları Tuna mı seçmişti? Hepsi geniş ve kapalı kıyafetlerdi. İyimser bir yorumla Tuna'nın seçtiğini düşündüm. Ancak üçüncü poşetteki iç çamaşırlarını görünce bu fikrimden ötürü kıpkırmızı kesildim.

İç çamaşırları fantezi ya da gündelik, sıradan kadın çamaşırları değildi. Bizzat özel olarak kendim için aldığım ve benim sevdiğim renkli, küçük çamaşırlara fazlasıyla benziyordu. İki sutyen vardı içinde. İkisi de yumuşacık, desteksiz ve renkli fiyonkluydu.

Külotlar da pembe ve puantiyeliydi. Tuna bunlara da müdahale etmiş miydi acaba? Ancak ne tür çamaşırlar sevdiğimi nereden bilebilirdi ki? Bu detayı düşünmeyi bırakıp usul usul hazırlandım.

Kırmızı elbiseyi giymeye karar verip aşağıya indim. Restoran bölümünü bulmam biraz güç oldu. Ancak muhteşem göl manzaralı, camlarla dışarıdan izole edilmiş yere ulaştığımda, Tuna'nın cam kenarındaki bir masada oturduğunu gördüm. Üzerinde her zamanki gibi klasik bir ceket vardı. Kravat takmış mıydı, bilmiyordum. Çünkü kollarını kaldırıp masada birleştirmiş ve öne doğru gergince eğilmişti. Onu hasretle, aşkla inceledim. Benim eşimdi bu adam. Kocamdı. Yalandan da olsa hukuken ona sahip olan tek kadın bendim.

Onu görünce, Türkiye'nin sayılı genç girişimcilerinden olan bu adama uygun bir görüntüde olmadığımı kavradım. İnsanlar sadece ona bakıyordu çünkü. Masalarında onun hakkında konuştuklarını dahi görebiliyordum. Çantamda hiç makyaj malzemesi taşımadığım için kendime kızarken sağ elimi açık saçlarıma daldırdım. Havam sönük olsa da, saçlarım biraz havalansa fena olmazdı. Bir ruh gibi bembeyaz kesilmiş olmamayı dileyerek ona doğru yürüdüm.

Karşısına geçtiğimde girdiği girdaptan uyandı. Beni fark edip geriye yaslandı. Tedirgince ona baktım. Henüz oturmamış ve onu tepeden inceliyor olsam da sanki o benden yüksekte, sanki o beni tepeden süzüyordu. Tüm vücudumda aheste bir bakışla gezindi. En sonunda gözleri gözlerime tırmandı. O duru gözlerin, o yoğun bakışların altında hangi düşünceler vardı, bilemiyordum. En sonunda bu savaşta yenilen ben oldum. Gözlerimi ondan çekerek sandalyeyi kavradım.

"Bekle," diye seslendi.

Durdum ve onu izledim. Yavaşça kalktı yerinden. Bir dev gibi nasıl da heybetliydi. O güzelim, sert, bir kaya gibi dimdik vücudunun katılığını bozmayarak arkamdan dolandı. Yanımdan geçerken kalçamı sıyıran elini tüm tenimde bir karınca ordusu gibi hissettim. İrkilerek ona baktığımda sandalyemi kavramış olduğunu gördüm. Başıyla oturmamı işaret etti.

Nasıl hem bu kadar centilmen, hem de böylesine serseri görünebiliyordu. Yavaşça oturduğumda hâlâ yerine geçmemişti. Bu defa sahiden tepemde dururken tek eliyle saçlarıma dokundu. Sonra yanağımın altından boynuma kadar işaret parmağını ayartıcı bir şekilde gezdirdi. Tenlerimiz birbiriyle buluştuğunda ürperterek öylece kaldım.

"Saçların yakışmış," dedi elini çektiğinde.

Ve tenime dokunan o parmağı hafifçe dudaklarına sürüp, gözlerini yavaşça kapadı. Ah, bu da neydi? En iyi işkence dalında ödül mü almak istiyordu, yoksa dünya centilmenlik rekorunu mu kıracaktı? Güçlü kalp çarpıntılarım ve tuhaf bakışlarım altında yeniden yerine, tam karşıma kuruldu. Bir kral gibi vakurdu.

Bu yoğun havayı dağıtmak için hızlıca söze girdim. "Elbise için teşekkür ederim, güzel bir seçim."

Olumsuz anlamda başını salladı. "Sende bol duruyor. Bir beden zayıflamışsın," diye yanıtlayınca şaşkınca atıldım. "Bedenimi nereden biliyorsun ki?"

"Biliyorum," dedi sadece...

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Bu sırada telefonuma ardı ardına iki mesaj gelince bakışlarımı Tuna'dan çekerek ekrana yönelttim. Mesajlar Yasemin'dendi. Tuna'nın verdiği o güçlü duygusal baskı altında hâlâ okuyabildiğim için kendimi kutladım. Ancak Yasemin'in az çok ne yazdığını tahmin edebiliyordum. Mesajları hızlıca silerken başımı yeniden kaldırdığımda Tuna ile göz göze geldim. Ah, nasıl da öfkeli görünüyordu.

"Kim?" diye sordu telefonuma bakarak.

Önemsizce, "Yasemin," diye yanıt verdim.

Eliyle çenesini sıvazladı. Kaşları çatılmıştı. Yeşil gözleri loş ışık altında iki öfkeli alev topuna benziyordu. Tek kelime daha etmeden garsonu bir el işaretiyle çağırdı. Onu anlamam ne kadar da güçtü. Az önce flörtöz hareketlerle kalbimi gümletirken, şimdi tedirginlik altında nasıl da eziyordu. Gerçek bir evlilik yapmamış olsak bile gerçek bir karı koca kavgası yapmak üzereydik sanki. Ancak beklediğim hamle gelmedi. Garson geldiğinde bana ne istediğimi sordu. Seçimi ona bıraktım. Tuna kısa bir izahatla balık istedi ve

bir daha gözlerime bakmadı. Bakışlarını cama çevirip orada her ne varsa müthiş bir gerginlikle izlemeye devam etti.

Sonrası da sessiz bir yemek faslı oldu. Konuşulmayan o 'şey'in ağırlığı altında zar zor nefes aldım. Birkaç sohbet açma girişimim Tuna'nın karşı atağıyla geri püskürtüldüğünden bir daha buna yeltenmedim. İkimiz de pek bir şey yemeyerek gergin bir on beş dakika geçirdik. Servisler kalktığında artık odama gitmek ve bu ağır işkenceden azat edilmek istiyordum. Tuna'ya tek kelime etmeden ayağa kalkma için hamle yaptığımda, "Otur!" dedi sertçe.

"Ne oluyor?" diye sordum. Sesim yüksek ve öfkeli çıkmıştı.

"Bu soruyu senin yanıtlaman gerek!" diyerek gözlerime ateşler saçan bir bakışla baktı ve duraksamadan devam etti. "Ahmet Tekinalp ile aranda neler geçti?"

BÖLÜM 39

Ve işte Tuna Üstüner'in sabrı buraya kadardı. Ahmet konusu dün geceden beri canını öylesine sıkıyordu ki, bunu o adi herifi öldürse dahi gideremezdi. Belki de Deniz'i öldürmeliydi! Ahmet'e bu cüreti veren şu an karşısında oturan bu kız değil miydi? Dün gece de bir takım şüpheleri vardı ama bugün iyice ayyuka çıkmıştı. Hele o aşağılık adamın Deniz'e bakarak kurduğu 'tutkulu anlar' cümlesinden sonra genç adamın içine öylesine güçlü bir kıskançlık hissi oturmuştu ki, bu durumda Deniz'i hayatından tamamen çıkarmak yerine onu hayatına tamamen katarak evlenmeyi seçmişti. Sanki onunla orada evlenmezse, o kahrolası tutku zırvalıklarına Ahmet'le kaldığı yerden devam edecekmiş gibi! Onu kimseye bırakmayacak ve onu kendisinin kılacaktı. Hisseler bu durumda aklına dahi gelmemişti.

Oysa dün gece bu işi bitirecekti. Hatta Deniz'e bir tür ceza verip nikâha gitmeyecek, Ahmet'i hem Antalya'dan dönüşte, hem de sonrasında tercih ettiği için rezil edecek şekilde kendi nikâhında yüzüstü bırakacaktı. İşlemleri kısa sürede halleden adamından gelen telefonu kapattığında o imzaların asla atılmayacağını düşünüyordu. Ama sonra tam saatinde oradaydı işte. Ayakları kendiliğinden oraya gitmiş, elleri kendiliğinden o imzaları atmış ve dudakları... Karısının o malum öpülesi dudaklarını kendiliğinden bulmuştu.

Abant işi ise fevrice verilmiş bir karardan başkası değildi. Ne şartlar altında evlendikleri kimi ilgilendirirdi ki? Ama Tuna sözüm ona Ahmet'i şüphelendirmemek için buraya kadar geldiğinde, "Ne yapıyorum ben?" diye sormuştu kendi kendine. Yine de bu evliliği şüpheli gözlerde normalleştirmek için belki de tüm

bunlar gerekliydi. Belki de bu evliliği kendi gözünde normalleştirmek istemişti. Her neyse... Hiçbir sorusunun yanıtında pişmanlıktan eser yoktu. Hayır, Deniz'le evlendiği için bir an olsun pişman değildi. Onu Ahmet'e bırakmamış olmak bir yana, hisseleri de aldığında o adamı zaten mağlup ederek ringden silecekti. Ama Deniz... Bu kadının kendisine hissettirdiği o yalın, o tehlikeli kıskançlık kaçınılmaz olarak ona hesap sormasına neden olmuştu şimdi.

"Ahmet'le aranda neler geçti?" dediğinden tam olarak bu kıskançlığın tesiri altında, öfkeden kaskatı kesilmişti.

Deniz ise hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. O güzel yüzüne şaşkınlık dolu sevimli bir ifade yerleştirse de Tuna şimdi bu sevimliliği düşünmek istemiyordu. Kahretsin! Ona kızgındı, elleriyle onu çekip, sert dokunuşlarıyla Ahmet konusunda tehdit edecek kadar kızgındı.

"Onunla aramda hiçbir şey geçmedi, ne geçebilir ki?" diye yanıtladı genç kız.

Tuna masaya doğru eğildi. Yalın bir şekilde, "Bana yalan söyleme," dedi.

"Bak, bugünkü sözlerinden de bir şey anlamadım zaten. Aptalca konuştu. Duydun işte."

"Aptalca mı, yoksa gerçekleri mi konuştu, Deniz? Onun odasına mı girdin?"

Genç kız gözlerini muzipçe kıstı. Cevap verirken sesi ürkek çıkıyordu. "Şey... Evet, sadece kahve götürdüm."

"Ne maksatla?" diye gürledi genç adam. Etraftan birkaç kişi dönüp masalarına baktı.

"Senin yüzünden," diye atılan genç kız bu defa öfkelenmişti. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek için ona yaklaştım! Bana ne kadar kötü davrandığını hatırlıyor musun? Amerikalı ortağını haşladığımda nasıl bağırdığını, sonra beni günlerce nasıl görmezden geldiğini... Cenazedeki tavrını... Ve sonraki günlerde yüzüme bile bakmadığını. Tüm bunların ne kadar kahredici olduğunu biliyor musun?"

"Hak etmiştin," diyen Tuna yeniden arkasına yaslandı. Deniz'e kötü bir bakış atarken kız, "Ne yaptım ben?" diye sordu.

Genç adam Antalya olayını kast ederek, "Ne yaptığını bilmiyor musun?" dedi.

"Hayır!"

"Antalya'yı hatırla."

Tuna'nın alaycı bir bakışla kurduğu bu cümleyle Deniz, gözlerini masadaki peçeteye dikti. Düşündü... Kurumsal Zorbasını kızdıracak ne yaptığını bulmaya çalıştı. "Uçağa seninle gelmediğim için mi bana kızgındın? Biliyorsun işte, ben uçmaktan korkuyordum."

Aslında uçak korkusu yüzünden değil, ona kızgın olduğu için gitmemişti. Ne de olsa basit bir mal gibi görüldüğünü işitmişti. Deniz o kötü anları hatırlayıp yumruklarını sıktı. Tuna'ya sırf aşkından dolayı sayısız tolerans tanımış, can yakan sözlerini bile unutmuştu. Onunla evlenecek kadar gururunu alaşağı etmişti bir de! Oysa şimdi karşında bir hükümdar gibi oturan bu adam, ne cüretle hesap soruyordu. Hesap sorması gereken tek kişi kendisiydi. Ucuz ve basit gördüğü bir kadının kiminle olduğunu neden umursuyordu ki? Deniz o anda müthiş bir kırılmışlık hissetti. Oteldeki o ana gitti. Tuna'nın Mert'le konuşmasına... Kendisi hakkında kurduğu o malum sözleri işittiği ana.

"Seninle gelmediğim için bana kızamasın!" dedi cüretkâr bir biçimde.

"Ahmet'le gittiğin için sana kızıyorum, lanet olası! Onun o aptal arabasına binen bir gerizekalı olduğun için..."

"Gerizekalı sensin Kurumsal Manyak!" diye bağıran genç kız hiddetle ayağa fırladı. Elindeki peçeteyi ölümüne bir kuvvetle sıkarken, "Ahmet'le gitmedim," diye bağırdı. Belki de bunu itiraf etmemeli ve Tuna'nın delirmesini seyretmeliydi ancak bu düşünce en başta kendisini rahatsız ediyordu. "Onunla gitmedim ama gitmiş olsaydım da, bu seni hiç ilgilendirmezdi," diye bağırmaya devam etti. Sonra sandalyesini gürültüyle geri iten bir hamle yaptı ve ortamdan koşarak uzaklaşmak istedi.

Tuna buna müsaade etmedi. Kadının kolunu kavradığı gibi etraftaki hiç kimseye aldırmadan onu sertçe kendine çekti. Deniz tüm bedeniyle adamın göğsüne kapandı. Kolundaki tutuş fena halde canını yaksa da kalbindeki acı çok daha beterdi. Ancak asıl

acıyı Tuna'nın öfkeden kararmış yeşil gözleriyle kendisine tehlikeli derecede korkunç, itham eden, aşağılayan bir bakışla bakarken kurduğu cümlenin ardından yaşadı. "Sana inanmıyorum!" dedi genç adam.

"O halde bırak beni," diyen genç kız dolu dolu gözleriyle adamın eline baktı.

Tuna onu savurur gibi bıraktı. Deniz'in bedeni geriye sendelerken fiziksel ve ruhsal bir yıkımın eşiğinde olsa da dik duracak gücü kendinden bulabildi. Başını dikleştirerek son bir kez baktı kocasına. Daha fazla devam edemedi. Etseydi tüm kabahatlerini haykıracaktı ancak hıçkırmamak için uğraşırken nasıl konuşabilirdi ki! Yavaşça arkasını dönüp yine o yavaş adımlarıyla restorandan çıkıp gitti.

Tuna hayatında bu kadar öfkeli olduğu başka bir an hatırlamıyordu. Deniz'le evlenmekten pişman olmasa da, şimdi bundan o kadar da emin değildi. Ahmet konusu çok önceden kafasını kurcalayıp canını sıkıyor olabilirdi ama Deniz'in de katılmasıyla bu konu can sıkıntısını aşmıştı. Hele masada olanlar... Genç adam kendisinin en çok soğukkanlı yanını takdir ediyordu ancak Deniz söz konusuyken daha çok ateş gibi kavruluyordu. Ona olan tüm bu düşüncelerinin arkasında ne vardı, ne olabilirdi? Hâlâ bedenini istediği için mi böyleydi? Olamazdı... Bir meta olarak görmüyordu Deniz'i. Daha derinlerde bir şey vardı. Çözülmesi zor, karmaşık bir şeyler. Genç adam Deniz'de tam anlamıyla *boğuluyordu*!

Dışarıya çıktığında gölden esen soğuk bir yel ona ihtiyaç duyduğu serinliği biraz olsun verebildi. Ellerini ceplerine koyup ay ışığı altındaki loş göl kıyısında gezindi. Deniz'i görme isteği belirdiğinde bu isteğinden ötürü kendine kızdı. Onu nasıl isteyebilirdi ki? Fiziksel görünümüyle ortalamayı aşmayan o kızı, kendisini durmadan delirten o kızı... Kıyıdan küçük bir taş alıp göle fırlattı. Şu an aklında olan şey hisseleri, borsa ve iş ortakları olmalıydı. Ankara'daki arazi işini çözmeliydi mesela. Bir de İzmir vardı. Sahi oradaki durum neydi? Hatırlamaya çalışmadı. Karşısında sakince dalgalanan sular ona kaçınılmaz olarak Deniz'i hatırlatırken, başka bir şeye nasıl odaklanabilirdi? Bir taş daha alıp

göle fırlattı. Çıkan tuhaf ses ona Deniz'in bağırışını hatırlattı olmadık yere. "Ahmet'le gitmedim," derken doğruyu söylemiş olabilir miydi? Genç adam o gözlerde dürüstlüğü görmüş olsa bile, kendi gözleriyle asıl gerçeği görmüştü. Karısı Ahmet'in arabasına binmişti. Kendisini alenen reddedip onunla gitmişti. Pekâlâ, lanet olası tutkulu anlar da yaşamış olabilirler miydi?

"Mümkün değil!" dedi kendi kendine. Deniz'in böyle bir şey yaptığına ihtimal vermiyor olmak kalbini ferahlattı. Ancak yine de o kadın suçluydu. Ahmet'le özel olarak görüşüp, ona kahve götürdüğü, onun arabasına bindiği için kesinlikle suçluydu. İdamlık bir suç işlemişti hem de!

Düşünceleri çıkmaz sokaklara toslayınca yeniden otele döndü. Gelen sayısız çağrıyı işitmemek için telefonu sessize almıştı. Mert dâhil Belgin halasından ve birçok arkadaşından çağrı vardı. Deniz'den, karısından hariç... Kendilerine ayrılan süite doğru adımlarını atarken dipsiz bir heyecan bedenini sardı. Kontrol edemediği şekilde kalbi gümbürdüyordu. Deniz için miydi tüm bu kargaşa... Düşünmeyi bırakarak kendinde bulunan elektronik kartı kapıya geçirdi. İncecik bir ses çıktı. Aynı anda Tuna durdu ve içeriyi dinlemeye başladı. Ses yoktu...

Yavaş adımlarıyla süite girdiğinde en sonunda onu gördü. Yatağa kıvrılmış olan bir alev topundan farksız güzel karısını... "Karım," dedi hafifçe tebessüm ederek. Bu kelimeye alışıyor muydu? Kesinlikle... Ona kızgın olsa da dayanamadı ve yatağa yaklaştı. Sonra Deniz'i uyandırmamaya özen göstererek yanındaki açıklığa oturdu. Kızın bir eli kalçasının üstünde, diğeri genişçe açılarak yanındaki yastığa düşmüştü. Bacakları da aralı ve kafası duruşuna uymayacak şekilde hafifçe sola kıvrılmıştı. Ne kadar tuhaf bir pozisyonda uyuyordu böyle. Bu kızın normal olan hiçbir şeyi yok muydu?

Elbette o normalliğin kıyısında bile değildi. Gözleri sıradan değildi mesela. Diğer normal insanlar gibi donuk bakmıyordu. Heyecan görüyordu genç adam o gözlerde. Bakan kişiyi o heyecana ortak edecek kadar coşkulu bir şeyler... Açık renk, elaya yakın gözlerinin üstünde kıvrılan kirpikleri, pahalı makyaj gereçlerine lüzum

olmadan simsiyah ve gür bir şekilde dikkati çekiyordu. Dudakları küçük olsa da dolgundu. Kaşları kalınca şekil verilmiş, burnu bir estetisyen tarafından 'müdahaleye gerek yok' diye rapor verilecek kadar düzgündü. Ne o, şimdi de dış görünümünü ortalamadan zirveye mi çekiyordu... Öyleydi... Kendine itiraf etti genç adam. Kızın yüzü çok, çok güzeldi. Ve saçları... Tuna'nın nefesini kesecek kadar şahaneydi. Uzun değildi ama kısa da değildi. Siyahtı... Dip boyaları gelmek üzereydi. Tuna kızın saçlarını yıkadığı o geceyi hatırlarken, onu banyoda gördüğünde hissettiği uyarılmayı da an be an yaşadı. Belki de saçlarını bu kadar özel kılan o güzel anıydı. Yüzüne yayılmış saçları sönük olsa da Tuna için yeterli tahriki sağlıyordu. Genç adam yavaşça kızın saçlarına dokundu. Mütevazı elbisesinin üstünden boynuna dökülmüş olan saçlarını oradan çekip sırtına yaydı. Deniz burnunu kırıştırarak homurdandı.

"Bana ne yapıyorsun, Deniz Üstüner?" diye mırıldandı genç adam.

Bakışları, kızın elbisesinin hafif aralık yakasından göğüslerine kayınca hızla yataktan kalktı. Deniz'le aynı odada kalacakken tüm gecesini uykusuz geçirtecek bir takım yasak düşüncelere dalamazdı. Yasak mı? Ah, bu kadın karısı olmamış mıydı? Dilediği her şeyi yapabilirdi ama şimdi değil, henüz değil!

Bir an için kendi yerinde olan kişinin Ahmet ya da Hakan olduğunu düşündü. Bu düşünce öylesine berbattı ki, genç adam zorlukla sakinleştiğini unutarak yeniden öfkeyle doldu. Bir an önce uyumazsa aklından sayısız komplo teorisi geçeceğini anlayarak yatağın birkaç metre uzağında cam kenarına konulmuş olan kanepe yöneldi. Ceketini çıkarıp sadece gömleğiyle kalırken ayakkabılarını dahi çıkarmadan kanepe uzandı. Tavanı seyretti bir süre ancak sonra seyretmek için daha güzel bir şey buldu. Deniz'e döndü ve gözlerini onun yüzüne kenetleyip öylece izledi kızı...

❧ ❧ ❧

Deniz alnına vuran sıcak güneşle uyandıysa da, yeniden yumuşacık yastıklara gömülüp tatlı uykusunu devam ettirmek istedi. Gözleri bir anlığında açıldığında karşısında tanımadığı bir pencere, ardından tanımadığı bir tavan buldu. Ancak tanıdığı, dahası

aşık olduğu adam yanı başındaki kanepede uyuyordu. Ve o yakinen tanıdığı kişinin üzerinde, tam olarak boynunun hemen altında yine son derece iyi tanıdığı sutyeni öylece sere serpe uzanıyordu!

Genç kız şoke olmuş halde oturur pozisyona geçti. Tuna'nın gövdesinin üzerinde kendi sutyeni ne arıyordu! Allah kahretsin... Dün gece yatağa kıvrıldığında üzerini değiştirmediğini hatırladı. Orada uyuyup kalmış olmalıydı. Ve gecenin bir yarısı şuursuzca iç çamaşırını çıkarıp odanın derinliklerine atmak istemişti muhtemelen. Kahretsin ki, attığı yer Tuna'nın üstü olmuştu! Genç kız, diğer kızlar gibi sutyenle uyumayı başaramadığı içini kendi aptallığına yanarken, fırlayarak yataktan çıktı. Kurumsal Egoisti bu çamaşırı görürse fena halde rezil olacak, daha kötüsü yeniden öfkesine maruz kalacak, daha da kötüsü belki feci bir şekilde alay edilecekti. Bu yüzden gürültü yapmamaya özen göstererek parmak uçları üzerinde yavaşça Tuna'ya doğru yürüdü. Tek bir ses çıkarmamak için nefesini dahi tuttuğundan heyecandan yığılıp kalacaktı.

Tuna'ya yaklaştığında mesafeyi yeterli bulup durdu. Sutyenin bir askısı kocasının kolunun üstünden sarkıyordu. Onu uzanmak için elini kaldırdığında en olmadık şey gerçekleşti ve Tuna yana dönerek kanepeye biraz daha gömüldü.

"Allahım, eğer bu şeyi oradan alırsam kırk fakiri doyuracağım, anneme söylediğim yalanları itiraf edeceğim, penguenleri kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve petrol şirketleriyle savaşacağım," diye içinden geçirirken bir adım daha yaklaştı Tuna'ya... Genç adam kollarını birleştirmiş bir halde geniş kanepenin sırtına dönmüştü.

"Ah, Kurumsal Uyuyan Güzel, ne olur bu tarafa dön!" diyerek fısıldayan genç kız parmağının ucuna sutyenin bir askısını takmayı başardı. Ancak hafifçe çektiğinde diğer tarafının adamın altında kaldığını anlayarak edepsiz bir küfür savurdu. Risk almaktan başka çaresi yoktu. Sutyeni ansızın sertçe çekecek ve onu esaretinden kurtaracaktı. Tuna uyanırsa da sutyeni çabucak yere atacak ve bir bahane bulacaktı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Kendine şans dilemedi, zira şansının olmadığı biliyordu. Yavaşça tutuşunu değiştirip tüm avucuyla çamaşırı kavrayıp çekti. Aynı

anda kendisi de müthiş bir güçle çekildiğinden, ne olduğunu anlayamadan çığlık çığlığa bir yere devrildi.

Ah, lanet olsun! Devrildiği yer tam olarak Tuna Üstüner'in *göğsüydü!*

Genç kız boydan boya adamın üzerine uzanmış, dahası başını boynuna gömmüştü. Ve ikisinin arasında ezilmiş olan adi sutyen hükmen galip gelerek Deniz'i bertaraf etmişti!

"Bu da ne, ne yapıyorsun!" diyen genç adam refleks olarak Deniz'in kolunu kavrayıp kendine çektiğinde ansızın uyanmıştı. Şimdi de o deli kızı üzerinde, kuytuluklarında en inanılmaz şekilde hissediyordu. Kızı, güçlü kollarıyla çepeçevre sarmasının ötesinde onu bırakacak gibi de durmuyordu! Dudakları kızın saçlarına değerken uykulu, hırıltılı ve kalın sesiyle "Ne yapıyorsun?" diye bir kez daha sordu.

Deniz başını kaldırdı. Bükülmüş kaşları ve birbirine bastırılmış dudaklarıyla kaygıyla kocasına baktı. "Ben, ben... şey... Ayağım kaydı ve düştüm," diye yalan söyledi.

Tuna onu biraz daha sıkı sardı. Neden bırakmıyordu ki? Ah, bırakırsa bu Deniz'in bittiği an olurdu. Genç kız bu yüzden ona daha çok sokulurken korkudan ölerek gözlerini kapattı. Tuna ise gülümsedi; Deniz'e göstermeden, saf bir memnuniyetle... Ancak bu tehlikeli pozisyon bir müddet sonra başına iş alacağını gösteren bir takım etkilere neden olunca, kızın kollarını kavrayıp onu kaldırdı. Aynı anda Deniz'in omzuna dayanmış olan sutyen gözlerinin önünde adeta dans eder gibi kıvrılmaya başladı.

Tuna, genç kızdan daha atik bir hareketle sutyeni kaptığı gibi sırıttı. "Bunun üzerimde ne işi var?"

Deniz gözlerini fıldır fıldır hareket ettirerek, "Şey, ben... Onu gece çıkarıp..."

"Bana striptiz mi yapıyorsun?" diyen genç adam karısının sözünü eğlenircesine böldü. Gözlerini bir anlığına çekip aşağılara, boynunun hemen altındaki, dik dolgunluklara sabitledi.

Deniz, adamın elinde duran ve havada salınan iç çamaşırını hızla kaptığı gibi öfkeyle yanıt verdi. "Bak benim tuhaf takıntılarım var. Onlardan biri de iç çamaşırıyla uyuyamamam!"

"Bütün iç çamaşırları mı?" diye sordu genç adam. Tek kaşı alayla kalkarken bakışı bu defa kızın kalçasına kaydı.

"Ah, aptal! Orayı kast etmiyorum! Sadece sutyenle... Sıkıyor çünkü."

Tuna bu oyundan hoşnut bir şekilde, "Sıkıyor demek?" diye sordu.

"Evet! Sen nereden bileceksin... Tuhaf geliyorsa dene ve gör."

"Sen denesen daha iyi olur, güzelim," diyen genç adam yanı başında durup kendisine ateş saçan kıza arsızca baktı.

Deniz utançtan kızarırken, "Kes şunu!" diye bağırdı.

Tuna ellerini kaldırıp sordu. "Neyi?"

"İnanmıyorsun bana, değil mi? Dün akşam yaptığın gibi benim yalancı olduğumu düşünüyorsun. Seni ayarttığımı sanıyorsun!"

Tuna da ayağa kalkıp kızın yanında durdu. Deniz'in cesur tavrı aniden sönmeye, küçülmeye başladı. Tuna böylesine heybetli varlığıyla bir dev gibi yanında dikilince söyleyeceklerini bir anlığına unuttu. Neyse ki, kısa sürede hatırladı ve kuru kuru yutkunarak işaret parmağıyla adamın sert göğsünü dürttü.

"Sana yalan söylemiyorum!" diye haykırdı sonra.

Gözleri yine dolmak üzereydi ve boğazı düğümlenmişti. "Ahmet'in arabasına binmediğimi söylerken de yalan söylemedim, şimdi bu aptal şeyi kazara sana fırlattığımı söylerken de yalan söylemiyorum!"

Tuna Üstüner'in bakışı derinleşirken sesi sertleşti. "Yalan söyleyebilirsin... Beni ayartmaya çalışmanı mesele etmem."

Genç kız en sonunda gözlerindeki yaşları boşaltan bir duygu patlaması yaşadı. Sutyeni onun yüzüne fırlatırken tüm öfkesiyle ağlayarak konuştu.

"Sen adi, aşağılık bir adamsın! Beni hâlâ ucuz ve basit bir kadın olarak görüyorsun, değil mi? O gün otelde benim için söylediklerin gibi. *Ucuz ve basit*. Senin etrafındaki kadınlar gibi zengin ve görkemli değil, basit ve sıradan biri olabilirim ama ucuz değilim. Sandığın gibi hafif bir kadın, bir fahişe değilim!"

Tuna şaşkınlıkla "Ne?" diye sorarken, Deniz banyoya koşmuş ve kapıyı ardından müthiş bir gürültüyle çarpmıştı.

Genç kız hıçkırıkları arasında direkt olarak duş başlığını kavrayıp küvete gömüldü. Utancı büyüktü ancak öfkesi de öyleydi. Tüm bu zor günlerin acısını çıkarıp ruhen rahatlayana kadar gözyaşlarını akıtmalıydı. Kalbi patlayacak kadar ağlarken titreyen elleriyle suyu sonuna kadar açıp başından aşağıya tuttu. Bir yandan yüzünden tazyikli sular akarken zorlukla nefes alarak, soluk soluğa kaldı. Küfretmeyi de başaramıyordu zira sıcak suyu inatla, ısrarla yüzüne tutuyordu. Sanki sakinleşmekten çok kendini boğarak öldürmeyi planlıyordu.

Bu sırada kapısı yumruklanınca ayağa kalkıp küvetten çıktı. Duşu yüzünden çekip gayri ihtiyari boynuna tuttu.

"Deniz aç kapıyı. Konuşmamız gerek!" diyerek bağıran Tuna'ya aynı şekilde yüksek sesle yanıt verdi. "Git buradan. Seni görmek istemiyorum!"

Gözyaşları yüzünü ıslatırken hâlâ ölecek kadar acı çekiyordu. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdı bir kez daha.

"Aç şu lanet olası kapıyı!"

"Açmıyorum."

"Hemen açmazsan kıracağım!"

"Git işte, git."

Tuna'nın elleri kapıdan çekildi. Artık alaşağı edecek şekilde yumruklamıyordu. Ancak konuşmayı sürdürerek, "Kapının arkasındaysan çekil, çünkü kıracağım," diye bağırdı.

"Defol git Tuna Üstüner. Uranüs'üne git. Dünyada ne işin var ki?"

Deniz, Tuna'yı duymamış, içerideki kargaşaya eşlik eden suyun banyoyu doldurduğunu izliyordu. Bir saniye sonra kapıya bir şey çarptı. Tuna'nın omzu muydu? Genç kız şaşkınca bir başka darbeyle irkildi. Tahta kapı çok devasa değildi ama Tuna onu yıkabilir miydi sahiden? Gözyaşlarına ara verip köşeye çekildi. "Umarım omzun kırılır!" diye bağırdığı sırada kapı ardındaki duvara sertçe çarparak sonuna kadar açıldı.

Genç kız korkudan sıçrayıp daha da geriye kaydı. Bakışları kaçınılmaz olarak Tuna ile kesiştiğinde adamın geniş geniş soluklandığını gördü. Beyaz gömleğinin altından yükselip alçalan

sert göğsünden ne denli yıkıcı bir öfkeye büründüğünü görülebiliyordu. Yıkıcıydı elbette, kapıyı yıkıp geçmişti!

"Yaklaşma," diyerek elindeki duşu adama doğrulttu.

Tuna çatılmış kaşlarını daha da derinleştirip "Beni onunla mı korkutacaksın?" diye bağırdı.

Deniz de bağırdı. "Ne istiyorsun benden, defol!"

"Az önce ne saçmaladın, bir kez daha duymak istiyorum," diyen genç adam kıza doğru bir adım attı.

Deniz de geriye bir adım atsa da sırtında serin fayansları hissedince durdu. Gözleri Tuna'nın kasılmış çehresine sabitliyken "Hiçbir şey demedim," dedi ağlamaklı sesiyle. "Doğru, Ahmet'le gittim. Onun arabasına bindim ve onunla tutku'u bir sürü şey yaşadım! Evet, ben basit ve ucuz biriyim. Tamam mı, bunları mı duymak istiyorsun? Evet, öyleyim!"

Deniz bir tür histeri krizine tutulmuş gibi ardı ardına öfkeli cümlelerini kurarken Tuna hızla erişti kendisine. Kızın boynundan tek eliyle kavrayıp yüzünü kendi yüzüne çekti. "Ne dedin!" diye gürledi bir an sonra.

Deniz'in elindeki duş ikisinin ortasında hâlâ çağıldıyor ve ikisinin de üstünü sırılsıklam ediyordu. Genç kız istemsizce yaşlar dökülen gözlerini sonuna kadar açarak, "Ahmet'le gittim ve onunla yat..."

"Yalan söyleme, lanet olası," diye bağıran genç adam kızın canını yakarcasına bileğini kavradı diğer eliyle. Duş tutan eli bu defa kendi göğsüne hedef almış ve oradan tüm vücudunu ıslatmaya başlamıştı.

Buz gibi sesiyle, "Ahmet'le gittin mi?" diye sordu. "Doğruyu söyle!"

"Evet," diye bağırdı kız.

Aynı anda Tuna hışımla dudaklarına yapıştı. Beklediği cevap bu değildi ancak yalan olduğu o kadar belliydi ki! Bu kadın sadece kendisine aitti. Bu sahiplenme hissiyle Tuna güzel karısının dayanılmaz çekimine yenik düşüp onu öpmeye başladı. O an duş başlığı Deniz'in elinden kayıp sertçe yere düştü. İkisi kendini kaybedercesine müthiş bir vahşilikte öpüşmeye başladılar. Tuna karısının

sınlsıklam ensesini tek eliyle kavramışken diğer eliyle belinden tutup kendine bastırdı. Gövdeleri iç içe geçti. Islak kıyafetleri birbirinin bedenine yapıştı. Genç adam bir an sonra Deniz'i ayırdığı duvara hızlıca bastırarak kendisini de onun yumuşak hatlarına dayadı. Kızın 'sutyensiz' yumuşak göğüslerini şeffaflaşan kendi beyaz gömleği üstünden tüm teninde hissediyordu. Eli boynunu nazikçe tuttu bu kez. Islak saçları bileğine dökülürken başparmağıyla kızın boynunu okşamaya başladı. Diğer eli sutyen çıkıntıları olmayan dümdüz sırtından kayarak kalçasını kavradı. Dudakları ise ondan ısısını alırken aynı anda kızı yakıyordu. Dilleri sıcak bir aralıkta buluştuğunda Tuna kızın belini daha sıkı kavradı. Deniz de ayak parmakları üzerinde yükselerek, avuçlarını Tuna'nın ıslak kollarına bastırdı. Öpüşmeleri dakikaları bulduğunda ikisi de soluksuz kalacak ve bundan şikâyet etmeyecek kadar kendilerini kaybetmişlerdi.

Deniz birden durdu. Dudakları hâlâ Tuna'nınkilerle iç içeydi. Soluklarını ona geçirerek hızlı hızlı nefes aldı. Genç adam da hızlı bir nefes çektikten sonra yeniden kızı öptü. Tek kerelik ve sertçe... Başını geriye çektiğinde gözleri kavuştu. Yere dökülen su sesi soluklarının gürültüsünü bastırırken genç kız adama hüzünlü gözleriyle baktı.

"Ahmet'le hiçbir yere gitmedim," dedi inler gibi. "O beni otogara bıraktı. Otobüsle Ankara'ya döndüm."

"Sana inanıyorum," diyen genç adam kızın başka bir şey daha söyleyeceğini anlayarak onu susturdu. Öperek elbette. Kendini yeniden çektiğinde, "Otelde senin hakkında söylediğim şu şeylerden bahset," dedi.

Deniz başını çevirdi ve ellerini Tuna'dan ayırdı. Genç adam bu kısa ayrılığa dayanamıyor gibi kızı biraz daha yaklaştırdı. Sonra iki parmağıyla çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. "Anlat," dedi sertçe.

Deniz kaşlarını çatıp anlatmaya başladı. "Son gün, toplantıdan sonra seni yukarıya çağırmak için salona inmiştim. İçeride senden başka kimse yoktu. Telefonla konuşuyordun. Kapıda durup

bitirmeni beklerken benim adım geçti. Mert'le konuşuyordun sanırım. Ona benim hakkımda..."

Deniz devam edemiyormuş gibi büyükçe bir soluk bıraktı.

"Senin hakkında ne dedim?"

"Benim hakkımda 'ucuz ve basit' dedin. Dünden hazır kollanma atlamaya dedin... Haklısın... Baksana sana karşı bile koyamıyorum."

"Hayır," diyen genç adam kızı ansızın çekip o ıslak, o katı gövdesine hapsetti. Sırılsıklam saçlarını okşarken Deniz'in göğsünde ağladığını işitiyordu.

Konuştuğunda sesinde yapaylık, sesinde yalan yoktu. Kızın saçlarını öperek, "Ben ucuz bir kadınla asla evlenmem Deniz Üstüner... Sen ne ucuzsun ne de basit... Aksine pahalı, aksine çok *değerlisin*..." dedi sımsıcak bir sesle.

BÖLÜM 40

Dünya'ya bir göktaşı çarpsaydı ya da nükleer bir facia olsaydı sığınağım tam da burası olurdu. Bu adamın göğsü. Ancak tüm diğer insanların ölmesi dahi umurumda olmayarak bu sıcacık göğsü kimseyle paylaşmazdım da. O benimdi! Benim katilim, benim kurtarıcım...

Çok sevdiğim o şarkı sözündeki gibi; "Sen yaralarsın, yaralarını da sararsın, hem öldürürsün, hem hayata bağlarsın..." İşte Tuna Üstüner tam olarak böyleydi.

Kulaklarımın işittiği şeylere alışmam zordu. Bana 'değerlisin,' diyordu. Beni sahiden hayatına katmış gibi sahipleniyordu. Olimpiyatlarda ikinci olduğu halde birincinin dopingli çıkmasından sonra altın madalyaya kavuşan sporcu gibi hissediyordum. Tuna bana altın madalya veriyordu, ancak bu altın gerçek miydi, yoksa yine teneke parçasına mı tav oluyordum, bilmem gerekiyordu. Sonradan görme bir mutluluk değil, ebedi bir saadet istiyordum. Başımı kaldırıp gözlerine bakma ihtiyacı hissettim. Kalplerimiz birbirlerine karışıp iki tutkulu âşık gibi tango yapıyor olabilirdi, ama biz henüz sevgili bile değildik. Ben onunla her türden yasal, yasadışı ilişki içine girerdim elbette. Borçlu-alacaklı, katil-maktul, çiçek-böcek... Ancak sahte karı-koca olmak artık gururuma dokunuyordu. Bu teklifi ben yapmış olsam da birbirimize durmadan hesap sorup, evli çiftlerden daha fazla kavga ederken bunun sahtelikle ilgisi olmadığını bir tek ben mi görüyordum? Bu adam beni böylesine hoyratça kırarken, tüm bu davranışlarının arkasında sadece o devasa egosu mu, yoksa kalbinden geçen bir takım hisler mi vardı, artık emin olmak istiyordum.

Yeşil gözlerine onu net seçemediğim bir bakış attım. Yüzünü tam olarak göremiyordum zira gözlerim denizde yüzen iki tekne gibiydi. Dolu gözlerimi kapatıp son damlalarını akıttım. Elleri yüzüme gitti bu sırada. Islak yanaklarımı sildi. Bakışım netleştiğinde onu pür dikkat inceledim. Gözleri öylesine derinlikli bakıyordu ki, sanki tüm ruhumu harf harf, hece hece okuyordu. Çocukluğuma inmek istese onu da yapabilen öylesine mistik, gizemli, çok şey söyleyen bir bakıştı. Ben de ona bakarken gözlerimi beyaz, saydamlaşan gömleğinden zorlukla uzak tuttum. Kasları beni günaha çağırıyordu. Unutmadığım, unutamadığım o konuyu sorgulamayı sürdürdüm.

"Mert'e benim hakkımda söylediklerin için pişman mısın?"

Küstah dudaklarını hafifçe kıvıran bir tebessümle yanıtladı. "O gün ne dediğimi hatırlamıyorum bile. Mert'i bilirsin. Gevezedir... Belli ki ondan kurtulmak için gevelemişim."

'Gevelemek' mi? Ah, Tuna Üstüner kendi hatasını mı dile getiriyordu. Hâlâ alıngan bir tavır takınıp, "O halde benim hakkımda öyle düşünmüyorsun?" diye sordum.

"Asla!" dedi kesin bir tavırla. "Öyle düşündüğüm anlar olmuş olabilir," diye itiraf edince suratımı astım. Dudaklarımın kenarlarından kavrayıp yukarıya itti. "Yüzün düşmesin... Seni Ahmet'le her gördüğümde o aşağılık adamdan çok sana kızıyordum. Bu yüzden yersiz kanaatler edinmiş olabilirim."

"Kurumsal Zırvalıklar!" diye yanıtladım.

Sesli bir gülüşle karşılık verdi. "Evet, zırvalıklar. Seni asla basit bir kadın olarak görmedim Deniz. Öyle görmüş olsaydım, her defasında beni delirtemezdin, değil mi?"

Ah, sesi nasıl da okşayıcıydı. Delirmiş olmayı bile nasıl da hoşnut bir cümle olarak kuruyordu. Sanki üzgün kalbimi eline almış ve bir tür oyun hamuru gibi oynayarak, gülen surat yapıp oraya koymuş gibi kalakaldım. Bir saniye önce beni kederden boğarken, şimdi nasıl böylesine mutlu hissettirebiliyordu? Dudaklarımdan 'seni seviyorum' cümlesi öylesine hızlı bir hamleyle çıkıyordu ki, son anda direksiyonu sağa kırıp keskin bir manevrayla durdum.

Bu cümlenin sonunda bir duvara fena halde toslayabilirdim. Ona itiraf edemezdim... Şimdi değil.

"Ahmet'le gittiğimi düşündüğün için beni görmezden geldin o halde?"

Elleri yüzümü avuçlamışken, "Belli değil mi?" dedi. Sonra dürüstçe devam etti. "Seni bir başka erkeğin yanında görmek istemiyorum!"

"Sanırım burada bir de Hakan..."

"Şştt..." diyerek işaret parmağıyla dudaklarıma dokundu. "Ve başka erkeklerin adının dudaklarından çıkmasını da istemiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden?" Ne maksatla beni boyunduruk altına alıyor, hangi sıfatla bana diğer erkekleri yasaklıyordu, açıklamalıydı.

Düşünmeden, duraklamadan, bir bıçak keskinliğinde, "Sen bana aitsin!" dedi. Sonra beni çekip uzun uzun öptü. Kendimden geçerek karşılık verdim. Boynuna sarılarak dudağını hafifçe ısırdım. Alt dudağımı aynı şekilde ısırıp ağzıma doğru sıntı.

"Dudaklarım hâlâ öpülesi mi?" diye sordum.

"Her yerin öpülesi..." diyerek dudaklarımdan aşağıya çeneme kaydı. Sıcak sular ayaklarıma dolanırken Tuna da bana dolandı. Gözlerim kapandığında boynumu geriye ittim. Öpüşleri çenemden aşağılara kaydı. Onu o kadar yakinen hissediyordum ki arzum gittikçe kabarıyordu. İlk kez bu adamla öpüşmüştüm ve şimdi ilk kez onunla çılgınca bir şeylere doğru yol alıyordum. Kendimi durdurmalıydım belki de... Ama sevdiğim adam beni bir mücevher gibi tutup, aşkla öperken bunu durdurmaya gücüm yetmiyordu. Ayartıcı öpüşleri her bir zerremde güçlü bir arzu olarak yankılanıyordu. Dizlerim titrerken gözlerim aralıklı kendimden geçmek üzereydim. Dudakları boynumdan kulağıma çıktı bu defa.

"Çok güzel kokuyorsun," dediğinde iliklerime kadar sızlatan bir şekilde kulağımı hafifçe ısırdı.

Kalbim sihirli bir iksirle devleşip hücresine sığmamaya, göğsümden taşmaya başlamış gibi soluklarımı kesti. İlk kez bu kadar yoğun bir arzuyla sarsılıyordum. Tuna'nın eli belimden kolumun altına oradan göğsüme gittiğinde kesik kesik inledim. Tek eliyle

kavradı göğsümü ve iri avucunda usulca sıktı. Başparmağı kışkırtıcı bir şekilde en hassas noktaya değince irkildim.

"Dur," dedim soluk soluğa...

Eli hemen göğsümden inip belimi kavradı yeniden. Dudağıma son bir buse kondururken tedirginliğimi gördü. "Seni istiyorum, sevgilim," dedi kısık, sakin ve tahrik eden bir sesle.

Beynimin içinde alarm zilleri çalıyordu. 'Sevgilim' kelimesi her hücremin eline bir pankart vermiş, her hücrem eyleme çıkmış slogan atarak bağırıyordu sanki. *Sevgilim, sevgilim, sevgilim...*

Şaşkınca "Sevgilim mi?" diye sordum.

"Sevgilim," dedi bir kez daha ve hırçın bir tavırla dudaklarıma yapıştı. "Sen sadece karım değil, artık benim sevgilimsin," diyerek tarihi değiştiren on olay listesine zirveden girdi. Ah, elbette benim tarihimi...

"Gel benimle," deyip bileğimi kavradı. Onun peşi sıra içeriye yürürken hâlâ akmakta olan suyu bile işitmedim. Ki ben çocuklarıma, torunlarıma kalmayacak su kaynakları için bulaşıkları on gün yıkamayan biriyken şimdi Tuna'nın çekimiyle doğaya açıkça ihanet ediyordum. Eh, kaynakları tükenecek torunlar için öncelikle çocuk yapmam gerekiyordu ve o çocuğu şimdi yapacağımıza dair içimde bir his belirdi.

Tuna beni yatağa yaklaştırdığında bir kez daha yüzümü avuçladı. Onun saçları kuruydu ancak geriye kalan her şey bana enfes bir seyirlik olacak kadar ıslaktı. Tıpkı benim gibi... Elleri yüzümden enseme, oradan elbisemin omuzlarına gitti. "Seni her şeyden çok istiyorum," diyerek gevşek kolları indirip omuzlarımı açığa çıkardı. Elleri tenime değince gözlerim kapandı ancak hemen sonrasında bir adım geriye kaydım... Yapamazdım! Ah, yapmak için deliriyor olabilirdim ama bir tür gayri meşru ilişki olmayacak mıydı bu? Kimseye karşı değil, ama aileme karşı... Annem benim evliliğimi dilerken, ben bir otel odasına ailemin haberinin olmadığı bir adamla–sevdiğim adam bile olsa–nasıl beraber olurdum? Üstelik bir ay sonra boşanmayı düşünürken... Kimseye izah etmem gereken bir durum olmayacak olsa bile masumiyetimi, olmayan bir evlilik için, beni sevmeyen, sadece şehveti için isteyen bir adam

için ortaya dökemezdim. Onu seviyordum ama karşılıksız bir aşk, karşılıklı çılgın ve aptalca bir şeye neden olmamalıydı.

"Yapamam," dedim incecik bir sesle.

O devasa bedeniyle mesafemizi kapattı. Aslında geri çekilmeliydi. Onun heybetinden ve beni allak bullak eden varlığından kaçmam gerekirken, o daha da yaklaşmıştı. Şimdi de bir dizi şey söyleyecek ve canımı yakmayacağını, yani fiziksel anlamda, dikkatli olacağını açıklayacaktı. Ben fiziksel acıdan değil, ruhsal acıdan korkuyordum ve biliyordum ki; canımı fena halde yakacaktı.

Ama Tuna şaşırttı beni. Yavaşça "Peki," dedi sadece. Yüzünde suçlayan, kınayan bir bakış yoktu. "Hazır değilsen, seni zorlamayacağım. Ama hazır olduğunda, seni bekliyor olacağım," diyerek benden bir vaat beklediğini gösterircesine baktı. Ona bunu vaat edebilirdim, ama karşılığını alacağımdan emin değildim. Benimle sonsuza kadar kalacağını söyleyip istikbalimi aydınlatırsa, onunla her şeye sonuna kadar gidebilirdim. Yarın uyanacağımı bilerek, kısacık ve güzel bir rüya için kendimi kaybedip, gafletle uykuya dalamazdım. Elbette ondan beklentilerim hakkında bir fikre sahip değildi. Sorsaydı da söyler miydim; sanmıyorum... Bir adama benimle bir ömür geçirirsen seninle olurum demek, para karşılığı o işi yapmakla aynı değil miydi? En azından pazarlık mantığı aynıydı. Bu ise onur kırıcı derecede aşağılayıcıydı.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, biliyorsun değil mi?" diye devam ettiğinde sanki içimi okumuştu.

"Nasıl?" diye sordum.

Doğrudan yanıt verdi. "Seninle denemek istiyorum, Deniz..."

"Neyi? Nasıl?"

"Sevgili olmayı... Gerçek bir ilişkiyi? Bunu istemez misin?"

"Ama sen benden hoşlanmazsın ki?" dedim pat diye.

Gülümsedi. "Hoşlanmadığım bir kadını yanımda görmek ister miyim sence? Ona böyle dokunmak..."

"Beni yanında mı görmek istiyorsun yani?"

"Daima..."

Ah, reenkarnasyona inanacak kadar afallamıştım. Bu adam önceki hayatından başka bir boyuta geçiş yapmıştı sanki. Tuna

Üstüner, o Kurumsal Uranüslü, iktidarının ana muhalefet partisi olarak gördüğü benimle koalisyon mu yapacaktı yani? Kalbim kanılmaz olarak umutla doldu. "Benden hoşlanıyorsun!" dedim. Bir soru olarak değil, mutluluğun sözlükteki karşılığı olarak...

"Evet!" dedi sertçe.

Elimle kendimi işaret ettim. "Seni delirten Deniz Akın denen bu kızdan?"

"Beni delirten Deniz Üstüner denen bu kızdan hoşlanıyorum," diye düzeltti.

Kendime hâkim olarak atıldım ve göğsüne sokuldum hızla. Öylesine kuvvetle sarıldı ki bana, aramızdaki şeyin o derin, o muhteşem varlığını maddesel bir şey gibi açık açık, somut olarak hissettim.

"Bu demek oluyor ki, sen de benden hoşlanıyorsun!"

Kıkırdadım. "Çok mu belli ettim?"

Elleri saçlarımı okşuyordu. "Hep bu şekilde belli edebilirsin," diye çapkınca bir yanıt verdi.

"Sarılarak mı?" diye sordum.

"Öpüşerek," dediğinde göğsünden hızlı bir soluk yükseldi. Az önce kendimi kaybedişimi hatırlattığını anlayarak göğsünü dürttüm. Karşılık olarak çekici bir gülüş aldım. Tüm ortamın romantizmini bozan midem, borazanı eline almışçasına guruldadı. Sanki odaya 'Flash Tv halayı' girmiş gibi bütün o çekimler, tutkulu yakınlaşmalar silinip yok oldu. Mahcubiyetle dudaklarımı büzdüğümde "Kahvaltıya inelim," dedi.

Usulca başımı sallayıp, gözlerimi kaçırdım. Çenemden tutarak beni kendine çevirdi ve bakışlarımız kenetlendi. "Gözlerini benden kaçırma ve konuşurken yüzüme bak."

"Konuşmadım ki," dedim dil çıkararak.

Bakışları yavaşça dudaklarıma indi. "Konuşmasan da daima yüzüme, daima bana bak," dedi. Sonra beni ansızın bırakıp banyoya yöneldi. Ocakta unutulan cezve gibi kabararak taştım. *Mutluluk taşıyordu her yanımdan!*

❧ ❧ ❧

Kahvaltıyı dün akşam tartıştığımız yerde ancak farklı bir masada yaptık. Heyecandan bir şeyler yiyebildiğime şaşırıyordum, zira ben nefes dahi almakta acemiydim. Tuna benimle sevgili olmuştu, benimle! Milano'ların, New York'ların defilelerinden çıkmayan, bacak boyu tüm boyunun yüzde yetmişini kaplamayan ya da en büyük üniversitelerden alınmış, buradan Ankara'ya yol olacak kadar çok diploması bulunmayan ve kesinlikle sarışın olmayan benimle sevgiliydi... Ve ben onu galaksideki her şeyden çok seviyordum. Onun da beni böyle sevmesini dilemek, bir gün bunun olacağını düşünmek Godot'yu beklemekten* beter olsa da bekleyecektim. Benim umudum buydu! Öte yandan bir dizi karakteri olup kendimi ekrandan izleseydim, uzanıp boğmak isterdim bu karakteri. Gursuzca birinden aşk dilemek feminist yanlarımı bileyebilirdi, ama insanın karşısında, yüreğini yarıp yerine kendi krallığını koyan bir adam varsa gururu da o an kayıplara karışıyordu. Üstelik Tuna'nın baskı uygulamaya meraklı tavrı gidip yerine ilgili bir erkek gelmesi de gururumu yıkan bir balyoz darbesinden farksızdı.

Artık konuşabiliyorduk... Bir takım şeyler üzerine uzun uzun sohbet etme zevkine erişmiştik. Bu maksatla Kurumsal Kazanovam bana ailemi sordu. Babamın sıradan bir memur emeklisi, annemin ezelden beri ev hanımı olduğunu ancak kaynana olmak uğruna her şeyi yapabileceğini anlattım. Beni evlendirmek için Erzurum'dan Ankara'ya müthiş bir iletişim ağı yönetebildiğini, evliliğim için harcadığı enerjiyi dünya barışı için harcamış olsa 'Hepimiz Kardeşiz' türküsünü Amerika ile İran'ın el ele söyleyebileceğinden bahsettim. Tabii Hacer Teyze Çöpçatanlık Limitet Şirketi'nin son adayı olan Hakan Yorulmaz ile yalandan bir ilişkim olduğunu, annemi ancak böyle durdurduğumu elbette ona söylemedim.

Tuna, biricik kayınvalidesini makineli tüfek gibi durmadan anlatan sevgilisinden dinlerken sık sık gülümsedi. Onu böyle mutlu görmek dilimi ve kalbimi çözüyordu.

---

* Godot'yu Beklerken: Samuel Beckett'in yazdığı, eylemsizliklerine yenilmiş insanların, Godot adında, ne olduğu bilinmeyen birini beklemelerini konu alan absürd tiyatronun en önemli eserlerinden birisidir. (Ed.)

"Evlendiğini öğrenirse sevinir mi?" diye sordu bir an sonra.

"Bu şekilde olduğunu bilse parmaklarımı üçlü prize sokup, aynı anda üzerime kaynar su döker," diye yanıtladım.

Tek heceli bir kahkaha attı. Sonra bir parça böreği ağzına alarak gözlerini bana sabitledi. "Hayati tehliken var yani, seni iyi korumalıyım!"

Ah, bu söz bile içimdeki aşk filizlerini yeşertip, kırk yıllık ağaçlar gibi boy verip kök salmasına neden oldu. "Asla öğrenmemeli!" diyerek gerçek anlamda kaygıyla kocama baktım.

"Öğrenmeyecek merak etme," dedi kendinden emin bir tavırla. Zaten ona güvenmekten başka bir çarem de yoktu.

"Babanla aran nasıl?" diye sordu bir anda.

Genişçe gülümsedim. "O dünyanın en iyi babası. Annemle hep kavga ederiz ama babamla asla. Tabii televizyon izlemediği zamanlarda..."

"Neden?" diye sordu şaşkınca.

"Bilirsin, babalar kumandanın ezeli ve ebedi sahibidir."

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. O an kalbim öylesine acıdı ki, uzanıp elini tutmaktan kendimi alamadım. Baş parmağı elimin üstünü okşarken kederle gülümsedi. Ona anne ve babasını sormadım ancak kendisi anlatmaya başladı.

"Benim geçmişimde babamla olan bir hatıram yok. Onu erken yaşta kaybettim ve sonrası programlanmış bir insan gibi tek bir hedefe doğru gitmekle geçti."

"Başarıya!" diye atıldım.

Usulca başını salladı. En kederli anılarını anlatırken bile dik duruşunu, o karizmatik tavrını bozmuyordu. Klasik bir katılıkta devam etti. "Başarıya ulaştım ve karşılığını gördüm. Maddi olarak her şeye sahip olduğumda o hedefin aslında gerçek hedefim olmadığını anladım."

"İnsanın hedefi sadece mutluluk olmalı!"

"Doğru... Ancak bana bir tür aydınlatma yaşatan sen oldun," diye devam etti. Sonra gülümseyerek, "Daha doğrusu çenen oldu," dedi.

Dudak büzdüm. "Biz ne yaptık ki?" diyerek şımarıkça sordum.

Tek kaşını kaldırıp, 'Daha ne yapacaksın' der gibi baktı.

"Seni nasıl aydınlatmış olabilirim?" dediğimde kaşlarını imayla kaldırdı.

"Seni tanıdıktan sonra hayatın programlı, stabil olmadığını anladım. İşleri bir ofisten yönetiyor olabilirim ancak hayatı yönetmek imkânsız... Her gün birbirinin aynı geçerken bir anda bir bomba patladı!"

"Ben mi oluyorum o bomba?"

"Hem de en yıkıcısı!"

"Hayatını kurtardığımı unutma," diye sataştım.

"Hayatımı kurtardığında, aynı zamanda da karartacağını nereden bilebilirdim," diyerek sakince yanıt verdiğinde sırıtıyordu.

Şaka mıydı? Öyle olmasını umarken türümün en nadide silahı olan alınganlıkla ona baktım. "Kararttım mı, aydınlattım mı bir karar ver," dedim öfkeyle.

"Karartırken bile aydınlatıyorsun, Deniz Üstüner. Çok karmaşıksın," diyerek masanın bir tarafında istemsizce yumruk olan elimi sıktı. Ellerim kendiliğinden gevşedi ve parmaklarım bir yapboz parçası gibi onunla bütünleşti. Gerçek bir sevgili miydik biz, yani? Allahım, birkaç günde ölemezdim, birkaç haftada da... Hayır, ay da olmaz, asır bile olmaz! Tuna Üstüner'e nasıl doyabilirdim ki? Onunla yeni başlamışken, onunla böylesine dolmuşken tek bir saniyenin ayrılığı beni gerçek bir Leyla'ya çevirebilirdi. O ise Mecnun olup çöllere düşer miydi sahiden? *Ah keşke!*

Sözlerinin ardından durup bana öylece baktı. Birkaç hafta öncesi olsaydı, 'Bu kızla ne işim var?' bakışı olduğunu sanırdım ama bu defa öyle değildi. Özeldi... Hayranlık doluydu... Gözlerimi kaçırıp kocaman bir yeşil zeytini ağzıma tıktım. Şimdi şahane olsak da, ona pek çok kötü an yaşatmıştım ama yaptıklarımız karşılıklıydı. Hayatıma Uranüslü dokunuşu değdiğinde nasıl da işlerin karıştığını, kendimi nasıl da kaybettiğimi ona anlatmadım. O beni 'hoşlanma' düzeyinde görüyor olabilirdi, ama ben ona körkütük, fer fecir halde *âşıktım*. Ve aşkımı haykıramamak boğazımı tıkan dev bir lokmadan farksızdı. Kalbim tıkanmıştı ancak Tuna, o tıkanıklığı yavaşça çözüyordu sanki.

Sessizliğimizi bozan yine onun konuşması oldu. Gözlerini bana dikmeyerek, "Şu çocuk kimdi peki?" diye sordu.

Kaşlarını sorar gibi çattım.

"Odanda fotoğrafı vardı. Yatak odanda!" diye devam ettiğinde son cümlede açıkça öfkelenmişti.

Yatak odamı hatırlamaya çalıştım. Koltuğa yığılmış kıyafetler, dağılmış ıvır zıvırlar, yazda olduğumuz halde kıştan kalma bir kabanı bile hatırladığım halde o kişiyi çıkaramadım. Ancak Tuna'nın o çatık kaşları bana talimat verir gibi yüzüme kenetlenince çerçevelerdeki kişileri arımsadım. "Ah, Metin!" diye bağırdım hevesle!

Sertçe, "Metin kim?" diye tısladı.

"Kuzenim... Üniversitede okuyor."

Yüzündeki ifade gözle görülür şekilde yumuşadı. Yine de sesi bariz bir kızgınlıkla doluydu. "Onunla çok yakın mısın?"

"Ah, evet ama genelde itişmeyi severiz."

"İtişmek mi? Yani üstüne çullanmak gibi mi? O aptal çocuk senin üstüne mi..." durdu ve sertçe bir soluk aldı.

Devam edilmeyen cümle karşısında panikle atıldım. "Öyle değil... Yani genelde muhabbetlerimiz itişmeli olur. En çok da futbol konusunda..."

"Nasıl?"

"Metin Fenerbahçeli ve benim ezeli rakibim."

"Galatasaraylı olmak tam da sana göre," dediğinde öfkesinin yerini eğlenen bir tavır almıştı.

Mutlu olsam da şımarıkça, "Nasıl bana göre?" diye dudak büzdüm. İşte bu konu benim hassas noktamdı. Uranüslüm bile olsa onunla bu konuda ölümüne kavga edebilirdim. Ah, ölümüne mi? Asla, yaşamına!

"Senin gibi cadaloz biri Galatasaraylı olur, Deniz."

Alayla yanıt verdim. "Ve senin gibi elit biri de Fenerbahçeli olur!"

"Aynen öyle," diyerek çekici bir gülüş attı. Sanki gülüş değil de, kaleme gol atmıştı.

"Aynı takımı tutsaydık sahiden çok şaşırırdım," diyerek gülümsedim.

"Ben de," diye yanıt verdi. O da gülümsemişti. *Ah, tatlı sevgilim...*

"Eh, ne de olsa sizin gibi kasıntı bir adam gönüllerin takımını tutamaz. Ancak kendi gibi kibirli bir takım olan Fenerbahçeli olur!" dediğimde alaycı bir bakış attı.

"Futboldan anlamadığı halde konuşan tiplerdensin, değil mi?"

"Eminim senden iyi anlıyorumdur! Fenerbahçe'nin ilk on birini sayabilir misin?"

Tuna geriye yaslanıp benimle dalga geçer şekilde gülümsedi. Onu kışkırtmama gerek kalmadan şak diye ilk on biri saydığında ağzımda açılmış devasa bir boşlukla baktım.

"Kesinlikle sallıyorsun!" diyerek itiraz ettim.

"Utanıp beni takdir etmek yerine itham ediyorsun, öyle mi?" diye sorarken sesine yapay bir sertlik verdi.

"Ben fenerin ilk on birini bilmem. Doğru söylediğini nereden anlayacağım."

Tek kaşı yine kendine özgü o ifadeyle havaya kalktı. Sonra cep telefonunu çıkarıp iki basit hareketle ekranı bana gösterdi. İnternetten takım listesini bulmuştu. Okuyup onaylarken, "Vay be! Senin gibi bir adam işten başka zevklere de mi sahip?" diye sordum.

"Harika zevklerim vardır," diyerek tepeden tırnağa beni öylesine küstahça süzdü ki, kıpkırmızı kesildiğime eminim.

"Şimdi sen say!" diyerek bana döndüğünde neyi saymam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Neyse ki, hatırlamıştım.

"Ha! Takımı... Şey..." diyerek gözlerini kıstım. Düşünüyormuş gibi yaptığım bir an boyunca hevesle atıldım. "Arif, Bülent, Hagi..."

Öylesine güçlü bir kahkaha attı ki, öfkeyle dudaklarımı büzdüm. "Ne var?"

"Sana şimdiki on biri sordum, Bayan Üstüner... Milattan öncekini değil," dediğinde, dudağının kenarını kıvıran o gülüşe hayranlıkla baktım. Bayan Üstüner olmak ise kısa bir amnezi yaşatsa da, rekabetçi yönüm yine çan çan konuşmaya başladı. "İsimlerin ne önemi var... Kanım, kırmızının yanında sarı bile akar! Ayrıca ben futbolu seyretmekten çok oynamayı severim," diyerek bir güzel sallama daha yaptım.

Tuna Üstüner, Uranüssporlu olacağına Fenerbahçeli olarak beni ters köşe yapmıştı ki, ancak bu defa hakkımda bir şey diyemeyecekti. Zaten futbol oynamaktan anlamadığına emindim.

"O halde seninle tek kale maç yapmak gerekecek," diyerek gözlerini kıstı.

"Sen, sen oynar mısın?"

"Birkaç ayda bir... Şirketin takımı var."

Ve Deniz Üstüner filelerle buluşarak bizzat gol olur. Bu adamdan neler işitiyordum böyle... Onun gün boyu hisselerine gol atmaktan başka gerçek anlamda maç yapıyor olması beni hayli şaşırtıyordu. Ancak kışkırtılmaya açık, daha doğrusu sazanlığa fazla meyilli gururumla, "İstediğin her maçı yapalım!" dedim. Beni ciddiye almayacaktı nasılsa.

"O halde gelecek hafta programımdan bir günü boşaltacağım," diyerek daha da kibirle, daha galibiyetle baktı bana. Ah, nasıl da kendinden emin dimdik duruyordu. Şimdiden bir 100 - 0 gibi bir skorla yenilmiştim ki...

Sanki gelecek haftaya çok mühim bir işim varmış gibi, "Haftaya mı?" diye sordum üzgün bir suratla.

"Ne o, antrenmanın mı eksik? Kondisyon mu çalışman gerekiyor?" diyerek alayla yanıtladı.

Tek kolumu kaldırıp yumruğumu sıktım. Ardından olmayan şişkin kasımı gösterip, "Ben hazırım!" dedim. Futbolun kolla değil ayakla oynandığını unutan bir orangutan gibiydim.

Tuna bu hareketimle hafifçe gülerek, "Deniz Üstüner, hayatının en büyük mağlubiyetini alacaksın," diye tehdit etti. Tehdidi bile içimi eritiyordu ve maçın sonunda mağlup olsam da zaten öncesinde müthiş bir galibiyet aldığımı biliyordum.

Birbirimize bakarak gülümsediğimiz bir an ikimiz de durduk... Uzaktan birileri *'off'* konumuna getirmişti sanki bizi. Öylesine sessiz, kelimesiz, hareketsiz bakıştık ki, sonsuza değin sürse ikimiz de karşı çıkmayacaktık. Tabii benim çirkin telefonumun çirkin sesi o müthiş anı bozana dek...

Sesi duyunca korkuyla sıçradım. Tuna da bakışlarını çekerek kendi telefonunu kavradı. Şuursuzca açtım telefonumu. Tuna

olmasaydı küfredebilirdim, çünkü Yasemin'in o uygunsuz zamanlamalarından biri olduğuna emindim.

"Deniz, hayatım," dedi borazan gibi bir ses. Hızla ayağa fırladım! Bu, bu Bağ-Kur'lu mafyaydı!

Tuna çatık kaşlarıyla bakarken, "Kim?" diye sordu.

"Ba...babam," dedim afallayarak.

Başını sallayıp onay verirken, ben yerimden kalkarak başka bir köşeye yürüdüm. Kalbim öylesine müthiş bir korkuyla çarpıyordu ki nefes bile alamıyordum.

"Baban mı? Bunu sevdim işte. Baban olabilirim, yavrum," diyen adam pis bir kahkaha eşliğinde öksürene kadar güldü. *Umarım kalp krizi geçirir!*

Hızlıca yanıt verdim. "Bakın, şimdi müsait değilim!"

"Neredesin?"

"Toplantıdayım."

"Ne toplantısı?"

"Hayvanlarla ilgili bir gönüllüler toplantısı!" diyerek telefonu kendimden çektim. 'Senin hakkında konuşuyoruz!' dememek için kendime zorlukla hâkim olurken bu saçmalamalarıma inanmasını bekledim.

"Tuna Üstüner nerede? Bana vereceğin yeni bir haber var mı?"

"Bilmiyorum, bugün Cumartesi ve ben şu an izinliyim. Haber de yok! Taziyeden dolayı toplantı yapılmıyor," diyerek süratlice yanıt verdim. Kapatmak için sabırsızlanıyordum. Tuna arkamda otururken, ona ihanet etmek kalbimi acıtıyordu.

"Bir şey olursa araman gerektiğini unutma! Bir dahaki görüşmemizde arayan sen olmalısın," dedi tehditkâr bir biçimde. Arayıp küfretmeyi nasıl da isterdim...

Telefonu kapatıp yerime geçmeden önce derin bir nefes aldım. Kalbim hâlâ feci bir şekilde gümbürdüyordu.

"Kötü bir şey mi var, yüzün bembeyaz!" dedi sevgilim. Sonra yerinden kalkıp yanıma geldi. Elleriyle yüzümü avuçladı. "Çok solgunsun."

"Şey... Şey arayınca, babam... Seninle olduğumu görüyor gibi panikledim," diyerek zorlukla yanıt verdim.

"Baban benimle evlenmene kızar mı?" diye sordu. Bu düşünce kendisini rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı.

"Hayır. Seni tanırsa onay vereceğine eminim... Yani verirdi. Çalışkan insanları sever."

Memnuniyetle gülümsedi. Babamın onayını almak, onun için önemli miydi? Ah, neler düşünüyordum böyle? Neredeyse, Tuna'nın bizim evin, küçük, mütevazı salonunda kız istemeye geldiğini hayal edecektim. O, babamla konuşurken, ben onlara kahve götürüyorum mesela... Allahım nasıl güzel bir şey olurdu. Kahvesini tuzlu yapmaya bile kıyamazdım ki...

"İyi olduğuna emin misin?" diye bir kez daha sorunca hayallerimi asla gerçekleşmeyecekleri o yerde bıraktım. Başımı sallayıp iyi olduğumu söyledim. Kendisi bir iş görüşmesi yapacağını söyleyerek dışarıya çıkmayı teklif etti. Minnetle kabul ettim. Dışarı çıkınca, "Ben şuraya doğru yürüyorum," dedim. Bu defa o başını salladı ve telefon görüşmesini yapmak için aksi yöne hareket etti. Ceketsizdi. Lacivert, dar bir gömlek, taba bir pantolon giymişti. Öylesine yakışıklıydı ki, gölü seyretmek yerine öylece onu seyrettim. Ancak bir anda bana dönünce hızla kendimi çevirip yürümeye başladım.

Hava çok sıcak, manzara muhteşemdi. Göl kıyısında durup, sırtıma vuran sıcak yelin tadını çıkardım. Düşüncelerim birer düğümden farksız birbirine dolandı. Tuna ve ben sevgiliydik ama klasik sevgililer gibi değildik. Aramızda müthiş bir çekim, yoğun bir tutku vardı, ama klişe sevgililerin o yapışık halleri yoktu. 'Önce sen kapat, mmmm...' şeklinde bir ilişki bize çok uzaktı. Bakışarak ya da dokunarak anlaşıyorduk sanki... Bu ise o kadar güzeldi ki...

İşte, yine bana dokunuyordu. Omuzlarımda o iri ellerini, o sıcak dokunuşunu hissediyordum. Beni usulca kendine çekerken, ben güvenle geriye yaslandım. Sırtım göğsüne değdiğinde elleri karnımda birleşti. Ellerimi indirip ellerini tuttum. Yüzüm boynunun hemen altına, ondan bir uzuvmuş gibi sımsıkı dayanmıştı. Başını eğip kulağıma fısıldadı.

"Ne düşünüyorsun?"

Sanki ne düşündüğümü değil de, 'üstünde ne var?' diye soruyordu. Sımsıcak, yoğun bir arzuyla "Seni," dedim...

Gülümsedi. Nefesi kulağımı, elleri ellerimi okşuyordu...

"Sen?" diye sordum. Cevap vermesini beklemeden, "Hisse senetlerini mi yoksa?" diye takıldım.

"Bugün cumartesi, endeks kapalı," derken sırıttı... Dirseğimi koluna vurdum. "Cumartesi değil, Pazartesi olsaydı da seni düşünürdüm," diye itiraf etti. "Ve Salı, Çarşamba, Perşembe, Cuma..."

"Bu kadar mı? Hafta sonu tatil sanırım," diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Hafta sonu zaten benimsin. Her hafta sonu başka bir yere gideceğiz."

Kolları arasında döndüm. Yüz yüze, nefes nefese, sarmaş dolaştık. Tüm ikilemeler bizim içindi sanki. Heyecanla parlayan gözlerimle ona bakmalara doyamıyordum. Sahiden sevgililer gibi takılacaktık. İnsanlar sevgiliyken evleniyorlardı, bizse evlendikten sonra sevgili olarak her şeyi bambaşka yaşıyorduk.

"Artık benimsin," diye fısıldarken dudaklarıma eğildi. Yükseldim ve birbirimizi bulduk. Öpüşmemiz etrafta insanlar olduğu için kısa sürdü. Sonra bir kolu beni sarmaktan vazgeçti. Bu ayrılık bile canımı yakıyordu. Sonra eli pantolonunun cebine gitti ve küçük bir şangırtı sesi geldi. Ne olduğunu anlamadım. Kapalı avucunu aramıza koyup, "Bir sürpriz," dedi.

Ellerim hızla avucuna uzandı. "Bir öpücükle açarım," diyerek tatlı tatlı sırıttı. Hızlı bir öpücük verdim.

Yumruğu yavaşça açılırken güneş ışığı doğrudan elindeki şeye vurdu. Güçlü bir ışık havaya yükseldi. Bunların ne olduğunu ancak elime alınca anladım. İki yüzüktü! Biri irice, diğeri daha ufak... Kalbim delice atarken, "Bunlar..." diye fısıldadım.

"Bunlar, bizim evli olduğumuzun, sevgili olduğumuzun kanıtı," derken küçük olanı aldı.

"Ve birbirimizden hoşlandığımızın," diyerek ben devam ettim. Başını salladı. Yüzüğü parmağıma yavaşça geçirirken ellerim zangır zangır titriyordu. İşini bitirince yüzüklü elimi sımsıkı

tutup dudaklarına götürdü. Tuna, elimi bastırarak öperken, gözlerim dolu dolu baktım ona.

Sonra aynısını ben yaptım... Yüzüğü kaslı parmağına geçirdiğimde bir damla gözyaşım tam olarak parlak metalin üstüne damladı. Hızla yüzümü avuçlayıp kimseye, hiç kimseye aldırmadan beni öpmeye başladı.

BÖLÜM 41

Bir kadına karşı ne zaman böyle doyumsuz hissetmişti? Hiçbir zaman. Tuna, karısını öperken bunu düşünüyordu. Deniz'e asla doyamayacaktı. Onu öpmenin, ona sarılmanın ya da bakmanın bir sınırı olmadığını biliyordu. Çenesine bile katlanmaya gönüllüydü. Şartlar böyleyken onunla boşanır mıydı? Artık bundan emin bile değildi. Deniz'le sevgili olduğuna göre ondan ayrılmak rutin planları arasında yer almıyordu artık.

Deniz'le sevgiliydi! Genç adam bunu teklif ederken neler düşündüğünü iyi biliyordu. Onunla sevişmek için her şeyi yapabilirdi, ama sevgili olmayı teklif etmek bunlardan biri değildi. Bunu teklif etmişti; çünkü istemişti.

Bu kızın Ahmet'in odasına girip, ona kahve servis etmesine bile delirecek kadar kızıyordu. Hakan'la görüşmesi ihtimal dâhilinde bile değildi! Eğer Deniz'in başka erkeklerle olan münasebeti, kendisini bu denli rahatsız ediyorsa başka erkeklerle görüşmesini tamamen önlemeliydi. Bunun tek yolu da onu sadece kâğıt üstünde değil, gayri resmi bir şekilde de sahiplenmekti. Üstelik onu öpmekten bu denli hoşlanıyorken sevgili olmak mantıklı geliyordu. Hayır... Yanılıyordu. Deniz denen bu kızla ilgili hiçbir şeyin mantıklı bir temeli yoktu. Mantık gibi mekanik bir şeyden uzaktı bu kız. Deniz, ne zaman parlayacağı belli olmayan bir ateş, ne zaman eseceği ön görülemeyen bir fırtınaydı... O bir yağmurdu ve Tuna iliklerine kadar sırılsıklamdı! Şimdi de o, kendisinindi... Yüzükler bunu ispatlıyordu. Birbirlerine olan çekimleri de buna kanıttı.

Tuna ondan hoşlandığına emindi. Başta bu kızı çekilmez bulduysa da artık onsuz olmak istemiyordu. İlk günler nefret dahi etmiş olabilirdi, ama bu nefret ne zaman, hangi koşulda yerini

BÖLÜM 41

Bir kadına karşı ne zaman böyle doyumsuz hissetmişti? Hiçbir zaman. Tuna, karısını öperken bunu düşünüyordu. Deniz'e asla doyamayacaktı. Onu öpmenin, ona sarılmanın ya da bakmanın bir sınırı olmadığını biliyordu. Cenesine bile katlanmaya gönüllüydü. Şartlar böyleyken onunla boşanır mıydı? Artık bundan emin bile değildi. Deniz'le sevgili olduğuna göre ondan ayrılmak rutin planları arasında yer almıyordu artık.

Deniz'le sevgiliydi! Genç adam bunu teklif ederken neler düşündüğünü iyi biliyordu. Onunla sevişmek için her şeyi yapabilirdi, ama sevgili olmayı teklif etmek bunlardan biri değildi. Bunu teklif etmişti; çünkü istemişti.

Bu kızın Ahmet'in odasına girip, ona kahve servis etmesine bile delirecek kadar kızıyordu. Hakan'la görüşmesi ihtimal dâhilinde bile değildi! Eğer Deniz'in başka erkeklerle olan münasebeti, kendisini bu denli rahatsız ediyorsa başka erkeklerle görüşmesini tamamen önlemeliydi. Bunun tek yolu da onu sadece kâğıt üstünde değil, gayri resmi bir şekilde de sahiplenmekti. Üstelik onu öpmekten bu denli hoşlanıyorken sevgili olmak mantıklı geliyordu. Hayır... Yanılıyordu. Deniz denen bu kızla ilgili hiçbir şeyin mantıklı bir temeli yoktu. Mantık gibi mekanik bir şeyden uzaktı bu kız. Deniz, ne zaman parlayacağı belli olmayan bir ateş, ne zaman esceği ön görülemeyen bir tufanaydı... O bir yağmurdu ve Tuna iliklerine kadar sırılsıklamdı! Şimdi de o, kendisinindi... Yazıtlar bunu ispatlıyordu. Birbirlerine olan çekimleri de buna kanıttı.

Tuna ondan hoşlandığına emindi. Başta bu kızı çekilmez bulduysa da artık onsuz olmak istemiyordu. İlk günler nefret dahi etmiş olabilirdi, ama bu nefret ne zaman, hangi koşulda verini böylesine kuvvetli bir hisse bırakmıştı emin değildi. Ona gerçek

anlamda ilk dokunduğunda mı olmuştu yoksa? Dudaklarından iki minik susamı silerken ona dokunmuştu ve o an, bir kıvılcım parmaklarından tüm vücuduna geçmişti. İşte Deniz Üstüner, o an bir virüs gibi yavaşça kanına karışmış ve gün geçtikçe kendisini daha da etkisi altına almıştı.

Genç adam kızın parmağına yüzüğü geçirirken bir an olsun pişmanlık hissetmedi. Ya da diğer insanlara aldırmadan onu tutkuyla öperken... Kızın dudakları kendi ağzında şekillenirken vücuduna dair olmadık görüntüler aklına dolunca geri çekilmek zorunda kaldı. Deniz hazır değildi ve Tuna buna saygı gösterecekti. Bugün bu kadar yaklaşmışken, yeniden o sınıra gelmenin yakın olduğunu biliyordu. Bugün Deniz'in bedeninin en yasak yerlerine dokunurken yakında onu tümüyle alacağından emindi. İkisi de bunu istiyordu, ancak kızın tedirginliği Tuna'nın beklemesine neden oluyordu. Üstelik Deniz'in daha önce dokunulmadığına emin olduğundan ipleri ona bırakacaktı. Bu farkındalık genç adamı bir büyü gibi sardı. Deniz sadece kendisinindi... Gelecekte ne olacağı umurunda değildi. Şimdi ve burada bu kadının tadını çıkaracaktı.

Genç adam Abant kıyısında gezerken bir şey daha keşfetti; el ele tutuşmak... Aydan'la bile kaç kez el ele tutuştuklarını hatırlamıyordu. Öylesine derin, duygusal paylaşımlar olmamıştı aralarında. Onunla belki sınırsız bir birliktelik yaşamışlardı ancak futbol üzerine de hiç konuşmamışlardı mesela. Hele maç yapmak! Aydan futbolun tek kelimesinden anlamadığı gibi bunu bayağı bulan bir kadındı. Oysa Deniz tam bir deliydi... Onunla maç yapmak ise müthiş olacaktı.

Deniz'in verdiği keyifle, farkında olmayarak kızın avucunu sıktı. Deniz acıyla inleyince kendine geldi. "Özür dilerim," dedi gülümseyerek.

Dudağının kenarındaki bu yarım gülüş, kıza bütün acılarını unutturdu. Kendisi de muzipçe adamın elini sıktı. Tuna sırıttı. "Acımadı mı?" diye sordu genç kız. Nasıl da saf görünüyordu. Tüm gücüyle bir kez daha sıktı. Tuna hafifçe kafasını salladı. Bu defa diğer eliyle kendine güç verip iki eliyle adamın elini kuvvetle sıktı.

"Acıyor ama numara yapıyorsun!" dedi genç kız.

"Numara değil ve hiç de acımıyor. Bir zamanlar boks yapmıştım," diyen genç adam bu cümlesiyle Deniz'i olmadık hayallere sürükledi. Genç kız, kocasının terli ve çıplak bedenini ve kum torbasını yumrukladığını hayal etti. Bu görüntüyle dudaklarını ısırdığında arsızca sırıttı.

"Hiç kavga ettin mi? Gerçek bir kavga?" diye sordu. Ardından bu sorusundan pişman olurcasına "Ah, tabii ya! Daha dün Ahmet'i devirdin," dedi.

Genç adamın kaşları hemen çatıldı. Kızın sorusunu duymadı bile. "Ahmet'le hiçbir koşulda konuşmayacaksın," diye buyurdu. Deniz cevap vermeden de işaret parmağını tehdit edercesine kaldırdı. "Odasına kahve götürdüğünü görür ya da ona 'günaydın' dediğini dahi işitirsem, şirkette çalışmana müsaade etmem."

"Ne?" diye atıldı kız. "Beni kovar mısın yani?"

"Elbette... Şartlarıma uyacaksın."

Deniz inanamıyor gibi abartı dolu bir sesle, "Karını kovacak mısın?" diye sordu.

Tuna kızın irice açılmış şaşkın gözlerine bakarken, "Çalışman gerekmiyor!" dedi.

"Nasıl gerekmiyor? Altı ay işsiz dolaştım zaten, bir daha..."

Tuna sertçe kızın sözünü kesti. "Sana bundan sonra ben bakacağım. Benim karımsın ve benim sorumluluğumdasın," dedi.

Deniz heyecanla kasıldı. "Hayır," diyerek başını salladı.

Tuna küstah bir gülüş attı. "Kabul etmeyeceğini biliyordum ancak şöyle düşün; seni zaten kovacaktım."

"Nasıl?" diyen kız durup ellerini beline yasladı. Kavga etmeye nasıl bu kadar hazır olabiliyordu.

Tuna da tek elini cebine koyarak kayıtsızca yanıt verdi. "Tanık koruma programı bitince işine son verilecek."

"Ama..."

"Deniz, sekreterlikten bir halt anladığın yok."

Genç kız bu sözlere alınabilirdi ama kahretsin ki doğruydu. "Beni başka birime alırsın. Halkla İlişkiler ya da Basın..."

"Bir kat aşağıda... Olmaz!" diyerek kaşlarını çattı genç adam.

"Neden ama?"

"Çünkü benden uzakta olacaksın."

Ah, Deniz bu yanıtı beklemiyor gibi kalakaldı. Oysa atılıp ihraz edecekti ancak son anda kelimeleri ağzına tıkmayı başardı. Yüzünden hoşnut bir gülüş geçerken, "Beni görmen önemli mi?" diye sordu.

"Artık önemli," dedi genç adam ve kendisinden birkaç adım uzakta duran karısına, "Buraya gel," dedi.

Deniz gelmekle kalmadı koşarak kapandı adamın göğsüne. Belki de çok hızlı gidiyordu ama kendine engel olamıyordu. Uranüslü kocasının uzay gemisi bozulmuş da dünyaya mahkûm kalmış gibi her an biraz daha fazla Dünyalı olması karşısında naz yapmak delilik değil miydi? O gemi her an tamir edilebilir ve kocası o Kurumsal Egoizmini her an kazanabilirdi. Aslında o egoizmden kurtulması mümkün değildi, zira genlerinde vardı bu... Deniz ise buna takılmayı bırakmıştı.

Tuna ile yan yana bir müddet daha yürüdüler. Kocasının kolları altında, onun sıcak tutuşuyla kendini dünyanın en güvenilir yerinde hissediyordu. Kendisi güvende olabilirdi ama Tuna açık bir tehlikeyle karşı karşıyaydı; üstelik onun yüzünden. Rakipleri açığını bulmak için mafya tutmuşlardı ne de olsa!

Genç kızın kaygısı gözlerinden okunurken, "O adamları bulamadık," dedi.

Tuna yürümeye devam etti. "Hangi adamlar?"

"Sana saldıranlar... Kim olduğunu biliyor musun?"

Genç adam umursamazca omuz silkti. Kimseden korkuyor görünmüyordu. Her zamanki gibi kendinden emin, sarsılmaz duruyordu. "Ahmet olduğuna eminim," dedi bir müddet sonra.

Deniz bundan o kadar da emin olamıyordu. "O olduğuna emin misin?"

"Tek düşmanım o değil ancak kim olduğu çok da önemli değil. Sadece havlayan bir avuç köpek... Isıracak cesaretleri olsaydı, şu an burada olmazdım."

"Ah, böyle konuşma," diyen genç kız korkuyla ona yaslandı.

Tuna kızın kaygısından hoşnut, onu rahatlatmak için, "Korkma sevgilim," dedi sakince.

Deniz'in korkusunun yerini müthiş bir heyecan aldı. Bu adamın ağzından çıkan her kelime onu mutlu ediyordu ama, "Sevgilim,"

ierken nasıl da güzel geliyordu sesi. "Sen korkmuyorsan, ben de korkmuyorum," dedi. O an başına bela olan mafya bile flu bir görüntüden ötesi değildi. Tuna Üstüner'le oldukça, başka şeyler o kadar değersizleşiyordu ki, Deniz bu aşk karşısında şaşıp kalıyordu. Şimdi ise ona sokulduğuna inanamıyordu. Bu adam, kalbini istediği o gün geldiğinde koşulsuzca verecek, aşkını ellerine sunacak gibiydi. Uranüs'le aralarındaki bilmem kaç milyon ışık yılı gittikçe silikleşiyordu sanki.

Huzurlu yürüyüşleri bir kez daha telefon sesiyle bölündü. Deniz unuttuğu mafya korkusunu bir kez daha iliklerine kadar hissederken bu seferkinin bir mesaj sesi olması nispeten kendisini rahatlattı. Bankalardan birinden olmasını dileyerek mesajı okudu. Dileği gerçekleşmedi, aksine kâbus olacak bir havadisi almıştı.

"Aman Allahım," diye haykırdı Deniz.

"Ne oldu?"

"Ha...haber olmuşuz," diye inledi genç kız. Kocası kendisine bakarken "Evlendiğin haberi sitelere düşmüş. Üstelik benim de adım geçiyormuş!"

Tuna kızın telefonunu hızla kaptığı gibi mesajı okudu. Yasemin bazı internet sitelerine haberin konulduğunu yazmıştı. "Kahretsin!" diyen genç adam sinirle kaşlarını çattı. "Ahmet denen o aşağılık adamın işi!" diye devam ettiğinde Deniz panikle, "Ne yapacağım şimdi ben? Annemler öğrenirse çok kötü olur," dedi.

"Öğrenmeyecekler!"

"Nasıl? İllaki haberdar olurlar."

"İzin vermeyeceğim, Deniz. Sakin ol!"

Tuna her ne kadar kendinden emin konuşsa da, Deniz bir kere yayılan bu haberin ailesinin kulağına gideceğinden emindi. "Engel olamazsın," diye mırıldandı. Yüzü nasıl da düşmüştü. Genç adam karısının tedirgin gözlerine dayanamayarak, onun kollarını tuttu. Can acıtır şekilde sıkarken, "Deniz bana bak!" diye emretti.

Kız gözlerini kaldırdı. "Ben bir sanatçı veya bir şarkıcı değilim! Hatırladın mı, ben bir işadamıyım. Bu haber magazin sitelerine değil, birkaç cemiyet sitesine düşmüştür sadece."

"Ama..."

"Annenlerin bunu görmesi imkânsız... Sosyeteyi takip ediyorlar mı?"

"Hayır, ama!"

"Öyleyse şimdi sakinleş. Haberleri kaldıracağım."

"Buna gücün yeter mi?"

"Sen beni ne sanıyorsun? Bir telefonuma bakar," diyen genç adam öfkelenmiş gibi sesini yükseltti. Deniz onu küçümsediğini sanmasından delice korkarak, "Özür dilerim, ama interneti bilirsin, bir kere yayıldı mı önünü almak imkânsız," diye fısıldadı.

"Benim için imkânsız yok!" diyen Tuna telefonunu kavrayıp hızlı hamlelerle bir numarayı tuşladı.

"Çiğdem Hanım..." diyerek son derece otoriter sesiyle kesin emirlerini verdi. "Tek bir haber kalmayacak. Eğer bir yerde rastlarsam bunun hesabını sen verirsin," diyerek kadını tehdit ettikten sonra telefonu kapattı.

"Mesele çözüldü!" dedi bir an sonra

Deniz'in kaygısı tam olarak giderilmemişti. Annesi ve babasının internete girmelerine olanak yoktu ama kuzenleri görebilirdi. Ve o geniş sülalesinden biri duyarsa bu haber birkaç saniyede herkesin diline düşerdi. Kahretsin ki, o zaman da babasına asla açıklama yapamazdı. Annesini bir şekilde ikna etse de, babası onu silerdi.

"Babam beni affetmeyecek," diye mırıldandı kendi kendine.

Genç adam karısını kavrayıp, onu daha da kuvvetle sıktı. Yüzüne karşı öfkeyle bağırdı. "Sana engelledim diyorum!"

Kız gözlerini kaçırdı. İkna olmaması Tuna'yı delirtiyordu. "Eğer ailen duyarsa da, biz de evli olduğumuzu ilan ederiz!" diyen genç adam kendinden son derece emin bu cümleyi kurduğunda Deniz hızla ona döndü.

"Bunu yapamazsın."

"Neden? Benimle evli olman o kadar mı kötü?"

"Ah, asla sevgilim, asla," diyen genç kız bir duygu yoğunluğuyla adamın yüzüne dokundu. "Kendim için değil, senin için kötü olur. Benimle evlenmen itibarını..."

"Saçmalamayı kes. Şimdi! "

"Ama..."

"Deniz, sana kes diyorum. Bu aptallıkları daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Yani benimle evli olman duyulursa bu senin için..."

"Bu benim için asla sorun olmaz... Ama belli ki senin için büyük bir sorun!"

Tuna'nın itham eden bu cümlesiyle genç kız ağlamaklı baktı ona. "Hayır! Of, bunu nasıl düşünürsün? Seninle evlenmek isteyen kaç bin tane kız olduğundan haberin var mı?"

"Yok," dedi genç adam.

Deniz onun bu yanıtıyla tebessüm etti. "Kızlar bana düşman olacaklar. Ve sonra Çisem... Eminim üzerime bir kiralık katil yollar."

"Ben varken kimse sana dokunamaz!" dedi genç adam. Sonra kızın yanıt vermesini beklemeden onu çekip yüzünü göğsüne kapattı. Eliyle saçlarını okşarken, "Rahatla artık," dedi.

Ah, Deniz rahat olmaktan o kadar uzaktı ki... Tuna'nın sözlerine, daha doğrusu onun her şeyine müthiş bir güven duyuyordu ancak o yanındayken nasıl rahat olabilirdi ki? Lanet olası bir kaybetme korkusu kalbine oturmuştu. Bu adamdan ayrılırsa, ne yapardı bilemiyordu! Onunla değilken hiç olmazsa bir umudu vardı, ama ondan ayrılırsa o umut da sonsuza dek tükenirdi. Ancak yine de bunu hiçbir şeye değişmezdi. Bir ömür boyu aşkı bulabileceğini umut etmektense, Tuna ile bir günü doyasıya yaşayıp, sonrasında yapayalnız kalmayı tercih ederdi. Bu duygusal yoğunlukla sevdiği adama daha çok sarıldı. Ona karışmak ister gibi... Sımsıkı!

Sonraki bir saatte Ankara'ya doğru yola çıktılar. Deniz rahatlamış olsa da, Tuna onun kaygılarını tamamen silmek istiyordu. Uzaktan müdahale etmek yerine Ankara'da işleri koordine etmek daha kolay olacağı için dönmeye karar vermişlerdi. Balayı iki gün tek gece sürüp, yarım kalsa da, Deniz bu kısacık anlardan bile mutluydu. Yol boyunca uzun uzun konuştular. Gündelik şeylerden... Televizyon dizilerinden ve filmlerden... Deniz bu konularda gerçek bir otorite olsa da, Tuna televizyon izlemediğini anlattı.

"Ah, çok güzel diziler var. Kesinlikle çok şey kaçırıyorsun," dedi genç kız gülümseyerek.

Tuna onu ilgiyle dinlerken, "Birkaç yabancı dizi izlemiştim ancak senin tavsiyene uyup yerli dizilere bakacağım. Ne önerirsin peki?" diye sordu.

Deniz pat diye yanıt verdi. "Dağıstan'ı izlemelisin."

"Dağıstan mı? Ülke olan mı?"

"Ah, hayır, adam olan..."

Tuna gerginçe, "Adam mı? Dağıstan bir adam mı?" diye sordu.

"Evet, hem de çoook yakışıklı," deme gafletinde bulunan genç kız Tuna'nın o derin, çatık kaşlarıyla karşılaşınca panikle atıldı. "Senin kadar değil. Asla değil!"

Ancak bu yanıt kocasını memnun etmek yerine daha da sinirlendirdi. "Bir daha o aptal adamı izlemeyeceksin, Deniz!"

"Adam evli ve yedi çocuğu var."

"Ama bu, senin ağzının suyunu akıtmaya engel değil!"

Genç kız bu öfkeli homurdanmayla böyle bir konu açtığı için kendine kızdı. Ancak bir yandan Tuna'nın bu tatlı kıskançlığı karşısında sırıtıyordu.

Deniz bir cevap vermeyince Tuna adeta gürleyerek, "İzlemeyeceğine söz ver!" diye bağırdı.

"Şey..." diyen kız bilerek onu kızdırmanın keyfiyle kararsız gibi görünmeyi seçti.

"Lanet olsun Deniz, eğer o aptal diziyi yayından kaldırmamı istemiyorsan, bana hemen söz vereceksin!"

"Ah, yapar mısın sahiden?"

"Yaparım!" diye bağırdı adam. Yola zorlukla konsantre olurken Deniz'i sarsmak, daha çok boğmak istiyordu.

Genç kız bu tehditle daha da coştu. "Eğer yapabiliyorsan, Şehriye ve Batucan'ı kaldırır mısın?"

"Batucan mı? Allah aşkına, işin gücün o ahmak adamları izlemek mi?" diyen genç adam kıza öldürücü bir bakış attı.

"Batucan'ı Yasemin seviyor. Üstelik Batucan çok çirkin. Babyface denen adamlardan"

Tuna sert bir soluk alırken, "Deniz beni delirtme!" diye bağırdı.

"Şimdi ne yaptım?" diye sordu kız. Ah, nasıl da saf ayağına yatıyordu. Şahane! Tuna hakikaten delirmişti.

"Adamlar üzerine konuşmaya devam edersen seni arabadan atacağım!"

"Yapamazsın!"

"Yaparım!"

"Yapsana," diyen kız onu kışkırtırken Tuna aracı hızla sağa çekip durdurdu.

Genç kız ona şaşkınca baktı. Bir an sonra ellerini göğsünde buluşturup "Susuyorum!" dedi gerçek bir kaygıyla.

Tuna karısının görmediğinden emin olarak sırıttı. Bu kadını kışkırtmak da, korkutmak da ne kadar kolaydı. Ve her ne kadar onun aptalca sözlerine kızsa da, açıkça eğleniyordu. Aslında Deniz'le yaptığı her şey kendisini eğlendiriyordu. Bu kadar zıt şeyleri nasıl aynı anda hissettirebiliyordu bu kız ona? 'Deniz Üstüner farkı' diye düşündü. Asla tahmin edilmeyen, asla öngörülmeyen biriydi. Bir an o açık renk güzel gözleri korkuyla açılırken, sadece bir saniye sonra nasıl da öfkeyle parlıyordu. Arabayı durdurmuşken içinden gelen ani bir hisle kızı sertçe kendine çekip dudaklarına yapıştı. Yanlarından süratle akan trafiğe aldırmadan, otobanın kenarında onunla dakikalarca öpüştü. Koma sesleri işitmeye başlayınca genç adam kendini çekti. Dudaklarında hâlâ Deniz'in tadı varken, yeşil gözlerini kısarak baktı ona.

Öfkeli çehresiyle ima dolu bir şekilde, "Beni sahiden delirtiyorsun," dedi.

Deniz afallamış bir ifadeyle kıkırdadı. Kurumsal Çapkın Uranüslüsü bunu iyi niyetle mi, kötü niyetle mi söylemişti emin değildi, ancak o kadar mutluydu ki...

Ankara'ya vardıklarında Tuna kızı evin yakınındaki bir semtte indirdi. Gazetecilerin olması ihtimaline karşı bu önlemi alırken bir yandan da düşünüyordu. Deniz'i koruma isteği nasıl böylesine güçlü olabiliyordu. Onu üzgün görmek de kendisini müthiş bir şekilde rahatsız ediyordu. Üstelik ailesine karşı açıklayamayacağı kadar zor durumlara düşmesine de katiyen müsaade edemezdi. Yaşadığı veya yaşayacağı zorluklara karşılığı olmadan girmişti. Tuna Üstüner'le evli olmak bu durumda kendisine bir fayda getirmiyordu. Para istemeyen bir kızdı, ya da gösteriş. Eğer gösterişle ilgili olsaydı, şüphesiz haberlerin herkese yayılmasını isterdi,

ama genç adam onun yüzündeki o saf korkuyu görmüştü. Ailesi duyar diye nasıl da kaygılanmış, nasıl da korkmuştu. Tüm bunların ardında art niyet aramak aptallık olurdu ki, Tuna böyle bir düşünceden bile çok uzaktı. Deniz kendisine yardım ederken bir beklenti içinde değildi... Olsaydı da ona istediğini verirdi! Tuna bu kızın tüm dileklerini gerçekleştirmek istiyordu artık. Hoşlandığı bu kızın... Aynı şekilde kendisinden hoşlanan bu kızın... Sessiz kaldıkları anlarda düşünecek zamanı bulmuştu. Alyansı onun parmağına geçirirken ağlaması o kadar içten, o kadar yalındı ki, bu Tuna'yı adeta sarsıp geçmişti. Birbirlerinden fena halde hoşlanmaları ve artık resmi olarak evli olmaları önlerine harika fırsatlar çıkaracaktı. Genç adam bu fırsatları değerlendirecekti. Başarılı bir girişimci olarak bu açık kârlı yatırıma girecekti. Deniz'le gerçek bir ilişki için elinden geleni ortaya dökecekti.

Genç kız araçtan inmeden önce Tuna onu durdurdu. Rahat olmasına dair birkaç cümle kurdu. Bu işi kesinkes halledeceğini ve ailesinin ya da çevresinin hiçbir şekilde gerçekleri öğrenmeyeceğini söyledi. Deniz ona güvendi. Başka bir şey yapamazdı da...

"Telefonun daima açık olsun," dedi karısına.

Tuna onu arayacak mıydı yani? Deniz bu düşünceyle gülümsedi. Sahiden birer sevgiliden farkları yoktu artık. "Tamam," dedi memnuniyetle.

"Ve benden başka hiçbir şeyi düşünme!"

"Sanki yapabilirmişim gibi..." diyen genç kız ürkerek sordu. "Sen de beni düşünecek misin?"

"Düşünmemeyi yeğlerim," dedi genç adam.

Deniz bu yanıtla ona kızgınca baktı. Tuna uzanıp çatık kaşlarına dokundu. Eli oradan yanağına gitti. "Seni düşünüp durursam işlerime nasıl odaklanacağım? Binlerce çalışan ve binlerce işi idare etmem gerekiyor. Bir de Ahmet ve miras işi var. Tüm bu karmaşanın ortasında aklıma sen gelmemelisin."

Ah, bu da yanlış bir cevaptı. Deniz malum kadın bencilliğiyle daha da somurttu. *İşlerinden bana ne?* diye geçirdi içinden. *Sadece beni düşün, lütfen!* dercesine kocasına bakarken Tuna en sonunda beklediği yanıtı verdi.

"Yine de tek bir saniyem bile seni *düşünmeden* geçmeyecek, Deniz Üstüner!"

Genç kız işte o an gülümsedi. Büyükçe bir gülüş eşliğinde elini kaldırıp, "İşte bu," dedi.

Tuna şımarık bir kız çocuğunu izler gibi izledi onu. Ardından öpmek istedi ancak bulundukları cadde kalabalıktı. "Hadi git," dedi usulca.

Deniz hızla başını salladı. Bu keskin hareketiyle bir tutam saçı yüzüne yayıldı. Kulağının arkasına iteledi saçlarını ve araçtan çıktı. Kocası gitmeden önce de camdan eğilip son bir kez o yakışıklı yüze, o derinden bakan yeşil gözlere baktı. Utanmadan ve bir an olsun çekinmeden iki parmağını öpüp üfleyerek genç adama hayali bir öpücük yolladı. Tuna bu sevimli hareketle Deniz'in işitmediği bir kahkaha attı. "Benim deli sevgilim," dedi sonra. Deniz bunu da işitmedi. Zaten koşarak ara bir sokağa girmişti bile.

Tuna kendi evine gittikten sonra öncelikle haberin olabileceği birkaç siteye göz gezdirdi. Evlilik haberi hiçbir yerde görünmüyordu. Yine de Çiğdem Hanım'ı arayarak ona son durumu sordu. Özel Kalem'i haberleri kaldırdığını ancak telefonlarının hiç susmadığını anlattı. Tuna kısa bir yazılı açıklamayla tüm iddiaları reddeden bir yazı hazırlayıp basına dağıtmasını emretti. Telefonunu kapar kapamaz bu defa en yakın dostu Mert'in çağrısını aldı.

Henüz 'Alo' bile diyemeden, Mert sinirli bir sesle konuşmaya başladı. "Damat olmak nasıl bir duygu, Sayın Üstüner?"

Tuna homurdandı. Tıpkı Mert gibi alaycı ve öfkeli bir sesle, "Harika," dedi. "Sen de denemelisin."

"Denerim veya denemem bundan sana ne? Hem böyle bir şey olduğu takdirde senin ruhun bile duymayacak!"

"Senin çenen durmaz Mert. Eminim bana ötmekte hiç zaman kaybetmezsin."

"Gerçekten adi bir adamsın!"

"Dostum, eğer küfretmek için aradıysan telefonu kapatacağım."

Mert bu tehdide aldırmadı. "Demek Deniz'le sahiden evlendin, ha?"

"Evet," diyerek bekletmeden yanıt verdi genç adam.

"Ve sana bu fikri veren ben olduğum halde benden sakladın."

Tuna önündeki ekrandan siteleri taramaya devam ederken, "Deniz'le evlenmeyi ben istemedim," dedi.

"Nasıl? Ama evlenmişsin işte. Haberlerin yalan olmadığına eminim, ki anladığım kadarıyla sen de kabul ediyorsun zaten."

"Haberler yalan değil ve onunla evlendim. Ancak evlilik teklifi Deniz'den geldi."

Mert karşıdan güçlü bir kahkaha attı. "Sana evlenme mi teklif etti?"

"Evet."

"Neden ama, aşkından öldüğü için mi?" diyerek alayla konuşan Mert, Tuna'yı bu defa sinirlendirdi.

"Ahmet'ten miras işini öğrenmiş. Bana yardım etmek istediği için yaptı."

"Ve karşılık olarak?"

"Hiçbir şey istemedi," diyerek sertçe yanıtladı Tuna.

Mert bir an boyunca bir şey diyemedi. Deniz'in bir şey istememiş olması karşısında şaşırmamıştı. Nedense o kızın para ya da başka bir beklenti içinde olması tuhaf geliyordu. Mert de buna ikna olmuştu. Tuna'ya da bunları söylemekte gecikmedi. Ona bir de Deniz denen o kızın kıymetini bilmesi gerektiğinde dair birkaç cümle kurdu. Tabii hâlâ kendisinin, evlilik haberini en son duyan kişi olması karşısında kızgın olsa da Tuna bu durumu, "Dalga geçeceğinden emindim," diye yanıtlamıştı. Mert muhtemelen dalga geçerdi ancak şu an bundan uzaktı. Tuna'yı takdir ediyordu. Deniz gibi bir kızla evlendiği için hayatının en doğru kararlarından birini verdiğini düşünüyordu.

❧ ❧ ❧

Mert telefonu kapattığında sırıtıyordu. En yakın dostu Tuna Üstüner evlenmişti. Vay be, ne büyük olay! Aydan'dan sonra onun başka bir kadınla gerçek anlamda yakınlaşacağına ihtimal vermiyordu ancak dostu gidip evlenmişti. Ve bundan hiç de şikâyetçi durmuyordu.

"Deniz'in büyüsü," dedi genç adam. Sonra aklı bir anda başka, bambaşka bir fikirle aydınlanmaya başladı. Deniz gibi bir kızın ev arkadaşını görmek, onunla tanışmak istiyordu. En azından o kızın nasıl bir görünüşü olduğunu delicesine merak ediyordu.

Oturduğu restorandan çıkan genç adam valenin aracını getirmesini beklerken kötü kötü sırıttı. "Yasemin..." diye mırıldandı bir an sonra... Bakışları çapkınca kısılırken aracını doğrudan Dışkapı Devlet Hastanesine sürmeye başladı. Yasemin denen kız, o seksi hemşire orada çalışıyordu!

Mert, bugüne kadar pek çok kadınla çılgınca birçok şey yaşamıştı ancak bu defa sahiden fena halde heyecanlanıyordu. Aklındaki hemşire görüntüsü çapkın bir erkeğe uygun olarak hayli cüretkârdı. Hastaneye ulaştığında da bu görüntünün gerçek olmasını diledi. Tabii bir de o kızın bugün işte olmasını...

Danışmaya doğrudan Hemşire Yasemin'i sordu. Hayattan bezmiş olan görevli Mert'in yüzüne bezgince baktı. Ancak karşısında bakımlı, yakışıklı ve kesinlikle fazla fiyakalı bir adam olduğunu görünce gözleri sonuna kadar açıldı. "Tıbbi Onkoloji Ünitesi'nde," dedi kekeleyerek.

Mert ayartıcı bir gülüşle teşekkür ederek, o bölümü bulmak için hastane koridorlarında ilerlemeye başladı. Birkaç kişiye sorduktan sonra da en alt kattaki Onkoloji Bölümü'nü buldu. Gördüğü tüm hemşirelerin yaka kartlarını okumuştu ama aralarında Yasemin yoktu. Tam dönüp gitmek üzereydi ki, girişinin yasak olduğu yoğun bakım servisinin kapıları sonuna kadar açıldı.

Bir hemşire hızlı adımlarıyla kapının yanındaki telefonu kavrarken içeriden bir diğeri ona, "Çabuk ol!" diye bağırıyordu. Bağıran bu kişi ise Yasemin'den başkası değildi. Mert o an düşünmeden içeriye daldı. Bir şeyler olduğu açıktı ve yardım etmek istedi ancak gözlerini kızdan alamıyordu. Yasemin denen bu kızın hayalleriyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Üzerinde gayet mütevazı beyaz takım, ayaklarında çirkin terlikler vardı. Ne sanıyordu ki? Burası devlet hastanesiydi. Ancak kızın yüzünün hakkını verdi. Güzel bir kızdı Yasemin. Kızları derecelendirdiği notlarından on üzerinden sekiz verecek kadar güzel buldu onu. Deniz'in o açık renk gözlerinden farklı olarak koyu, simsiyah gözleri vardı. Saçları klasik bir kahverengiydi ve ortalama bir boyu vardı. Tıpkı Deniz gibi görünüş olarak mükemmel değildi ancak farklı bir şeyler sezdi genç adam bu kızda. Belki de acayip bir beklentiye girdiği için ortalamayı aşmayan bu kızı müspet bir değerlendirmeye almıştı. Ya da

servisin loş ışıkları altında sahte bir güzellik görüyordu. Onu bir de gün ışığında incelemeydi ki, kulaklarına bu defa kızın sesi doldu.

"Beyefendi kimsiniz ve burada ne işiniz var?" diye bağırmıştı kız. Tam bir cadı gibi çıkıyordu sesi.

Mert ona kaşlarını çatarak kızgınlıkla baktı. Kadınların kendisine böyle bağırmalarına alışık değildi. Bir şey demeliydi ancak diyecek bir şey bulamadı. Yasemin bir yandan hastayla ilgilenirken, diğer yandan Mert'i kurtaran o soruyu sordu.

"Necati Amca'nın yakını mısınız?"

Necati kimdi, Mert bilmiyordu. Muhtemelen şu an şuursuzca yatan bu yaşlı adam olmalıydı. "Evet," dedi sertçe. "Torunuyum."

Genç kız o an yumuşayan şefkatli bakışlarla baktı Mert'e. "Durumu kritikleşti. Doktoru bekliyoruz."

Mert yavaşça kafasını salladı. Söylediği yalandan ötürü kendini kötü hissetti. Zavallı yaşlı ve hasta bir adamı yalanına ortak ettiği için müthiş bir rahatsızlık hissetti. Bu hisle çıkıp gitmek için arkasını dönmüştü ki Yasemin seslendi. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

❧ ❧ ❧

Tuna akşama kadar şirketin işleriyle ilgilendi. Cenazeden dolayı ziyarete gelen ahbaplar hâlâ azalmamıştı. Bu yüzden hava kararıktan sonra İncek'teki villaya gitti. Orada Belgin halası ile kısa bir görüşme yaptı. Miras işini halledeceğine dair birkaç cümle kurdu. Belgin halası da onun evlendiğini işitmişti. Tuna en yakın akrabası olan kadına her şeyi dürüstlükle itiraf etti. Evliliğinin sırf hisseleri almak için gerçekleştiğini anlatırken Belgin Hanım yeğenine darılmıştı.

"Evlenmek için daha düzgün bir kız bulamadın mı?" diye sordu.

Tuna bu yoruma öfkelense de kadına fazla sert çıkmayarak Deniz'in doğru kişi olduğuna dair birkaç cümle kurdu.

"Eğer sahte bir evlilik yapacağını söyleseydin daha uygun bir kız bulabilirdim. Deniz denen bu kızın başına bela olmayacağından emin misin?"

"Olmayacak!" diyerek sertçe yanıt veren Tuna halasına kötü bir bakış attı. "Deniz'le ilgili kötü şeyler söylemene müsaade edemem. Lütfen bu konuyu kapat ve kararıma saygı duy!"

Belgin Üstüner, genç adama kötü bir ifadeyle baktı. "O kıza hiç güvenmiyorum!" dedi ve karşılık olarak öylesine hiddetli bir bakış aldı ki, derhâl gözlerini kaçırdı. "Peki, tamam! Öfkelenme. Umarım ben yanılırım," dediğinde Tuna onun yanılacağından adı gibi emindi. Daha birkaç haftaya kadar hiçbir şeyine güvenmediği ve fazlasıyla şüpheli bulduğu o kızı şimdi en yakın akrabasına karşı savunuyor ve ona hiç kimseye olmadığı kadar çok güveniyordu.

Dönüş yolunda da düşünceleri sadece Deniz'e odaklıydı. Otel odasındaki yakınlaşmalarını unutmak bir yana, ondan sonrasına dair bir takım hayallerle sırıttı. Deniz'in sutyenle uyuyamaması, banyodaki o kendini kaybetmiş tavrı, duş başlığıyla tehdit etmesi ne kadar da komikti. Onun her şeyinden hoşlanmaya başlıyordu. Görünüşü zaten hoşuna gidiyordu ancak yırtıcı bir dişi olmasına uymayan o ürkek tavrını da çok sevimli buluyordu. Ve o kızın kendisiyle beraber uyuyacağı–tabii sutyensiz–sabah aynı yatakta uyanacağı anın hayaliyle arzusu daha da şiddetleniyordu.

Onu görme isteğiyle dolunca evinin olduğu yöne kırdı direksiyonu. Ancak öncesinde arayarak hazır olmasını isteyecekti. Telefonu üçüncü çalışta açıldı.

"Sevgilim," dedi önce.

Deniz karşıdan bir inilti koyuverdi. "Çok, çok kötü bir şey oldu!" diyen kız ağlamaklı sesiyle konuşunca Tuna, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız kaygılı sesiyle korkarak yanıt verdi. "Annem... Annem Ankara'ya geliyormuş. Az önce aradı. Otobüse binmiş yarın sabah burada olur!"

BÖLÜM 42

Sevgilimin sesiyle avunabilirdim ama beynimin içinde yankılanan annemin sesi kıyamet suru gibiyken bu biraz zordu. Ancak hakkını vermeliyim ki, Tuna fiziki varlığıyla yanımda olmasa da, sesini duyurmasıyla bile beni mutlu edebilen nadide bir insandı. Benim sevdiğimdi!

Kaygılı sesimle çağrısına yanıt verdiğimde, "Annen haberleri mi görmüş?" diye sordu.

Görmüş olsaydı Erzurum'dan buraya kadar otobüsle değil, doğrudan ışınlanmayla damlardı. Bunu ona da söyledim. "Bilmiyorum, bir şey söylemedi ama sanmıyorum."

"Tamam, on dakikaya kadar oradayım," diyen Tuna yanıt vermemi beklemeden telefonu kapattı. Bir süre, suratıma kapanan telefonun sesini dinledim. Bu ses bile tuhaftır ki, bana sadece ne kadar önemsendiğimi gösteriyordu. Ben de telefonu kapattığımda biraz hava almamın bana da iyi geleceğini anladım. On dakika dolunca dışarıya çıktım. Eylül ayının feci sıcak günlerinden biriydi. Buna rağmen kısa kollu giyinmek yerine uzun kollu, geniş, kapüşonlu bir sweatshirt giydim. Fermuarı çekip, kapüşonu da kafama geçirerek ellerimi ceplerime soktum. Bu kadar sıkı giyinmemin nedeni sanki annem beni görecekmiş gibi kendimi kamufle etmeye çalışmaktı. Dışarıdan bakan biri bu delinin Deniz olduğunu bilmemeliydi. Gecenin on biri olmasına rağmen hiçbir şeyden korkmadan dışarıda Tuna'yı beklemeye başladım. Benim en büyük korkum annemken, bir seri katil bile beni tedirgin etmiyordu. Apartmanın bahçe kamerasından uzakta birkaç kez volta attım. Araba gürültüsünü işitince kafamı çevirdim, o an parlak farlar gözümü aldı. Sevgilimin Escalade'ini tanıyınca koşarak bahçeden çıktım. Tuna

aracından çıkarken elimle durmasını işaret edip, hızla ön koltuğa atladım. Sıcaktan pişiyordum ve oturur oturmaz kafamdaki kapüşonu indirip fermuarı açtım.

"Neden böyle giyindin, hasta mısın yoksa?" diyen sevgilime gülümseyerek baktım. Gözleri nasıl da kaygılıydı.

Başımı hızlıca 'hayır' dercesine sallayıp, "Sür lütfen," dedim.

Tuna aracını çalıştırdı. "Nereye gitmek istersin, bir kafe?" diye sordu.

"Bu halimle mi? Hayır, sadece sessiz bir yere park etsen de olur."

Herhangi bir yanıt vermeden orman yoluna girdi. Şehir terk edilmiş kadar sessizdi. Ankara'nın geceleri de gündüzleri gibi sakin ve kaygısız geçiyordu. Ana caddede bile trafik tek tük akıyor, bezgin araçlar doğrudan varış noktalarına gitmek istiyordu. Tuna, Escalade'ini kuytu bir yere park ettiğinde aracın tepe ışığını kapatmasını istedim. Burada şüpheli bir araç ve içinde gizli saklı işler yapan sevgililer olarak yakalanmak istemiyordum. Ancak o bana 'hayır' diyerek itiraz etti. Ardından daha yumuşak bir sesle, "Seni görmek istiyorum," dedi. Utançtan kızarıp daha da ateşlenerek acemi bir gülüş attım. Öylece seyrediyordu beni. Hafifçe tebessüm etse de, bakışlarında sorular gizliydi. 'Bu döküntüyle ne işim var?' diyor olamazdı değil mi? Kaygıyla esrarlı bakışlarını çözmek isterken, uzanıp kollarına çekti beni. Atıldım. Başka ne yapabilirdim ki? Başımı göğsüne yaslayıp orada kaldım. Ancak mahremiyetimiz fazla göz önünde olduğundan uzanıp ışığın düğmesine ben bastım. Araç karanlığa gömüldü. Aracın geniş ön camlarından gökyüzünü ve bir sürü yıldızı izledim. Benim en büyük ışığım ise bu adamdı. Uranüs'ün böylesine ışık yaydığını benden başka kimse bilemezdi.

Tuna'nın sesi de şölenime katıldı. Kulağıma doğru fısıldayıp beni özlediğini söyledi. Kesin ve tavizsizdi. Onun bu kararlı, bu otoriter tavrına hayrandım. Beni özlediğini söylerken bile karizmasından bir zerre yitirmiyordu. "Annen... O haberleri biliyor olabilir mi?" diye devam etti sonra.

Rahatım yerindeydi ya, omuz silktim. "Sesi çok tedirgin geliyordu ancak biliyor olsaydı, bir kere ön fırça atardı."

"Haberler sitelerde birkaç saat kalmış. Gördüklerini sanmıyorum," dedi Uranüslüm.

Gözlerim o sırada gökyüzünde Uranüs arıyordu. Dünyadan göremeyecek olsam da yanıp söner gibi ışıklarını titreten büyükçe bir yıldıza 'Senin adın bundan sonra Uranüs olsun,' diyerek gülümsedim. Tabii içimden... İçimden çok mutluydum. Tuna yanımdaydı, ben ona dayanmıştım ve hiç düşmeyecek kadar sıkı sarılmıştım. Beni bırakmayacağını biliyordum. Sözlerine güveniyordum. 'Ailen o haberleri görmemiştir,' derken nereden bildiğini sorgulamıyor doğrudan ona inanıyordum. O benim acil çıkış kapımdı, gemimdeki filika, uçaktaki can yeleğim, oksijen maskemdi... O benim köprüden önceki son çıkışımdı... Pelerinsiz kahramanım, her şeyimdi.

Başım göğsünde, kalp atışlarını bütünüyle duyarken ona aşkımı itiraf etmek istedim. Ancak çok yeniydik... İlişkimiz henüz prematüre bile değildi. Önce sağlıklı bir şekilde büyümesini, yürümese bile emeklemesini istiyordum. İtirafımın karşılığında sessiz bir bakış alıp, tüm gecemi, tüm haftamı o bakıştaki manaları çözmekle geçiremezdim. Bir de reddedilip, evime postalanmak vardı. *Deniz, biz sevgiliyiz ama âşık değiliz. Bu olaya profesyonel bir gözle bakmalısın. Takım ruhu ve kariyer hedefimiz olmalı, işimize duyguları karıştırmamalıyız,* türünde kurumsal bir yanıt da verebilirdi ki, bu durumda kurumsal mezarımı kendim kazmış olurdum. Bu yüzden sadece dudaklarım kıpırdandı ve tam yüreğine doğru "seni seviyorum," diye mırıldandım. Kalp atışı beni işitmiş gibi hızlandı. İşitmediğini biliyordum ancak heyecanlı olduğunu da anlamıştım. Sonra kollarımdan tutup hafifçe kaldırdı beni. Yüzlerimiz birbirine bakıyordu. Gece karanlık ve sıcaktı. Ortam ise hayli yoğun, elle tutulacak kadar ağır, duygusal bir atmosferin etkisindeydi. Tuna'nın gözlerinin rengini seçemiyordum ancak yüzünün yarısını aydınlık olarak görüyordum. Öylesine derin bakıyordu ki...

Sonra uzanıp öptü beni. Sıcağı daha da hararetlendirerek... "Kaygılanma artık. Annen öğrenirse, ben de onunla tanışırım."

Gözlerim kocaman açıldı. Tuna neler vaat ediyordu böyle! Keyifle, "Beni öldürmeden önce yetişmelisin," diyerek sırıttım.

O da sırıttı. Tatlı bir tebessümle dudağı kıvrıldı. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem," dediğinde yüzüne dokundum. Hislerim o kadar güçlüydü ki, ağlayabilirdim. Daha bir ay önce tokat attığım yanağını okşadım. Bunu ne maksatla yaptığımı Tuna elbette anlayamazdı, ancak ben ona zarar vermiş olmaktan ötürü kendime kızıyordum şimdi.

"Annem Hakan'ı beklerken, seni damat olarak görürse..." demiştim ki, devam edemeden Tuna sertçe yüzündeki elimi kavradı.

"Hakan'la evlenmeni mi istiyor?"

Bunaltan havaya rağmen enseme müthiş bir serinlik vurdu. Kaygıyla, "Ha...hayır," diye kekeledim. Hakan'la sevgili olduğumuz yalanını anneme söylediğimi Tuna'ya itiraf etmemiştim ancak şimdi onu fena halde şüphelendirmiştim. Belki de söylemeliydim. Ah, hayır, bana böylesine öfkeyle bakarken yapamazdım. Hakan'dan bu kadar nefret ederken ve elbette annem yoldayken asla söyleyemezdim. Biliyordum, Uranüslü Kurumsal Egoist sevgilim bunun öfkesiyle anneme açık açık her şeyi anlatabilirdi. *Kızınız ahmak bir herif olan Hakan Yorulmaz ile sevgili değil. O benimle sevgili ve bana ait!*

Anneme bu cümleleri henüz kurmayacak olsa da, beni hakkıyla bir kez daha tehdit etti. "Deniz, Hakan'ı ne senin, ne de annenin hayatında görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Bu sana son ikazım!"

"O benim Hacer Teyze'min akrabası. Hakan'la ister istemez karşılaşacağım," diyerek itiraz ettim. Sanki küfretmişim gibi gözlerini kıstı. "Onu görürsen yolunu değiştireceksin, merdivenden çıktığını görürsen sen inmekten vazgeçeceksin, otobüse binerse ilk durakta ineceksin, restoranda karşılaşırsan görünmeyeceğin bir masaya geçeceksin!"

"Yani çok ayıp edeceğim?"

"Umurumda bile değil!"

"Gerçekten kıskançlığının bir sınırı yok, değil mi?"

"Sen söz konusuyken, evet!" diye gürledi. Bu yanıt, benim işitmek istediğim tüm o aşk sözcüklerini barındırıyordu sanki. Kalbim

havalandı ve sonsuz maviliklere uçuşa geçti. Sıcak ekmeğin Nutella'sına kavuşması gibi ona sımaştım.

"Sen de başka kadınlarla baş başa yemeklere, özel gecelere gitmeyeceksin. Ya da onlarla ofiste yalnız görüşmeyeceksin!" diyerek misilleme yaptım.

"İşimden dolayı zor olacak ama deneyeceğim. Sadece senin için yapacağım bunu."

"Eğer yapmazsan her on saniyede bir odana girer, sonra o sarı aşüfteye iğrenç kahveler yaparım."

"Sarı aşüfte de kim!"

"Bilmem..." diyerek omuz silktim. Ardından alıngan bir sesle devam ettim. "Martin denen o mafya babasıyla gelen şu kız, ismi April... Onu ne kadar tanıyorsun? Çok mu yakınsın?"

"April mi? Demek ismini de öğrendin?" diyen sevgilimin göğsünden küçük bir hırıltı yükselti. Keyiflenmişti.

"Evet. Bayan Nisan! Yılda sadece bir ay. Oysa ben öyle miyim? Deniz'in bir mevsimi yok. Deniz on iki ayın her günü güzeldir."

"Ve Ankara'da Deniz yok diyenler de yanılıyor, değil mi? Bir tane Deniz var, tam şu an karşımda."

Tuna'nın cümlesiyle kahkaha atıp, "Sen espride mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Espri değil," dediğinde gözlerime ciddiyetle baktı. *"Sen bir tanesin Deniz ve sadece bana aitsin!"*

Utanıp gözlerimi kaçırdım. Ondan böylesine sözler işitmeye alışkın değildim. Saksısı değişmiş bir çiçeğin şaşkınlığındaydım. O çiçek yerini yadırgayıp açmıyordu belki ama ben, aksine, Tuna'nın sözleriyle, şevkle rengârenk açmaya hazırdım. Sessizliğin uzadığı bir an yeniden konuşma ihtiyacı hissettim. "Ciddiyim... Ben kıskandığımda çirkinleşirim! Eğer bir başka kadın sana kur yaparsa kahvesine bile tükürebilirim!"

Arabayı inleten kısa bir kahkaha attı. "Sen delisin, sahiden tam bir üşütüksün," dediğinde burnumdan öptü.

Sadece âşığım, demek istedim ancak sadece sustum.

❧ ❧ ❧

Tuna'yla araçta bir saat kadar öylece oturduk. Bazen ben susum o konuştu, bazen ikimiz de sustuk ve kalplerimiz konuştu. Belki de çan çan konuşan sadece benim kalbimdi, çünkü içimden geçen bütün hisleri yüreğimle Tuna'nın göğsüne fısıldıyordum. Ondan henüz aynı sözleri işitmiyor olsam dahi varlığı tüm zerrelerime bir mutluluk yayıyordu. Annemin neden olduğu kaygı bile yatışmış ve göğsümdeki ağır yük hafiflemişti. Son kez beni dudağının kenarından öpüp evime bıraktı. Mutfak ışığını yakıp, içeriden ona bakana kadar da gitmedi. Perdeyi aralayıp bir öpücük attım. Gülümsedi... Ah, gerçek öpücüklerini şimdiden özlemiştim. Yasemin olmadığı için tüm bunları tek başıma içime attım ve evin içinde tek başıma samba yaptım. Samba yapmaktan anlamıyor olsam da, Tuna'nın aşkı içime bir dansçı kaçırmıştı. Yorulana kadar kendimi kanepeden kanepeye attım. Ruhum bedenime dar geliyordu. Tuna neredeyse, ona koşmak istiyordum. Yorulmadan...

Gece uyumadan önce bir kez daha aradı beni. Nasıl olduğumu sordu. Ona mutluluktan bir balon gibi uçmak üzere olduğumu söylemedim. Azıcık kötü ruh, biraz endişe, fazlaca korku kattım konuşmalarıma. Birazcık şımartılmak hakkımdı, değil mi? Tuna tarafından avutulmak için dünyanın tüm sıkıntılarını yüklenebilirdim o an... Sesi nasıl da içtendi. Yatağa kıvrıldığımda hâlâ konuşuyordu benimle. Odanın içindeki koltukta karşımda oturuyor gibi onu hissediyordum. En son telefonu ben kapattım. 'Önce sen kapat' türü ergenliklerle dolu olsam da bunu yapmadım. Tabii patronla sevgili olmanın avantajlarını da dibine kadar yaşayıp, tabağı dahi sıyırdım. Yarın annem geleceği için ilk iznimi de kopardım, Uranüslü sevgili patronumdan.

Öğlene doğru annemi almak için otogara gitmiştim. Eve dönene kadar da annem beni hayattan bezdirmeyi başardı. Sadece yirmi dakikalık yol boyunca yirmi asırlık nasihatler dinledim. Annem durmaksızın Hakan'ı anlattı bana. Sanki kızını değil de kendini everecekti onunla! Ah, hayır, ben de Hakan'la evlenmeyecektim ancak annem eve dönüş yolunda düğünümüzü yapmış, bizi gerdeğe sokmuş, kucağıma da evladımı vermişti. O kadar

coşkuluydu ki, ona Hakan'la aramızda arkadaşlığın bile kalmadığını söyleyemedim.

"Anne, sen neden geldin Ankara'ya?" diye sorduğumda annemin Tuna ile evliliğimi öğrenmediğini anlamıştım elbette. Eğer öyle olsaydı otobüsten iner inmez hareket eden başka bir otobüsün altına atardı beni.

Annem sorumu çakalca sırıtarak yanıtladı. "Senin bir halt yapacağın yok. Artık ben duruma el atıyorum!"

"Ne durumu?"

"Hakan'la senin durumun... Hele bizi bir tanıştır. Bakayım şu avukata. Bir test edeyim."

"Anne, Hakan'ı test sürüşüne mi çıkaracaksın? Test edeyim ne ya? Hem ayıp bir kere, olmaz!"

"Ayıp mı? Müstakbel damadımla tanışmamın nesi ayıp? Söyle ona, yarın akşam bizi alsın, bir yere götürsün."

"Ben seni alıp Erzurum'a götüreyim annem ya. Böyle bir şey için nasıl gelirsin. Biz daha..." Susup gözlerimi kaçırdım. Anneme yalan söylüyor olmak bir başka kahrolma sebebimdi. Ama Tuna'yı aldatıyor gibi olduğumu bilmek de parmağıma durmaksızın kıymıklar batırırcasına canımı yakıyordu. "Biz daha o konuları konuşmadık!" diyerek itiraz ettim.

O da veto hakkını kullandı. "Hayır, kızım! O adamla tanışacağım. Merak etme, senin ne kadar beceriksiz olduğunu anlatmam. Yemek yapmaktan anlamadığını, el işi bilmediğini, evini bok götürdüğünü söyleyecek değilim."

"Anne ya! Hakan da hizmetçi tutmuyor kendine herhâlde."

"Evlenirseniz evin işlerini de adama yaptırırsın sen."

Feminist damarım kabardı ve gururla yanıt verdim. "Her şey müşterek bir kere!"

"Hı hı. Sen yemeği yaparken, o da salatayı yapar, değil mi? Zavallı adam yemek diye kömür yiyecek."

"Deniz'den annesine, Deniz'den annesine... Farkında mısın bilmem ama ben senin kızınım Seniha Akın! Bir sürü yemek yapmasını da biliyorum. Mesela çok güzel pilav yaparım."

"Ben de ona şaşırıyorum ya!"

"Pilav yapmama mı?"

"Hayır, benim kızım olmana. Genlerine beceriksizlik geçmiş. Kesin halangillerdendir."

Bezgince dudaklarımı büzdüm. "Hakan'la tanışmayacağına söz verirsen, akşam sana müthiş sarmalar yaparım. Ne dersin?"

"Olmaz!" diyen annem kanepeden kalkarak mutfağa yöneldi. Peşinden koşturarak gittim. Annem hafif kilolu bir kadındı ancak boğazı hiç durmazdı. Kahvaltıyı sekizde yapar, Müge Anlı izlerken meyve yer, öğle yemeğinden sonra çayla pasta, kurabiye indirirdi mideye. Ancak tüm bu tıkınmalarına rağmen arı gibi ev işi yaptığından kilo almazdı. Ben onun yediklerini yeseydim iki günde vinçle kaldırılacak kıvama gelirdim.

Annem dolabı yoklayıp ne var, ne yok bakarken eline çürük, buruşuk bir patlıcan alıp salladı. "Bu ne kızım?"

"Sevgilisi kamyarık olduğu için depresyona girmiş bir adet patlıcan," dedim.

Annem tatlı bir kahkaha atıp, "Her şey çürümüş, kızım bu evde yemek yapmıyor musunuz?" diye sordu.

"Atıştırıyoruz işte," dediğimde yanıma gelip belimden kavradı. Gıdıklanıp geriye kaçtığımda, "Belli zaten, belin ortadan kırılacak," dedi.

Ah, öyle miydi sahiden? Yeterince zayıflamış mıydım? Anneme müthiş bir memnuniyet içinde baktım. O da bana muzip muzip bakarken, "Gel buraya, uzaylı Zekiye," dedi.

Koşup sarıldım anneme. Onu altı aydan fazladır görmüyordum ancak çenesi yüzünden, geldiğinden bu yana sarılamamıştık bile. Kol kola yeniden salona girdiğimizde kucağına sıvıştım. Saçlarımı beğendiğini ve siyahın bana çok yakıştığını söyledi. Bu saçların biricik damadı Tuna Üstüner'in eseri olduğunu ona anlatmadım... O beni Hakan'la sevgili sanıyordu ve henüz doğrulara hazır değildi. Öte yandan annemi, Hakan'la tanışmama konusunda ikna edemedim. Üstelik Yasemin de öğleden sonra gelince sırf bana pislik olsun diye anneme Hakan'ı övüp durdu. Tuna ile evlendiğimi bildiği halde o kadar ateşli anlatıyordu ki, annem tam bir fangirl olmuştu. Hakan'ın fanı!

Annem, "Ah Seniha Teyzem, Hakan ve Deniz çok iyi anlaşıyorlar," diyen Yasemin'i hipnoz olmuş gibi dinliyordu.

En sonunda dayanamayarak Yasemin'e, "Mutfak!" diye gürledim. Annem Duymasın dizini çekercesine homurdanıp mutfağa koştum. İki saniye sonra Yasemin de gelmişti.

"Sen delirdin mi? Hakan'ı niye övüyorsun?"

Yasemin bana sırıttı. "Çok zevkliymiş ama. Annenin gözleri parlıyor."

"Zevkli olan ne Yaso, annemi kandırmam mı?" diyerek ellerimi belime yasladım. Arena'daki Gladyatör gibi Yasemin'in üstüne atlayacaktım.

Sözlerimin tesiriyle sahici bir üzüntü duyarak, "Özür dilerim," dedi. "Gerçekten annenin ciddi olduğunu sanmıyordum!"

"Annem Hakan'la tanışmadan Erzurum'a dönmeyecek!"

"Ah, Deniz, özür dilerim bir tanem... Şey, ben bugün biraz saçmalıyorum ama bomba gibiyim, keyiften patlayabilirim."

"Keyif mi? Seni bu kadar keyiflendiren ne Yasemin, dibe batışım mı?"

"Yok... Yani dibe batmanı istemem ve hatanı telafi edeceğim bebeğim. Şey... Ben bugün biriyle tanıştım da..."

Yasemin'e dik dik bakarken dudağım kıvrıldı. Çapkın bir sesle, "Bir erkek mi?" diye sordum. Yanıt vermesine gerek yoktu. Yüzü yazlık domates gibi kıpkırmızıydı.

"Kanser tedavisi gören bir amcamız var. Bugün biraz fenalaştı. Tam o sırada torunu geldi. Doktor gelene kadar bana çok yardımcı oldu. Çok güler yüzlü biriydi."

Gözlerimi kısarak çapkınca sırıttım. "Güler yüzüne vurulacak olsan Joker'e âşık olurdun sen... Söylesene çok mu yakışıklıydı?"

"Yakışıklı evet, ama ondan ziyade iyi, kibar biri... "

"Kültürlü ve nerede, ne konuşmasını bilen biri, değil mi? Kütüğün teki olmamasına dikkat et. İsmi ne peki?"

"İsmi Murat. Memur... Senin Uranüslü gibi varlıklı değil ancak son derece kültürlü olduğuna eminim. Birazcık konuştuk da..."

Yasemin ilişkilerinde, salyangoz süratinde hareket eden bir kızdı. Sırf zahmetine katlanamadığı için kimseyle çıkmayan ayrıca fazla

hayalci biriydi. Erkek zevki Johnny Deep'ten aşağı, Brad Pitt'ten yukarıydı. İkisinin arasında karma birini arayacak kadar fantastik düşüncelere sahipken, bir erkeği sahiden beğenmesi karşısında şaşkındım. "Vay, Yasemin Hanım. Ateşler bacaları sarıp kül etmiş. Bundan sonraki hedefiniz nedir? Önünüzde hangi maçlar var?"

Yasemin kıkırdayıp mutlu gözleriyle bana baktı. "Bilmiyorum ki. *Yarın yine geleceğim*, dedi."

"Yarın izin günün değil mi?"

"Evet. Ben de öyle dedim. Çarşamba gelecek!"

"Ona izinli olduğunu ve diğer gün gelmesini mi söyledin? Herifin dedesi hastanedeymiş ama senin için diğer gün mü gelecek?"

"Söylemedim tabii ki. *Benim de yarın işim var zaten, Çarşamba gelirim*, diyen oydu."

Şaşkınlıkla arkadaşıma bakarken bu adamı iyice merak etmiştim. Yasemin'i böylesine heyecanlandıran kişi nasıl biri olabilirdi? Ah, hayatıma bir aksiyon daha gelmişti. Tuna Üstüner ile evliliğim, annemin baskını ve şimdi Yasemin'in pembe dizisi. Hayatım renklenmeye başlıyordu. Ancak asıl rengini gecenin ilerleyen saatlerinde görecektim. Annem, Yasemin ve benim kolumdan tutarak bizi Hacer Teyze'nin evine çıkardı. Yasemin'den sonra bir de Hacer Teyze'mden Hakan'a dair övgüler dinlerken annemin göz bebeklerinden gelinlikler, düğünler yansıyordu adeta. Kızının evleneceğine, bir kız kurusu olmayacağına kesin gözüyle bakıyordu artık. Onun hevesini kırmayacaktım. Şimdi Hakan'ın doğru kişi olmadığını söylersem, günlerce kafamın etini yiyecekti. Ancak Erzurum'a döndükten sonra söylersem, onu sakinleştirecek bir adet babam da yanında olacaktı. Ve beni durmaksızın kötüleyip, kulaklarımı çınlatacağı teyzem ve komşuları da... Öte yandan Hacer Teyze, benim yüzüme bile bakmıyordu. Hakan'la olan yalandan durumumuzu ona söylemediğimiz için açıkça trip atıyordu. Eve dönecekken sarılıp öptüm onu. İşte o zaman azıcık yumuşadı.

"Hakan'a da kızma teyzem, tamam mı?" dedim ayrılırken.

"Bakkal'a kıyma almaya mı gideceksin?" diyerek hepimizi güldürdü. Az işiten kulaklarını yormamak için, "Evet," dedim.

Annem de oradan lafa girdi. "Kıyma alalım da içli köfte yapalım bir gün."

Hacer Teyzem içli köfte kısmını anlayıp bilgece bakışlar attı. "Kimse benden iyi içli köfte yapamaz. Seniha. Sen bile," dediğinde annem bu meydan okumaya gülümseyerek karşılık verdi. İçli köfte kraliçesine iyi geceler dileyip eve geçtik.

"Anne, yanlış anlama ama sen ne zaman Erzurum'a döneceksin?"

Annem uyuyacağı kanepeye çarşaf sererken bana kötü kötü baktı. "Gitmemi mi istiyorsun, hayırsız kızım?"

"Anne, aşk olsun ya! Ben sadece şey... Çalışıyorum biliyorsun. Sonra Yasemin de evde yok. Hacer Teyze de kızlarına gidiyor. Sen tek başına gün boyu sıkıntıdan patlarsın."

Annem pazarlık yapacağını gösterir şekilde bana döndü. Gözleri parlıyordu ve ben bu bakıştan koşarak uzaklaşmak istiyordum. "Eğer Hakan'la tanışırsam ertesi gün dönerim," dedi.

Bu düşünce bana, bir an için fazlasıyla makul geldi. Eğer Hakan'la konuşursam belki bana yardım edebilirdi. Annemin daimi gözetimi altında olmaktansa bir akşamüstü Hakan'la çay içebilirdik. Elbette Tuna'nın haberi olmadan... Ne de olsa bunu istikbalimiz için yapıyordum. Şu an geleceğimizin önündeki en büyük engeller annem ve Hakan'dı!

"Ayarlamaya çalışacağım," diyerek annemi geçiştirdim. Tam iyi geceler demiştim ki, annem popoma şaplak attı.

"Hakan bu akşam aramadı mı hiç seni? Konuşmuyor musunuz akşamları? Mesaj falan... Hı?" diyerek mesaj yazıyor gibi başparmaklarına oryantal yaptırdı.

Bezgince baktım. "Bu ergence şeyleri nereden biliyorsun, anne?"

"Ergen mi? Niye ergen olsun kızım. Belki baban ve ben de mesajlaşıyoruz, olamaz mı?"

İstemsizce kahkaha attım. "Anne, senin babama atacağın mesaj, 'Kocacığım, gelirken iki kilo patates al, ya da alma evde varmış,' olurdu."

Annem esprimi anlamadı. Vakur bir tavırla, "Babanla bizim aşkımız ilk günkü gibi taze," dedi.

İşte buna katılıyordum. Zira bütün gün, olmayan sevgilim Hakan'ın beni aramamasına karşılık, babam sayısız kez annemi aramıştı. Annem kocasına mutfakta yapacaklarını uzun uzun anlatmış, küçük çocuk azarlar gibi ocağa, kapılara dikkat etmesini söylemişti. Ben de uyumadan önce babamla konuşup yatağıma geçtim. Tabii bir de asıl sevgilim Tuna'ya, aramamasını tembih etmiştim. Annem telefonumu kurcalarken Uranüslü Aşkımın çağrısıyla şüphelenebilirdi. Buna rağmen her on dakikada bir telefonumu kontrol etmekten geri duramıyordum. Aramadığı için küsecektim, neredeyse.

Ertesi gün mesai vardı. Tuna ile ilk gerçek mesaimiz... Karı koca olduktan sonra beni bekleyen ilk çetin sınav buydu. Onun gözetimi altında, kalbim onun kalbinin esaretinde nasıl çalışacaktım? Ah, bilmeyen de holdingi benim kurtardığımı sanırdı. Oysa tek yaptığım iki telefona bakmak ve onları da zavallı Köle İzahura Lale'ye aktarmaktı. Mafyadan da şimdilik ses yoktu ancak yakında çıkacağını biliyordum. Beş yüz bin liralık borcum da orada öylece duruyordu. Yakında bana haciz gelecekti; yo, evime değil, direkt canıma! Korkuyla ürperip etrafıma bakındığımda holdinge girmiştim. Aslında Tuna'nın manevi varlığının yanında, biraz da maddi varlığına ihtiyacım vardı. Onun için beş yüz bin demek, bir hiç demekti. Eğer istersem bana verir miydi? Ah, neler diyorum... Ondan para isteyeceğime organlarımı satmayı tercih ederdim. Ancak eğer beş yüz biri ödemezsem de başıma, başımıza geleceklerden çok korkuyordum. Bir de Ahmet vardı ki, bakışlarıyla beni dövüyordu sanki. Yine de odasına geçip saatlerce çıkmayarak gerçek bir rahatlık sağlamıştı bana. Belli ki evliliğimizin duyulmasını ve bunun gittikçe meşru olmasını istemiyor, bu yüzden zorunlu olarak susuyordu. Aslında susma denemezdi, zira bana bakarken bile bangır bangır hakaretlerini işitiyor gibiydim. Peki takıyor muydum bu durumu? Ah, asla! Tuna gibi güçlü bir duvara dayanmıştım. Her ne kadar duvarı andıran kaslarından, korumacı sarılışından, zümrüt yeşili gözlerinden, sıcacık ellerinden uzak olsam da Ahmet'in bana hiçbir tesiri yoktu!

Lale'nin, Pazartesi Sendromu izlerini taşıyan hastalıklı yüzü sıkıntımı katlarken, asansörün kapısı açıldığında dudaklarım beynimin kontrolünden çıkıp kulaklarıma doğru yol aldı. Tuna, yüzündeki o klişe sert ifadeyle yavaşça bana yaklaşıyordu. Belki bana değil, ofisine yaklaşıyordu ama bana geldiğini biliyordum. Gözleri bendeydi. Kıyafetimi süzüp yeniden yüzüme odaklandı. Ben de onu süzdüm. Tıpkı onun yaptığı gibi; hayranlık ve küstahlıkla... Siyah, simsiyah bir takım giymişti. Beyaz gömleği ve ince siyah kravatıyla onu ilk gördüğüm günü hatırladım. Asansörde... Elimde hakaret dolu özgeçmişimle... Ne kadar kasıntı, ne kadar dünya dışı göründüğünü şimdi de net olarak anımsıyordum; hâlâ öyleydi. Aynı bakışlar, aynı duruş... Tek farkla... Biz o gün iki yabancıydık, şimdi ise sevgili, dahası karı kocaydık.

Bir parça olsun gülümsemeden bize 'günaydın' dedi. Ancak sesi naifti. Bana özel bir talimat vermeyip–mesela kırmızı dosyayı kap gel şeklinde–Lale'ye yöneldi.

"Bugünkü programda neler var?" diye sordu.

"Bugün biraz yoğunsunuz, efendim. İsterseniz odanızda anlatayım."

Ah, müthiş bir kıskançlık kanıma doldu. Lale evli bir kadın olsa da kurduğu cümleyle homurdandım. Notlarını elinden kapıp o odaya ben girmeliydim, ancak bunu yapacak kadar delirmemiştim. Lale, Tuna ile beraber odasına girerken ben bezgince koltuğuma çöktüm. Gelen birkaç telefonu Çiğdem Hanım'a iletip önümdeki işlere baktım. Önümde iş yoktu. Tarık Koruma Programı'ndaki ilk bir ayın bitmesine on gün kadar kalmıştı. Sonrasında ne olacağını merak ediyordum. Beklerken Hakan'ı aramaya karar verdim. *Bu akşam annemi idare eder mi?* diye sormak istiyordum.

Hakan'ın tepkisi beklediğim gibi oldu. "Deniz, sen ne dediğinin farkında mısın? Annene sevgili rolü mü yapacağız?"

"Hakan, gerçekten çok özür dilerim. Annem Erzurum'a dönmeyi başka şekilde kabul etmiyor. Sadece bizim çıktığımızı söyleyecek, ilişkimizin çok yeni olduğuna dair birkaç cümle kuracaksın."

Hakan'ın karşıdan gelen oflamasıyla, neredeyse saçlarım dalgalanıyordu. Haklıydı tabii. İffeti kirlenmiş genç kız gibi kullanıldığını

düşünüyor olmalıydı. Aslında Hakan'dan, anneme kötü davranıp ilişkimizi bitirmesini isteyecektim. Ama onun gibi iyi yürekli birinden bunu istememem çok fazla olacağından bu fikrimden vazgeçtim. Neyse ki, Hakan yalvarmalarıma seyirci kalamadı ve beni kırmadı. Bu akşam sadece bir çay içip, iki kelime muhabbetle Seniha Akın tehlikesinden tamamen kurtulacaktık.

Günümün tek iyi yanı, bu konuyu halletmiş olmaktı. Tuna konusu ise canımı sıkıyordu. Öğle yemeğinden sonra bile bir kez olsun görüşemedik. Saat on bir gibi çıkıp başka bir toplantıya gitmişti. Geldiğinde akşam üzeriydi. İlhan Üstüner'in ölümünden dolayı pek çok şey birikmişti. Bu yüzden onu anlıyordum ancak görmezden gelindiğimi düşünmek canımı yakıyordu. Bahaneler bulmaya çalıştım bu arada. Tuna'nın odasına Lale'nin şüphesini çekmeden girmemi sağlayacak harika, parlak, bir şeyler...

"Böcek ilaçlama firmasından aradılar da. Tüm odaları dolaşacağım, Lale. Bir bakayım karafatma, hamam böceği, uçan, kaçan bir takım yasadışı böcekler var mı?" desem? *Ah, bu durumda her odayı dolaşmam gerekirdi. Riskli!*

"Tuna Bey'in kol düğmesi düşmüş. Bir koşu verip geleyim." *Lale meraklıdır. Bakmak ister. Olmaz!*

"Sağlıklı, organik kap kacak satıyorum. Belki Tuna Üstüner'in mutfağında bunlara ihtiyaç vardır." *Tuna Üstüner'in organik olarak ilgileneceği tek şey piliçler olurdu. Mesela bir piliç olarak ben! Organik Deniz.*

Sıırttım... Bahanelerim yersiz ve aptalcaydı. Tuna da arayıp, "Odama gel," demiyordu. O an telefonum çaldı. Sadece bir saniye zır dedi ve ben ışık hızıyla kulağıma yapıştırdım.

"Deniz Hanım, odama..."

"Tabii, efendim." Devamını işitmeme gerek yoktu. Hızla koltuktan fırladım. Ellerimi saçıma hızlıca geçirip üstümü, başımı düzelttim. Diz altında lila rengi bir etek, üstüne Yasemin'in mor, ince bir ceketini giymiştim. Lale'nin şüpheci bakışları altında koşturarak odaya vardım. Tuna da benim gibi ilk çalışımda, "Gel," dedi.

Heyecanım bedenimi kontrolsüzce ele geçirirken odasına girdim. Kapıyı usulca kapatıp orada öylece kaldım. Tuna gözlerini

bilgisayar ekranından kaldırdı. Ardından bir tıklamalık ses geldi. Sonra yerinden ağır ağır kalktı ve bana doğru yürüdü. Kaç kez böyle yürümüştü bana? Kaç kez böylesine bir gelişin ardından kavga etmiştik. Bu defaki sebepler başkaydı, ancak hislerim ve kalp çarpıntılarım aynıydı. Yanıma geldiğinde elimden tutup beni kanepeye oturttu. Kendisi de yanıma gelip, dizleri benim dizlerime değecek şekilde yakınıma oturdu. Ellerimi iki avucuna kıstırdı. İkimizin de parmağı boştu. Yüzük yerini okşadı. "Burayı boş görmek hoşuma gitmedi," dedi gergin bir sesle.

Dudak büzdüm. "Annem görürdü."

Ağır ağır başını salladı. Anlayışlı gözlerini gözlerime kenetledi. "Ne zaman gidecek?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

"Annen de senin kadar deli mi?"

Sesi suçlar gibi değil, muzipti bu defa. Gülümseyerek "Anneme çektiğimi söylerler ama ben babamın kızıyım," dedim. Sonra o devam etmeden "Sen?" diye sordum.

"Ben de babamın oğluyum. Ona çok benziyorum, yani fiziksel anlamda."

"Bir gün fotoğraflarını görmek isterim."

Tuna "Göreceksin," dedi emreder gibi. Onun hayatına her gün biraz daha sızıyor olmak, biraz daha ona ait hissettiriyordu. Her gün milim milim hayatına girsem de bir gün kendimi tamamen orada bulacağımı biliyordum. O yeşil gözlerinden çıkan her bakış, bana umut veriyordu. Umuttan güzel ne vardı ki dünyada?

"Bu akşam birkaç dakikalığına kaçamaz mısın?" diye sordu bir an sonra.

Heyecan ve korkuyla, "Hayır," diye atıldım. Hakan'la buluşmamız gerekiyordu ve Tuna, değil bizim sokağa, semte bile katiyen girmemeliydi.

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı. "Neden?" diye sordu. Sesinde şüphe dahası öfke vardı.

"Çünkü... Çünkü annem anlar. Annemi bilmezsin!" dedim. Reddedildiğini düşünerek sinirlenmişti, onu yatıştırmalıydım.

İkna olmuş gibi başını salladı. "Peki."

Gülümseyerek ellerini sıktım. O da parmaklarıyla tenimi okşadı. Sonra ellerimi bırakıp sağ eliyle yüzümü avuçladı. Diğer eli belime gitmişti. Beni kendine çektiğinde yavaşça ona doğru hareket ettim. Usulca yaklaştı dudaklarıma. Daha önce koltukta kucağına oturttuğu ya da asansörde üzerime eğildiği gibi çok yaklaştı ancak öpmedi. O da benim gibi o anları hatırlamış olacak ki, aynı anda gülümsedik. "Seni istediğim her an öpebilmek müthiş bir şey sevgilim."

"Öp o halde," dedim kısık sesimle.

İşkence eder gibi saniyeler boyunca öpmedi. Sonra ansızın sımsıkı kapandı dudaklarıma. Ellerim boynuna sarıldı ve dudaklarım aralandı. Sert ve hızlı bir öpüşme oldu. Biri odaya girebilir ya da Lale şüphelenebilir diye kendimi çektiğimde solukları dudaklarıma vuruyordu.

"Lale beni neden çağırdığını soracak? Ne dememi istersin?" diye sordum.

Bakışları dudaklarımdayken çapkınca yanıtladı. "Tuna Üstüner karısını özlemiş diyebilirsin."

Keyifli bir kahkaha attım. "Emin misin? Neyse bulurum ben bir şey," dediğimde hızla ayağa fırladım. Bileğimden sertçe çekerek yeniden oturttu beni ve çıkmadan önce dudaklarımdan bir kez daha uzun uzun öptü. Lale için bulduğum birkaç bahane de aklımdan uçup gitti.

* * *

Korkum bir nesne olsaydı, gulyabani gibi bir şey olurdu. Hakan'ın arabasına bindiğimizde, o kadar rahatsız ve o kadar kötü hissediyordum ki, dizlerimin titremesine bile engel olamıyordum. Akşam yemeğinden sonra Hakan bizi evin önünden alıp Çukurambar'daki şık bir bistroya götürdü. Ortam nezih, sakin, hava da serindi. Bunun aksine ben cayır cayır yanıyordum. Annemle Hakan koyu bir sohbete dalmışlardı. Bir ara Türk Hukuk Sistemi üzerine konuştuklarını bile işitmiştim ancak dinlemekten çok uzaktım. Kaygıyla bu gecenin bir an önce bitmesini bekliyordum. Hakan bile o kadar rahattı ki, bu rahatlık bir tek bana sirayet etmiyordu.

Ara ara başımı sallayarak sohbete katılıyordum ancak daha çok saniyeleri saymakla meşguldüm. Hayır, annem böyle yerken değil saniyeleri, saatleri saymam gerektiğini anladım.

Annem kendine adını bile telaffuz edemediği bir pasta istedi. Hakan da tramisu alırken, ben çikolata yatağında baygın bir adet Deniz dilimi almak istiyordum. Evet, kendimi kesmek sonra kendimi yemek istiyordum. Başka türlü bu işkenceden kaçışım yokken bezgince bir şey istemediğimi söyledim.

O an istediğim tek şey karşımda belirdi. Tuna Üstüner, benim Kurumsal Sevgilim, loş mekânda tam olarak karşımda duruyordu. Bakışları benim üzerimdeydi ve içimden bir ses ruhuma Fatiha okuyordu!

BÖLÜM 43

Deniz korku dolu bakışlarıyla genç adama bakarken Tuna'nın bakışlarından okunan tek şey öfkeydi. Kıpırtısız, bir duvar gibi kaskatı halde onu izliyordu; yalancı karısını!

Genç adam öncesinde Deniz'in bir şeyler çevirdiğinden şüphelenmişti elbette. Yine de bir paranoyak gibi görünmemek için onu takip etmemeye karar vermişti. Ona güveniyordu, güvenmişti. Gündüz saatlerinde odasına girdiğinde kaygılı ve ürkek olduğunun farkına varmıştı. Bu yüzden onun zor durumda kalacak şekilde kendi başına bir takım sorumluluklar yüklendiğini anlamıştı. Annesinden ötürü olmalıydı bunlar. Tuna, mesele her neyse karışmamaya karar vermişti ancak duramamıştı işte. Üstelik Deniz'i görme isteğini bastırınca, evinde daha fazla kalamamış aracını doğrudan onun evine sürmüştü. Bu defa Escalade değil sıradan bir Wolkswagen Bora kullanıyordu. Kızın semtinde şüphe çekmek ve ona dair kötü dedikodular oluşmasını engellemek için yapmıştı bunu. Karanlık bir noktaya park ettiği bir süre boyunca da öylece Deniz'in oturduğu daireye baktı. Ara ara mutfağın ışığı yanarken salonun ışığı daima açıktı. Gülümseyerek izlemeye devam etti. Sanki duvarlar ardında karısını görüyor, o berbat pijamaları üstündeyken onun kocaman gülüşünü tam kalbinde hissediyor gibiydi. Telefonu çıkarıp kızı arayacakken de tüm ışıklar ansızın söndü. Sonra kendi aracına arkadan yansıyan farlarıyla başka bir araç gelip tam kapının önünde park etti. İçinden Hakan çıkınca Tuna da gayri ihtiyari kapıyı açtı. Ancak sonradan beklemeye karar verdi. Ne olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Birkaç saniye sonra da göreceklerini gördü. Apartmanın giriş kapısından

önce Deniz, ardından muhtemelen annesi olacak orta yaşlı bir kadın çıktı. Ve genç adam o an sadece öfkesini kontrol etmeye çalıştı.

Şimdi de burada, karısının tam karşısında, ona adeta sözsüz işkenceler ederek bakıyordu. Bakışları Deniz'i hırpalıyor gibi öylesine sinirliydi ki, genç kız kıpırtısız kalacak kadar şoka girmişti. Yanına bir garson geldiğinde Tuna da nispeten kendine geldi. Sonra Deniz'in tam karşısına gelecek şekilde konumlanmış bir masaya oturdu. Hakan ve Deniz'in annesini arkadan görüyordu ancak kansını kıskaç altına alacak kadar onunla yüz yüze bulunuyordu. Dudakları küstahça birbirine bastırılmış halde Deniz'in gözünü dahi kırpmadan kendisine bakışına karşılık verdi. Aptal kız basıldığı için nasıl da şaşkındı. Aslında hissetmesi gereken duygu şaşkınlık değil, korku olmalıydı. Çünkü Tuna onu eline geçirdiğinde öldürecekti. Muhtemelen Deniz'in annesi olmasa bunu yapardı da, ancak şimdi sadece uzaktan bakışmakla yetiniyordu.

Deniz, elbette şaşkınlık duyuyordu ama korkunun keskin bıçakları da tenine usulca batmaya başlamıştı. Tuna'nın buraya tesadüfen gelmediğinden emindi. Kendisini izlemiş olmalıydı. Bir şüpheli olarak görüldüğünü fark ettiğinde bu durumda kime kızması gerektiğini kestiremedi. Tuna'ya kızgındı, elbette. Güven duymayıp takip etmişti ancak kendine daha çok kızgındı. Sevdiği adamın bu suçlar bakışlarına katlanmaktansa, annesinin oklavasını tercih ederdi. Buraya kadar gelmeden olayı halletmeliydi. Artık çok geçti. Üstelik Tuna'nın bakışlarındaki o ölümcül ifadeyi görmeye dayanamıyordu. Dudaklarını kıpırdatıp bir şeyler söylemek istedi. Ancak annesi omzundan dürtünce şuursuzca kadına baktı.

"Değil mi kızım, küçükken kafanda hep bit çıkardı!"

"Evet, evet," diyen genç kız annesinin sözlerini saniyeler sonra idrak edince "Anne!" diye tıslad ı.

Seniha Hanım, kahkaha atarken Hakan'ın bakışları da tebessümle Deniz'in üzerinde geziniyordu. Annesinin kim bilir hangi kirli çamaşırlarını daha ortaya döktüğünü düşünen Deniz, Hakan'ın bu bilgiler karşısında iğrenmediğini aksine kendisine keyifle baktığını görünce daha da şaşırdı. Ancak Tuna varken başka bir şey düşünmekten o kadar uzaktı ki... Kaçınılmaz olarak yeniden

kocasına döndü. Yoktu! Büyük bir tedirginlik ruhunu ele geçirdi. Onu kaybetmişti. Hem maddi anlamda, hem manevi anlamda... Hızla ayağa kalkıp etrafı taradı. Masasına bırakılmış olan kupadan sıcak buharlar çıkıyordu ancak Uranüslü sevdiği adam yoktu. Göreceğini görüp gitmişti demek! Deniz korkuyla, "Anne, gidelim artık," dedi.

Seniha Hanım kolundaki altın saate baktı. "Daha yarım saat olmadı kızım," dediğinde Deniz, Hakan'a bir bakış attı. Kendisini kurtarması için yalvarır gibiydi.

Genç adam anlayışla araya girdi. "Kalkalım. Belli ki Deniz sevmedi burayı."

Annesi kızına kötü kötü baksa da, bu, Deniz'in umurunda dahi olmadı. Fırçasını evde yiyebilirdi, ancak bu mizansene daha fazla devam edemezdi. Yol boyunca ağlamamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Tuna'nın birden bire gidişi hiç olmadığı kadar, daha önce hiç yaşamadığı kadar canını yakmıştı. Ona durumu artık izah edemeyeceğini biliyordu. Bir ihtimal lavaboya kalktığında Tuna da peşinden gelir ve ona her şeyi açıklar diye umut etmişti. Tabii muhtemelen o zaman da sağlam bir azar işitirdi ancak hiç olmazsa böylesine yoğun bir noksanlık yaşamazdı. Şimdi boşlukta gibi hissediyordu. Daha doğrusu hayatına müthiş bir boşluk girmiş gibiydi... Tuna, sanki hayatından çıkmıştı ve öncesinde doldurduğu o büyük, o görkemli varlığından sonra geriye kocaman bir boşluk kalmıştı.

Deniz eve gelir gelmez, annesine tek kelime etmeden yatağına gidip kıvrıldı. Hakan'a bir teşekkür mesajı yazdıktan sonra parmakları usulca o isme dokundu. 'Uranüslü Aşkım' yazısına tıklayıp Tuna'yı aradı. Tahmin ettiği gibi sevdiği adam telefonu açmadı. Belki on defa aradı ancak her defasında aynı ruhsuz sese takılı kaldı. Deniz, onun güvenini sarstığını biliyordu. Gözyaşları usulca yanaklarından inerken kapısı çalındı. Annesiydi. Hızla gözlerini sildi.

Kadın içeriye girdiğinde kızına kaygıyla bakıyordu. "Deniz, bir tanem iyi misin?"

Genç kız yapabileceğinin en iyisi yaparak hafifçe gülümsedi ancak konuştuğunda sesi inler gibiydi. "Değilim, anne."

Seniha Hanım kızına erişip yatağın kıyısına oturdu. Uzanıp kızının siyah saçlarını okşadı. "Neyin var, kızım?"

Deniz'in dudakları aralandı ancak konuşamadı. Gözyaşları hızla yanaklarından indi. Elleriyle yüzünü kapatıp sessizce ağlamaya başladı. Annesi kaygılı bakışlarıyla kızın bileklerini kavrayıp ellerini yüzünden çekti. "Gülüm... Ne oldu, hay Allah. Niye ağlıyorsun? Hakan mı yaptı bunu? Sana bir şey mi dedi? Onu öldüreceğim. Vallahi de öldüreceğim."

Genç kız usulca başını salladı. Elinin tersiyle yanaklarını silerken boğazı düğüm düğüm, "Anne, ben Hakan'ı sevmiyorum, ona âşık değilim," dedi.

Seniha Hanım'ın kaşları çatıldı. Kızından böylesine bir itiraf duymayı beklemiyordu. "Ama kızım, sen sevmediğin bir adamla iki dakika geçirmezsin. Hakan'la niye devam ediyorsun o halde!"

"Anne, bana ne yaptığını görmüyor musun? Senin üzmemek için 'Hakan'la sevgiliyim' dedim. Beni nasıl sıkboğaz ettiğini biliyor musun? Dayanamıyorum artık. Sevmediğim bir adamla evlenmeyeceğim. Otuz yaşına da gelsem, yüz yaşına da gelsem değişmeyecek bu!"

Kadın şaşkınlık biraz da kızgınlıkla dinledi kızını. "Bunca zaman beni kandırdın yani! Ben sana Erzurum'da tencere takımları, yorgan kılıfları, çeyizler alayım, sen beni sırtımdan vur."

"Of, anne... Seni kandırdım, evet. Özür dilerim. Ama sen de beni boğuyorsun. Beni düşünmekten kendini, babamı bile düşünmüyorsun. İstemiyorum evlenmek falan. Hakan'ı istemiyorum. Sevdiğim adamı istiyorum."

"Kimi seviyorsun?"

Genç kız ağzından kaçan cümleyle annesine tedirgin bir bakış attı. "Sevdiğim adam bir gün gelecek. Ben de onunla evleneceğim işte."

"Tek başına olman beni kaygılandırıyor sadece. Gel o halde. Benimle Erzurum'a dön. Bizimle yaşa."

Deniz başını salladı. "Burada yaşamayı seviyorum ve inan bana ben iyiyim."

Kadın kızına birkaç sitem, birkaç azar cümlesi daha kurdu. Ancak onun, hem gözyaşlarına dayanamadığı, hem de her şeyi dürüstçe açıkladığı için öfkesi yatışır gibi oldu. Dakikalar sonra da her şeye 'peki' dedi. Ona bir daha asla baskı yapmayacağına yemin etti.

"Anne, beni affet sana yalan söyledim ama beni mecbur bıraktın," diyen genç kız annesine acı dolu gözleriyle son kez baktı.

Seniha Hanım başını sallayıp, kızının ıslak yanaklarını okşadı. "Seni bu kadar sıktığımı bilmiyordum, güzel kızım. Allah'ın belası bir elin oğlu seni gerçekten el üstünde tutarsa, sana layık olursa ve sen de onu seversen işte o zaman evlenirsin. Sevmediğin bir adamla evlenmeni ben de istemem. Allah korusun, babandan başkasıyla evli olmak kâbus gibi geliyor bana."

"Beni şimdi anladın değil mi?"

"Anladım kızım," diyen kadın Deniz'e anlayışla gülümsedi. "Ben de yarın Erzurum'a döneyim. Sen de işine gücüne bak."

"Anne şimdi rahatlamış, hafiflemiş hissediyorum. Artık senden gizleyeceğim bir şey yok. Lütfen biraz daha kal!"

Seniha Hanım kızını yeterince zorda bıraktığını bildiğinden gitmekte direndi. Deniz'in kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Bu konuyu kapatıp sülalenin tüm dedikodularını anlatıp gergin havayı dağıttı. Odadan çıktığında ikisi de gülümsüyordu. Deniz de bir meseleyi, büyük bir meseleyi hallettiği için memnundu ancak sevinç duyamayacak kadar aklı karışıktı. Sevdiği tek adamı yakın zamanda bulmuş ve onu bu gece kaybetmişti. Annesine bir an Tuna'dan da bahsetmek istedi ancak bahsedilecek bir adam olmayabilirdi. Tuna, bu geceden itibaren hayatından tamamen çıkmış olabilirdi. Genç kız bu düşüncelerden sonra kâbus dolu bir uykuya daldı.

Sabah mesai saatinden çok önce şirkete gitti. Tuna'yı bir an önce görmek istiyordu ancak orada durup beklemek işkencesini daha da katlıyordu. Beklediği halde Tuna öğlene kadar gelmedi. Deniz tüm bu saatleri gerçek bir korkuyla geçirdi. Her an baş gösteren ağlama isteğini zorlukla savuşturarak sevdiği adamı bekledi.

Öğle yemeğine dahi inmedi. Tuna öğleden sonra saat üçte şirkete geldi. Deniz onu ilk gördüğünde lavabodan dönüyordu. Yarı yolda adım atamadan kalakaldı. Tuna'nın asansörden çıkıp odasına girmesini bir tür hipnoza uğramış gibi seyretti. Kocası, sevdiği adam bir kez olsun yüzüne bakmamıştı. Kendisini fark etmiş gibi görünmüyordu!

Genç kız yerine bile geçmeden koşarak Tuna'nın odasına girdi. Kapıyı çalmakla zaman kaybetmedi. Odaya girmek için bu defa bahaneye ihtiyacı yoktu. Lale'nin ürpermiş bakışlarına bile aldırmamıştı ancak Tuna'nın o kaskatı bakışlarına aldırmamak o kadar zordu ki.

Kız henüz içeriye dahi adım atmadan "Çık!" diye bağırdı genç adam. Deniz'in yüzüne bakmıyor ve masasının başında ayakta durarak çantasından evraklarını çıkarıyordu.

Deniz duraksamadı. Kararlılıkla "Çıkamam," diye itiraz. "Sana söyleyeceklerim var, çıkamam!"

"Benim ise dinleyecek hiçbir şeyim yok, Deniz Hanım. Şimdi odamdan çık. Bir misafir bekliyorum."

"Umurumda mı sanıyorsun? Sana beni dinlemen gerektiğini söylüyorum."

Tuna ancak bu cümleden sonra kızın yüzüne baktı. Karanlık, kısık, tehlikeli bakışlarla... O uzun boyuyla hükmetmekten çok daha fazlasını bakışlarıyla yapıyordu. "Sen bana emir mi veriyorsun?" diye fısıldadı. Sesinde açık bir nefret vardı.

Deniz yılmaya niyetli değildi. Bu savaşı kazanmaya gelmişti. Kaybedecekse de bir mücadele ortaya koymalıydı. "Sana emir vermiyorum! Sadece karın olarak..."

"Karım mı?" diyen genç adam kızın sözünü kesmekle kalmadı ona bir de alayla gülümsedi.

"Bak sevgilim bana kızgın olduğunu biliyorum ama dinlersen sana her şeyi anlatacağım. Ben bir yalan söyledim. Anneme yani..."

"Hayır, Deniz o yalanı bana söyledin. Ben yalanı affetmem."

"Hakan'ı neden bu kadar önemsiyorsun. Onun benim için hiçbir değeri..."

"Kes sesini ve şimdi çık!" diyen Tuna eliyle kapıyı gösterince Deniz bir adım daha yaklaştı ona. Gözleri dolu doluydu. Tuna'nın haklı olduğunu biliyordu ancak kendisini aklayacak sebepleri olduğunu da biliyordu. Konuşmaya fırsat bulamadan odanın kapısı çalındı. Tuna hızla "Gir," diye yanıt verdi.

İçeriye giren Lale, önce Deniz'e baktı. Kızın gözyaşlarıyla dolu gözlerini görememişti ancak onun tuhaf denecek bir kabalıkla kendisini itip odadan çıktığını kesinlikle görmüştü. Yine bir şeyler döndüğünü anladı.

"İş ve Yaşam Dergisinden Banu Hanım geldi, efendim."

Deniz bu sözleri işitmişti, Tuna'nın "Gelsin," diyen emrini de... Kendisini bir hışımla odadan attığında, bakışları Tuna'nın misafiriyle kesişti. O an içini müthiş bir karamsarlık kapladı. Banu denen kadın sarışın, uzun boylu, incecik bir kadındı. Güzeldi evet, ama daha çok alımlıydı. Kendisine gülümseyip selam veren kadına kötü bir bakış atıp lavaboya koştu. Artık dayanma sınırını geçmişken gözyaşları yüzünden bir sel gibi inmeye başladı. Tuna'ya yalan söylemiş olabilirdi ama şu an kendisini aldatılmış hissediyordu. O kadın röportaj için gelmişse bile Kurumsal Kasıntı'nın hiçbir yere röportaj vermediğini iyi biliyordu. Şimdi durduk yere çıkan bu röportajın ne maksatla olduğu belliydi.

"Misilleme mi yapıyorsun?" diye bağırdı aynadaki aksine.

Sesi kendi yansımasına çarptı. Şişmiş gözlerinden, kızarmış burnundan ve bir faciadan farksız görüntüsünden nefret ederek yerine geçti. Tüm günün kâbus olacağını bile bile öylece oturdu. Arada sırada Lale'ye bağırmak dışında gözü sadece kapıdaydı. Tuna'nın kapısı... İki saatten fazla olduğu halde Büyük Kariyerli Muhteşem Sarışın Gazeteci Banu Aktar, Tuna'nın odasından çıkmadı. Lale kahve götürürken Deniz içine sahiden tükürmek istediyse de yapmadı. Üstelik Tuna'yı daha önce tehdit ettiği gibi her on saniyede bir odaya da dalmadı. Sevdiği adamın buzdan farksız dondurucu bakışlarını bir kez daha görmek yeni bir ağlama krizi olabilirdi.

Sonunda kadın çıktığında Tuna da onunla çıktı. Sadece çıkmakla da kalmadı, ofisten onunla birlikte ayrıldı. Deniz buna

dayanamadığından mesai saati olmasına aldırmadan Üstüner Holding'den ayrıldı. Belki de Tuna gibi yapıp onları takip etmeliydi ancak göreceklerine hazırlıklı değildi. Onları bir mekânda baş başa görürse, kesin bir rezalet çıkarırdı ve bu rezalet de bizzat gazeteci Banu tarafından yarın manşetlere atılırdı. Bu yüzden çaresizce evinin yolunu tuttu. Sokağa girdiğinde uzun zamandır görülmeyen sapığı da keskin bir kalkışla yerini belli etti. Deniz ona bile gereken önemi göstermedi. Sapığının çaldığı mezdekeye başka zaman olsa gülerdi ancak şimdi sadece küfrediyordu.

Annesine karşı hiç olmadığı kadar nazik ve güler yüzlü olmayı başarmıştı yine de. Berbat geçen günün aksine annesi çok neşeliydi. Üstelik kadın kocasına kavuşacağı için keyiften dört dönüyordu. Deniz ona kalması için ısrar ettiği halde annesi o akşam saat dokuzdaki otobüsle Erzurum'a döndü. Üç gün kalmıştı ve bu süre uzarsa, babası yemek yapmak isterken evi ateşe verebilirdi. Deniz annesinin sözleriyle gülümseyerek uğurladı onu. Annesi artık ona kısmet aramayacağı için de memnundu. Yürüyerek eve dönerken aklı yine ve her zamanki gibi Tuna'ya kaydı. Cüzdanında sakladığı yüzüğü çıkarıp yeniden parmağına geçirdi. Ve o an çılgınca olsa da içinden geçeni yaptı. Sağa dönüp evine sapan yola girmekten vazgeçerek bir taksi çevirdi.

Tuna'nın rezidansına gidecekti! Kurumsal Kocası kiminle evlendiğini görecekti!

❧ ❧ ❧

Tuna tek başına playstation oynuyordu ama oyundan hiçbir şey anlamadığı açıktı. Sadece ağır bir hezimet alıp sıkıntısını büyütmekle yetindi. Deniz'i düşünürken başka hiçbir şeye karşı ilgili olamıyordu. Onun ihanetini unutamıyordu. Hakan'dan nefret ettiğini pek çok kere söylediği ve katiyen görüşmesini yasakladığı halde, o aptal kız bir de ailesiyle tanıştırıyordu o adamı! Deniz'i şu an öldürmek istiyordu. İç sesleri ve kafasında susmak bilmeyen gürültülerle gecesini berbat bir şekilde tüketirken Mert'i de aramıştı. Ancak lanet olası arkadaşı çok önemli bir işi olduğunu söyleyip kulübe gitmeyi reddetmişti. Tuna bir kadın mevzuu olduğunu

tahmin ediyordu ancak Mert'in ne türden bir ilişki içinde olduğunu biraz olsun merak etmiyordu. Onun kendi ilişkisi yeterince sallantıdaydı. Hayatına giren en deli kadın, en deli insan Deniz Üstüner'den ayrıydı. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Bilmediği bir diğer şey de ondan uzak kalmaya nasıl katlanacağıydı. Şimdiden ona dokunmayı, onu öpmeyi, açık renk gözlerinin heyecanla parlamasını, dudaklarından muzipçe, çılgınca şeyler çıkmasını özlemişti.

Özlemiyle başa çıkabilmek için mutfakta içecek bir şeyler ararken kapısı çaldı. Mert, oynaştığı kızdan usanmış olmalıydı. Genç adam bezgin adımlarıyla kapıyı açtığında karşısında gördüğü kişiye şaşkınlıkla baktı.

"Sen!" diye fısıldadı Deniz'e kötü bakışlar atarken.

Genç kız onu iki eliyle itip içeriye girdiğinde bir yandan da bağırıyordu. "Nerede o kadın?"

Tuna kızın ardından öfkeyle bakakalırken gözü saate ilişti. On buçuğu geçiyordu. Gecenin bir yarısı tek başına ne yapıyordu bu deli! "Burada ne işin var senin? Hem de bu saatte?" diyerek aynı yüksek sesle yanıt verdi.

"O sarı aşüfteden uzak duracaksın demiştim sana!" diyen genç kız ilk kez girdiği evde, hiçbir şeye aldırmadan, çılgınlar gibi tek tek daldı odalara.

Tuna kızın peşinden hızlıca gitti. Yatak odasının kapısını açmışken kolundan tutup, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Deniz rahatlamış gibi derin bir nefes bıraktı. "O kadın burada yok, değil mi?"

Genç adam ağır bir hakaret işitmiş gibi baktı kıza. "Sen deli misin? Aşağılık adamlar gibi eve tek gecelik bir kadın attığımı mı sandın?"

"Yaptın mı?"

Deniz'in yanıtı onu daha da öfkelendirdi. Kızın kolunu kavrayıp iri bedeniyle üzerine eğildi. "Beni kendinle mi karıştırdın? İhanet bildiğim kadarıyla senin işin..."

"Ben sana ihanet falan etmedim. Eğer beni dinleseydin sana anlatacaktım!"

"Lanet olsun, ne anlatacağını biliyorum! Annenin, Hakan denen ahmak herifi çok sevdiğini, Hacer Teyze'nin de akrabası olduğundan onunla tanışmak için seni zorladığını söyleyeceksin, değil mi?"

Genç kız bu sözler üzerine kocasına şaşkınca baktı. Nereden biliyordu? "Tam olarak öyle olmasa da, evet! Bak sevgilim..." diyerek sakince Tuna'nın koluna dokundu. "Anneme senden çok önce Hakan'la çıktığımızı söylemiştim." Of, hayır, belki de bu detayı hiç anlatmamalıydı. Tuna'nın öfkesini geçirmek istiyordu ancak şu an daha da alevlendirmişti.

"Kahretsin Deniz, dinlemek bile istemiyorum! Git, defol işte!"

"Beni kovmadan önce sadece dinle. Hak vereceksin," diyen kız adama duygu dolu bir bakış attı. "Annem beni evlenmem için çok zorluyordu. Ben de yalan söylemek zorunda kaldım."

"Yalancılık senin en büyük özelliğin!" diyen adam kıza küçümseyen bir bakış atınca, Deniz bu sözlerin ve bu bakışların kalbini yarıp geçişini adeta canlı olarak yaşadı. Suçlamalar ağırdı ancak bu bakışlar... Bu aşağılayan, bu inanmayan, inanacak olmayan, güveni yitirmiş bakışlarla ona ağlamaklı baktı.

"Peki, haklısın yalancıyım. Ama sana ihanet etmedim! Sevgilim lütfen... Annem Erzurum'a dönmek için Hakan'la tanışmayı şart koştu. Şu an durmadan annemi suçluyorum ve bundan nefret ediyorum, ama durum bu!"

"Sana inanmıyorum, Deniz... Hakan'ı hayatından çıkarmayacak ve beni delirtmeye devam edeceksin. Sen kesinlikle güvenilmez birisin!"

Genç kız bu sözler üzerine kalakaldı. Konuşsa da, ne diyecekti ki? Bu ağır ithamları hak ediyordu ancak bu kadarını işitmeye kalbi dayanmıyordu. Sıçrar gibi bir adım geriye kaydı. Gözleri haddinden fazla dolmuştu ve aralık dudakları titriyordu. Tuna'yı süzdü öylece. Yalvaran ya da suçlayan bakışlarla değil, sadece durup bakarak yaptı bunu. Üzerindeki gri tişörte, altındaki siyah eşofmana baktı. Kollarına ve sert göğsüne... Uzun boyuna, yaydığı ihtişama... Bir bütünlük içinde mükemmel görünüyordu. Gözleri müthiş bir öfke ateşiyle yanıyor olsa da, yeşilliğinde insanı boğacak gibi kaskatı dursa da, can yakacak kadar yakışıklı görünüyordu. Evet, Tuna

Üstüner çekici ve yakışıklı bir erkekti. Sonra başanlı bir işadamı, gıpta edilen biriydi. Ya kendisi... Hayatın her türden fiyaskosunu yaşamış tam bir yenikti! Böyle bir adama sahip olabilir miydi, gerçekten? Onun kalbine sızabilir miydi, yapamazdı. Bir gün bunu başarsa bile onu çabucak yitirirdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Bakışları saniyelerce kesişmiş olsa da ikisi de asırlarca duracak gibi diğerinin hamlesini bekliyordu. Genç kız dolu gözlerinden bir damla yaşın isyan ederek süzülmesine izin verdi. Sonra başını eğince diğer damlalar da kaçınılmaz olarak aktılar. Titreyen eliyle yüzüklü parmağını kavradı. Sertçe ve canını acıtarak alyansını parmağından çıkardı. Sesi boğuk, fazlasıyla yaralıydı.

"Güvenmediğin biriyle sevgili olmamalısın. Hele onunla asla evli kalmamalısın. Hisselerini alana kadar bekleyeceğim. Sonra istediğin an mahkemeye başvurursun. Hiçbir zorluk çıkarmadan senden ayrılacağım. Hayatından da çıkacağım!"

Avucunda sımsıkı tuttuğu yüzüğü adamın eline bıraktı. Adım atmayı hatırladığında dizleri de kırık dökük ruhuna uyar gibi sendelemeye, aksamaya başladı. Dar koridordan adeta sürünerek çıktı. Kanepelerden birine atılmış çantasını kavrayıp yerde sürükleyerek çıkışa yöneldi. Kapıyı açamadan bedeni öylesine haşince çekilmişti ki, sadece saniyeler içinde sırtında duvarın serinliğini hissetmişti.

"Gidebileceğini mi sanıyorsun? Beni hayatından kolayca çıkarabileceğini mi sanıyorsun?"

Tuna kıza soru sormuyor, suçlarcasına bağırıyordu. Bununla yetinmeyip Deniz'in kollarından tutup kuvvetle sarsarken çanta kızın elinden kayıp yere düştü. Ağzı açık olduğu için içindekiler parke zemine gürültüyle döküldü. Genç kız hiçbir şeye aldırmadı. Kollarındaki tutuş, gözlerine kenetlenmiş bakışlar o kadar sahipleniciydi ki, bir kez daha âşık olduğu adama kanmanın kıyısında duruyordu. Gitmesini istemiyor gibi görünüyordu.

Umutlanmış olsa da kederle yanıt verdi. "Beni hayatından çıkaran sensin."

"Bunu yapamam... Lanet olsun ki yapamam, Deniz."

Tuna kızın yüzünü avuçladı. Daha kısık, daha içten bir sesle, "Çekip gitmene hazır değilim. Asla hazır olmayacağım," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Deniz... Affedebilecek misin beni?"

Kız başını salladı. Yüzündeki iri eller hareketlerini kısıtlasa da ona karşı çıkabildi. "Hayır, hayır... Seni beni affet. Aptalca şeyler yaptım ama hepsi senden önceydi. Senden sonra, seninle olduktan sonra asla yalan söylemedim. Sadece..."

"Sadece benden gizledin. Söz konusu annendi. Bu kadar büyük tepki göstermemeliydim ama biliyorsun, seni başka adımların yanında, hele o Hakan denen pisliğin yanında görünce kendime hâkim olamıyorum."

Genç kız umutla, "Bu iyi bir şey mi?" diye inledi.

"Benim için berbat bir şey sevgilim. Bir kadının kölesi olmuşum gibi hissediyorum. Beni her an esir ediyorsun, farkında mısın?"

"Ah, ben çoktan kölen oldum Tuna Üstüner. Lütfen birbirimizi hiçbir zaman azat etmeyelim."

"Asla!" dedi genç adam. Sonra uzanıp karısını öptü. Yavaşça ve şefkatle... Kendini çektiğinde bile birbirlerine aralıksız bir şekilde temas ediyorlardı. Sadece bedenen değil, bakışlarıyla, kalpleriyle de... Sözsüz geçen saniyeler boyunca Tuna baktı ona. Gözleri dolu doluydu. Açık renk gözlerinin altında fırtınalı bir deniz uzanıyordu sanki. Biçimli kaşları kederle eğilmişti. Ve dudakları sımsıkı birbirine bastırılmış, hüzünle aşağıya inmişti.

"Seni böyle üzgün görmek istemiyorum. Ben o deli kızı istiyorum," dedi.

Genç kızın bakışları anında düzeldi. Gözlerini kapatıp hafifçe gülümserken Tuna onun son gözyaşı izlerini de sildi. Çenesinden tutup yüzünü daha da kaldırdı. Dudaklarına sıcak, teselli edici, vaatler veren derin bir öpücük bıraktı. Usulca öpmüş olsa da bu öpüşme hızla alev aldı. Kızın üst dudağını hırsla öperken solukları, dilleri ve dudakları birbirine karıştı. Genç adam kendini kızdan ansızın ayırıp onu göğsüne sımsıkı hapsetti. Kaybetmiş de asırlar sonra bulmuş gibi kopmamacasına bastırdı kızı. Başından öptü... Harika kokan, güzel, siyah saçlarını öptü. Elleri sırtında yatıştırıcı bir şekilde oyalandı. Kendini çektiğinde doğrudan içinden geçenleri söyledi. "Seni istiyorum. Daha fazla dayanamam.

Artık aramızda hiçbir engel kalmasın, Deniz. Sana dokunmak istiyorum. Canımın istediği her an!"

Genç kızın tüm bedenine ani bir sıcaklık yayıldı. Sanki biri vücuduna ateş tutuyordu. Kalbi müthiş bir ritimle çarparken dürüstçe, "Ben de... Ben de sana dokunmak istiyorum," diyerek kendini sevdiği adama bıraktı. Tuna'nın kendisini duvara daha sıkı bastırmasını ve öpüşlerini derinleştirmesini zevkle karşıladı.

Genç adamın dudakları karısını hiç dinmeyen bir susuzlukla içiyordu sanki. Diliyle hatları üzerinde dolanıyor, kızın ıslak derinliklerine daldığında daha sert karşılıklar alıyordu. Sahi, ne zamandır bu anı bekliyordu? Kaç gündür, kaç haftadır Deniz'e dokunmak için deliriyordu adeta! Şimdi emeline kavuşuyordu ancak zayıf düşüncelerinden ötürü de kendini suçluyordu. Sözüm ona Deniz'in tadına bir kez baktıktan sonra ona olan takıntısı bitecekti. Böyle düşünmüştü ancak yanıldığını görüyordu. Sadece kızı öpmekle bile arzusunun taşmak üzere olduğunu fark etti.

"Nasıl birisin sen, beni nasıl çıldırttığından haberin var mı?" diye fısıldadı kızın kulağına. Sözlerinin ardından kulağını ısırıp onu huylandırdı.

Deniz ürkek, kızarık yüzünü, titreyen dudaklarını araladı. "Tuna Üstüner, sen ciddi misin?" derken kıkırdadı. Onu sahiden çıldırtıyor muydu?

Tuna yanıt vermek yerine kızın kalçalarından kavrayıp kucağına aldı onu. Sırtını tekrar duvara yasladığında Deniz bacaklarını genç adamın beline sımsıkı dolamıştı. Sadece bacaklarını ona dolamamış, ayrıca kollarıyla da boynunu sarmıştı. Dudakları ise kocasının ağzında vahşi bir istila ile sömürülüyordu. Tuna'nın elleri de boş durmuyordu. Kavramış olduğu kalçalarını okşarken sertliğini kızın kasıklarına bastırdı. Deniz inledi. Daha önce böylesine sıcak bir his yaşamamıştı. Daha önce cinsellikle ilgili şeyleri sadece birkaç kitaptan okumuştu. Deneyimi yoktu ve bildikleri çok sınırlıydı. Korkması gerekiyordu belki de... Sonuçta canı yanacaktı ancak korkmaktan uzak, her türlü deliliğe fazlaca yakındı. Kalçalarını kaldırıp öne büküldü. Daha da sokuldu kocasına. Tuna artık dayanamadığı noktada kızı duvardan ayırdı. Yürürken bile

müthiş bir tutkuyla öpüşmeye devam ettiler. Deniz'in az önce açtığı yatak odası kapısına geldiklerinde genç adam kızı içeriye almadı. Kapı pervazına yakın onu yeniden duvara yasladı. Kendini çektiğinde, "Emin misin? Çünkü buradan içeriye girersek durabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldadı.

Deniz soluklanmaları arasında görebildiği kadarıyla yatak odasına baktı. Koyu gri çarşaflarla kapanmış büyükçe bir yatağın olduğu, duvarlarında hiç pencere bulunmayan geniş bir odaydı. Heyecandan titrerken, "Eminim," dedi şuh bir sesle. "Sakın durma!"

Sonra usulca içeriye taşındığını fark etti. Odanın içinde Tuna'nın parfümünü ve o erkeksi, görkemli varlığını soludu. Sade bir odaydı ancak o kadar heyecan vericiydi ki... Genç kız yatağa bırakıldığında bile gözleriyle odayı taramaya devam etti. "Tam olarak seni yansıtıyor. Sadeliğin şıklığı..."

"Burası sadece uyuduğum yer. Onu anlamlı hale getirecek olan sensin güzelim," diyen genç adam zaman kaybetmeden kızın üzerine eğildi. Tek eliyle belinden kavrayıp, diğer eliyle yüzünü okşadı. Onu sertçe çekip yatağın yukarı kısmına aldığında kızın bedenini bacakları arasında hapsetti. Ardından uzanıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Deniz titredi. O büyük eller tenine değdikçe gözleri kapanıyor, dudakları aralanıyordu. Heyecan içinde kasılmışken ihtiyacı olanı almak istiyordu artık. Tüm düğmeler açıldığında altından beyaz, sade bir sutyen çıktı.

"Pembe değil," diyen genç adam muzipçe sırıttı.

Deniz onun eline vurdu. "İç çamaşır zevkimi nereden biliyorsun? Otelde aldıkların da çok hoştu."

Tuna bir yandan kızın sutyenin askılarını çekiştirirken bir yandan ahlaksızca gülüyordu. "Hatırlarsan beni odana itmiştin. O sırada gördüm."

"Se...sen benim çekmecelerimi mi açtın?" diye inledi kız. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Zaten açıktı. İç çamaşırların açık büfe hizmeti veriyordu ve ben de bu zevki kaçırmak istemedim."

"Aman Allahım! Bu dağınıklığımı tedavi ettirmeliyim," diyen genç kız Tuna'yla konuşurken daha da rahatladığını fark etti. Kurumsal Patronu yatakta oldukça iyiydi. *Ah, konuşmakta yani!*

Tuna ise onunla aheste aheste oynaşmaya devam ederken, "Bunu bir kez daha üzerime fırlatmak ister misin?" diye sordu.

Deniz eliyle kocasının omzunu dürttü. Bu hareketiyle göğüsleri yükseldi. Tuna bu boşluktan faydalanıp, hızla sağ elini kızın sırtına kaydırarak maharetli bir hareketle klipsi açtı. Buraya kadar her şey fazla ateşli olabilirdi ancak Deniz'in utangaçlığı da bu hareketle meydana çıktı. Kocası sutyeni yavaşça çekerken elleriyle ona engel oldu.

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Bırak şunu."

"Şey... Biraz utanıyorum," dedi genç kız.

Tuna bu cümle üzerine eğilip kızı öpmeye başladı. Üst dudağını dişleri arasında kıstırırken, ağzı dudaklarından çenesine indi. Diliyle kızın teninde gezindi ve kulaklarına kadar kışkırtan hamleler yaptı. Kendini yeniden çektiğinde sutyeni elinde sallıyordu. Deniz ona şaşkınca baktı. Ah, ne zaman yapmıştı bunu! Kendinden nasıl da geçmişti ki, Kurumsal Kazanovasını fark etmemişti bile. Şimdi tüm serveti apaçık ortayken utanmadı bu defa. Tuna tepeden bakışlarla kızın göğüslerini izliyordu.

"Meme muayenesini yapacak doktor gibi bakmayı kes!" diyen genç kız elleriyle yeniden kendini kapatmak istemişti ki, genç adam o bilekleri sertçe kavradı. Kızın kollarını başının üstüne birleştirip, "Bu da bir tür muayene ama benim sağlığım için," dedikten sonra yeniden dudaklarına kapandı.

Deniz onun altında kıvranıp arzuyla karşılık veriyordu. Hevesi sadece hareketlerine değil, sesine de yansıyordu. Kocasının dudaklarını yanaklarında, kulağında, boynunda ve daha aşağılarda hissettikçe küçük inlemeler koyuveriyordu. Ona karşı tamamen savunmasız olmak ve kendini tamamen ona bırakmak müthişti. Kalbini çok önceden koşulsuzca teslim etmişti ancak şimdi bedenini de verecekti. Üstelik kendi de kadınların hayran olduğu Tuna Üstüner'in o muhteşem vücudunu alacaktı. Burada bencilliğe yer yoktu. Kurallar eşitti ve Deniz hakkı neyse almakta kararlıydı.

Tabii acemiliği ve beceriksizliğiyle işi Tuna'ya bırakmak kolayına geliyordu. Kocasının elleri ve dudaklarıyla yaptıklarından sonra kendisine bir iş kalmıyordu adeta. Ancak kendi elleri de gayri ihtiyari genç adamın sert kaslı göğsünü okşamaya başlamıştı. Bir an sonra ellerini iyice aşağıya indirip tişörtün altını kavrayarak yukarıya çekiştirmeye başladı. Bir erkeği öperken soymak çok zordu. "Çıkar şunu!" diye emretti. Tuna kızın dudağını ısırıp, tişörtünü kafasından çekip attı. Oturur haldeyken tek eliyle kızın ince belini kavrayıp onu kucağına oturttu. Üst kısımları tamamen çıplak birbirlerine sarıldılar. Genç kızın ürpermiş göğüsleri Tuna'nın sıcak ve sert gövdesine yaslanıp dümdüz olurken tırnakları da kocasının sırtına kavisli yollar çiziyordu.

Tuna için sabır buraya kadardı. Kızı kendinden ayırıp sertçe yatağa attı. Deniz sırt üstü yatağa devrildiğinde Tuna hızla kızın pantolon düğmesini ve fermuarını açtı. "Kaldır şu kalçalarını," diyen adamın sert ikazıyla Deniz süratle kalçalarını kaldırdı. Genç adam pantolonu kızın belinden indirip, yavaşça soydu onu. Gördükleri üzerine daha fazla hareket edemedi. Deniz'in sutyeninin mütevazılığının aksine külotu incecik ve küçücüktü. Hep olduğu gibi puantiyeli ve pembeydi. Minik fiyongu ise fazla şirindi. Onu bu denli yoğun bir arzuyla izlerken kızın göbeğinden geçen bir ürperti bacaklarına ulaştı. Bedeni hafifçe titrerken genç adam pantolonu kabaca yere fırlatıp iki eliyle onun karnına, göbeğine dokunmaya başladı.

Deniz'in hafif çıkık göbeği boyunca beline kadar aheste aheste gezindi. Bilerek işaret parmaklarını çamaşırın hatları boyunca gezdirip Deniz'i daha da heyecanlandırıyordu. Sonra işaret parmağını iç çamaşırın incecik kenarlarına geçirip kumaşı hafifçe aşağıya çekti. Deniz'in kasık kemiğinin çıkıntı yaptığı boşluğu okşadı.

Genç adam hem parmaklarının altından kanına yayılan, hem de bakışlarından kalbine işleyen bu güzellik karşısında hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Güzel olduğunu biliyordum ancak sen, sen kusursuzsun Deniz!"

Genç kız, "Değilim," dedi. "Ama sana böyle hissettirmek gurur verici," diyerek kollarını kocasına uzattı.

Tuna kızın kollarına girdi ve onu bir kez daha ayartacak kadar arzu dolu öpücüklere boğdu. Bu defa kendisi de tamamen soyunduğundan, Deniz'in bakışları altında arzusu daha da kabardı. Sonra aldırmadan kızın bacaklarının arasına geçti. Ona bakmaya bile doyamazken tenine nasıl doyabileceğini düşünüyordu. Belinden iki eliyle kavrayıp kendine doğru aşağıya çekti.

"Durmamı istediğinde sadece söyle," dedi.

Deniz ona aşkla baktı. Canı yansa da önemli değildi. Tamamen bu adamın olmak istiyordu. Tamamen ona ait olmak ve onun da kendisine ait olduğunu bilmek istiyordu. Başını sallayıp, "Hazırım," dedi.

Tuna eğilip karısının alnından öptü. Hayatında bu kadar güçlü bir şekilde hissettiği nadir heyecanlardan birini yaşıyordu. Deniz'e sahip olacağını bilmek enfes bir histi. Göğsünü kabartan derin bir soluk aldı genç adam. Kızı incitmemeye, kendi bentlerini bir anda yıkmamaya gayret ederek yavaş, çok yavaş bir hareketle karısına sahip oldu. İnanamadığı, inanmakta zorlandığı kadar iyi hissettiriyordu ona kavuşmak. Deniz'e sahip olmak, onunla bir olmak, genç adamın beklentisinin çok üstündeydi. Bu anı beklediği her saniyeye değmişti. Deniz, o mükemmeldi. Her şeyiyle...

Deniz, Tuna'ya iyi hissettirse de, kendisi karmakarışık şeyler hissediyordu. Acıya katlanacak kadar metanetliydi ve bunu önemsemedi. Ağlamaktan ya da acıyla çığlık atmaktan uzak birkaç saniye boyunca bu tuhaf duruma alışmaya çalıştı. Sıcak, alev alev bir şeyler karnına yayılıp bedenine dolandı. Tuna'nın hamleleriyle acının yerini daha kuvvetli bir duygu aldı. Zevkten ölürcesine kesik kesik inledi. Artık her anlamda bu adama aitti. İkisinin tutku dolu bakışları, parlayan gözleri birbirine kenetlenmişken aldıkları hazlar da eşitlendi. Deniz için sevdiği adamla bütünleşmek güçlü, tamamen duygusal, manevi bir şeydi. Onun bedeninde bu kadar etkili olabilmek gururunu okşuyordu. Kendisine böyle hayranlık, belki de aşkla bakması karşısında acıdan değil, ancak mutluluktan ağlayabilirdi. Onu nasıl da seviyordu böyle.

Tuna da benzer hisler içindeydi. Bu ilişkiye sadece tensel bir anlam yüklemek haksızlık olurdu. Deniz'le yaşadığı şeyin tarifi

yoktu. Bu kızın kendisine hissettirdiği bu özel, yoğun duygulardan şehvet sadece bir kısmıydı. Diğer kısmı başka, bambaşka, daha büyük bir şeydi. Ondan başkasında bulamayacağı saklı, sırlı bir şeyler vardı. Kızın gözlerine dalıp ona karıştığında eğilip dudaklarına ani bir öpücük bıraktı.

"Sen, sen bana ne yapıyorsun?" derken Deniz'in dudakları daha geniş aralandı. Bitip, tükenmek üzere kendinden geçmişti. Bu görüntü Tuna'yı daha sert, daha hızlı olmaya mecbur bıraktı.

İkisinin tahammülü de buraya kadardı. Genç adam kanının teninde huzurlu bir yükselişe ve sert bir düşüşe geçtikten sonra yatağa devrildi. Bakışları tavandan Deniz'e döndü. Ona neler hissettirdiğini bilmek istiyordu. Kızın gözleri rahatlamış olmanın tesiriyle yarı aralıktı. Dudaklarında ise tatlı bir tebessüm vardı. Dayanamadı. Onu çekti ve kendine bastırdı. Deniz hızla kocasına sokuldu.

Ömrü boyunca seveceği tek adama...

BÖLÜM 44

Günde sekiz saatten az uyuyunca sabahları gerçek bir zombiye dönüşen ben, dün gece kaç saat uyumuştum? Ah, hiç uyumuş muydum ki? Tuna'nın kolları arasında olup da zamanı uyuyarak geçirmek Dünya Ahmaklar Şampiyonası'nda altın madalya almakla aynı şey değil miydi? Oysa ben tüm gece ayık, tüm gece ona dolaşık bir halde aptal aptal sırıtarak geçirdim zamanımı. Her saat, her saniye... Doksan yaşında Oscar'a kavuşmuş bir artist gibi hissediyordum kendimi. Ödülü kapmıştım ve şimdi rahatça ölebilirdim. Ölmek mi? Hayır, Hâkim Bey, yaşamak istiyorum. Tam da bu adamla... Tam da huzurlu solukları saçlarıma vuran bu Kurumsal Yunan Tanrısı heykeliyle... Ah, Tuna'nın heykelliğini bizzat ellerimle test etmiş, onaylamış, patentini vermiştim. Şimdi avuçlarım altında hissettiğim o baklavaların da orijinal Tuna Üstüner sermayesi olduğunu kanıtlamak için Avrupa Birliği Komisyonu'na dahi başvurabilirdim. Bu adam bedenen enfes bir şeydi ve benimdi. Sadece bedenen mi? Her şeyiyle kusursuzdu benim kocam. Aslında bir takım affedilebilir kusurları vardı; mesela biraz sinirli, fazlaca kibirli, çokça ukala olabilirdi ama dün gece tam bir centilmendi. Bana yaşattıkları, sevişirken korkarcasına dokunur gibi nazik oluşu, bitiş çizgisini geçtiğimiz halde bitmeyen coşkusu ve hâlâ maraton koşacak kadar dinç olması... İşte yine kızarıyordum. Tuna ile ben gerçek anlamda karı koca, gerçekten evli çiftlerden biri olmuştuk. Hâlâ inanamıyordum.

Birkaç saatlik kendimden geçişimin ardından gülümseyerek uyandım. Odada olmayan pencere yüzünden günün ağarıp ağarmadığını anlayamıyordum. Telefonum salonun zemininde,

dışlanmış üvey evlat muamelesi görürken saate hiçbir şekilde bakamıyordum. Tuna'yı uyandırmalıydım ama keyfini bozulsun istemiyordum. Eylül sıcağı olmasına rağmen bana öylesine kuvvetle sarılmıştı ki, tipi ortasında soğuktan donmak üzere olup tenleriyle birbirini ısıtan klişe film karakterlerini andırıyorduk. Sıcaklasam bile umurumda değildi. Zira ben bu adamın kollarında cayır cayır yanmaya hazırdım.

Tuna'nın, "Kıpırdama," diyen sesi bu sırada tepemde hafifçe yankılandı.

Kıpırdamış mıydım? Ah, evet, kalbim kıpırdamıyor adeta oryantal yapıyordu.

"Uyanmalısın," dedim ürkekçe.

Ana haber sunucusu edasındaki karizmatik sesi uykudan ötürü boğuk çıkıyordu. "Uyanmak istemiyorum. Şu an çok güzel bir rüya görüyorum."

Gülümseyerek, "Beni görüyorsun herhâlde," dedim.

"Kâbus gördüğümü söylemedim."

Koluna sıkı bir çimdik attım. Kaşlarını çatarak gözlerini açtı. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Uyandığım halde rüyam devam ediyor," dediğinde yüzümü kaldırıp yaklaştı bana.

Sıntarak ona doğru yükseldim. Eğildi ve beni ateşleyen bir öpücük bıraktı dudaklarıma. Ardından yanındaki konsolun üstünde klimanın kumandasını buldu. Karşı duvardan serin bir hava yükselerek bize gelmeye başladı. Kol saatine baktığında "Saat yedi," dedi.

Biraz daha sırnaşarak, "Her gün kaçta kalkarsın?" diye sordum.

"Yedi buçuk."

"Kalkma vaktine az mı kaldı?" derken hoşnutsuzca dudak büktüm. Ben henüz kalkmaya hazır değildim. Birkaç yüzyıl daha hazır olacağımı da sanmıyordum.

"Henüz değil. Yarım saat var. Yani bizim için yeterli."

"Yarım saatte ne yapılabilir ki? Ben uyuyamam bir daha. Sen uyuyacak mısın?"

Hızla doğrulup üzerime çıktı. Vücudumu bacaklarının arasına alırken ellerini başımın iki yanından yatağa bastırmıştı. "Uyumaktan bahseden mi var?"

Çapkın bir gülüşle, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Yarım saatte neler yapabileceğimden..."

"Neler mesela?"

"Uygulamalı göstermeyi tercih ederim," diyen Kurumsal Sevgilim cevap vermemi beklemeden dudaklarıma yapıştı. Ellerimle ensesini kavradım ve kendime daha çok çektim. Yeniden yatağa devrildi ancak bu defa üzerinde ben vardım. Hem de çığlık çığlığa... Tuna'nın karın kaslarına oturduğumda şaşkın ve mutluydum. Elleri yavaşça belimden yukarıya, çıplak tenimde yaramazlık yapabileceği, tahrike açık tehlikeli yerlere kaymaya başladı. Kendimi ona bıraktım ve yarım saatin nasıl geçtiğini anlamadım... Güzeldi, hem de çok güzeldi. Hatırladığım tek şey bu güzellikti.

Tuna'nın evi tek kişinin yaşamına uygun şekilde sade ve muhteşem bir daireydi. Küçük ama az eşyasıyla o kadar pratik bir kullanım sunuyordu ki, hayatında hiçbir fazlalığa yer olmayan bu adama mükemmel uyum sağlıyordu. Duşa ilk ben girdiğimde on dakikada çıkmam gerekirken yirmi dakikada işimi bitirdim. Her şeyi kurcaladım. Dolapların içini, çekmeceleri, kullandığı losyonları, tıraş köpüğünü... Diş fırçasının, macunun, şampuanının markasını... Banyosunda ne varsa isimlerini tek tek ezberledim. Ona dair yeni bilgiler öğrenme hevesim ilkokuldaki öğrencinin hece fişlerini öğrenme heyecanıyla aynıydı. Kocaman bornozuna sarınıp küçük banyodan çıktığımda Tuna'yı bulmak üzere odaları gezdim. Onu bulduğumda kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Mutfak kapısına yaslanıp izledim. Dolaptan çıkardığı her şeye tuhaf tuhaf bakıyordu. İlk kez kahvaltı hazırladığını anladığımda alaycı bir homurtu çıktı ağzımdan.

"Elinde tuttuğun şey peynir," diyerek ona sataştım.

Başını kaldırıp beni uzun uzun süzdü. Gördükleri, dolaptan çıkanlardan iyi olmalıydı ki çapkınca gülümsedi. Peynire az önce kuru fasulye olup olmadığını inceler gibi baktığını unutarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Peynire odaklanalım!" diyerek ağır ağır yürümeye başladım.

"Peynir olduğunu biliyorum, sadece tarihi geçmiş olabilir mi diye düşünüyordum."

"Anlaşılan Kurumsal Kocamız uzun zamandır kahvaltı yapmıyor."

"Sen de yapmıyorsun," dediğinde skoru eşitledi.

Tek kaşımı kaldırıp tam dibine kadar gittim. "Nereden biliyorsun?" Ah, bunu da araştırmış olamazdı herhâlde...

Bornozun gevşek kuşağından çekerek beni kendine yapıştırdı. "Ofiste simit yediğini biliyorum ve ikinci gününde dudağına bulaşmış olan susamı da unutmuş değilim."

Bakışları dudaklarıma kayarken o tatlı anı gözümün önünde belirdi. Hoşnut bir inlemeyle hatırladığımı gösterdim. Elini kaldırıp yüzüme yaklaştırdı. Tam o günkü gibi başparmağını alt dudağım boyunca gezdirdi. Yeşil gözleri daha da aydınlanmış, açılmıştı. Heyecandan kaskatı oldum. Dokunuşu beni anestezi yapılmışım gibi hareketsiz bırakıyordu. Sadece kalbimin gümbürtüsünü hissediyordum.

"Sana o gün dokunduğumda tam da böyle öpmek istemiştim."

'Nasıl?' dememe gerek kalmadan beni baştan ayağa titreten bir öpücükle nasıl olduğunu hakkıyla gösterdi. Avucunu enseme yerleştirip beni kendine daha da sıkı çekti. Diğer eli bornozun kuşağını çözecekken elini tuttum.

"İşe geç kaldık, dur."

"Bugün izinlisin," diyerek kendini çekti.

Hevesle, "Ya! Peki, sen?" diye sordum.

Ciddi bakışlarına ani bir rahatsızlık indi. "Önemli toplantılarım var. Şirket dışında ve katılmam zorunlu."

"Sen yoksan, ben de izinli olmak istemiyorum," diyerek somurttum, ancak bu durum uzun sürmedi. Tuna Üstüner tarafından böyle hayranlıkla izlenmek karşısında uzun vadede sadece mutlu olabiliyordum.

"Şimdi saçlarını kurutalım," dedi. Elimden tutarak beni yatak odasına çekti yeniden. Birkaç çekmece karıştırıp, fön makinesini çıkarırken yanı başından ayrılmıyordum. Arkama geçip cihazı çalıştırdı. İri elleriyle saçlarımı okşayıp, beceriksizce kurutuyordu.

"Saçlarını seviyorum," diyerek kulağıma yaklaştı. Nefesi makinenin havasından daha sıcaktı. Daha önce saçlarımı yıkamıştı, şimdiyse kurutuyordu. Bu sıradan hareketler bile nasıl da coşturuyordu

beni. Hayatımın en güzel anıları olarak zihnime kaydoluyordu. Tuna'nın elleriyle bana hizmet etmesi karşısında delicesine gülümsemek geliyordu içimden. O iri eliyle boynumu okşuyor, incelti saçlarımı havalandırıp beni mutluluktan bayıltacak kıvama getiriyordu. Bir an sonra eli öne uzanıp kuşağımı çözdü. Bornozu omuzlarımdan indirdiğinde kalın havlu kendiliğinden yere düştü. Altıma çamaşır giymiştim ancak üstüm tamamen çıplaktı. Elleri sırtımı okşarken dudaklarımı ısırdım. Ne büyük bir heyecan, nasıl büyük bir zevkti bu... Saniyeler sonra makineyi kapattığında omuzlarımı kavradı. Ona dönmek istediğimde engel oldu bana. Tepemden konuştu. "Böyle durman çok daha iyi... Yoksa kesinlikle işe geç kalacağım." Sonra eğildi ve omzumdan öperek odadan çıktı.

Elektriklenmiş ve kabarmış saçlarımla aynadaki aksime baktım. Dün deliler gibi ağladığım halimi hatırladım. Bugün yüzümde müptelaların gülüşü vardı. Tuna'nın işe geç kalmasına neden olacak kadar güzel miydim sahiden? Kendimi inceledim. Tuna Üstüner tarafından güzel bulunuyordum ya, dünyanın tüm otoriteleri beni 'en çirkin kadın' ilan etse de umurumda olmazdı. Mutlu bir ıslık çalarak, aslında çalamayarak Tuna'nın gardırobundan bir tişört ve şort seçtim. O kocaman kıyafetleri içinde felaket bir haldeydim. Bornozun içinde bile daha iyi görünüyordum. Aldırmadım... Mutfağa yeniden gittiğimde Tuna yoktu. Duştan su sesleri geliyordu. Bir an gidip ona katılmak istedim ancak henüz bu kadar cesur değildim. Yarım kalan kahvaltı işini ben tamamladım. Beraber yaptığımız hızlı bir kahvaltının ardından yerdeki kıyafetlerimi ütüledim. Tuna'nın kıyafetleri ütülüydü ancak içime kaçmış olan o mutlu ev hanımı ruhuna uygun olarak giymek üzere olduğu beyaz gömleğini elinden kaçırdım.

Ütüden nefret ettiğim halde, kendimi gerçek bir eş olarak görmek istediğimi saklayarak, "Bu gömlek kırışmış ütüleyeceğim," dedim.

"Gerek yok, gayet iyi görünüyor," diye itiraz etti.

Kaşlarımı çattım. "Bir eşin görevidir bu."

"Sevgilim bu zaten ütülü... Neden kendini yoruyorsun?" derken sesi hafif gergin çıkmıştı.

Ellerimi belime dayadım. Klasik karı koca kavgaları için fazla hevesliydim. "Çünkü üzerinde bana ait izler olsun istiyorum!"

İfadesi gevşerken ahlaksızca gülümsedi. "İzlerini yeteri kadar taşıyorum. İnan bana fazlasına lüzum yok."

Utançla gözlerimi kaçırdım. Ancak Tuna gömleğini giymek için tişörtünü kafasından çekip çıkardığında yeniden ona baktım. Kasap vitrinine, ah hayır Antep baklavacısının vitrinine bakar gibi zevkle inceledim. On dakika sonra beraber çıktık evden.

Şirketteki işler rutin haliyle sürdü. Tuna sabahtan başka bir toplantı için Belissa Otel'e gitti. Beni şirkete yakın bir yerde bıraktı. Biraz geç kalmıştım ancak patrondan torpilli olmanın keyfiyle, First Leydi edasında şirkete girdim. Bana bakan, 'günaydın' diyen herkese, 'Tuna Üstüner, benim kocam!' diyerek bağırmak istiyordum. Bunu içimde tutmam o kadar güçtü ki... Lotodan büyük ikramiye kazanıp herkesin merak ettiği talihlinin ruh halindeydim. Eminim o da parasıyla hava atmak isteyip, yapamıyordu. Tıpkı benim Tuna'yla hava atmak istediğim gibi... En azından Lale'ye söylememek büyük bir işkenceydi. İlk duyduğu an ağzının ne kadar açılacağını, rekorun ne olacağını delice merak ettiğim halde, Lale'ye sıradan bir Deniz Akın gibi davrandım. Fazla neşeli halimi fark etse de sebebini sormadı. Benimle uğraşmaktan bıkmış gibi bir hali vardı.

Tuna, öğleden sonra saat bir gibi ofise geldi. Yanında başka iki adam ve bir kadın vardı. Adamların birinden görür görmez ürkmüştüm. Tuna'nın boyunda, onun iriliğinde bir adamdı. Yüzünde kötü adamlara has bir bakış vardı. Gençti. Belki otuzundaydı. Tıpkı kocam gibi... Simsiyah saçları ve simsiyah gözlerine uygun siyah ince bıyıkları, hafif kirli sakalı vardı. Elleri ceplerinde Tuna'ya bir şeyler anlatıyordu. Onu dinleyen kocam beni nihayet fark etti, ancak bir tepki göstermedi. Uzun bir süre baksa da ne bir gülümseyiş, ne ayartan bir bakış attı bana... Ah, Kurumsal Aktör nasıl da iyi rol kesiyordu.

Onlar kocamın ofisine girerken, "Lale, şu adam kim yahu? Sicilya mafyasının Türkiye şubesi mi?" diye sordum.

Lale kimi sorduğumu anladı. "O yakışıklı adamın adı Tekin Soyönder. Tuna Bey'in yakın arkadaşıdır. İstanbul'da yaşıyor ancak sık sık buluşurlar. Ortaklıkları da var."

"Ne üzerine. Silah kaçakçılığı mı, yoksa organ mafyası mı?"

Eh, Tuna kalbimi çaldığına göre Tekin de pekâlâ organ mafyası olabilirdi... Of, kabul ediyorum berbat bir espri! Berbatlıklar bununla bitmiyordu ki... İçimdeki bu kötü, bu kıskançlık hissini bir türlü atamıyordum. Tuna tüm gün Tekin'le takıldı. Diğer kişiler holdingden ayrıldığı halde Tekin Bey, mafyalığıyla tüm ofisi doldurdu. Ara ara çeşitli bahanelerle kapıya yaklaştığımda içeriden iki erkeğin gür, kötü kahkahaları geliyordu. Kadınlar üzerine mi konuşuyorlardı yoksa? Ah, içimdeki komplo teorilerinin biri bitip, diğeri başlarken Tuna'yı ellerimle boğmak istiyordum. Ben ki zavallı bir yeni gelindim, ilk gün üstüme kuma gelmişti sanki.

Mert de aralarına katıldığında benim için üç kişinin katli vacip olmuştu. Hele Mert! Allah'ın Neptünlüsü açık açık otuz iki dişiyle sırıtarak ofise girmişti.

"Çok keyifli görünüyorsunuz!" diyerek hırsımı ona yönelttim.

Mert bir süre beni inceledi. "Hayata keyif katan güzel şeyler var, Denizcim... Sence de öyle değil mi?" diye sorarken alttan alttan bir şeyler ima ediyor gibiydi.

"Evet, keyifli şeyler çok. Benim yapmaktan en keyif aldığım şeylerse; bir mektup açacağını birinin gözüne daldırmak, kafasında klavye kırmak ya da parmaklarını delgeçe kıstırmak..."

Mert genç yüzünü aydınlatan bir kahkaha attı. "Sanırım birilerine fena halde kızgınsın."

"Birilerine değil üçüne!"

"Üç mü? Sen, keyfin ve kâhyası mı?" diyerek az önce benim yaptığımdan daha berbat bir espri yaptı.

İçimden, 'Hayır, Soğuk Esprilerin Neptünlüsü... Tuna, Tekin ve Mert üçlüsünden!' dedim. Dışımdan ise sadece alayla güldüm.

"Eline ne oldu?" diyen Mert ansızın başka bir şey sorunca hızla elime baktım.

"Elimde ne var ki?" diyerek elimi ona gösterdim.

"Hmm, yanlış görmüşüm. Parmağında bir şey var sandım."

Ve o an benim kafamdaki ampul şiddetle yandı. Yanmakla kalmadı patladı. Adi Neptünlü! Nasıl da dalga geçiyordu benimle. Tuna ile evliliğimizi öğrenmiş olmalıydı. Sazanlık diplomamı alıp, çerçevelettikten sonra kafasında kırmak isterken rahatsızca, 'git artık' bakışı attım.

Ancak Mert konuşmasını inatla sürdürdü. "Bu aralar kendimi pek iyi hissetmiyorum. Hastaneye gitsem arkadaşın yardımcı olur mu?"

Durduk yere Yasemin'den konuşunca bu defa sıra bana geldi. Ukala bir bakış attım. "Yasemin akıl hastanesinde çalışmıyor!"

Mert'le beraber Lale de kendini tutamadı ve ikisi aynı anda kahkaha attılar. Boks hakemi bileğimi kavrayıp birinciliğimi ilan ediyordu sanki. Gururla Neptünlü'ye bakarken o da bana, 'sen delisin' bakışı atıp Tuna'nın odasına yöneldi.

❧ ❧ ❧

Mesai bitiminde Lale evine gitmeye hazırlanırken Tuna beni aradı. "Sen de çıkabilirsin," dedi. Onu şaşkınlıkla dinlerken hayal kırıklığımı gidererek devam etti. "Bugün seni bıraktığım yerde bekle beni. Beş dakika sonra seni alacağım."

Ah, arkadaşlarının yanında açık açık konuşuyordu benimle. Evliliğimiz meşru olmaya doğru gidiyordu. Tekin ve Mert şahitlerdi artık. İçim içime sığmayarak Lale'yle beraber çıktım şirketten. Lale'yle birlikte Kızılay'a gidecekken, ben aksi istikamete gideceğim için ona yürümek istediğimi söyledim. Lale bana inandı ve vedalaştık.

Tuna'yı beklemek bile güzeldi. Aracını gördüğümde çocuklar gibi ellerimi çırpıp zıplamak istiyordum. O da bana gülümsüyordu ancak çok sade, çok hafifçe... Aracı durduğunda hızla ön koltuğa kuruldum. Ben oturur oturmaz, "Yaklaş," dedi. Eğildim ve kısaca öptü beni.

Mutluluktan, atlar gibi çatlayacak olsam da, "Bugün beni unuttun," diyerek türümün en etkili silahı olan trip atmakla işe başladım.

"Bugün bir sürü işim vardı. Sabahki toplantıdan sonra öğlene kadar avukatla hisselerin devri üzerine konuştuk," dedi.

Bu konu beni korkutuyordu. Tuna hisselerine kavuşursa bana olan mecburiyeti bitecekti. Bu durumda evliliğimiz de bulabilir miydi? Ona sormadım. Henüz değil... Ancak yapmayacağına inanıyordum nedense. Evet, anlaşarak evlenmiştik ancak evlilik treni rayından çıkmış, bambaşka bir yola girmişti. Tuna'nın yüzükleri alması, benden hoşlandığını itiraf etmesi tünelin sonundaki ışıktı ancak bunlar gelip geçici olursa yeniden karanlığa gömülebilirdim.

"Yakında halledilecek mi?" diye sorarken olabildiğince rahat görünmeye çalıştım. Başaramadım. Boğazım düğümlendi.

Tuna ise kaşlarını çatmıştı. "Çok yakında bu iş bitecek. Ahmet de gününü görmüş olacak."

Şu an beni değil Ahmet'i düşünüyordu. Tek düze bir sesle yanıtladım. "Sevindim."

"Neyin var? Yüzün asıldı," derken dönüp bana baktı. Kaygılı görünüyordu. Boşanma mevzuunu açmadım. Kendisi söyleyene kadar tek kelime etmeyecektim. Yine de sıkıntılı olduğum başka bir konuyu açtım. "Tekin Soyönder yakın arkadaşın mı?"

"Evet, uzun yıllardır tanırım onu. Liseden arkadaşımdı."

"Biraz korkutucu bir tipe benziyor. Mafya gibi!"

Tuna sırıttı. "Bunu ona söylersem memnun olacaktır."

"Mafya olmak hoşuna mı gidiyor?"

"Sadece güç kullanmayı ve birilerini korkutmayı seviyor. Ama işlerinde hukuksuz yollara başvurmaz."

"Kavgacı yani senin gibi!" diyerek kocama gergince baktım.

"Ben değil ama senin kavga istediğini görebiliyorum," dedi Uranüslü medyumum. İçimi okuyordu. Elbette onunla kavga etmek istiyordum. Bu maksatla konuşmamı sürdürdüm. "Tüm gün boyunca bir kez olsun görüşemedik. Seni özledim. Kendimi ihmal edilmiş..."

"Tüm gün boyunca ben de seni özleyip durdum," diyerek sertçe sözümü kesti.

Heyecanla ona baktım. Yüzümden, elimde olmayan bir gülüş geçti. "Sahiden mi?"

Tutkulu gözlerini bir an trafikten ayırıp bana dikti. "Evet. Seninle konuşmak, sana dokunmak istedim."

"Ben de! Ben de herkese Tuna Üstüner'le evliyim demek istedim."

Hafif bir kahkaha attı. "Yapabilirsin bunu..."

"Yapamam. Kimseye söyleyemem ama sen söylemişsin. O Neptünlü benimle dalga geçti?"

Tuna'nın kaşları çatıldı. Aracını kullanırken bile yaydığı otoriteye nasıl da hayrandım. Bir yandan sorarak bakarken diğer yandan trafiği ustaca aşıyordu. "Neptünlü mü? O da kim?"

"Sen Uranüslüsün ya, Mert de Neptünlü işte. Her neyse, konu bu değil ona söyledin mi?" diye sordum. Aslında yanıtını biliyordum.

Bana 'delisin' diyen bakışları altında hafifçe gülümsedi. "Tekin ve Mert biliyorlar ancak sorun çıkarmazlar. Çenelerini kırarım."

"Yaparsın," diyerek şımarıkça konuştum.

"Senin için yaparım," dedi ve tek saniyelik bir bakış attı. Kalbime bufalo sürüsü doluştu. Heyecan içinde elimi kalbime dayadım. Onu seviyordum. Allahım ona delice âşıktım! Benden boşanırsa bir kaktüs nasıl yaşarsa, ben de ancak öyle yaşardım. Fotosentezle!

Evine, daha doğrusu evimize varmadan önce benim Yasemin'le yaşadığım eve geçtik. Tuna'nın şıklığı ve karizmasının yanında fazla sönük kalıyordum. Boyu da benden yirmi santim uzundu ve ben onun yanında bir bayram çocuğu gibi değil, gerçek bir kadın gibi görünmek istiyordum. Bu yüzden başka kıyafetlere ihtiyacım vardı. Hem, görünüşe göre artık onun evinde yaşayacaktım. Bu sebeple de evden bir şeyler almam gerekliydi. Ancak bu durumu Yasemin'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Yasemin bugün izinliydi. Sabahtan gelmiş olmalıydı. Dün gece evde olmadığımı fark etmemişti. Öylesine içeriye girdiğimde bir rutini tekrarladığımı sanarak yüzüme bile bakmadı. Uzun bir konuşma olabilir diye, Tuna da eve girmişti.

"Ekmek almasaydın, ben gelirken aldım," diyen Yasemin, Tuna'yı fark edince ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz," dedi ona. Düğünden beri ilk kez karşılaşıyorlardı. Arkadaşım yüzünde çapkın bir sırıtışla bir bana, bir Tuna'ya, bir kenetlenmiş ellerimize bakıyordu.

Ben daha söze başlayamadan Tuna otoriter bir sesle, "Deniz bundan sonra benimle yaşayacak," dedi.

Yasemin'in gözleri irice açıldı. Bir araba farı gibi parlıyordu adeta. Kızmak veya şoke olmak yerine edepsizce gülümsüyordu. "Deniz, sen gelsene benimle..."

Yasemin diğer elimi tutup çekerek Tuna'dan söktü beni. Kocam sinirli bir bakış attıysa da bu, Yasemin'i yıldırmadı. Yasemin'in elinde odama götürüldüm.

"Aman Allahım, Deniz! Yoksa siz... Siz..."

"Biz gerçekten karı koca olmaya karar verdik ve..."

"Ve oldunuz da... O işi yaptınız, değil mi? Seni gidi hain. Hani yapar yapmaz beni arayacaktın."

Yasemin'le böyle tuhaf bir sözümüz vardı. Kim önce evlenirse, diğerine her şeyi detaylıca anlatacaktı. Omzuma vurup sıntırken, ben de pis pis güldüm. "O sırada kimseyi arayamıyorsun bebeğim."

"Ah, seni rezil şey!" diyen Yasemin, neyse ki bu konuyu daha fazla sormadı. Bir an sonra birbirimize baktık ve aynı anda çığlıklarla kahkaha atıp birbirimize sarıldık. Sevinç gösterimiz bir tür vudu büyüsü yapar gibi tuhaf hareketlere kaydığında yatağa beraber devrildik.

"Sevdiğin adamla evlendin ve çok mutlusun. Senin adına çok, çok seviniyorum, canım arkadaşım."

"Darısı başına meleğim. Sen ve Murat'ın..." diyerek Yasemin'in poposunu dürttüm.

Kör kütük âşık olmuş gibi iç çekip, "Ah, Âmin!" diye inledi. Sonra birkaç kez daha tebrik ederek, bana uzun uzun sarıldı.

Muzipçe, "Bu ev senin evin... Kocanı terk etmek istersen gelebilirsin," dedi.

"Henüz her şey çok yeni zaten... Tümden gitmiyorum. Bir valiz alacağım. Sakın bir ev arkadaşı alayım deme!"

Yasemin gülümsedi. "Altı aylık mühlet veriyorum sana," diyen arkadaşım hemen ardından ciddiyetle kaşlarını çattı. "Şu Uranüslü kocanı bekletmeyelim. Kızmaya başlamıştır."

Başımı salladım ve küçük bir valiz kaptım. İçine fazlaca iç çamaşırı ve birkaç hafta idare edecek uygun şeyler koydum. Kişisel

malzemelerimi de alıp Yasemin'e veda ettim. Tuna valizimi alıp çıkmadan hemen önce Yasemin, kocamı bir güzel tehdit etti.

"Hey! Tuna Üstüner... Bu kızın annesi de, babası da benim. Onu üzecek olursan zehirli iğneler hazırlar ve ruhun bile duymadan sana enjekte ederim!"

Tuna kötü bir gülüş attı. Yasemin'i sahiden ciddiye alıyormuş gibi beni çekip göğsüne hapsetti. Onunla paylaşmayacakmış gibi sahipleniyordu beni. "Deniz, bundan sonra benim sorumluluğumda. Senin işin bitti," diyerek Yasemin'e tepeden bir bakış attı.

Yasemin tek kaşını kaldırıp meydan okumaya devam ederken, araya ben girdim. Son kez vedalaşıp evimden ayrıldım. Nedense ayrılıyormuş gibi hissetmiyordum. Tuna'yla yaşayacaktım ama bu fikre henüz alışamamıştım. Heyecandan ve mutluluktan ne hissedeceğimi bilemiyordum ki!

❧ ❧ ❧

O gece şık bir restoranda gözlerden uzak bir yemek yedik. Tuna'yla uzun uzun sohbet ettik ve onun sesini dinlemekle bile mutlu olduğumu fark ettim. Bana Belgin halasını anlattı. Kadının, kocasından boşandığını ve hiç çocuğu olmadığını öğrendiğimde üzülmüştüm. Belki de o kadını böylesine katı yapan da buydu. Mutluluğu tadamamış, bir aile sıcaklığı yaşayamamış olmaktı. Ben henüz yirmi dört saat bile dolmadığı halde, bir aile olmanın ne denli muhteşem olduğunu tatmışken, o kadın için empati yapabildim. Tuna'nın diğer halası Selda Hanım'ın ise eşi ölmüştü ve iki çocuğu vardı. Ahmet dışında Yeşim isminde yurt dışında okuyan bir de kızı vardı. Onlar da aileye sonradan katılmış ve her şeyin üzerinde hak iddia etmişlerdi. Rahmetli İlhan Üstüner de onlara cömert bir servet bırakmıştı.

Konuşmalarımız mafyanın, Ahmet'in, beş yüz bin liranın gölgesi altında olsa da o kadar keyif alıyordum ki, bir rüyadaydım sanki. Diğer kötü şeylerin hepsi gerçek hayatta kalmış gibiydi. Sadece Tuna Üstüner... Benim sevdiğim adam bir rüyaydı. Tuna, o gece de beni mutluluğa boğdu. Eve geçtiğimizde tıpkı dünkü gibi beni kapının oradan kucaklayıp yatak odasına taşıdı. Tıpkı dün

geceki gibi özenle soyup, elleri ve diliyle büyük bir işkence yaptı önce. Sonra yine dün geceki gibi benimle beraber en harika zirveleri tırmandı. Ancak bu defa kendimizi kaybetmedik. Daha aklı başında bir birliktelikti. O gece Yasemin'den ismini öğrendiğim doğum kontrol haplarını kullanmaya başlamıştım. Tuna'dan bir çocuk sahibi olma fikri mutluluğumun Nirvanası olsa da, bunun için çok erkendi. Bu yüzden ikimiz de korunmayı mantıklı bulmuştuk. Ona kendimi koşulsuzca sunup karşılığını da aldım. Gecenin bir yarısı hatırlamadığım bir an uykuya yenik düşmüştüm. Uyandığımda yine onun kolları arasındaydım.

❧ ❧ ❧

Cuma günü rutin bir şekilde geçti. Tuna birkaç saatliğine çıktı ve yine bir sürü misafir geldi. Biriken işler hafiflemiyordu ve şirkette birbirimizi zor görüyorduk. Ancak beklediğimiz fırsat hafta sonu elimize geçecekti. Cumartesi ve Pazar günleri için Tuna'nın bana bir sürprizi vardı. Öyle demişti ve ben onu öğrenmek için deliriyordum. Cuma akşamı şirketten çıkıp eve giderken annemle kısa bir telefon görüşmesi yaptım. Annem evlilik konusunu açmamaya yemin etmiş olsa da, biriyle tanışıp tanışmadığımı yine bıkmadan, usanmadan sordu.

Tuna'ya bakarak evlilik konusunu kapatmak çok güçtü. Zira sevgilim fena halde kızıyor ve bu konuyu işittikçe deliriyordu. Ancak annem de kapatmıyordu ve ben kekelemekten başka bir şey yapamıyordum. Telefonu kapattığımda en sonunda rahatladım. Tuna da öyle...

Eve geçtiğimizde akşam yemeği için kolları sıvadım. Tuna'nın dediğine göre bir kadın gelip yemeklerini ve temizliğini yapıyordu, ama ben buna gerek olmadığını söyledim. O da kadına birkaç gün izin verdi. Benim yemek ya da temizlik yapmama izin vermeyeceğini söylerken onu şevkle dinledim. Doğrusu ikisinden de nefret ediyordum ama maharetli ev hanımı olarak o gece Tuna'yı etkilemek istiyordum. Ah, spagettiyle bir adamı nasıl etkilersem o kadar işte!

"Ama ben ne yapayım? Evinde asma yaprağı yok ki!" diyerek neden sarma değil de makarna yapmaya çalıştığımı açıklarken eğlenerek izliyordu beni. Neyse ki spagetti konusunda tek rakibim İtalyan şeflerdi. Bu yüzden yaptığım yemek şahane oldu. Yani sosu tutturmuştum. En azından ben öyle sanıyordum. Ah, Yasemin'den öğrendiğim sosu Tuna'ya ben buldum diye satmıştım. O da beğendiğini söyledi ve onun gülen yüzüyle yemek yiyişi karşısında delicesine mutlu oldum.

Yine de, "Bak, eğer sevmediysen yemek zorunda değilsin," diyerek kaygıyla baktım. Belki de beni üzmemek için beğendiğini söylüyordu.

"Bu spagetti sahiden iyi olmuş, kötü olsaydı bunu dürüstçe söylerdim."

Yapmacık bir nezaketle, "Her zaman bu kadar dürüst olmana gerek yok," dedim.

Tuna sözlerim üzerine gülümserken, altımdaki sandalyeyi tek eliyle çekip beni kendine yaklaştırdı. Yan yana oturup televizyondan bir şeyler izlemeyi düşünmüştük, ancak ikimiz de bir kez olsun ekrana bakmamıştık. Sadece birbirimizle ilgileniyorduk ve televizyondaki adamlar dünyanın bir saat içinde yok olacağını söyleseler dahi umurumuzda olmazdı. Keyiften sırıtarak, başımı o güçlü omzuna yaslayıp spagettimi hüpletmeye devam ettim.

Tatlı atışmalar eşliğinde yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıkları makineye dizmeye başladım.

"Sen orayı hallet, iki dakika sonra yanındayım. Kısa bir işim var," diyen Uranüslüm çalışacağını söyledi. Gitmeden önce de beni çekip sımsıkı öptü. Gitmesini istemeyerek ona daha çok sokuldum, ancak işlerini anlayışla karşılamalıydım.

Dakikalar sonra benim de işim bitince salondan bile büyük olan çalışma odasına geçtim. Bir ofis gibi döşenmişti. Stor perdeler ve masa lambasıyla tam bir ev ofisi olmuştu. Sevgilim beni görünce gülümsedi. Usul usul yaklaştım ona. İşini bırakıp koltuğunu bana çevirdi. Bacakları aralıydı ve beni oraya davet ediyordu. Koşarak kucağına oturup, boynuna sarıldım. Bir eli belimi okşarken, diğer

eli yeniden masaüstü bilgisayarının faresine gitti. Dev bir Macintosh kullanıyordu. Karşısında yine grafikler vardı.

"Borsa bu saatte kapalı değil mi?" diye sordum.

"Bu Dow Jones. Yani Amerikan borsası... Orada bir yatırımım var," dedi.

Anlamasam da bilmişçesine başımı salladım. Parmakları usulca belimden tişörtümün altına kayıp tenimi okşamaya başladı. Diğer taraftan çatık kaşlarıyla ekranı inceliyordu. Bu defa düşman teknolojinin bir diğer lanet olası cihazı devreye girdi. Telefonu çalınca, "Bunu açmalıyım," diyerek beni okşamayı bıraktı. Ayağa kalkmak için hamle yapınca, ben de kucağından indim. Odanın içinde dolaşıp İngilizce konuşuyordu. Ondan boşalan koltuğa ben kuruldum. Daha önceden bu tür bir bilgisayarı kullanmayı öğrenmiştim. Yani Tuna ofiste bana Çin yemeği ısmarlamam için öğretmişti. Sıntarak onun gösterdiği şekilde sayfayı aşağıya indirdim. Masa üstünde onlarca klasör vardı. Tuna arkası dönük halde telefonda konuşurken sıkıntıdan oflayarak rastgele klasörlere tıkladım. İçlerinde tuhaf tuhaf Excel'de hazırlanmış raporlar, işle ilgili bir dolu ıvır zıvır vardı. Önce birine, sonra bir diğerine tıkladım. Belki on tane klasörü açtıktan sonra, 'İsviçre 2010' yazan bir klasöre rastladım. Ve o an kalakaldım. Orada Tuna'nın fotoğrafları vardı. Bembeyaz karlar içinde gülümsüyordu. Ancak yalnız değildi. Sımsıkı sarıldığı bir kadın da vardı yanında. Kadın onu öpüyordu ve kadın... O çok güzeldi!

Fotoğrafın altında 'Aydan' yazıyordu.

BÖLÜM 45

Deniz karşısına çıkan onlarca fotoğrafa bir süre şuursuzca baktı. Hepsinde Tuna ve onun yanında da Aydan denen o kadın vardı. İkisi de çok mutlu görünüyorlardı. Dünya dışı iki insan... Biri Uranüs'ten, diğeri Ay'dan... Genç kız bir anda kendini tamamen yabancı biri gibi hissetti. Bulunduğu bu yer, Tuna'nın evi, ya da onun kolları sanki kendisine uygun değildi. Ayrık otu gibi hissediyordu. Bu kadına kıyasla, Tuna'nın hayatında sıkıcı ve geçici bir yer edinmişti belli ki. Tahtı her an sallantıdaydı ve şimdi devrilmişti. Doğru kadın Aydan mıydı yani? Öyle olmalıydı! Üzerinden üç yıl geçtiği halde fotoğrafları masaüstünde olduğuna göre öyleydi de...

"Deniz," diyen kocasının sesini işitmek genç kızı içinde bulunduğu kâbustan başka bir kâbusa taşıdı. Usulca genç adama döndü. Eliyle sandalyenin sırtını kavramıştı. Sımsıkı tutuyordu onu. Sanki düşmekten korkar gibi. "Bu, bu kadın... Senin nişanlın," dedi inleyerek.

Tuna onun hesap sorar gözlerini görünce kaşlarını çattı. Hızla kıza yaklaşıp elinin altındaki bilgisayar faresini tutup fotoğrafları kapattı. "Bir önemi yok ama kurcalamamalıydın," derken gerilmişti.

Genç kız yerinden kalktı. "Neden? Neden saklıyorsun onları?" Gözlerinden okunan hüzünle Tuna'ya baktı. "Hâlâ onu unutamadın mı?"

Tuna sertçe, "Saçmalama!" dedi.

Deniz'in dudağı gülüş demenin fazla iyimser olduğu bir şekilde yukarıya kıvrıldı. Gözlerinden binlerce soru yağdırıyordu ancak konuşmaya hali yok gibiydi. "Neden, neden o halde?" diye sordu.

"Bir değeri yok, Deniz. Sadece fotoğraflar. Bana bak!"

Genç adam kızın kollarını kavramak istese de, Deniz geriye sendeledi. "Hayır, sadece fotoğraf diyemezsin. Bilgisayarında, masaüstünde, gözünün önünde... Durup durup bakıyor musun onlara? Bakıp iç mi çekiyorsun, Tuna? Lanet olsun!"

"Deniz, kendine gel diyorum. Şu an tamamen saçmalıyorsun. Çoktan unutmuş olduğum aptal birkaç fotoğraf... Onları açman bile büyük hata!"

"Hata benim mi yani? Eski sevgilinle mutluluk pozlarınızı muhafaza eden senin yerine, hata benim mi?"

"Benim bir hatam yok. Ve beni suçlayarak hesap soramazsın!"

Deniz, Tuna'nın sert sesiyle kendisine bağırması karşısında acıyla doldu. Kalbinde çarpıntı vardı. Kıyamet suru gibi güçlü bir ses, bir titreme... "Sorarım!" diye gürledi. "Sen Hakan konusunda beni yüzlerce kez suçlarken kendinden bihabermişsin... Allah kahretsin, şunları görüyor musun? Bunlar senin eski sevgilinin fotoğrafları... Eski sevgilin!"

Tuna dayanamayarak kızı yakaladı. Ona sinirli bir ifade ile bir tür patlamanın kıyısından bakıyordu. "O Amerika'da... Yakınımda bile değil. Ama sen Hakan'la..."

Deniz adamın sözünü sertçe kesti. "Burada olmasını, yakınında olmasını mı isterdin? O zaman resimlere gerek kalmazdı, ha?"

"Kes sesi ve aptallık etme..."

"Aptalım, evet, hayatımın tüm kontrolünü sana verdim. Ama sen eski aşkının hatıralarıyla avunuyormuşsun! Bana hiç mi saygın yoktu?"

"Deniz, inan bana sabrımı zorluyorsun. Sana önemsiz birkaç fotoğraftan başkası değil diyorum!"

"Sana inanmıyorum!"

Tuna'nın sert çehresi daha derinleşti. Karısının kollarını nasıl da acıttığının farkında bile değildi. "Neye inanıp inanmadığın umurumda bile değil!"

"Bilgisayarında öpüşme fotoğraflarınız var ve silmemişsin!"

Tuna bu yanıtla iyice öfkelendi. Söyleyeceklerini bir an bile düşünmeden kontrolsüzce bağırdı. "Belki de başkasının özel eşyalarını kurcalamaman gerekiyordu!"

Deniz'in burnu sızladı. Bakışı bulanıklaşırken gözlerinin dolduğunu fark ederek ağlamamak için direndi. "Başkası mı? Sen benim kocamsın!"

"Ne şartlarda evlendiğimizi unutma!"

Ve genç kızın direnci buraya kadardı. Kendini hışımla Tuna'nın kollarından kurtardı. Gerçekleri işitmek kalbine balyozlar indiriyordu sanki. Kocası haklıydı ve burada haksız olan tek kişi kendisiydi. Umut ettiği için suçluydu. Ondan sevgi beklediği için kabahatliydi. Ve bir gün kendisini sever diye umduğu için aptalın tekiydi.

"Ne şartlarda evlendiğimizi biliyorum," derken sesi boğuktu. Haykırmak istiyordu. "Bir anlaşma üzerine evlendik. Ama söylesene, benim burada ne işim var o halde? Neden senin evinde yaşıyorum, neden yatağına giriyorum? Beni bir fahişe gibi mi görüyorsun? Demek istediğin bu mu?"

Tuna kaskatı kesildi. Bir tek bu deli kadın, sözlerinden ancak böylesine aptalca bir yorum çıkarabilirdi. Ona sinirlenmek az kalırdı, sahiden onu pataklamak istiyordu. Bu maksatla kızın üzerine yürüdü. "Kendini bu şekilde mi görüyorsun? Sana bunu ben mi hissettirdim?" derken açıkça itham ediyordu.

"Evet!" diye bağırdı Deniz. "Benimle çıkarın için evlendin. Parana sahip olmak için. Haklısın ben istedim bunu, ama bu kadarını hak etmedim. Eski sevgilini unutmadıysan onunla evlen..."

"Deniz, devam edersen elimden bir kaza çıkacak!"

Genç kız burnunu çekti. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. İki eliyle Tuna'yı iterek, "Çekil!" dedi. "Burada olamam. Ne şartlar altında evlendiğimizi unuttum evet, ama bunu sahiden çok iyi hatırlattın Kurumsal Egoist! Şartlarının da, senin de Allah belanızı versin."

Kocasını itmek istediyse de yapamadı. Tuna kızın akıl almaz sözlerinden dolayı müthiş öfkeliydi ve ne kadar kırıcı olduğunun farkında dahi değildi. "Bu gece kafan iyi değil galiba, Deniz Üstüner? Kendine gelmeye ihtiyacın varsa şimdi seni yalnız bırakıyorum. Yeniden geldiğimde bu meseleyi açığa kavuşturacağız."

"Hayır," diyerek başını sallayan Deniz'in gözlerinden usulca akan nehirler yanağını ıslatmıştı. "Senin kendine gelmeye ihtiyacın var! Ben gidiyorum. Kurcalanmaması gereken özel eşyaların, silmeye kıyamadığın değerli hatıralarınla baş başa bırakıyorum seni."

"Gidiyor musun?" diye bağırdı genç adam. Yeşil gözlerinden okunan tek şey öfkeydi. Deniz'in bu kadar ahmakça bahaneler sunması karşısında delirmişti.

"Evet, gidiyorum... Bu sadece bir anlaşmaydı. Ben ne şartlarda evlendiğimizi unuttum ve senin mahremiyetini kurcaladım. Geçmişinde kalan ancak unutamadığın sevgilinin hesabını sorduğum için özür dilerim. Ben kimim ki?"

"Tüm bu aptallıklardan sonra çekip gidersen her şeyi bitirirsin, Deniz! Eğer blöf yapıyorsan, bir daha düşün."

"Seni kendini beğenmiş piç kurusu! Blöf olup olmadığını görmeye ne dersin?" diyen genç kız adamın önünden bir şimşek gibi süratle geçti. Kapıdan çıkmadan önce Tuna'nın öldürücü bakışlarına katlanmak için büyük bir mücadele verdi. Yenileceğini bilse de durdu ve gözlerini kocasına dimdik kenetledi. "Sakın peşimden gelme!"

"Geleceğimi mi sanıyorsun?" diyen adam sadece alayla bakıyordu.

Deniz son bir bakış attı. Veda bakışı... Gözlerinden fırlayan onlarca okla Tuna'yı deşmek istese de, sadece kendini yaralıyordu. Bu adamın umurunda bile değildi ki! Peşinden geleceğini mi sanmıştı? Yalan yok, sanmıştı tabii. Kolundan tutup çevirmesini, özür dilemesini, gözünün önünde o fotoğrafları silmesini beklemişti. Yapmamıştı! Onun yerine kendisini suçlamıştı. Deniz ne kadar âşık olursa olsun ikinci kadın muamelesine katiyen dayanamazdı. Tuna Üstüner kendisini asla sevecek olmasa bile, geçmişte başka bir kadının aşkına takılı kalmışsa bu, Deniz için ölüm olurdu. Valizini unutup kol çantasını kavradı. Tuna hâlâ odadan çıkmamıştı. Genç kız telefonunu kanepelerin birinin üstünde bulurken son kez Tuna'nın olduğu tarafa baktı. O an genç adam da koridorun başında göründü. Tuna yüzündeki o sinirli ifadeyi silmemiş, Deniz'e kızgınca bakıyordu. Genç kız da öyle yaptı. Kaşlarını çattı

ve saçlarını savurdu. Tuna'nın görmediği bir anda gözlerindeki yaşı sildi. Sonra kapıyı açtı. Çarpması ise saniyeler içinde oldu. Ardından uğursuz bir ses Tuna Üstüner'in evinde yankılandı.

Genç adam kapıya bakakaldı. İnanamıyordu. Deniz gitmişti... Sahiden çekip gitmiş, kapıyı hışımla çarpmıştı. "Aptalsın!" diye gürledi. Ardından odanın kapısını tekmelerken ellerini saçlarına geçirip, derin derin soluklandı. Deniz'i durdurmalıydı, kahretsin, yapmalıydı bunu... Ama hayır, kendisine kimse hesap soramazdı. Deniz bile... Ondan fena halde hoşlanıyor olsa da hayatına müdahale etmesine izin veremezdi. Bir suçlu arar gibi bağıramaz, aptal birkaç resimden ötürü kendisini itham edemezdi. Hayatında hiçbir zaman hiçbir kimse bu kadar lükse sahip olmamıştı. Deniz denen bu kız her şeye dilediğince karışabileceğini, ipleri eline alabileceğini ve kendisini kontrol edeceğini mi sanıyordu? Öyle sanıyor olmalıydı ki hesap soruyordu. Lanet olası, aptal bir kadın Tuna Üstüner'e hesap soruyordu. Ve aptal kadın artık yoktu!

Tuna ağır ağır yürüyüp kendini tekli bir koltuğa bıraktı. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını elleri arasına aldı. Çıkmazdaydı. Deniz'in gittiğine bir türlü inanamıyordu... Onunla sadece birkaç gündür beraber yaşıyorlardı ancak sanki ezelden beri o kadın burada yaşıyormuş gibiydi. Ev çok ıssız, çok yabancı geldi kendisine. Kaç yaşından beri yalnız yaşıyordu? Bir kadınla uyumamıştı bile... Oysa Deniz'le, o deli kızla sevişmek kadar uyumak da müthiş hissettirmişti. Sadece yatakta değil, evin her yerinde onu görmeye alışmıştı. Berbat soslu spagettisini yerken bile mutlu olmuştu. Onu yemek yaparken izlemiş, mutfağı darmadağın eden o beceriksizliğinden, domatesleri tezgâha döktükten sonra yeniden tabağa almasından, sakarlığından bile mutlu olmuştu. Sesini duymak bile kendisini nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyordu? Ve şimdi yoktu, öyle mi? Hem de aptal, çok aptalca bir sebeple...

Doğrulup yerinden kalktı. Mutfağa gittiğinde orayı derli toplu görünce fark etmeden gülümsedi. Ancak karısı bulaşık makinesinin kapağını kapatmayı unutmuştu. Oraya gitti ve kapağı kapattı. Sonra Deniz'in elinin değdiği kulpu okşadı. Ondan kalan tek iz

oymuş gibi. Kızın dokunduğu yeri bile sevdiğini fark etti. O an kalbine bencil, berbat bir ağrı oturdu.

Deniz Üstüner'i her şeyden çok özlemişti. Beş dakika bile dolmamıştı oysa...

❧ ❧ ❧

Deniz eski evine gittiğinde saat akşamın dokuzu bile değildi. Yasemin kızı kapıda görünce şaşırsa da, yakinen tanıdığı bu yüzdeki somurtkan ifadeyle ters giden bir şeyler olduğunu anladı. "O adamın seni kovacağını biliyordum ama inan bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum."

Deniz, Yasemin'in sözleriyle bezgince omuz silkti. Arkadaşı kollarını açtığında hızla kapandı o kollara ve usul usul ağladı. "Ben te...terk ettim onu," dedi kesik kesik.

"Tabii sen terk ettin. Benim kızım terk edilmez ancak terk eder!" diyen Yasemin kızı kendisine sararak salona götürdü. Ona bir şey sormadı önce. Deniz'in anlatmasını bekleyecekti ancak genç kız kendinden geçercesine ağlamaya başlayınca müdahale etme ihtiyacı hissetti.

"Deniz, bebeğim. Değer mi? O adam için değer mi bu kadar ağlamana."

"Değer tabii. O benim sevdiğim adam Yasemin... Beni sevmeyen adam... Pislik!"

"Önce bir ne olduğunu anlatır mısın, güzelim? Sonra beraber o Uranüslüye beddualarımızı sayarız ha, ne dersin?"

Deniz başını kızın omzundan çekip masanın üstündeki tuvalet kâğıdını aldı. Rulodan büyük bir parça koparıp burnunu gürültüyle sildi. "Bilgisayarında eski nişanlısının fotoğraflarını buldum."

"Sonra?"

"Sonra kavga ettik işte. Ona neden silmediğini sordum. Bir önemi olmadığını söyledi sadece."

Yasemin onu teselli ederken Tuna'yı da aklayacak şekilde, "Ee, iyi demiş işte. Peki, sorun nedir?"

"Hayır, Yasemin... Neresi iyi? Üç yıl önceki kadının onun bilgisayarında ne işi var?"

"Deniz, bir tanem bunun için mi kocanı terk ettin?"

Genç kız Yasemin'den hakaret işitmiş gibi kötü kötü baktı. "Bana her şeyi kurcalamamam gerektiğini söyledi. Sanki evindeki hizmetçiyim! Sanki toz alırken onun bilgisayarını karıştırdım. Çok ağrıma gitti. Beni Hakan'dan kıskanırken kendisi o fotoğrafları o aptal bilgisayarından silmemiş bile."

Yasemin bu yanıtla ne demesi gerektiğini bilemedi. Elbette Deniz'i haklı buluyordu ancak evi terk edecek kadar değil. "Neden o bilgisayarı kafasına geçirmek yerine evi terk ettin?"

Deniz acemi bir gülüş attı. Gözyaşlarının ortasında işittiği bu cümleye alayla güldü. "Evet, tam da bunu yapmalıydım ama aklıma gelmedi ki. Sadece çok acı çektim. Şoke oldum. O kadın... O lanet olası kadın, çok güzeldi, Yasemin."

"Ah, anlıyorum! Aşağılık kompleksine girdin tabii. Aptalsın Deniz. Kadını ona bırakıp, kaçıp gelmekle büyük bir aptallık ettin."

"Peşimden gelir sanıyordum. Bırakmaz sanıyordum. Bir görsen üzerime titriyordu."

Yasemin ona bilgece bir bakış atıp, kısık sesle fısıldadı. "Kim bilir adama neler dedin! Dilinin ayarı yok ki senin! Eminim o kibirli, yüksek egolu kafası dediklerini hakaret olarak görmüştür."

Deniz başını salladı. "Öyleydi. Çok sinirlendi. Bana çok bağırdı."

"Off, o kavgayı görmek isterdim."

"Hayır, istemezdin. Berbattı. Ölüyorum sandım."

"Hey, ben hemşireyim. Ölüyor gibi olursan acil müdahale ederim."

"Salak şey!" diyen Deniz uzanıp yeniden Yasemin'e sarıldı. Gözlerinden akan yaşları silemiyordu. Aşka, sevdiği adama yeni kavuştuğu halde onu kolayca kaybetmişti. Aydan inen hayali bir kadın yüzünden onu terk etmişti. Bir türlü Tuna'yı aklayamıyor, kurduğu cümleleri unutamıyor, onun hayatındaki yerinin ancak sıfırla yarışacak kadar bir hiç olduğunu görmüş olmaya dayanamıyordu. Tuvalet kâğıdı rulosundan yeni bir yaprak kopardı. Gözyaşlarını silerken bakışları televizyona kaydı.

"Dağıstan yok mu?" derken inlercesine sormuştu.

"Bu akşam yok. Hem bu depresyonunun ortasında Dağıstan'ı mı izleyeceksin? Kıllara mı aş erdin, yoksa üzüntüden kafayı mı yedin?"

"Hayır, izleyip Tuna'dan intikam almak istiyorum! Dağıstan'ı bana yasaklamıştı, Kurumsal Zorba... O tek başına evinde kıvranırken ben burada Dağıtsan sefası yapmak istiyorum."

"Kıvranan daha çok sen gibi görünüyorsun bebeğim."

"Yaso, sen kız tarafısın. Kafanı kırdırtma bana!"

Yasemin gülümseyerek Deniz'in yanağına kocaman, sesli bir öpücük bıraktı. En yakın arkadaşını evlendirmek güzeldi, ancak aşk acısı çekmesine dayanamıyordu. Deniz'in tüm gece ağlayacağından emindi. Onu mutlu edecek hiçbir şey yapamazdı. Kısaca takılsa bile kızı iyi tanıyordu. Deniz'in Tuna'ya sandığından çok daha beter bir aşkla bağlandığını biliyordu. Eğer Tuna gelmezse Deniz'in çok daha fazla acı çekeceğini ve belki de hiç toparlanamayacağını da biliyordu.

Yasemin, Deniz'i soyup pijamalarını giydirdikten sonra kötü bir korku filmini beraber izlediler. Deniz yatağına gitmeyi reddedip olduğu yerde uyuyakaldı. Yasemin kızın üzerine ince bir örtü serip odasına çekildi. Çıkan küçücük bir sesle Deniz uyandı. Uyanır uyanmaz, "Tuna," diye inledi. Karşısında kapanmış televizyonu, loş odayı görünce nerede olduğunu hatırladı. Gözleri yeni bir baskınla dolarken örtüyü kafasına kadar çekti. Gördüğü fotoğrafları unutamıyordu. Tuna'nın gülümseyen yüzünü, kadının o laubali öpüşünü... Tuna ve Aydan'ın karlarda çektirdikleri ve belli ki çok eğlendikleri o kayak fotoğraflarını aklından çıkarmasına imkân yoktu. Tuna'nın bir başka kadınla bunları yapmış olması kalbine ağır geliyordu. Onu, fotoğraflarda bile kimseyle paylaşmak istemiyordu. Kalbinde durmayan, daimi bir çarpıntıyla köşeye attığı telefonunu yerden aldı. Kontrol etti. Tuna'dan ne bir mesaj, ne de bir çağrı vardı. Tek damla gözyaşı telefonun aydınlık ekranına düştü. 'Mesaj Yaz' bölümüne dokunup hızla yazmaya başladı.

"Sen nesin biliyor musun? Kendini beğenmiş adi bir adamsın... Benden hoşlandığın da yalan, değil mi? Beni öperken de..."

Genç kız cümleyi devam ettiremedi. Son kısmı silip yerine başka bir cümle yazdı. "Bana çok tatlısın derken de sadece yalan söylüyordun. Ama sen de hiç tatlı değilsin. Yakışıklı bile değilsin. Gözlerin yeşilse ne olmuş yani! Kurbağalar da yeşil. Ah, yalancı kurbağa prens... Seni öptüm diye prens olduğunu mu sanıyorsun? Uranüs'te değil prens, kral bile olabilirsin ama benim için bir hiçsin. Evet, evet öylesin. Kurumsal Hiç!"

Gönder tuşu kendisine alayla bakıyordu. Bu mesajı gönderirse Tuna'yı pişman mı edecekti yani? Sadece bir gerizekâlı olduğuna daha çok ikna edecekti. Mesajı sildi. Yerine bir damla gözyaşı daha düştü. "Seni seviyorum, Allah'ın belası," yazdı bu defa. Kalbi ağzından fırlayacaktı sanki. Ona itiraf ederse kalkıp gelir miydi? O sözlerden sonra mı? Hayır, Kurumsal Kasıntı Tuna Üstüner sözlerini çiğneyip gelecek bir adam değildi. En azından bugün, en azından yarın... Belki şirkette Ahmet'le ilgilenip onu delirtirse ancak o zaman tehditlerini savurur, sonra da kendisini duvara dayar, "Sen sadece bana aitsin," derdi. Onu kışkırtmalıydı. Hakan'la görüşmeliydi belki de ancak bu kadarı açıkça kötülük olurdu. Hakan'a daha fazla zarar veremezdi zira Tuna onun çenesini sahiden kırardı.

"Beni bu kadar kıskanıyorsun madem, neden o fotoğraflara kızmamı anlayışla karşılamıyorsun? Neden izin verdin gitmeme? Seni asla affetmeyeceğim," diyerek telefonu kapattı. Sonra yeniden aldı ve müzik listesini açtı. İlk şarkı onları, dahası Deniz'in tarifsiz aşk acısını anlatıyordu sanki. Bülent Ortaçgil'in sakinleştiren sesinden duyulan 'Sensiz Olmaz' şarkısının sözleri kulağında çınlarken kederi katlanıyordu. *Aşk Bir Dengesizlik İşi*, diyordu şarkıda. Onların aşkı da tam olarak böyleydi. Deniz bu dengesiz aşkın asla mutedil dalgalı olamayacağını biliyordu. Daima azgın dalgalar kabaracaktı onların ilişkisinde. Buna hazırdı. Sevdiği adamla olduktan sonra her şeyle savaşabilirdi, ancak önemsenmemek ağırdı. Bitmeyen bu boğucu düşünceleriyle karanlık tavanı seyretti. Şu an Tuna'nın yatak odasında, onun kolları arasında huzurla uyuyor olabilirdi ancak her şeyi yitirmiş bir bedbahttan farksızdı. Elleriyle yüzünü kapatıp sessizce ağladı. Gün ağarana kadar, göz

kapakları savaş başlatıp tüm savunmasını yıkana kadar... En sonunda acısına yenik düşüp sızana kadar ağladı.

Sabah radyo sesiyle uyandı. Yasemin hemen bitişikteki mutfakta hareketli şarkılar açmış keyifle söylüyordu. Deniz'in az da olsa mutlu olmasını sağlamak için somurtmak yerine keyifli olmayı seçmişti. Genç kız darmadağın olmuş saçları, üzerinden kaymış pembe tavşanlı pijaması, pofuduk terlikleriyle mutfağın kapısında belirdi. Gözleri kıpkırmızı bir halde Yasemin'e korkunç bakışlar atıyordu.

Genç kız Deniz'i görünce korkuyla çığlık attı. "Ay, Deniz! Zombi gibi görünüyorsun!"

"Çünkü zombi gibi hissediyorum. Of, bu ne gürültü ya sabah sabah..."

"Bu bizim harika cumartesi kahvaltımız. Her şey senin için prenses. Sen şimdi yüzünü yıka, kendine gel ve gerisini bana bırak.

"Senin işin yok mu?"

"Saat on ikide çıkacağım ama kendini çok kötü hissediyorsan kalabilirim, bebeğim. Şeften izin alabilirim belki."

Deniz hareket etmek canını yakıyor gibi başını sallarken yüzü buruştu. "Hayır, sen işine git."

"İntihar etmeyeceğine söz veriyorsun, değil mi?"

Deniz ayağındaki terliği çıkarıp Yasemin'e attı. Yasemin tam poposuna isabet eden terlik yüzünden kızmış gibi bakınca, Deniz gülümsedi. Ardından yüzünü yıkamak için lavaboya yürüdü. Asırlar süren adımlar atarken aynadaki aksine bakıp gerçek bir depresif gibi göründüğünü anladı.

Kahvaltıda da pek bir şey yiyemedi. Demli iki çay ve birkaç lokmadan sonra yeniden kanepeye uzandı. Yasemin onu böyle bitik görmeye dayanamıyordu. Bir şeyler yapmalı ve Deniz'i oyalamalıydı. Aradığı şeyi birkaç dakika sonra buldu. "Saçların... Tabii ya saçlarını boyamalıyız, Deniz. Yeni bir görüntü yeni bir başlangıç... İşte senin ihtiyacın olan bu!"

Deniz ona yorgun gözleriyle baktı. "İstemiyorum. Yeni bir başlangıç falan istemiyorum."

"Ama ben istiyorum! Dün aldığım boya sana çok yakışacak. Açık kestane... Şahane görüneceksin."

Genç kız ellerini saçlarına attı. Berbat görünüyordu herhâlde. Tuna'nın ellerinin izi olan saçlarından kurtulursa ondan yeniden intikam alabilirmiş gibi, "Peki," dedi. Kocasının bir kez daha banyosuna gelip saçlarını yıkayacağını umut etse de, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Tuna gururunu çiğneyip gelmeyecekti. Deniz bundan adı gibi emindi. Bu yüzden saçlarına yeni bir renk verme fikrine sıcak baktı. Yasemin'in maharetli elleriyle saçlarının rengini değiştirmesine izin verdi. Boya işi bittiğinde kafasına yeniden BİM poşeti geçirip saatin dolmasını bekledi. Henüz beş dakika olmuştu ki kapı çaldı. Yasemin işe gitmek için odasında hazırlanıyordu. Deniz elinde cips paketi, kafasında BİM poşeti, üzerinde facia pijamalar varken kapıya yöneldi. Bezgince kapıyı açtı ve aynı anda elindeki paket yere düştü.

Kocası... Tuna Üstüner tam karşısında duruyordu!

Deniz ağzını sonuna kadar açtı. Gelmişti! Tuna... O buradaydı. Yine gergin bakıyordu gözleri. Ve elinde büyükçe bir kutu vardı.

Deniz facia görüntüsünü bile unutarak, "Neden geldin?" diye sordu.

Tuna'nın bakışlarına karşılık kendisi de katı duruyordu.

Genç adam yanıt vermeden önce kızı süzdü. Allah'ın belası, deli karısını... Nasıl bu kadar tatlı görünebiliyordu? Kafasında market poşeti, üzerinde sekiz yaş çocuk pijaması gibi duran renkli bir pijama, ayaklarındaki pembe terliklerle ne yapıyordu böyle? Onu çekip sımsıkı sarılmak istiyordu. Yapacaktı da. Karısını çok özlemişti. Sadece bir gece ayrı kalmak genç adamı sandığından daha derin sarsmıştı. Dün gece gözünü bile kırpmadan yatakta ondan kalan boşluğa bakmıştı. Sadece yatakta değil, evin her yanında büyük bir boşluk vardı sanki. Deniz, sadece birkaç günde sandığından fazla yer etmişti hayatında. Onun gidişini kolayca kabullenmeyecekti. Bu yüzden af dilemeye, onu alıp ait olduğu yere götürmeye gelmişti.

"Saçlarını mı boyadın?" diye sordu.

"Evet! Senden kalan izleri siliyordum," dedi karısı. Sanki tüm gece ağlayan kendisi değilmiş gibi Tuna'ya meydan okumaya hazırdı.

Genç adamın yüzünden eğlenir bir ifade geçti. "Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Neyi?" diye atılan Deniz, birkaç saniye önce dediklerini dahi unutmuştu. Tuna'ya bakmak kısa süreli unutkanlığa yol açıyordu. Onu görmek kalbini fazla çalıştırıp, beyninin hata vermesine neden oluyordu. Tuna'nın o yeşil gözlerine bakmak, o devasa vücudunu kendi kapısı önünde görmek, bu defa takım elbisesi içinde değil, spor, koyu yeşil gömlekli, her zamanki gibi yakışıklı halini incelemek genç kızı savunmasız bırakıyordu. Üstelik kocası yorgun da görünüyordu. Onun da kendisi gibi tüm geceyi uyumadan geçirmiş olabileceğini düşündü. Aslında bunu diledi. Kendisi için acı çeken bir Tuna Üstüner'in olması şu an gururunu okşuyordu. Onu seviyordu ve onun acı çekmesi önemsendiğini, hoşlanmaktan fazlası olduğunu gösteriyordu. Genç kız, gözlerinden kalpler çıkmamasını umarak, "Elindeki ne?" diye sordu.

Tuna kutuyu kıza uzattı. "Kendin bak."

Deniz kutuyu adamın ellerinden almak isterken Tuna, "Taşıyamazsın. Sadece içine bak," dedi.

Deniz kutuyu açtı. İçinde parçalanmış bir şeyler vardı. Kırılmış bir cihaza benziyordu. Şaşkınca sordu. "Bu da ne?"

Genç adam kendinden emin, katı bir tonda, "Her şeyi parçaladım," dedi.

Deniz o an kutunun içindeki parçaların Tuna'nın bilgisayarından kalanlar olduğunu anladı. Çünkü ekranı ve üzerindeki amblemi parçalardan seçebilmişti. "Ne yaptın?" diye sorarken şaşkınlıktan gözleri sonuna kadar açılmıştı.

"O fotoğrafları silmekle kalmadım, bilgisayarı da yok ettim, Deniz! Senin için. Hayatımdaki hiçbir kadının senin kadar anlamı olmadı. Olmayacak. Ne Aydan, ne diğerleri... Hepsinin canı cehenneme... Sadece sen önemlisin. Sadece seni istiyorum!"

Deniz kocasının ağzından bir tehdit gibi sertçe çıkan bu sözlerle zorlukla nefes aldı. Aydan'ı sadece silmemiş, onun izlerini

de yok etmişti. Hem de bu pahalı bilgisayarı un ufak ederek. Yelkenleri hafifçe suya değerken özlemle inledi.

"Seni almaya geldim Deniz Üstüner. Senden özür dilemeye geldim."

Genç kız ona koşmanın, boynuna sarılmanın, yaptığı deliliğin ne kadar tatlı olduğunu söylemenin kıyısında dururken aklı bir anda dün geceye kaydı. İşittiği o kötü, o kırıcı sözlere. "Özel eşyalarını kurcalayan benim gibi hadsizin biri için fazla zahmete girmişsin Tuna Üstüner! Evliliğimizin ne şartlar altında yapıldığını dün bana hatırlatmıştın oysa. Bugün de sen mi unuttun?"

"Deniz!" diyen genç adam hafifçe bağırarak, "Bitmedi mi daha? Devam mı etmek istiyorsun? Buraya senden özür dilemeye geldim ve sen, aptallık edip direnecek misin?" diye sordu. Bakışlarına kızgınlık, sesine gerginlik yansımıştı.

"Direnemez miyim? Sana karşı zayıf olduğumu mu sandın? Seni o kadar kolay affedebileceğimi mi düşündün?"

Genç kız ona kısık, öfkeli gözleriyle bakıyordu. Dünkü ağır sözlerini ona hatırlatmaktan vazgeçmeyecekti.

"Hayatında yerim olmadığını dün yeterince gösterdin. Bugün yine emreder gibi, kölene buyurur gibi sana itaat edeceğimi mi..."

"Kahretsin! Ahmaklık bende... Buraya kadar gelip af dilediğim için kabahatli benim. İstemiyor musun? O halde dediğin olsun!" diyen genç adam karısına öfkeyle bağırırken elindeki kutuyu fırlatırcasına yere bıraktı. Onun şaşkın bakışlarına aldırmadan da parmağını tehdit edercesine uzattı. "İlişkimizin bitmesini bu kadar istiyorsan, yarın boşanma davası açacağım. Lanet olası hisseler de umurumda değil. Benden kurtulacaksın ve ben de senden kurtulacağım!" diyen genç adam son bir bakış attı kıza. Öylesine öfkeliydi ki göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Uzun bedenini hızla çevirdi ve apartmandan sadece birkaç adımda çıkıp gitti.

Deniz ondan kalan boşluğa ölecekmiş gibi bakıyordu. Kaskatı kesilmiş halde Tuna'nın aracının sesini işitti. Gürültülü bir kalkıştan sonra arabanın çekip gittiğini duydu. Korkunç bir yenilmişlik bedenini esir aldı. Başını sallayıp "Hayır," dedi. "Hayır, hayır!"

Sonra önündeki kutunun üstünden atlayarak evden fırladı. Kendini yola attığında ayağında tüylü ev terlikleri, kafasında BİM poşeti ve üzerinde kötü pijamaları vardı. Sokaktaki insanlara aldırmadan Tuna'nın aracının peşinden koşmaya başladı. Kocası köşeyi dönmüştü ve Deniz ona yetişemeyeceğinden emin olsa da ağlayarak ona gitmeye çalışıyordu. Ara sokaklar yüzünden Tuna'nın aracı hız yapamıyordu ancak bir kez ana yola çıkarsa Deniz ona asla erişemeyeceğini anladı. Nefes nefese daha da hızlı koştu. Terliğin teki ayağından fırladı. Eğilip almadı bile. Etraftan kendisine deliymiş gibi bakanları dahi görmeyerek süratle koşmaya devam etti. "Lütfen dur," diye inlerken birkaç çocuk haline kahkahalar attı. Deniz kimseyi görmüyordu. Bakışları sadece Tuna'nın aracındaydı.

Ve talih yüzüne güldü. Tuna, ana caddeye varamadan kırmızı ışık engeline takılmıştı. Deniz yeşil yanmasına otuz saniye kaldığını görünce hızını arttırdı. Neredeyse başka bir arabanın altında kalıyordu. Işık yeşile varmadan kalbi patlarcasına bir yorulmuşlukla, Tuna'nın geniş cipinin üstüne atıldı. Genç adam Deniz'i görünce hiçbir şey düşünemeden hızla kemerini çözüp kapıyı açtı. Kendini dışarıya attığında kızın kollarını kavrayarak, "Delirdin mi sen? Ne yapıyorsun?" diye gürledi.

Deniz iflas etmişti. Nefesini bile zorlukla alıyordu. Tuna'nın göğsüne yığıldı. Gözleri yarı aralık, göğsünden büyük büyük soluklar çıkıyordu.

"De...delirdim, delirdim," dedi üst üste. "Beni delirten sensin."

Tuna kıza çatık kaşlarıyla bakıyordu. Sadece o değil, bu tuhaf olayı izleyen herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Genç adam kolları arasında yorgunlukla inleyen karısına, "Amacın ne, lanet olası, kendini öldürtmek mi?" diye sorarken onu nasıl kuvvetle sıkıp sarstığının farkında değildi.

Deniz başını sağa sola salladı. "Affet beni, lütfen affet."

Tuna, "Ne dedin?" diye sordu. O kadar şaşkındı ki, Deniz kocasının bu haline gülümsedi. Kısılmış yeşil gözlerine, kendi gözlerini irice açarak, ne kadar kararlı olduğunu gösterecek şekilde baktı. "Lütfen. Gitmene dayanamam Tuna. Beni ardında bırakıp çekip gidemezsin..."

Genç kız sözlerini bitiremeden, Tuna onu hızla göğsüne bastırdı. O kadar sıkı tutmuştu ki Deniz'in ayakları yerden kesilmişti. Kalpleri, bedenleri iç içe geçmişti. "Deniz, sevgilim..." diye fısıldadı kızın kulağına doğru.

Deniz mutlu bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, özür..."

"Hayır, bebeğim... Ben özür dilerim. Hayatımda senden başka kadın yok, kimse senin gibi olmadı, olmayacak... Ne şartlarda evlendiğimiz umurumda bile değil. Hisseler olmasaydı da seninle evlenirdim. Seninle her halükarda evlenirdim. Seni başkasına bırakacak kadar aptal değilim!" diyen adam kızı çekip o güzel gözlerine baktı. Deniz'in ayakta durabileceğine kanaat getirince yüzünü avuçladı. Yakışıklı yüzünü ona daha da yaklaştırdı. "Senden boşanamam. Bunu yapamam, Deniz. Sen bana aitsin, anladın mı? Eğer anlamadıysan, hâlâ farkında değilsen sana bunu zevkle göstereceğim. Benim olduğunu, sadece benim olduğunu sana kanıtlayacağım."

"Ah, Tuna! Sevgilim... Ben sadece seninim. Kimsenin değilim, olamam."

Genç kız kalbinin durmaksızın bağırdığı o yalın, yalansız, açık gerçeği hiç çekinmeden haykırdı sonra. "Sensiz yapamam çünkü ben sana aşığım. Seni deli gibi seviyorum." Tuna'nın yeşil gözlerinden geçen o müthiş şaşkınlığın tadıyla bir kez daha inledi. "Seni seviyorum."

Tuna derin bir soluk bıraktı. Yüzünden ve kalbinden geçen o büyük mutlulukla, "Aşkım," diye fısıldadı.

Arkalarında huzursuz kornalar çalıyordu. İnsanlar etraflarına doluşmuş bu deli, bu tuhaf çifti izliyordu. İkisi de aldırmadı. Tuna hızla kızın dudaklarına kapandı. Onu herkesin içinde hırsla, aşkla, büyük bir coşkuyla öpmeye başladı. Deniz, Kurumsal Uranüslüsüne sımsıkı dolandı. Yüzündeki sert tutuşa aldırmadan dudaklarını araladı ve öpüşmeleri Ankara trafiğinin ortasında uzadıkça uzadı.

DEVAM EDECEK...